

TAINA-ÎMPLINITĂ

„Vinul mâniei lui Dumnezeu" și Căderea Babilonului

SERIA VII

**„Cărarea celor dreپți este ca zorile
strălucitoare, care tot mai mult luminează pîna se face ziuă
deplină"**

EDIȚIA 4500

„Și îngerul pe care-l văzui stînd pe mare și pe pămînt, ridică mana lui dreaptă spre cer, și jură pe cel viu în vecii vecilor, care făcu cerul și cele ce sunt într-însul, și pămîntul și cele ce sunt pe dînsul, și marea și cele ce sunt într-însa, ca nu va fi timp ; ci că în zilele glasului celui de al șaptelea înger, cînd are să se trîmbițeze, atunci este săvârșită [împlinită] Taina lui Dumnezeu, cum a binevestit slujitorilor săi profeți."—Apocalipsul 10 : 5-7. „Viziunea este pentru un timp hotărât ; ea se apropie de împlinire, și nu înșeală."— Habacuc 2:3.

Aceasta operă se dedică

REGELUI REGILOR

ȘI

DOMNULUI DOMNILOR

spre binele și folosul consacraților Săi sfinți
cari așteaptă înfierea și al tuturor
celor ce în tot locul cheamă
numele Domnului

— „CASA CREDINȚEI" —

și al

făpturei gemătoare ce se svîrcolește în dureri și necazuri așteptînd descoperirea

FIILOR LUI DUMNEZEU.

OPERA POSTUMĂ A PĂSTORULUI RUSSELL.

Legatul său poporului lui Dumnezeu.—(Matei 20:9)

„Și să lumineze tuturor care este întocmirea tainei din veacuri ascunsă în Dumnezeu care a făcut toate." „Pe care l-a prisosit către noi prin orice înțelepciune și pricepere, făcându-ne cunoscut taina voinței sale, potrivit găsirii sale cu cale pe care mai d-înainte și-a pus-o în gînd, pentru întocmirea împlinirii timpurilor cuvenite, să-si adune iarăși toate în Christos, cele din cer și cele de pe pămînt." Efeseni 3:4,6,9; 1:8-10.

Răspunzător pentru editarea și tipărirea acestei cărți este VASILE CIUCAȘ, comuna Jac, județul Sălaj.
România 1924.

(Reeditată în anul 2003, Chișinău.)

PREFAȚĂ

CREȘTINII începând din zilele Apostolilor și până acum, au fost mereu în așteptarea venirii Domnului nostru Isus Christos în puterea și mărirea sa mare, pentru că însuși a făgăduit că are să vină din nou, ca să-și primească și preamărească cu sine Biserica sa. Mai departe ne-a anunțat, că încă cu câțva timp înainte de desăvârșirea Bisericii sale, el va fi prezent, adunând din Babilon și din lume pe cei cu adevărat consacrați lui, și că în timpul acestei prezențe a lui, „Misterul lui Dumnezeu” va fi sfârșit.

Prin Sf. Ioan Domnul Isus ni-a descoperit faptul, că Biserica se va dezvolta în decursul a șapte perioade sau epoci distincte și că el va trimite pentru fiecare epocă câte un înger sau sol special, care să servească celorlalți membri ai Corpului său. Urmează deci, că solul trimis ultimei epoci, celei Laodiceane, avea să declare prezența Domnului și timpul Secerișului epocii evanghelice. Marele învățător a pus mare și deosebită însemnătate pe solul perioadei Bisericii a șaptea, adică cea Laodiceană, spunând, că acela va fi „sluga credincioasă și cuminte, pe care a pus-o stăpânul peste slugărima sa, spre a le da de mâncare la timp.”—Matei 24:45.

Creștinii consacrați, cari au citit și apreciat deplin adevărul așa cum el este cuprins în precedentele șase volume ale „STUDIILOR ÎN SCRIPTURI”, văd lămurit și sunt de acord, că C. T. Russell a fost trimisul Bisericii Laodiceane. Pentru fiecare care crede în Biblie, dovezile prezentate în acest Volum vor stabili faptul în chestiune stă mai presus de orice îndoială.

În lumina profeției dumnezeiești, ce se îndeplinește și prezintă astăzi lămurit „veghetoriilor”, cele ce urmează, scrise de Pastor Russell, sunt o dovadă mai mult, că dânsul a fost trimis de Dumnezeu generațiunii prezente. Cu mulți ani înainte de a se fi început nenorocirile și tulburările de acum asupra popoarelor, el a scris:

„Cele patru arătări făcute de Domnul lui Ilie, reprezintă, după credința noastră, cele patru manifestațiuni prin cari Domnul se va descoperi omenirii, și dintre care primele trei vor pregăti pe oameni pentru ultima, în care are să vină dorita fericire pentru toate familiile de pe pământ. Acestea sunt:

1) *Vânturile mari*, cari despică stâncile. Aparent, vânturile suflătoare închipuite în Scripturi războaie. Războaiele, a căror nori negri înspăimântă și amenința lumea civilizată cu atâtea prevestiri în ultimii 80 de ani, sunt reținute și restrânse în mod miraculos, pentru a se da ocaziune să fie *sigilați* pe frunțile lor cu adevărul prezent toți consacrații Domnului. De aceea, ne putem aștepta, că îndată ce aceste vânturi ale războaielor vor fi relăsate libere, ele vor însemna o cataclismă de războire generală, care va împărți împărățiile [munții]—după cum a

fost prefigurat prin vântul puternic arătat lui Ilie (I Regi 19:11), și a despicat stâncile, împărăția lui Dumnezeu nu va urma însă epocii războiului; lumea, nu va fi gata încă pentru împărăția lui Emanuel. Nu; va fi nevoie de o nouă lecție, și ea se va da. Aceasta e reprezentată printr-un—

2) *Cutremur de pământ*. Dealungul Scripturii cutremurul de pământ se pare a reprezenta revoluția; și nu este irațional a ne aștepta, că o eră de războire generală va ridica într-atâta masele de jos din Europa, pe cari le va face nemulțumite de sparta ce o au [și în special cu condițiunile ce vor urma războiului], încât revoluția va fi proximalul lucru, care va urma. (Apoc. 16:18) Dar, oricât de grele vor fi pentru lume experiențele acestea revoluționare, ele nu vor fi suficiente pentru a-i face pe oameni să asculte de glasul lui Dumnezeu, ci va mai trebui—

3) *Foc din cer*—o epocă de judecăți și pedepse divine asupra unei lumi înnebunită dar încă neconvertite și în plină anarhie, după cum ne arată alte Scripturi. Rezultatele războaielor, revoluțiilor și ale anarhiei, ce se vor manifesta prin nereușirea completă a planurilor lor, vor avea un efect umilitor, și vor pregăti omenirea pentru descoperirea lui Dumnezeu, prin—

4) *O voce blândă și subțire*. Da, Acela care a vorbit vânturilor și valurilor mării Galileene, va vorbi la timpul său, ordonând pacea popoarelor. El va vorbi cu autoritate, poruncind ascultarea legii sale de iubire, de mult timp neglijată. „Și va fi, că orice suflet care nu va fi ascultat de acel Profet, nimicit va fi din popor.” (Faptele 3:23)—THE WATCH TOWER. 1 Iulie anul 1898, pagina 208.

„Uitându-ne înapoi la profetica mărturie privitoare la *Timpurile Păgâne*, ne dăm seama, că cuvintele Domnului nostru: „și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până când se vor fi împlinit ale Neamurilor Timpuri”, ne dau indicația, că *timpurile* sau anii hotărâți, în cari împărăția lumii va fi în mâinile guvernelor păgâne, au fost, din punctul de vedere divin, fixe. Si dacă, după cum credem noi că ne învață Scripturile, stăpânirea păgână a fost hotărâtă să se termine Oct. 1914, ni-se pare că este rațională interpretarea, că puterea divină nu va interveni și nu se va exercita spre detronarea lor decât *după* ce timpul fix dat domniei lor se va fi împlinit, adică Octombrie 1914.”—THE WATCH TOWER, 1 Iulie 1904, pagina 198. În 1879, C. T. Russell a început publicarea TURNUL DE VEGHERE, al cărui singur redactor a fost toată viața sa. Turnul de Veghere a fost și este, prima și singura publicațiune anunțând prezența Domnului Isus. Fiind Pastor Russell solul Bisericii Laodiceane și ocupând postul de servitor special al Domnului pentru a da hrană la timp potrivit casei credinței, trebuia să ne așteptăm, că el

va aduce din marile magazine ale Domnului mâncarea spirituală necesară Bisericii, potrivit voiei lui Dumnezeu, Prin grația Domnului el a scris cele șase volume *STUDII ÎN SCRIPTURI*, scrieri cari, în afară de Biblie, au bucurat mai multe inimi decât ori care altele și au umplut inimile Creștinilor de speranță și așteptare veseloasă. Foarte potrivit, cărțile acestea au fost desemnate ca „Cheile la Planul Divin al Vârștelor.” Aceste „chei” fură puse în manile a mii de creștini din toată lumea, cari i-au făcut capabili a deschide Vistieria Domnului, Biblia, și acolo se descopere tezaurii științei și înțelepciunii lui Dumnezeu! Unii au ajuns a se putea folosi de aceste chei cu mai mult folos decât alții. „Dumnezeu a pus membrele în corp după cum i-a plăcut Lui.”

Pastor Russell a spus-o și a repetat-o, că va scrie și pe al 7-lea Volum al „*STUDIILOR ÎN SCRIPTURI*”; și se aștepta să-l și scrie. Scripturile arată, că Volumul al șaptelea trebuia scris și publicat. Pastor Russell a trecut însă din viață și Volumul al șaptelea a rămas nepublicat. În ultimile sale momente, el a spus: „Va putea altcineva să-l scrie.” Ca cineva să-și aroge autoritatea de a scrie și publica Volumul al șaptelea, după credința noastră, ar părea presumțios înaintea lui Dumnezeu. Pe cine dar l-ar voi Domnul ca să-l scrie?

Pastor Russell a fost un om de o modestie neobișnuită. Oamenii mari de obicei sunt astfel. Examinarea conținutului acestei cărți, va dovedi că cele scrise în Apocalipsul și Ezekiel, au fost rânduite de Domnul cu de a se fi îndeplinit sau chiar scris, și că în aceste cărți—Apocalipsul și Ezekiel—se găsește scrisă, într-o limbă simbolică, o istorie a Bisericii, în special experiențele ei pământene de la sfârșit; tot în aceste el ne spune că au să se descopere toate învățăturile frauduloase, amăgitoare și blasfemiile practicate de biserica nominală—catolică și protestantă; că în zilele din urmă el va aduce la lumină nesfânta, alianță a nedreptelor sisteme eclesiastice cu elementele politice corupte de pe pământ, sisteme religioase, cari au prosperat și s-au îngrășat în numele lui Christos; că Domnul își pronunță indignarea și osânda sa contra ori căror astfel de sisteme babilonice și le marchează nimicirii în marele timp de strâmtorare ce va avea loc atunci; o strâmtorare, ca și care lumea n-a văzut și nu va vedea nici când; iar personagiul însemnat în legătură cu toate aceste va fi solul Bisericii Laodiceane, acel înțelept și credincios servitor al Domnului,—C. T. Russell.

Dar faptul este, că el l-a scris. Această carte poate fi declarată de fapt ca o publicațiune postumă a Pastorului Russell. De ce? Pentru că lui i-a dat Domnul „cheia”; lui i-a fost dat privilegiul de a face cunoscut Bisericii, în ultimii ei ani, „Misterul lui Dumnezeu”; lui i-a fost acordat privilegiul de a aduce din mâinile Domnului, casei credincioase,

hrana la timp potrivit, pentru speciala dezvoltare și edificare a micuților Domnului. Această slujbă el a împlinit-o credincios. Această carte este în cea mai mare parte o adunare la olaltă, în stil armonic, a celor scrise de el prin aplicarea potrivită a simbolurilor explicate de el Bisericii.

Prin ultima sa voință și testament, Pastorul Russell a designat pe George H. Fisher din Scranton, Pa, ca pe unul pe care el l-ar aproba ca membru al comitetului de redacție la *TURNUL DE VEGHERE*, revista cea mai importantă publicată pe pământ. De mai mulți ani, fratele Fisher era consacrat Domnului, fiind un aprig student al Bibliei în lumina adevărului adus de la Domnul de către Solul Bisericii Laodiceane; și de mai mult timp el făcuse un studiu îngrijit și cu rugăciune asupra cărții lui Ezekiel.

Fiind încă cu noi, Pastor Russell a dat îndrumarea, ca Manualul Studenților în Biblie să fie pregătit de Clayton J. Woodworth, deasemenea din Scranton, Pa. Acest Manual a fost publicat de Societate, și s-a dovedit un mare dar pentru casa credincioasă. Pregătirea Manualului a reclamat o examinare critică a tuturor celor scrise de Pastor Russell; și astfel fratelui Woodworth i-a fost dat să ajungă mai familiar, probabil, decât oricare altul, cu explicația Scripturilor date de fratele Russell. În acest chip se vede că Domnul l-a calificat pentru o operă specială. Cu cheia plasată în mâinile lui de către servitorul Domnului, fratele Woodworth, prin grația Domnului, a fost făcut capabil a aduna tot ce fratele Russell scrisese asupra Apocalipsului, și să explice și armonizeze alte părți neexplicate ale Cărții cu Planul Divin; de asemenea să trateze la fel Cartea Cântarea Cântărilor.

S-a părut plăcut Domnului, ca frații C. J. Woodworth și George H. Fisher să pregătească pe al Șaptelea Volum sub direcțiunea Societății. Deși ambii se aflau în același oraș, ei au lucrat deosebit și fără ași compara măcar notele. Cititorul va fi în stare se judece cât de mult este în armonie opera unuia cu a celuilalt și cu Planul Divin, dând astfel o nouă evidență a direcțiunii Domnului în această chestiune. Pastor Russell a zis cu mult înainte, că Volumul al Șaptelea nu va fi pentru dezvoltarea Bisericii; că precedentele Șase Volume *Studii în Scripturi* conțin hrana spirituală necesară în acest scop. Întrebat, că pentru cine dară va fi scris, el a răspuns: **„Va fi dat probabil Bisericii într-un timp de supremă necesitate, pentru confortarea și încurajarea ei.”**

Cine dintre cei consacrați de această parte de vâl, nu-și dă seama că Biserica este acum în acele vremuri de „supremă necesitate a confortării și încurajării?” Ceasul grelelor încercări și probelor înfocate este acum asupra poporului lui Dumnezeu, și este nevoie de multă mângăere și încurajare. Domnul ni-a făgăduit „har și ajutor pentru orice timp

de lipsă", pentru toți acei cari îl iubesc și se apropie de el încrezători. Noi sperăm, că iubiți fii ai Domnului din toată lumea citind conținutul acestei cărți, și văzând în ce chip minunat i-a scăpat Domnul din valurile pasiunilor omenești și de amăgirile marelui vrășmaș, și văzând că nedreptele și păcătoasele sisteme ale Babilonului se dărâmă acum sub puternicia manei lui Dumnezeu, care ne prevestește scăparea încurând a ultimului membru al Corpului lui Christos din această vale a plângerilor, în lumina și libertatea glorioasă a sfinților—ei vor fi mult întăriți și vor prinde nou curaj, „încingându-și mijloacele gândirii lor, fiind deștepți, nădăjduiți, desăvârșiți în darul ce vi se aduce în descoperirea lui Isus Christos"; și cu mare bucurie, ei își vor ridica sus capetele, pentru că ceasul eliberării a sosit! Credem, că la toți adevărații consacrați cari citesc și apreciază această carte, cuvintele învățătorului: „Și s-a apropiat Împărăția ceriurilor", le vor suna în urechi asemenea melodiilor de clarinet în aerul proaspăt al dimineții, dând putere și curaj acelor cu credința slăbită, iar celor puternici mai mult curaj. Credem, că toți cari apreciază volumul acesta, vor avea o arzătoare dorință de a-și îmbrăca armele și a eși la

CONȚINUTUL

Solia pentru această zi	7
Biserica în periodul Efes	13
Biserica în periodul Smirna.....	77
Biserica în periodul Pergam	17
Biserica în periodul Tiatira	21
Biserica în periodul Sarde	26
Biserica în periodul Filadelfia	27
Biserica în peroidul Loadicea	29
Cei șapte soli ai Bisericei	39
Autorul Planului	41
Executorul Planului	56
Șase sigile și Papismul	60
Sigilul al șaptelea și Turma cea Mare	71
Patru Reformațiuni preliminare.....	81
Vaiurile Reformațiunei nereușite	86

lupta ultimă ce se dă acum între adevăr și eroare, aducând pentru privilegiul acesta laudă Domnului.

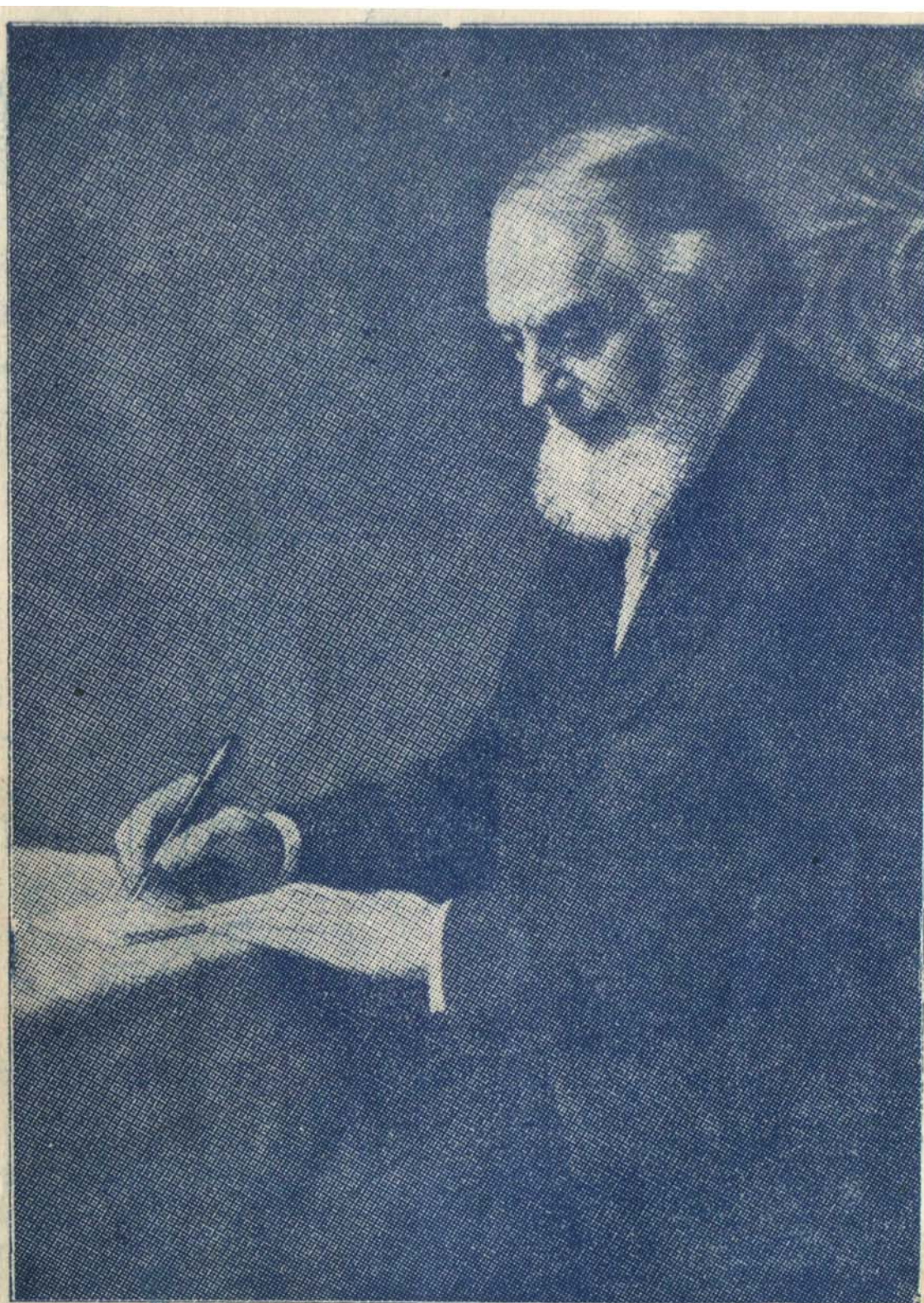
Unii vor murmura și vor găsi cărții acesteia scăderi; alții se vor mânia, și alții se vor alătura prigonitorilor. Noi însă credem, că tot credinciosul cucernic a cărui inimă este plină cu iubirea lui Dumnezeu și a poporului său, se va bucura și va lauda pe Domnul pentru această nouă mărturie a favorului său.

Publicatorului îi face plăcere, să prezinte acest al 7-lea Volum membrilor rămași ai Bisericii și tuturor cari îl pot citi cu folos pentru ei și pentru mărirea Domnului Isus și a Tatălui nostru. Cu trimiterea celor șase volume precedente, binecuvântarea lui Dumnezeu le-a însoțit pe toate. Noi ne rugăm ca și cu volumul acesta binecuvântarea lui să abunde spre mângâierea și încurajarea scumpilor Domnului, în acest ceas de grele încercări.

Adevăratul vai al Reformațiunei	94
Timpul sfârșitului	96
Nașterea lui Antichrist	102
Cele două Feare și Chipul	107
Cele cinci vestiri ale Secerișului	117
Cântecul Sfinților	123
Șapte plăgi asupra eclesiasticismului	126
Cea din urmă treaptă a Papismului	136
Căderea eclesiasticismului	142
Răsturnarea împărăției lui Satana	150
Doimnia de o mie de ani	156
Împărăția ce are să vie	164
Râul Harului și al Adevărului	175

VIZIUNEA LUI IOAN PE INSULA PATMOS

Pastor C. T. Russell

„Făcut-am precum mi-ai ordonat“.—Ezekiel 9:11.

NOTA EXPLICATOARE

Această operă a Pastorului Russell, mult condensată, conține numai extracte abreviate din operele sale precedente. Prescurtările întrebuițate sunt:

A, B, C, D, E, F-- se referă la cele șase volume sau opere ale "STUDIILOR IN SCRIPTURI." B.S.M.....STUDENȚII BIBLIEI" [revistă lunară]."

H..... „Ce spun Scripturile DESPRE IAD."

P-D..... „PHOTO-DRAMA CREERII."

T

.....„TABERNACOLUL"

B Broșura despre „SPIRITISM."

W-T THE WATCH TOWER."

Alte prescurtări sunt:

Barnes Apocalipsul de Barnes.

Brit.„Encyclopedia Britanica."

Buck.....Dictionarul Teologic a lui Buck.

Coffin.....„Istoria Libertății" de Coffin.

Cook „Apocalipsul" de Cook, un Manual alcătuit din explicațiile celor 72

de comentatori principali asupra Apocalipsului, in toate limbile și vârstele Bisericii.

Edgar.....„Pasagiile Piramidei" de Edgar, Vol. II.

McC. Encyclopedia de McClintock și Strong.

Mosheim Istoria Ecclesiastică de Moshelm.

S. B. D Dictionarul Biblio de Smith.

Smith.....„Cugetările lui Smith asupra Cărții lui Daniil și Apocalipsului".

Weym. Test. Nou in limba modernă de Weymonth.

DESCOPERIREA

SFÎNTULUI IOAN

APOCALIPSUL 1.

SOLIA PENTRU ACEASTĂ ZI

1:1. *Descoperirea lui Isus Christos.*—Sft. Ioan și Profetul Habakuk au prezis că descoperirea aceasta, dată lui Ioan de Domnul pe insula Pataos la ,an. 96 d. Chr. va fi înțeleasă la un anumit timp, „timpul

sfârșitului", „sfârșitul veacului", când „servul credincios și cuminte" făgăduit, va fi în mijlocul poporului lui Dumnezeu.—Apoc. 1:10; Mat. 24:45; Hab. 2:1; 1Pet. 1:13.

Pe care i-o dete Dumnezeu.—„Mărturisirea că Fiul nu poate face nimic de la sine-însuși, suportată de un șir de alte mărturii de către același învățător interesant și inspirat, este o contrazicere a credinței comune a Trinitarilor, cum că Fiul este Tatăl și Tatăl este Fiul."—W. T. -99-45; Ioan 5:20; 12:49; 17:7, 8.

Ca să o arate slujitorilor săi.—„Domnul nostru Isus ne-a promis că, ca Fratele nostru mai bătrân (între fii credinței), orișice îi va face cunoscut Tatăl, El în schimb ne va face cunoscut nouă."—W. T. -99-45; Ioan 16:13-15.

Cele ce trebuie să se întâmple în curând.—Scenele schimbătoare dintre biserică și stat, istoria veacurilor Evangheliei și a celui Milenar, cari scene au început a se întâmpla chiar din ziua lui Sf. Ioan, și vor continua până la îndeplinirea a toate ce el a prevăzut. *Și pe cari, trimițându-le.*—El nu a venit însuși, dar s-a purtat cu demnitatea ce i s-a cuvine Lui, care este acum chipul ființei Tatălui, „locuind în lumină de neapropiat pe care nu l-a văzut nimenea dintre oameni, nici nu-l poate vedea."—1 Tim. 6:16; Evrei 1:3.

Le însemnă.—„Descoperirea Domnului nostru, care i-a dat-o Dumnezeu Lui după înălțarea sa la cer, El a trimis-o și a arătat-o prin semne [simbole, tipuri asemănătoare cu realul] Bisericii Sale."—E185.

Prin ingerul său.—Ingerul" din Apoc. 8:14 reprezenta pe vestitorul acesta care s-a înfățișat lui Ioan. Promisiunea Domnului din Luca 12:44 nu să mărginește numai la lucruri pe pământ.

Slujitorului său Ioan.—„Simplicitatea aceasta, pe care o observăm la toți Apostolii, ni-i înfățișează pe ei ca niște oameni umiliți—tocmai de felul ce ne puteam aștepta de la Domnul nostru să folosească pentru a se întreține cu poporul său."—W. T. -16-343; Apoc. 19:10.

1:2. *Care mărturisi.*—Prin Solia Cărții aceștia, iar mai înainte, prin Evanghelia a 4-a și cele trei Epistole cari îi poartă numele său.

Cuvântul lui Dumnezeu.—Pe Logos. Șf. Ioan a avut sa spună despre Logos mai mult decât orișicare alt Apostol. „In timpurile vechi anumiți regi vorbeau supușilor lor prin mijlocirea unor mandatar; regele stătea după un paravan, pe când vorbitorul său, stătea înaintea paravanului, și acesta vorbea către popor ceea ce-i șoptea regele, care era nevăzut; iar un astfel de vorbitor era numit Logos-ul regelui" (E85), ceea ce pe curat românește înseamnă *cuvântul* sau *cuvântătorul* Regelui.

Și mărturia.—Vorbele și faptele zilnice din timpul celor trei și jumătate ani de serviciu a Domnului pe

pământ.

Lui Isus Christos.—„Martorul cel credincios și adevărat.”—Apoc. 3:14.

Câte văzu.—Sf. Ioan era un observator foarte bun și ager. Evanghelia sa amintește 22 de» întâmplări sau învățături cari nu sunt însemnate de ceilalți Evanghelisti!

1:3. *Fericit.*—Singular, clasa Ilie.

Cine citește.—Tălmăcește în mod corect simbolurile acestea.

Și cei.—Plural.

Cari ascultă cuvântul profeții.—„Toți aceia cari au cetit și au înțeles chiar numai în parte învățăturile cartei aceștia au fost binecuvântați precum s-a făgăduit. Ea fu un ajutor important lui Luther, pentru a decide că Papalitatea, a cărui servitor credincios era, e în realitate *antichristul*.”—A27.

Și păstrează.—Își ține ochii deschiși asupra acestora, observează (așa spune textul grec).—Apoc. 22:7.

Cele scrise într-însa.—„Este o binecuvântare pentru aceia cari citesc descoperirea aceasta, deși ei n-o înțeleg, și o binecuvântare deosebită pentru aceia cari aud și înțeleg cuvintele profeției ei, și cari își întocmesc viața lor după cele ce sunt scrise într-însa.”—W. T.-16-343.

Pentru că timpul potrivit este aproape—Îndeplinirea a început, chiar în zilele lui Ioan.

1:4. *Ioan celor șapte biserici.*—Prin acestea să înțeleg nu numai cele șapte biserici (adunări) amintite în versul 11 și la alte locuri, ci e vorba de cele șapte epoci prin care a trecut Biserica, începând din vremea Apostolilor până acuma.

Cari sunt în Asia.—In Orient, la Răsărit, în calea mai de vreme a soarelui, înainte de ce Soarele Dreptății poate să lumineze lumea, razele lui trebuie să treacă mai întâi prin Biserica, care e cea dintâi să salute Ziua cea Nouă.

Dar vouă.—Favoarea nemeritată a Lui, fie partea voastră fericită.

Și pace.—Darul deosebit al Domnului nostru încredințat Bisericii Sale. Ioan 14:27.

De la cel.—Domnul și Capul nostru mărit.—Apoc. 1:8.

Care este.—Acuma asemenea Tatălui, având viață în sine. —Ioan 5:26.

Și care era.—Logos-ul, reprezentantul Tatălui la facerea tuturor lucrurilor ce sunt făcute (Ioan 1:3), și după aceea Răscumpărătorul omului, „făcut cu puțin mai pe jos de îngeri pentru suferința morții.”—Evrei 2:9.

Și care vine.—In putere și mărire mare, la a doua Lui venire, când „nu v-a obosi, nici v-a slăbi, până ce nu v-a întemeia dreptul pe pământ.”—Isaia 42:4.

Și de la cele șapte spirite.—Lumini de foc sau ochi. (Apoc. 4:5; 5:6) „Prin simbolul acestor cuvinte ochiul Domnului este înfățișat prin numărul de șapte, ceea ce înseamnă copleșit, desăvârșit, a tot-

văzător, în orice loc, a-tot-știutor. Aceasta este încrederea noastră, aceasta este bucuria noastră.”—W. T. -05-318; Zach. 3:9; 4:10.

Cari sunt înaintea tronului Său.—Cari sunt „trimise în tot pământul.”—Apoc. 5:6.

1:5. *Și de la Isus Christos, martorul credincios.*—„Care mărturisi înaintea lui Ponțiu Pilat mărturie bună.” (1 Tim. 6:13) Mărturisirea înaintea lui Pilat: „Da, eu sunt împărat: eu pentru aceasta m-am născut și am venit în lume” (Ioan 18:37), a fost cauza adevărată a morții Lui. învinuirea ce a fost pusă deasupra capului Său pe cruce era: „Acesta este Isus, împăratul Iudeilor.” (Ioan 19:19; Mat. 27:37) Asemenea pretinderi mărturisite pot fi cauza sfârșitului pământesc al urmașilor Săi.

Întâiul născut dintre morți.—„Pârğa celor adormiți.” (1 Cor. 15:20; Col. 1:18; Fapte 26:23) Isus a fost cel dintâi care în realitate a experiențat o înviere din morți. Toate alte învieri, învierea lui Lazar, învierea ficei lui Iair ș. a. au fost numai treziri *temporale* spre a dovedi puterea divină în învierea morților. „Acest vers învață în mod clar ceea ce creștinii deadreptul neagă; adevărat că Domnul nostru a fost cel dintâi care a experiențat o înviere desăvârșită și a primit nemurirea, în înțelesul adevărat al cuvântului, ceea ce înseamnă că nimenea înainte sau după El nu a primit încă viață.” (W. T. -16-343; Fapte 13:33, 34; Ioan 3:13) Conflictul între aceasta și crezurile deosebitele religii este învederat. Cele din urmă învață, că la moarte fie care merge imediat la unul din două locuri și anume: unii în cer la fericire, iar alții în iad la chin Aceasta ne dă se înțelegem că de fapt nimeni nu este mort, iar învățătura Scripturii că „are se fie înviere a dreptilor și a nedreptilor,” din punctul lor de vedere, nu însemnează nimic, sau este de altfel absurdă.—Coloseni 1:18.

Principele.—(textul grec) Regele Șef.

Împăraților pământului.—Asociații Lui regi, „împărații de la răsărit de soare.” (Apoc. 16:12) „Toți vor fi treziți din moartea lui Adam, ca din somn. Apoi vor fi sub îngrijirea preoției regale, a căror experiență și biruință asupra păcatului, i-a făcut să fie un ajutor potrivit aceloră asupra cărora ei vor stăpâni ca preoți și regi. (Apoc. 5:10)”—E478.

Celui care ne iubi.—Dragostea Domnului pentru noi este totdeauna de față. „De oarece știți că nu prin cele stricăcioase argint și aur, ați fost răscumparați, ci cu sânge prețios, ca al unui mei desăvârșit și fără pată, al lui Christos.— „Ori cine care făptuește păcatul este rob al păcatului... Deci dacă Fiul vă va face liberi, veți fi liberi într-adevăr.” (Ioan 8:34, 36) „Că moartea Omului Isus Christos, sângele său, a fost care a câștigat îndreptățirea (deslegarea) noastră din păcat și moarte, și în cele din urmă va câștiga eliberarea noastră, să învață și susține cu multă tărie de multe alte Scripturi.—Vezi 1 Pet. 1:2, 18, 19;

Fapte 4:12; 20:28; Apoc. 5:9; Evr. 13:12.—E446; Mat. 20:28; 1 Tim. 2:6; Apoc. 14:4.

1:6. *Și ne făcu pe noi.*—Și ne va face în timpul miei de ani.

împărăție, preoți.—Menirea unui preot este aceea de a propovădui adevărul și a învăța dreptatea. Gândul de aici e alegerea unei clase ce va deveni o clasă de regi și preoți pe treapta spirituală sub căpetenia lui Isus Christos, pentru a aduce mântuirea neamului omenesc din nefericirea de față.—1 Pet. 2:9; Apoc. 5:10; 20:6; 22:5.

Lui Dumnezeu și Tatăl Său.—împărăția este a lui Dumnezeu însuși, a lui Isus prin denumire și a noastră pentru că suntem aleși în El.—Luca 22:29; Ef. 1:6.

Lui fie mărire și stăpânirea în vecii vecilor, Amin.—„Domnească de la mare până la mare, și de la râu până la marginile pământului... Și bine-cuvântat fie mărețul său nume în etern, și umple-se tot pământul de mărirea lui, Amin și Amin.” (Psa. 72:8, 19) „In veci vecilor,” înseamnă literal veacurile veacurilor. Mileniul și veacurile următoare sunt veacurile veacurilor.

1:7. *lată, vine cu nourii.*—Dealungul Scripturilor norii sunt înfățișați ca simbolul tulburărilor, strămtorărilor mari pe pământ, ș. a. După mărturia acelorași și altor Scripturi, Ziua venirei lui Christos va fi o „zi de întunec și de întunecime (confuzie, spaimă, alarmă între popoare); zi de nori și negură deasă.” (Ioel 2:1, 2) „Când nourii grei și întunecoși de tulburări stau deasupra lumii, când munții—împărățiile acestei lumi—se cutremură și cad, când pământul—societatea organizată—se clatină și se desface, unii vor începe a-și da seama că Unul lui Dumnezeu își ia puterea Sa mare și își începe opera sa de a pune judecata în linie și dreptatea în cumpănă.” (W. T. -16-344; Mat. 24:30) „Nor și negură sunt în jurul lui [tronul lui Christos se află numai dincolo de norii și negura tulburărilor sociale de azi, iar omenirea nu-și dă seama că acest tron curând va ajunge la pământ și împărăția Sa va lua deplină ființă]; dreptatea și judecata [cu care el măsoară sistemele de azi] sunt temelia tronului Său. Foc [nimicire] merge înaintea Lui [premerg stabilirii domniei Sale], și cu flăcări [de lumină, adevăr, dreptate socială, etc. prin cari se descopăr fraudele și nelegiuirile publice și private, cum și prin tulburări cari le urmează acestora] mistuește din toate părțile pe dușmanii Săi.” (Psa. 97:2-5; 2:9-11) Atenție acelor cari să împotrivesc venirei a doua a lui Christos—dacă doriți să nu fiți striviți, dați-vă deoparte din calea Regelui mării! Luați sfatul lui Dumnezeu: „Și acum, regilor, înțelepțiți-vă, învățați-vă judecători ai pământului. Serviți lui Dumnezeu cu frică [ori-cui ați fi servit până acuma], și bucurați-vă cu cutremur. Sărutați [salutați, să-i ziceți bun venit] pe Fiu (lui Dumnezeu, care vine a doua oară ca Rege

al mării), ca se -nu se mânia și să nu periți în cale; căci mânia lui curând se aprinde.”—Psa. 2:9-12.

Și orice ochiu îl va vedea.—„El nu va fi văzut ochilor naturali ci înțeles (recunoscut), după pedepsele și binecuvântările ce vor veni omenirii de la domnia Sa. Regele nou se va descoperi pe sine rând pe rând. Unii îl vor recunoaște mai curând decât alții. Dar în sfârșit „tot ochiul îl va vedea [Grecește *horao*, discerne, cunoaște].” (W. T. -16-344) Precum Satana domnește în prezent, și nimenea nu-l vede pe el personal, ci numai domnia lui de nedreptate și păcat care să manifestează pretutindeni, așa și Christos, personal nevăzut, domnia Lui se va învedera în toate părțile și toți vor cunoaște și vedea că acuma sunt sub un cârmuitor nou și deosebit.—Vezi Ioan 14:19.

Și cei cari îl împunseră.—„Peste casa lui David, și peste locuitorii Ierusalimului [poporul jidovesc], voi revărsa spiritul harului și al rușii; și vor plânge după El, după cum plânge cineva după fiul unic al său.”—Zach. 12:10. - *Și vor jăli pentru dânsul toate semințiile pământului.*—„La venirea a doua a Domnului lumea va fi departe de a fi convertită [întoarsă] la Dumnezeu; pentru că „toate semințiile pământului vor jăli pentru dânsul [vor fi în nevoie și strămtoare mare—Luca 21:28]. Christos vine înainte de convertirea lumii și tocmai cu scopul de-a o converti.”—W. T. 16-344.

Așa, Amin.—Noi nu putem opri nourii timpului de mare strămtorare, sau lacrimile desamăgirii, și mai târziu, căinții lor; n-am face-o chiar și dacă am putea. Tulburările s-i lacrimile sunt o pregătire trebuincioasă pentru binecuvântările ce au să urmeze.

1:8. *Eu sunt Alfa și Omega.*—Alfa este prima literă, iar Omega cea din urmă din alfabetul grecesc.

începutul și Sfârșitul.—„Cinstea cea mare a Domnului nostru se arată nu numai prin aceea, că El a fost cea dintâi, ci și cea din urmă făptură a lui Dumnezeu. Din aceasta noi trebuie să înțelegem că Dumnezeu n-a întrebuintat puterea sa directă întru creerea omului sau a îngerilor, ci a încredințat puterea sa Fiului său *unul născut*.”—W. T.

-93-115.

Zice Domnul Dumnezeu.—Dar nu preoții; dintre dânșii nici unul nu se va găsi să zică la fel.

Care este, care era, și care vine, Atotputernicul.—„Numai de la învierea Sa a mers vestea aceasta—„Datu-mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ.” (Mat. 28:18) Prin urmare numai de atunci Domnul poate fi numit *atotputernic*.”—W. T. -93-115; Apoc. 1:4; 16:5-7.

1:9. *Eu Ioan, fratele vostru.*—„In loc să-și adaugă la numele său titluri mari, umflate și falnice ca, Venerabilul, Episcopul, episcopul tuturor bisericilor din Asia mică, noi îl vedem pe Ioan introducându-se pe sine bisericii și fraților ca fratele vostru.” (W. T. -

01-187) Ce simplitate! ce umilință!"

Și împreună părtaș în strâmtoare.—„El a fost părtaș cu Christos, ca un membru a corpului Său, în răbdarea și suferințele sale; și frate a urmașilor învățăcei, părtași la aceleași suferinți, și prin urmare la aceeași speranță de mărire.”—W. T. -01-187; Mat. 20:23.

Și în împărăție.—Acuma, când „împărăția cerului (membrii ei) suferă violență”; cât și mai târziu, când „împărăția și domnia și măreția împărăției de sub tot cerul se va da sfinților celui Prea-Înalt.”—Mat. 11:12; Dan. 7:27.

Și în răbdarea stăruitoare în Isus.—*Cană* Saul a prigonit pe Creștini, a prigonit pe Isus. Când Sf. Pavel a suferit, ca un creștin, el era părtaș al „morții Domnului lui Isus.” (Fapte 9:5; 2 Cor. 4:10) Ceea ce a răbdat cu bucurie Sf. Ioan, a fost răbdat și de Isus.

Am fost pe insula Patmos.—„În vremea arătării sau vedenii acesteia Sf. Ioan era un prinsonier, silit să trăiască pe insula Patmos, o localitate de pedeapsă pe vremea aceea (lăcaș pentru cei osândiți)—o insulă stâncoasă și stearpă din Marea Egee. Fărădelegea pentru care el suferia această pedeapsă, era pentru că el era un credincios propovăduitor al cuvântului lui Dumnezeu. Sf. Ioan, învățăcelul cel mai iubit a lui Isus, înfățișa într-o măsură oareșcare, pe cele din urmă membre vii ale trupului lui Christos (Ioan 21:20-23)—o clasă care vede cu ochii priceperei arătările și descoperirile pe cari Sf. Ioan le văzuse în simbole, într-o răpire. Prin urmare, dacă pedeapsa lui Sf. Ioan reprezintă într-o măsură osânda la care să pot aștepta urmașii Domnului la încheierea veacului de față—o izolare completă de către alții, și manifestarea unei purtări față de dânșii ca și cum ar fi prinsonieri—ei să pot mângăia cu gândul că binecuvântarea Domnului și descoperirea pe care i-a dat-o Sf.-lui Ioan, au covârșit prin măsură mult mai mare toate prigonirile sale.”—W. T. -16-343.

Pentru Cuvântul lui Dumnezeu.—Sf. Ioan, cu o smerenie uimitoare trece preste slujba dinainte adusă cauzei adevărului lui Dumnezeu și pentru Isus (Apoc. 1:2), și care i-a pricinuit această izolare, și trece ușor preste prigoniri însăși, și nu amintește decât că prezența lui pe această insulă este pentru credincioșia sa Cuvântului lui Dumnezeu.”—W. T. -01-187.

Și pentru mărturia lui Isus.—Dupăcum e amintit în Evanghelia după Ioan și în cele trei Epistole ce-i poartă numele. 1:10. *Am fost în spirit.*—Vedeniile nu sunt realități, deși în mod simbolic le înfățișează pe acestea. (Dan. 7:1; Mat. 17:9) Vedeniile ce le-a avut Sf. Ioan, și cari sunt amintite în Apocalipsul, n-au să fie înțelese ca lucruri literalmente întâmplare.”—W. T. -16-343; Fapte 10:10.

În Ziua Domnului.—„După înțelegerea noastră a cronologiei Biblice, noi astăzi trăim tocmai în zorile

acestei Zi a lui Christos; și e în plină potrivire că noi începem a vedea acum lucrurile minunate ale planului lui Dumnezeu, ascuns în aceste simbole. Însă pentru ale vedea și ale înțelege, noi trebuie să fim „în spirit.” Numai aceia cari au devenit „făpturi noi în Christos” pot să înțeleagă lucrurile spirituale; și aceștia sunt clasa reprezentată de ucenicul Ioan.”—W. T. -16-343.

Și auzii în urma mea glas mare, ca de trâmbiță.—„Faptul că se spune locul de unde s-a auzit aceasta, arată că are o însemnătate simbolică, înseamnă că începutul vestirii acesteia nu era din timpul lui Ioan, nici în viitor, ci că cele descoperite începuse deja și ca, în oarecare măsură, parte din ele, erau deja în trecut, dupăcum unele semne ale Apocalipsului arată că glasul dindărăt venea de pe vremea slujbei Domnului pe pământ. Precum Ioan auzi glasul venind dinapoia sa și s-a uitat în partea aceea, așa și noi, cari acuma privim realitățile aflăm că vestea vine dinapoia noastră, și ne întoarcem și privim spre trecut ca să vedem îndeplinirea multor semne ale Planului dumnezeesc și să auzim și să înțelegem vestirea dată poporului său de către măritul Isus, Capul și Înainte-mergătorul celor credincioși.”—W. T. -05-168.

1:11. *Zicând, ceea ce vezi, scrie în carte, și trimite celor șapte biserici cari se află în Asia.*—Sunt mai multe motive să credem că vestea sau descoperirea aceasta trimisă celor șapte biserici, deși în oarecare măsură mărginită, era aplicabilă lor, are o însemnătate mai mare și e pentru întreaga Biserică a lui Christos. Numărul șapte înseamnă lucru complet, și că în rândul cum sunt puse arată cele șapte epoci (timpuri de desvoltare) ale bisericii. Ale înțelege altfel, ar însemna să punem mai multă importanță de cât trebuie pe aceste biserici comparativ mici, și că nu luăm în seamă pe altele mai mari și mai cu vază; precum biserica din Ierusalim, Antiochia, Corint, Colose, Filipi și Tesalonic, ș. a. Ceva mai mult, amănuntele acestei veste trimise celor șapte biserici să referă și se potrivesc în tocmai Bisericii întregi a lui Dumnezeu, de care Domnul Isus poartă grijă. Că numărul șapte înseamnă lucru complet, găsim pilde și în alt loc, cum d. ex. *șapte* sfeșnice de aur, *șapte* stele. ș. a. m. d. Colosse (Col. 1:2) Milet (Fapte 20:17) și Hierapolis (Col. 4:13) erau biserici în Asia, cari nu sunt amintite aici. Prin Asia se înțelege numai partea cea mai vestică a Asiei mici.

La Efes.—Timpul apostolic al Bisericii.

Și la Smirna.—Biserica din timpul prigonirii din partea Romei Păgână.

Și la Pergam.—Biserica din timpul ridicării lui Antichrist. — *Și la Tiatira.*—Biserica din timpul „veacului întunecos,” timpul mării lui Antichrist, și a prigonirii ei din partea Romei papale.

Și la Sarde.—Biserica din zorile Reformățiunii.

Și la Filadelfia.—Biserica, din timpul Reformățiunii

prin secte.

Și la Laodicea.—Biserica din timpul când Domnul va fi a doua-oară prezent.

1:12. *Și mă întorsei să văd glasul care vorbea cu mine.* —„Apostolii au văzut numai în simboluri ceea ce poporul Domnului de acum poate vedea cu ochiul credinței și al priceperii. El a văzut pe unul care semăna cu Fiul Omului—pe unul asemenea unui om, unui preot, după cum să trage înțelesul din hainele cu care era îmbrăcat—umblând printre cele șapte sfeșnice, îngrijind de ele, curățind mucusul, punând în ordine fitilurile, prevăzându-le cu olei ș. a. m. d. Astfel Domnul nostru, măritul învățător, s-a îngrijit de poporul său, și a ocrotit afacerile lui, a purtat grijă de biserică ca un purtător de lumină, ca un sfeșnic. Ah, cât de sermane au fost uneori fitilurile! Cât de slab a luminat câte odată lumina! De câtă grijă, muștrare și curățire a fost nevoie!”—W. T. -16-344.

Și întorcându-mă văzui șapte sfeșnice de aur.—Sfeșnicul de aur care stătea înaintea Mesei de Aur și lumina întreaga „Sfântă” (din Cortul întrunirii) era de aur—lucrat dintr-o singură bucată. (Exod. 25:31-37) El avea șapte ramuri, dintre cari fiecare avea câte o lampă la vârf, în toate șapte lămpi—un număr desăvârșit sau complet. Acesta înfățișa pe Biserica întreagă, coprinzând pe Capul ei Isus și până la cel din urmă membru al „micei turme” pe care El o alege dintre oameni, ca să fie părtașă naturii dumnezeiești [de aur].”—T. §250; Apoc. 1:20; Zach. 4:2; Mat. 5:14-16.

1:13. *Și în mijlocul sfeșnicilor.*—Legătura dintre ele constând din Mântuitorul nostru, antitipicul preot înalt.

Unul asemuit cu Fiul omului.—„Această simbolică zugrăvire conține prețioase învățături, mult mai însemnate pentru noi, decât dacă am încerca a ne închipui arătarea Domnului într-o formă de spirit, „ce acum locuiește în lumină de neapropiat”, și pe care nu este cu puțință să o înțelegem până ce nu vom fi schimbați, ca să fim „asemenea Lui” și să-l „vedem așa precum este” acum—natura divină.—I Ioan. 3:2; I Cor. 15:50, 53.”—W. T. -16-344; Dan. 7:13.

Îmbrăcat în vestmânt lung până la picioare.—Mărirea lui Christos s-a arătat în persoana sa proprie (Ioan 1:14), în serviciul său, și în aceea a celor 12 Apostoli, reprezentanții săi.—Sf. Pavel luând locul lui Iuda; cu moartea lor corpul Adevărului a devenit acoperit ca printr-un văl și a stat așa prin timp de 18 veacuri până acum. W.T. -16-344.

Și încins la piept.—Atârnarea vestmântului de la piept, pe unde era legat cu o sfoară, a lăsat astfel descoperite brațele și umerii, înfățișând că Biserica la început a fost favorizată cu lumina Evangheliei adevărate mult timp încă după ce Domnul nostru” și Capul ei și-a sfârșit cursul pe pământ.

Cu încingătoare de aur.—Aurul este un simbol al naturii dumnezeiești; brăul un simbol al slujbei. (Apoc. 15:6) Dealungul veacului evanghelic Domnul nostru a servit pe Biserica sa. „Fericite sunt slugile acelea pe care venind Domnul le va găsi veghind; adevăr zic vouă că se va încinge și-i va pune la masă și trecând alături îi va sluji.” „Eu sunt în mijlocul vostru ca cel care slujește.”—Luca 12:37; 22:27.

1:14. *Iar capul și părul lui alb ca lâna, și alb ca zăpada.*—„Capul acoperit cu păr alb, nu ne învață că Domnul nostru în mărire are formă de om, cu părul cărunt, ci simbolul este întrebuițat pentru a arăta cunoștință, pricepere, experiență, înțelepciune.”—W. T. -01-188; Mat. 17:2.

Și ochii lui ca flacăra de foc.—„Ochii lui ca flacăra focului ni-l înfățișează pe Domnul în simbol ca a toate-văzător, atot-știutor; că El nu se lasă amăgit de formele și ceremoniile din afară; ci El poate și citește orice gând și intenție a minții și inimei.”—W. T. -16-344; Apoc. 19:12; Evr. 4:12, 13.

1:15. *Și picioarele lui asemenea cu arama lucitoare.*—„Picioarele descrise așa ca și cum ar fi din aramă fină lucrată în cuptor, pare să zică că aceia cari aparțin, trupului lui Christos, și de cari se folosește Domnul pentru serviciul său, membrele „picioare” ale corpului, trebuie, prin atingerea lor cu lumea, să devie curățite, rafinate.—„Curățiți-vă voi toți cei ce purtați uneltele lui Dumnezeu.”—W. T. -0-188; Ezek. 1:7; Isa. 52:11.

Ca în cuptor arsă.—„La sfârșitul veacului de față picioarele Corpului lui Christos vor fi luminate de adevăr și vor străluci—nu ca și Capul ci ca o aramă poleită, lustruită. Asupra noastră strălucesc, cu o brilianță aproape arzătoare, razele inspirațiunii și descoperiei dumnezeiești a celor 6000 de ani. Cum ar trebui să mistuie aceasta din noi orice egoism; (iubire de sine). Cum ar trebui să ne curate. Câtă umilință W. T. trebuie să desvolte în noi!”—W. T. -16-344.

Și glasul lui ca vuet de ape multe.—„Apele multe înseamnă popoare, noroade, națiuni și limbi, dupăcum să arată în alte locuri în cartea aceasta. (Apocalipsul 17:15 și Isaia 17:12, 13) Astfel, Domnul nostru, prezent cu Biserica Sa, îi vorbește ei și prin ea cu multe și în multe limbi.”—Apoc. 19:6.

1:16. *Și avea în mâna sa dreaptă.*—„Pe acela care s-a înfățișat nouă astfel, ca Instructorul și îngrijitorul Sfeșnicului, avem al recunoaște ca având în mâna Sa dreaptă — în favoarea și sub ocrotirea sa—șapte stele, îngerii, solii, celor șapte biserici. Că El îi are în mâna Sa dreaptă, înseamnă că aceștia stau sub conducerea deosebită, grija și supravegherea lui, înspre binele Bisericii pe care ei o reprezintă.”—W. T. -16-345; Ier. 22:24.

Șapte stele.—„Stelele reprezintă pe solii speciali ai Bisericii. În Apocalipsul 12:1 Biserica

este zugrăvită în chip de fecioară, încoronată cu o coroană de 12 stele. Se înțelege, că aceste stele înfățișează pe cei doisprezece Apostoli cari luminează Biserica într-un mod special. Totașă în zugrăvirea ce avem înaintea noastră, cele șapte stele pe cari Domnul le ține în mână sa dreaptă arată să înfățișeze pe anumiți purtători de lumină în Biserică—în fiecare din cele șapte perioade ale desvoltării ei. E de notat, că soliile pe cari Domnul le trimete Bisericii în cele șapte epoci ale ei, au fost trimise prin aceste stele, servi, sau îngeri, ca și cum Domnul ne-ar face să înțelegem că solia convenită petru fiecare epocă din cursul și experiența Bisericii va fi trimisă prin o stea anume, sau serv pe care El îl va însărcina în mod deosebit ca trimisul sau pentru acel period. Domnul este însuși înfățișat prin lumina cea mare a *Soarelui*; iar solii lui speciali, cari au servit Biserica dealungul veacului, sunt îndeajuns înfățișați prin *Stele*. —Apoc. 1:20.

Și din gura Lui eșia o spadă ascutită cu două tăișuri.— „Nici o altă parte a descrierii aceștia nu ne poate dovedi mai lămurit, că înfățișarea Domnului nostru făcută aici, este simbolică. Sub aceasta „spadă” se înțelege Cuvântul lui Dumnezeu, Sabia Spiritului Sfânt, care este „mai tăiător decât orice spadă cu două tăișuri.” (Ef. 6:17; Evr. 4:12) Aceasta ne aduce aminte, că Cuvintele Domnului nostru nu merg numai într-o parte, nu sunt îndreptate în contra păcatului numai în anumite clase, ci Cuvântul lui este ascutit, aspru, tăiător în toate părțile; că păcatul este mustrat de El atât în urmașii lui cei mai de-aproape cât și în ceilalți. Aceasta ne spune că nime să nu încerce a scoate paiul din ochiul altuia până ce n-a scos mai întâi bârna din ochiul său propriu; și că dacă nu arătăm milă față de aceia cari ne-au greșit, nici noi n-avem ce să ne așteptăm la milă din partea Lui. Cât de cercetător de inimi este Cuvântul lui Dumnezeu când îl înțelegem nu numai ca și cum ar fi o colecție de reguli în morală, ci atunci când îi pricepem înțelesul lui! Atunci noi vedem că cererea lui este „iubire din inimă curată”; 1) față de Tatăl ceresc; 2) față de Domnul și Capul nostru; 3) față de frații săi; 4) față de lume în general, care geme și suferă, așteptând sosirea zilei fericite a lui Christos; și 5) față de dușmanii noștri, simpatizând cu ei, cunoscând că ei sunt înșelați și orbiți de păcat și de ademenirile marelui adversar al omenirii, Satan.— 2 Cor. 4:4.”—W. T. -16-345; Apoc. 2:12; 19:15, 21; Isa. 11:4. *Și înfățișarea Lui cum lucește Soarele în puterea lui.*— „Și fața lui era ca soarele.”—Apoc. 10:1; Fapte 26:13.

1:17. *Și când îl văzui, am căzut la picioarele Lui ca morți.*—„Așa de mare era splendoarea, strălucirea lui, de Sf. Ioan a căzut ca mort, tocmai cum s-a întâmplat lui Daniil când a văzut pe Unul Puternic, și lui Saul din Tarsus, când i s-a arătat în strălucirea lui cerească. (Dan. 10:4-11; Fapte 9:3-9) Totașă și

cu Creștinul, în mod simbolic, când i să descopere mărirea caracterului și planului dumnezeesc. Când prindem a vedea în toată mărirea pe Acela cu care noi avem de a face, ca marele Cercetător al inimilor și îngrijitorul Bisericii Sale, noi cădem înaintea lui, umiliți până la pulbere, dându-ne seama că noi suntem nedesăvârșiți, că noi nu putem sta înaintea Lui, și că nu suntem vrednici de binecuvântarea Lui.”—W. T. -16-344; Ezek. 1:28.

Și puse mâna Lui dreaptă asupra mea.—„Precum Domnul gentil atinse pe Sf. Ioan, ridicându-l, totașă ne grăește el nouă pace, iubire și mângâiere, asigurându-ne că noi avem Preot care compătimește cu noi și starea noastră, unul care poate și voește să ne deie ajutor.”—W. T. -16-345,

Zicând, nu te teme: Eu sunt cel dintâi și cel de pe urmă. —„Noi trebuie să recunoaștem că Domnul nostru este *Unicul* din toată creerea care a fost direct creat de Dumnezeu, unul prin care sunt toate celelalte făcute, al doilea după Tatăl, în poziție precum și în toate lucrurile din Univers.—Col. 1:15; Apoc. 3:14; Ioan 1:1-3; 1 Cor. 8:6.”— W. T. -16-345; Apoc. 1:11; 2:8.

1:18. *Adecă cel viu, și am fost mort.*—„Domnul acum trăește și ca să putem prețui aceasta, trebuie să înțelegem că parte din trei zile El a fost *mort*—nu numai prefăcut mort, ci într-adevăr *mort*—sufletul Său a fost dat morii, ca jertfă de răscumpărare. (Isa. 53 .10-12) Tocmai din cauza că Sufletul Său a fost mort, Apostolii au putut spune că numai în caz că El înviează putem noi avea în El speranță ca Mântuitor și dătător-de-viață.”—W. T. -01-122.

Și iată Eu sunt viu în veci vecilor.—„Moartea nu mai are putere asupra Lui.” (Rom. 6:9) Nu mai este nevoie de nici un fel de jertfe, prinoase, sau alte mijloace pentru iertare de păcate și deplină mântuire. Lucrul Său este desăvârșit; este complet; îndeajuns și *mulțumitor*.”—W. T. -16-345; Ioan 19:30.

Și am cheile morții.—„El are cheia, puterea asupra morții, ca-toți aceia cari încă n-au murit, dar sunt sub sentința de moarte, să poată fi puși în sfârșit în libertate desăvârșită, pe care o au toți fii lui Dumnezeu—să li se deie viață vecinică.—Rom. 8:21.”—W. T. -16-345.

*Și a iadului.*¹—„Cuvintele acestea ne dau să înțelegem că poporul Domnului merge în *Hades*, locul uitării, nimicirea, și că speranța lor când se pogoară în *Hades* este că când va sosi timpul convenit, Răscumpărătorul nostru va deschide această prinsoare figurativă a morții și va libera pe prizonierii ei. Că El are cheile, înseamnă că El poate deschide; toată puterea se află în mâna Lui. La întâia sa venire, El i declarat că aceasta îi este Evanghelia—vestea bună— anume, de a deschide închisoarea și a da drumul celor închiși. (Isa. 61:1; Luca 4:18) Ce adânc înțeles au aceste Scripturi când sunt privite din adevăratul punct de vedere; și cât de

fără înțeles sunt ele, privite din oricare altul E378. 1:19, *Deci scrie cele ce ai văzut.*—Ioan cunoștea bine primul period, care era deja în trecut. Ceea ce a scris el despre acest period (Apoc. 2:1-7), servește de călăuză pentru cele următoare.

Și cele ce sunt.—Ioan scria deja în periodul al doilea, când prigonirile și începuseră.—Apoc. 2:8-11.

Și cele ce au să fie după aceasta.—În celelalte cinci perioade sau epoci ale Bisericii, și împărăția ce are se urmeze îndată după ele.

1:20. *Taina celor șapte stele.*—Fiecare reformator adevărat trebuie să meargă contra curentului și stării ce domnește în vremea sa; și în măsură care el posedă spiritul Mântuitorul, nu poate fi altceva decât ceea ce a fost El, un om mister generațiunei sale, o piatră de poticnire și stâncă de sdruncinare "pentru cei cari n-au „urechi de uzit."

Pe cari le-ai văzut în dreapta mea.—Ce mirare deci că aproape toți acești reformatori mari au avut o viață ferme-cătoare!

Și cele șapte sfeșnice de aur.—„Sfeșnicul reprezintă mai «degrabă pe biserica nominală decât pe ceea adevărată. Aceasta se vede din aceea, că Domnul vorbind de fiecare biserică, dojenește pe cei mulți și aprobă pe credincioșii puțini.”—W. T. -16-344.

Și cele șapte stele.—„Lumina stelei e lumină cerească, instrucția sau luminarea spiritului. Lumina sfeșnicului înseamnă lumină pământească, care înfățișează faptele bune, ascultare ș. a. m. d. a acelor cari sunt îndemnați „să lase lumina lor să lucească în așa fel ca să mărească pe Tatăl lor care este în ceriuri.”—W. T. -16-345.

Sunt îngerii celor șapte biserici.—Titlul acestea este luat din Sinagoga evrească, în care îngerul sau servul adunării, era persoana care prezida și conducea adunările aranjate pentru închinăciune.” —Mal. 2:7; Hag. 1:13.

Și sfeșnicile sunt cele șapte biserici.—„Vai! Domnul nostru învederat a găsit numai puține fapte bune, numai o slabă lumină din partea acelor cari îi țineau locul pe pământ în multe din cele șapte perioade a istoriei bisericii.”—W. T. -16-344; Apocalips 1:12; Zach. 4:2.

BISERICA ȘI LUMEA

Biserica și lumea, umblau odată departe și deosebit,
Pe ai timpului țarmuri schimbători; Lumea cânta un
cântec amorțit,

Iar biserica un Imn încântător.

„Dă-mi mâna și vină cu mine”, îi zice Lumea îmbătățită,

Vină cu mine, căci calea-i mai lată; Dar Biserica își
ascunde a ei frumoasă mână,

Și-i răspunde solemn: Nu, căci eu sunt virgină.

Mâna -ți-e murdară de păcate,

Și cu tine eu nu voi merge; Drumul tău e drum, ce
duce la moarte

Eu credincioasă rămân cătră al meu Rege.

APOCALIPSUL 2

BISERICA IN PERIODUL EFES

DE LA ANUL 33-73; ÎNGERUL EI SF. PAVEL

2:1. *Prin îngerul (textul grec).*—Solul special pentru perioada Secerișului vârstei Iudeie, a fost Sf. Pavel.

Fiind Evreu dintre Evrei (Fil. 3:5), el s-a născut ca cetățean liber roman (Fapte 22:25-29), a fost înalt educat (Fapte 22:3), vorbea grecește (Fapte 21:27) și evreește (Fapte 22:2), și se presupune că a fost un membru din Sinedrul pe

vremea morții lui Sf. Ștefan. (Fapte 7:58; 8-1; 26-10) Ales mai înainte de naștere (Gal. 1:15), el a fost înțrpdus îri mod supranatural în Corpul lui Christos (Fapte 9:1-22) se ocupe locul lui Iuda (Psa. 109:8; Fapte 1:20); a fost instruat în mod privat în plinătatea Evangheliei (Gal 1:11, 12, 17), a fost însărcinat anume să explice Evanghelia fraților la Ierusalim (Gal. 2:1 2), nu s-a sfiit de a-l muștra si corecta pe Petru în greșala sa (Gal. 2:11), a fost recunoscut de Sf. Petru ca înzestrat cu înțelepciune dumnezească (2 Pet. 3:15, 16), a scris mai mult de jumătate din cărțile Noului Testament, a dus Evanghelia în Europa (Fapte 16:9), s-a susținut prin însăși manele sale, și așa a predicat Evanghelia (Fapte 20:32-35), și a suferit cele mai, necrezute, chinuri „și greutate de tot felul pe lângă care „a avut grija tuturor bisericilor.” (2 Cor. 11:24-28) Ce slujbă și onoare mare, pentru acum și viitor, a pierdut Iuda prin iubirea sa de argint! Sf. Pavel a fost decapitat (i s-a tăiat capul) la porunca împăratului Roman, Nero, în an. 66 d. Chr. la Roma.

Bisericei în Efes.—Întâiul period al Bisericei a început la Rusalii, în primăvara anului 33 d. Chr. și s-a sfârșit în primăvara anului 73. „E bine de amintit cât de multă îndurare a arătat Providența prin aceea că a prelungit distrugerea lor cu 40 de ani după crima lor contra lui Christos.” (Eusebuis *Ecclesiastical History*) „La 15 Nisan, adică luna lui April, a anului 73, în ziua întâia a „serbării Pastelor, în aceeași zi, în care după tradiție, Dumnezeu lui Israil a liberat pe poporul său din sclavia egipteană, a căzut cea din urmă întăritură a libertății lui Israil, și poporul israelit a . căzut în robie:” (Cornill-s *History of the people of Israel*). „Masada a fost însemnată în războiul cu Romanii... Odată cu căderea Masadei războiul s-a sfârșit, în ziua de 15 Nisan a anului 78.” (*The Jewish Emyclopedia*). „Cucerirea Masadei, o întăritură a Israiliților pe malul sud-vestic al Mării Moarte, a pus capăt uneia dintre cele mai crâncene lupte pomenite în Istorie (73 d. Chr.).”—Morrison-s *Jews Under Roman Rule*. „Iudea n-a fost subjugată toată; pentru că încă trei cetăți puternice mai erau în arme-Herodium,

Machaerus și Masada... Vitejii lor s-au înțeles cu propunerea făcută de Comandantul lor Eleazar, și în întâia zi de Paști, a anului 73, după ce și-au ucis femeiele și copiii și apoi și-au luat viața ucigându-se cu însăși săbiile lor." (Graetz-s *History of the Jews*. Voi. 2) „Eleazar a sfătuit pe oamenii săi ca în noaptea aceasta să-și ucidă pe femeile și copiii lor și apoi pe ei însăși, dar să ardă înainte toate comorile lor. A doua zi Romanii au găsit numai 960 de trupuri moarte, și două femei și cinci copii cari s-au fost ascuns în vizuini. Sărbătoarea Paștilor din anul 73, tocmai șapte ani decând a început marea mișcare și 40 de ani de la răstignirea lui Christos, a văzut sfârșitul acestei întâmplări triste.”— Ewald-s *History of Israel*, Voi. 7, care este intitulat. „Pe rioada Apostolică” și care dupăcum spune Profesorul Ewald, s-a sfârșit cu anul 73. Cuvântul. Efes înseamna „permisiune” care în înțelesul, de „aprobare” se potrivește bine cu tradiția, că înțelesul îi este: „de dorit”, plăcut. Ceea ce este odată aprobat este totodată și „de dorit.”

Scrie.—Sf. Pavel a scris a treia parte din Noul Testament.

Aceasta zice Cel care tine cele șapte stele în dreapta lui.—In Capitolul prim ni este descris „Unul asemenea Fiului Omului.” Una sau mai multe din aceste zugrăviri ale Domnului să amintesc în legătură cu fiecare din cele șapte perioade ale Bisericei.—W. T. -16-346; Apocalips 1:16, 20.

Cel care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur.— „N-am putea avea îndoială despre iubirea și grija Domnului și Capului nostru mărit chiar și dacă El nu ne-ar fi dat lămuriri deadreptul despre aceasta.”—F401; Apoc. 1:13; Lev. 24:2-4.

2:2. *Știu lucrurile tale.*—Creștinii de la început „au primit pierderea averii lor cu bucurie” (Evrei 10:34); „în multă încercare de suferință” ei erau plini de veselie, și în „sărăcia lor adâncă” erau darnici „după putere și peste putere.” (2 Cor. 8:2, 3) Ei erau epistole vii, „cunoscute și citite de toți oamenii.”—2 Cor. 3:2, 3.

Și osteneala ta.—Deosebirea între lucru și muncă ar fi aceasta: lucru nu are nevoie să fie însoțit de *muncă din răputeri*. In grădina Edenului Adam și Eva lucrau, dar numai după căderea și condamnarea lor li s-a adaus *munca*, lucrarea din greu, până la sudori, care mistuește puterile unuia. Frații din Efes nu numai că lucrau, dar au muncit din greu pentru Domnul și Evanghelie, până la slăbire fizică, și unul după altul și-a sfârșit calea. Socotiți ca trădători ai credinței evreești; trăind în mijlocul idolatriilor păgâne, într-o vreme când nu erau nici trenuri, vapoare, automobile, biciclete, telegraf, telefon, tipar, poștă, electricitate, gaz sau petrol, în mijlocul celei mai dese întunecimi, și încunjurati de cea mai degradată morală—creștinii primitivi cutreerau țările și mările lumii cunoscute pe atunci,

și sfidau biciuirile, bătăile cu pietre, suferințele de tot felul foame, frig, ba umblau goi și îndurau moarte de martiri, numai ca să poată spune vestea cea bună despre împărăția viitoare.—2 Cor. 11:24-27.

Și răbdarea ta stăruitoare.—*Hupomonee*, cuvânt, grec, rare înseamnă: „a îndura nedreptăți sau chinuri și a fi mulțumit fără răscoală în voie- în plina, liniște și resemnati înțelepciunei și iubirei dumnezeesti.

Si că nu poți suferi pe cei răi.—„Căci iacă, chiar aceasta, că v-ați întristat dumnezeeste, ce fel de silință a făcut între voi, ce apologie, ce indignațiune, ce frică, ce dor, ce zel, ce revindecare! In toate v-ați arătat că sunteți curați într-acest lucru.” (2 Cor. 7:11, *Diaglott*) „Destul este unui asemenea această pedeapsă, care i să face de către mulți; în cât, din contră, trebuie mai vârtos să-l iertați, și să-l mângăeați, ca nu cum-va să se mistue unul ca acesta de prea multă durere Pentru aceea, rogu-vă, ca să întăriți iubirea voastră spre dânsul.”—2 Cor 2:6-8, *Diaglott*.

Și ai cercat.—„Ai pus la încercare.”—Cornilescu.

Pe cei cari să zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși.—„Zicându-se că, el este un oare cine însemnat,” ca și preoții din alte vremuri, Simion Magu a căutat sa dobândească și el „împuternicirea aceasta, că pe orișicine va fi pus el manele să primească spirit sfânt,” dar i s-a răspuns, că el „n-are parte nici sorț la cuvântul acesta” pentrucă „inima lui nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu.” (Fapte 8:9-24) Totașa erau „unii (limbuți) din ludea” (Fapte 15:1, 2), „niște apostoli mincinoși, lucrători vicleni, prefăcându-se în Apostoli de-ai lui „Christos” în Corint (2 Cor. 11:12-15); „Imenu și Alexandru,” (1 Tim. 1:20); „Filet” (2 Tim. 2:17); de aceia cari au voit să „restoarne Evanghelia lui Christos” în Galația (Gal. 1:7); „Figel și Ermogene.”—2 Tim. 1:15; Fapte 20:28-30; Apoc. 2:6.

2:3. *Și ai răbdare stăruitoare.*—Cu bucurie ai îndurat satonic.

Și ai suferit pentru numele Meu.—„Că de secta aceasta știm, că în tot locul i să zice împotriva.” (Faptele 28:22) Mersul natural al firei este mai întâi ură, disprețuire și apoi *omor*. (Mat. 5:21, 22) *Petru* a fost răstignit cu capul în jos (la an-70); *Andrei* a fost răstignit pe o cruce piezișă (X); *Iacob* ucis de Irod cu spada (la an 44) (Fapte 12:2); *Bartolomeu* a fost mai întâi jupuit de viu și apoi răstignit cu capul în jos; *Matei* a murit moarte de martir (să presu-pune); *Toma* a fost înțepat într-o lance; *Iacob* a fiul lui *Alfeu* a fost aruncat de pe aripa templului și ucis cu petre, și creeiii zdrobiți cu un băț; *Semeon Zelotul* a fost răstignit: *Pavel* a fost decapitat de către Nero la 66.

Și nu ie ai obosit.—„Să nu perdem dar răbdarea făcând binele; căci la timpul său nimerit vom secera,

dacă nu vom fi obosit." (Gal. 6:9) „Uitați-vă dar bine la Cel care a suferit în sine (fără murmur) de la cei păcătoși o așa de mare împotrivire cu vorba, pentru ca să nu obosiți, fiind în sufletele voastre osteniți."—Evrei 12:3.

2:4. *Dar am aceasta împotriva ta.*—împotriva poporului nominal al Domnului din vremea aceea.

Că ai părăsit iubirea ta cea dintâi.—„Mă mir că așa de repede vă abateți de la Cel care vă cheamă prin darul lui Christos la altfel de evanghelie."—Gal. 1:6.

2:5. *Deci adăți aminte de unde ai căzut.*—„Aduceți-vă dar aminte de zilele de mai înainte, în care, după ce ați fost luminați, ați răbdât o mare luptă, de suferințe; pe de o parte prin muștrări și strâmtorări, fiind puși spre priveriște iar pe de alta, făcându-vă părtași ai celor care se aflau astfel."—Evr. 10:32, 33.

Și pocăște-te și fă faptele dintâi.—„Deci nu dați la o parte îndrăzneala voastră, ce are negreșit răsplătire mare."—Evr. 10:35.

Iar dacă nu, vin curând la tine.—Creștinii nominali din perioada aceea erau în mare primejdie de a fi lepădați din favoarea lui Dumnezeu, de a fi predați „lucrării rătăcirii ca ei să creadă minciuni."—

2 Tesal. 2:11, 12.

Și voi mișca sfeșnicul tău din locul său, dacă nu te vei fi pocăit.—Voiu pune sfârșit perioadei Efesene a Bisericei, mai de vreme decât i s-ar cuveni, dacă nu te vei pocăi—nu te vei rentoarce la „zilele de mai înainte", la iubirea și zelul dintâi.

2:6. *Dar ai lucrul acesta bun: că urăști faptele Nicolaiților.*—Grecește Nico-Loas. „Nico" înseamnă „triumf", a „cucerii"; iar „Loas" înseamnă „poporul." Prin urmare, Nico-loanii sau Nicolaiții înfățișau pe „cuceritorii (explo-tatorii) poporului"; „domnitori asupra poporului," „stăpâni asupra moștenirii lui Dumnezeu"—preoțimea.—Apoc. 2:15. *Pe cari și eu le urăsc.*—Când poporul lui Dumnezeu urește încercarea unor oameni cari caută să fie „stăpâni peste moștenirea lui Dumnezeu" (1 Pet. 5:2, 3), ei urăsc ceva ce urăște și Domnul.

2:7. *Cine are ureche.*—Să primească și să înțeleagă glasul lui Dumnezeu prin cuvântul Său.—Matei 11:15; 13:9, 43; Apoc. 13:9.

Asculte ce zice bisericilor, spiritul.—„Dacă m-au prigonit pe mine și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit [au observat, „ascultat" de] cuvântul meu, și pe al vostru îl vor asculta,"—Ioan 15:20. *Biruitorului.*—*Vezi* 1 Ioan 2:13, 14. *li voi da să mănânce din al vieții lemn.*—Toți arborii din grădina Eden erau arbori ai vieții, și biruitorii din veacul evangheliei, vor avea libertate desăvârșită de a să împărtăși de „arboarele cunoștinței binelui și al răului", când cunoștința va fi spre binele iar nu spre blestem lor. Christos este aici indicat în mod deosebit ca fiind „pomul vieții."

Care este în Raiul lui Dumnezeu.—„Raiul, grădina

lui Dumnezeu, se numia grădina Edenului, în care au locuit primii noștri părinți înainte de a se face neascultători; și totașa să numește în Scriptură „pământul nou", care, începând cu a doua venire a lui Christos și în cursul Mileniului, prin binecuvântările restatornicirii, el va redeveni la o stare de perfecție și frumuseță, pentru a fi la urmă locuința fericită a celor ce sub favoarea dumnezeiască să vor dovedi vrednici de viață vecinică. Tot la acest Paradis din viitor pe pământ s-a referat și Domnul nostru când a vorbit Tălharului pocăit, și care este numit în altă parte, „al treilea cer"; „ceruri noi și un-pământ nou." (2 Cor. 12:2, 4; 2 Pet. 3:13). W. T. -01-198.

BISERICA IN PERIODUL SMIRNA

ANUL 75—325; ÎNGERUL EI SF. IO AN 2:8.

Și prin îngerul.—Vestitorul Domnului în perioada a

doua a Bisericei a fost Sf. Ioan. El a fost acela pe care l-a iubit Isus îndeoseb (Ioan 13:23; 20:2; 21:7, 20); lui i-a încredințat Domnul averea sa cea mai aleasă de pe pământ, pe mama sa (Ioan 19:26); lui Domnul i-a făgăduit îndelungirea zilelor, când ia-

zis: „Și dacă voesc ca dânsul să rămâie până ce vin, ce-ți este ție?" (Ioan 21:22) Apostolul Ioan a murit în Efes la vârsta de 100 ani, patru ani după ce a sfârșit de scris Apocalipsul. Învățăceii săi Polycarp, Ignatie și Papias scriu despre dânsul că a fost un „Turn de Putere" pentru frați în vremea groaznicelor persecuțiuni când împărății romani Nero, Domițian Traian încercau să nimicească secta aceasta urâtă de toți. Când toate puterile sale de muncă îl părăsiră, și el nu mai avea putere să stea nici chiar pe picioare, se lăsa dus de alții prin adunările creștine, unde el le repeta: „Copii mei iubivă unii pe alții." „Scopul poruncii este iubire." (1 Tim. 1:5); și e însemnat că perioada bisericei mai cu seamă de pe vremea îngrijirii credincioase și cu dragoste a Sf.-lui Ioan, nu primește nici un fel de dojana din partea Domnului. *Bisericei din Smirna.*—Grecește *myrh*, și înseamnă „amar", și se potrivește foarte bine istoriei Bisericei dintre a. 73 până la 325. În timpul acesta sau făcut prigonitorile cele mai amare, cele mai diavolești știute omenirii, când la porunca lui Nero femeii creștine erau muiate în păcură și apoi puse să ardă în loc de făclii ca să lumineze calea înaintea trăsuri sale; sub Domițian, în an. 95 d. Chr. 40,000 de creștini au suferit moarte de martir; sub Traian în anul 100; sub Antoniu; sub Severus în anul 127, când fecioare tinere și femei cinstite și curate erau desbrăcate înaintea unor bande cari le insultau și-și băteau joc de ele, și apoi le dădeau să fie sfârticate de animale sălbatice; sub Maximin la anul 235; sub Decius în

anul 250, când toți creștinii au fost alungați din locuințele și de pe moșiile lor; sub Valerian la anul 274; și sub Dioclețian în anul 303.

Scrie.—Sf. Ioan a scris, afară de Sf. Pavel, mai mult din Testamentul nou ca orișicare altul.

Aceasta zice cel dintâi și cel din urmă.—„In nici un înțeles Domnul nu poate fi socotit ca cel dintâi și cel de pe urmă, decât că El este unica făptură creată direct de Tatăl. Oricare altă explicație să contrazice cu Sf. Scripturi. (Apoc. 3:14; Col. 1:15; 1 Cor. 8:6; Ioan 1:1-3, *Diaglott*).”—W. T. -16-346; Apoc. 1:11, 17.

Care fu mort și fu viu.—Aceasta asigurare—numai de la sine—trebuie să fi fost o veste de mângâiere și speranță acelor cari sufereau moartea de martir.—Apoc. 1:18.

2:9. *Știu strâmtorarea și răbdarea ta.*—„Unele dintre cele mai sublime exemple ale răbdării creștinești s-au manifestat în perioada Bisericii Smirna,”—W. T. -16-346.

Dar ești bogat.—In credință, iubire, răbdare. „Bindecuvântarea lui Dumnezeu, ea înăvutește.”—Prov. 10:22; Luca 12:21; 1 Tim. 6:18;

Și defăimarea de la cei cari se zic pe sine că sunt Iudei, și nu sunt.—„Că nu toți cari sunt Iudei sunt Israiliți” (Rom. 9:6, 7) „Pentru că nu este Iudeu cel din afară, nici tăere împrejur cea în afară, în carne: ci Iudeu este cel în ascuns, și tăierea împrejur a inimei.”—W. T. -99-68; Rom. 2:28, 29. Vorbind de jidovii religioși din vremea sa, Apostolul Pavel le spunea: „Numele lui Dumnezeu să *blastămă* între neamuri *prin voi*... Și văzând Iudeii, s-au umplut de pizmă și vorbeau asupra celor spuse de Pavel. împotrivindu-se și *blestămând*.” (Fapte 13:45; Rom. 2:23, 24) Prin isprăvile creștinismului numai din cei câțiva ani trecuți, numele lui Dumnezeu se *blastămă*—*păgânii* nu erau în stare să facă ceea ce au săvârșit creștinii în numele lui Dumnezou și a lui Christos.

Ci sinagoga Satanei.—„Vânduți păcatului de strămoșul Adam, neamul lui a devenit rob păcatului prin moștenire. (Rom. 5:12, 21; 6:16-23; 7:14; 8:20, 21) In această stare de robie ei au fost orbiți de netrebnicul stăpân al acestei lumi rea de azi, care le pune răul în loc de bine, și întunerecul în loc de lumină. (2 Cor. 4:4; Ef. 6:12; Isa. 5:20) El îi are pe toți în mână; pe cei mai mulți prin ignoranță sau neștiință; iar pe cei mai cuminți prin mândrie, iubire de sine, etc.”—E189.

Cuvintele Domnului nostru către farizeii și cărturarii, cari pretindeau a fi reprezentanții lui Dumnezeu și a ședea pe scaunul lui Moise, și de a face în sinagogi și pe la colțurile stradelor anumite servicii religioase, din cari lipsea religia, și cari nu erau decât o repetiție a buzelor, cum El le spusese de mai multeori; și către jidovii cari îndemnați de acești conducători căutau să-l omoare, că de fapt ei nu se închină lui

Dumnezeu, nu sunt izraeliți nici nu se trag de la Avraam, ci „din tatăl lor diavolul” (Ioan 8:44), ne luminează pe deplin și cu privire la timpul de acum, când același lucru se repetă. Privind înapoi în istorie, vedem cum marele Satan a reușit să facă din marile sisteme religioase „sinagoga” sa, în care și prin care el desvolta cele mai grozave atrocități [cruzimi] ce s-au putut cândva închipui, ca inchiiziția ș. a. Numai Satan putea inventa astfel de chinuri, și sistemele prin cari el a lucrat și lucrează, sunt foarte nimerit numite „sinagoga sa.”

2:10. *Nu te teme nici decum de cele ce ai să pătimești.*—In prigonirile ce s-au făcut în timpul acesta, unii erau acoperiți cu piei de animale sălbatice și ruși în bucăți de câini; alții erau chinuți fiind puși în scaune de fier roșii ca focul; altora li se tăia gâtul; și în toate locurile se dădeau și publicau ordine în contra Creștinilor, cari erau dați în seama sălbătăciei tuturor fără nici un spriiîn.—Mat. 10:22.

Iată, diavolul.—„Din cauză că animalele cum sunt leul, ursul, leopardul au anumite apucături numai ale lor, un caracter sălbatic, deaceia stăpânirile sunt asemănată lor; și tot din cauza, pentru că există un Diavol, al patrulea imperiu pe pământ, este asemănat cu diavolul.” (A258) Diavolul s-a folosit de stăpânirea Romană pentru a-și ajunge scopul.

Are să arunce dintre voi în închisoare.—Va restrânge libertatea și ocaziunile voastre de a-mi servi Mie.

Ca să fiți încercați.—„Aceia cari au citit istoria acestei perioade pot înțelege adâncimea acestor cuvinte.”—W. T. -16-346; Iac. 1:2, 3; 1 Pet. 1:6, 7.

Și veți avea strâmtorare zece zile.—„Cele 10 zile simbolice înseamnă cea din urmă și mai grozavă prigonire din partea împăraților romani—adică sub domnia lui Dioclețian, care a durat între anii 303-313. Această prigonire a durat din Februarie 23 a anului 303 până la 13 Iunie 313. A început în Nicomedia și a devenit universală. Unii au fost înțepați de vii: altora li s-au frânt mădularile și lăsați astfel să moară. Alții au fost arși în foc; alții atârnați de picioare cu capul în jos și făcându-se foc de desubt au fost înădușiți de fum. Unora li s-a turnat plumb topit pe gât; altora li s-a sfâșiat carnea împreună cu degetele de la mâini și picioare. Case pline de creștinii au fost aprinse. Creștini erau legați mai mulți la un loc cu sfoare, și aruncați în mare. Șaptesprezece mii au fost uciși, într-o lună; și în vremea prigonirilor numai în Egipt au fost uciși 144.000, afară de cei 700.000 cari au murit de alte chinuri sau de muncă silnică la care au fost siliți. S-au bătut monete și s-au scris în toate locurile că în sfârșit (superstiția) credința deșartă a Creștinilor a fost nimicită cu desăvârșire.”—McC.

Fii credincios până la moarte.—Se cere de la toți consacrării ca ei să „moară zilnic”, și că sfârșitul nostru, ca și cu al Domnului” și Capului nostru, va fi

moarte literală, precum este scris: „Zis-am: sunteți zei (elohim-puternici), din fii ai celui Prea-înalt sunteți voi toți; dar ca tot omul veți muri, și ca unul din mari veți cădea”—nu ca principele Adam, osândiți, ci ca principele Isus, pătași ai morții Lui.—Psa. 82:6, 7.

Și-ți voi da coroana vieții.—„Apostolul Iacob încă vorbește de această coroană și o numește „coroana vieții.” (Iac. 1:12) Apostolul Petru-vorbind de aceasta o numește „coroana mării.” (I Pet. 5:4) Dar înțelesul ce stă la baza acestor cuvinte este același; anume, în timpurile vechi se obicinuia a alerga în stadiu și alergătorului dintâi i să dădea o cunună. Răsplata noastră va fi Cunună vieții, în înțelesul că noi vom dobândi viață în forma ei cea mai înaltă, viață în sine, *nemurirea*. Aceasta va fi coroana dreptății, în înțelesul că numai aceia vor fi răsplătiți și preamăriți cu ea cari vor fi aprobați de Domnul ca drepti—dreptatea lui Dumnezeu îndeplinindu-se în noi care umblăm, nu după trup, ci după spirit.”—W. T. -03-190; Apoc. 3:11; 2 Tim. 2:15; Isa. 62:3; Fii. 3:14.

2:11. *Cine are ureche să asculte ce zice spiritul bisericilor, biruitorul.*—Biruitorul din veacul evangheliei numai.

Nu va fi nicidecum vătămat de a doua moarte.—Biruința lui este veșnică.

BISERICA DIN PERIODUL PERGAM DE LA 325-1160; ÎNGERUL EI ARIUS

2:12. *Și prin îngerul.*—Solul a cărui mărturie a fost de o însemnătate deosebită pentru Biserică pe

vremea- când Papalitatea să ridica la putere, a fost Arius. El „susținea că Fiul lui Dumnezeu era cu totul deosebit de Tatăl, că El a fost cel dintâi și cel mai nobil dintre făpturile lui Dumnezeu prin care Dumnezeu a făcut tot Universul; și deaceea este inferior sau mai pre

jos decât Tatăl și ca ființă și ca mărime.” (*Buck*) „Desbaterea aceasta [a Treime] s-a întins ca o flacără peste întreaga împărăție romană, și a avut ca urmare ținerea celui dintâi sobor bisericesc (consiliul ecumenic) la Nicea, la anul 325 la care au luat parte 318 episcopi, veniți mai cu seamă din părțile de Răsărit. La această adunare punctul principal ce avea să fie desbătut erau mărturiile lui Arius și anume că: „Tatăl este tatăl; Fiul este fiu; deaceea Tatăl a existat înainte de a fi fiul; prin urmare a fost un timp când fiul nu era; și că el a fost făcut ca și celelalte făpturi dintr-o materie care nu era înainte.” Crezul, după cum a fost primit în sfârșit, a condamnat și anatematizat eresia lui Arius și a fost hotărât așa cum l-a păstrat biserica până în ziua de astăzi.

Din toți episcopii numi Toma din Marmarica și Secundus din Ptolemais, au votat contra izgonirii lui

Arius din partea împăratului Roman, Constantin. El a fost afurisit și izgonit, iar cărțile lui arse.

„De la timpul acesta când s-a hotărât și promulgat crezul făurit la adunarea din Nicea, la a. 325, Biblia nu a mai fost studiată timp de peste 1200 de ani. În tot acesta timp s-a crezut că nu mai e nevoie să se studieze Biblia, pentru că Episcopii Apostolici hotărau și alcătuiau ei crezurile ce trebuia să le creadă Biserica. A fi studiat Biblia ar fi însemnat a studia cum să se lupte în contra împăratului, care s-a amestecat în biserică, și în contra Episcopilor, cari deraiau repede de la „credința dată sfinților o singură dată.” Ca urmare a greșelii ce au făcut-o acești episcopi, în aceea că n-au stat lângă Cuvântul lui Dumnezeu, a fost că sute de ani dearândul Creștinii nominali au mărturisit și au crezut într-o treime dumnezeiască, o propozițiune cu neputință de înțeles; și au nesocotit treimea învățată de Biblie care e mult mai rezonabilă. Dacă Treimea să puna pe întrebare, mâni de groază să ridica contră-i, și întrebătorului i se răspundea că aceasta este o taină pe care nu este mod să o înțeleagă, dar a o bănuși o se însemne pentru el cele mai groaznice chinuri atât pentru viața aceasta cât și pentru cealaltă. Aceasta misterioasă, propozițiune apărătorii ei încercau uneori să o dovedească prin cifre, adică că 3*1 face 1; iar alții, că 1X3 face 1! Nu-i mirare că mulți dintre cei mai cuminiți au mărturisit că nu sunt în stare să priceapă această matematică, și au fost prea cinstiți ca să admită și mărturisească ceea ce nu se putea crede.” „Mărturia lui *Arius* a creat o adâncă impresie, învățătura lui a fost adusă în secolul al V-lea de Vandali în Africa; iar Goții au dus-o în Asia. Dar ea s-a pierdut deodată când Vandalii au fost alungați din Africa, iar Goții izgoniți din Italia de către armata lui Iustinian. Ea însă a răsărit iarăși în Italia sprijinită de Lombarzi, în veacul al 7-lea, și s-a păstrat aici până la sfârșitul veacului 8-lea. Arianismul a fost reînviat în țările apusene de către *Servetus*—în an. 1531, din care cauză el a și suferit moartea.”—*Buck*.

Bisericea din Pergam.—Cuvântul vine de la grecescul *purges*, care înseamnă turn sau cetate. „Numele acesta fu dat mai întâi unui deal însemnat, care avea o arătare ascuțită când era privit din șes, bine fortificat de natură și artă.” (*S. B. D.*) Cu privire la cetatea Pergam, a cărei anti-tip Papismul ce să ridica era, citim următoarele: „Avuțiile Principilor au înălțat Pergamul să fie cea dințai cetate în Asia, în ce privește măreția ei. Ea era un fel de catedrală a păgânilor ce să adunau acolo ca la biserică, un oraș de universitate și o reședință de rege, care a fost înfrumusețată în decursul vremurilor de către regii cari aveau o pasiune mare de a cheltui fabuloase, și aveau mijloacele din ce să cheltuiască.”—*McC*.

De la mărturia lui Arius la a. 325 până la mărturia următorului sol deosebit al Bisericea a trecut o vreme

de 835 ani, și în timpul acesta s-a ridicat încetul cu încetul Papismul, înălțându-se din ce în ce mai sus. „Adunarea întâia bisericească de la Nicea (325), în canonul al șaselea numai din întâmplare amintește de Episcopul Roman. Cel dintâi Papă, în înțelesul adevărat al cuvântului, a fost Leo I (440-461). Episcopii bisericilor din Africa și Spania s-au plecat cererilor lui și la același timp a câștigat mare vază în răsărit. În Galia însă a dat de dușmani hotărâți. Grigori I (590-604) a văzut că episcopii Romei nu vor putea ajunge să aibă puterea și supremația bisericească câtă vreme vor atârna de puterea politică. Triumful bisericii catolice asupra Arianismului în Africa și Spania a dat un pas hotărâtor planurilor sale; dar el personal nu ajunsese la puterea absolută a papilor din evul mediu. În veacul al 7-lea și 8-lea un șir întreg de întâmplări însemnate le-a dat papilor o poziție înaltă și influență, din ce în ce mai mare, și i-a făcut cu vază între stăpânitorii și împărățiile lumii. Dar puterea lor din această vreme nu corespundea cu pretențiile și așteptările care le aveau ei până câteva veacuri mai târziu. La an. 1073, Hildebrand (Grigori VII), după ce prin timp de aproape de 25 ani a condus politica papală, a făcut mărturisirea îndrăzneată în teoria, teocratică că Papa trebuie să domnească asupra tuturor popoarelor din lume. Timpul ce urmează după dânsul este aproape numai o luptă neîncetată între papi și stăpânirile politice, în cari lupte Papii cu o, voință de fier au încercat mai întâi să zdrobească puterea nemijlocită a principilor asupra bisericii, și apoi să supui toate stăpânirile puterii bisericești. Conflictul acesta s-a terminat cu *Concordantul din Worms* (1122), prin care împăratul Enric V-lea, urmând pilda stăpânirilor din Anglia și Franța, a predat „lui Dumnezeu, Sf. Ap. Petru și Pavel, și Bisericii Catolice, toate drepturile de cârmuire,” (*McC.*) Era Pergam [care înseamnă „înălțare pământească”] s-a sfârșit în an. 1160 d. Chr. după cum vom vedea mai târziu.

Scrie.—Arius a scris contra învățăturilor și obiceiurilor păgâne cari au început a fi aduse în Biserica lui Christos de filosofi păgâni, în contra învățăturilor lui Isus și a apostolilor, susținând că Biserica are numai doisprezece apostoli; și prin urmare, toți alții, sunt de sine făcători și falși; iar teoriile lor nu au să fie asemănate cu a celor doisprezece aleși de Domnul. Scrierile lui Arius au fost distruse de Constantin, care pentru prosperitatea regatului său a îmbrățișat creștinismul, și a pus puterea sa împărătească dinapoia episcopilor cari au fost gata să calce toate învățăturile și credința Bisericii de la început, numai ca să câștige onoare și favoare înaintea împăratului.

Aceasta zice Cel care are spadă ascuțită cu două tăiușuri.—„Vin este Cuvântul lui Dumnezeu și lucrător, și mai tăietor decât ori ce spadă cu două

tăiușuri, pătrunzând până desparte suflet și spirit, rosturi și măduve, și judecător al cugetelor și al gândurilor inimei.” (Evrei 4:12) Cum sabia ascuțită—Cuvântul lui Dumnezeu—scoasă și folosită înaintea împăratului și a fraților săi bătrâni, la consiliul Nicean, trebuie să fie tăiat pe unii din ei prin inimă, când au văzut pe nobilul bătrân [Arius era bătrân când s-a născut cearta] și blând, dar determinat și stăruitor lângă Cuvântul lui Dumnezeu, isgonit în munții Balcani unul din cele mai de-ne-locuit locuri din lume!—Isaia 11:4; Osea 6:5; Ef. 6:17; 2 Tesal. 2:8.

2:13 *Știu unde locuiești.*—Poziția în care te afli. Biserica (nominală) din periodul acesta a fost foarte înălțată, dar numai din punctul de vedere pământesc; ea a fost „înălțată pe pământ.” Prigonirea nu numai că a încetat, dar acei cari au acceptat ideile împăratului au fost protecți și onorați. Politica împăratului, care văzu o glorioasă prosperitate a împărăției sale prin Biserică, a devenit politica, și a preoților și poporului, și Biserica nominală a fost în scurt timp umplută cu ceea ce Scriptura numește „neghină.” „În decursul acestui period, în vreme ce Biserica nominală devenea populară, adevărații creștini au fost puși la cercare și probați prin introducerea ideilor și învățăturilor și obiceiurilor păgâne și papale în biserică. Preoții păgâni, ne voind să piardă pozițiile lor de onoare și în-fluență printre popor, au căutat să încovoie teoriile lor așa ca să se potrivească cu religia cea nouă; și cu toate că ei nominal mărturisau că s-au încreștinat, au adus cu ei multe din ideile și obiceiurile lor vechi în biserică, care în cele din urmă au fost „încorporate” în credința bisericii; iar obiceiurile lor păgâne de a se închina zeilor, ido-lilor, pe cari îi adora ca sfinți au fost puse să fie practicate în Biserică. Astfel a fost Biserica dusă în eorare și întunecime, în obiceiurile păgâne, și în lături de la Dumnezeu.”—W. T. -16-346.

Unde este tronul Satanei.—Precum al patrulea imperiu pe pământ, Roma, a fost asemănat cu diavolul, Constantul fiind împăratul acestui imperiu, așa când el a devenit capul, și al Bisericii și al statului, tronul său a devenit centrul de unde Satan a dirijat afacerile combinate ale bisericii și statului. Prin devenirea lui Constantin capul bisericii, Satana a luat cnotrolul asupra bisericii nominală, și astfel și-a așezat tronul său în ea. Cuvântul „tronul satanei” să referă la „infernala parodie” a Satanei cu falșa sa împărăție a lui Dumnezeu pe pământ, în fruntea căreia se aflau papii ca locuitorii lui Christos. Tronul Satanei a fost centrul imperiului roman și a celui papal.

Și ții numele Meu și n-ai tăgăduit credința Mea.—Este frumos a te numi după numele lui Christos — un creștin,— când pentru numele acesta nimic nu-ți e făcut s-au zis im-potrivă, și când prin purtarea

acestui nume vine numai onoare, avantajii materiale și sociale, și toată lumea te respectează. Dar când întâmpini, ceea ce zicea Isus că va întâmpina fie care adevărat creștin, că „dacă m-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni” (Ioan 15:20; și că „pentru numele Meu, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră.” (Mat. 5:11), se pare că nu este așa ușor a fi creștin—că se cere mai mult decât participare din când în când, la anumite ocazii și sărbători, la anumite servicii religioase.

Și în zilele acelea era Antipa, martorul meu credincios —În toate țările apusene ale Europei episcopul de la Roma a ajuns a fi numit *papa*, sau *papă*, care înseamnă Părin-tele Bisericei. Și oricine a îndrăznit a se împotrivi numirei de „papă,” sau a denunțat pe aceștia „părinți,” cari sau mai numit și sfinți, și a stat lângă învățătura lui Isus „de-a nu numi pe nime părinte pe pământ,” (Mat. 23:9) a primit persecuțiunile promise. (2 Tim. 3:12) În perioada Per-gam, aceia cari s-au împotrivit usurpărei papale, sunt ară-țați de Domnul sub numele de „Anti-pa, martorul meu cre-dincios.” În grecește *anti* înseamnă *contra*, iar *pa* înseamnă *tată*. Deci *antipa*, înseamnă, *contra tatei!*

Care fu omorât la voi, unde locuiește Satana.—Putem în-șira aici numai o parte dintre papii cari au slujit de la osân-direa lui Arius până la sfârșitul periodului Pergam; dar chiar și atâta va fi de învățatură pentru aceia cari să încred în orânduirea omenească pînă „punerea mânelor,” sau succe-siunea apostolică, că prin aceste cineva se face părtaş al șprițului sfânt; și pentru aceia cari cred în presupușii „ur-mași ai Sf.-lui Petru”, sau a aceloră căroră ei le împărtă-. șese „autoritatea” lor. iată-i: „Sfântul” Gregori I, papă 590-604 era strănepotul Papei Felix II. Când *Focas* a ucis mișelește pe împăratul *Maurițiu* și s-a suit pe tron, Grigori a scris: „*Atotputernicul (?)* te-a ales și te-a pus pe tron. Să se bucure cerurile și să se veselească pământul!” *Focas* nu s-a arătat nerecunoscător de aceasta, și în schimb a ridicat pe „Ochiul Sfânt” din Roma, asupra tuturor celorlalți ochi. Grigori a fost descoperitorul Purgatorului, pre-tinzând că i s-a arătat aceasta prin „vedenii și visuri.”

Honorius I, 625-638, a fost condamnat pentru că a învă-țat *ex cathedra*¹) o eresie. Partea însemnată, pentru noi din aceasta este faptul, că în a. 1870, Consilul de la Vatican a declarat *infalibilitatea* (neputință de a greși) tuturor papi-lor în vorbirile lor *ex cathedra*. Dar Papa care a declarat pe *Honorius eretic* încă a făcut-o de pe *ex cathedra*. S-au scris sute de cărți „învățate” ca să lămuriască preoților catolici acest nimic. El însă e clar tuturor altor. „Sfântul” Agafton, 678-682, pretindea a fi un făcător de minuni. El a fost infalibilul papă, care a denunțat de false toate învățatu-rile *infalibilului* papă *Honorius I*.

„Sfântul” *Nicolai I*, 858-867, „a umilit regi și tirani și a stăpânit lumea ca un autocrat; pentru cei răi și neîncreștinați el era o groază.” Așa spune un istoric catolic. *Ioan VIII*, 872-882, trebuie să-l fi jignit bine pe unul dintre „frații săi din Vatican; pen-trucă acel prelat a căutat mai întâiu să-l învenineze, iar văzând că veninul nu lucrează destul de repede, a sfârșit treaba prin crepându-i capul cu un ciocan. Ștefan VII, 897-898 s-a simțit jignit că înaintașul său i-a smuls odată tronul; de aceea, cea dințai faptă a sa a fost să desgroape trupul *papei Formosus*, să-l ciuntiască și să-l arunce în Tibrei. Mai pe urmă, unul din „frații lui” prelați din Vatican l-a gătit.

Cristofor, 900-903, cu obrăznicie l-a alungat de pe scaunul papal pe înaintașul său, *Leo V*, declarându-l nedemn să domniească, ceea ce fără îndoială era adevărat. *Leo* a murit „de supărare” în prinsoare în mai puțin de 40 zile după ce s-a suit pe tron. Probabil i s-a va fi dat ceva pentru ai pune capăt supărării. *Cristofor* însuși a fost omorât mișelește de urmașul său la scaunul papal, probabil că acesta din urmă nu-i putea aștepta moartea naturală. *Sergiu III*, 904-911, după ce a ucis pe *Cristofor*, s-a suit pe tron și a început să rivalizeze pe regii dinaintea sa. Concubina lui, *Marosia*, i-a născut mai mulți copii. *Papii Ioan X*, 915-928, și *Leo VI*, 928-929, au fost uciși amândoi de *Marosia*, pentru a face loc altora în care ea era interesată. *Ioan XI*, 931-936, a fost fiul *Marosiei* prin *Papa Sergiu III*. Un „frate” l-a înveninat și a murit. *Ioan XII*, 956-964, a fost ucis pe-când săvârșia un adulter. El avea o purtare care lăsa mult de dorit, petrecea cu femei de tot soiul și-a umplut Late-ranul de fapte mârșave prin făcând din el o prosti-tutate. Printre drăguțele lui era și *Ioana*, cunoscută în istorie sub numele de *Papa Ioana*. Aceasta era o femeie aleasă, și pe vremea papei *Ioan* avea singură toată înfluența Romei. *Benedict VI*, 972-973, a fost gătit sau înveninat de unul dintre „Sfinți.” *Bonifaciu VII*, 984-985, a fost ales îndată după zgomotul produs la moartea lui *Benedict VI*, dar el a trebuit să fugă din Roma ca să nu aibă și el aceeași soartă, din pricina purtării sale imorală și crudă. A petrecut așa 11 ani, s-a reîntors, a aruncat pe *papa Ioan XIV* în prinsoare, l-a omorât prin foame și s-a suit pe tron în locul lui.

Papa Grigori V, 996-999, a fost înveninat de către unul din preoții „sfințiți.” *Behedict IX*, 1033-1045, *papa* băiat a cărui părinți i-au cumpărat tronul papal pe când era încă de doisprezece ani, a fost cea mai rea dihanie care a ocupat cândva tronul papal. Unii însă pretind cinstea cea mai mare pentru *Alexandru VI*, 1492-1503, care a avut șapte copii din flori, recunoscute, și mai multe întreținute. *Alexandru* a cercat să învenineze 9 cardinali la o singură adunare, ca să poată vinde slujbele acestora neamurilor sale; dar un servitor nepriceput, din greșală i-a dat lui paharul cu veninul și astfel a pus capăt vieții.

Purtarea vițioasă a lui Benedict a făcut pe romani să-l alunge din oraș. *Silvestru III*, a fost ales să-i ocupe locul; dar după trei luni el se reîntoarce și reia domnia. Scurt timp după aceea el vinde tronul papal lui *Grigori VI*, numai ca să poată fi liber de a lua în căsătorie pe o principesă italiană. Intr-un timp erau deodată trei papi în Roma, și orașul" era plin de certe și omoruri. A fost ales un al patrulea, *Clement II*, dar după ce a domnit nouă luni, un prietin de ai lui Grigori, i-a pus ceva în mâncare, așa că în dimineața următoare nu s-a mai trezit. Apoi s-a reîntors Bene-dict și a domnit trei ani mai mult.

2:14. *Dar am puține împotriva ta.*—Contra Bisericii nominale din perioada Pergam.

Fiind că ai acolo pe cei cari țin povața lui Balaam.—Balaam a fost un profet a lui Dumnezeu, dar nedemn de aceasta funcție. El doria să blesteme pe poporul lui Dum-nezeu adevărat pentru onoarea și banii ce i-a făgăduit Balak (Num. 22), și în urmă i-a reușit să-i amăgească la desfrânare [ce închipuește unirea dintre biserică și stat]. (Num. 31:16) Cuvântul Balaam înseamnă tot-aceea ca și „Nicolaiții- (exploatorii poporului), și ne descrie pe clasa care se pretinde a fi în serviciul lui Dumnezeu, dar la același timp caută și cinste și putere omenească, și avan-tagii pe pământ. Am văzut eforturile acestora în preioada Pergam, care era după puterea lumească (fornicațiune spi-rituală). Istoria acestui period ne dovedește iarăși că preo-țimea din vremea această, era atât de flămândă de bani și onoare, încât Balaam este nimic în comparație, *Ioan XX*, 1024-33, a încercat să vândă puterea bisericii Romane asupra celor din Răsărit pentru o sumă de bani, dar nu i-a reușit. *Benedict IX*, când era încă băiat de 12 ani, a fost ales papă *intercedente thesaurorum pecuniae*; adică, neamurile sale i-au strâns bani cu cari au cumpărat scaunul papal. *Grigori VI*, care era ținut de mare sfânt, a ajuas la scaunul papal prin acea, că l-a cumpărat de la *Benedict IX*, care l-a părăsit pentru a se căsători cu o copilă din familie nobilă. (1044) „La o adunare bisericească din Lyon, arhiepiscopul- și 45 de episcopi s-au mărturisit unul pe altul *simoniaci*" [adică vinovați de a fi cumpărat și vândut funcții bisericești). In timpul domniei lui *Lucian II* (1144-1145), poporul, sperând că vor scăpa iutru-câtva de starea jalnică în care se afla, a cutrierat străzile Romei în frunte cu un steag pe care erau scrise cuvintele: „Cesarul să aibă ceea ce i se cuvine Cesarului, iar preoții ceea ce li se cuvine preoților." Lucian a crezut că aceasta era îndreptat contra sa, și a eșit singur în persoană să potolească „răscoala"; dar poporul l-a omorât cu pietre.

Care învață pe Balac sa puie piedică înaintea fiilor lui Israil.—Sfătuit de Balaam, regele Balac [un rege păgân] s-a înțeles cu stăpânitorii poporului Madianit, ca femeile și ficele acestora să se deie în dragoste,

numai de formă, cu Israeliții, și să-i învețe pe aceștia religia simțuală madiani-ților. Planul a reușit. Unele dintre femeile și ficele ma-dianite au ademenit pe câțiva dintre capii lui Israil, la adulterie și după aceea i-au indus la închinări de idoli și beție." (W. T. -13-297; Num. 24:14; 25-1; 31:16; 2 Pet. 2:15; Iuda 11; 1 Cor. 10:8) Biblia Rotherdam traduce aceste cuvinte astfel: „să puie *cursă*."

Ca ei să mănânce.—Să le primească ca adevăruri.

Înjunghiate idolilor.—învățături false, sucite, pe cari le-au făcut să se unească cu crezurile păgânilor.

Și să facă desfrânare.—Papalitatea și-a întins puterea asupra popoarelor din Europa, cari, pe vremea aceea, cre-deau orbiș în biserica catolică din Roma. In vreme ce regii Europei erau slabi în comparație cu influența Papilor, iar acestora din urmă, le-a venit în cap: „Acesta trebuie să fie timpul lui Dumnezeu pentru așezarea împărăției sale pe pământ, pentru că acuma puterea este în manele noastre." Alții au obiectat. „Nu; Biblia ne învață că Isus Christos singur își va așeza împărăția sa pe pământ la a doua sa venire în putere și mărire mare și că Biserica fecioară va deveni *atunci* mireasa Sa și comoștenitoare prin puterea întâiei învieri." La aceasta s-a răspuns: „Da, așa am crezut și noi odată. Dar am așteptat înzădar timp de 800 de ani să vie Christos; și acuma ne-am convins că El probabil dorește ca noi să-i înființăm împărăția pe pământ, și să stăpânim în numele și locul lui." Așa acești preoți păgâni au indus biserica în fornicatiune spirituală, și prin aceasta au atras asupra ei mânia veștețătoare a lui Dumnezeu.—W. T. -16-53, 346; Apoc. 18:3, 6.

2:15. *Astfel ai și tu pe cari țin învățătura Nicolaiților.* —învățătura Nicolaiților [cuceritori sau domnitori de popor], pare să fie teoria de a domni în biserică, (1 Pet. 5:3) De la soborurile lor, să dădea o luptă mare totdeauna după supremație. Și această luptă s-a sfârșit numai prin despicarea în două a Bisericii: cea din Răsărit sau grecească, care a recunoscut ca mai marele ei pe Patriarhul din Constantinopol, și cea din apus, sau Biserica papală, care a recunoscut pe Episcopul din Roma ca Papa sau Tată. „Păcatele l-a cari l-a ademenit Balaam pe poporul lui Israil, erau tipice la păcatele la care te ademenește acuma pe tine învățătura Nicolaiților."—Cook.

2:16. *Pocăște-te; iar dacă nu, mu curând la tine, și mă voi războii cu dânșii.*—Deosebirea dintre adevărații credincioși din perioada aceasta, și biserica nominală, care acum era cu desăvârșire în manele „Nicolaiților" (papilor și preoților), cari erau îmbătați de putere și vază lumească, este foarte clară. Adresându-se puținilor credincioși de atunci, Domnul le vorbește astfel: „vin la tine, și mă voi războii cu dânșii"—cu preoții, cari imitau în totul pe Ba-laam, care pentru banii și cinstea regelui Balac a condus pe fii lui Israel în idolatrie și desfrânare.

Cu spada gurii mele.—Cu Scripturile, în mâna servito-riului meu credincios. Un astfel de servitor a venit tocmai la timpul potrivit, după cum vom vedea.—2 Tesal. 2:8; Evr. 4:12.

2:17. *Cine are ureche asculte ce zice bisericilor spiritul.*—Puțini au avut „urechi să audă.” Ici și colo numai câte unul.

Biruitorului îi voi da din mana cea ascunsă.—„Mana era pâinea căzută din cer spre a întreține viața Israiliților. Ea reprezintă pâinea vieții, pe Christos însuși. O însușire deosebită ce o avea mana ascunsă în vasul de aur din Cortul Mărturii, era aceea, că deși era de acelaș fel cu mana ce să dădea Israiliților, ea nu să strica niciodată; și de aceea în mod potrivit înfățișa nemurirea, starea nepe-ritoare ce s-a fâgăduit Bisericei, biruitorilor.”—T. §274-276; Ex. 16:33, 34; Evr. 9:4; Ioan 6:49, 50.

Și îi voi da o pietricică albă.—„În timpurile vechi Grecii și Romanii aveau obiceiul de a întări legătura de prietenie cu ajutorul unei pietricică albă. Această piatră era împărțită în două jumătăți, iar cei doi prieteni își scriau numele pe suprafața lor, și apoi le schimbau. Era de-ajuns să ai jumătatea aceasta ca să poți fi sigur de ajutorul prietenului. Piatra împărțită astfel era un semn de cunoștință și garanție unul pentru altul. Tot așa este o legătură între Domnul și cei biruitori, care poate fi numită piatra de cunoștință și garanție din ambele părți în viața aceasta. Acest semn este pecetluirea Spiritului Sfânt.—„Eu îmi cunosc oile Mele, și ele mă cunosc pe Mine.”—W. T. -12-315; Ioan 10:14.

Și pe pietricică un nume nou scris, pe care nimenea nu-l poate ști decât numai primitorul.—Numele cel nou înseamnă legătură nouă cu Dumnezeu. (Facere 17:5, 1: 32:18) „Dacă este cineva în Christos [un adevărat credincios și membru în Corpul lui Christos, fiind conceput de spirit], acela este Făptură Nouă: cele vechi au trecut, iată toate s-au făcut noi.”—2 Cor. 5:17.

BISERICA DIN PERIODUL TIATIRA

DE LA 1160-1378; ÎNGERUL EI WALDO

2:18. *Și prin îngerul.*—Solul în al patrulea period al Bisericei, a fost Petru Waldo. „Petru Waldo, un negustor bogat din Lyon [supranumit Valdensis, sau Valdisins, de la Vaux, sau Waldum, un oraș în județul Lyons], pătruns adânc de un zel ferbinte de a propovădui evlavia adevărată și învățătura creștină, a pus pe un preot, cu numele Ștefan de Evisa, pe la anul 1160, să-i - traducă din limba latină în cea franceză cele patru Evanghelii și alte cărți ale Sfintei Scripturi. Dară nu departe a mers el în studierea acestor cărți, până ce a găsit că credința pe care o pro-povăduiește biserica catolica se deosebește mult de aceea care a fost propovăduită la început de Christos și de Apos-tolii săi. Jignit de această

deosebire vădită și izbitoare dintre învățăturile papilor și adevărurile Evangheliei, și pătruns de un zel ferbinte, el a părăsit ocupația sa de negustor, a împărțit averea săracilor [din care cauză Wal-densii și erau numiți „oamenii săraci din Lyons”], și formând o societate împreună cu alți oameni evlavioși, cari simțiau la fel cu dânsul, el a început să ajungă a fi un învățător în public, și a lămuri mulțimei învățăturile și poruncile creștinești.

Nn multă vreme după ce Waldo si-a început misiunea sa, arhiepiscopul din Lyons și alți demnitari bisericești din această provincie, i s-au pus cu toate puterile în cale. Cu toate acestea, potrivnicia lor n-ajungea nimica: deoarece

curățenia și simplitatea religiei ce o propovăduiau acești buni oameni, nevinovăția ce strălucea prin viața și faptele lor, desprețul averei pământești și al oricărei măririi deșarte lumești, erau atât de pronunțate în viața și umblarea lor, încât privitorilor, care erau cu adevărat evlavioși, acestea le atrăgeau inima, și numărul lor creștea de pe o zi pe alta. În urmare, ei au întemeiat adunări religioase, mai întâiu în Franța, apoi în Lombardia; de aci secta lor s-ar răspân-dit în toate provinciile europene cu o iuțală nemaipome-nită, și cu un astfel de curaj, că nici focul, nici sabia, nici cele mai crude și cumplite mijloace de prigonire nu erau în stare să-i înăbușe, sau să zădărnicească cu desăvârșire cauza lor. Tot ce ei aveau de scop era să simplifice sistemul guvernării bisericești, cum și obiceiurile preoților și a oamenilor, la aceea frumoasă simplitate și sfințenie care se afla în biserica lui Christos pe vremea Apostolilor, și care este cu atâta stăruință îndemnată asupra tuturor în cuvintele și sfaturile Autorului Divin al religiunei adevă-rate [Isus și Apostolii].

Ca urmare a planului lor, ei dovedeau pretutindeni că Biserica Catolică s-a depărtat de la adevărata sfințenie a Bisericei de la început. Ei negau hotărât vice-regența sau superioritaeta Papei, și susțineau că conducătorii și servitorii bisericei sunt obligați, prin chiar chemarea lor, să urmeze pildei Apostolilor și să-și câștige mijloacele de traiu prin muncă cu mâinilor proprii. Ei socotiau, în oareșicare măsură, pe fiecare Creștin demn și în drept de a învăța și a-i întări pe frații săi în preceptiile creștinești. Ei totodată susțineau că nu e nevoie ca oamenii să se spovedească preoților pentru că cel ce a păcătuit poate să-și recunoască păcatele sale și să-și mărturisească pocăința sa față de ori-și-care credincios adevărat, și poate să primească un sfat sau o mustrare de la acela, după cum cazul său îi cere. (Vezi Mat. 18:15-18; 1 Cor. 6:2, 3, 6) Ei susțineau că puterea de a elibera pe cineva de păcate sau pedeapsă, o are numai Dumnezeu; și că iertăciunea [„Indulgențele” cu cari preoții catolici trafica] păcatelor era b meserie criminală și o

invențiune mârșavă a unor oameni ipocriți. Ei țineau rugăciunile și slujbele făcute pentru cei morți, ca zadarnice, fără de folos, și fără înțeles; și tăgăduiau că sufletele după moarte merg într-o stare de curățire sau purgatoriu. Asemenea, mulți dintre Valdensi susțineau că copii nu au nevoie să fie botezați. Ca bază a moralei creștine ei luau vorbirea de pe Munte a lui Christos, pe care ei o tălmăceau în înțelesul cel mai literal; și prin urmare ei opriau și con damnau în societatea lor orice război, petrectări în fața legii, și toate încercările de a aduna averi."—*Buck*.

„Traducerea celor patru evanghelii în franțuzește de Petre Waldo, a fost cea dintâi traducere a Bibliei făcută într-o limbă modernă. Având în mână aceste cărți, Waldo a descoperit îndată că Biserica niciodată n-a fost menită să atârne de preoți, nici chiar la săvârșirea sfintelor taine: și el era așa de primejdios pentru biserică, încât a fost afurisit de Papă. Nefiind mai mult sigur în Lyons, Waldo și cu tovarășii săi, s-au refugiat în munți, unde au înființat comunitățile, din cari învățăturile simple ale creștinis-, mului să răspândiau în întreaga Europă. Provența, Lan-guedoc, Flandra și Germania, una după alta au gustat din această apă îmborsitoare. Waldo a cutreerat Picardia, propovăduind învățăturile reformatiunii sale, sute de ani înainte de nașterea lui Luther. În sfârșit s-a așezat în Bo-hemia, unde a murit în anul 1179, în același an în care învățăturile sale a fost anatematizate de un sobor al demni-tarilor Papali. Biserica waldensiană a fost o lumină pe munte în decursul veacurilor întunecate."—*McC*.

Bisericeii din Tiatira.—„Tiatira pare să însemne *parfu-mul dulce al jertfei*." (W. T. -16-347) Aceasta este perioada prigonirii papale. De la mărturisirea lui Petru Waldo înce-pând cu a, 1160, până la vestitorul ce i-a urmat a trecut un timp de 218 ani.

Scrie.—Cea dintâi traducere a Bibliei într-o limbă modernă—cea franceză—a fost lucrarea lui Waldo.

Aceasta zice al lui Dumnezeu fiu, care are ochii săi ca flacăra de foc.—„Pentru a supraviețui asupra credincioșilor săi cum cutreeră văile întunecoase sau petrec ascunși în peșterile pământului, pentru a scăpa de urgia papismului," (W. T. -16-347; Apoc. 1:14) Ochii săi pătrund cele ascunse gânduri.—Apoc. 2:23.

Și picioarele sale sunt asemenea aramei lucitoare.—„Ca să umble alături de ei cum ei cutreierau munții rușoși sau călătoriau cu răni pe picioare și oboșiți, căutând un loc unde se planteze semănța adevărului." (W. T. -16-347; Apoc. 1:15) Picioarele sale „calcă și zdruncină tot ce este necurat,"—*Cook*.

2:19. *Știu lucrurile tale*.—Domnul recunoaște lui Petru Waldo că el a fost cel dintâi, care a tradus Cuvântul Său într-o limbă modernă.

Și iubirea și credința, și răbdarea stăruitoare.—

Domnul recunoaște că Petru Waldo literal „vându tot ce avu și împărți săracilor (Domnului)."

Și lucrurile tale din urmă sunt mai multe decât cele dintâi.—Atât de mult s-a răspândit așa numita eresie, încât Papa *Inocent III*, s-a hotărât s-o nimicească—„să stârpească întreaga această rasă pestilențială,"—au fost cuvintele sale. A dat poruncă autorităților să ardă de vii pe căpi-teniile Waldensilor, să alunge pe eretici, să le i-a averile lor și să ucidă pe orișicine s-ar împotrivi Papei. Asociat cu „Sfinția Sa", Papa, în prigonirea nemiloasă a waldensiilor, era și Dominic, părintele *Inchiziției*. Aceasta este istoria valdensilor dealungul veacurilor—supuși celor mai grozave și neauzite prigoniri; puțină vreme îmbucurând liniștea văilor Piedmontului. unde se ascunse, au fost din nou atacați de dușmanul lor înverșunat, biserica catolică, care, prin foc și măcelărire, și grozăviile *Inchiziției*, căuta a pune un capăt acestor nefericite jertfe nevinovate, în stărpirea căror nici un fel de chin nu a fost cruțat." (*McC*) Cât este de clar, că urmașii lui Petru Waldo au dat o mărturie mult mai mare prin suferințele lor („lucrurile din urmă") decât prin lucrurile cele dintâi (traducerea evangheliilor în limba franceză).

2:20. *Dar am împotriva ta*.—împotriva perioadei a patra a bisericeii nominale.

Că lași pe femeia lezabel.—Vestea aceasta conține, în mod antitipic, istoria profetului Ilie, care, pentru ași scăpa viața de furia reginei idolatră a unui rege, a fugit în pustiu, Iezabela era patroana zeului sau idolului „Baal", și sprijinirea celor 450 de preoți ai lui: Bărbatul ei, Ahab, era rege a lui Israil, iar ea s-a folosit de puterea lui regală într-un mod care le-a adus un sfârșit dezastruos, atât ei cât și lui. (Vezi 1Regi 18:19; 21:25; 2 Regi 9:22) Pentru că Iezabel era patroana lui Baal, ea a atras pe bărbatul ei la închinare de idoli, iar prin el pe tot poporul în idolatrie. Rezultatul a fost, că Dumnezeu a năpustit o secetă de trei ani și jum. la care a urmat o mare foamete în țară.—1 Regi 16:31; 21:25; Iacov 5:17.

Iezabel, ca patroana idolului Baal, și întreținerea celor 450 de preoți ai lui, era un tip al bisericeii sau sistemului papal, sau papist, care, la alt loc în Apocalipsul, este în mod simbolic descris ca „femeia înfășurată în purpuriu și roșiu, și împodobită cu aur și piatră prețioasă și mărgăritare, având pahar de aur în mâna ei plin de grozăvii și necurățeniile desfrânării ei." (Apoc. 17:4) Ahab, bărbatul lezatele, care era rege a lui Izrael, tipifica puterea civilă în regii și domnitorii împărăției romane și mai târziu papale. Ilie arată pe adevărata Biserică a lui Christos, care a avut se îndure urgia sistemului papal tot acest timp. Dăm mai jos paralela dintre Iezabel și Ilie; Papalitate și adevărații credincioși—biserica adevărată:

Iezabel era patroana idolului Baal și altor zei morți.

Ilie a protestat contra Ieza-Belei de a conduce pe popor la idoli.

„Ilie a fost prigonit pentru statornicia lui pentru adevăr și dreptate.

„Prigonitorul principal al său a fost Iezabel, stricata regina a izrailiților, care este numită pe nume, ca fiind tipul dușmanului sfinților (credincioșilor), „omorând. pe profeții lui Dumnezeu.”
—Vezi 1 Regi 18:4; 19:2, 3; 2 Regi 9:7; Apoc. 2:20.

„Puterea de a prigoni a Iezabelei a fost exercitată prin bărbatul ei, regele Ahab.—1 Regi 21:25.

„Ilie a fugit dinaintea Ieza-belei și a lui Ahab în pustie, unde într-un lăcaș pregătit de Dumnezeu a fost nutrit miraculos.
—1 Regi 17:5-9.

„Ilie a petrecut „trei ani și jumătate în pustie”, și în timpul acesta n-a fost ploaie pe pământ și era foamete mare în țară.
—Iacob 5:17; 1 Regi 17:7; 18:2.

„După trei ani și jumătate, sau 1260 zile, când Ilie s-a reîn-, tors din pustie, eroarea preoților lezatele s-a dat pe față, Dumnezeu adevărat a fost iarăși recunoscut și apoi a urmat o ploaie mare.
—1 Regi 18:41-45.”

Papalitatea este patrona zeilor întrupați în deosebite *crezuri* păgânești ridicate în sistemul papal: treimea, iadul, purgatorul, etc., etc.

Biserica adevărată a protestat contra papismului de a introduce în biserica lui Christos învățături păgânești și străine de Biblie.

„Biserica a fost prigonită pentru statornicia ei pentru adevăr și dreptate.

„Prigonitorul principal a ei a fost Biserica rătăcită din Roma, care pretinde să fie o „regină” și stăpânitoare asupra Israelului spiritual.—Vezi Apoc. 18:7; 17:6.

„Puterea de prigonire a *Papalității* a fost exercitată prin împărăția sau puterea civilă romană, cu care ea s-au unit în căsătorie, la 325 de ani la Nicea.

„Biserica adevărată a fugit în pustietatea simbolică
—starea singurității, a izolării
—într-un loc pregătit de Dumnezeu, unde ea a fost sprijinită și susținută.
—Apoc. 12:6, 16.

„Biserica a petrecut trei ani și jumătate simbolici [o zi pentru un an—sau literal o 1260 ani în pustietate, în care timp a fost o foamete spirituală grozavă din cauza că a lipsit adevărul—apa vieții.
—Apoc. 12:6; 11:8; Vezi Amos 8:11.

„La sfârșitul celor 1260 de ani, puterea adevărului s-a arătat (1799); și de atunci adevărul lui Dumnezeu a curs în fiecare an prin milioane de Biblii răspândite, îmborsind astfel lumea și aducând fructe.”— B256.

Care zicându-se pe sine profetă.—Pretinde să fie o învățătoare infalibilă dară de fapt ea nu are dreptul să. învețe deloc: „Femeii nu-i dau voce să învețe, nici să-stăpânească pe bărbat (Christos).” (1 Tim. 2:12, 1 Cor. 14:34; F270) „Femeia Iezabel înseamnă prorocie răătăcită, fornicățiune și închinare la idoli.” (Cook) Iezabel era șefa preoților idolului Baal.—1 Regi 16:31-33; 21:25.

Învăță și rătăcește pe slujitorii mei, ca să facă desfrânare.—Adică unire între Stat și Biserică.—Apoc. 2:14; 2 Regi 9:22; 1 Cor. 14:34.

Și să mănânce înjunghiate idolilor.—Plecarea în fata ido-lilor-crezuri, cari au fost ridicați prin deosebite adunări și soboare bisericești.

2:21. *Și i-am dat timp.*—Chronos, un „timp” care la alt loc este arătat ca fiind 360 de ani. După cum am văzut în lămuririle de la 2:20, „timpul” profetic „timpurile și jumătate de timp”, sau trei timpuri și jumătate, care sunt trei ani și jumătate, sau patruzeci și două de luni, sau 1260 zile, toate acestea înseamnă 1260 ani. Deaceea, un singur *chronos*, sau „timp,” înseamnă 360 ani.

Să se pocăiască.—„De necredința ei față de Domnul. În tot timpul acesta Biserica fecioară a îndurat greutățile pustiului, pecând Biserica răătăcită ședea pe tronul ei de falsă regie.”—W. T. -16-347.

Și nu voește să se pocăiască de desfrânarea ei.—Domnul a prevăzut că Biserica catolică după o convețuire de 360 ani cu regii pământului, și efortările ei de a domni asupra lor, ea nu se va pocăi. Cei 360 ani de la vestirea lui Waldo în anul 1160, s-au sfârșit în anul 1520. Tezele lui Luther au fost lipite pe ușa bisericeii din Wittenberg, la 31 Oct. 1517. „Punctele aceste el nu le-a propus ca desăvârșite, ci, cu gândul de a fi discutate și desbătute. Învățații au fost poftiți să le atace, fie prin scris sau oral; și la toate acestea a adaus că el păstrează stima cea mai mare față de Papa și vaza lui. Mici un potrivnic nu s-a arătat la timpul hotărât, și tezele lui s-au răspândit în toată Germania cu o iuțime nemaipomenită, și erau citite cu cel mai mare entusiasm.” (Buck) Luther a fost somat în Iulie 1518, să se înfățișeze la Roma în timp de 60 zile. El a scris o scrisoare supunătoare Papei, cerând ca să fie dat în judecată în Germania. În răstimpul acesta însă muri împăratul Germaniei, iar Papa, amestecat în treburile politice de a alege un nou împărat, nu s-a ocupat mult cu cearta născocită de Luther.

„Din aceasta cauză judecata contra lui Luther s-a amânat timp de 18 luni, cu toate că în timpul acesta au urmat în-tr-una negocieri. Felul cum s-au făcut aceste negocieri au dat multe prilejuri lui Luther să se încredințeze despre corupția și necinstea ce domnia la Roma, îndărătnicia lor de a susținea la greșeli stabilite, și nepăsarea lor față de adevăr. Și atunci, în anul 1520, el a început să de-a „rasunet îndoielei sale în ce privește originea autorității-dumnezeiești a Papei, lucru pe care el l-a desbătut în fața publicului cu unul dintre cei mai învățați și aprigi dușmani ai lui, anume Eccuis. Odată ce a fost

atinsă vaza papilor, și autoritatea lor suspectată, Luther a căutat rând pe rând să zdruncine toate învățăturile lor până ce în sfârșit a început să zguduie temeliile pe cari erau așezate averea și puterea Bisericeii. Atunci papa Leo a început să vadă că nu mai e nădejde de îndreptat acest eretic încăpăținat a hotărât să pronunțe judecata de excomunicare [afurisenie] în contra lui. Car--dinalii seminarilor s-au adunat de mai multe ori ca «ă pregătească cu îndoită grijă osânda potrivită; și cei mai de seamă canoniști au fost consultați să deie sfat cum să se rostiască pedeapsa, într-un fel cu totul excepțional. În sfârșit edictul a fost dat la-15 Iunie 1520. Patruzeci și una de propozițiuni luate din tezele lui Luther au fost denunțate ca eretice, scandaloase și nesuferite urechilor evlavioase; sub pedeapsă de afurisenie li s-a oprit tuturora să citească scrierile lui; dacă cineva avea în păstrare vre-o carte de a lui s-a dat ordin să o ardă cu foc; el singur (Luther) dacă până în 60 zile nu va recunoaște în public greșeala sa, și nu-și va arde cărțile, era declarat un eretic îndărătnic, afurisit, și predat Satanei ca să-i nimicească corpul; și toți Principii [civili] au fost avizați că vor avea de suferit aceeași -pedeapsă dacă nu vor căuta să-l prindă ca să i se deie pedeapsa ce i se cuvine.” (Buck) Cu afurisenia lui Luther, „grăsimea a fost pe foc”; și numai era modru Bisericeii Catolice să oprească valorile Reformațiunii. Perioada pocăinței ei s-a sfârșit cu „chrons”, 360 de ani, la 15 Iunie 1520.—Vezi comentarul la 2:21.

2:22. *Iată o arunc în pat.*—Nu într-un pat de plăcere, ci de chinuri. Acolo unde ea a nerușinat v-a și suferi. Patul e un loc de odihnă, când după oboseală odihna e poftită; dar același pat este un chin dacă ești aruncat cu forța în el.

Și pe cei cari fac desfrânări cu dânsa.—Toate puterile sau guvernele cari primesc legațiunile (reprezentanții) ei sau au reprezentanți pe lângă Vatican. Odată ce-i cunosc caracterul și năravurile, ei se fac deopotrivă vinovați.

În strâmtorare mare.—Parte din ea o gustă, acum; restul îl vor lua rând pe rând.

Dacă nu să vor pocăi de lucrurile ei.—Aceasta învață că starea (tulburarea) prezentă din Europa este drept o urmare a învățăturilor Bisericeii Catolice. 2:23. *Și pe copii ei îi voi omori.*—„Atât catolicii cât și protestanții stau în legătură de mamă și fii și pe față mărturisesc unirea lor de mamă și fete, cea dintâi (biserica catolică), numindu-se Stanța Maică,

cea de a doua, încă cu oareșcare plăcere, recunoaște aceasta."—D28; Isa. 57:3, 4.

Negreșit.—„Și vor fi, ca cum nici n-ar fi fost."—Obada 16.

Și vor cunoaște toate bisericile.—Când tainele lor vor fi descoperite de lumina cea mare a Cuvântului lui D-zeu.

Că eu sunt care cercetez rărunchi și inimi.—În timpurile vechi se credea că mintea este așezată în rărunchi, și profetia aceasta trebuie că i-a acel înțeles. Astfel zice David, „Încă și noaptea mă îndeamnă rărunchii mei." (Psa. 16:81; f. 42:9) „Rărunchii mei să consumă în sânul meu de dorul acelei zi." (Iov 19:27, trad. engleză, margin) Figura aceasta este potrivită cazului.—Psa. 7:10; Ier. 11:20; 17:10; 20:12.

Și voi da vouă fiecăruia potrivit cu lucrurile voastre.—Lumina adevărului strălucește puternic contra așezemin-telor bisericesti, a căror este vina mai mare. Încât privește pe Papalitate, „păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei."—Apoc. 18:5, -6; Mat. 7:16, 20.

2:24. *Iar vouă vă zic, celor rămași în Tiatira.*—Waldensilor și celorlalți cari au stat în afară de sistemul Papal.

Căți nu aveți învățătura aceasta.—Fornicațiunea spirituală, amestecul dintre biserică și stat, solia deosebită pentru perioada Tiatira.

Ca unii care n-ați cunoscut.—N-ați cuprins, nu v-ați amestecat.

Adâncurile Satanei—Roma, păgână și papală.

După cum zic -ei.—„A spune așa", adică „Satana" este un nume care s-a dat Romei păgâne și papale, pentru a zugrăvi caracterul ei satanic.

Nu pun peste voi altă greutate.—Domnul nu cere mai mult de la poporul său decât să umble după lumina ce o are.—Ioan 1:7.

2:25. *Dar ceea ce aveți.*—Adevărurile arătate în 2:18.

Țineți până ce vom veni.—Lumina ce a luminat asupra waldensilor, nu s-a stins cu totul niciodată.

2:26. *Și cine biruește.*—Se împotrivesc hotărât de a fi atras în necredincioșie față de Domnul.

Și păstrează până la sfârșit lucrurile mele.—Păstrează și rămâne în credință (Ioan 6:29; 1 Ioan 3:23), în ciuda unirii dintre stat și biserică. Lucrurile lui Christos sunt contra celor ale lezatele.—Apoc. 2:22.

Li voi da stăpânire peste neamuri.—Cât de neasămânate-s lucrurile lui Dumnezeu! Christos și Biserica, mistuiți în jertfă, câștigă tocmai aceea după care s-a abătut Satana.—Isa. 14:13, 14; 1 Cor. 6:2, 3; Apoc. 3:21; 5:10; Psa. 149:5-9.

2:27. *Și le va pășuna cu toeag de fer.*—„împărăția lui Dumnezeu nu se va așeza prin votul poporului, nici prin votul aristocraților și stăpânitorilor. Acela, a căruia e cu drept, Acela care a răscumpărat-o cu

sâagele său prețios pe Golgota, o va lua, va lua puterea Sa mare și va domni glorios." (D518) „Popoarele vor fi stăpânite de o putere irezistibilă—tot genunchile se va pleca și orice limbă va mărturisi—și ascultare va fi forțată pentru fiecare." (D639) „În zilele lui ca palmierul vor înflori (numai) cei umiliți și drepti." (Isa. 28:17; 14:11; Psa. 92:12, 13.—C369) „Singura libertate ce va fi dată ori-cui atunci va fi adevărata și măreața libertate a fiilor lui Dumnezeu—libertatea de a face bine atât pentru sine cât și altora; dar nimic nu va fi iertat, ce ar tinde să vatăme sau să strice în tot acel Regat Sfânt (Isa. 11:9; Rom. 8:21) Acest guvernământ va fi simțit deci, de cătră unii ca un guvernământ aspru, zdrobind toate obiceiurile și moravurile lor rele de mai înainte, și zdruncinând așezămintele din prezent întemeiate pe aceste obiceiuri rele și idei false de libertate. Din cauza tăriei și vigoarei sale, domnia lui Christos este figurativ numită o domnie de fer."—A302; Apoc. 19:15.

Ca vasele olarului de pământ vor fi sfărâmate.—„Piatra [din visul lui Nebucodonor cu Chipul cel mare, al cărui cap era din aur, brațele de argint, coapsele de aramă, picioarele din fer amestecat cu lut, înfățișând pe cele patru împărății universale ce s-au perândat pe pământ de la Nebucodonor până în ziua de azi] ruptă din munte, fără mână de om, care zdrumică și spulberează puterile și regatele păgâne, [cari se trag din imperiul Roman și sunt înfățișate prin cele zece degete de la picioarele Chipului] înfățișează pe biserica adevărată, împărăția lui Dumnezeu. Nu poporul ci guvernamelele păgâne sunt simbolizate prin chip, și aceste au să fie stărpite pentru ca poporul să poată fi liberat. Domnul nostru n-a venit să distrugă viețile oamenilor, ci să le mântuiască. (Ioan 3:17) De fapt, însă, piatra nu devine munte de cât numai după ce a zdrobit chipul; și așa Biserica, în înțelesul deplin, va deveni Regatul care va umplea tot pământul numai după ce, „Ziua Domnului", „Ziua mâniei asupra națiunilor", sau „timpul de strâmtorare mare," va fi trecut." (A255) „Sdruncinarea și spulbe-rearea puterilor prezente sunt opera din Ziua mâniei lui Dumnezeu, și cu toate că puterea și toiagul de fer va rămânea peste tot dealungul veacului Milenial, folosirea lui probabil că nu va fi de trebuință."—D637 ; Psa. 2:9; Dan. 7:22.

După cum și eu am primit de la Tatăl meu.—Tatăl (Justiția) divină decretează că nu sunt vrednici să mai fie. Nedreptățile lor au întrecut măsura. Perioada de 400 de ani de la Luther tocmai acum se sfârșește.—Apoc. 2:21; Fac. 15:13-16.

2:28. *Și îi voi da steaua cea de dimineața.*—„Eu sunt."—Apoc. 22:16; Mat. 13:43.

2:29. *Cine are ureche.*—Acordată pentru Harfa dumnezeiască.

Asculte ce zice bisericilor spiritul.—Numai puțini

pot în-țelege dulcele cântec a lui „Moisi și al Melușelului” când îl aud.—Apoc. 15:3.

APOCALIPSUL 3

BISERICA DIN PERIODUL SARDE DE LA 1378-1518; ÎNGERUL EI WYCLIFFE

3:1. *Prin îngerul.*—Următorul vestitor însemnat al Bisericii a fost Ioan Wycliffe. „Ioan Wycliffe a pășit ca Reformator al învățaturii Creștine în anul 1378 d. Chr. cu ocazia, marei dezbinări în biserica apuseană, când doi papi, unul la Roma și altul la Avignon, fură aleși să ocupe scaunul lui Christos. *Workman*, în cartea sa intitulată „*Zorile Reformațiunei*”, scrie următoarele: Zelul spiritual a lui Wycliffe fu zguduit din temelii și credința lui în teoriile papale zdruncinată, de scandalul celor doi papi, cari, fiecare să pretindea pe sine a fi unicul cap al Bisericii, în vreme ce pe cel lalt îl făcea antichrist. Pentru Wycliffe anul 1378, anul dezbinării, fu cel mai critic an al vieții sale. Mai întâi el a îndemnat ca amândoi papii să fie dați la o parte, ca având puțin sau nimic în comun cu Biserica lui Dumnezeu. Din starea aceasta neutră, el înscurtă vreme trecu în una de antagonism și dușman înverșunat al papis-rnului însuși.” În cartea sa *Istoria Bisericii Medievale*, arhiepiscopul *French* spune: „Anul 1378 a fost punctul de întoarcere în viața lui Wycliffe. Până aci el s-a ocupat nu- tapet ca Reformator. El a început în mod serios traducerea, Bibliei în limba engleză, și încurajat de studiile sale mai cu treburi mixte bisericești și politice, dar de aici în-colo s-a devotat cu totul doctrinelor creștine și a eșit pe în Bible, a eșit cu un atac deschis și hotărît în contra *Transubstanțierii*. Astfel Wicliffe a lovit în învățatura cea mai puternică a lui Anticrist, pentru că teoria transub-stanțierii sau jertfa liturghiei (cuminecătura) face nula adevărata jertfă pentru păcat a lui Isus Christos. Tocmai din pricina aceasta Papismul a devenit înaintea lui Dumnezeu *urâciunea pustiierii*. (Dan. 11:81)” *Edgar*.

Bisericii din Sarde.—„Sarde înseamnă remășiță, ceea ce rămâne, ca și cum ar fi ceva din care viața și energia a eșit. Biserica nominală din timpul acesta avea o formă de dumnezeire, lipsită de puterea ei. Sarde era rămășița bisericii adevărate, care fu alungată în pustie; dar când au început a să potoli prigonirile, și zelul ei a scăzut.” T. -16-347.

Scrie.—Wycliffe a scris cea dintâi traducere a Bibliei în limba engleză.

Aceasta zice cel care are cele șapte spirite a lui Dumnezeu.—Cele șapte făclii "de foc (Apoc. 4:5), sau cei șapte ochi trimeși în tot pământul (Apoc. 5:6), însemnând cu-noștință desăvârșită.

Și cele șapte stele.—Cum a fost păzit fiecare dintre vestitorii Domnului! Sf. Pavel (se presupune) a mai

fost liber opt ani după ce a stat în închisoare prima dată, și după aceea a introdus Evanghelia în Spania și a recercetat locurile unde muncise înainte vreme cu Evanghelia; Sf. Ioan să zice că a fost aruncat într-o căldare plină cu olei clocotind, însă a scăpat teafăr și a murit în vârstă de 100 ani. Arius a murit moarte naturală, după cum și Petru Waldo, Ioan Wycliffe, Martin Luther, și Pastor Eussell, deși toți aveau pricină să se aștepte la moarte martiră din partea ecclesiasticismului. În anul morții lui Petru Waldo, învățăturile sale au fost condamnate de către un consil (preoțesc) ecumenic. „Wycliffe a propovăduit fără să fie împiedecat; dar adunarea (consilul ecumenic) din Constanța (la 5 Mai 1415) a afurisit învățăturile sale și în anul 1428 rămășițele sale au fost scoase și arse; cenușa lor a fost aruncată în râul Swift, care, după cum foarte bine a zis poetic *Wordsworth*, a dus—o prin (râurile) Avon și Seven la Mare și astfel s-a împrăștiat în tot pământul, învățăturile sale, duse în Bohemia, au produs mișcarea Hussiților. Noul Testament a fost publicat la anul 1378, și întregul Testament vechiu a fost terminat scurt timp înaintea morții lui.”

Știu lucrurile tale, că ai nume, că trăești.—Mulți dintre aceia cari admirau pe Wycliffe nu erau creștini adevărați.

Acela care nu e în stare să moară pe lemn pentru religia sa, nu o are deloc.

Și ești mort.—Spiritualmente.—Luca 9:60.

8:2. *Fii veghetor și întărește pe cele ce erau să moară.*—Mulți dintre credincioșii lui Wycliffe perduseră credința și iubirea și în felul acesta erau morți, pe când alții mai aveau întru câțva o viață spirituală. Pe aceștia doria Domnul să-i trezească, să-i îmbărbăteze, să-i întărească și să-i încurajeze.—Ef. 5:14.

Căci n-am găsit lucrurile tale depline înaintea Dumnezeului Meu.—Altă traducere zice: „Pentru că din partea ta n-am aflat lucruri îndeplinite înaintea Dumnezeului meu.”

3:3. *Deci adu-ți aminte cum ai primit.*—Întreg Cuvântul (Biblia) lui Dumnezeu în limba engleză.

Și ai auzit.—Wycliffe a scris mai mult de 200 tractate (foi) asupra Bibliei, tratând mai cu seamă despre Răscumpărare.

Fii statornic și reformează-te.—Dacă să apreția cum să cade munca lui Wycliffe, reformațiunea să începea cu 150 ani mai de vreme.

Deci dacă nu vei fi veghiat.—Dacă nu-ți schimbi mersul, purtarea.

Voi veni ca un fur.—„Mulți din ziua de astăzi seamănă cu cei din Sarde. Pentru aceștia cuvintele de mai sus sunt un aviz. De șapte ori venirea a doua a lui Isus este descrisă ca cea a unui fur, secretă, în mod ascuns și pe nesimțite. Acei ce dorm vor fi deșteptați, dar abia după ce opera Lui de nimicire va fi înaintat departe. Prezența Lui va fi recunoscută de

către cei ce dorm numai atunci când zgomotul distrugerii *Casei Omului Tare* va crește din ce în ce mai mare." (W. T. -16-347; 1 Tesal. 5:2; Mat. 24:43; 2 Pet. 3:10) „In Biblia originală, venirea secretă, nesimțită a furului este indicată, și nu violența lui.”—Cook.

Și nu vei cunoaște nicidecum în ce ceas voi veni la tine.—„Nedându-și seama că ființele spirituale nu pot fi văzute de ochii omenești, decât prin o minune oarecare, cei mai mulți oameni nu pot înțelege cum se poate ca El să fie prezent, când „toate rămân așa cum erau de la începutul lumii.” (2 Petru 3:3, 4) Astfel ei nu vor cunoaște *semnele timpului* care vor dovedi reîntoarcerea Lui.”—W. T. -916-347.

3:4 *Dar ai în Sarde puține nume cari nu și-au mântit hainele lor.*—Ci au dat ascultare cuvenită vestei de atun-cea, Răscumpărarea și îndreptățirea prin credință în sângele lui Christos, ca în contrast cu credința în iertarea păcatelor prin preoți, indulgențe, etc.

Și ei vor umbla cu mine în veștminte albe.—îmbrăcați în haina dreptății lui Isus.

Fiindcă sunt destoinici.—Niciunul care crede în jertfa liturghiei, cuminecături sau în alta jertfă, afară de aceea făcută de Isus pe Golgota, nu poate fi vrednic în ochii lui Dumnezeu.—Matei 10:37.

3:5. *Biruitoarul, astfel.*—Proba pusă, după cum se vede, a fost cu privire la transubstanțiere, biruință prin credință asupra rătăcirii acestei doctrine.

Va fi îmbrăcat în haine albe.—„Tatăl ceresc este zugrăvit ca îmbrăcat (Psa. 104:2); iar Domnul deasemenea este zugrăvit ca îmbrăcat. Vestitorii (îngerii) ce s-au arătat la învierea Domnului nostru încă sunt arătați ca îmbrăcați în alb. Domnul nostru a zis: „Fericit cine veghiază și păstrează hainele sale ca să nu umble gol și să se vadă rușinea lui.” (Apoc. 16:15) Biserica preamărită este zugrăvită, nu ca goală de haina dreptății, ci continuând a umbla în haină albă, nu ca acum, într-o haină de dreptate socotită, ci reală.” (W. T. -914-11; Apoc. 19:8) „Cu dreptatea eram îmbrăcat, și ea-mi setvia de vestmânt; mantie îmi era ne-prihănirea.”—Iov 29:14.

Și eu nu voi șterge numele său din Cartea Vieții.—„In carte sunt însemnate numele tuturor acelor cari s-au unit cu Domnul în Jertfă—acelora „cari au încheiat legământ cu Dumnezeu prin sacrificiu.” (Psa. 50:5) Numele fiecăruia din aceștia este înscris în Cartea Vieții Melușelului, când el începe noua viață. Dacă ei se arată credincioși, numele lor nu va fi șters, și ei vor ajunge la toate ce li s-a promis acelor, cari l-au iubit pe El mai presus de toate. (Apoc. 3:21)”—W. T. -915-119; Apoc. 13:8; Psa. 69:28; Dan. 12:1; Fil. 4:3; Luca 10:20.

Și voi veni mărturisi numele lui înaintea Tatălui meu și a îngerilor săi.—La sfârșit, cei ce au învins toate piedicile vor fi atât de desăvârșit desvoltați, încât

Domnul nu se va rușina să spuie de nici unul din ei: „Iată un urmaș al meu. Iată colo un altul. Aceștia au umblat pe urmele Mele și au biruit.” Dar El să va rușina de acela care se rușinează de El acum sau de cuvintele Sale. (Luca 9:26)”—W. T. -15-119; Luca 12:8, 9.

3:6. *Cine are ureche.*—Ureche spirituală. „Oile mele aud glasul meu.”—Ioan 10:27.

Asculte ce zice bisericilor spiritul.—„Fericit poporul, ce cunoaște sunetul trâmbiței [glasul îmbucurător, după trad. engl.].”—Psa. 89:16.

BISERICA DIN PERIODUL FILADELFIA DE LA AN 1518-1874; ÎNGERUL EI LUTHER

3:7. *Și prin îngerul.*—Următorul serv al Bisericii a fost Martin Luther. Este o mare asemănare între lucrarea începută la Rusalii și cea a lui Luther. „Reformațiunea a fost, într-un sens, începutul unei ere noi, zorile de lumină în-tr-un loc unde totul era întunecos, un început nou pe Calea Adevărului.”—W. T. -16-347.

Bisericii din Filadelfia.—„Filadelfia înseamnă dragoste frățească. Partea aceasta a istoriei Bisericii a început odată cu Reformațiunea; și sunt încă mulți în viață cari au caracterul acestora.” (W. T. -916-347) Epoca Filadelfia începe din ziua de 31 Octombrie, la amiazi, în anul 1517; și anume, în ceasul când Luther a bătut cele 95 de teze ale sale pe ușa bisericii din Wittemberg. „Baterea hârtiei lui a fost începutul desbinării mari în Biserică, a răsturnării multor tronuri în pulbere și cu ele pe regii lor; a prăbușirii împierurilor despotice; a pustiirii multor țări de războaie; a ucideri și barbarii groaznice împotriva vieții și libertății omenești; a treizeci de ani de război continuu în Germania; a udării cu sânge de om a Parisului și Italiei; a focuri aprinse în toată Anglia cari ardeau bărbați, femei și copii; câți oameni n-au fost aruncați în prăpăstii, arși de vii timp de ceasuri întregi; o mulțime au murit de foame prin temnițe; supuși cruzimilor de tot felul—însă cu toate aceste, Reformațiunea a început să ia avânt, și era un imbold al dreptății, adevărului și libertății; începutul unui timp nou în treburile omenirii.” (*Coffin*) „Tezele sale s-au împrăștiat în timp de 14 zile prin toată Germania, pentru că toată lumea se deplângea în contra indulgențelor, și Luther s-a făcut renumit, pentru că în sfârșit a venit cineva care să pună culme acestei eresie.”—McC.

Scrive.—Luther a făcut Cea dintâi traducere a Bibliei în limba germană.

Aceasta zice Sfântul.—Vezi Marcu 1:24. Vestirea specială a lui Luther a fost „îndreptățirea prin credință”—sfințenia *adevărată*. Una dintre tezele bătute pe ușa bisericii suna astfel: „Aceia cari într-adevăr se cădesc de păcatele lor, li se șterge deplin

orice vină și pedeapsă."

Adevăratul.—E vorba deadreptul despre Christos (1 Ioan 5:20); dar ceeace era înseninat despre Luther mai mult, era iubirea sa de adevăr. Când a venit trimisul Papei ei i-a cerut să-și retragă tezele, el a răspuns: „Eu stau lângă adevăr. Nu le retrag."

Care are cheia lui David.—„Toată puterea în cer și pe pământ." (Mat. 28:18; Luca 1:32) Tezele lui Luther erau dușmănoase sistemului ce atunci stăpânea toată lumea. Când un trimes veni la dânsul amenințându-l cu moartea dacă nu-și v-a retrage tezele și întrebându-l unde va merge când toți au poruncă să nu-l primiască, el a răspuns: „Mă voi adăposti sub bolta ceriului." *Care deschide.*—Vezi Luca 24:32.

Și nimenea nu va închide.—„Fără îndoială, slugile Satanei au întrebuințat toate puterile pentru a închide ușa, care a fost deschisă lui Luther; dar „Acela care este adevărat" zise: „nimenea nu o poate închide.—W. T. -16-347; Isa.22:22.

Și care închide și nime nu va deschide.—Ușa prilejului de a se pocăi pentru Biserica Romano Catolică s-a închis în ziua excomunicării [afurisirii] lui Luther de către Pa-pism. (Apoc. 2:21) „Luther nu s-a mirat de loc de această pedeapsă, pe care o aștepta de mai multă vreme. El și-ă renoit apelul său către adunarea generală, a declarat pe față că Papa este Antichristul, prezis, Omul Păcatului, des-pre a cărui ivire spune Noul Testament; s-a ridicat în contra stăpânirii tirane a lui, cu înverșunare mai mare ca oricând; și în sfârșit, la adunarea Universității, el a aruncat în foc legea canoanelor și a ars-o împreună cu bula de excomunicare."—*Euck.*

3:8. *Știu lucrurile tale.*—O însușire însemnată a lui Luther era de a face îndată ceeace vedea că este voința Domnului. Când a sosit ceasul de încercare a lui Luther, cu un curaj uimitor el a răspuns lui Erasmus: „Tu vrei să te plimbi pe ouă fără să le spargi?" Erasmus a răspuns: „Eu nu vreau să fiu necredincios cauzei lui Christos, cel puțin cât îmi va permite vârsta de acum." „Voiu merge la Worms," a strigat Luther," chiar dacă dracii se vor uni în contra mea ca un zid de castel!"

lată am lăsat înaintea ta ușa deschisă.—Vezi I Cor. 16:9; Fapte 14:27.

Pe care nimenea nu poate să o închidă.—„In vreme ce Papa de la Roma credea că totul este hotărât și asigurat, și când toți oamenii evlavioși și de bine aproape pierduseră nădejdea într-o reformă a religiei, așteptată atât de mult, un călugăr neînsemnat din Saxonia, a provincie din Germania, s-a ridicat singur cu o voință de fer nemai auzită în contra puterii de la Roma, Acesta a fost Martin Luther."—*Mosheim.*

Fiindcă ai putere mică.—„In comparație cu puterea mare a dușmanilor, tovarășii Reformațiunii nu erau decât o putere mică; dar erau convinși că ei au

Adevărul, și ei se încredeau pe deplin în acela care l-a dat."W. T. -16-347.

Și ai păstrat cuvântul meu.—„Dacă păzește cineva cuvântul Lui; iubirea lui Dumnezeu este într-acesta cu adevărat desăvârșită."—1 Ioan 2:5.

Și n-ai tăgăduit numele meu.—„Dacă-l tăgăduim și El ne va tăgădui."—2 Tim. 2:12.

3:9. *Iată Eu voi face ca să fie părtași din Sinagoga lui Satana.*—Dușmanii reformatoarelor făceau deja parte din această Sinagogă.—Apoc. 2:13.

Pe aceia cari zic că sunt ludei.—Pretind să fie Israeliti spirituali, creștini, sfinți.—Apoc. 2:9.

Și nu sunt, ci mint.—Papismul este unul din cele două forme sau părți ale stăpânirii (puterea imperialistă fiind cealaltă) care este „pătat ca leopardul", în ce privește adevărul.—Dan. 11:27: Apoc. 13:2.

lată voi face să vie.—„Toate popoarele, pe cari le-ai făcut, vor veni și să, vor închina înaintea Ta."—Psa.86:9.

Și să se închine înaintea picioarelor tale.—„Și fii celor ce te-au strâmtorat vor veni, închinându-se ție; și toți cei ce te-au desprețuit se vor arunca la tălpile picioarelor tale."—Isa. 60:14; 49:23.

Și să cunoască că Eu te-am iubit.—Vezi Ef. 2:7.

3:10. *Fiindcă tu ai păzit Cuvântul Meu, al răbdării Mele stăruitoare.*—Sfatul meu de a fi statornic și a răbda până la capăt.—Mat. 10:22; 24:13; Luca 8:15; 21:19.

Și Eu te voi păzi pe tine.—„Întrucât e vorba despre epoca Filadelfiană a Bisericii, și despre aceea că ei vor fi păziți, noi credem că Domnul a avut în gând pe aceia cari din această Epocă vor trăi și vor trece în periodul de față, fără să fie supuși încercărilor ce le va aduce ceasul de pe urmă. De pildă, avem în minte pe un bătrân cinstit, care în timpul despre care vorbim, era cam de 90 ani. El era păstorul unei biserici. Se părea că el înțelege adevărul de față și-l spunea cu multă sirguință. Dar el avea împrejurul său, acasă și la biserica unde slujia ca preot, atâția dușmani încât părea că nu-i vine să creadă în judecata minții sale. Versul acesta ne-a fost de o mare mângăere în privința lui și a altora la fel."—W. T. -15-200.

De al încercării ceas.—„Ceasul încercării a fost timpul Secerișului. Partea cea mai mare a celor ce mărturisesc cerștinismul—poate mai mult de trei pătrimi—au pierdut orice credință în Biblie, și au căzut în alte gânduri rătăcite, precum este Evoluția, Criticismul superior, Creștinismul Științific, Teosofia, Spiritismul, Gândul liber, etc. Ei nu sunt în stare să stea în ziua cea rea, despre care vorbește Biblia că v-a avea loc acum," (W. T. -15-199; I Cor. 3:13-15; 2 Tim. 3:1, 13) Și mai adaugem, că „întrucât suntem noi în stare de a judeca, astăzi predominesc în rândurile studenților în Biblie aceleași împrejurări pe cari le arată Apostolul

vorbind bătrânilor bisericii din Efes. (Fapte 20:28-32)"—W. T. -16-328.

Ce are să vie preste lumea întreagă.—„Noi credem că această ispită spre încăpăținare și ceartă se întinde încetul cu încetul preste întreg pământul și toate liniile activității omenești; și Domnul ne asigură, că dacă aceste zile nu ar fi scurtate prin așezarea împărăției Lui, prin coi Aleși, n-ar rămânea nime în viață.”—W. T. -16-327- Apoc 7:1-3; 16:14; Mat. 24:21.

Ca să încerce pe locuitorii de pe pământ.—„Noi înțelegem că spiritul egoismului (iubirei de sine) și al ambiției

(dorinței de mărire), care împinge popoarele orbește în războiu pentru stăpânire comercială, va crește din ce în ce mai mult, și va amesteca pe toți în acest conflict.” — W. T. -16-327; Apoc. 6:10; 8-13; 11-10; 13:8, 14.

3:11. *Vin în curând.*— Smirnei (73-325 d. Chr.) și către Pergam (325-1160 d. Chr.) nu s-a zis nimic cu privire la a doua venire a lui Christos: către Tiatira (1160-1378) vestea a fost: „Ține-ți până ce voi veni”; către Sarde (1378-1518): deci dacă nu vei fi veghiat, voi veni ca și un fur”: către Filadelfia (1518-1874): „Iată, Eu vin *curând*.” Cât de răs-vedit se arată, în aceste vestiri trimise bisericilor, că aceste epoci erau opere progresive ale Planului lui Dumnezeu, ce ne aduc din ce în ce mai mult spre culmea istoriei lumii, când al V-lea Imperiu al Lumii, vine în sfârșit!

Ține bine ceea ce ai. — „Mișcarea lui Miller a fost o despărțire între aceia cari au păzit cuvântul lui Dumnezeu cu răbdare și aceia cari au pierdut credința lor în Cuvântul lui Dumnezeu. Biserica Filadelfia, care a trecut cu răbdare prin încercări atât de grele ale credinței lor, nu era, să fie supusă cercărilor de mai târziu ale zilei rea.” . T.15-199

Ca nimenea să nu iaie coroana ta. — „Necredința poate să aibă drept rezultat, ca anumite nume să fie șterse din Cartea Meiului și Coroanele lor să fie date altora.” (F165) „Noi credem că eșirea și intrarea aceasta va dura atâta vreme până ce cel din urmă membrii al Noului Creațiunii va fi prăsit vrednic, și până ce toate coroanele vor fi împartite definitiv.”— F95:1 Șam. 16:1: Apoc. 2:10

3:12. *Biruitoarul, îl voi face stâlp în Templul Dumnezeului meu.*—In Epoca Filadelfiei, toți credincioșii au fost siliți să iase afară din templul nominal sau au fost dați afară. Acestora li s-a făgăduit că vor fi stâlpi în eternul Templu a lui Dumnezeu.”— W. T. -16-347: Gal. 2:9: I Regi 7:21, 22; Ier. 1:18; I Cor. 3:17; Ef. 2:19-22.

Și nicidecum nu v-a ieși afară. — „In timpul de încercare, numele lor erau desprețuite, date afară ca fiind rele; ei n-au fost recunoscuți ca creștini. In viitor lucrul va sta tocmai din contră. ”Cunoaște Domnul pe cari sunt ai săi.” —W. T. -16-347.

Și vom scrie pe el numele Dumnezeului meu.—„Și văzui, și iată Melușelul stând pe Muntele Sion, și cu dânsul o sută patruzeci și patru de mii, având scris pe fruntele (pe intelectul, mintea) lor numele Tatălui său. Apoc. 14:1, 22:4.

Și numele cetății Dumnezeului meu.—„Și-i vor numi: popor sfânt, răscumpărații lui Domnului; și tu te vei numi căutată, cetate nepărăsită.”—Isa. 62:12; Ezek. 48:35; Ier. 23:6; 33:16.

Noul Ierusalim.—„Preamărită Cetate a Păcii! a cărei temelii, așezate pe dreptate, nu pot fi mișcate niciodată, și al cărei Ziditor și Plănuitor este însuși Dumnezeu! La lumina acestei Cetăți preamărite (împărăției) a lui Dumnezeu, popoarele vor merge pe Calea cea înaltă a Sfințeniei, spre desăvârșire și spre armonie deplină cu Dumnezeu.”—Apoc. 21:2, 10, 24; A295.

Care să pogoară din Cer de la Dumnezeul meu.— „O cetate este simbolul unei împărății sau stăpâniri, și totașa împărăția lui Dumnezeu este simbolizată prin Noul Ierusalim, prin noua stăpânire ce vine pe pământ din cer. La început ea va consta numai din Mireasa lui Christos.”— A295; Evrei 12:18-22.

Și numele Meu cel nou.—„Domnul Mântuirea noastră.” Cât de bine se potrivește numele lucrului și slujbei Domnului Isus pe pământ! N-a fost El acela care a stat reprezentantul dreptății lui Dumnezeu și a suferit pedeapsa dreptății ca Răscumpărătorul omului?—ca Dumnezeu să poată fi drept și totuși să îndrepteze pe aceia cari cred în Isus? Desigur nu s-ar potrivi un alt nume mai bine. (Ier. 33:16; 23:6; T. §238) Și că acest nume se potrivește și cu biserica preamărită, poate vedea orișicine din următoarele: ea nu numai împărtășește suferințele Domnului pentru dreptate, *umplând lipsa suferințelor Corpului lui Christos* (Col. 1:24; I Pet. 5:9), ci și i s-a făgăduit că va fi părtașă a măririi Lui, precum o soție împărtășește cinstea și numele bărbatului ei.”—E42; Isa. 9:6; Apoc. 2:17; 19:12.

3:13. *Cine are ureche.*—„Ochi având, nu vedeți; și urechi având, nu auziți?”—Marcu 8:18.

Asculte ce zice bisericilor spiritul.—„Puneți voi în urechile voastre cuvintele acestea.”—Luca 9:44.

BISERICA DIN PERIODUL LAODICEA DE LA 1874-1918; ÎNGERUL EI PASTOR RUSSELL

3:14. *Prin îngerul.*—Trimisul special al ultimei

Epoci a Bisericii, a fost *Charles T. Russell*, născut la 16 Februarie 1852. In mod privat el a admis credința sa, că încă înainte de naștere el a fost ales pentru lucrul său mare. Mama lui muri când el era în vârstă de 9 ani; iar când era de 11 ani, a format cu tatăl său o societate

comercială și însuși a scris articolele de contract după care ei conduceau firma. La vârsta de 12 ani, tatăl său l-a găsit odată în magazin pela orele 2 după miezul nopții, cufundat adânc într-o concordanță, și nici nu luase de seamă de trecerea timpului. În următoarele redăm ceva din cele ce scrie el în • suși asupra vieții sale.

"Începem povestirea cu anul 1868, în care scriitorul acestor rânduri, fiind un fiu consacrat a lui Dumnezeu de mai mulți ani, și fiind un membru al bisericii *Congregaționale* și a Y. M. C. A. [„asociația creștină a tinerilor"], începu a să clătina în credința sa în ce privește multe învățături ale bisericilor. Fiind crescut ca Presbiterian, învățat în catehism, și fiind din natură de o fire căreia îi plăcea să cerceteze, am fost în curând o pradă a necredinței, îndată ce am început a cugeta singur. Dar ceea ce la început să părea a fi dezastrul credinței mele în Dumnezeu și Biblie, a fost sub paza dumnezeiască, întoarsă în spre binele meu, și dincontră m-a făcut, să pierd credința numai în crezurile și în sistemele dogmatice omenești. Am văzut cu vremea, că deși fiecare credință are *ceva adevăr*, în general însă ele sunt toate înșelătoare și contradictorii cu Cuvântul lui Dumnezeu. Intre alte teorii m-am oprit asupra *ad-ventismului*. Se pare că din întâmplare, într-o seară am în-trat într-o sală întunecoasă și murdară din Allegheny. Pa, unde auziam că se fac serviciuri religioase, și unde am observat ca oamenii cei puțini adunați acolo aveau ceva mai mult să ofere decât marile Biserici. Acolo am auzit pentru prima dată vorbindu-se despre arătarea a doua a Domnului, din gura lui Jonas Wendell, care e mort acuma de mulți ani. Astfel mă simt îndatorat adventiștilor precum "și altor studenți în Biblie. Cu toate că felul dupăcum tăl-măcia el Scripturile, nu era tocmai clar, și explicările sale erau încă foarte departe de ceea ce ne bucurăm noi astăzi, a fost deajuns ca să-mi restabilească credința mea zguduită în Dumnezeu și în inspirațiunea divină a Bibliei, și să-mi dovedească, că între scrierile Apostolilor și a Profeților este o legătură care nu se poate rupe. „Când în anul 1872 am început a examina subiectul *Restatornicirii* din punctul de vedere al *Prețim de Răscumpărare*, dat de Domnul nostru Isus Christos pentru Adam și prin dânsul pentru toată omenirea, aceasta a stabilit în mod hotărât Restatornicirea și mi-a dat deplină convingerea, că *toți* cei din morminte vor *trebui să fie treziți*, și vor ajunge la o cunoștință deplină a adevărului și vor primi prilejul ca să câștige viață veșnică prin Christos. În anii următori, până la 1876, împreună cu câțiva studenți în Biblie, care ne-am întrunit în Allegheny, au fost ani de continuă creștere în har și cunoștință. De la idele crude și nehotărâte ce le aveam la început despre restatornicire am înaintat la cunoștință clară a amănuntelor; dar timpul lui Dumnezeu pentru o

cunoștință deplină nu era încă. Tot în timpul acesta am ajuns să vedem deosebirea între Domnul „ca *om*, care s-a jertfit pe sine", și între Acela care va veni a doua oară, ca *Ființă Spirituală*. Am ajuns să vedem că ființele spirituale pot fi de față fără să fie văzute de oameni... Se pare că nu mult după desamăierea (adventiștilor) din 1874, un cititor al revistei *The Herald of the Morning*, care avea o copie a *Empathic Diaglott* [cel mai vechiu manuscris al Noului Testament], a observat că, la Matei 24:27, 37, 39, cuvântul grecesc *parousia*, care în Bibliile noastre este tradus „*venire*", este tradus în *Diaglott* prin *prezentă*, care este în mod evident traducerea adevărată din grecește. Aceasta a fost un fir: fiindcă urmând acestuia am parcurs întreg *timpul profețiilor*, cercetând mai deaproape felul și scopul rentoarcerii Domnului nostru, și apoi am privit mai deaproape în Cuvântul Domnului cele ce aveau să se întâmple când Christos va fi a doua oară *prezent*. Astfel Dumnezeu conduce adeseori pe fii săi din mai multe puncte arătate de adevăr. Dar dacă inimele lor sunt credincioase, sfârșitul trebuie să-i aducă pe toți la un loc.

„Nu erau pe atunci cărți sau alte scrieri cari să lămu-rească mai bine timpul profețiilor, cum erau ele înțelese atunci. Și așa am plătit d-lui *Barbour* ca să vie la Fila-delfia, unde în vara anului 1876 eram ocupat în afaceri, să-mi arate pe deplin și conform Scripturilor, dacă poate, că profețiile indică anul 1874 ca datul în care începe *prezența* a doua a Domnului în lume cum și Secerișul. El a venit, și dovezile m-au mulțumit. Fiind o persoană de con-vingeri hotărâte, și consacrat lui Dumnezeu pe deplin, eu am văzut imediat că timpul în care trăim are o însemnătate mare asupra datoritiile și muncii noastre ca învățăcei ai lui Isus; și pentru că trăim în acest timp, care este un timp de Seceriș, lucru de Seceriș trebuiește făcut; și că adevărul prezent este secera cu care Domnul ar voi să se facă secerarea copiilor săi. Am întrebat pe *Barbour* ce să face de el și revista sa *Herald* în privința aceasta. Răspunsul său a fost, că nimic."—W. T. 16-170, 171. Pastorul Russell a luat locul d-lui *Barbour* care a devenit necredincios și despre care s-a îndeplinit profeția din Mat. 24:48-51 și Zach. 11:15-17.

„În anul 1877, Pastorul Russell a ținut o conferință specială compusă din toți preoții din Allegheny și Pittsburgh, la care le-a arătat Scripturile cari dovedesc prezența Domnului și i-a invitat să vestească această. Toți preoții din cele două orașe au fost de față, și toți n-au voit să creadă. În acelaș an, el s-a hotărât să părăsească ocupația lui mi-reană și să jertfească tot timpul și mijloacele sale lucrului arătat de Scripturi în legătură cu încheierea veacului Evanghelic și schimbarea Epocilor. Ca metodă, prin care să determine dacă pașii săi sunt în armonie cu Scripturile, și să-și devedească sinceritatea sa, el sa

hotărât să probeze pe Domnul în modul următor: 1) Să-și jertfească întreaga viață cauzei; 2) să întrebuințeze averea sa pentru înaintarea lucrului întreprins; 3) să oprească orice fel de colecție de bani la toate adunările sale; 4) să se încreadă în sprijinul ajutoarelor date de bună voie pentru continuarea lucrului, după ce mijloacele sale proprii vor fi epuizate. În anul 1881, 1,400.000 de exemplare din revista *Hrană pentru Creștinii Cugetători*, au fost distribuite gratis și fără plată pe la ușile bisericilor protestante din Statele-Unite, Canada și Anglia, în 3 duminici de arandă de către agenții firmei A. D. F."

Relativ la educația sa, îi citim cuvintele sale: „În ce privește educația mea în greacă și ebraică: Nu numai că nu pretind eu să am o cunoștință deosebită în grecește și evreește, ci susțin că nici unul din o mie de preoți nu e un cunoscător real al limbii ebraice sau grece. N-are nici o însemnătate să știi încurca câteva cuvinte grecești. Și nici nu e nevoie mai mult să se studieze aceste limbi numai pentru a avea cunoștința de Biblie. Pretinții noștri Presbiterieni au scos cu mari cheltuieli *Young's Analytical Hebrew, Chaldaic, Greek and English Lexicon Concordance*, pe cari oricine și o poate procura. Iar pretinții noștri Metodisti, au scos o lucrare la fel, anume—*Strong's Analytical Concordance and Lexicon*. Iar afară de aceste mai este o lucrare și mai veche, numită: *Englishman's Hebrew, Chaldaic, Greek and English Lexicon and Concordance*. Apoi avem *Lexiconul Grec de Lidell și Scott*, care este o autoritate recunoscută ca standard. Prețul acestor lucrări, nu sunt peste puțină de a și le procura orișicine. Prin aceste lucrări să poate avea orice informațiune trebuincioasă în ce privește textul original al Bibliei. Eu le am pe toate acestea, și le-am întrebuințat cu folos. Foarte puțin, chiar și dintre cei mai de seamă profesori universitari, ar putea să facă o traducere din originală fără să consulte aceste lucrări, cari sunt standarde. Afară de aceasta, v-ași putea aminti deosebitele traduceri ale Bibliei ce există astăzi—toate foarte bune. Eu le am pe toate și le-am găsit de* mare ajutor întru asemănarea textelor în studiul meu—câteodată una aducând cugetul pe care alta nu-l dă. Într-o zi nu de mult, curios fiind, am numărat diferite traduceri ce am în studiul meu, și am găsit că am treizeci și două.”—W. T.-14-286.

În ce privește ordinațiunea sa, îi cităm iarăși cuvintele sale: „Sunt două ordinațiuni, amândouă potrivite. Una este de la Dumnezeu; alta de la oameni. Ordinațiunea de la Dumnezeu, este conceperea Spiritului Sfânt. Dacă cineva predică fără această ordinațiune, face ceea ce el nu este autorizat să facă. Însă mai este o autorizațiune specială a acelora ce sunt chemați să fie servitori ai Evangheliei, în care partea Bisericii, și este recunoscută pretutindeni de toate bisericile sau

sectele. De unii aceasta este socotită o simplă formalitate, alții o săvârșesc cu multă ceremonie, iar alții cu mai puțină. Însă după înțelegerea noastră, fiecare adunare de credincioși ar fi să-și aibă pe servitorii ei aleși conform învățaturii Scripturii despre ordinațiune—prin ridicare de mâni, prin vot, de către membrii acelei adunări. Acela care n-a fost ordonat prin aceste două ordinațiuni, nu este și nici nu poate fi un servitor al Evangheliei în înțeles Scriptural. Mai întâi este nevoie de ordinațiunea Divină, adică de la Dumnezeu; apoi, cea omenească, care vine drept și direct de la credincioși. Prin harul lui Dumnezeu eu le am pe amândouă."

În ce privește învățăturile sale, îl cităm pe dânsul de a treia oară: „Scriptura ne învață clar, că Biserica este Templul Viului Dumnezeu—îndeosebi lucrul măestriei Sale. Ea a fost în proces de zidire în tot timpul Evangheliei adică de când Isus Christos a devenit Răscumpărătorul lumii și temelia la templul Său, prin care când va fi terminat, va veni binecuvântarea lui Dumnezeu asupra tuturor și ei atunci vor putea intra la Dânsul, (I Cor. 3:16, 17; Ef. 2:20; Fac. 28:14; Gal. 3:29) Că în timpul de față, se poleiesc și se prelucurează toți aceia cari cred în ispășirea păcatelor decătră Isus și s-au consacrat pe ei lui Dumnezeu; iar când cea din urmă a acestor „pietre vii”, alese și prețioase”, va fi terminată atunci marele Maestru le va aduna pe toate prin prima înviere într-un templu glorios; iar Templul se va umplea de mărirea lui Dumnezeu și va fi locul de întâlnire între El și oameni, (Apoc. 15:5-8; 21:3) Noi întărim preexistenta lui Isus ca Cuvântul puternic (Logos)—Vorbitorul—, „începutul fapturilor lui Dumnezeu,” „Cel dințai născut dintre toate Creaturile,” care era solul activ al Tatălui ceresc în toată lucrarea creerii.” „Fără dânsul n-a fost făcut nimic, din toate câte au fost făcute.” (Apoc. 3:14; Col. 1:15; Ioan 1:3) Noi susținem că Cuvântul (Logos) s-a făcut trup, carne—a devenit fiul din Bethleem—devenind astfel Omul Isus; „sfânt, nevinovat, nepătat, fără păcat și deosebit de cei păcătoși.” Precum susținem că Isus cât timp a fost pe pământ, a fost numai om de natură omenească, totașa credem, că de la învierea Sa, „el are (numai) natura dumnezeiască. „Dumnezeu l-a înălțat foarte sus, și i-a dăruit numele care este mai presus de orice nume.”—Evrei 7:26; Fil. 2:9.

„Noi susținem că persoana Spiritului Sfânt este Tatăl și Fiul, și purcede de la amândoi; și că el se arată în toți aceia cari primesc conceperea Spiritul Sfânt și devin prin aceasta fii ai lui Dumnezeu. (Ioan 1:12; I Petru 1:3) Noi afirmăm învierea lui Isus—că El a fost omorât în trup dar făcut viu în Spirit. Noi negăm că El a fost înviat cu trupul de carne și orice probă spre aceasta este nescripturală. (I Pet. 3:18; 2 Cor. 3:17; I Cor. 15:8; Fapte 26:13-15) Că baza oricărei speranțe, și ce privește pe biserică, și ce privește pe

lume, constă din faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; iar la „timpurile sale cuvenite”, va fi „Lumina” „cea adevărată”, care va lumina pe orice om venit în lume.” (Evr. 2:9; Ioan 1:9; 1 Tim. 2:5, 6) Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor biruitori, este aceea de a fi „ asemenea Domnului ei, căruia i-a servit cu credință”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtașă firei dumnezeiești”, împăr-tășindu-se, prin comoștenire, mării Lui. (1 Ioan 3:2; Ioan 17:2; Rom. 8:17; 2 Pet. 1:4) Că misiunea prezentă a bise-ricii este aceea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu; să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumen martora lui Dumnezeu. (Ef. 4:12; Mat. 24:14; Apoc. 1:6; 20:6) Că speranța lumii se întemeiază în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce-i va aduce împărăția Milenială a lui Christos, *tuturora*; înviere și Restau-rațiune la desăvârșire și toate binecuvântările ce au fost pierdute de către Adam în Eden, cari vor fi împăr-tășite de iubitul lor Răscumpărător și marea lui soață, Biserica, tuturor acelor ce pe termenii ascultării și supunerii le vor primi—pecând toți cei nesupuși și răi cu voința vor fi pe vecie nimiciți. (Fapte 3:19-23; Isa. 35)”—*B. S. M.*

Ceea ce a muncit Pastorul Russell este *de necrezut* și este îndoios dacă-l întrec un alt muritor. Când era de 20 ani, i s-a refuzat închirierea unei proprietăți, pentru că proprietarul să temea că va muri de sigur înainte de termenul acestuia. Prin timp de cincizeci de ani într-una a suferit de dureri de cap, din cauza unei căderi ce a avut-o în copilărie, și timp de 25 ani a suferit de emoragie atât de grea, încât îi era cu neputință să se odihnească nici în scaunul cel mai moale; cu toate acestea în ultimii 40 de ani a călătorit un milion de mile, a ținut 30.000 de discursuri [conferințe] religioase și vorbiri—multe din cari durau 2 ore și jumătate; a scris peste 50.000 pagini de mărirea acestui volum asupra Bibliei, iar de multe ori dicta câte o 1.000 de scrisori pe lună; conducea administrația unei campanii evanghelice care se compunea din 700 vorbitori; a compus singur cea mai minunată dramă Biblică reprezentată cândva; și cu toate acestea, a aflat timp destul să vie într-ajutor cu sfatul său părintesc la mii și mii de creștini. La un timp dat, scrierile sale au fost supuse unei critici de 20,511 ziceri ale Scripturii. Toate acestea, afară de șeasă, el le-a așezat în ordinea Biblică, și au fost supuse unei analizări armonice. Nici un scriitor, nici chiar scriitorii Bibliei, n-a avut atâția cititori critici ca dânsul. Lucrurile sale au fost traduse și publicate în 35 limbi. În cele din urmă 8 zile ale vieții sale pe pământ, el a avut angajări

conferențiate în California, Kansas, Oklahoma, Nebraska și New-York; și cu toate că prin timp de câteva zile să cobora cu încetul spre moarte, din cauza cistitei (căpătate din exces de călătorie și predică) totuși a refuzat să anuleze vre unul din locurile unde era denumit să țină discurs publicului, și a murit în tren spre Kansasda 31 Octombrie 1916. La vârsta de 30 ani, adunase o avere de 300,000 dolari, dar a murit sărman, fără nici un ban, după ce și-a cheltuit întreaga sa avere, precum și alte sume importante contribuite, pentru scopul marelui în serviciul Mântuitorului. El a fost iubit de toți aceia "cari iubesc pe Domnul și urmează „Mielului oriunde El merge.” (Apoc. 14:4) Cine dorește să afle mai multe despre lucrarea Pastorului Russell, le găsește în *The Watch Tower and Herald of Christ de la Presence*, de la 15 Decembrie, 1916.

Bisericii din Laodicea.—E însemnat, că prima Epocă a Bisericii era caracterizată prin Nicolaitani (*nikon ton laon*) „cuceritorii poporului”—o clasă preotească ce să ridicase în biserică, căreia îi reușise să acopere ochii poporului de jos; iar ultima Epocă este Laodicea (*laos dike*) adică—*dreptate pentru popor.*” Se dovedește din ce în ce mai mult, că putem merge mai bine fără preoți ca cu ei. Perioada Laodiceană a Bisericii începe din anul 1874 și durează până la moartea celui din urmă conceput de spirit membru al ei. Unul câte unul membrele Corpului se pe-rândă și trec de cea parte. „Paralele privesc numai pe nominalul Sistem Israelit de *atunci*, și pe nominala Biserică creștină de *acuma*. Ambele au fost hotărâte nimicirii, din lipsa unei inimi în stare bună pentru a primi adevărurile cuvenite la timpurile numite. Sistemul Jidovesc a fost o Biserică întortochiată cu Statul, căreia îi corespund în antitip Sistemele Bisericești din Europa, întortochiate cu Statele, a căror nimicire a început în 1914. Să nu uităm, însă, că cei trei ani și jumătate de învățătură a Domnului, au fost numai o pregătire a Apostolilor pentru Secerișul ce avea să urmeze mai târziu, și care a început în Ziua Rusaliilor, înainte de aceasta, *nu era „grâнар”* în care să se adune grâul.

PARALELĂ ÎNTRE EPOCA JIDOVEASCĂ ȘI CEA CREȘTINĂ

Biserica Nominală Jidovească Biserica
Nominală Creștină
29-33 d. Chr. 1874-1878 d.

Chr.

„N-au cunoscut timpul cercetării lor”
33-36 d. Chr. 1878-1881 d. Chr.

Cel sfânt uns, favoarea dumnezească a fost
prelungită
pentru trei ani și jumătate pentru a împlini cele 70
săptămâni
de favoare promise lui Israil, nimicirea lor fiind
amânată.

36-73 d. Chr. 1881-1918 d. Chr.

Și pe aripa templului [în humele
și sub anonimul Bisericii
adevărata a lui Christos] va fi
urâciunea pustiitoare, până ce
nimicirea hotărâtă se va revărsa
asupra celui pustiitor
[Papismului și fetele lui], sau
până ce va pieri cu totul—până
ce se va îndeplini totul ce
Dumnezeu a hotărât. (Dan. 9:24-
27)—W. T. -16-264. Vezi
paralelele acestui volum.

Cele premergătoare sunt părerea din urmă a
Pastorului Russell asupra cronologiei; și noi credem
că a fost menită să aibă o mare valoare pentru
poporul lui Dumnezeu la acest timp. „Apostolii,
Profeții și îngerii au dorit să știe care e *timpul* prezis
de Spiritul lui Dumnezeu prin gura Profeților. Iar
interesul acesta din partea fiilor săi a fost totdeauna
plăcut lui Dumnezeu. Dumnezeu a numit pe Da-niil
iubit foarte, pentru că a dorit să știe și a întrebat des-
pre timp, și i-a satisfăcut întrebarea pe cât era cu
putință la timpul acela. Cercetarea timpurilor nu
trebuie socotită ca un amestec nepotrivit în secretele
lui Dumnezeu. El ne-ar voi pe noi să descoperim
Adevărul îndată ce el devine *cuvânt*.” (B17) „Prin
urmare, nici un creștin n-ar trebui să desprețuiască

sau să deie prea mică valoare” acestor ară-țări
profetice ale timpului, care au fost menite să
călăuzeze cuvintele și faptele noastre până la
ajungerea noastră în Era Milenară. Dovezile
profetice ale timpului au fost date de Dumnezeu
pentru a atrage atenția mai cu îngrijire asupra
celorlalte părți ale Planului Său.”—B31.

Daniil a „cunoscut din cărți” [din profeția lui
Ieremia] durata timpului de robie a fiilor lui Israil.
(Dan. 9:2) Venirea întâiu a Domnului a fost
semnalată numai de una singură profeție, care
atrăgea atenția asupra acelei întâmplări (Dan. ,9:24-
27), dară „tot poporul era în așteptarea Lui.” (Luca
3:15) In anul 1190 evlaviosul călugăr *Ioachim* a
declarat că Papa este Antichrist, că istoria omenirii
este împărțită în trei vârste, și că la anul 1260
Papalitatea va da loc unui sistem nou în care „toată
lumea va fi o mănăstire mare.” „In anul 1260
Consiliul din Arles a declarat de eretici pe toți aceia
cari credeau în învățăturile lui Ioachim. Socotirea sa
„de un an pentru o zi”, făcută de dânsul în adâncurile
întunericului evului-mediu, este cel mai patetic
incident¹ în istoria omenirii; iar studiul său asupra
profețiilor privitoare la timp i-a adus pace și bucurie
sufletească. El era un dușman al învățaturii
„*Tainelor*.” William Miller a avut fericirea ca în
anul 1829, să vadă în mod aproape precis anul
„așezării pe aripa templului a urâciunii pustiirii” (în
a. 539 d. Chr.), și începutul timpului sfârșitului
(1799 A. D.). Morton Edgar, autorul *Coridoarele
Piramidei* („Pyramid Passages”), a găsit că marea
Piramidă din Egipt, dă o mulțime de dovezi asupra
punctualității și exactității cronologiei Biblică a
Pastorului Russell și a celor adause la aceste de
răposatul Dr. John Edgar. Aflările sale sunt scrise în
carte-a Sa *Pyramid Passages, Vol. II*,
de vinde le luăm cele ce urmează în tabela de mai
jos. Pentru ușorință, dăm citările la cărțile Pastorului
Russell, în care se vorbește despre același lucru.
Piramida e și azi acolo, așa că fiecare se poate
încredința de adevărul celor spuse. Pastorul Russell
a scris cronologia fără să vadă cândva Piramida.

Date		ÎNTÎMLĂRI	Operele Pastorului Russell	Pagini la Passagii Piramidei
Toamna	4127 a. Chr	Căderea lui Adam	W.T. -04-343	25—30—58
	313T a. Chr	Finea zilei de 1000 ani a lui Adam	W.T. -04-343	25-28
"	2473 a. Chr	Potopul	B 42	24-30

	2021 Chr	a.	Nașterea lui Isaac	B 231	45
Prim ăv.	1813 Chr	a.	Moartea lui Iacob	B 218-232	16-17
"	1615 Chr	a.	Exodul și darea Legii	B 42	11
"	1575 Chr	a.	Intrarea în Cauaan	B 42	43—46
Toa mna	626 Chr	a.	Ultimul Jubileu	B 185	50
	607 Chr	a.	Pustiirea țării	B 51	19—46 -48
	455 Chr	a.	Comis, lui Neemia	B 67	51—52—53
"	2 a. Chr		Nașterea lui Christos	B 54	10-43
	29 Chr	d.	Botezul Domnului	B 60	10-24-43-58
	33 Chr	d.	Moartea lui Christos	B 61	10-11-14-32-45
"	36 Chr	d.	Botezul lui Cornelius	B 71	51
Prim ăv,	1378 Chr	d.	Wycliffe	W.T. -05-185	37
	1521 Chr	d.	Dieta din Worms	W.T. -05-180	38
Toa mna	1846 Chr	d.	Alianța Evanghelică	C 95-119	14-52
	1874 Chr	d.	A doua venire a Domnului	B 173-247	16—32—50
Prim ăv.	1878 Chr	d.	Favoarea pentru Evrei	C 233	17—28
Toa mna	1914 Chr	d.	Finea Epocii Păgâne	B 73	19-48
"	2875 Chr	d.	Restatornicirea desăvârșită	W.T. -04-344	37
„	2914 Chr	d.	Domnia redată omenirii	W.T. -04-343	58

Cronologia prezentată în *Studii în Scripturi* e corectă. Anul 1914 a însemnat sfârșitul Epocii Păgânilor, dară nu și ceea a Secerișului. Au pierdut însemnătatea lor învățăturile Paralelelor? Nici decum. Ceeace nu s-a spus mai înainte, este că statul jidovesc n-avea să fie nimicuit numai în Ierusalim, ci și în întreaga ludea. Și *ludea* nu înseamnă întreaga Palestina. Nimicirea întregii Palestine nu s-a întâmplat decât abia pe la anul 135 d. Chr. (ceea ce corespunde anului 1980), în ziua a 9-a a luni Ab, ziua de aniversare (amintire) în care a fost ars Templul de către Titus. În această zi, s-a sfârșit răscoala lui *Bar-Cocheba*, Messia cel fals, care și-a pricinuit peirea sa și a celor 580,000 de următori ai săi, în momentul când cerca să redobândiască controlul asupra Iudeii și a Ierusalimului. Lupta a durat 5 ani, și a început în anul 130. „Încercarea de sub conducerea lui Bar-Cocheba, de a recâștiga (independența) neatârnată a avut ca urmare repetirea scenelor îngrozitoare de sub Titus și despopularea de fapt a întregii Palestine. întreaga ludea a fost prefăcută într-o pustietate, aproape 985 de orașe și sate au fost prefăcute în cenușă; 50 de fortărețe au fost făcute asemenea pământului; până și capitala lor i-a schimbat numele în *Aelia Capitolina*, și sub pedeapsă de moarte li s-a oprit de a se apropia de ea; mii dintre aceia cari au scăpt de la moarte au fost prefăcuți în sclavi, și aduși în Egipt.”—*McC*.

Când Domnul a predat istorica Sa profeție prin care prezicea soarta nominalului Israil după trup, a nominalului Israil după spirit, și a Israilului adevărat a lui Dumnezeu, a fost în răspuns la trei întrebări hotărâte ale ucenicilor: „Când se vor întâmpla acestea? Și care va fi semnul *prezenței* Tale, și al *sfârșitului* veacului?” (Mat. 24:3) Domnul nu a nesocotit întrebarea lor. Răspunsul Său a fost de o natură ce acopere istoria a douăzeci de secole. El a arătat că *sfârșitul* Israilului după trup preumbrște *sfârșitul* Israilului după spirit. Israilul după trup a avut *trei* sfârșituri: Dărâmarea Ierusalimului în anul 70 d. Chr.; subjugarea completă a Iudeii în 73, și actuala despopulare a întregii Palestine în anul 135. Care din aceste sfârșituri a voit El ca urmașii Săi să le i-a drept sfârșitul de călăuză? Nu sfârșitul din 70, care corespunde anului 1915, pentru că Secerișul Epocii Evanghelice este încă în progres. Nu sfârșitul anului 135, care corespunde anului 1980, pentru că *Secerișul* este *sfârșitul*. El trebuie să fie probabil sfârșitul Iudeii, tocmai după cum a spus: „Atunci aceia cari sunt în *ludea* să fugă la Munți.” (Mat. 24:16) Vezi și Mat. 2:22; 3:5; Marcu 1:5; Luca 1:5, 65; 3:1; 7:17; Fapte 11:29; Rom.15:3. și mai cu seamă Ioan 7:1-3 și I Țes. 2:14-16.

Data amintită în comentariile făcute la Apoc. 2:1,

arată că subjugarea Iudeii nu s-a făcut pe deplin până în ziua ăe Paști a anului 73, și judecând Scripturile de mai înainte, Primăvara anului 1918 va fi pentru Creștinism o groază și mai mare decum a fost cea din toamna anului 1914. Privește îiică odată tabela de împărțire din *Studiile Scripturilor*, Vol. 2, pag. 246, 247; înlocuește 37 cu 40 și 70 cu 73, și 1914 cu 1918, și noi credem că sunt adevărate și se vor îndeplini cu putere și mărire multă. (Vezi Paralela la finea acestui Volum) Era cu neputință a vedea dacă Domnul s-a gândit la anul 70, sau 73, și care să ne servească drept călăuză timpului când s-a sfârșit ludea, până ce n-a trecut anul 1915, luna lui Octombrie. Ba chiar mai mult, am văzut semnele făgăduite întâmplându-se: „Pe pământ strâmtorare a neamurilor, în nedumerire; inima oamenilor tremurând de frică de cele ce au să vie peste lume”; și noi avem cuvintele Domnului, că în urma acestor semne, „împărăția lui Dumnezeu se apropie”; „bate la ușă”, și se „apropie răscumpărarea noastră.” (Luca 21:25-26; Marcu 13:27-30) Probabil că anul 1980 se însemne pentru israiliții după trup aducerea lor din prinsoarea morții și restaurarea lor deplină în Palestina, țara părinților lor. Vor fi atunci tocmai 70 ani de la 1910, de la data când Pastorul R.ussell la *Hipodromul* din New-York a adus vestea aceasta Evreilor [Vezi comentariile la Ezekiel 37:1 din acest volum].

Dar dacă timpul de criză asupra Sionului [Creștinismului nominal] (Isa. 66:8) este cuvenit să înceapă în Primăvara anului 1918, atunci ce trebuie să fie așteptarea noastră cu privire la experiențele ce se vor întâmpla „turmei mici”, la timpul acesta? Criza [„durerea de facere”] simbolică, din profeția aceasta, e o referare la marele Timp de Strâmtorare—toiul tulburărilor ce vor veni asupra bisericii nominale—„Babilonul cel Mare”, începând cu datul acesta, de care nu va scăpa nicidecum.” (Luca 21:36) Aceasta se indică prin versul de mai înainte (Isa. 66:6), care arată că această profeție se va întâmpla deodată cu aurirea unei „voace de vuet [confuzie] din cetate” [*Babilon*], și „o voace [a adevărului și prevenirii] din Templu” [din mijlocul celor aleși și credincioși: Turma cea Mică], și o „voace a Domnului care răsplătește neamicilor săi”—prin *timpul marilor tulburări* de pe pământ. Tulburările ce vor veni, au să fie asupra Sionului nominal—creștinismul cu numele, care este cu cuvinte vii descris ca babilon; și va fi o durere și un vaiet amar—un „timp de strâmtorare și tulburări, cum n-a fost pe pământ niciodată.

„Dar un lucru însemnat ce vestește Profetul aici, etc. nașterea unui Copil din Sion, adecă—Corpul lui Christos, mica turmă. Nașterea Corpului lui Christos, își are începutul deodată cu inaugurarea primii învieri în anul 1878, înainte de a începe tulburările asupra Creștinătății în anul 1914. Totașă,

nașterea Corpului se va complecta înainte de ce vor lua sfârșit tulburările asupra Creștinătății. Sub aceasta se înțelege—în mod izbitor—ceea ce e spus răsvedit la alt loc, că grâul copt al Epocii Evanghelice va fi despărțit de neghină, că cei dintâi vor fi preamăriți înainte de ce tulburarea, arderea mistuitoare, va isprăvi de tot cu cei din urmă. Acest Copil este „turma cea mică”—adevăratul Sion, de mult preț înaintea lui Dumnezeu, Corpul lui Christos; precum este scris: „Veni-va din Sion [Biserica nominală a veacului Evanghelic] Mântuitorul [Christos, capul și trupul]; înlătura-va necucernicia de la Iacob [Israel sau Sionul după trup].” (Rom. 11:26) Acesta este Copilul născut care va binecuvânta toate popoarele de pe pământ. (Fac. 28:14; Gal. 3:16, 29) Nașterea Copilului este *învierea Dintâi*. „Fericit și sfânt cine are parte la întâia înviere.” (Apoc. 20:6) Aceștia acum sunt concepuți de Dumnezeu prin Cuvântul adevărului; și mișcați sau însuflețiți de Spiritul Sfânt. (Iac. 1:18; Ef. 2:1; Rom. 8:11) Iar la timpul său cuvenit, înainte de a să sfârși marea durere cu totul, vor fi născuți în asemănarea măreață a lui Christos. Nașterea acestui Copil a început acum mai bine de 18 veacuri odată cu învierea lui Christos. Atunci a înviat Capul acestui trup, adică Domnul Isus: și tocmai așa de sigur cum s-a născut Capul, se va naște și corpul. „Au deschide-voiui mitra, și nu voiui face să nască? zice Dumnezeu: au doară face-voiui să se nască, și în naștere voiui închide mitra? zice Dumnezeul tău.” (Isa. 66:9) Ah, nu! „Copilul, Christos complet—Marele Mântuitor—se va naște.”—W. T. -94-135.

Dar cineva întreabă: „Unde este carul de foc care trebuie să despartă pe Ilie de Elisei?” Noi răspundem, că caii de foc, sunt *profeții senzaționale* cu conținut grozav, iar vizi-teii sunt Ezekiel și Ioan; căruța este trăsura care aduce vestea cetii Ilie. Și ceata Ilie se ține ea de trăsură? Da. Și pentru ce? Pentru că „oile Lui îi urmează, pentru că-i cunosc voacea Lui.” (Ioan 10:4) Despărțirea dintre clasele Ilie și Elisei se va face într-un mod cu totul natural; de unii prin folosându-se de trăsura ce Domnul a pregătit-o și rânduit, iar alții, cari deși o recunosc, nu încearcă a să sui în ea să se înalțe la cer. Și ce trebuie noi să așteptăm că se va întâmpla după ce acest car va fi ridicat în ceruri? Răspunsul este profețit de profeții lui Dumnezeu: „Și ceriurile aprinse fiind, vor fi desființate”; „cериurile vor trece cu iuțeală vâjiitoare”; „toată oștirea ceriului pere; ceriurile să înfășoară ca o carte, și toată oștirea lor cade, cum cade frunza de vită și ca frunza veștețită de smochin.” (2 Pet. 3:12*10; Isa. 34:4) Evident, că circulațiunea (răspândirea) dinarului va fi o pricină însemnată în arderea neghinei.—T Mat. 13:40-43; Isa. 21:9.

Scrie—Pastorul Russell a fost cel mai însuflețitor scriitor al adevărilor Biblice ce a trăit vre-

odată. Ezekiel 9:2,3.

Acestea zice Aninul.—Cuvântul acesta este tradus în Evanghelii de mai multe-ori prin: „adevăr, adevăr zic vouă,” și este întrebuițat adeseori de Domnul nostru la începutul (ca *prefix*) unor vestiri însemnate. *Martorul credincios și adevărat*.—Trinitarianii [adecă cei cari cred în „Treime”] mărturisesc că Christos și Tatăl sunt *o singură persoană*. Christos singur zice: „În legea voastră este scris, că mărturia a doi oameni este adevărată. Eu sunt unul care dau mărturie despre mine însumi, pentru mine dă mărturie cel care n-a trimes, Tatăl.” (Ioan 8:17, 18) Christos a fost unul, și Tatăl a fost altul; iar unul și cu unul fac doi. [Această lecție de matematică este menită pentru „doctorii” în teologie; băieții de școală n-au nevoie de ea].—Apoc. 1:5; 19:11.

Începutul făpturii lui Dumnezeu.—Domnul nostru a fost începutul Noii Creațiuni, și mai mult, El a fost începutul *întregei* creațiuni a lui Dumnezeu. El este chipul Dumnezeului nevăzut—*cel dintâi născut* dintre toate făpturile; pentru că prin dânsul și de dânsul au fost făcute toate cele din cer și de pe pământ, văzute și nevăzute; fie tronuri, sau stăpâniri, domnii sau autorități: toate le-a creat El și pentru El, și El a fost înainte de toate, și toate au fost supuse lui. (Col. 1:15-18) Cuvântul profeției afirmă aceeași cu privire la Unjcul-Născut, care nu numai declară viitoarea Lui domnie ca Rege peste regii pământului, ci și-l descrie că este cel dintâi născut al Tatălui, zicând: „Da, Eu îl voiui face întâi-născutul Meu, înalt peste regii pământului.” (Psa. 89:28)—E86. V

3:15. *Știu lucrurile tale*.—Biserica Laodicea are mult zel și silință, dară după cunoștință. Ea pretinde că menirea ei principală este de a converti pe păcătoși, și de a produce sau naște copii spirituali—creștini. Profetul pune aceste cuvinte în gura astorfel de creștini, cari când să trezesc și își dau seama de starea în care se află zic: „Eram îngre-cați, eram în durere de facere; dară ceea ce am născut, *vânt era*; nici o mântuire n-am făcut pentru țară, nici nu căzură (nu deveniră convertiți) locuitorii lumii.” (W. T. -16-347) Cetatea literală Laodicea se deosebia prin comer-ciul ei cu lâna și oile negre ce nu să puteau avea la alte locuri. [Oile negre corespund neghinei sau tăciunelui, care deasemenea sunt negre].

Că nu ești nici rece.—Nu face nici o pretențiune de a fi expunătoarea adevărului lui Dumnezeu.—Luca 7:36-50.

Nici ferbinte.—Plin de căldură, iubire și devotațiune către Christos.—2 Tim. 3:5; Ezek. 5:6.

O dacă ai fi rece sau ferbinte.—„Efraim este ca o turtă necoaptă.”—Osea 7:8.

3:16. *Astfel fiind*.—„Primăvara anului 1878, care este anul paralel care corespunde cu anul în care Domnul nos-triși-a luat titlul de Rege și a intrat călare pe asin în Ierusalim, a curățit Templul de

schimbătorii de bani, și a pro-uunțat sentința la nimicire a acelei Biserici nominale sau împărății, care corespunde datului 1878, de când începând, sistemele bisericești nu mai sunt vasele purtătoare de Cuvântul lui Dumnezeu, și nici nu mai sunt recunoscute de El."—B235.

Că ești încropit, adecă nici ferbinte nici rece.—Rețânând forma ceremonială de a servi lui Dumnezeu, și o credință nominală oarecare într-un Creator și într-o viață viitoare; iar pe acestea, închipuindu-și-le după teoriile și filosofii lor sau ale altor oameni, ei nu recunosc—sau resping chiar—Biblia ca cel mai bun învățător asupra Planului Divin. Iar alții deși rețin Biblia, ca o normă a credinței, nu mai cred în cele spuse de ea, mai cu seamă despre Eden și cădere, ci o i-au numai ca un fel de morală și nici decum ca o descoperire de la Dumnezeu și stindard al credinței. Mărturisind numele lui Isus, cu buzele, și mărindu-l ca pe Christosul și Mântuitorul, ei îl socotesc numai ca un exemplu bun dar nu fără greșeli sau defecte, și demn de imitat, dar nu de urmat; și resping în întregime jertfa Lui de Răscumpărare—tăgăduesc crucea Sa. Mărturisind cu buzele—în biserică—pe Dumnezeu ca tatăl lor, afară de biserică ei nu recunosc blestemul și mărturisesc că se trag de la maimuță, protoplasma [care înseamnă „al doilea după *nimica*"], etc, tăgăduind istoria căderii lui Adam și lipsa unui Răscumpărător.

Am să te vărs din gura mea.—I se dă sfatul să fie mai puțin oficioasă. Are nevoie să învețe ea singură, și nu ea pe alții; așa spun versurile mai departe.—Osea 5:6; 9:12.

3:17. *Pentru că tu zici că eu sunt bogată.*—Am toată lumina spirituală ce există pe lume. „Ai multe bunuri puse pentru mulți ani.” (Luca 12:19) „Săd împărăteasă și văduvă nu sunt, și întristare nicidecum nu voi vedea.”—Apoc, 18:7; Osea 12:8; 1 Cor. 4:8.

Și am fost îmbogățită.—„Laodicienii [bisericiile nominale de azi] numără averile și numărul lor cu milioanele, și zic: „Suntem mai bogați decât oricând. Avem 5 sute milioane credincioși; aproape un milion preoți, pe atâtea biserici; averi în valoare de miliarde—ce ne mai lipsește?” Ca și Nebucodonozor de mult ei zic: „Au nu este acesta Babilonul cel mare [Vezi Apoc. 17:3-5], pe care l-am zidit, prin puterea mea cea mare, și spre onoarea măririi mele?”—și după aceea a nebunit. (Dan. 4:28-32)” Vai, ei nu văd că aceste sunt averi pământești, de cari spune Domnul că în timpul Evangheliei, nu sunt dovadă de favoarea lui Dumnezeu, ci contrarul. Și ei nu văd averile adevărate care-i plac Domnului și care vor aduce favoarea lui Dumnezeu și averea împărăției viitoare.” (W. T. -01-51) „Așa este cel care adună comoară pentru sine însuși, și nu se învațuște în Dumnezeu.”—Luca 12:21.

Și n-am trebuință de nimica.—„Ei nu vor recunoaște că au părăsit calea adevărului și a Domnului: în ochii lor ei sunt avuți și umpluți cu bunătăți spiriteale și temporale, și deci n-au nevoie de nimic.” (Mal. 3:7; W. T. -92-261) Dumnezeu îi vede altcum: „Căci Dumnezeu nu se uită, cum se uită omul; omul se uită la ochi, iar Dumnezeu se uită la inimă.”—1 Sam. 16:7.

Și nu știi că ăw.—Dintre toți ceilalți.

Ești muncitul.—Intr-o stare mizerabilă și de plâns. „Fiecare popor se simte pe sine ca fiind cel mai creștin, cel mai bun și cu talenții cei mai mari, și că ale lui sunt cele mai bune tunuri; și tocmai aceasta este cauza principală care a mânat popoarele în războiul de față. Ei se cred așa de buni și puternici, încât Dumnezeu nu poate decât să le deie lor victoria, orice ar fi scopul urmărit.”—W. T. -15-174.

Și vrednic de plâns.—„Cât de orbi am fost toți că n-am putut vedea: 1) Că numărul Păgânilor față de Creștini, chiar și numai cu numele, a crescut îndoit în veacul din urmă; 2) că dacă am fi fost în stare să-i facem pe păgâni să fie asemenea celui mai cult popor dintre popoarele civilizate, voea lui Dumnezeu pe pământ s-ar face mai puțin ca acuma.” (W. T. -08-83) Cruzimele, războaiele, mișeliile și fărădelegile pe cari națiunile cele mai culte și civilizate le fac, în disprețul oricărui drept omenesc și a oricărui principiu creștinesc, păgânii nici pe departe nu le pot imita.

Și sărac.—„Biserica Laodicea este sărmană, fiindcă are așa puțin—dacă nu deloc—din spiritul Mântuitorului și spiritul adevărului.” (W. T. -01-56) [Puneți-vă la un colț de stradă al unui oraș însemnat, și întrebați pe trecători dacă el are din spiritul Mântuitorului? Răspunsul vă v-a. edifica—nu se va găsi unul la jum. de milion, care se deie un răspuns afirmativ întrebării voastre. „Iar dacă cineva nu are spiritul lui Christos, acela nu este al Lui.”—Rom. 8:9.

Și orb.—„Ea nu poate vedea departe, nu poate vedea nici înalta chemare a Bisericii și nici binefacerile Răscum-, parării, ce vor avea drept urmare restatornicirea neamului omenesc. „Și cine nu are aceste, este orb și scurt le vedere. (2 Pet. 1:9)—W. T. -98-128.

Și gol.—„Preoțimea, sub forma de „Critici înalți,” Evo-luționiști, Liberi Cugetători, etc, sub care lucrează în timpul din urmă, le dă de gol, pe Bisericile ce conduc, lepădând haina dreptății lui Christos, conducându-le să creadă nu în sângele prețios al Răscumpărătorului vărsat pentru iertarea păcătoșilor, și scăparea lor de sub domnia de față a morții, ci într-un proces de desvoltare (*evoluție*, desvoltare de la sine) care n-are nevoie de un Mântuitor, și care prin urmare, neagă că este sau a fost vre-odată vre-un păcat pentru care să se facă ispășire.”—W. T. -01-56.

3:18. *Te sfătuiesc.*—Dar ei răspund: „Pre cuiе voește El să învețe știință? Și pre cine caută să facă să afle înțelepciune? Oare pre cei înțercați de la țită [pe când noi avem maturitatea în teologie, etc.] ? De ne dă ordin preste ordin, învățătură peste învățătură?”—Isa. 28:9, 10; Psa, 73:24.

Să cumperi de la Mine.—„Câtă vreme n-avem credință prin care să ne însușim *promisiunile mari și prețioase* a lui Dumnezeu, nu poate să fie în noi speranța aurului unei împărțări la natura dumnezească. Comoara aceasta poate fi *cumpărată* numai pe prețul unei jertfiri depline a noastră, și tot ce avem, lui Christos.”—W. T. -96-44; Prov. 23:23; Mat. 13:44.

Aur lămurit în foc.—„Dacă am voi să dobândim aurul *lămurit în foc*, nu putem altfel decât în schimbul supunerii și că ne vom arăta credincioși și leali Domnului în încercări înfocate și grele. Cum altfel poate fi îndepărtată zgura? decât în felul acesta. Deaceia să nu pară lucru străin suferințele și greutatea ce sunt îngăduite se vie asupra credinciosului de Mâna nevăzută dar binevoitoare a lui Dumnezeu; lăsați c-a focul să ardă și să mistuiască zgura; și iubiților, să băgați de seamă că în căldura acestui foc să nu mișcați *sacrificiul viu*, de pe el.”—W. T. -96-44; 1 Petru 4:12.

Ca să fii bogat.—„Căci cunoașteți darul Domnului nostru Isus Christos, care bogat fiind, s-a făcut sărac pentru voi, ca voi să fiți bogați prin sărăcia Lui.”—2

Cor. 8:9.; Prov. 10:22; Luc. 12:21; 1 Tim. 6:18; Iac. 2:5; Rev. 2:9.

Și vesminte albe.—„Haina dreptății lui Christos, pe care acum a o lapdă așa mulți, pentru a se înfățișa înaintea lui Dumnezeu prin nedreptatea lor.”—D42; Apoc. 19:8.

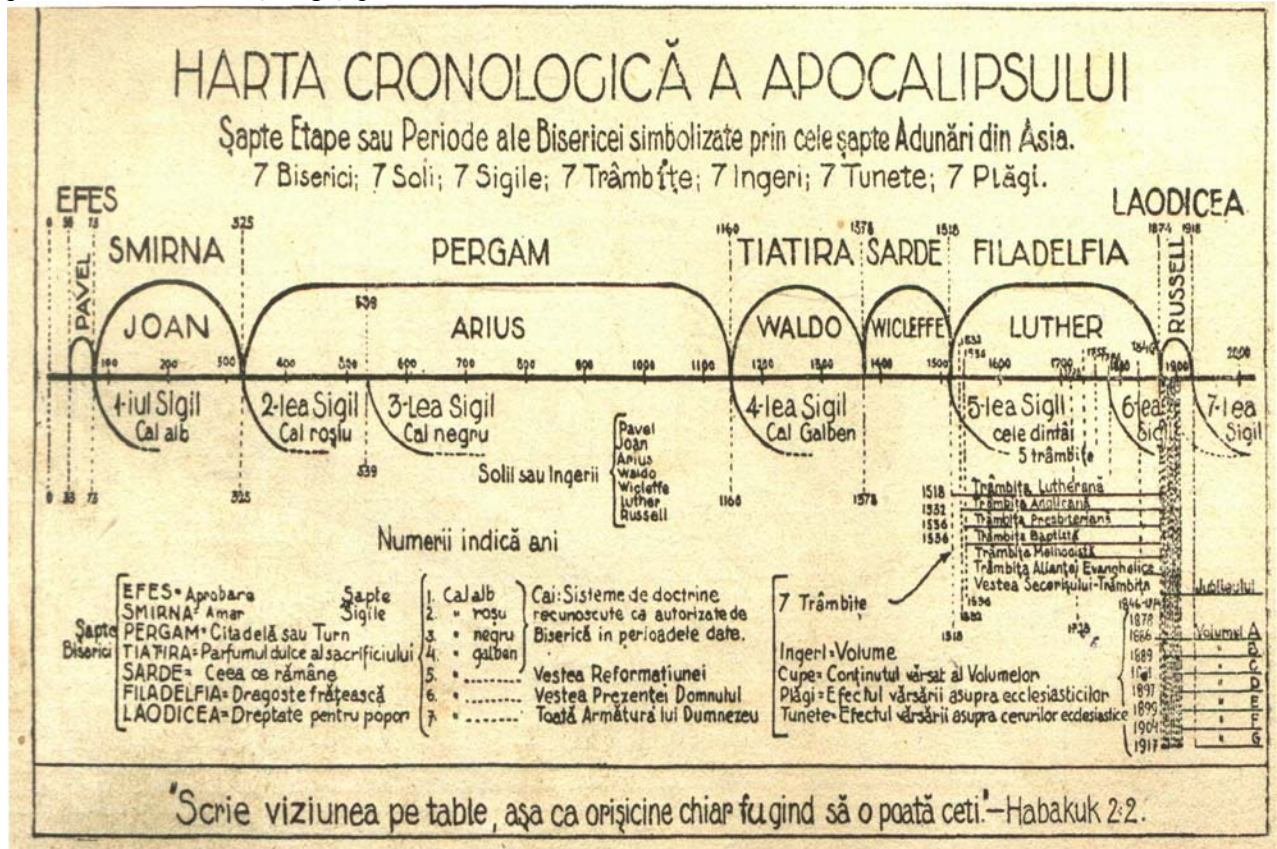
Ca să fii îmbrăcat.—„O Biserică măreată, ne având pată sau încrețitură, sau ceva de felul acestora.”—Ef. 5:27.

Și să nu fie arătată rușinea golăciunii tale.—„Iată vin ca un fur; fericit cine veghează și păstrează veșmintele sale, ca să nu umble gol și să vadă ei rușinea lui.”—Apoc. 16:15; Mat. 22:11-13; Isa. 47:3.

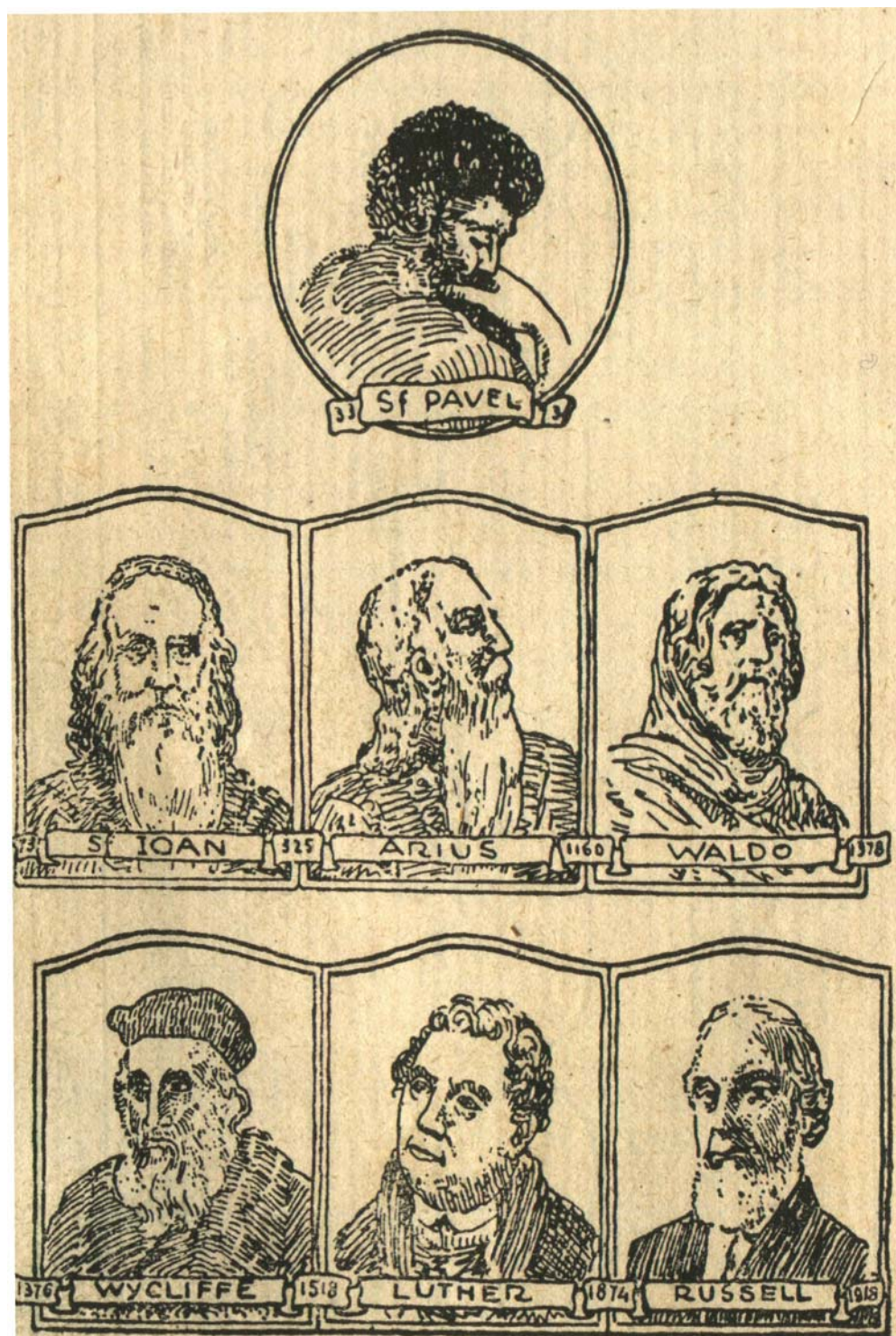
Și cu alifie de ochi.—De la Marele Medic. (Marc. 2:17) „Prin deplină consacrare și supunere să obții Spiritul lui Dumnezeu.”—D42.

Să-ți ungi ochii ca să vezi.—Că „stăpânul casei,” sau stă-pânitorul lumii de acum nu este Domnul nostru, ci dușmanul nostru, Diavolul—„dumnezeul acestei lumi,” „stă-pânitorul aerului,” care domnește în și peste fii neascultării; *orbindu-le* mintea tuturor celor ce nu cred.”—D611; 2 Cor. 4:4; Ef. 2:2; Psa. 13:3; 19:8; Ioan 9:6, 41.

3:19. *Eu pe câți îi iubesc.*—„Pe câți sunt onești și supuși (leali) cu inima către Dumnezeu.”—W. T. -92-59.

CEI ȘAPTE SOLI AI BISERICII

Îi mustru și-i înțeleptesc.—„Învățătura lui Dumnezeu, fiule, nu o desprețuie, și nici nu-ți fie greu de musturarea Lui; căci Dumnezeu muștră pe cine iubește, și-i binevoiește, ca un părinte fiului său.”—Prov. 3:11, 12; Evr. 12:5-8.—W. T. -96-44; Iov. 5:17; Iac. 1:12.

Deci rîvnește și pocăiește-te.—„Advocatul care face cazul (procesul) său *legal*, în loc de a face *dreptate*; comerciantul, care se mulțumește numai cu a se conforma codului comercial, și a cărui scuză pentru necinste este aceea că, „toți fac așa”; gentil-domnul sau „doamnă”, care în loc de sinceritate și bunăvoință de inimă adevărată, îmbracă o formă de purtare fină pe din afară—sunt mișcați toți la fel—de conștiința ecclesiastică [farizeică]. Aceeași minte și conștiință [națională, cum îi zicem noi astăzi] ecclesiastică, care a răstignit pe Domnul Isus.” (Rt. Rev. Chas. D. Williams, Episcopul Methodist din Michigan.)—W. T. -15-339.

3:20. *lată stau la ușă*,—Parte din Scripturile cari când sunt înțelese în legătura lor cuvenită, și însemnătatea ce poartă, și cari arată că venirea a doua a lui Christos s-a întâmplat în toamna anului 1874, sunt următoarele: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeu vostru. Vorbiți bine Ierusalimului, și strigați-i, că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este sfârșită, căci pentru toate păcatele sale a primit *îndoit* de la Dumnezeu.” (Isa. 40:2; B227) „De aceea le voi răsplăti mai întâi *îndoit* nelegiuirea și păcatul lor.” (Ier. 16:18) „Intoarceți-vă în întărire voi robi ai nădejdei; da, astăzi mărturisesc că *îndoit* îți voi răsplăti.” (Zach. 9:12; B224) „In luna a doua, în a *patrusprezecea* zi cătră seară să le facă.” (Num. 9:11; W. T. -98-68) „Și când se împliniră zilele ei ca să nască, eacă doi *gemeni*.” (Face. 25:24; W. T. -94-63) „Iar când i se împlini un timp de *patruzeci* de ani, i-a venit în inimă dorința să cerceteze pe frați săi. Și după ce. fură împliniți *patruzeci* de ani, i să arată în pustiul muntelui Sinai îngerul Domnului.” „El i-a scos din Egipt, și a făcut minuni și semne în țara Egiptului, la Marea Roșie și în pustie, timp de *patruzeci* de ani.” —Fapte 7:23, 30, 36; W. T. -11-215.

„Fericit cel ce va aștepta și va ajunge o mie treisute treizeci și cinci de zile.” (Dan. 12:12; C83) „Atunci vei face să răsună trâmbița de lubileu în ziua a zecea din a șaptea lună, în ziua de espiare.” (Lev. 25:9; B187) „Căci pe cât timp pământul a stat pustiit, a ținut sabat, până la împlinirea a șaptezeci de ani.” (2 Cro. 36:21; B195) „In vremea aceea, va fi un altar pentru Domnul în țara Egiptului, și un, stâlp la hotarele lui pentru Dumnezeu, și va fi drept semn și mărturie pentru Dumnezeu oștirilor.” (Isa. 19:19, 20; C315) „In întâiul an a lui Cyrus, regele Perșilor, el făcu proclamație în toată țara sa.” (Ezra 1:1; W. T. -05-185) „Și sfârși casa [templul] aceasta *Au* ziua a treia a lunii Adar, care era anul al 6-lea al domniei

regelui Dariu.” (Ezra 6:15; W. T. -05-185) „Și Ezra se sui din Babilon... Și veni la Ierusalim în luna a 5-a, care a fost în anul al șaptelea a regelui.” (Ezra 7:6-8; W. T. -05-185) „In anul al 20-lea al regelui Artaxerxe.”—Neemia 2:1; W. T. -05-188

Afară de Scripturile amintite mai sus, cari dovedesc timpul reîntoarcerii Domnului nostru, mai sunt îndeplinirea următoarelor semne: Evangelia s-a predicat în întreaga lume, *spre mărturie*; (Mat. 24:14; A291) urăcrarea pustiirii stând în loc sfânt s-a *îndeplinit* și a fost *descoperită* (Matei 24:15; D572); „fugirea” credincioșilor din „luda” antipică, *s-a întâmplat* (Mat. 24:16; D573); timpul marei, strămtorări prezis de Domnul nostru *s-a început* (Mat. 24:21; D540); Christoșii cei mincinoși *sunt între noi* (Mat. 24:23; D580); vulturii s-au adunat la pradă (Mat. 24:28; D610); soarele și luna s-au întunecat, (Mat. 24:29; D590); „omul păcatului” a fost descoperit (2 Tesal. 2:8; T87; B271); Ilie a venit (Mal. 4:5; B251); readunarea evreilor în țara lor a început (Ier. 31:8; 32:42-44; Luca 21:29; W. T. -06-84); lămurirea fiilor lui Levi este în progres acum (MaL 3:1-3; W. T. -05-378); adevărata credință a fost aproape nimicită de pe pământ (Luca 18:8; W. T. -06-265); învățăturile demonilor abundă din belșug (I Tim. 4:1; F621; timpurile primejdioase însoțite de relele prezise, au sosit (2 Tim. 3:1-7; W. T. -99-99); apa amărăciunii s-a dat să se beie (Ier. 8:14; C158); îngerul cu glas puternic a strigat deja: „eșți, afară dintr-însa poporul meu” (Apoc. 18:4; C155); dovezile alergării încoace și încolo abundă pretutindeni (Dan. 12:4; C63); antitipicul Iosia a ținut Pastele mare (2 Cron. 35:19; W. T. -05-180); „pământul cu umbra îndoită” și-a avut îndeplinirea (Isa. 18:1; W. T. -04-230); Păzitorul a stat în Tumul său (Hab. 2:1; C89); Profetul a venit la casa răsculată (Ezek. 2:3); el i-a mâncat cartea soartei ei (Ezek. 2:9); cei șapte ani de mirare s-au sfârșit (Ezek. 3:15); impresurările de 390 ani și 40 ani s-au sfârșit (Ezek. 4:5, 6); chipul gelosiei a fost desvălit (Ezek. 8:3); omul cu călimara de scriitor la brâu și-a îndeplinit slujba sa (Ezek. 9:2); strămutarea este spre sfârșit (Ezek. 14:21); sabia a fost dublată pentru a treia oră (Ezek. 21:15); ea a fost ascuțită (Ezek. 21:15); ecclesiasticismul a fost lăsat în manele oamenilor înfuriați (Ezek. 21:31); plăcerea ochilor servitorului credincios a fost ridicată (Ezek. 24:16); glasul care a. fost oprit vorbește iarăși.—Ezek. 33:22.

Cele șapte tunete au răsunat (Rev. 10:3); cele șapte plăgi s-au revărsat (Rev. 15:6); cele trei semne au vorbit (Exod. 4:3-9; W. T. -07-276); panglica albastră (*Votul*) și-a îndeplinit menirea (Num. 15:38); grâul a fost despărțit de neghină (Mat. 13:30; C139); năvodul a fost tras la țarmuri și peștii buni aleși. (Mat. 13:48; C214); solii păcii plâng cu amar (Isa. 33:7); Fecioarele Nebune au dormit somnul lor

adânc (Mat. 25:5; C92); cele șapte peceti au fost desfăcute (Apoc. 8:1); cei șapte îngeri au sunat (Apoc. 10:7; B149); popoarele sunt înfuriate (Rev. 11:18); teascal mâinii lui Dumnezeu a fost pus în lucrare (Apoc. 14:20); caii și căruța de foc au ajuns la Ilie (2 Regi 2:11); carele în uliți duruie ca fulgerile (Naum 2:4; C272); îngerul cu vestea bună a zburat prin mijlocul cerului (Apoc. 14:6); închinătorii mincinoși au fost chinuiți cu foc și pucioasă (Apoc. 14:10); *Behemotul* și *Leviatanul* își fac serviciul lor (Iob 40:15-23; 41:1-34); secretul Domnului a fost descoperit (Psa. 25:14; W. T. -97-255); Domnul judecă pe poporul său, și adună pe sfinții săi (Psa. 50:4, 5; D75; B164); „fulgerile Sale” au luminat lumea (Psa. 97:4; A171); munții s-au topit și să topesc ca ceara (Psa. 97:5; D551); steagul a fost ridicat pe vârful muntelui pleș (Isa. 13:2; D40); mesele sunt pline de vărsătură (Isa. 28:8; W. T. -07-91); căinii muți au lipsit să latre (Isa. 28:8; W. T. -07-91); argintul a fost aruncat pe uliți (Ezek. 7:19); toate națiunile sunt zguduie (Hag. 2:7; D528); asupra creștinismului a venit ploaia, inundarea și vânturile (Mat. 7:27; W. T. -06-95); regele a intrat să vadă pe oaspeți (Mat. 22:11; C197); „mutul” a fost legat de mâini și picioare și aruncat afară (Mat. 22:13; C201); Stăpânul face socoteala cu servitorii săi (Mat. 25:19; F419); marea este furioasă și valurile vuesc (Luca 21:25; Isa. 17:12, 13; D551); cei 144.000 stau pe marea cea sticloasă și cântă (Apoc. 15:2, 3; C237); diavolul s-a răsculat contra sa (Marc. 3:26; F641); sânge, foc și fum se produc acum (Fapte 2:19; D592); frații nu sunt în întunec, iar ceilalți toți sunt (1 Tesal. 5:4; B121); învățătorii gâdilați la auz, și-au întors urechile la istorisirii închipuite (2 Tim. 4:3, 4; F287); W. T. -07-308); cei 24 de bătrâni au aruncat coroanele lor înaintea tronului (Apoc. 4:10); batjocurile prezise s-au întâmplat (2 Pet. 3:3; B167); lucrătorii au primit dinarul lor (Mat. 20:8); și aceste sunt numai 88 dovezi culese în grabă.

Și bat.—„Baterea, sau vestirea că Domnul *e prezent*, după cum este arătată de profețiile vechiului Testament, a fost dată din anul 1875 încoace și se dă și acum. Baterea înseamnă dovada prezenței Sale, altcum ea nu s-ar întâmpla; iar servitorii nu vor ști înainte, ci vor afla de aceasta numai la timpul când El va sosi, și atunci fără să-l vadă.”— W. T. -04-123, 124, Luc. 12:36; Cânt. 5:2-6.

Dacă va fi auzit cineva glasul meu.—Va recunoaște vestea Mea.

Și va fi deschis ușa.—Odată ce noi am deschis Domnului ușa inimei noastre, cum ne deschide El ușa spre bucurii fără de capăt, pe cari noi nicăiri nu le-am găsit nici nu le putem găsi! „Tu-mi faci cunoscută calea vieții, plinitatea bucuriei de dinaintea feței tale; căci la dreapta ta sunt des-fătări fără de capăt.”—Psa. 16:12.

Și Eu voi intra la dânsul.—„Dacă cineva mă iubește, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl meu îl va iubi, și la dânsul vom veni și locuință ne vom face la dânsul.”—Ioan 14:23.

Și voi cina.—Vom lua cina de seară.—Luca 12:37.

Cu dânsul.—Domnul însuși se veselește de bucuriile planului Tatălui său care ne înveselesc și pe noi.—Evr. 12:2. *Și el cu mine.*—„Servirea aceasta a Domnului trebuie înțeleasă în mod individual și nu colectivă.”—W. T. -04-124.

3:21. *Biruiitorului.*—„Să nu ne fermi de suferința Getsi-rnane, dacă ne ajunge și ne este orânduită de providența Tatălui, dar în strigăt și cu lacrimi să privim spre Acela care e în stare să ne scape de la moarte, prin marea înviere dintâi, promisă biruiitorului; și să nu uităm că dacă rămânem în iubirea sa, El ne poate face și are toată voința spre a ne ajuta.”—W. T. -06-348.

fi voi da.—Dacă se va arăta credincios până la moarte.

Să șadă cu Mine.—„In Biserica de la început, promisiunile mari de cinste în regatul lui Christos și conmoștenirea cu Domnul, erau imboldiri spre credință sub încercări și persecuțiuni grele, la cari le spusese că au să se aștepte.”—A285.

Pe tronul meu.—„Biserica este acum cercată, și răsplata făgăduită celor biruiitori este că după preamărire, să aibă parte cu Domnul Isus în domnia, care va fi mijlocul hotărât de Dumnezeu pentru binecuvântarea întregii lumi și prin care se va aduce cunoștința desăvârșită despre Dumnezeu tuturor făpturilor sale pe pământ.”—A89; 1 Cor. 6:2; 2 Tim. 2:12; Apoc. 2:26, 27; 22:1.

Precum am biruit și eu.—„Dumnezeu i-a trimis un înger să-l întărească, să-l asigure de favoarea continuă a lui Dumnezeu cu el, și astfel să-i deie noi puteri de minte și statornicia de nervi pentru a putea îndura până la moarte toate experiențele grele ce-i stăteau înainte. Agonia conflictului mental era acum trecută, iar lumina cerească stră-lucindu-i în suflet, i-a alungat negura întunecoasă de moarte ce plana asupra lui.”—W. T. -06-348.

Și am șezut cu Tatăl meu pe tronul său.—„Mia de ani de domnie va fi numai începutul de onoare, cinste, putere și nemurire al acestor noi făpturi. La sfârșitul ei, când împărăția va fi predată lui Dumnezeu, Tatăl, iar omenirii, ca ființele mărețe ale Tatălui, i se va da dreptul stăpâni-rei pe pământ, se va deschide un nou câmp pentru aceste noi făpturi de ași exercita mărirea, cinstea și nemurirea lor.”—F69; 1 Cor. 15:24-28.

3:22. *Cine are urechi.*—„Ferițiți sunt ochii voștri că văd, și urechile voastre că aud.”—Mat. 13:16.

Asculte.—„Căci adevăr zic vouă, că mulți profeți și drepți au dorit să vadă acestea ce vedeți voi, și n-au vă-zut; și să audă ceea ce auziți și n-au auzit”—Mat. 13:17.

Ce zice bisericilor Spiritul.—Celor șapte perioade.

Apocalipsul 4.

AUTORUL PLANULUI

4:1. *După aceasta.* — După ce prima panoramă a celor șapte perioade a Bisericii, trecu.

Văzui și iată, ușă deschisă în cer. — Numai atunci când Domnul, care are cheile, deschide ușa la magazia lucrurilor cerești, suntem noi în stare a le înțelege. — Mat. 3:16; Ezek. 1:1.

Și întâiul glas ca de trâmbiță, pe care-l auzii vorbind cu mine. — Vezi comentariile Apoc. 1:1; 7:2.

Zicând, sue-te aici. — Nu că Sf. Ioan era să se suie în cer atunci, ci a avut o vedenie a înaltelor lucruri cerești. (Apoc. 11:12) „Văzătorul vedenii de acum este ridicat la un punct de vedere spiritual mai înalt.” — Cook.

Și-ți vom arăta cele ce trebuie să se facă după aceasta. — Planul Divin pentru permisiunea răului.

4:2. *îndată am fost în spirit.* — Intr-o vedenie, extază [o stare de răpire spirituală]. — Fapte 10:10; Apoc. 1:10.

Iată un tron. — Tronul Tatălui ceresc. — Isa. 6:1; Ezek. 1:26-28.

Era pus. — întocmit pentru vecie. Este acelaș cuvânt care îl găsim și în cuvintele: „Eacă, acesta este *pus* spre căderea și scularea multora din Israel.” (Luc. 2:34) „Sunt hotărât (*pus*) la apărarea evangheliei.” — Fil. 1:17.

In cer. — „Unde a intrat pentru noi Isus, ca Înainte-mer-gător.” — Evr. 6:20.

Și pe tron. — Pe tronul Universului. „Toți pot se vadă, hotărârea Atotputernicului în sensul, că El să fie recunoscut ca centrul autorității, înțelepciunii, dreptății iubirii și pu-terei, este foarte potrivită; pentru că aceasta-i *adevărul*, și orice alta este contrar, este neadevăr și lipsit de rațiune.” — E52; Apoc. 7:10; Dan. 7:9.

Unul șezând. — „Dumnezeu și al Domnului nostru Isus Christos Tată.” (I Pet. 1:3) Acela care a întocmit planul, dumnezeesc pentru îngăduirea răului, în scopul de a da [rasei omenești o lecție veșnică de ascultare, când va fi sta-torit iarăși în desăvârșire, și pentru a crea un fel de zei (Psa. 82:6), si fii ai Lui. „Dumnezeu a hotărât să *permită răul*, pentru că, având la îndemână mijloacele pentru scăparea omului din urmările lui, El a văzut că rezultatul acestei proceduri v-a fi să-l învețe pe om se cunoască răutatea păcatului și se iubească și onoreze mai mult pe Creatorul său, care este izvorul și fântâna tuturor bunătăților și de a se feri pentru totdeauna de ceea ce i-a adus atâta durere, și

suferință.” (A122) „Nu numai vor trage oamenii foloase vecmice din experiența lor câștigată în legătură cu răul, și îngerii prin observația lor asupra experienței omului, dar toți vor fi avut și un alt avantaj, acela de a cunoaște mai deplin caracterul neschimbăcios al lui Dumnezeu, așa cum e descoperit prin planul său. Dacă păcatul nu era permis, atunci jertfa Domnului nostru Isus și a bisericei sale, a cărei răsplată este natura dumnezeiască, era cu neputină.”—A133.

4:3. *Și cel care ședea [pe tron] era la vedere asemenea pietrei de iaspă.*—„Și ziditura din lăuntru a zidului era de *iaspe*; iar cetatea de aur curat asemenea cristalului curat. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu orice piatră prețioasă. *Întâia* temelie era de *iaspe*.” (Apoc. 21:18, 19) „O piatră de culori diferite și foarte tare; unele s-au găsit de o culoare verzie a mării.” (Nota din *Diaglott*) „Iaspul cel vechiu apare astfel că a fost transparent, iar cel modern e întunecat.” (McC) De aceea, iaspul pare să fie dia-mântului modern rar și frumos de culoare verzie. Diamantul, după cum se știe, este cel mai tare dintre materii, și este deosebit de strălucitor prin jocul de culori ce-l fac prismele din cari constă el. Cristalele din cari se compune sunt legate prin 8 treiunghiuri echilaterale, 24 de unghiuri în toate, cari formează perfect o piramidă dublă, așezate amândouă, bază la bază. Cât de adorabil, cât de plăcut, cât de măreț și desăvârșit este Dumnezeul nostru! Cât de neputincioși suntem noi, să-l descriem! Pentru a-l cunoaște pe deplin și cum se cuvine pe Dumnezeu, să cere eternitatea, iaspul pare cu deosebire să ilustreze mărirea, desăvârșirea și *preștiința* Sa. (El întrebuințează 24 de bătrâni—profeții).

Și de sardiu.—„Sardiul, care este o varietă superioară a agatului, a fost de multă vreme piatra favorită pentru arta gravurei. Pe piatra aceasta să găsească toate gravurile cele mai frumoase ale celor mai celebrii artiști; și aceasta din cauză că este tare, ușoară la lucru, de culoare frumoasă, se lasă poleită bine și păstrează poleitura mai mult decât oricare alta. Ea se numește acum piatra carneliană, din cauza culorii care seamănă cu cea de carne proaspătă. Se zice că aceasta este în stare să oprească sângele dacă să pune pe rana proaspătă.” (McC) Sardiul pare să ilustreze iubirea lui Dumnezeu, aducerea sa aminte de făpturile mânelor Sale, scopul său pentru a învia pe toți cei ce au fost loviți prin Adam și răscumparați prin Christos. Poate ca Dumnezeu se uita pe cineva dintre cei răscumparați? „Au doară pute-va femeia să uite până la atâta pe sugătorul ei, încât să n-aibă nici milă de fiul mitrei ei? Și chiar de va uita ea, dar Eu pe tine nu te voi uita. Eacă pe palmele Mele te-am săpat.”—Isa. 49:15, 16.

Și curcubeu.—„Curcubeul a fost totdeauna un semn;

[o emblemă] a *păcii*. El apare pe cer îndată ce a trecut fur-tuna. El este plăcut și frumos, pus în asemănare cu furtuna ce bântuise. El se vede îndată-ce soarele începe a-și ras-pândi razele sale argintii, îmbrăcând toate lucrurile na-turei cu frumuseță- și veselie—mai frumos cu atât, că furtuna a trecut. El este o dovadă că războiul dintre elementele naturii a încetat, și că Dumnezeu zimbește iarăși asupra pământului. Arătarea curcubeului în jurul Tronului era o emblemă frumoasă a milei lui Dumnezeu, și a păcii ce va să vie pe pământ după întâmplările ce s-au arătat lui Ioan în vedenie." (*Barnes*) Curcubeul este caracterizat prin șapte colori—care însemnează desăvârșire. (Ezek. 1:28) El înseamnă nu numai arcul făgăduinții lui Dumnezeu, ci pacea lui Dumnezeu. El este *planul* Său. Din izvoarele inerente ale puterii și înțelepciunii Sale, decurge pacea lui Dumnezeu. Dar nu numai din izvorul acesta răsare pacea dumnezeiască, fiindcă pacea este un concomitant al bună-tăței înăscute. Dumnezeu este întruchiparea oricărei virtuți și bunătăți și dar; prin urmare, El posedă starea fericită și pacea unei conștiinți morale desăvârșită precum și înțelepciune și putere inerente." (W. T. -95-153) „În timpul Mileniului al 7-lea, conform hotărârei lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus va avea prilejul să descopere tuturor fapturilor din cer și pe pământ, măreția caracterului Tatălui său. Atunci Tatăl se va bucura în frumuseță lucrului său desăvârșit, și în pacea și fericirea veșnică a familiei Sale din cer și pe pământ, reuniți toți sub un singur cap. (Ef. 1:10)"—W. T. -95-155.

De jur împrejurul tronului.—„Dreptatea este temelia Tronului Tău." (Psa. 89:15) „Legea lui Dumnezeu e *dreptate neastâmpărată*, care nu îngăduie nimic, și care este totdeauna gata să nimicească ca un foc ori și ce este pătat și nedesăvârșit. Dacă Dumnezeu ierta păcătoșilor și le aproba purtarea lor bună, deși nedesăvârșită, moartea unui Răscumpărător s-ar fi putut înconjura. Dar era aceasta calea cea mai bună? Desigur nu. Primejdia păcatului rămânea pentru totdeauna o amenințare pentru aceia cari s-au tăvălit odată în el. Dacă judecăm astfel, nu trebuie să ne mire, dacă Dumnezeu, în interesul și înspre binele fapturilor sale precum și a plăcerii Sale, a hotărât să nu aprobe în fapturile sale decât desăvârșirea, și a făcut ca *Dreptatea* să fie temelia Tronului Său."—E472.

La vedere asemenea smaragdului.—„Acelaș smaragd ca vechiul smaragdus, unul dintre cele mai frumoase pietre scumpe, de o culoare verde deschisă și limpede."—*Diaglott*. „*Smaragdul*, de culoarea verzie deschisă, era piatră cea mai scumpă între juvaerele Romanilor... Romanii posedau mult smaragd de calitate bună. *Smaragdul* de pe vremea lui Nero, trebuie mărginit la smaragdul adevărat, afară doară de rubina verzie. (King)"—Ist. Făt. a

Pietrelor Prețioase. Culoarea smaragdului, verde, înseamnă *veșnicie*. „Din etern în etern ești Dumnezeu!"—Psa. 90:2; Ezek 1:28.

4:4. *Și de jur împrejurul tronului*—Inconjurându-l din toate părțile—totdeauna în minte—totdeauna în vedere.

Văzui douăzeci și patru de tronuri.—Locuri ale celei mai înalte înălțimi—cele douăzeci și patru unghiuri ale diamantului.—Apoc. 4:3, 10. „*Și pe tronuri douăzeci și patru de bătrâni, șezând.*—*În truchipări* ale mărturiilor celor douăzeci și patru de pro- feți (Evr. 11:2), cari au prezis lucruri cu privire la împărația lui Dumnezeu. Nu e vorba aici de Profeti însăși. Ei nu sunt în cer. „David nu s-a supt în cer." (Fapte 2:34) Daniil încă „doarme în țărâna pământului." (Dan. 21:2, 13) Nici un Profet nu este în cer: „Pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi." (Evr. 11:40) Dară pentru că „purtăți de spiritul sfânt au vorbit oamenii cei sfinți a lui Dumnezeu" (2 Pet. 1:20), profetiile lui Enoch, Iacob, Moisi, Samuil, Iov, David, Solomon, Isaia, Ieremia, Ezekiel, Daniil, Osea, Ioel, Amos, Obada, Iona, Mica, Naum, Habakuk, Zefa-nia, Hagai, Zaharia, Malachi și Ioan Botezătorul au fost mărturiile lui Dumnezeu că vor veni timpuri de reînsuflețire,—„timpii restatornicirei tuturor lucrurilor."—Fapte 3:19-21.

Îmbrăcați în vestminte albe.—Toți aceștia s-au socotit nedemni de a fi purtătorii Cuvântului lui Dumnezeu, Iacob a zis: „Eu sunt nevrednic față de tot harul și de toată credincioșia ce mi-ai arătat mie robului Tău, și adevărul care Tu ai." (Fac. 32:10) Moisi a zis: „Cine sunt eu, ca să merg la Faraon și să scot pe fii lui Israil din Egipt?" (Ex. 3:11) David a zis: „Cine sunt eu, Doamne, Dumnezeu? și ce este casa mea, că m-ai adus la atâta?" (2 Șam. 7:18) Solomon a zis: „Eu sunt un copil mic: nu știu nici să ies nici să întru." (1 Regi 3:7) Isaia a zis: „Vai mie, căci sunt perdut, căci sunt om necurat la buze, și locuiesc în mijlocul unui popor necurat la buze." (Isa. 6:5) Ieremia a zis: „O Dumnezeu, iacă eu nu știu vorbi că sunt copil." (Ier. 1:6) Daniil a zis: „Dar mie taina aceasta nu mi s-a descoperit prin vre-o înțelepciune ce eu aș avea-o." (Dan. 2:30) Iar Ioan Botezătorul a zis: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și tu vii la mine?" (Mat. 3:14) Dar „Domnul cunoaște pe cei cari sunt ai săi" (2 Tim. 2:19); și orice ar fi gândit ei despre dânsii, fiindcă au fost gurile lui Dumnezeu, ei sunt curați. Cuvântările lui Isaia sunt în fața lui Dumnezeu nepătate—îmbrăcate în haină albă.—Isa. 6:6, 7.

Și pe capetele lor cununi de aur.—Mărirea lui Dumnezeu—iubirea, cea mai măreață însușire a lui Dumnezeu. Dacă sunt Profeti cari n-au avut de zis nimic despre întocmirea plină de iubire a lui Dumnezeu despre „timpurile de restatornicire",

atunci aceștia nu sunt *sfinți*. Judecând după măsura aceasta, oare câți dintre preoții de astăzi sunt sfinți? Câți dintre ei știu ceva despre ceea ce zice Sf. Petru la Fapte 3:19-25?

4:5. *Și din Tron ieșau fulgere.*—„Ce icoană potrivită! întocmai ca niște fulgere ce răsar repede pe orizontul întunecos și perplex-al zilei noroasă și turbure de astăzi, vin omenirii însemnate licării de lumină despre principiile mari ale adevărului și dreptății. Lumina ce ca fulgerul sboară de la Tronul obscur [ascuns în norii întunecoși] descoperire, odată ici, odată colo, o eroare după alta. Și e însemnat cum aceste fulgere atrag într-una atențiune la Cuvântul lui Dumnezeu, la Regula de Aur. Și e însemnat, deasemenea, cum în aceste zile de războire și ceartă generală, se aduc omenirii însemnate licării de lumină despre principiile mari ale Bibliei.”—W. T. -16-339; Apoc. 16:18.

Și vuet.—„Ah! vuetul multor popoare, ce vuesc, ca vue-tul mării; și mugetul națiunilor, ce mugesc, ca mugetul apelor puternice. Mugesc popoarele, ca mugetul multor ape.” (Isa. 17:12, 13). Ca urmare a acestor fulgere de la Dumnezeu, cari luminează lumea, se aude vuetul de nemulțumire și neliniște generală. Fulgerile aceste descopăr corupția și stricăciunea din lume, necinstea ce domnește în locuri înalte; și ideile, vocile și teoriile ciocnitoare amenință lumea, iar „neamurile sunt întărite,” în vreme ce întreg pământul [societatea omenească] tremură de sunetul asurzitor al războiului și de vânturile de ceartă și neliniște ce încep să bântue asupra lumii.”—W. T. -16-340.

Și tunete.—„Auzim glasul tunetului judecății pe pământ, care „chiamă pământul de la răsăritul soarelui până la apusul lui.” (Psa. 50:1); noi vedem cum întreg pământul este într-o stare de zguduire, care schimbă așezemintele și felurile de guvernământ, întâmplările de astăzi într-adevăr vorbesc cu glas de trâmbiță.”—W. T. -16-340; Ex. 19:16; Apoc. 8:5, 11:19; 16:18.

Și șapte făclii de foc arzând înaintea tronului, care sunt cele șapte spirite ale lui Dumnezeu.—Cunoștință desăvârșită.—Apoc. 1:4; 3:1.

4:6. *Și înaintea Tronului.*—Pe pământ, și în tot locul în Univers.—Apoc. 5:6.

Era ca o mare sticloasă.—„Mugesc popoarele, ca mugetul multor ape; dară Dumnezeu le va muștra și vor fugi departe; în deseară totul va fi turburat, și mai -nainte de, auroră nu vor mai fi.” (Isa. 17:13, 14) „Suprafața turbure, pe care Daniil și Isaia o văzu (Dan. 7:2, 3; Isa. 57:20) se prefăcu înaintea Tronului lui Dumnezeu liniștită și limpede și se vedea în ea ca într-o oglindă, îndeplinirea planului dumnezeesc.” (Cook) (Apoc. 21:18, 21; Ex. 24:10) Marea [starea nelegiuată din jurul lor] a fost un mijloc de a curăți pe viitorii preoți ai pământului.—I Regi 7:23-26, 38, 39.

Asemenea cristalului.—Arătând că nimic nu scapă nevăzut lui Dumnezeu; totul este transparent—limpede. „De mai multe veacuri scepticii priveau cu necredință cuvintele Domnului nostru: „Intră în camera ta și închizând ușa ta roagă-te Tatălui tău cel întru ascuns, și Tatăl tău care vede într-ascuns îți va răsplăti ție.” (Maț. 6:6) Dar că acum când razele electrice pot fi trecute prin materii de nepătruns ca: hârtie, lemn, pânză, piele, aluminium, carne și om, etc. oare acești oameni de știință, mai pot ei râde pe creștin pentru credința sa, că „toate sunt goale și descoperite ochilor Aceluia cătră care avem cuvântul?” (Evr. 4:13) „Cel ce a sădit urechea, au nu aude? Cel ce a făcut ochiul, au nu vede?” (Psa. 94:9) Acum noi putem înțelege cum e că nu e „nimic acoperit ce să nu fie descoperit; și ascuns, și se nu fie adus la lumină.”—W. T. -96-27; Ezek. 1:22.

Iar în mijlocul Tronului.—Întrețesut în el chiar.

Și împrejurul lui.—Inconjurându-l și acoperindu-l cu totul.

Erau patru fințe.—„Vietăți” (*Diaglott*); care sunt cele patru tipuri veșnice ale Dreptății, Puterii, Iubirii și Înțelepciunii Divine.—Ezek. 1:5, 6.

— *Pline de ochi dinainte și dinapoi.*—Văzând lămurit totul ce se va întâmpla în viitor, și totul ce s-a întâmplat în trecut.—Ezek. 10:4, 12.

4:7. *Și întâia fință.*—Cea dintâi însușire dumnezească manifestată față de neamul nostru omenesc, a fost *Dreptatea*. „Dumnezeu a văzut de trebuință se îndeplinească datora neplăcută a disciplinei, și în vreme ce Iubirea sa părintească pregătia mijloacele se binecuvinteze rasa amăgită și decăzută prin ducerea la îndeplinire a planului de răscumpărare și ridicare (restaurare) a omului, Iubirea trebuia se fie acoperită un timp, și numai Dreptatea rece și neastâmpărată putea fi arătată, îndeplinirea acestei datorii nu era ceva plăcut.”—W. T. -95-154.

Asemenea leului.—Însușirile leului zădăresc bine Dreptatea: Dinții lui sunt mai ales întocmiți pentru sfâșiere, potriviți pentru a prinde și a ține tare. Deși câteodată el se poate vedea ziua, mai ales în locuri pustii și părăsite, totuși perioada activității sale mai mari este *noaptea*. (Psa.30:6) Pasul lui este, cel al unuia care se plimbă; și deși pare că merge încet, este în stare în scurt timp să facă un drum lung. De regulă, el ucide numai când este flămând sau atacat, și n-o face aceasta numai din simplă plăcere.—Ezek. 1:10; 10:14.

Și a doua fință.—Puterea arătată prin Potop, a fost a doua însușire a lui Dumnezeu descoperită omului, „Dum-nezeu, Făcătorul tuturor lucrurilor, este deasemenea Susținătorul competent al lor. În mărirea lui tăcută, dintr-un veac în altul, întregul Univers îndeplinește voința Lui, fără vre-o primejdie de nerânduială sau nenorocire, și tot aceea putere stă garanție de conducerea lui armonică și pe vii-tor.”—

W. T. -95-153; Ezek. 1:10.

Asemenea vițelului.—La Evrei vițelul era semnul Puterii, însușirea lui Dumnezeu, care era cea mai cunoscută lor. Ca popor, care se ocupa cu lucrarea pământului, ei aveau de a face în fiecare moment cu acest animal de casă, mai puternic decât toate. Ei fură scoși din Egipt prin „puterea mare și brațul întins” (Deut. 9:29); și când au voit să-și facă un chip al acestei Puteri, ei și-au ales forma unui „vițel de aur.”—Deut. 9:16-21.

Și a treia ființă.—*Iubirea*, care a dovedit-o Tatăl prin aceea că a trimis pe Unicul său Fiu să moară, ca noi să trăim, era a treia însușire a lui Dumnezeu descoperită omului. Răscumpărarea noastră a costat pe Tatăl jertfirea celei mai scumpe averi a inimei Sale, și supunerea Unicului Său Fiul iubit, la cea mai grea înjosire, batjocură, suferință și moarte. Ah, oare Tatăl l-a lăsat să sufere atâta pentru îndeplinirea misiunii de mila pentru noi, fără să simte nimic? N-a simțit El durerile adânci ale iubirii de tată, când săgețile morții au străpuns inima Fiului Său iubit? Cuvintele Domnului nostru: „întristat până la moarte, este sufletul meu”, și iarăși: „Tată dacă este cu puțință, să treacă paharul acesta de la mine; dar nu voea mea, ci după cum este voința Ta”; oare toate aceste n-au pătruns în sufletul Celui Etern? Da, într-adevăr!—W. T. -95-154. o *Având fată de om.*—întruchiparea iubirei. (A174) „închideți pentru un moment ochii la scenele de mizerie, vaiete, degradare și durere, cari prevalează încă din pricina păcatului și zădăriți-vă înaintea ochilor minții voastre gloria pământului desăvârșit. Nici o pată de păcat nu strică armonia și pacea unei societăți desăvârșite nici un gând rău sau amar, nici o privire sau vorbă neprietenoasă; numai iubire isvorând din fiecare inimă, și bunăvoință stampi-lind fiecare act. Atunci boli nu vor mai fi; nici o suferință, nici durere, și nici nu va fi vre-o dovadă de stricăciune—nici măcar teamă de ast-fel de lucruri. Gândește-te la toate tablourile de sănătate și frumuseță comparativă a formei și trăsăturilor omenești, ce ai văzut cândva și află că omenirea desăvârșită va fi încă și mai dragălașă. Curățenia lăuntrică și perfecțiunea minții și moralei, vor stampila și glorifica ori ce față strălucită. Așa va fi societatea pământească; și jeluitorilor celor răpiți li se vor șterge lacrimile, când vor vedea ast-fel lucrarea învierii săvârșită.”—Apoc. 21:4.”—A192; Ezek. 1:5.

Și a patra ființă.—*înțelepciunea* dumnezeiască, precum s-a descoperit prin Planul Tatălui, și care este acum desfășurat înaintea plăcutei noastre priviri, este a patra și deplina manifestare a lui Dumnezeu omului. El nu e nici-odată zăpăcit, speriat, cu frică sau cu grijă că Planul Său nu va reuși sau că scopurile Sale nu se vor îndeplini; pentru că în Dânsul moștenește toată puterea și înțelepciunea. Mintea Lui pătrunde până la

marginile ultimelor posibilități, cunoaște toate cauzele și urmările lor; prin urmare El cunoaște de la început sfârșitul, și aceasta, nu numai din considerare a principiilor filozofice, ci ca cunosător direct al cauzelor. Ca Unul care a creat toate și a întocmit toate legile, El cunoaște toate încheieturile întricate a oricărei legi fizice, morală sau intelectuală, așa că nu se poate naște vre-o problemă ale cărei rezultate să nu fie cunoscute minții Sale. „Dumnezeu este lumină, și Într-însul nu este nici un întunec.” (Ioan 1:5)—W. T. -95-153.

Asemenea vulturului zburător.—Dintre toate păsările, vulturul este care zboară cel mai sus și mai repede. „Cât este de înalt cerul de pământ, așa sunt de înalte căile Mele de căile voastre, și cugetările Mele de cugetările voastre zice Domnul.” (Isa. 55:9) Aceia ce sunt atrași la adevărul de față, sunt acei cu o privire departe, ce „văd o țară întinzându-se în depărtare.” Domnul nostru aseamănă pe poporul său cu vulturii. (Mat. 24:28; 2 Pet. 1:9; Isa. 33:17; Ps. 103:5) Vulturul pentru a învăța pe puii săi să zboare, dă dovadă de mare înțelepciune. „Precum vulturul mișcă cuibul” [întoarce exteriorul lui ghimpos în-lăuntru, pentru ca puii să-l părăsească și să învețe să zboare], așa și Dumnezeu, prin ocrotirile câte-odată în-cercătoare, prefăce locul nostru de răpaus într-unul de neliniște, ca astfel să ne încredințăm îngrijirii și conducerii Lui pe căi necălcate.”—W. T. -04-116.

4:8. *Și cele patru ființe.*—Dreptatea, Puterea, Iubirea și înțelepciunea.

Având fiecare din ele câte șeasă aripi.—„Și Serafimii [Dreptatea, Puterea, Iubirea și înțelepciunea] stăteau deasupra Lui: câte șeasă aripi avea fiecare, și cu două aripi sbura. Și striga unul către altul, și zicea: Sfânt, sfânt, sfânt este Dumnezeul oștirilor; tot pământul este plin de mărirea Lui.” (Isa. 6:2, 3) „Viziunea aceasta a lui Isaia este o profeție a viitorului, când „mărirea lui Dumnezeu să va descoperi, și toată carnea la un loc o va vedea,” în domnia de o mie de ani a Domnului pe pământ. Numai judecate din acest punct de vedere, cuvintele Serafimilor pot fi adevărate; pentru că întreg pământul încă n-a fost umplut de mărirea lui Dumnezeu, ci din potrivă, el este plin de păcat, fărădelege și toate răutățile.” (W. T. -98-305) Numărul șeasă este simbolul nedesăvârșirii, și în lumina celor văzute până aci, pare că se referă la cele 6000 de ani, în cari s-a dat drum răului în lume, și care este tema întregii Cărți a Apocalipsului. În timpul celor dintâi 2000 ani, de la căderea lui Adam—și până la legământul cu Avraam, fața lui Dumnezeu a fost aproape cu totul ascunsă oamenilor. În decursul celor două mii ce urmează, adică până la moartea lui Christos, nu s-a știut în ce mod așternutul picioarelor lui Dumnezeu va fi făcut glorios. (Isa. 60:13; 66:1) Dar de atunci, prin timp de 2000 de ani, Iubirea lui

Dumnezeu a fost manifestată tuturor, și „toată făptura așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu” (Rom. 8:19), pentru a așeza împărăția lui Christos, Epoca de Aur, pentru care toți ne-am rugat atâta vreme. (Mat. 6:10) Aripile se mișcă în perechi.

Sunt pline de ochi de jur împrejur și dinăuntru.-- Nimic nu s-a întâmplat sau se va întâmpla cândva fără cunoștința lui Dumnezeu. În cele -6000 de ani, Dreptatea Lui Dumnezeu, Puterea, Iubirea și înțelepciunea, au fost în atingere cu toate cele întâmplate pe pământ.—Ezek. 10:12.

Și răpaus nu au zi și noapte.—Nu lenea veșnică ci munca în folosul altora va ține răsplata noastră. „Tatăl meu până acum lucrează, și eu lucrez.” (Ioan 5:17) „Eu trebuie să lucrez lucrurile Celui ce m-a trimes până este ziua; vine noaptea, când nimenea nu poate lucra.” (Ioan 9:4) „Pentru că suntem făptura lui, făcuți fiind în Christos Isus spre fapte bune.” (Ei. 2:10). „Dumnezeu este care lucrează în voi.” (Fil. 2:13) „Căci ai lui Dumnezeu suntem- noi împreună lucrători.” (1 Cor. 3:9) împreună lucrători cu Christos.” (2 Cor. 6:1) „Care va schimba la chip corpul smerenii noastre, asemănat fiind la față cu corpul mării Lui, potrivit lucrării că dânsul este în stare să-și supue toate.”—, Fil. 3:21.

Zicând: Sfânt, sfânt sfânt.—Manuscrisul. Sinaic repetă cuvântul „sfânt” de opt ori. (Vezi Apoc. 4:3) În a șaptea Zi de o mie de ani, Dumnezeu va aduce toate la desăvârșire prin Christos, dar într-a opta va despărți cu totul starea nouă de cea veche. Copilul evreesc era tăiat împrejur în ziua opta (Luca 1:59; Fil. 3:5); oaia era lăsată să petreacă șapte zile cu ei, și în ziua a opta era jertfită Domnului (2 Moise 22:30); a opta zi din Sărbătoarea Cortului era adunare sfântă pentru Domnul. (3 Moise 23:36, 39) În a opta Zi de 1000 ani din istoria omeiirii pe pământ, inima oamenilor va fi circumcisă iar oile toate predate Tatălui, și va fi început marea epocă când nu va mai fi nici suspin, nici strigăt, nici suferință sau moarte, pentru că atunci toate făpturile lui Dumnezeu vor fi desăvârșite, iar lucrarea pe pământ, pe deplin isprăvită.”—F51. .

Domnul Dumnezeu Atotțiitorul. Tatăl. Aceasta se petrece în cer, unde Fiul însuși este supus Tatălui. I Cor. 15:28.

Care era.—Cea dintâi mare cauză.

Și, care este.—Marele: „Eu ;sunt”, etc.

Și care, vine.—Și va fi întotdeauna.

4:9. *Și de câte ori fințele.*—Dreptatea, Puterea, Iubirea și înțelepciunea.

Vor fi dat.—Vor da totdeauna, spune cuvântul grec.

Mărire și cinste și mulțumită celui care șade pe Tron.—Toți vor mărturisi desăvârșirea Lui.

Celui viu în veci vecilor. Și se va folosi totdeauna de însușirile acestea pentru fericirea tuturor acelor cari ascultă.

4:10. *Cei douăzeci și patru de bătrâni.*—Întruchiparea vestirilor și profețiilor a celor douăzeci și patru profeți cari au profețit viitoarea împărăție a lui Dumnezeu.

Vor cădea înaintea celui care șade pe tron.—Toți la un loc mărturisesc desăvârșirea Lui de a spune viitorul.

Și se vor închina celui Viu în veci vecilor.—Preamăresc desăvârșita Lui Dreptate, Putere, Iubire și înțelepciune.

Și vor arunca.—Vor continua în etern să arunce, așa zice cuvântul grecesc.

Cununile lor înaintea Tronului zicând.—1. *Enoch* a fost cel dintâi dintre profeții sfinți; iar după afirmația Apostolului Iuda, el a prorocit viitoarea împărăție a lui Christos și a preamăritei Sale Mireasă, zicând: „Iată venit-a Domnul în zecimi de mii de sfinți ai lui, ca să facă judecată.” (Iuda 14, 15) Că va fi o astfel de Zi glorioasă de judecată, plină de preamărire și binecuvântare, de nădejde și bucurie pentru toată lumea. Apostolul Pavel ne spune că e hotărâtă în mod definitiv în Planul lui Dumnezeu, „despre care a dat tuturor oamenilor dovadă netăgăduită prin faptul că Fa înviat [pe Fiul său din morți, care e o prevestire a învierii tuturor oamenilor și punerea lor sub judecată timp de o mie de ani]. (Fapte 17:31) Când va sosi acel timp fericit „locuitorii lumii vor învăța dreptatea” (Isaia 26:9), „cei săraci ai poporului vor fi ridicați, iar cel apăsător sfărâmat.” (Psa. 72:2-4, 12-14) Acesta va fi timpul de mult făgăduit al omului sărac. 2. *Jacob* a fost unul dintre profeții sfinți: și el zice în Facere 49:10. „Sceptrul din Iuda nu se va depărta, nici Legislatorul dintre picioarele lui, până ce va veni Șilo, și aceluia îi vor da popoarele ascultare.” Sceptrul înseamnă dreptul de stăpânire, puterea; iar Șilo înseamnă acela care aduce pacea, făcătorul păcii eterne. Așa această profeție este numai o altă cale de a spune că Iuda va fi seminția din care va odrăzli Marele Legiutor al omenirii, gloriosul „Principe al Păcii”, pe manile căruia, la timpul său, va pune Dumnezeu pe păgâni ca să se numească după numele lui în-credințându-i „toate popoarele drept moștenire, și marginile pământului drept stăpânire,” ca ele toate se cheme numele Domnului și să-i slujească într-un gând.”—Psa. 2:8; Zef. 3:9.

3. *Moisi*, ca istorician, mărturisește scopul lui Dumnezeu de la început de a da omului stăpânirea pe pământ

(Fac. 1:28); afirmația lui Dumnezeu că Seminția femeii va sfârâma capul Șarpelui (Fac. 3:15); făgăduința lui Dumnezeu către Avraam, că prin seminția lui vor fi binecuvântate toate neamurile de pe pământ. (Fac. 12:3); că moștenirea lui Avraam va fi pământească (Fac. 13:15); și veșnică (Fac. 17:8); că toate neamurile de pe pământ vor fi binecuvântate prin dânsul (Fac. 18:18); că prin Seminția lui [care

este Christos și Biserica,—Gal. 3:16, 29] vor fi binecuvântate toate neamurile de pe pământ (Fac. 22:18) întărirea acelei făgăduinți lui Isaac, că prin Seminția lui vor fi binecuvântate toate neamurile de pe pământ (Fac. 26:4); lui Iacob, că prin Seminția lui toate familiile de pe pământ vor fi binecuvântate (Fac. 28:14); iarăși lui Iacob, că el împreună cu Avraam și Isaac vor moșteni pământul Canaan (Fac. 35:12); iar prin jertfele făcute după ziua ispășirii se arăta desăvârșirea omenirii în timpul domniei lui Christos (3 Moisi 1:5); prin „mărirea arătată la tot poporul,” s-a prezis liberarea din păcate și moarte a întregului neam omenesc (3 Moisi 9:23); prin jertfirea țapului și primirea lui din partea lui Dumnezeu, vedem fericirea ce va veni lumii după ce Biserica își va fi îndeplinit cariera (3 Moisi 16:15); sunetul trâmbiței iubileului, anunțarea libertății pentru toți robii și sclavii și rentoarcerea fiecărui în moștenirea lui, noi vedem ridicarea și restaurarea lumii la chipul și asemănarea lui Dumnezeu. (3 Moși 25:10) ca Profet, el arată că în timpul Evangheliei Dumnezeu va ridica un mare Profet și Liberador asemenea lui (Christos), de care vor asculta toți în Vârsta Milenială (5 Moisi 18:15, 19); și că acest mare Profet va pune atunci înaintea celor ascultători viață, iar înaintea celor neascultători și nesupuși, moarte.—5 Moisi 30:15. 4. *Samuil*, ca istorician descrie profeția lui Hannah, „Dumnezeu omoară și învie, coboară în mormânt, și face să învie.” (1 Șam. 2:6) Acesta este cel dintâi loc în Biblie, unde ni se spune că ce merge în iad nu v-a rămânea tot acolo. Un alt exemplu prin care Samuil a prezis venirea unui Rege mai bun, a fost cu prilejul încoronării Regelui Saul. Saul a fost ales rege, dar era smerit; iar când poporul Fa căutat, el s-a fost ascuns între vase. Se spune: „Și ei alergară, și-l luară de acolo; și stând el în mijlocul poporului, era mai înalt decât tot poporul de la umărul său în sus. Și Samuil zice către tot poporul: Vedeți voi oare pe acest bărbat, care Fa ales Dumnezeu? că asemenea lui nu este în tot poporul. Și tot poporul striga de bucurie, și zise: trăiască regele!” (1 Șam. 10:17-24) Saul a fost alesul lui Dumnezeu ca rege; numele lui înseamnă „dorit”, și prin aceasta el înfățișa sau tipifica pe Christos—„dorința tuturor popoarelor.” Întâmplarea aceasta ne îndreaptă privirea spre timpul—nu departe—când toate popoarele de pe pământ vor zice despre Christos: „Oh, cuie este asemenea Dumnezeului nostru? Iată Dumnezeul nostru; acesta este Regele nostru; acesta este Acela pe care noi l-am așteptat; El este cu capul și umerii, ca un stăpânitor, mai pre sus de toți regii și stăpânitorii cari i-am avut până acuma.” 5. *Iov*, după ce Sebeii au plecat cu turmele sale de boi și asini; după ce un fulger a ars oile sale; după ce Chaldeenii au furat cămilele sale și au ucis pe toți servitorii săi; după ce o furtună a răsturnat casa sa și

a omorât pe toți fiii săi; după ce a fost numai bube din creștetul capului până la talpele picioarelor; după ce până și soția lui s-a întors contra lui; după ce cei trei prieteni ce i-au mai rămas au căutat să-i dovediască că este ipocrit, el s-a rugat să meargă în iad și să steie acolo până ce mânia lui Dumnezeu va trece, și-și va aduce iarăși aminte de dânsul la înviere. (Iov. 14:13-15) Iov înregistrează profeția lui Elihu, că atunci când se va întoarce Solul Legământului, moartea va înceta și oamenii nu vor mai trebui să moară. (Iov. 33:19-30) Iov asemenea descrie locomotiva—staționară, de tren și marină.

Cele ce urmează sunt o traducere corectată din Cartea lui Iov 40:15 până la 41:34, cu comentarii făcute de un student în Biblie: „Iată Behemotul [locomotiva staționară cu aburi], pe care l-am făcut să fie cu tine; ce mânâncă [consumă] iarbă [turbă, lemne, carbuni] ca și boul. Caută și vezi, ce putere este în coapsele sale [plăcile care închid apa ferbinte], și ce tărie e în mușchii pântecelui [cazanul] său. El ridică coada [hornul pe unde iese fumul, tocmai la partea cea-laltă de unde se hrănește] ca un cedru; și nervii coapselor [rudele și fusele de fier] sale sunt întrețesuți. Oasele sale sunt țevi de aramă, și oscioarele [grilajul de fier] sale drugi de fier. El este cel mai mare al căilor puterii. Făcătorul său [Domnul] poate să facă sabia Sa [Cuvântul Său] să se apropie de el [să-l descopere]. (Isa. 27:1, 2) Munții îi aduc hrana sa [cărbunele de piatră care să scoate din munți], și toate fearele [vehiculele mai mici, cari îi servesc la încărcare și descărcare] câmpului joacă în juru-i. El se repausează sub acoperiș subțire [în-vălitoarea de vapor] ascuns în trestie și mocirlă [tencuială]. Desișul lotului îl acopere cu umbra sa, sălcile părului îl ascund. Iată [ca și o mașină de pompat] el soarbe râul fără multă silință [e vorba de locomotiva de pompat]; el va cauza pe popor să fie liniștit [că pivnițele lor vor fi uscate], chiar dacă Iordanul ar trece peste alviile sale Cine se va incumeta să-l atace în față [cine ar fi atât de naiv să se pună în calea unei locomotive ce vine 70 km. pe oră?], sau cu lațul să-i străpungă nasul?

„Trage-vei Leviatanul [locomotiva] cu undiță [înceleștarea automată care leagă locomotiva de vagoane] sau prinde-vei limba lui cu funie? [limba de care se atârână lațul legător]. Petrece-vei papura prin nările [cilindrul ce oprește aburul și pune în mișcare locomotiva] lui sau stră-punge-vei cu cârligul [druga de fier] fălcile sale [toarțele cilindrelor?] Îți va face oare multe rugăminți [ca să te dai la o parte dintre șine?] Îți va vorbi oare cu blândețe [când el flueră?] încheia-v-a legământ cu tine, ca să-l iei ca cu o pasere [să-l faci să șuiere când vrei?] Sau legal-serv pentru totdeauna [fără reparații?] Juca-te-vei cu el vei [însclăvi-l-vei] pe el spre petrecerea copilelor tale [ca să le poți duce la

plăceri, conferințe, băi etc.?) Soții [acționarii drumurilor de fier] face vor din el prânzurile [câștigurile] lor? Neguțătorii [cari vând acțiuni] pot oare al împărți între dâșii? (Psa. 74:14) Umple-vei pelea lui cu țăpușe [cu nituri], sau capul său cu ostia păscarilor [o cabină în asemănarea celor de pe vasele de pescuit]. Pune mâna ta pe dâșul, și fii cu luare aminte la luptă [clocotitul din lăuntru al cazanului], și nu vei mai adauge alte întrebări. Iacă, așteptarea [cazanului] fiind amăgită [ne umplută cu apă la timp], nu se vor despărți oare numai decât formele sale puternice [prin explozare?] Cine este atât de sumet [îndrăzneț], ca să-l întărâte [să-i dea ceea mai mare viteză posibilă], și nimeni care să se puie înaintea sa [ca să treacă peste el]. Cine să va pune pe el și să poată sta [ca să-l încunjure pe linie?] Nimeni sub tot cerul, afară de unul asemenea lui.

„Nu voi tace de membrele sale, nici de cauza marelor sale puteri, și nici de frumuseța armăturii [alcătuirii] sale. Cine poate desvâli poala vestmântului său? Cine poate pătrunde printre îndoita sa dințatură [plăcile duble ale cazanului?] Cine poate descleșta canaturile gurei sale [capetele cazanului?] Șirurile dințelor săi [nituirea făcută în rânduri] sunt înspăimântătoare. Tăria lui depinde de la zalele sale [secțiunile de plăci], strâns legate, ca sub sigil. Să țin una de alta, așa că aerul [aborul sau vaporul] nu le străbate [nu poate scăpa să iasă afară dintre ele]. Una de alta stau lipite. Sunt prinse între dâșele, și nu să desprind. Strănutările lui [pufurile cilindrelor când locomotiva să mișcă] fac să strălucească lumina [un fuior de lumină pătrunde masele de vapor], și ochii lui [tâmpetele din frunte] sunt ca geana zorilor [ca și razele de lumină ale soarelui răsăritor]. Din gura lui [gura pe unde să bagă cărbuni] izbugnesc flăcări, și [din coșul de fum] ies scânteii de foc. Din nările [cilindrelor] lui ese vapor, ca dintr-un vas, ca dintr-o căldare care fierbe. Suflarea [curentul forțat] lui aprinde cărbunii, și flăcări ies din gura lui. Tăria lui stă în grumazi, și fiorul pășește înaintea sa [groaza când deraiază]. Mușchii săi cărnosi, bine încordați, stau ca turnați pe dâșul, neclintiți. Inima lui este tare ca piatra; tare ca piatra de moară care stă dedesubt. Când el este la înălțimea vitezei sale și cei mai curajoși să tem [de spaimă că se va întâmpla un accident și se vor pierde], și ies din simțiri. Când uscăciunea îl ridică [sau îl face furios], el nu are putere să se ție; surba boitei [cuptorul focului] fiind cauzată să se desfacă, precum și armătura [întreg echipamentul]. El socotește ferul ca și paie, și arama ca și lemnul putred. Segetătorul nu-l poate pune pe fugă; pietrele din praștie [ale unui războiu] sunt ca pleava pentru el. Nu vede în [loviturile] ghioaghei decât un fir de pai; el își rade de ruda focarului. Sub pânțele lui sunt țepi ascuțiți [traversii ciopliți]. El își întinde umplutura [drumului] peste glod. Ca o oală

[locomotiva marină, sau de pe vapor] face să clocotească adâncul [pro-pulsoarele din jurul ei]; și-l clatină ca pe un vas [de pe mare], și face marea asemenea mirului clocotitor. În urmă el lasă o cărare luminoasă; și adâncul să pară cărunt de bătrânțe. (Psa. 104:26; Isa. 27:1) Nimic nu i să aseamănă pe pământ; este făcut [așa] să nu cunoască frica. Privește cu dispreț pe toate fearele [vehiculele mai mici] cele puternice; într-adevăr el este rege peste toate concepțiunile de putere."

6. *David* a prevăzut timpul când „toate marginile pământului își vor aduce aminte, și se vor întoarce la Domnul; și se vor închina înaintea lui toate neamurile popoarelor (Psa. 22:28); că după aceasta noapte întunecoasă de plânsei va veni o dimineață de bucurie (Psa. 30:6); că „cei blânzi vor moșteni pământul, și se vor desfăta între belșugul păcii" (Psa, 37:11); că aceia cari acuma sunt dușmanii Regelui [viitor, Christos — Luca 19:27] se vor înșchimba și vor deveni amicii lui și-l vor preamări în veci vecilor (Psa. 45:5, 6, 18); că va veni un timp când „El [Domnul] până la marginile pământului [va] pune capăt resbelor"; când va „rupe arcul și [va] sfărâma lancea, cu foc [va] arde carele"; și numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea (Psa, 46:10, 11); că în dimineața aceea, infamii vor eși din mormânt și cei drepti vor avea domnia peste dâșii (Psa. 49:15); că Dumnezeu adevărat va deveni speranța tuturor celor ce locuiesc până la marginea pământului (Psa, 65:6); că toată omenirea se va însănătoșa când fața lui Dumnezeu va zîmbi iarăși asupra pământului; că toate popoarele vor cunoaște calea Domnului și-l vor preamări, și el îi va judeca cu dreptate și va guverna cu drept, iar pământul își va înmulți roadă sa (Psa, 67:1-7); că „popoarele ce iubesc resbelul, El le va risipi" (Psa. 68:31); că atunci celor săraci se va face dreptate, poporul va îmbucura pacea, cei sărmani vor fi scăpați din mâna apăsătorilor; că carnea [trupurile oamenilor], care ca și iarba cosita este spre uscare și peire, va primi o nouă viață, iar belșugul pământului va foșni de fructele sale — „și oameni din cetate ca iarba pământului vor înflori" (Psa. 72:3, 4, 6, 7, 12-16); că cel sărac și lipsit va fi scăpat din mâna celor nelegiuiți (Psa. 82:4); că „îndurarea [mila] și adevărul se vor întimpina, dreptatea și pacea se vor săruta", iar când „dreptatea va căuta din cer, adevărul din pământ va răsări" (Psa. 85:11, 12); că toate popoarele pe cari Domnul le-a făcut, vor veni și se vor închina înaintea Lui, și-l vor preamări (Psa. 86:9); că oamenilor ce s-au prefăcut în țărăni, El le va zice: re-ntur-nați-vă! (Psa. 90:3); că lumea [cea nouă] se va întemeia și nu se va mai clăti (Psa. 93:1); că cerurile, pământul, mările, câmpiile și arborii pădurei vor tresaltă de bucurie pentru că Domnul vine se judece pământul cu dreptate și popoarele cu adevărul său (Psa. 96:11-13); că tot pământul se va întruni într-un strigăt de bucurie

înaintea Domnului, cu cântece de laudă, harfe, psalmi, trâmbițe și cor-nuri, în vreme ce mărire, fluviile și toți munții vor bate în palmi de bucurie că El vine se judece pământul (Psa. 98:4-9); că temeliile pământului au fost așezate--așa ca niciodată să nu se clătească, ci să fie lăcașul rasei omenești desăvârșite și fericite în veci.—Psa. 104:5.

7. *Solomon* a prezis că „cei onești vor locui pământul, și cei fără prihană vor rămâne pe el; iar nelegiuții se vor stârpi de pe pământ, și cei fărădelege desrădăcina-se-vor dintr-însul” (Prov. 2:21, 22); că „dreptul-lui i se va resplăti pe pământ” (Prov. 11:31); și că pământul rămâne în etern (Ecl. 1:4)—mărturisind astfel că va fi un timp când pământul va fi umplut cu o rasă desăvârșită, liberă de făcatori de rele, de ipocriți, de necinstiți și de ori ce fel de rău.

8. *Isaia* a profețit că în zilele de pe urmă împărăția lui Christos se va stabili pe ruinele tuturor împărățiilor de pe pământ, care vor fi dispărut, și toate națiunile vor curge la Dânsul să învețe căile Sale iar săbiile lor le vor făuri sau schimba în fiere de plug și lănciile lor în cosoare, și popoarele nu vor mai învăța arta războiului (Isa. 2:2-4); că creșterea acelui nou Guvernământ și a Păcii sale nu va avea capăt (Isa. 9:7); că sub noul guvernământ—domnia lui Christos—stările vor fi schimbate într-atât, încât „lupul va locui la un loc cu meiu, leopardul se v-a odihni împreună cuedul; vițelul și puiul leului și vitele îngrășate vor fi la un loc, și un copil mic le va mână”; că în aceea împărăție nu se v-a mai permite ceva ce ar tinde spre vătămare sau stricare, pentru că oamenii și fearele vor fi desbrăcați de orice simțiri sau apucături rele; cei săraci și blânzi vor fi ridicați, iar pământul se va umplea de cunoștința de Domnul după cum apele acopără fundul mării (Isa. 11:4-9); că Christos va deveni Steag popoarelor; ca răpausul ce-l va da națiunilor va fi glorios, și o cale înaltă să va înființa, pe care oamenii se vor reîntoarce la viață veșnică (Isa. 11:10-16); că tot pământul va fi liniștit și se va odihni, și va izbucni în strigări de bucurie (Isa. 14:7); că la timpul când Stâlpul Domnului [marea Piramidă] va fi recunoscut pe pământ, lumea se va întoarce la Domnul care se va pleca la rugile lor, și-i v-a vindeca (Isa. 19:22); că în ziua aceea v-a face Domnul tuturor popoarelor un ospăț de vite grase, doctrine de bucurie, bine limpezite; v-a nimici neștiința și credința deșartă; va înghiți moartea în biruință și va șterge lacrimile de pe toate fețele; va înceta de a mai fi un despreț a te numi după Domnul, și toate popoarele vor zice: „Iacă acesta este Dumnezeuul nostru, îl așteptăm ca să ne mântuie,” și toate fortărețele întărite vor fi dărâmate la pământ. (Isa. 25:6-12); că când judecățile Domnului vor fi pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea; că trusturile [asociațiile de exploatare a maselor] vor peri cu desăvârșire iar morții vor trăi sau învia (Isa.

26:9, 13, 14, 19); că judecata se va pune în linie și dreptatea în cumpănă, iar adevărul va mătura locurile de ascundere ale minciunei, iar învoiala preoților și învățătorilor religioși despre iad va fi anulată (Isa. 28:17, 18); că celor surzi spiritual li se vor deschide urechile și vor înțelege armonia Cuvântului lui Dumnezeu; și ochii orbilor vor vedea din ceață și întune-rec, iar câmpia va fi atât de roditoare, încât se va crede că e o pădure (Isa. 29:17, 18); că ochii celor ce văd nu vor fi întunecați, și urechile celor ce aud vor fi ascultătoare; inima nesocotiților va cunoaște înțelepciunea, și limba gângavilor se va grăbi să vorbească curat; prostul nu se va mai numi nobil, nici zgârcitul nu se va mai numi darnic: că palaturile, întăriturile, turnurile înalte vor fi locuri de desfătare pentru asinii sălbatici: că zgomotul de astăzi al cetăților va înceta și poporul va locui în colibă pacimcă, în locuințe liniștite și locuri fără grije; că spiritul lui Dumnezeu se va revărsa asupra popoarelor, deșertul se va prefăce în câmpuri roditoare, și câmpia roditoare pădure se va socoti; judecata se va așeza atunci în pustiu, dreptatea va locui în câmpia cea roditoare, iar lucrarea dreptății va fi pacea, și fructul dreptății va fi liniștea și asigurarea în etern (Isa. 32:3, 4, 14-18); că locuitorii nu vor mai zice: sunt bolnav, pentru că poporul ce locuiește într-însul i să iartă păcatul său.—Isa. 33:24.

Mai departe El a declarat că pustiu și deșertul vor înflori ca roșă; că manele celor slabi și genunchile celor șovăitori vor fi întărite; cei fricoși vor fi în curaj iați; celor orbi li se vor deschide ochii și celor surzi urechile; cei șchiopi vor sări ca cerbul, iar limba mutului va cânta; în pustii vor izbucni ape și râuri în deșert; va fi deschisă o cale pe care cei necurați se vor putea curăți de toate păcatele lor în mijlocul veseliei și bucuriei eterne (Isa. 35:1-10); că orice cotitură se va îndrepta și toate locurile gloduroase vor fi netezite (Isa. 40:4); că râuri se vor ivi din locuri neașteptate, și în pustii și deserturi va crește cedrul, mirul și olivul (Isa. 41:18, 19); că toți robii ce șed legați în întunec în marea prinsoare a morții, vor fi scoși afară la lumină și viață (Isa. 42:7); că noul guvernământ spiritual va revărsa din cer dreptatea și fericirea și ome-airea va umbla în ea cu placare, spre eterna lor mântuire și bucurie de inimă (Isa. 45:8); că Dumnezeu nu a format pământul în zădar ci ca să fie locuit (Isa. 45:18); că Domnul va reîntocmi toată țara și poporul va moșteni toate locurile ce erau odată pustii și deserturi, și în scopul acesta tuturor celor din mormânt El le va zice: „eșiți! și celor din întunec: arătați-vă!” iar ca drept urmare, toată omenirea va izbucni în cântece de bucurie (Isa. 49:8, 9, 13); că cei răscumpărați ai Domnului [toată omenirea] se vor întoarce din mormânt și vor fi mântuiți, și pe capul lor va fi bucurie și veselie eternă, iar păsul și

suspînul vor fugi (Isa. 51:11); că frum ose sunt picioarele celor ce vestesc vestea de pace  i anun   m ntuirea pentru că Regele a venit să domnească (Isa. 52:7); că munții, colinele  i arborii câmpului vor tresaltă de bucurie,  i în locul spinilor  i al urziceii, va răsări ciparul  i mirtul (Isa. 55:12, 13); că Domnul va face p m ntul acesta [a ternutul picioarelor Sale] glorios; violență, risipa  i nimicirea va înceta,  i poporul vor fi toți dre ti  i vor moșteni p m ntul în etern (Isa. 60:13, 18, 21); că pietrele de poticnire vor fi scoase şi date la o parte din cale,  i Adevărul va fi ridicat Steag popoarelor (Isa. 62:10); că acela care atunci va muri la vârsta de 100 de ani, va fi socotit numai ca copil; că poporul care zide te c sile le vor clădi pentru ei şi vor locui în ele în veci vecilor în mijlocul vieii lor şi altor lucruri al m nelor lor (Isa. 65:20-22); că toate popoarele  i limbele vor fi adunate să vadă m re ul caracter a lui Dumnezeu în adevărata lui lumină.—Isa. 66:18.

9. *Ieremia* a prezis că în fericitele timpuri ce vin, omenirea nu v-a mai umbla după închipuirile unei inimi stricate (Ier. 3:17); că popoarele de la marginile pământului se vor aduna în jurul noiei ordine de lucruri şi vor recuno te cu plăcere că  nv  turile preoților n-au fost decât minciuni  i de ert ciuni (Ier. 16:19); că noul Păstor va nutri într-adevăr oile Domnului,  i păstorii adevărați nu vor lipsi niciodată din turmă (Ier. 23:4); că Domnul v-a da popoarelor—o inimă nouă, ca să-l cunoască, şi se vor întoarce către El din toată inima lor (Ier. 24:7); că copii se vor întoarce iar si din p m ntul neamicului, că copii nu vor mai purta pedeapsa pentru păcatele părinților, și nu vor mai  nv   fiecare pe fratele său zicând: cunoaște pe Domnul, pentru că toți îl vor cunoaște de la cel mai mic p n  la cel mai mare al lor (Ier. 31:16, 29, 34); că Domnul va da popoarelor o inimă dreaptă  i ne mp r tit ,  i le va porni pe un drum drept; va încheia cu ei un legământ etern, şi nu va mai înceta de a le face bine, iar, ei nu se vor abate de la El niciodată (Ier. 32:39, 40); că omenirea se va  nfri sa  i cutremura de toate bun   ile  i binecuvântările pe care Dumnezeu le va aduce asupra lor, c nd le va ierta şi-i va curați de toate păcatele  i fărădelegile lor (Ier. 33:8, 9); că ei se vor odihni şi vor locui în liniște  i nu v-a mai fi cine să-i  nsp iminte (Ier. 46:27); că Moabi ii  i Elami ii se vor întoarce la starea lor de mai înainte (Ier. 48:47; 49:39); că în ziua aceea, cei  ntor i vor merge împreună pl ng nd  i vor căuta pe Domnul Dumnezeu lor şi vor întreba de drumul spre Sion zicând: Veniți  i să ne lipim de Domnul cu legământ etern, care nu se va uita.—Ier. 50:4, 5.

10. *Ezekiel* a prezis un timp ce vine când Domnul v-a schimba inima ceea de piatră şi va da poporului o inimă de carne, caldă  i ginga   (Ezek. 11:19); că Sodomiții, Sa-maritenii  i Evreii—cari [ade   evreii]

fură de două ori mai răi dec t cei dintâi—se vor reîntoarce la starea lor de mai -nainte, adecă la via  , iar Domnul va încheia cu

ei legământ şi se va purta cu bunăvoință fa   de ei (Ezek. 16:55, 61-63); că nu se va mai întâmpla că copii să suferi pentru păcatele părinților lor (Ezek. 18:2); că nu va mai fi nevoie pentru nimenea să moară (Ezek. 18:31, 32); că poporul va locui în siguranță  i vor zidi case şi vor sădi vii (Ezek. 28:26); că Domnul va face să înceteze toate fearele cele rele de pe pământ; că popoarele vor locui în siguranță prin pustii şi vor dormi în păduri; ploaia va fi cauzată să cadă la timp, care va fi ploaia binecuvântării; arborii câmpului  si vor da fructul lor, p m ntul venitul său, şi oamenii vor trăi în siguranță  i nu va fi cine să-i sp m nte (Ezek. 34:25-28); că Domnul va revărsa., spiritul Său asupra poporului şi-i va face să umble în căile Sale; va înmulți gr ul, fructul arborilor  i venitul câmpului,  i p m ntul cel deșert, care era pustiu în ochii a tot trecătorul va ajunge ca grădina Eden (Ezek. 36:26, 27, 29, 30, 35); că poporul va avea un Păstor şi vor umbla în așezămintele Sale şi le vor face (Ezek. 37:24);  i Domnul nu- i va mai ascunde fa   de la d n ii când El va fi revărsat spiritul Său asupra lor.—Ezek. 39:29.

11. *Daniil* a prezis că Dumnezeul cerului va ridica o  mp r tie care niciodată nu va avea capăt, dar ea va zdrobi  i nimici pe toate alte împărății, iar a Sa va r m nea pe vecie (Dan. 2:44);  i  mp r  ia  i domnia  i măreția împă-ran  ;  i c  se va întâmpla în Ziua aceea, că Dumnezeu  ilor celui Prea-înalt ca o domnie vecinică.—Da. 7:27.

12. *Osea* a profe it hrana din bel ug pentru toate fearele câmpului  i pasările cerului şi toate ce se mi c  pe pământ;  i că Domnul va st rpi din țară arcul, sabia şi alte unelte de război,  i  i va face pe toți să locuiască în siguranță;  i c  se va întâmpla în Ziua aceea, că Dumnezeu va asculta la noiele puteri spirituale, iar aceste vor asculta  i răspunde cererii oamenilor de pe pământ (Osea 2:18, 21); că poporul va alerga la Dumnezeu şi la bunătatea Lui în „zilele de apoi” (Osea 3:5); că după ce va trece a cincea  i a  easa Zi de c te o mie de ani fiecare, popoarele vor fi ridicate  i vindicate  i vor trăi înainte Domnului (Osea 6:1-3); că El  i va răscumpăra din m na infernului, din care apoi  i va mântui şi la urmă morm ntul îl va nimici cu totul.—Osea 13:14.

13. *Ioel* a profe it că Domnul va face să înverzească p unile, arborii să producă fructe,  i smochinul  i via să- i deie bel ugul lor;  i că ori cine va chema numele Domnului mântuit va fi—Ioel 2:22; 3:1, 5.

14. *Amos* a fost următorul în rândul Profeților sfinți;  i asupra profeției sale avem comentarul inspirat al apostolului Iacob  n Fapte 15:14-18. Iacob zise: „Simeon [Sf. Petru] deslu i cum mai întâiu Dumnezeu  si căută ca să aleagă din neamuri un

popor pentru numele Său [Mireasa lui Christos]. Și cu aceasta conglăsuiesc cuvintele Profeților [Amos 9:11, 12], după cum este scris: după aceasta [după ce Mireasa lui Christos a fost aleasă], iar mă voi întoarce și voi clădi din nou cortul [casa de domnie sau stăpânire, familia regală] cel căzut al lui David, cele răsturnate ale lui iar le voi clădi și le voi îndrepta [se va restabili Împărăția lui Dumnezeu pe pământ]; pentru ca cei rămași ai oamenilor [cari n-au fost aleși ca membri în clasa Mireasa lui Christos] să caute pe Domnul, și anume toate neamurile peste care a fost chemat numele Meu, zice Domnul care face aceasta. Cunoscute de la începutul lumii sunt lui Dumnezeu toate lucrurile Sale."

15. *Obada* a fost următorul din Profeții sfinți; iar în versul din urmă al profeției sale scurtă, zice: „Și se vor sui mântuitorii [în plural, și se referă nu numai la Isus care este Capul la.Corpul Său, ci și la Biserică, care sunt membrii Corpului] în Muntele Sion [se vor înălța la fața cerească a împărăției], ca să judece muntele Esau" [judece lumea]. „Nu știți că sfinții vor judeca lumea?"—I Cor. 6:2.

16. *Iona* a fost un altul dintre Profeții sfinți; și în capitolul 4 al profeției sale găsim o interesantă icoană a unor întâmplări ce se produc înaintea ochilor noștri acum. Iona a venit în cetatea Niniva și a strigat: „încă patruzeci de zile și Niniva, se va răsturna." Profeția s-a îndeplinit în patruzeci de ani literal. Însă când Iona a văzut că lucrurile nu se întâmplă tocmai cum el le-a așteptat, s-a supărat foarte și a zis către Dumnezeu: „Oh, Doamne, știam eu că Tu ești Dumnezeu milos și îndurător, târziu la mânie, plin de îndurare; și nu am spus eu aceasta când încă eram în pământul meu." Iona a eșit s-a așezat sub razele ferbinți ale soarelui afară de cetate, și a început a să îmbufna. Lui Dumnezeu i s-a făcut milă de dânsul și a cauzat să crească curând un chicaion care să-l scutească de razele ferbinți ale soarelui. Iona s-a bucurat foarte mult de chicaion. Atunci Dumnezeu a rânduit un verme care să roadă rădăcinelc chicaionului, iar un vânt de răsărit la uscat și resturnat la pământ. Umbra lui Iona s-a dus, și acum era mai năcăjit decât oricând. Atunci Dumnezeu i-a zis: „Oare te superi foarte pentru chicaion?" și Iona i-a răspuns: „Da, foarte mă supăr până la moarte." Atunci Dumnezeu i-a zis: „Te-ai îndurat de chicaion, pentru care nu te-ai ostenit, nici nu l-ai făcut să crească, ce într-o noapte a crescut și într-o noapte a perit; și eu oare nu trebuia să mă îndur de Niniva, cetatea cea mare, în care sunt mai mulți decât o sută douăzeci mii de oameni, care nu știau a deosebi dreapta lor de stânga lor?"

Noi trăim într-o zi când o anumită clasă de oameni predicau că lumea are să fie arsă, nimicită prin foc; și, asemenea lui Iona, ei nu și-au înțeles bine vestea lor. Lumea care l are să fie nimicită este lumea Satanei, împărăția Satanei, [întocmirea sau ordina de

lucruri alcătuită de el—nu pă- mântul literal. Spre pildă, când Apostolul Iacob spune: „Limba este lumea nedreptății" (Iacob 3:6), el nu înțelege că noi am avea între fălcile noastre o mică planetă care să întoarce odată în fiecare 24 de ore, pe care se află primăvară, toamnă, iarnă, viscole de zăpadă, furtuni de ploaie, și o lună care se revolve în jurul ei și din când în când câte o cometă și o ploaie de meteori care să cadă în gura noastră. Când să gândesc despre Canalul Panama, și lucrurile minunate de irigațiune care fac deșertul să se îmbucure și să înflorească ca rosa, și toate alte rezultate minunate ale științei și invențiunei de azi, acești oameni prind ași da seamă că ei au făcut o greșală și sunt aproape de punctul să zică, că și Iona: „Aceasta e tocmai la ce trebuia să așteptăm, căci știam că Tu ești Dumnezeu milos și îndurător, târziu la mânie și plin de îndurare." Ei sunt acum afară de cetate, iar lumina arzătoare a Adevărului Prezent îi arde strașnic. Intre timp însă, trustul sau confederația bisericească crește pentru ai scuti de razele înfocate ale adevărului. Noi n-avem nimic cu aceasta confederație bisericească. Scriptura zice: „Nu numiți confederație, toate ce poporul acesta le numește confederație." „Sfătuiți-vă, sfatul vostru tot se va zădărnici; vorbiți vorbe, ele nu vor sta; căci cu noi este Dumnezeu." (Isa. 8:10, 12, trad. engl.) Foarte încurând trustul sau confederația bisericească va avea să sufere desamăgire, și umbra lor îi va părăsi. Atunci Domnul le va zice: „O, nu trebuie să vă simțiți atât de necăjiți! Nu sunteți voi ce dintâiu oameni cari să greșescă. Ați făcut și voi greșeli destule, să vă fie știut. Voi ați avut milă cu trustul sau confederația voastră bisericească care a crescut și s-a desvoltat într-un singur an, iar în celalalt s-a veștezii și a perit; și oare să nu cruț eu această biată lume, care încât privește cunoștința lor despre principiile binelui și răului nu știe să facă deosebire între dreapta și stânga lor?"

17. *Mica* a stins despre venirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, care începe cu mustrea națiunilor puternice din depărtare; că atunci ele își vor făuri săbiile lor în fere de plug, și lăncile lor în cosoare; că popor contra popor nu-și va mai ridica sabia. Nici nu se vor mai deda resbelu-lui, ci va ședea fiecare sub via sa și sub smochinul său [nu sub a stăpânului, boerului sau patronului]; și nu va fi cine [fie medici, patroni, proprietari, procurori, siguranță, detectivi, sau anteprenori funebrii] care să-i spăimînte; că toate popoarele vor umbla în numele Dumnezeului nostru, și vor ajunge până la domnia cea de mai -nainte fperdută de Adam în Eden], care va fi restaurată de Christos, Turnul Turmei.—Mica 4:1-5, 8.

18. *Naum* a fost următorul dintre Profeții sfinți; și după profetirea sa în versurile din urmă ale capitolului 1-iu despre venirea Regelui cu vestea sa bună de pace pentru pământul încărcat de păcat, el

urmează [în Naum 2:3-6] a ne spune un fapt interesant care va fi un lucru comun și ex-periențat la timpul când împărăția se va înființa. El descrie un tren [nu un automobil, cum cred unii] în mișcare, și dacă ne-am deranja să ne punem acum în locul Profetului, am putea vedea îndată ceea ce a văzut el în viziunea sa și a descris-o în mod atât de interesant. Mai întâiu, Profetul stă și privește la locomotiva care vine înspre dânsul, și atunci zice: „Scutul [capul acestui mare războinic—lumina din capul locomotivei] este roșu [strălucește brilliant], în purpură sunt îmbrăcați bărbații de rezel [mecanicul și focarul, când flăcările din cazan luminează noaptea cabina lor, când focarul deschide ușa cazanului și bagă cărbuni]. De focul oțelului carele [vagoanele, trase de locomotiva care noaptea are privirea ca] fulgeră, în Ziua Pregătirei.” Apoi Profetul își ia locul în tren și privește afară prin geam; și, în aparență, „arborii de brad se cutremură, strașnic [stâlpii de telegraf dealungul liniei de tren]. Carele du-ruesc în uliți [drumul de fier este numai o uliță științific prelucrată sau construită, un drum înalt], și să lovesc în piețe [ciocnirile de trenuri și de vagoane este un fapt caracteristic în circularea trenurilor]. Privirea lor este ca a făcliilor [un tren care aleargă noaptea peste câmpii întinse, seamănă cu o mare făclie purtată cu o mare iuțeală], aleargă ca fulgerele.” Apoi Profetul vede pe călăuz venind după bilete și zice: „El numără pe vrednicii săi [călăuzul își consumă aproape întreg timpul său prin numărarea și renumărarea passengerilor săi, ca să aibă un control strict asupra lor, etc.]; dară ei să poticnesc în calea lor [încearcă să mergi repede printr-un tren accelerat sau express], ei să grăbesc spre zid [la următorul oraș de zidiri] și acoperișul de-apărare [acoperișul trenului sau stațiunea], să gătesc [hamalii, postării, portarii, passengerii care să urcă, și prietenii cari vin să întâlnească pe passengerii sosiți, sunt la gară și așteaptă sosirea trenului]. Porțile fluviilor să deschid [ușele vagoanelor să deschid și lumea să revarsă afară] și palatul [vagonul] să risipește [golește].”

19. *Eabakuk* a fost următorul în rând dintre Profetii sfinți, și în Hab. 2:14 el zice: „Căci plin va fi pământul de cunoștința mărirei lui Dumnezeu precum apele acoper fundul mării.” La unele locuri apa din Oceanul Pacific este de șapte mile adâncă. Îluchipuiți-vă starea când cunoștința despre mărirea lui Dumnezeu va fi asemenea pe pământ! Va fi tot așa de cu neputință pentru cineva ca să nu cunoască pe Dumnezeu, cum ar fi cu neputință pentru unul să fie în fundul mării și să nu fie ud.

20. *Zefania* a prezis, că Domnul „Pe toți zeii pământului acestuia îi va face să piară”; și toți oamenii se vor închina numai Dumnezeului adevărat, inclusiv păgânii despre cari ne-am nedumerit atât de mult (Zef. 2:11); că după ce va fi

trecut starea nedreaptă și inechitabilă a societății de față—adecă va fi mistuită, nu prin foc literal ci prin focul mâniei lui Dumnezeu—atunci nu va mai fi sectarism, ci toate popoarele vor învăța numai curatul adevăr și vor servi pe Domnul într-un gând; mincinosul și amăgitorul nu vor mai fi, iar poporul va mânca și se va odihni în liniște, și fără frică de nenorociri, desmoșteniri sau moarte.—Zef. 3:9, 13.

21. *Haggai* a fost un alt Profet sfânt, și în Hag. 2:7 el zice: „Dorința tuturor popoarelor va veni.” [Trad. Engl.] Iu Rom. 8:19-22, Apostolul ne spune care este dorința popoarelor. El zice: „Pentru că dorul stăruitor al făpturei așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu.” Cuvântul *fi* este în plural, și arată nu numai pe Isus ci pe toată Mica Turmă. Suspinul nu va fi înzădar; pentru că la acelaș loc Apostolul spune că toată făptura va fi liberată din robia stricăciunii, de păcat și orice lucru rău.

22. *Zacharia* a profetizat că în Ziua aceea multe popoare se vor lipi de Domnul și vor deveni poporul Său, iar El va locui în mijlocul lor (Zach. 2:11); că când fiecare om va locui în via sa și sub smochinul său, atunci fiecare om va iubi pe aproapele ca pe fratele său (Zach. 3:10); că împărăția viitoare va fi o împărăție a Dreptății; că oamenii vor fi poporul lui Dumnezeu, iar El va fi Dumnezeul lor în dreptate și adevăr; pământul va da venitul său și cerul rouă sa și Domnul nu va înceta de ale face bine oamenilor, și frica lor o va înlătura pentru totdeauna (Zach. 8:3, 8, 12, 15); că locuitorii unei cetăți vor merge la altă cetate, și vor zice: să mergem repede să ne rugăm Domnului și să căutăm pe Dumnezeul oștirilor; și ei vor merge, da popoare multe și națiuni puternice vor veni să caute în Ierusalim pe Dumnezeul oștirilor și să se roage Lui (Zach. 8:21, 22); că arcu rezbelului va fi stârpit, iar Domnul va vorbi popoarelor pace; că granițele de azi vor fi ridicate, domnia Domnului fiind peste întreg pământul—de la o mare până la altă mare, și de la Eufrat până la marginele pământului; că grâu [simbolul fiilor lui Dumnezeu] va veseli pe tineri, și mustul [doctrina nouă] pe fecioare (Zach. 9:10, 17); că Domnul va fi Regele peste întreg pământul și oamenii vor locui în el, și nu va mai fi nimicire în țară, ci vor fi toți sfinți Domnului Zach. 14:9, 11, 20.

23. *Malachi* a prezis că de la răsăritul până la apusul Soarelui numele Domnului va fi mare între popoare; și din toată inima se va înălța adorațiune pentru numele Său (Mal. 1:11); că pustitorul va fi înfrânat și nu va mai fi îngăduit să strice fructul pământului; nici via nu va mai aduce fructe necoapte; părăsiții vătămători, vermii și mi crobii vor fi un lucru al trecutului. Recolta va fi din belșug pretutindeni (Mal. 3:11); iar Christos, Capul și Trupul, se va ridica ca Soarele mare al Dreptății cu vindecare sub aripile sale, nutrind și ridicând pe cei ce vor la desăvârșire, cu aceeași grijă care se dă vițelor

îngrășați—căror acum se dă mai multă atențiune decât finitele omenești.—Malachi 4:2.

24. *Ioan Botezătorul* a fost următorul și cel din urmă dintre Profeții sfinți, pentru că Isus a zis: „Legea și Pro-fetii până la Ioan.” (Luca 16:16) Iar Ioan, se zice, privind spre Isus, a zist: „Iată a lui Dumnezeu Miel care ridică pă-catul lumii.”—Ioan 1:29; Matei 11:9, 11.

4:11. *Vrednic ești, Doamne și Dumnezeuul nostru.*—„Tatăl ceresc ni se arată desăvârșit în toate însușirile Sale de nobilitate și caracter; desăvârșit în Dreptate, astfel că sentințele Legii Lui drepte nu pot fi călcate, nici de El însuși; desăvârșit în înțelepciune, astfel ca planul și orânduirea Sa, nu numai în ce privește facerea omului ci și mântuirea lui, ispășirea și eliberarea lui din urmă, erau așa de desăvârșite încât nici o problemă nu se putea ridica care să aducă o schimbare planului dumnezeesc; după cum este scris—„Eu sunt același, eu nu mă schimb, zice Domnul; și cunoscute sunt lui Dumnezeu de la început toate lucrurile Sale; desăvârșit în Iubirea Sa, astfel că o iubire mai mare nu este cu puțință, și totuși aceasta Iubire stă în bilanță și în deplină legătură cu toate celelalte însușiri dumnezeiești, astfel că păcătoșii pot fi iertați numai ținând seamă de planul alcătuit pe temeliile dreptății de către înțelepciunea dum-nezească; desăvârșit deasemenea în Putere, astfel că toate planurile Sale, intențiunile bune și scopurile Sale și orânduirile iubite, toate coordonate și în strânsă legătură, vor fi duse la un sfârșit glorios, conform planului Său de la început; după cum este scris—„Așa va fi Cuvântul Meu, rare iese din gura Mea; nu se va întoarce la Mine deșert, ci va împlini toate câte am voit, și va prospera în toate câte l-am trimes.”—Isaia 55:11; Mal. 3:6; Fapte 15:18; E34.

Să *primești mărirea*.—Toată mărirea, după ceea greacă.

Și cinstea și puterea.—„Poate Scriptura aceasta să se îndeplinească cândva? ar putea fi caracterul lui Dumnezeu apreciat de ființele inteligente, cinstite, drepte și cu inimi iubitoare—chiar și nedesăvârșite cum sunt astăzi—dacă undeva într-un colț al Universului s-ar găsi astfel de torturi și chinuri a creaturilor Sale, după cum crezurile Evului-Mediu l-au arătat și zugrăvit, prin iad și purgator? De sigur

nu!”—B. S. M.

Pentru că Tu ai făcut toate.—Toate lucrurile, Universul [grecește]. „Prin coridoarele veacurilor El a prevăzut în scopurile Sale gloria unei creațiuni inteligente asemenea Lui, stabilită în dreptate și vrednică de darul vieții eterne. În aceasta El a prevăzut plăcerea unui Creator și bucuria unei creațiuni desăvârșite, și cu o răbdare pacinică El a hotărât să aștepte această dezvoltare glorioasă a planului Său.”—W. T. -95-154.

Și pentru voia Ta erau și fură create.—„Precum într-o oglindă fața răspunde la față, așa între Creator și creatură, El a dorit ca iubirea să răspundă la iubire, admirația la admirație, virtute la virtute și har la har. În aceasta, bunătatea naturală a Creatorului și bunăvoința generoasă a creaturei și gratitudinea filială a acestora, să întrunesc în fericire mutuală. Dumnezeu este fericit în îndeplinirea și exercițiul tuturor trăsăturilor nobile ale marelui său caracter, care fericire e lărgită prin aprecierea ei din partea creaturilor Sale, și prin arătarea în ei a acelorași calități și trăsături de inimă și minte. Omul asemenea trebuie să realizeze și să se folosească de nobila zestre a naturei sale și se formeze un caracter mode lat după cel al Tatălui Cereșc, și care să aibă aprobarea Sa, dacă el ar voi să afle acea fericire adevărată care constă din aprobarea propriei sale conștiință și cea a Creatorului și Judecătorului său, în bunătatea căruia să află viață, și la a cărui mână dreaptă să află plăceri fără de capăt.”—Psa. 16:12; W. T. -95-167.

Soarele inimei mele, Tatăl meu scump,
Când Tu ești aproape, eu noaptea n-o simt;
O! de nu s-ar ivi vr-un nor pe pământ,
Ca să te facă nevăzut ochilor celor ce-ți cânt.
Paza inimei mele, deși o mare furtună,
Și cete de dușmani voesc să mă răpună;
Adăpostul și fuga mea e la Tine,
Înainte-ți orice dușman trebuie să se închine.
Ertarea și preamărirea Tu o dai,
Acelora cari aproape de Tine găsesc al lor trai;
Și nu împiedici de la nici un bine,
Oaia care veșnic de turmă se ține.

**O SENTINȚĂ A PUBLICULUI CUGETĂTOR ÎN CONTRA CREZURILOR
EVULUI-MEDIU**

APOCALIPSUL 5

EXECUTORUL PLANULUI

5:1. *Și văzui în mâna dreaptă.*—„Planul Divin, cunoscut numai Tatălui, Dumnezeu însuși, era ținut în mâna Sa proprie—în puterea Sa — până o să se dovedească cineva vrednic să-l cunoască, și să-i devie executorul ca trimes preanonat al lui Dumnezeu.”—E36.

A Celui care ședea pe Tron.—„Cel care ședea pe Tron este Dumnezeu însuși. Iar cartea din mâna Sa dreaptă, era Planul de Răscumpărare al omenirii, sigilat [închis] de toți până se va găsi unul dovedit vrednic să o deschidă.”W. T. -97-150.

O carte.—„Nu Biblia, ci Planul Divin, cu timpurile și anotimpurile Sale.” (W. T. -16-252) „Aceasta Taină, Secretul Domnului, necunoscut de nimenea altul afară de Dânsul—Planul Său pentru mântuirea lumii.”—W. T. -97-256.

Scrisă pe dinainte.—Scrierea din față sau dinainte, arată îndeplinirea a toate cele profeții *dinainte*. Ori-ce cuvânt al profețiilor Cuvântului lui Dumnezeu este sigur de o îndeplinire. „Căutați în cartea Lui Dumnezeu și cetiți: nici una din acestea nu va lipsi, nici una din ele nu va da greș; căci aceasta a ordonat gura Mea.” (Isa. 34:16) „Cartea aceasta conține toate întâmplările ce să perândă acum, și se vor perândă în timpul de o mie de ani, până la sfârșitul ei—până ce toate faptele din cer, pe pământ și din mare, vor aduce laudă, cinste, mărire și putere Celui care sade pe Tron și Melușelului în veci vecilor.-Apoc. 5:13.” (W. T. -09-243) „Popoarele din răsărit obicinuesc a scrie de la dreapta la stânga; iar cele din apus și miază-noapte de la stânga la dreapta; dară grecii câteodată obicinueau a scrie când într-un fel când într-altul.”—McC.

Cuvântul este scris lămurit pe dinafară, așa că oricine să-l poată ceti, însă a nu-i putea înțelege însemnătatea lui fără ajutorul dumnezeesc. Intre timp, din vârstă în vârstă, întâmplările prezise să petrec cu precizie în feliul cum s-au spus. Obiceiul de a scrie, parte de la stânga la dreapta, parte de la dreapta la stânga, face cu puțință îndeplinirilor să urmeze profețiilor cu exactitate, de la început până la sfârșit, cuvânt după cuvânt și literă după literă. Scrie un cuvânt pe o coală de hârtie, întoarce-o apoi pe cealaltă parte, și privește-o ținându-o în fața unei lumini puternice. Așa este și cu Cuvântul lui Dumnezeu. Profețiile par lucruri ciudate până le sosește timpul convenit de a le vedea și înțelege în lumina lor adevărată, și atunci devin clare ca cristalul. Ceea ce să putea vedea numai ca prin sită sau descrie numai în mod nedesăvârșit până la ruperea sigi-lului tănuitor, nu mai e taină după ce

sigilul este rupt, pentru că atunci cartea poate fi întoarsă sau deschisă și ținută în dreptul luminii care îi dă deslegarea. Atunci îndeplinirile se văd potrivitându-se profețiilor ei. Dacă liniile nu sunt clare, atunci din oareșcare cauză noi ne uităm asupra lor din afară și nu din lăuntru.

Și pe dinapoi.—„Afară de promisiunea [scrisă pe partea dinafară a cărții] că vom fi mântuiți prin „Seminția femeii” nu să putea ști nimic despre mărutul plan al mântuirii și restatornicirii omeniei, până ce Fiul lui Dumnezeu, părăsind mărirea ființei sale spirituale a luat natura noastră și prin jertfirea de Sine ne-a răscumpărat de la moarte. Și atunci, noi cei nedesăvârșiți primind prin credință meritul sacrificiului Său, și astfel îmbrăcându-ne în alb [dreptatea Sa], suntem socotiți vrednici a privi în cartea tainelor cum El rupe un sigil după altul.”—W. T. -02-332; Ezek. 2:9, 10.

Pecetluită cu șapte peceți.—„Lucrurile pecetluite nu erau convenite de a fi înțelese nici chiar de Răscumpărătorul nostru până după primirea din partea Sa a toată puterea în cer și pe pământ, după învierea Sa. Atunci executarea exclusivă a Planului dumnezeesc a fost lăsată în seama Lui.”—W. T. -16-253.

5:2. *Și văzui inger puternic.*—întruparea Legii, inger înseamnă trimis, sol sau orice alta ce îndeplinește un lucru ordinar. „Cel ce face pe îngerii Săi vânturi și pe slujitorii Săi pară de foc [cauzează vânturile, și chiar flacăra focului, cum a fost în cazul Sodomei și Gomorei, să-i îndeplinească scopurile].—Evr. 1:7.

Vestind.—In chipuri, figuri, semne și simbole.—Evr. 10:1, 2.

Cu glas mare.—Toi timpul de la căderea lui Adam și înainte.

Cine este destoinic.—„Timpul acestei întrebări cuprindea periodul dinainte de venirea lui Isus pe pământ, până la învierea Sa din groapă. Dumnezeu a dat privilegiul acesta celui mai onorat din toată oastea cerească de a se dovedi destoinic să deschidă cartea, marele Plan dumnezeesc, și de a le duce la îndeplinire întocmirile lui; iar El n-a lăsat privilegiul acesta să treacă pe lângă dânsul, chiar și dacă a trebuit să-l coste 33 de ani de înjosire, până la moartea cea mai rușinoasă. El s-a dovedit destoinic, ducând la îndeplinire prevederea acelui plan, partea primă la întâia Sa venire, iar partea a doua, o va aduce la îndeplinire în cursul miei de ani.”—W. T. -16:252.

Să deschidă Cartea.—„întrebarea: cine este destoinic să deschidă cartea și să desfacă pecețile ei? fusese pusă prin timp de patru mii de ani, de la auzirea făgăduinței că Seminția femeii va zdrobi capul Șarpelui, iar chestia mai importantă la ordinea zilei a fost.—Cine va fi socotit vrednic de Dumnezeu să ducă la îndeplinire mărutul Său plan și

grațioasele Sale prevederi, și de a fi astfel onorat mai presus de toți alții, ca Solul Legământului de Har a lui Dumnezeu?"—W. T. -97-150.

Și să desfacă pecețile ei.—„Ioan aude strigătul: cine este destoinic să deschidă Cartea și să desfacă pecețile?—adeacă cine este vrednic de a fi încredințat cu executarea sau ducerea la îndeplinire a marelui Plan Divin, minunat prin înțelepciunea fără margini și dragostea fără fund, și prin lungimea, lărgimea, adâncimea și înălțimea lui, care întrec orice pricepere omenească?"—W. T. -97-256.

5:3. *Și nimenea în Cer.*—Nici un înger nu s-a dovedit destoinic pentru aceasta. „La cari lucruri îngerii doresc să se uite de-aproape.”—1 Pet. 1:12.

Nici pe pământ.—Nici un om pe pământ nu era destoinic sau vrednic. „Frate pe frate nu poate răscumpăra de la moarte, nu poate da lui Dumnezeu prețul răscumpărării sale.” (Psa. 49:8) „Nu este drept nici unul măcar; pentru că toți păcătuiră și au lipsă de mărirea lui Dumnezeu.”—Rom. 3:10, 23.

Nu putea să deschidă cartea.—„Ioan a privit în icoană ca să vadă cine va fi acel destoinic, dar nu se găsea nimeni.”—W. T. -09-243.

Nici să se uite în ea.—În lumina acestei Scripturi, cine poate îndrăzni cu proprie putere, înțelepciune și dreptate să încerce să tălmăcească Cuvântul lui Dumnezeu, sau să ieie vre-o parte la executarea Planului?—Evr. 12:18-29. 5:4. *Și plângeam tare.*—„Ioan era foarte trist și îi părea foarte rău că Dumnezeu are niște scopuri atât de mari și frumoase, pline de îndurare și binecuvântare pentru om, dar cari nu vor putea fi aduse la îndeplinire din lipsa unuia care se fie destoinic sau demn de a le fi executorul.”—W. T. -09-243.

Că nimenea.—Nici o ființă în tot Universul.

N-a fost găsit destoinic să deschidă cartea.—Punându-se întrebarea, iar negăsindu-se nimenea destoinic nici în cer nici pe pământ, s-a produs o liniște și tăcere în tot Universul [reprezentând starea lucrurilor înainte de venirea lui Isus], iar Ioan a început a-și zice sie-și astfel: Ah! noi nu vom putea cunoaște niciodată bunătatea lui Dumnezeu și planurile Sale înțelepte pentru mântuirea și fericirea făptuitorilor Sale, pentru că nimenea nu să arată destoinic să se uite în ele, să le cunoască s-au să le aducă la îndeplinire.—W. T. -97:150; Ioan 1:27; Mat. 8:8.

Nici să se uite în ea.—„Așa a fost, că nici Domnul nostru Isus, după cum însuși a mărturisit, n-a putut cunoaște în deplin toate lucrurile din planul Tatălui, până după îndeplinirea sacrificiului Său și scularea Sa din mormânt. Atunci cunoștința Lui despre planul Tatălui deveni desăvârșită. (Mark. 13:32)”—W. T. -97-150.

5:5. *Și unul dintre bătrâni.*—Profeția de pe patul de moarte a lui Iacob. Identificarea sau cunoașterea acestui bătrân, ne face în stare să cunoaștem și pe

ceilalți douăzeci și trei.—Apoc. 4:10.

îmi zice.—„Iuda pui de leu este. Sceptrul din Iuda nu se va depărta, nici legislatoriul dintre picioarele lui, până ce va veni Silo; și acelaia îi vor da popoarele ascultare.”—Fac. 49:9, 10.

Nu plânge: iată a biruit Leul.—„Sfântul și Dreptul; cel Drept.”—Fapte 3:14; 22:14.

Care este din seminția lui Iuda.—„Prețul acesta mare la care Israilul aspira veacuri dearândul, a fost câștigat de Leul din Seminția lui Iuda. (Evr. 7:14)”—B85.

„Ca un exemplu despre pretențiunile greșite de mai târziu, amintim faptul unui papă nu de mult, care în suirea sa pe tronul papal, și-a luat titlul de Leo XIII-lea, iar imediat după aceea și-a subscris numele astfel: *Leo de tribus Juda* —Leul din Seminția lui Iuda.”—B316.

Rădăcina lui David.—„Nu ca Logos în starea sa pre-umană, și nici ca omul Isus, a fost Domnul din rădăcina lui David; ci ca înviatul Mesia.”—E136; Isa. 11:1; Rom. 15:12; Apoc. 22:16.

Să deschidă cartea.—„Când Domnul nostru Isus și-a dovedit pe deplin credincioșia Sa Tatălui ceresc, prin ascultare până la moartea cea mai rușinoasă, moarte pe cruce, atunci și prin aceasta El a devenit vrednic de toată încrederea și bizuirea Tatălui.”—E37.

Și cele șapte peceți ale ei.—„Să destăiunească, prin ducând la îndeplinire, întregul Plan dumnezeesc. Mare a fost favoarea pusă asupra Celui Drept din seminția lui Iuda, prin aceea că i s-a îngăduit să desfacă pecețile; și mare este privilegiul dat acelora cari sunt permiși să se uite în lăun-tru după desfacerea lor.”—W. T. -02-332; Apoc. 5:2; 6:1.

5:6. *Și văzui între tron.*—„La sânul Tatălui.”—Ioan 1:18.

Și cele patru ființe.—„Chip al ființei Lui. (Evr. 1:3) Cele patru însușiri de caracter ale lui Dumnezeu: Dreptatea, Puterea, Iubirea și înțelepciunea.

Și între bătrâni.—Tema principală a toate profețiile celor 24 de Profeți.—Apoc. 4:10.

Un melușel stând ca înjunghiat.—„Iată a lui Dumnezeu Mel, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1:29, 36) Nu a fost cu puțință pentru Domnul să cunoască deplinătatea Planului dumnezeesc până nu s-a dovedit mai întâiu destoinic prin ascultarea sa până la moarte.”—W. T. -06-39; Isa. 53:10; Fapte 8:32; 1 Pet. 1:19.

Având șapte coarne.—Putere desăvârșită. „Datu-mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ.”—Mat. 28:118; 1 Șam. 2:1, 10; Deut. 33:17; 1 Regi 22:11.

Și șapte ochi.—înțelepciune desăvârșită. „In care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței.”—Col. 2:3; Zach. 3:9; 4:10; Apoc. 1:4; 3:1; 4:5; 2 Cron. 16:9.

Care sunt cele șapte Spirite ale lui Dumnezeu.—Sau lumini de foc.—Apoc. 4:5.

Trimise în tot pământul.—Vezi Apoc. 1:4.

5:7. *Și veni și luă cartea.*—„Lui i-a fost încredințată marea carte, ca rând pe rând, la timpul cuvenit, toate minunatele previziuni ale Planului Divin să fie îndeplinite în preamărirea Bisericei și în binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ.”—W. T. -06-39.

Din mâna dreaptă.—Vezi Apoc. 5:1.

Celui care șade pe tron.—Creatorul suprem. Dacă Isus și Tatăl sunt o persoană, o Treime—„una în persoană și egali în mărime și putere,” atunci cum s-ar putea ca unul să vie la celalalt după ceva, sau cum ar putea ca El să vie la sine însuși după ceva, care o are și și-o dă tot Lui?

5:8. *Și când luă cartea.*—Fiind îndreptățit la aceasta prin destoinicia Sa care s-a dovedit prin ridicarea Lui din moarte și înălțarea Lui la natura dumnezească.

Cele patru ființe.—Dreptatea, Puterea, Iubirea și înțelepciunea.—Apoc. 4:6, 7.

Și cei douăzeci și patru de bătrâni.—Veștile sau profețiile celor douăzeci și patru de Profeți.—Apoc. 4:10.

Căzură înaintea Melușelului.—I-au adus cinste și laudă Biruitorului asupra păcatului și morții.

Având fiecare citară [harfă].—Dând cele mai frumoase melodii ce le-a auzit cândva urechile muritorilor.—Apoc. 15:1-4; 4:10.

Și cupe de aur.—Cădelnițe, tămâietoare, asemenea celor întrebuințate la Altarul de Aur.—Ex. 25:29; 30:1-9.

Pline de tămâie.—Dulcele odor al inimilor paciente [răbdătoare], scumpe în amintirea Tatălui, cari îl imploară [roagă ferbinte și stăruitor] pentru dragostea și înțelepciunea dumnezească.—Psa. 141:2; Ex. 30:38; Lev. 16:12, 13; Luc. 1:9, 10; Fapte 10:4.

Care sunt rugăciunile sfinților.—Cari s-au făcut, conform orânduielei Tatălui, în numele Celui care este onorat aici. —Ioan 16:23; Ef. 2:19.

5:9. *Și cântă cântare nouă.*—„Aceasta înseamnă că Planul dumnezeesc a fost făcut cunoscut—în întregime— pentru că deja El avea oareșicare cunoștință despre el, dar acum i se descoperise în totul.”—W. T. -16-253; Psa. 40:3; Apoc. 14:3.

Zicând: vrednic ești să iei cartea.—Vrednic ești de „numele care este mai presus de orice nume.”—Fil. 2:9.

Și să deschizi pecețile ei.—Să descoperi minunata metodă prin care Tatăl va desvolta pe mântuitorii lumii.—Obadia 21.

Fiind că fuși înjunghiat.—El și-a jertfit voința Sa, dar aceasta nu era de-ajuns. „Dumnezeu voia ca El să jertfească nu numai voința Sa, ci chiar viața, ca ființă ome-nescă. Când toate aceste probe El le îndeplini prin moartea Sa pe cruce, Dumnezeu i-a dăruit un nume căruia toți vor trebui să se plece, atât în cer cât și pe pământ, și să-l recunoască ca pe cel

mai presus onorat de Tatăl.”—W. T. -16-252.

Și răscumpărași.—„Agorazo. Acest cuvânt înseamnă a cumpăra pe piața liberă.”—I Cor. 6:20; Gal. 3:13; Ef. 1:7; Col. 1:14; I Pet. 1:18, 19.

Pentru Dumnezeu.—„Ce spun Scripturile despre sacrificiul lui Christos, jertfa adusă de El? Zic ele că a fost făcută lui Satan (I Cor. 10:20) sau lui Dumnezeu? Noi răspundem, că toate jertfele din epoca evreiască, cari jertfe tipificau pe aceasta jertfă mai bună care ridică păcatele lumii, erau aduse lui Dumnezeu prin înaltul preot, care era un tip al Domnului Isus.—E449.

În sângele Tău.—„Căci dacă sângele de țapi și de tauri... sfințește spre curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Dumnezeu.”—Evr. 9:13-15.

Din orice seminție.—„În urmașii tăi binecuvântate vor fi toate neamurile pământului.”—Fapte 3:25.

Și limbă.—„Tot genunchiul se va pleca înaintea mea, toată limba îmi va jura.”—Isa. 45:23.

Și popor.—„Cerurile proclămă dreptatea Lui, și toate popoarele văd mărirea Sa.”—Psa. 97:6.

Și neam.—„Și în Seminția ta se vor binecuvânta toate neamurile pământului.”—Fac. 26:4, 22:18; Apoc. 14:6.

5:10. *Și făcuși Dumnezeului nostru împărăție.*—„Aceasta va fi împărăția sfinților, în aceea, că ei vor domni și judeca și binecuvânta lumea împreună și sub conducerea lui Isus, care va fi Regele-Șef al acelei clase de împărați. (Rom. 8:17, 18) Adevărați stăpânitori ai împărăției vor fi numai Domnul nostru cu Turma Sa Mică, Mireasa, cei aleși.”—D618; Luca 12:32.

Și preoție [nu preoți, așa spune cuvântul grecesc].—„Pregătirea dumnezească a unei Preoții Regești arată slăbiciune, nedesăvârșire din partea omenirii în ajutorul căreia aceasta preoție împărătească este orânduită să vie într-ajutor, pentru ai învăța, și pentru a primi jertfele pentru păcat, și căroră în schimb să le dea binecuvântare și iertare.”—E476; I Pet. 2:5, 9; Apoc. 1:6; 20:6.

Și vor împărați.—„Dară înainte de ce preoțimea regească își începe domnirea ei, trebuie să sufere cu El, ca parte din sacrificiile antitipice.”—„Se umple cu totul lipsurile suferințelor lui Christos.” (2 Tim. 2:12; Col. 1:24)—T. § 36, 37.

Pe.—Epi, asupra.—Apoc. 6:16.

Pământ.—„Și domnia și puterea și măreția regatelor de sub tot cerul, se vor da poporului sfinților celui Prea-înalt, a cărui domnie va fi domnie eternă, și toate popoarele îl vor servi și-l vor asculta. (Dan. 7:27)”—D618

5:11. *Și văzui.*—Ioan văzu aceasta în viziune și o va vedea adeva.

Și auzii—Ioan auzi în viziune și va auzi adeva.

Ca glas de îngeri mulți.—Afară de nenumăratele oști cerești, îngerii, se va găsi Turma cea Mare în aceasta gloată fericită. Întâmplările de aici și până la

sfârșitul capitolului sunt o descriere pitorească a ceea ce se va întâmpla la sfârșitul miei de ani.

Împrejurul Tronului.—„In cercul Cerului" (Iov22:14), cercul Universului.

Și al ființelor.—Dreptatea, Puterea, Iubirea și înțelepciunea.—Apoc. 4:6, 7.

Și al bătrânilor.—Profețiile.—Prov. 4:10.

Și numărul lor.—„Al căror număr nici un om nu-l știe." —Apoc. 7:9, trad. engl.

Era zecimi de mii de zecimi de mii și mii de mii.—Numărul Turmei celei Mari, în aparență, va trece peste o sută de milioane. Num. 4:46-48 și Ex. 28:1, arată numai câte un preot la fiecare 2,860 de Leviți, care înmulțiți cu 144,000 de preoți [Turma cea Mică], ar face numărul total al Turmei cele Mari aproximativ 411,840,000. Daniil 7:10.

5:12. *Zicând cu glas mare.*—Turma cea Mare vor fi niște lucrători foarte înfocați dincolo de vâl, pentru că de fapt ei iubesc pe Domnul din toată inima, și din tot sufletul și din toată puterea lor (Marc 12:30), și au nevoie numai să fie liberați spre a da un avânt deplin iubirii lor.

Vrednic este Melușelul cel înjunghiat.—„Domnul nostru Isus a dovedit înaintea Tatălui, a îngerilor și a fraților săi, statornicia fidelității sale către Tatăl și Legea Sa, arătând astfel că Legea nu era peste puțința omului desăvârșit de

a o ținea, și deci Legea lui Dumnezeu este bună și dreaptă, fapt care El l-a dovedit prin tinerea ei sub cele mai ne-favorabile împrejurări."—E120.

Ca sa ia puterea.—Turma cea Mare vede cu umilire că credincioșia, silința și zelul lor n-a fost de ajuns pentru ai înălța pe ei la putere.

Și bogăție.—Ei își dau seama acum că ei n-au adunat toate tesaurile pe care ei le-ar fi putut, ci au îngropat talenții [însușirile] lor în lucruri pământești.

Și înțelepciune.—Ei își dau seama de neînțelepciunea lor căutând mărirea oamenilor și că Turma Christos, care în aparență erau nebuni pentru Christos, au fost de fapt cei mai înțelepți dintre înțelepți.

Și tărie.—Ei recunosc că au întrebuițat tăria sau puterea lor pentru a suporta și păstra asezămintele cari mai de grabă împiedeau decât ajutau pe Mireasa lui Christos să se pregătească pe sine.

Și cinste.—Ei recunosc că, ca clasă ei au căutat și căpătat cinstea care vine de la oameni, însă n-au căutat pe cale potrivită cinstea care vine numai de la Dumnezeu.

Și mărire.—Ei recunosc că n-au îndeplinit înaltele condițiuni ale jertfirei de sine, și de aceea sunt nevrednici de aceasta înaltă răsplată.

Și binecuvântare [așa zice în grecește].—Ei simt că binecuvântările date lor de Domnul au fost în mod egoist și necugetat folosite numai pentru ei și familia lor, fără nici o gândire serioasă la trebuințele familiei Domnului; și că foarte potrivit, și cu tot

dreptul cea mai mare binecuvântare a binecuvântărilor—privilegiul de a aduce binecuvântările lui Dumnezeu lumii sărmane—să dă celor cari au avut toată silința „celor care după stăruință de bună lucrare [au] căutat mărire, cinste și nemurire." (Rom. 2:7) Astfel ei laudă pe Melușel și Mireasa Sa, pentru că aceștia sunt una.—Apoc. 19:7. 5:13. *Și pe orice făptură.*—După ce vor fi nimiciti toți incorigibilii, care va avea loc la sfârșitul Vârstei Mileniale [și aceasta, va fi în sine o binecuvântare pentru aceia care nu vor se face folos cuvenit de viața lor].

Care este în cer.—„Și să se închine Lui toți îngerii lui Dumnezeu." (Evr. 1:6) „Inchinați-vă Lui, toți zeii."—Psa. 97:7.

Și pe pământ.—Toată omenirea.—I Cor. 15:25.

Și din mare.—Ori care dintre aceste înțelesuri este adevărat: „Clasa de oameni ce continuă a fi „în mare," adică nestingheriți și nefiind sub controlul religiunii, vor înceta de a mai fi. A doua: învierea morților nu va cuprinde numai pe cei din morminte, cari, „când vor auzi glasul Lui, vor eși" (Ioan 5:28, 29), ci și pe aceia cari s-au pierdut în valurile mării, vor fi readuși: „Și dete marea pe morții care sunt în ea."—Apoc. 20:13.

Adecă pe toate dintr-însele.—„Ca în numele lui - Isus să se plece orice genunchi al celor cerești, și al celor pământești, și al celor de sub pământ."—Fil. 2:10; Ef. 1:10; Col. 1:20.

Le auzii zicând.—Miriadele de ființe fericite, de pe toate planetele create, de la cea mai mică până la cea mai mare, în cer și pe pământ, recunosc cu bucurie izvorul de unde vine binecuvântarea lor.—Rom. 9:5.

Cel care șade pe Tron.—Tatăl și Prietenul nostru.—I Cor. 29:11.

Și Melușelului.—Răscumpărătorul și Fratele nostru.

Are lauda.—I se cuvine și se dă.

Și cinstea.—Pe la timpul acela toți vor fi ajuns să cunoască ce mare cinste s-a dat fiecăruia de a primi cel mai prețios dar al vieții, și vor recunoaște cu bucurie izvorul de unde vine.—I Tim. 6:16.

Și mărirea Atotputernicului.—Toți vor fi ajuns se cunoască mărirea vieții pe planeta pe cari se vor fi aflând ei. „Sunt corpuri cerești, și corpuri pământești. Alta este strălucirea soarelui, și alta strălucirea lunii, și alta strălucirea stelelor; căci stea de stea să deosebește în strălucire."—I Cor. 15:40, 41; Rom. 16:27; I Pet. 4:11; 5:11.

În veci vecilor.—„In vârstele vârstelor," după grecește.

5:14. *Cele patru ființe ziceau Amin.*—Dreptatea, Puterea, Iubirea și înțelepciunea unite declară că acesta este rezultatul glorios și fericit.

Și bătrânii căzură și se închinară.—Profețiile clar mărturisesc, că nimeni dintre oameni, spiritele rele sau diavolul însuși, nu poate să împiedece acest desăvârșit sfârșit al planului care a început atât de

minunat și încă progresează

—desăvârșirea, prin suferință, a Turmei Mici, a Turmei celei Mari și, în adevăr, a întregii lumi.— Apoc. 4:10.

APOCALIPSUL 6

ȘASE SIGILE ȘI PAPISMU

6:1. *Și văzui.* — „Dumnezeu nu descopere planurile Sale numai pentru a satisface o plăcere a celor curioși. Dacă am dori să înțelegem ceea ce se descopere în aceasta cart noi trebuie să avem o dorință sinceră de a cunoaște ama-nuntele Planului lui Dumnezeu, cu acel scop în vedere, de a deveni conlucrători la el. Numai aceștia singuri sunt demni de al cunoaște, și numai aceștia ajung a cunoaște lucrurile adânci ale lui Dumnezeu cari sunt scrise în Carte, în sensul de a le pricepe și aprecia. Aceștia sunt dreptii pentru cari s-a semănat lumina [adevărul]. Aceasta vred-nicie să cere nu numai la început, ci în tot parcursul căii luminii. Dacă nu ne arătăm vrednici în urma deosebitelor probe cari ne sunt aplicate din timp în timp, noi nu putem înainta departe pe drumul luminii; și dacă cei necredincioși nu se trezesc și ridică la mai mare sânguință și trezvie, lumina deja în ei va deveni întunecoasă. Și cât de mare și puternic trebuie să fie întunerecul unuia aruncat afară din lumină! (Matei 6:23)”—W. T. -02-332

Când deschise Melușelul. — „Desfacerea sigilelor a progresat în tot cursul Vârstei Evanghelice. S-a cerut tot Veacul acesta și se va cere tot Veacul Milenar pentru a complecta Planul. Putem presupune că Domnul nostru Isus a devenit cunoscut cu toate trăsăturile lui după înălțarea Sa în prezența lui Dumnezeu. Domnul nostru a declarat, că precum Tatăl îi va descoperi Lui, El în schimb ni le va descoperi nouă.”—W. T. -16-253; Apoc. 5:5-9.

Pe una din cele șapte peceți. — „Fiecare sigil cum el a fost desfăcut îngăduia Cărții sau Tuiului să se deschidă din ce în ce tot mai tare, astfel că Taina lui Dumnezeu devenia din ce în ce mai lămurită.”—W. T. -97-257.

Și auzii. — Urletul unui Leu.

Pe una dintre cele patru ființe. — Dreptatea, înfățișată prin Leu. — Apoc. 4:7.

Zicând, ca vuet de tunet: vino și uitate. — Ridicate și vezi cum Dreptatea nemărginită îngăduie una din cele mai mari fapte ale nedreptății să se producă.

6:2. *Și văzui.*—Ioan a văzut în viziune prima trăsătură curioasă și minunată a Planului Divin în permiterea răului în legătură cu epocile Biserice, dincolo de epoca sa, adică Smirna.

Și iată un cal alb.—Caii înseamnă doctrine. Calul alb au fost învățăturile și doctrinele Domnului nostru și ale Apostolilor, recunoscute ca fiind singure în stare să reguleze credința și purtarea Bisericei lui

Dumnezeu.

Și cel care ședea pe dânsul.—Episcopul de la Roma, embrionul Papă, reprezentantul personal a lui Satan. *Avea arc.*—„întind limba lor, arcul lor de minciună; și în pământul lor nu biruesc prin adevăr; ci trec din răutate în răutate și de Mine nu știu, zice Domnul.”—Ier. 9:3.

Și i se dete cunună.—Mare cinste și stăpânire în Biserică. „Sub domnia lui Constantin [care și-a asasinat (omo-rît) pe fiul său în acelaș an în care el a adunat Consiliul de la Mcea] opoziția din Imperiul Roman contra Creștinismului a dat loc *favoarei*, iar Imperialul *Pontifex Maximus* a devenit patronul mărturisitei dar apostatei Biserici a lui Chri-stos, care părăsise calea adevărului; și, luându-o de mână, i-a ajutat să ajungă la o stare de popularitate și vază din care mai târziu, când puterea Imperială a Romei deveni prea slabă, ea a fost în stare să-și pună pe tronuri pe reprezentanții ei ca stăpânitori supremi religioși.—*Pontifex Maximus*.”—£290.

Și eși să biruiască și a biruit.—Astfel vedem în aceasta primă perioadă o *aparentă* înfrângere a Dreptății nemărginite. În aparență, Dumnezeu a părăsit Biserica Sa lăsând în primejdie toate interesele ei prin aceea că a încredințat puterea în manele sistemului ecclesiastic, sau preoțesc. Dar urmează ceva și mai rău!

6:3. *Și când deschisă pecetea a doua.*—Descoperind perioada a doua a istoriei lui Antichrist.

Auzii pe a doua ființă.—Puterea nemărginită.—Vezi Apoc. 4:7.

Zicând: vino și uitate.—Vino și uitate cum nemărginita Putere consimțește la întâmplarea și desvoltarea unui lucru ce pare biruitor tocmai contra sa.

6:4. *Și eși alt cal.*—Un Cal-Crezuri, deosebite de învățăturile Scripturii pe cari în mod fals voiau să le înfățișeze [adecă crezurile].

Roșu ca focul.—Culoarea păcatului—imperfecțiunea. „De vor fi păcatele voastre roșii ca cărmăzul.”—Isa. 1:18.

Și cel care sădea pe damul.—Acelaș călăreț, Antichrist.

I se dete să i-a pacea de pe pământ.—De a zăpăci pe toți cei religioși—cu alte cuvinte, pe întreagă biserica mărturisită a lui Dumnezeu.

Și să se înjunghie unul pe altul.—De a să da jos unul pe altul și de a se nimici unul pe altul ca „învățători”, prin întrebuițând puterea romană împotriva tuturor „ereticilor.

Și i se dete cuțit mare.—Precum Domnul avea o spadă mare și puternică, Sabia Spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu (Ef. 6:17), și precum aceasta este înfățișată ca eșind din gura Lui (Apoc. 19:15), așa și Papizmul are o sabie-mare și puternică, alta decât Sabia Spiritului și împotriva aceștia, și care este din gura Papizmului. [Cuvântul

de aici, *cuțit* se. deosebește de cuvântul „spadă” din Apoc. 1:16, și se referă la cuțitul măcelarului.—Fac. 22:6, 10] „Papii [fiecare la rândul său] erau capii ”bisericii false, care este trupul său, totașa precum Isus Christos este Capul Bisericii adevărate, care este Trupul Său. Deoarece capul este reprezentantul trupului, iar *gura* vorbește în numele trupului, vedem, tocmai cum trebuia să ne așteptăm, că aceasta însușire a lui Antichrist este arătată în mod însemnat în Scripturi. În Dan. 7:8, 11, 25, și Apoc. 13:5, 6 gura lui Antichrist vine la iveală ca cea mai însemnată însușire caracteristică a lui.”—B304. Perioada aceasta, începând de la anul 325 d. Chr. și care durează până la anul 539, a fost perioada făuririi crezurilor. „Apropiați-vă, puneți picioarele voastre preste grumazii acestor regi.” (Iosua 10:24) Ei erau odată foarte puternici, dar acum aproape nevătămători. Domnul [Iosua, care înseamnă Mântuitor] i-a umilit prin sabia Spiritului Său, pusă în manele Pastorului Russell.

„Nici Luca în Faptele Apostolilor, nici un alt scriitor înainte de secolul al 5-lea, nu amintește de vr-o adunare a Apostolilor cu scopul de a făuri crezuri. Dacă ei făceau asemenea crezuri, atunci acestea ar fi același în toate bisericile și timpurile. Dar treaba stă tocmai din contră.” [McC]

Să spunem că binecunoscutul „Crez Apostolic cuprindea toate articolele principale ale credinței într-un Dumnezeu triune.” Dar acesta n-a fost de ajuns, și de aceea Crezul Nicean l-a mai reparat puțin, la an. 325: „Credem în Unul Dumnezeu Tatăl Atotțiitorul, Făcătorul celor văzute și nevăzute; și în unul Domn Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu, care purcede de la Tatăl, Unul născut, care este din aceeași materie ca și Tatăl; Dumnezeu din Dumnezeu; Lumină din Lumină; Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat; creat și nu făcut; din aceeași materie ca și Tatăl; de către care au fost făcute toate în Cer și pe pământ; care s-a întrupat pentru noi oamenii și mântuirea noastră, s-a făcut om, a suferit și a înviat a treia zi. S-a suit la Cer; El va veni să judece pe cei vii și pe cei morți. Și în Spiritul Sfânt. Dar aceia cari zic că a fost un timp când El n-a fost înainte de ce a fost zemislit; sau că El a fost făcut din ceea ce nu era; sau cine zice că Fiul lui Dumnezeu a fost făcut din altă materie sau esență, s-au făcut, sau schimbător, astfel de oameni îi blastămă biserica Catolică și Apostolică.”

Cinci-zeci și șase de ani mai târziu, la Consiliul al doilea Ecumenic din Constantinopol, în a. 381 un alt Crez a fost pus pe piață, anume Crezul Niceano-Constantinopolitan. El urmează: „Cred într-unul Dumnezeu Tatăl Atotțiitorul, Făcătorul Cerului și fu pământului și al tuturor lucrurilor văzute și nevăzute; și în unul Domn Isus Christos unul-născut Fiul lui Dumnezeu, carele din Tatăl s-a născut mai înainte de toți vecii; Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, conceput dar nu făcut, fiind din aceeași materie cu Tatăl, prin care s-au făcut toate lucrurile; care s-a coborât din Cer, pentru noi oamenii și pentru mântuirea noastră, și s-a întrupat de la Spiritul Sfânt în Fecioara Măria, și s-a făcut om, și s-a răstignit pe cruce sub Filat din Pont. a pătimit, s-a îngropat și a treia zi după Scripturi a înviat. Și s-a suit la cer și șade de a dreapta Tatălui; și va veni iarăși cu mărire să judece vii și morți, și a cărui împărăție nu va avea sfârșit. Mai cred în Sfântul Spirit, Domnul și Dătătorul de viață, carele de la Tatăl și de la Fiul purcede, și care împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și mărit, care a grăit prin gura prorocilor. Cred în una sfântă biserică catolică, sobornicească și apostolică. Cred într-un botez pentru iertarea păcatelor, și aștept învierea morților și viața veacului ce va să vie.”

Acesta a făcut tot ce a putut până la al patrulea Consiliu Ecumenic, la a. 451, când s-a compus Crezul Chalcedo-nic. Dar azi se vorbește foarte puțin de acest crez; pentru că „cele două partide în Consiliu au fost ridicate până la înălțimea pasiunii, iar deliberările, mai cu seamă în partea întâia a Consiliului, au fost zgomotoase din cale afară, până ce comisarii civili și senatorii au fost siliți să intervină să spuie episcopilor să țină ordine, căci astfel de zgomo-turi sunt o disgrăție.” Totuși îl reproducem pentru ceea ce este vrednic în el: „Noi mărturisim și într-un gând învățăm despre unul și acelaș Fiu, Domnul Isus Christos, desăvârșit în dumnezeire, și desăvârșit ca om, Dumnezeu adevărat și om adevărat, care constă dintr-un suflet și din trup; de aceeaș materie ca și Tatăl-Capul, și cu noi ca om; în toate asemenea nouă, afară de păcat; care a fost născut de Tatăl înainte de toate veacurile, după asemănarea Tatălui-Cap; iar în zilele din urmă a fost născut om asemenea oamenilor, din Măria Fecioară, mama lui Dumnezeu, pentru noi și pentru mântuirea noastră; și care trebuie recunoscut ca acelaș Christos, Fiul, Domnul, Unul Născut în două naturi, fără amestec, schimbare, împărțire sau despărțire; prin unirea lor aceste două firi nu-și pierd deosebirea, ci din potrivă, fiecare natură să păstrează și se găsește în aceeaș persoană și într-o singură *ipostază*, așa că de și el are două personalități, el nu este despărțit în două persoane, ci e acelaș Fiu, Cuvântul, Domnul nostru Isus Christos una și aceeaș persoană.”

Un mister milos a ascuns numele și data autorului Crezului *Athanasian*, crema tuturor crezurilor; dar el a fost probabil fabricat de Satana pentru întrebuințare cam pela a. 539 d. Chr., și a devenit foarte renumit. „Crezul acesta este primit de bisericile Greacă și Romano-Catolică cum și de cea Engleză, dar nu să întrebuințează în slujba bise-ricii Episcopale din America,” Ce fel de crez era acesta se va putea vedea din rândurile următoare luate

dintr-o publicație a Bisericii Anglicane din a. 1855: „Cezul Athanasian nu se bucură de prea mulți prieteni ca parte a vre-unui serviciu public. Nime nu presupune că el a fost un produs a lui Athanasius. [Athanasius a fost înființatorul sistemului mănăstirilor. El era Episcopul de Alexandria și prieten al împăratului Constantin care a izgonit în munți pe Arius]. Astăzi numai este nimeni amenințat, cel puțin dintre noi, de rătăcirile ce el le osândește; pentru că nimeni nu crede astăzi că toți cari sunt de religia Bisericii Greco-Catolică sunt numai decât osândiți vecinului chin; și astfel ori de câte ori el să citește, preotul ce face slujba, trebuie să spuie [prin crezul acesta] ceea ce nu crede nici el nici ascultătorii săi. Este adevărat, că prin deosebirea dintre Crezul propriu zis, și clauzele lui, afurisitoare, el se poate împăca cu conștiința sa că nu spune o falsifi-cație, dar și aceasta este de ajuns pentru înlăturarea lui din Liturgia noastră. Am avut și avem în biserica noastră prea multe rezerve mintale. În ceea ce privește Sf. Treime este destul de susținută prin crezul Apostolic și cel Nicean.”

Pare aproape de necrezut că să mai găsește cineva care să creadă în mod serios următoarea ciudată declarație:

„Ori cine, ca să poată fi mântuit, trebuie înainte de toate să ție religia și credința Catolică, care credință, cine nu o va păstra întreagă și neatinsă, nepângărită și din toată inima, va suferi pierdere vecinică. Iar Credința Catolică este aceasta: că noi ne închinăm unui Dumnezeu în trei Ființe, și Treimea într-o Ființă; dar persoanele nu se pot confunda iar materia [substanța] nu se poate despărți. Pentru că una este persoana Tatălui, alta a Fiului și alta a Spiritului Sfânt. Dar dumnezeirea [Godhead] Tatălui, a Fiului și a Spiritului Sfânt este una și aceeași; mărirea aceeași și maiestatea co-eternă. Precum este Tatăl așa este și Fiul și Spiritul Sfânt. Tatăl nefăcut, Fiul nefăcut, și Spiritul Sfânt nefăcut. Tatăl necuprins, Fiul necuprins și Spiritul Sfânt necuprins. Tatăl etern, Fiul etern și Spiritul Sfânt etern. Și totuși, ei nu sunt trei eterni, ci numai unul etern. Precum deasemenea ei nu sunt trei persoane de necuprins, nici trei nefăcuți, ci unul nefăcut și necuprins. Precum este Tatăl atotputernic așa este și Fiul și Spiritul Sfânt atotputernic. Și totuși ei nu sunt trei atotputernici, ci unul atotputernic. Precum este Tatăl Dumnezeu, așa este și Fiul și Spiritul Sfânt Dumnezeu. Și totuși nu sunt trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu. Precum este Tatăl Stăpân așa este Stăpân și Fiul și Spiritul Sfânt. Pentru că precum noi suntem siliți de adevărul creștin să înțelegem că fiecare din aceste persoane este Dumnezeu și Stăpân, tot așa ni se oprește de către Religionea catolică să credem în trei Dumnezei și trei Stăpâni. Tatăl nu este făcut de nime, nici creat nici născut. Fiul este numai de la Tatăl; nici făcut, nici creat, ci născut. Spiritul Sfânt purcede de la

Tatăl și de la Fiul; nici făcut, nici creat, nici născut, ci purcede. Astfel este numai un Tată, nu trei; un Fiul, nu trei Fii; un Spirit Sfânt nu trei Spirite Sfinte. Și în această Treime nici unul nu e mai înainte sau mai pe urmă; nici unul nu e mai mare sau mai mic decât celalalt; ci toate trei persoanele sunt veșnice și tot una. Astfel că în toate, cum s-a spus mai înainte, trebuie preamărită o persoană în trei și trei în una.

„Prin urmare cine voește să fie mântuit trebuie să creadă în Sf. Treime în modul acesta. Mai departe e nevoe pentru mântuirea veșnică ca să credem în întruparea lui Isus Christos. Pentru că credința adevărată este că noi credem și mărturisim că Domnul nostru Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu, este și Dumnezeu și Om. Ca Dumnezeu, e făcut din materia Tatălui, născut înainte de toate; și ca Om, din materia Mamei Sale, născut în lume. Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, cu rațiune și trup omenesc. Egal Tatălui în ce privește firea dumnezească și mai prejos de Dânsul în ce privește firea omenească. Care cu toate că este Dumnezeu și Om nu sunt două ființe, ci un singur Christos. Unul, nu prin schimbarea dumnezeirii Lui în om, ci prin aceea că s-a făcut om în Dumnezeu. Unul, nu prin amestecul materiei, ci prin unirea persoanei. Pentru că precum sufletul și trupul sunt un singur om, așa și Dumnezeu și omul sunt un singur Christos. Care a suferit pentru mântuirea noastră, s-a pogorât în iad, a înviat a treia zi din mormânt. El s-a suiat la Cer; El șade de-a dreapta Tatălui, Dumnezeului celui Atotputernic. De unde va veni să judece pe cei vii și cei morți. La venirea Lui vor învia toți și vor da socoteală pentru faptele lor. Iar aceia cari vor fi făcut bine vor merge în viața de veci, iar acei ce vor fi făptuit cele rele, vor merge în focul de veci. Aceasta este Credința Catolică în care dacă cineva nu crede, nu poate fi mântuit. Mărire i se cuvine Tatălui și Fiului și Spiritului Sfânt. Precum a fost la început, este și acuma, și va fi iară sfârșit. Amin.”

Aceasta pune capăt întreprindere de a compune crezuri, puterile de urzire a bolborosirilor lui Satana, cari să înlocuiască Biblia, au epuizat pentru un timp. Dar o mie de ani mai târziu, „Cezul Papei Pius IV-lea” a eșit în formă de edict sau decret în Decembrie, 1564. „Toți episcopii, ecele-siastici, preoții și învățătorii bisericii Catolice, precum și aceia care au trecut de la Protestantism mărturisesc și primesc următorul crez:

„Eu, A. B., cred și mărturisesc cu credință tare toate cele ce conține simbolul credinței, care să întrebuințeze în Sfânta Biserică Catolică; anume: Eu cred în unul Dumnezeu Tatăl atotputernic, Făcătorul Cerului și al Pământului, și atot cei-văzut și nevăzut; și în Unul Domn Isus Christos, unul născut Fiul al lui Dumnezeu, născut de la Tatăl înainte de toate, Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină

din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut iar nu făcut, dea- ceeași materie cu Tatăl, de cătră care toate s-au făcut; care s-a pogorît din Cer pentru noi oamenii și pentru mântuirea noastră, și a fost incarnat sau zemislit de Spiritul Sfânt în Fecioara Măria, și s-a făcut om; a fost răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, a pătimit și a fost înmormântat; și a înviat a treia zi din morți după Scriptură, și sa suit la Cer și șade de-a dreapta Tatălui și iarăș va să vie cu mărire ca să judece vii și morții, a cărui împărăție nu va avea sfârșit; și în Spiritul Sfânt, Domnul și Dătătorul de viață, care de la Tatăl și de la Fiul porcede, care împreună cu Tatăl și cu Fiul este preamărit și laudat, care a vorbit prin gura profeților; și într-una biserică Catolică și apostolică. Mărturisesc un botez pentru iertarea păcatelor, aștept învierea morților și viața veacului ce va să vie. Amen.

„Cu tărie cred și susțin tradițiile apostolice și preoțești, și în toate cele-lalte așezăminte și ceremonii ale besirecei aceștia. Mai recunosc și sfintele Scripturi, așa cum sunt tălmăcite de Sf. Maică Biserică, care are exclusiv dreptul să judece și se pronunțe înțelesul adevărat și tălmăcirea Sf. Scripturi; și nici nu voi încerca eu să le tălmăcesc altfel decum le-au tălmăcit sfinții părinți.

„Mărturisesc asemenea, că într-adevăr sunt numai șapte taine ale legii celei noi, așezate de Domnul nostru Isus Christos pentru mântuirea oamenilor, cu toate că nu fiecare din ele este trebuincioasă fiecăruia—anume: botezul, mirul, cuminecătura, pocăința, maslul preoția și căsătoria, și că ele împărtășesc harul; iar dintre acestea, botezul, căsătoria și preoția, nu pot fi repetate fără sacrilegiu. Primesc și cred cu toată tăria în toate ceremoniile Bisericii Catolice care să cuprind în tainele de mai sus, primesc și mărturisesc toate cele hotărâte de Consiliul din Trent cu privire la păcat, iertare și îndreptare. Mărturisesc asemenea, că prin sf. Liturghie i să aduce lui Dumnezeu o jertfă adevărată, curată, potrivită și ispășitoare pentru cei vii și cei morți; și că în sf. Taină a cuminecăturii este în-schimbare și întruchipare adevăratul trup și sânge, împreună cu sufletul și dumnezeirea Domnului nostru Isus Christos; și că din materia pâinei să prefacă trupul, iar din materia [lichidă] a vinului să prefacă sângele, ceea ce Biserica Catolică numește *Transubstanțiere*. Mărturisesc asemenea, că numai sub un fel sau altul, complect și întreg, se poate primi Christos ca un adevărat sacrament. Cred cu tărie că este un purgator, și că sufletele celor închiși în el pot fi ajutate prin rugăciunile celor credincioși. Asemenea cred că sfinții care stăpânesc împreună cu Christos trebuie să-i cinstim și să-i invocăm, ca ei să se roage lui Dumnezeu pentru noi, și că moaștele lor trebuie să se preacinstite.

„Asemenea cu tărie cred și mărturisesc, că trebuie să

avem și sil păstrăm icoana lui Christos, a Maicei lui Dumnezeu, deapănarea Fecioară, și ale celorlalți sfinți, și să le dăm cinstea cuvenită și să ne închinăm lor. Cred asemenea, că puterea indulgențelor ¹ a fost lăsată de Christos bisericii, și că întrebuintarea lor este de mare folos creștinilor. Cred în sfânta biserică romano-catolică și apostolică, *maica și patroana tuturor bisericilor*; iar eu făgăduiesc și jur ascultare de-pliia Episcopului de la Roma, urmașul Sf.-lui Petru, prințul apostolilor și vicarul lui Isus Christos. Mărturisesc, și asemenea cred, în toate celelalte hotărâri, decrete, edicte și crezuri date de sfintele canoane și de șoboarele generale, și mai cu seamă de către sf. Consiliu din Trent; asemenea condamn și refuz toate ce se opun acestora și blastăm toate ereziile blăstămate și respinse de către Biserica Catolică. Aceasta credință adevărată catolică, afară de care nime nu poate fi mântuit, pe care o mărturisesc de bună voie, eu, A. B. făgăduiesc, votez, jur, să o țin în întregime cu toată tăria mea și ajutorul lui Dumnezeu până la sfârșitul vieții mele; și se fac, toate câte îmi stau în putere [și să știu toate atrocitățile, cruzimele și chinurile diavolești ce biserica catolică le-a făcut.—Nota Trad.], ea se fie păstrată, învățată și propovăduită de toți acei cari sunt sub mine, sau sunt încredințați îngrijirii mele, în virtutea oficiului meu. Așa să-mi ajute Dumnezeu, și aceste Sfinte [?] Evanghelii. Amen."

Cu cât mai puțină Biblie, cu atât mai multe Crezuri, și cu atât întunecul mai gros și mai negru! Studenții în Biblie nu vor lipsi să observe cum întunecul acestor crezuri a înegrit din ce în ce mai mult. Incarnarea [înruparea] este amintită mai întâiu în Crezul al treilea, mario-latria [închinăciunea Măriei] în al patrulea, iar treimea și purgatorul într-al cincelea.

În Vârsta Milenială făcătorii de crezuri vor simți ca și cum ar dori să adaugă la crezurile lor un *postscript*, cu următorul cuprins: „P. S.—Ni s-au deschis ochii și acuma vedem că Isus a fost Alfa, *începutul* [adecă Isus a avut un început, pecând_a Tatăl n-a avut] creațiunei lui Dumnezeu, și Omega, cel" din urmă din făpturile direct create de Dumnezeu (Apoc. 22:13; 1:8); că el, ca Logos sau reprezentantul, trimisul sau Solul Tatălui, a fost *un* Dumnezeu [cuvântul Dumnezeu înseamnă *unul puternic*], dar nu Dumnezeu (Ioan 1:1); că toate s-au făcut prin Dânsul (Ioan 1:3); că Dumnezeu *a trimis* pe Fiul Său să mântuiască omenirea (1 Ioan 4:10); că Logos a devenit carne și sânge (Ioan 1:14), și că în zilele cât a fost sânge și came (Evrei 5:7) s-a făcut sărac (2 Cor. 8:9), mai prejos decât îngerii (Evr. 2:9), serv (Fil. 2:7), om (Fil. 2:8); că în timpul cât a fost om nu posedă toată înțelepciunea, pe care o avea Tatăl (Luca 2:52), ci a recunoscut Tatălui putere mai mare (Ioan 14:28) și cunoștință (Mat. 24:36); că precum Tatăl a zis mai înainte, că mărirea

Sa personală nu o va da la nime (Isa. 24:8), așa și Isus a mărturisit că El și Tatăl sunt două persoane deosebite (Ioan 8:17, 18); că El a spus singur că nu are mărirea pe care o are Tatăl (Ioan 17:5) și aștepta aceeași unire între biserică și Tatăl, care exista între El și Tatăl (Ioan 17:21-23); că El, atunci când a murit, a fost într-adevăr mort cu desăvârșire; atât de mort ca și cum nici n-ar fi existat niciodată (I Cor. 15:3; Apoc. 1:18); că Dumnezeu la sculat din morți (Fapte 2:24; Gal. 1:1); la înălțat foarte sus (Fil. 2:9) la natura Divină (2 Pet. 1:4); făcând să fie înfățișarea persoanei Sale (Evr. 1:3); dar că chiar și de la învierea Lui Tatăl nostru este Tatăl lui Isus [părinte înseamnă *dătător* de viață, iar fiu *primitor* de viață], și Dumnezeu nostru este Dumnezeu Lui (Ioan 20:17); că peste o mie de ani de acum Isus va îi supus Tatălui (I Cor. 15:28); că acum și pentru noi este numai un singur Dumnezeu (I Cor. 8:5, 6), și că toate învățăturile cari ziceau că -Isus Christos când a devenit carne a fost ceva mai mult sau mai puțin decât o ființă de carne și sânge desăvârșită, au fost de la Antichrist, care a dictat toate crezurile arătate mai sus."—I Ioan 4:3.

6:5. *Și când deschisă pecetea a treia.*—Desvălind a treia perioadă din istoria lui Antichrist.

Auzii pe a treia ființă.—Iubirea nemărginită.

Zicând: Vino și uitate.—Vino și vezi aparentul triumf complet al puterilor întunecului, și aparenta inactivitate a Iubirii nemărginite.

Și văzui, și iată cal negru.—Doctrinile întunecate, lipsite de orice lumină a Cuvântului lui Dumnezeu, ca Treimea, Iadul, Purgatorul, indulgentele, etc. etc. Nesocotire desăvârșită a Scripturilor, de preoți și de popor la fel, și punerea în locul lor a crezurilor urite, decretele papilor și so-boarelor!

Și cel care ședea pe dânsul.—Acelaș călăreț, Antichrist.

Avea cumpănă în mâna sa.—„Cumpăna amestecată în simbole pare a arăta vinderea grâului și fructelor prin măsură, și devine simbolul *lipsei*; pâinea prin cumpănă în-seamnă blestem în Lev. 26:26 și Ezek. 4:16, 17." (McC) În decursul acestei perioade, poporul de rând nu putea primi decât puține cuvinte sau versuri din Scriptură pe limba lor; iar pentru acestea erau siliți să plătească mari sume de bani preoților, cari singuri erau în stare a traduce din limbile moarte, sau peste tot, să le citească. Pentru că serviciile erau în limba latină, poporul era înfometat spiritual.

6:6. *Și auzii ca un glas.*—Vestea Domnului Isus, Păzitorul și îngrijitorul Bisericii adevărate.—Mat. 28:20.

În mijlocul celor patru ființe.—„Între tron și cele patru ființe, și între bătrâni, un Melușel stând."—Apoc. 5:6.

Zicând: O măsură.—„Cuvântul *chenix* înseamnă o măsură care cuprinde un cvart de vin și 12 zecimi de

cvart" (*Diaglott*)—un litru și ceva.

De grâu.—Fii adevărați ai împărăției.—C137.

Un denar.—„Un *denarius* era leafa pe o zi a unui lucrător în Palestina (Mat. 20:2, 9)." [Diaglott] Aceasta leafă, ceva mai mult decât un cvart de grâu pentru un lucru de o zi, arată cât de multă muncă trebuia în aceste zile groaznice și de întunec pentru a găsi „câte un grăunte de grâu."—Amos. 8:11.

Și trei măsuri.—Trei chenices, trei cvarte sau litre.

De orz.—Adulteri și adultere, căutând prietenia lumii. (Iac. 4:4) Orzul este simbolul adulterului precum grâul este simbolul virginității sau fecioriei.—Num. 5:15; Osea 3:1, 2.

Un denar.—Pentru un *denarius*. Era de trei ori mai ușor de a găsi un necredincios decât un credincios.

Și nu păgubi unt-de-lemnul.—Furnizarea unt-de-lemnului, Spiritul Sfânt al deplinei supunerii voinței lui Dumnezeu era foarte slab; lumina bisericii adevărată era într-adevăr slabă.

Și vinul.—Vinul este simbolul învățăturei, adevărată sau falsă, și bucuriile ce-i urmează. În acest caz să referă la învățăturile adevărate ale împărăției. Dar puțină cunoștință era atunci despre venirea împărăției, iar bucuriile Bisericii erau în aceeași măsură mici. (Vezi explic, la Apoc. 2:12-17, care stau în legătură cu întâmplările desfacerei pecetei a doua și a treia). Ca să nu se presupună că biserica romano-catolică de acuma să deosebește de cea ce a fost odată, și că acuma ține la Scriptură, cităm cele ce urmează luate din cartea *Puterea Voinței*, a lui E Boyd Barrett, un membru al Societății Jesuiților, aprobată de censorul romano-catolic, Remy, Lafort, și de Ioan, Cardinalul Farley, Arhiepiscopul New-York-ului, din 24 Noembrie 1915: „Ascetele [regulele privitor la viața pioasă] catolice ne învață în aceasta privință, că mai întâiu de toate lucrul ce ni-l propunem nouă, trebuie să-l avem mai întâiu bine hotărât și clar pentru noi. Să presupunem că trebuie să înfrânăm patima mâniei. Și acum hotărîrea: „Să nu dați loc mâniei", este prea mare și prea întinsă. Folosindu-ne și aplicând principiul „*divide et impera*", [împarte și poruncește], noi ne mulțumim cu a hotărî: „Să nu dăm loc manifestării pe din afară a mâniei." Dar aici iarăși hotărîrea noastră este prea întinsă și prea mare. Aplicăm iarăși principiul *divide et impera*, și hotărîm: „Să nu dăm drum liber răspunsurilor mânioase." Aceasta hotărîre este precisă, hotărît și cu înțeles—înseamnă că cuvinte aprinse și arțăgoase n-au voie să ieasă pe gură. Dar la aceasta se poate pune hotar și timp pentru ai defini înțelesul mai bine: „Până-n ziua ultimă a acestei luni eu nu voi da drum unui răspuns mânios." Probabil, este bine să se deie acestei propuneri o graniță și mai mică, care să corespundă locului și împrejurărilor, adăugând: „în locul cutare sau față de persoana cutare sau în timpul slujbei cutare." Foarte simplu! N-ai decât să împărți

indefinit.

6:7. *Și când deschisă pecetea a patra.*—Descoperind istoria Papismului în a patra epocă a lui, sau perioadele cunoscute sub numele de Tiatira și Sarde.—Vezi Apoc. 2:18-29; 3:1-6.

Auzii glasul ființei a patra.—Înțelepciunea nemărginită.

Zicând: Vino și uitate.—Vino și vezi ce pare a fi cel mai neînțelept lucru îngăduit de Domnul să se întâmple Bissericeii Sale.

6:8. *Și văzui, și iată un cal galben-verde.*—Învățăturile palide și înfiorătoare ale Papismului că adevăratul popor al lui Dumnezeu—„sfinții” socotiți de „eretici”—au să fie „exterminați”, omorâți. „Teroarea—coloarea palidă a gal-benului-verde—îngrozitoare și înfiorătoare a morții; cuvântul să întrebuințează de la coloarea verde a ierbii în Apoc. 8:7; 9:4; Marc 6:39.”—Cook.

Și cel care ședea deasupra lui, avea numele Moartea.—Acelaș călăreț, Papismul; o aptă descriere a pretențiunii-lor lui de recunoștință în perioadele ante-Reformațiunii. „Papa Innocent III-lea a trimes cel dintâi missionari ca să propovăduiască Catolicismul, lucrul miracolelor, etc. în părțile unde doctrinele religioase câștigaseră oarecare teren; dar văzând că n-au adus la nici un rezultat el a declarat război sfânt de nimicire în contra- lor și a întreprins o cruciadă, făgăduind iertarea păcatelor tuturor acelor cari vor lua parte la această și pașaport imediat în Cer fără să treacă prin Purgator. Cu deplină credință în puterea Papei de a da răsplată făgăduită, s-au adunat un jumătate milion de oameni— francezi, germani și italieni—sub steagul cru-cei pentru apărarea Catolicismului și stârpirea ereticilor. Apoi a urmat un rând de lupte și împresurări prin timp de 20 de ani. Orașul Beziers a fost năvălit și capturat în a. 1209, iar cetățenii, fără deosebire de vârstă și gen, au raurit de sabie, în număr de 60,000, după cum spun mai mulți istorici. Sângele acelor cari s-au refugiat prin biserici, și unde au fost omorâți de către sfinții cruciați, a udat altarele și a curs șiroaie pe străzi. S-a socotit că într-o singură zi au murit 100,000 de Albigeni, iar trupurile lor au fost adunate grămadă și arse. Preoții au mulțumit lui Dumnezeu pentru opera uciderii și au compus și cântat în mod deosebit un cântec de laudă lui Dumnezeu pentru minunata biruință ce le-a dat.”—B335.

Și iadul urma împreună cu dânsa.—Toți cei uciși de Pa-pizm, preoții i-au trimis în iad; dar tot în iad au mers și toți papii și preoții. Dar nici unul din ei n-a intrat în iadul unde credeau papii și preoții că-i trimet. Ei au intrat în iadul Biblic, care este un loc cu totul deosebit de cum și-l închipuie cei mai mulți oameni. Aproape fiecare om crede în iad, dar crede că numai puțini oameni ajung în el și nime nu știe mult despre el. Biblia este singura autoritate și în

drept a lămuri în privința aceasta, și afară de Biblie absolut nime nu poate ști nimic despre el. Dacă ținem seamă de declarația lui Isus, că afară numai dacă cineva îl iubește pe Dânsul „mai mult decât pe tată, mamă, femeie, copii, frați și surori, ba să-și urască chiar viața sa, el nu poate fi discipolul Său” (Luca 14:26), și că nici unul din o sută din creștinii mărturisitori n-a ajuns să împlinească această măsură sau pe cealaltă din acelaș capitol, că „Ori cine dintre voi nu să leapădă de toate avuțiile sale nu poate să-mi fie ucenic” (Luca 14:33), ar trebui să ne puie mintea în țâțâni și se gândim serios ce se va alege cu 9,999 din fiecare 10,000 de locuitori ai pământului, cari nu întrunesc aceste condițiuni.

Știm cu toții că „în iad se vor reîntoarce nelegiuții, și toate popoarele ce uită pe Dumnezeu” (Psa. 9:18): dar câți dintre noi știu că ei se vor re-întoarce acolo; că acîst vers învață, că unele popoare cari sunt trimise în iad odată, ies afară din el, învață despre Dumnezeu, îl uită, și apoi sunt re-întorși în el? Știm cu toții (din Iuda 11) că Kora sau Core, a mers în infern; dar câți dintre noi știu că el a fost însoțit acolo de casa sa cu toate mobilele ei, și alte doua stabilimente tot asemenea aranjate? (Num. 16:32, 33) Poate că toți știm, că Sodomiții au mers în iad (Fac. 19), dar câți știu că au fost însoțiti și de cetățile în care au trăit și că acolo sunt și alte cetăți? (Mat. li:23) Putem să ne presupunem că mulți războinici din vechime au mers în iad, dar câți dintre noi știu că ei și-au luat cu dînșii și armele lor de război, pe cari le au sub cap, împreună cu osemintele ce au mai rămas din ei? (Ezek. 32:27) Ne putem închipui că cei bogați merg în iad. dar câți știu că acolo sunt oi, păr cărunt, vermi, praf, copaci și apă? Psa. 49:14; Gen. 44:31; Iov 17:13-16; Ezek. 31:16.

Ne putem închipui că cei răi merg în iad, dar câți știu că și cei buni merg acolo, cum au fost toți Profeții; iar Iacob și Hezekia, să așteptau să meargă acolo, și credinciosul Iov s-a rugat să între în el? (Fac. 37:35; Iov 14:18) Dorim cu toții să ne ferim de iad, dar câți știu că David— ca Profet inspirat a lui Dumnezeu—a zis: „Care este omul care va scăpa sufletul său de iad?” și Solomon zice, că tu mergi în el oricine ai fi? (Psa, 89:49; Ecl. 9:10) Putem crede că acei care merg în iad, intră în el pentru totdeauna, dar câți din noi știu că Samuel a zis: „Dumnezeu omoară și învie. Coboară în mormânt [iad] și face să iasă din el”, iar că David a zis, Dumnezeu are putere să ajute celor din iad, cum și să-i binecuvinteze pe cei din cer? (I Sam. 2:6; Psa. 139:8) Ne putem închipui că aceia cari merg în iad nu se mai întorc de acolo, și că nu este nici o dovadă că cineva s-ar fi întors, și cu toate acestea istoria ne spune cel puțin despre două persoane cari au fost în iad și au ieșit din el. Unul este Iona, care s-a rugat din iad și a fost scăpat din el (Iona 2:2), iar al doilea este Christos, a cărui suflet s-a pogorât în iad, dar „Sufletul Său n-a

fost lăsat în iad", pentru că Dumnezeu l-a ridicat din el. (Fapte 2:27, 31) Iar Christos când a eșit din iad a adus cu Sine „Cheile Iadului” și acum are puterea și dreptul de a libera pe toți câți sunt prinși în el. (Apoc. 1:18) Ne putem presupune, că iadul o să dureze pentru totdeauna, dar Profetul vorbește că va veni timpul nimicirii sale, iar Ioan în Apocalipsul, spune că el va fi silit „să deie afară pe morții lui-” care să afle într-însul, iar după aceea însuși iadul va fi stârpit. (Osea 13:14; Apoc. 20:13) Cuvântul iad în Testamentul Vechiu este tradus din cuvântul eвреesc *Sheol*, iar în Noul Testament din cuvântul grecesc *Hades*, care nu înseamnă nici mai mult nici mai puțin decât groapa, mormântul— „Unde nu este nici lucru nici minte, nici știință, nici înțelepciune.” (Ecl. 9:10) „Acolo cei răi încetează de a turbura, și cei osteniți să repausează; acolo sunt și cei mici și cei mari.” (Iov 3:17, 18) Teoria Iadului sau a chinului veciniei după moarte a fost inventată ca un mijloc de câștig pentru o clasă de oameni neîubitori de lucru, care a spus poporului ignorant—„noi am încheiat legământ cu moartea, și cu infernul [iadul] am făcut învoială; căci ne-am făcut minciuna locul nostru de scăpare, și sub mințire ne vom ascunde.”—Isa. 28:15. *Și li se dă stăpânire*.—Preasfinției Sale, Papei, și tuturor cardinalilor, episcopilor, arhiepiscopilor preoților, tn-chizițiatorilor, regilor și stăpânilor.

Peste a patra parte a pământului.—Asupra Europei, dar nu și asupra Asiei, Africii și Americii.

Ca să omoare cu spadă și foamete și moarte.—Și literal și spiritual. Spiritual—prin distrugerea „Nouilor Făpturi”

2 Cor. 5:17), prin întortochiarea Scripturilor și înfome-rea spirituală a lor, în urma lipsei Cuvântului lui Dumnezeu pe care Papismul l-a stârpit. Dar își are și îndeplîirea literală: „Iscușința și dibăcia omenească și Satanică au ost însărcinate, pe cât le-a fost cu putință, se iscodească o rariațiune de chinuri îngrozitoare, atât pentru dușmanii politici—cât și religioși ai lui Antichrist; acești din urmă—ereticii—au fost prigonți cu o furie înzecită nemai pome-lită. Afară de felurile obișnuite de moarte și prigonire, precum pe roată, a fi arși de vii, la stâlp și pe rug, în nec, străpuns, înfometat sau pușcat cu săgeți; inimi și gânduri demonești au meditat cum se pedepsească mai înfiorător cu chinurile cele mai groaznice, cari erau aplicate la cele mai delicate și simțitoare părți ale corpului; li s-a turnat plumb topit în urechi; li s-a tăiat limba și li s-a turnat în gură plumb topit: s-au construit roți cu limbi de cuțit, așa ca victimele să fie tăiate în bucăți: s-au înroșit cleștele în foc și s-au ars părțile cele mai simțitoare ale corpului; li s-au scos ochii: unghiile de la mână cu clește înroșite în foc; unii erau siliți să sară, de pe locuri înalte, asupra unor țepe așezate mai jos unde se chinuiau îngrozitor până ce muriau.

Unora li s-a pune în gură praf de pușcă, căruia, dându-se foc, sfărma capul în bucăți. Alții erau sfărmați în bucăți cu ciocanul pe nicovală: altora li se pompa atâta aer cu foaia până ce crăpau; alții erau uciși prin aceea că se rupeau bucăți din corpul lor: alții cu urină, excrement, etc. etc.” (B346) Iar toate acestea Papismul le-a săvârșit! în numele lui Dumnezeu, al lui Christos, ai Crucii și al tuturor sfinților. Dar noi credem că le-a săvârșit în numele lui Satan, al cărui reprezentant personal era.

Și prin fearele pământului.—Stăpânirile feroce rele. „Regii și prinții, cari tremurau să nu-și piardă coroanele, dacă cad în disgrația Papilor, jurau de a stârpi peeretici, iar acei principii cari nu-i ajutau la prigonirile lor, își pierdeau stăpânirea. De aceea regii și prinții, erau gata de-a se repezi cu prigonirile la poruncile papilor, și baronii, cu toată suita lor, erau la dispoziția acestor *santo-sacre* reprezentanți ai diavolului, în contra cărora sângele a peste 50 milioane de creștini și urmași ai lui Isus strigă după răsplătire la cer.”—B333.

6:9. *Și când s-a deschis pecetea a cincea*.—Desvâind Reformațiunea din zilele lui Luther.—Vezi Apoc. 3:7-13.

Văzu sub altar.—Altarele se făceau la început din pământ. (Ex. 20:24) A vedea sub altar, înseamnă a vedea sub pământ, în groapă, în mormânt. La temelie altarului de aramă s-a vărsa sângele jertfei.—Lev. 4:7; 8:15; Evr. 8:5 13:10; Fil. 2:17; 2 Tim. 4:6.

Sufletele.—Ființele celor care murise prin prigonirile Papilor și preoților. Sufletele acestora nu erau în Cer. Credincioșii își vor primi numai la a doua venire a Domnului răsplata lor, iar până atunci, ei „dorm în Christos”, și sângele lor vărsat mărturisește credincioșia lor.—2 Tim. 4:8; 1 Tess. 4:15, 16.

Celor înjunghiați.—Decapitați spiritual [unii din ei întocmai cum spune cuvântul].—Apoc. 20:4.

Pentru.—Dia, „prin” sau „cu ajutorul.”

Cuvântul lui Dumnezeu.—„Binevoind ne-a conceput prin Cuvânt de Adevăr, ca să fim noi o părgă a făpturilor Sale.” (Iac. 1:18) E Sabia Spiritului care ne taie și desparte de către lume.—Evr. 4:12.

Și pentru mărturia.—„Și prin mărturia,” prin Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul *dia* să întrebuințeze aici iarăși. Cuvântul lui Dumnezeu cauzează tăierea capului.

Pe care o aveau.—Ca mărturie în inimile lor (Rom. 8:16) și de care ei să țină cu orice preț.

6:10. *Și strigară cu glas mare*.—Nu literal, ci după cum glasul sângelui vărsat a lui Abel a strigat din pământ.—Fac. 4:10; Mat. 23:34, 35.

Zicând: până când, Doamne.—Cât timp mai este de la acest groaznic timp până în Primăvara a. 1518.—Apoc. 3:7.

Sfinte și adevărate.—Vezi Apoc. 3:7; 1 Ioan 5:20; Mark 1:24.

Nu vei judeca.—Ne vei libera din mormânt.

Judecătorii din vechime erau *liberatori*, ca în contrast cu cei de azi.—Jud. 3:9-11.

Și nu răzbuni sângele nostru.—Să-l alungi din favoare și să-l dai împilatorilor un sistem de creștinism nominal, din care creștinii adevărați lipsesc cu desăvârșire.

Față de locuitorii pământului.—Asupra acelor cari sunt „de pe pământ, pământești.”—Apoc. 17:5; 3:10; 8:13; 13:8, 14. „Răspunsul este dat de îngerul apelor.—Vezi Apoc. 16:4-7.” (Cook) Foarte adevărat! Răspunsul este în Vol. III. din *Studii în Scripturi*.

6:11. *Și li se dăte fiecăruia vestmânt alb.*—„Cu dreptatea eram îmbrăcat, și ea îmi servia de vestmânt.” (Iov 29:14) „Preoții tăi [turma mică—1 Pet. 2:9] îmbrăce-se cu dreptate.” (Psa. 132:9) „Darul lui Dumnezeu nu poate primi în starea desăvârșirii cerești pe aceia cari n-au vestminte de dreptate nepătată. Cât de grațioasă este previziunea Dumnezeului nostru, cinstindu-ne cu o haină albă a meritului lui Christos, care acopere toate petele, slăbiciunile, neputințele și neajunsurile noastre din trecut precum și nedesăvârșirile neintenționate și fără voie din prezent!”—W. T. 11-342; Apoc. 3:4, 5; 19:8.

Și li se zise.—Nu prin cuvinte literale, ci prin învățăturile epocilor paralele, cari arată că precum Christos a înviat din mormânt în a. 33, așa și sfinții adormiți vor fi sculați 1845 ani mai târziu, adică în Primăvara an. 1878.—Vezi Apoc. 3:14, 20.

Să se mai repauseze puțin timp.—Grecește *Chronos*, 360 ani. Vezi Apoc. 19:21. Aceasta a avut în gând Pastorul Russell când a scris următoarea notiță: „Când în volumul următor,, noi vom examina viziunile minunate ale Apocalipsului, se va vedea în mod lămurit că timpul arătat prin cuvântul *deacum*, după cum este arătat de întâmplări, este în raport apropiat cu a. 1878, după cum este indicat prin profețiile desfășurate aici.” (C241) Luther a bătut proclamațiunea sa pe ușa bisericii din Wittenberg la 31 Oct. 1517, care după socoteala evreilor, era o lună deja în anul 1518. Dar era nevoie de un oareșcare timp ca această noutate să se răspândească prin toată Europa. 360 de ani mai târziu din Primăvara a. 1518, ajungem la Primăvara a. 1878, când, după înțelegerea noastră, promisiunea lui Dumnezeu făcută sfinților adormiți, și-a avut îndeplinirea. Ei au fost sculați din morți, iar Babilonul a fost lepădat ca să fie nimicit. *Până să îplinească numărul.*—Până se va întregi numărul. „Vârsta Evanghelică este anume menită pentru chemarea și pregătirea acelor cari vor lua parte la nunta Meiului. Dacă, prin urmare, este adevărat, că suntem la sfârșitul acestei perioade, atunci însemnează că sa aflat un număr destul de oaspeți, sau, pentru a întoarce propozițiunea, dacă s-a aflat un număr îndestulat de oaspeți vrednici, arată că

suntem la sfârșitul acestei perioade.”—W. T. -98-137.

Și cei împreună slujitori.—Toți ceilalți membri ai Turmei Mici, toți robii lui Isus Christos.—Gal. 6:17.

Și frații lor.—Credincioșii împreună cu ei, Turma cea Mare.

Care au să fie omorâți ca și ei.—Care asemenea facile-găminte de consacrare Domnului.—Apoc. 6:9. 6:12. *Și văzui când deschise pecetea a șeasa.*—Descoperind întâmplările cari conduc și stau în legătură cu *Parousia*, prezența Domnului.

Și se făcu cutremur mare.—*Literal*, marele cutremur de pământ din Lisabona, de la 1 Noembrie 1755, care s-a produs pe o suprafață de 4,000,000 mile pătrate, care a zguduit întreaga Africă și Europa apuseană, împreună cu Scan-dinavia și Groenlanda; a ucis 90,000 persoane numai în Lisabona și multe mii în alte părți; a nimicit toate bisericile și mănăstirile din oraș; a pricinuit ridicarea unui val de mare de 60 picioare înălțime; a despicat munții în două, de sus până jos; a scufundat o mare parte din pământ la o adâncime de 600 picioare, și a aruncat marinari la o distanță de sute de mile pe mare. Se crede că acesta a fost cel mai groaznic cutremur de pământ ce s-a întâmplat cândva. *Symbolic*, a fost cutremurul Revoluției Americane, la 21 de ani mai târziu [care a fost o pricină directă al re-voluțiunii franceze]; aceasta a fost cea mai cu succes și extraordinară mișcare ce s-a produs cândva pentru ridicarea păturilor de jos ale societății omenești. Dumnezeu așa a scris Apocalipsul, că aceia cari nu vor să primească înțelesul simbolic al cărții, care este direct arătat ca fiind o carte de simboluri (Apoc. 1:1), pot găsi și o îndeplinire literală; dar pierd lumina specială a înțelesului simbolic.

Și soarele se făcu negru ca un sac de păr.—Lucru întâmplat *literal* prin întunecimea de soare din 19 Maiu, 1780, care s-a făcut pe o întindere de 320,000 mile pătrate. (D587)

În mod *symbolic*: Soarele cerului papal [papa] s-a întunecat când Napoleon a condamnat pe papa la 10 milioane dolari amendă, a prefăcut din statul autocrat al papei o republică și a adus pe papa prinsonier în Franța (C41, 55) Tot în mod *symbolic* mai înseamnă lumina cerurilor adevărate, lumina Evangheliei, Adevărul; și astfel Isus Christos a devenit ascuns multora prin tăgăduirea din partea preoților că noi nu am fi fost răscumpărați prin sângele prețios al Său. Preoții din ziua de azi învață Evoluția, care este o negare a operei Răscumpărătorului.—D590; Ioel 2:10, 31.

Și luna întreagă se făcu sânge.—*Literal* la 19 Maiu, 1780. *Symbolic*: crezurile [luna cerului papal] au devenit scârboase, deși mai sunt încă mărturisite în mod ipocrit. Tot *symbolic*, mai înseamnă lumina Legii Mozaice [luna cerurilor adevărate], care a început a se înfățișa scârboasă din cauza învățături

preoților că jertfele tipice făcute de evrei, erau sângeroase și barbare.—D590, 592.

6:13. *Și stelele cerului căzură pe pământ.*—*Literal*, ploaia de meteori sau stele din 13 Nov. 1833, care a căzut pe o întindere de 11,000,000 mile pătrate. (D588 *Symbolic*: episcopii și stelele preoției papale au căzut din poziția de putere și influență ce o aveau asupra noroadelor. Tot *symbolic* mai înseamnă stelele preoției Protestante, cari fac o mare priveliște în căderea lor de la lucrurile spirituale pe pământul politic al zilei de azi.—D595.

După cum un smochin.—„Smochinul din profeția aceasta este înțeles ca înfățișând pe națiunea iudevească. (Mat. 24:32) Dacă-i așa, atunci să întâmplă întocmai; pentru că nu numai se reîntorc în Palestina mii de evrei, ci mișcarea Sionistă, nu de mult începută, în timpul din urmă s-a lățit așa de mult, încât să îndreptățească ținerea unei conferințe în Elveția cu reprezentanți din toate părțile lumii pentru a aduce la îndeplinire formarea unui stat evreesc în Palestina. Mugurii aceștia vor înflori, dar nu vor aduce fructe depline înainte de Octombrie, 1914—anul când se sfârșește Era Păgână.”—D604.

Scuturat de vânt mare, își aruncă smochinele sale iernatice.—Fructele verzi ale mișcării Sioniste au fost aruncare la pământ de către marele război. Mii de evrei, cari erau deja în Palestina, au fost deportați la izbucnirea războiului în Egipt. În momentul când să scriu aceste rânduri [Martie 1917], Englezii împresoară Ierusalimul, iar Turcii alungă pe evrei în pustie, ca să piară acolo mai bine decât să îngăduie ca ei să ajungă sub controlul Englez. Dar după acest timp de tulburare și tumult, Sionismul va reînvia și evreii vor deveni stăpânii patriei lor. [Acestea s-au îndeplinit întocmai, și sunt în curs de îndeplinire. În 1918 aliații au recunoscut evreilor dreptul asupra Palestinei ca țara lor, și de atunci ei se stabilesc acolo].

6:14. *Și cerul să desfăcu ca o carte înfășurată.*—„Cuvântul sigur al profeției arată foarte lămurit că sectele Protestante se vor asocia într-o cooperativă sau confederație, și că Catolicismul și Protestantismul se vor împreuna, iar prin această împreunare fiecare își va păstra identitatea proprie. Aceste sunt cele două capete ale cerurilor ecclesiastice, cari, pe măsură ce să înmulțește confuzia și zăpăceala, se vor înfășura ca și o carte [tuiu] (Isa. 34:4), pentru propria lor existență—ca tuiuri deosebite și separate, dar în strânsă legătură și înfășurându-se unul către altul.”—D258; Psa, 102:26.

Și orice munte.—împărăție. Muntele este simbolul împărățiilor.—Isa. 2:2.

Și insulă [dealuri sau coline, zice în grecește].—Oricare e adevărat. Insulă reprezintă republică. Când vine împărăția lui Christos, aceste insule sau republici de *aparentă* libertate și democrație vor da loc adevăratei împărății a libertății. Iar „dealurile mici” înfățișează pe stăpânirile mai puțin autocratice decât monarhiile; dar câteodată „dealurile” arată vârfurile cele mai ascuțite și înalte ale munților ridicați drept în sus. În cazul acesta reprezintă pe stăpânirile cele mai autocratice. Și se pare că acesta este înțelesul aici.

Să mișcară din locurile lor.—„Va fi cu neputință de a restabili ordinea prezentă, 1) pentru că în mod dovedit și-a trăit zilele folosinței, și este inechitabilă în împrejurările de față; 2) din cauza răspândirii generale a cunoștințelor de tot felul; 3) pentru că în urma marelui viscol ce va veni asupra lumii vor veni la lumină înșelătoriile de veacuri a preoților cari au ținut masele în orbire și în cătușele eroa-rei, superstiției și groazei chinului vecinie, și care va avea drept urmare disrespectul oricărei religii și învățături
reli-

APOCALIPSUL 6:12-16

APOCALIPSUL 6:16

gioase, în tocmai cum se întâmplă unei fraude descoperite; 4) pentru că oamenii religioși în general, neștiind ca a sosit timpul lui Dumnezeu ca să se schimbe starea de lucruri, vor ignora rațiunea, logicul, dreptatea și Scripturile pentru apărarea prezentei ordine de lucruri. Va fi de mică însemnătate atunci înfășurarea cerurilor ecclesiastice [puterile religioase, papală și protestantă]. (Vezi Isa. 34:4) Puterile unite religioase ale Creștinismului vor fi cu desăvârșire neputincioase de a sta contra furtunei și valului anarhic, când criza izbucnește. Înaintea acestei armate mari, toată oștirea cerului [bisericele nominale] va peri, și cerurile se vor înfășura ca o carte; și toată oștirea lor va cădea cum cade frunza de viță."—D551. [Acest Volum din care pasa-giul premergător este luat, a fost scris de Pastorul Russell în a. 1897, dar parcă l-a scris în 1923.—Nota Trad 6:15. *Și împărații pământului.*—Aristocrația. *Și mai marii.*—Preoții (comentariul la Apoc. 18:23).—Marc. 6:21; Iov 12:2.

Și căpitani și bogații.—Ofițerii militari superiori, și magnații și marii financiari și bancheri.—Marc. 6:21. *Și*

puternicii.—Organizatorii muncitorimei. *Și orice rob*.—Membru al organizațiilor muncitorești. *Și stăpân de sine*.—Alți lucrători [dacă nu e un rob a lui Isus Christos].

Să ascunseră în peșteri.—Vezi Isa. 2:19-21. *Și în stâncile munților*.—„Pe măsură ce va crește tulburarea, oamenii vor căuta, dar înzadar, un ajutor în stâncile mari și întăriturile societății [Liberi Cugetători, Uniunea Caraghioșilor, Uniuni Profesionale, Bresle, Trusturi și tot felul de societăți seculare și bisericești], și în munții [gu-vernamentele] pământului.”—B139; Ier. 3:23; Osea 10:8.

6:16. *Și zic munților și stâncilor: cădeți peste noi*.—„Cuvântul grecesc *epi*, întrebuințat aici, se traduce de regulă prin *asupra*, dar are și înțelesul *preste* (Apoc. 5:10), și *împrejur*, înțelesul este cel al protecției, scutirei, și nu al nimicirii. Credința comună este că acest vers ar învăța, că la venirea lui Christos oamenii cei răi vor fi având atâta credință încât să se roage munților să cadă literal asupra lor, este o credință absurdă și fără înțeles. Adevărata împlinire s-a și început: cei mari, bogați, și nu mai puțin cei săraci, caută adăpost și scut în munți, stânci de furia furtunii întunecoase a tulburării ce o văd toți că să apropie.” B139; Osea 10:8. [Paragraful premergător a fost scris în 887. Cele prezise deja se întâmplă]. *Și ascundeți-ne de fața*.—Dreptății, care acumă ne cere socoteala de purtarea noastră.

Celui care șade pe Tron.—Dumnezeu, Tatăl. *Și de mânia Melușelului*.—Ai cărui urmași ne-am numit în mod falș. 6:17. *Că a venit ziua cea mare*.—Mânia Tatălui, a Fiu-ului și a sfinților în glorie.—Apoc. 2:26, 27; Isa. 13:6-19 Zef. 1:14 *Și cine poate să stea*.—„Răspunsul l-a dat Profetul: „Ce nevinovat cu manele [o viață onestă și cinstită], și cel curat la inimă [conștiință curată față de Dumnezeu și oameni]: acela se va sui în muntele [împărăția] Domnului, și va sta în locul său cel sfânt.” (Psa. 24:3, 4; D582) „Oh, câtă durere ne aduce din timp în timp când ni-e dat să vedem pe unii neputând sta probelor ceasului, pe unii cari dau semnele slăbirii, necredincoșiei față de marea cauză, și ambiția care o desvoltă pentru nume și faimă sau poziție, dorind să fie cineva mari și cu vază asupra moștenirii lui Dumnezeu, și cari, dacă nu se ridică din această degenerare, vor fi despicați din Corpul lui Christos, chiar și dacă, după cum spune Apostolul, ei vor ajunge să fie mântuiți ca prin foc, ca membre ai Turmei celei Mari.—I Cor. 3:15.” (W. T. -06-309; Psa. 76:7) Unicii care vor fi în stare să stea sunt cele douăsprezece seminții arătate pe rând capitolul, următor.

Mărește, oh, suflete pre Regele mării!
Aleluia grăește cu corul înălțimii!
Veniți cu toți! La Psalm și la harfe sus!
S-auzim glasul cântării!

Mărește pe Domnul care toate bine-a făcut!
Care pe aripi de vultur, pe tine te-a condus.
Te-a mântuit, c-așa a binevoit,
Cu îndurare te-a primit.

Mărește pe Domnul, care te-a binecuvântat!
Din cer ploaia iubirii preste tine a vărsat,
Ia aminte! Ce-a făcut pentru tine.
Pe Fiul Său cel sfânt l-a dat.

APOCALIPSUL 7

SIGILUL AL ȘAPTELEA ȘI TURMA CEA MARE

7:1. *Și după aceasta*.—Și după ce s-au petrecut întâmplările descoperite prin deschiderea sigilului al șaselea, fără însă să însemne această, că ele în viitor nu se vor repeta într-o măsură mai mare și mai largă.

Patru îngeri stând la cele patru unghiuri ale pământului.—Turma cea Mică, însărcinată să ducă vestirea adevărului prezent până la cele mai îndepărtate margini ale civilizației. „Și vor aduna pe aleșii lui din cele patru vânturi.”—Mat. 24:31.

Ținând cele patru vânturi ale pământului.—„Vânturile pământului despre care se vorbește aici, sunt, să înțelege, simbolic. Cugetul este că vânturile din cele patru unghiuri—Nord, Ost, Sud și Vest au fost ținute în frâu, și când vor fi slobozite ele se vor repezi cătr-olaltă, iar urmarea va fi un vârtej teribil. Anumite Scripturi ne vorbesc despre un vârtej ce se va ridica de la marginile pământului. Vezi Ier. 23:19; 25:32, 33; 30:23, 24. Sub acest vârtej noi nu înțelegem unul fizic, literal, ci expresia aceasta este întrebuințată pentru a denota însemnătatea simbolică a unei ciocniri și certe a puterilor din văzduh. Aceste „puteri ale văzduhului”, sau „vânturi”, nu sunt puteri ale văzduhului natural, ci puterile la cari se referă Sf. Pa vel când declară că Satan este „domnul stăpânirii aerului.” (Ef. 2:2) Aceste spirite cari sunt sub stăpânirea lui Satan—îngerii căzuți dinainte de potop—aveau să fie ținute în frâu Hau legate până la Judecata Zilei celei Mari. (Iuda 6) Slobozirea acestor vânturi, sau puteri ale aerului, va însemna că Dumnezeu a ridicat mâna Sa de

restrângere, iar ele vor năvăli asupra pământului și vor avea de făcut cu marea și groaznica tulburare cu care acest veac se va încheia. Eliberarea și năvălirea lor va avea o influență nenorocită asupra omenirii. Aceste spirite căzute erau ținute în frâu timp de mai multe veacuri, totuși au exercitat influența și au întrebuițat puterea lor ori unde le-a fost cu putință și îngăduit în marginile restrângerii lor. Dar dacă ele ar fi avut putere nemărginită, ele ar fi nimicim lumea de mult; însă au fost restrânse. În scurtă vreme însă Dumnezeu va înceta de ai ține în frâu pe îngerii căzuți, iar ei odată liberi, se vor repezi să-și verse furia lor asupra omenirii, și va fi, ca și în zilele lui Noe, tot pământul plin de nelegiuire și violență. Scopul demonilor este nimicirea omenirii. Noi nu știm, dar credem că mulți din cetitorii noștri vor fi supuși acestei nenorociri. Noi avem ori ce cauză să credem că atunci când îngerii căzuți vor fi sloboziți, primul lor lucru va fi să-și verse toată furia lor asupra poporului lui Dumnezeu."—W. T. -14-166.

Ca se nu sufle vânt.—„îndată ce puterea care-i ține în frâu va fi ridicată, vom avea o domnie a nelegiurii și fărădelegii și violenței peste întreg pământul. Spiritele cele rele vor căuta să îndeplinească ori-ce rău ce le va sta în putință să-l îndeplinească; iar aceasta va fi încercarea sau judecarea lor cari vor fi eliberați pentru a se vedea ori de ei vor merge în contra voinței lui Dumnezeu. Astfel toți aceia cari se vor însoți cu ei, în oricare măsură, vor deveni supuși la a Doua Moarte; iar ceilalți, sătui de înstreinare cu Dumnezeu prin toate aceste veacuri cât au stat sub controlul Satanei, și acum fiind liberi vor dori de a se întoarce la Dumnezeu, și-și vor schimba cursul spre deplină ascultare, aceasta îi va dovedi ca vrednici de viață vecinică. Probabil că încercarea aceasta a îngerilor căzuți va fi în legătură cu încercarea sfinților de pe pământ. Aceasta va fi cheia, secretul acestui îngrozitor Timp de Tulburări, care, după spunerea Bibliei, va însemna sfârșitul definitiv al acestei Vârste, și care va fi antemergătorul Vârstei celei Noi." (W. T. -11-359) încercarea, deja a început.

Pe pământ, nici pe mare, nici peste orice arbore.—„Simbolic, pământul reprezintă societatea organizată; marea, masele desorganizate (Dan. 7:2; Luca 21:25; Apoc. 10:2), 8), iar arborii pe credincioși, Familia Credinței. (Isa. 61:3) Liberarea grabnică a îngerilor căzuți, va fi cauza izbucnirii neașteptate a tulburării viitoare, care este pretutindeni arătată în Scripturi ca și o parte însemnată a ei—„într-un ceas"; „pe neașteptate, ca și durerile de facere asupra unei femei"; „precum a fost în zilele lui Noe", și „după cum a fost în zilele lui Lot,"—W. T. 11-157.

„După cât putem noi prevedea, există o singură cale pe care pot fi încercați acești îngeri căzuți, încercarea lor constând din primirea unei ocazii depline sau să păcă-tuiască și mai mult, dacă doresc, sau ocaziunea de a dovedi, dacă doresc, că sunt bolnavi de păcat și doresc să se reîntoarcă la armonie cu Dumnezeu. Noi nu putem crede că Dumnezeu va permite încercarea lor să aibă loc în timpul domniei Mileniale, pentru că atunci nici un rău nu va fi permis, nici o nimicire nu va fi îngăduită; Satan va fi legat și toate influențele răului și păcatului vor fi restrânse și oprite. Da, atunci nu poate fi. Iar ca să fie puși la încercare de loc, acești îngeri căzuți, trebuie să aibă parte de oareșcare libertate, pentru a se dovedi vrednici de distrugere în a Doua Moarte sau de viață vecinică. Altfel, unde ar fi încercarea lor? Prin urmare, judecând pe baza aceasta (2 Petru 2:4), ajungem la concluziunea că încercarea lor va avea loc într-un timp viitor foarte apropiat — poate a și început întru câtva. În ce mod?" (W. T. -11-358) Cine are urechi de auzit să audă! — I Cor. 6:2.

7:2. *Și văzui alt înger.*—*Solul Legământului*; Domnul nostru Isus la a Doua Sa Venire. — Mal. 3:1.

Venind de la răsăritul soarelui. — „Aceasta ne vorbește în mod simbolic de Soarele Dreptății și minunata lui lumină a Adevărului Divin și binecuvântărei, care va împrăstia umbrele păcatului, neștiinței, superstițiunei și a morții, vindecând și ridicând și restaurând la desăvârșirea omenească pe toți aceia cari se vor arăta ascultători și binevoitori. "--D653; Luca 1:78; Mal. 4:2.

Avînd pecetea viului Dumnezeu.--Al șaptelea sigil.

Și strigă cu glas mare.—Ca tălmăciu al acestor vești puternice a fost întrebuițat Pastor Russell. Serv nobil al Domnului: tare, statornic înțelept, iubitor, drept, gentil, unul dintre cele mai mari caractere ale istoriei omenirii. Unul din dușmanii săi, care și astăzi îi este dușman, a scris următoarele despre dânsul:

„Îmi ridic peana, nu în apărarea vre-unei doctrină, credință, crez sau dogmă, ci în apărarea unui om, în apărarea bunului simț, a adevărului și dreptății. Pastor C. T. Russell, din Brooklyn N. Y., stă ridicat prominent ca o țintă de atac a tuturor predicatorilor, preoților și pressei religioase de astăzi a țării. Eu socot că nu este un om mai aspru prigunit, nemilos condamnat, mai rău înfățișat și înțeles decât este acest cinstit și conștiincios om a lui Dumnezeu. Nici un scriitor infidel, ca Hume, Voltaire, sau Ingersoll, n-a suferit atâtea atacuri crunte și lovituri nemiloase ca D-l Russell. Ori de această prigonire și înfățișare greșită se datorește prejudițiului, sau necu-noașterii caracterului și scrierilor acestui bărbat, nu cade în sarcina mea să spun, dar eu cred că amândouă joacă un rol însemnat în atacurile și criticile ce se fac asupra lui, atât de preoți cât și de presa religioasă. Firește, oamenii nu sufăr vreun atac asupra crezului căruia îi urmează, pentru că ei țin la crezul lor religios mai mult decât își dau înșiși seama, până ce o minte ageră și puternică, înarmată și bazată pe dovezile Scripturii, începe să răstoarne crezurile și doctrinele lor, arătându-le baza greșită și inconsistența lor. Și aceasta e ce face D-l Russell. Ca logician și teolog, el nu are păreche în zilele noastre, iar în cercetările sale după Adevărul Biblic și armonia acestuia, el este fără paralelă în Veacul deacuma. Caracter nepătat, cu cele mai înalte idei despre Dumnezeu, și posibilități ale omului, el să mișcă ca un uriaș fără păreche. Defectele sale dispar în neîn-semnătate comparate cu munca sa. El este prea ocupat cu răspândirea și propovăduirea Adevărului Divin, ca să piardă timpul cu speculații neînsemnate în lucruri cari nu stau într-o legătură sau alta cu starea viitoare de fericire a omului, după cum este descrisă în „Planul Divin al Vârstelor." Neegoist, iubitor de alții, darnic și prietenos față de toți creștinii de toate credințele, dar condamnând fără sfială și frică în termeni aspri greșelile și inconsistentele credințelor lor, așa cum el le vede, el e socotit printre binefăcătorii nemuritori ai omenirii, și-și impune

lumii păreriile sale așa cum ninie altul n-a reușit să o facă din zilele Reformăunii încoace. De repețite ori s-au făcut încercări de a opri presa ca să publice predicile sale. Și de ce-i această împotrivire? De ce s-ar opune cineva cercetării Scripturilor? De ce? Ce drept are cineva de a împiedeca gândul liber, cuvântul liber, sau libertatea presei? Ce soi de oameni suntem noi? Fie predicator, preot, sau orice, ferți-vă de a împiedeca drumul acestui om a lui Dumnezeu. Isus a zis: „Și oricine va fi sminteală unuia dintre acești mici care crede în Mine, mai bine este pentru el dacă-și atâră o piatră de moară de gât și se aruncă în mare.” (Marc 9:42) Mai bine faceți ca Gămăliei de pe vremea Apostolilor, când Sf. Petru și alții erau sub încercare, Gămăliei s-a ridicat și a zis: „Stați de parte de acești oameni, și lăsați-i, pentru că dacă hotărîrea aceasta sau lucrul acesta este de la oameni, se va desființa; iar dacă este de la Dumnezeu, voi nu-l veți putea nimici; stați dar departe ea nu cumva să fiți luptători împotriva lui Dumnezeu.” (Fapte 5:37-39)—*Prof. S. A. Ellis*. Un redactor de la *Kansas City Post*, Lesli E. Clazpool, a avut de zis următoarele: „Pastorul Russell este un pastor generos fără crezuri, care înconjoară lumea făcând bine și văzînd de turmele sale—și, de întâmplător, de afacerile sale. Acest bun pastor a fost Dumineca în *Kansas City*, servind trebuințele sufletești a mii de oameni aici. În scurtă vreme el va merge la Londra, metropola lumii, să servească trebuințele turmelor sale de pe insulele Britanice. Nu de mult el a venit din China, unde micuții oameni galbeni îl iubiau și-i urmau pe străzi în cirede. Și nu face nici o deosebire unde merge Pastorul Russell, este pretutindeni la fel. El zice că oamenii ce caută Adevărul și Lumina sunt toți la fel și asemenea, indiferent de culoarea, rasa, și limba lor. Eu am auzit de Pastorul Russell din Brooklyn de multe ori, și i-am cetit predicile sale din ziare; dar în totdeauna n-am putut gândi mai mult despre el decât de un preot de rând, bine dispus și logic. Niciodată nu mi-a trecut prin minte ca el să fie deosebit de mii și mii alți preoți și predicatori cari poartă fracuri lungi și mase albe. Și aceasta a fost pentru că eu nu-l văzui niciodată, sau să-l aud vorbind. Dumineca trecută am intrat în Hotel baltimore, în Kansas City, și am vorbit cu pastorul Russell un ceas întreg. Este obiceiul meu cînd intru întru Hotel mare să întreb de portar de ca mera cutărui om însemnat; dar aceasta n-a fost nevoie s-o fac acuma, pentru că în sala de așteptare oamenii stăteau în grupe, toți privind într-o singură direcție. Trecând am auzit pe unul zicând: „Eu nu sunt mult pentru religie, dar mă prind, că acesta-i un preot de care îmi place.” Și așa am înaintat drept spre Pastor Russell, și m-am introdus. Eu nu sunt un om care să tremur din genunchi- înaintea preoților, dar de aceasta dată nu m-am simțit prea comod, un moment. Iată înaintea mea un om, care e fără crezuri. El nu aparține la nici o biserică sau sectă. El spune că nu are nimic în contra nici -unei biserici, și le dorește la toate numai bine; dar că el își preferă să facă parte din aceeași biserică din care a făcut parte Isus din Nazaret. Întrebat care este aceea, el a răspuns: „Nici una din câte există astăzi.”

Am vorbit despre viață, Pastor Russell și eu. Și acesta este un subiect bun. Iată un învățător, un profet a lui Dumnezeu ale cărui cărți au ajuns la o răspîndire de 12,000,000 exemplare, și tiparite în 19 limbi, inclusiv cea chineză, și a cărui parohie este lumea, care are aceleași păreri despre viață ca și mine, un om din lume. Aceasta pentru mine a fost o descoperire! Iată ce crede Pastor Russell însubstanță. Este un Dumnezeu, Tatăl al tuturor, care este Iubire. Religile, crezurile, sectele, sunt interpretări ale voiei lui Dumnezeu. Toate au mult ce este bun în ele, și foarte mult ce este rău. Biblia este Cartea cea mai mare a lumi, și adevărată, Lumeanu poate fi fără ea, și va ajuta tutuora cari o vor studia. Civilizația noastră să întemează pe ea, și-dacă pot—să ridice dușmanii ei o civilizație mai bună... Poți să cauți în toată lumea și nu vei găsi un om atât de bun ca pe Pastorul Russell, pentru poziția ce el ocupă. El este de 61 ani. Tiner destul să vadă plăcerile în viață, și destul de în vîrătă, ca să aibă judecată sănătoasă. Fața lui radiază Bunăvoință, și dovedește că viața i-a fost bine cheltuită. Nu dă semnele risipiei pe ea. Barba lui fluturătoare, albă ca zăpada, și moale, nu este barba unui șarlatan, de care vedem așa de mulți astăzi, ci a unui patriarch, a unui părinte îți dă încredere. Nu este un singur om, care să nu creadă ca *Pastorul Russell* e sincer. Și așa el merge în jurul lumii făcând, pe oameni veseli. El nu m-a întrebat din care biserică fac parte. Nu l-a interesat, și așa este el cu toți. Am părăsit Hotelul cu un simț înăbușitor asupra-mi, că dacă Scripturile n-au făcut alt bine, ele sunt vrednice numai pentru că au produs pe acest pastor bun din Brooklyn. Cum era să mă despart, el mi-a strâns mîna călduros și bătându-mă pe umăr, mi-a zis: „Dumnezeu să te binecuvănteze, tînrule; fii cinstit, generos și dai Domnului ceea ce se cuvine lui, și nu vei avea multe năcazuri.” La *Auditorium*, unde Pastorul Russell a vorbit publicului Duminecă după masă timp de 2 ore, n-a fost taxă de intrare și nici colecție de vre-un fel în lăuntru. Nici Pastor Russell și nici conlucrătorii—*Asociațiunea Internațională a Studenților în Biblie*—nu urmăresc scopuri bănești. Dacă este norocul tău să întâlnești cîndva, pe acest om bun din *Long Island*, vei hotărî, ca și mine, că omul caro crede că toți oamenii buni au murit, are ceva greșit în sine.”

Celor patru ingeri.—Biserica în carne, lucrătorii Secerișului.—Mat. 24:31.

Căroră li se dase.—Să desăvârșească lucrul Secerișului și astfel să ridice legăturile ce țin sub restrângere pe spiritele rele.

Să vatem pămîntul.—Să cauzeze noroadelor iubitoare de ordine, desperare.

Și marea.—Să înfurie pe masele omenirei, care nu sunt sub influența religioasă, încât să fie imposibil a-le controla [stăpâni].

7:3. *Zicînd: nu vătămăți pămîntul*.—Nu sfărșiți prea timpuriu munca Secerișului, ca astfel să dați libertate demonilor să năvălească și să atace mintea oamenilor, înainte de timpul cuvenit. [Mulți scriitori spun că aceasta s-a întîmplat deja cu Țarul Rusiei, împăratul Wilhelm și căpeteniile „evangelistilor” moderni].

Nici marea.—Masele care nu sunt sub restrângere sau influență religioasă. Cînd spiritele rele se vor înfuria și își vor începe atacul lor asupra lumii, răul la care se va merge în toate direcțiile nu va avea margini. Toți Studenții în Biblie,

cari au urmărit scrierile Pastorului Russell, știu cât de stăruitor el i-a înștiințat pe toți despre năvălirea acestor spirite. Astăzi în toată lumea se practică *Spiritismul*, care nu e altceva decât *demonism*, și mai ales al păturilor de sus, intelectualii și oamenii de știință.

Nici arborii.—Vezi Apoc. 8:7. Ai avut tu parte de acest lucru până acum? Ești convins că el vine de la Domnul—și e pregătit sub conducerea Lui? Ai citit cu îngrijire comentările făcute la Apoc. 7:1? Atunci, convinge-te de adevărul că Dumnezeu are de gând ca în scurt timp să jăcerim ca mintea multora dintre fiii Săi să devie un câmp deschis de luptă, pe care vor fi judecați îngerii căzuți, iar felul cum vom întâmpina aceste probe și atacuri, va dovedi dacă suntem demni de coroană, și în același timp va dovedi că aceste spirite neascultătoare nu sunt vrednice de viață pe nici o planetă. Aceasta este ceva ce o cunosc unii, dar nu mulți. Intr-adevăr, noi ne dăm seama de însemnătatea cuvintelor Apostolului cu privire la ziua cea rea, când el zice: „Nu avem luptă împotriva sângelui și a trupului, ci împotriva stăpânitorului întunecului veacului acestuia, împotriva spiritelor răutății în locuri cerești.” (Ef. 6:12) În adevăr, știm cum Domnul Isus, la întâia Sa venire, a început slujba Sa după patruzeci de zile de luptă cu Dușmanul, care în tot timpul acesta a căutat să-i influențeze și răpească mintea. (Mat. 4:1-11) În adevăr, avem cauză să credem că El trebuie să fi avut și alte lupte îngrozitoare când a petrecut toată noaptea în rugăciune, și mai cu seamă când El era atât de abătut în grădina Gethsemane. Dar fără a trece prin această experiență, este cu neputință să ne dăm pe deplin seamă de ferbințeala luptei, de care ni se spune în Ef. 6:12. Baza creierului este prinsă ca într-o menghine. Interpretății de ale Scripturii, ingenioase, dar ră-tăcitoare peste măsură, sunt introduse în minte ca apa printr-un burlan. Se pot încerca viziuni, iluminării minunate ale minții ca printr-o negură de culoare verzuie sau gălbuie. Se aduc sugestii și inspirații bazate pe lucruri închipuite. Se poate răpi dintr-odată somnul pentru mai multe zile. Și toate acestea cu scopul de a forța pe nenorocit într-o stare de nebunie și astfel de ai nimici influența și puterea lui și, dacă se poate, chiar credința în Dumnezeu. Nereușind în toate alte încercări, mintea poate să fie inundată cu cugete care sunt rele afară din cale.

Și atunci, gândiți-vă la Voi.—Faptul că Dumnezeu are de scop unele experiențe, însemnate pentru antitipicul Isaac, poate fi judecat din aceeași că între timpul conceperei lui Isaac (Fac.-17:19 și 18:10) și nașterea lui (Fac. 21:1), s-a întâmplat nimicirea Sodomei (Fac. 18:16 până la sfârșitul Cap. 19) și *tăgăduirea Sarei de către Avraam* (Fac. 20). Dar cetind dările de seamă; următoare, copilul lui Dumnezeu este mângăiat de îngrijirea care o are Dumnezeu pentru micuții Lui (Fac. 20:3), cu asigurarea că nici unul din planurile Lui Satan nu se poate aduce la îndeplinire (Fac. 20:18), fără permisiunea Domnului. Isaac a fost tipul Christosului complet; și dacă acum Christosul este aproape complet, și gata de a fi născut în împărăție, atunci nu trebuie să ne mire ceva ce ar putea semăna, în o formă oareșcare, cu o părăsire a noastră din partea Tatălui. Dacă El ne umple cupa, El o face numai deoarece știe că o putem bea, și deoarece dorește să dovedească îngerilor și oamenilor că noi suntem vrednici de cinstea ce El are să ni o deie.—Luca 22:42, 43; 1 Timoteiu 1:16.

Până.—Voi „cei patru îngeri,” muncitorii în carne a Secerișului; și Eu, Domnul Secerișului.

Ce vom fi pe celălalt pe slujitorii Dumnezeului nostru.—Vezi Apoc. 19:20, 14:1. Satana este un student sîrguincios al profețiilor despre timp (Luca 12:39); dar neavând Spiritul Sfânt el nu este în stare de a ajunge la concluzii hotărâte. Văzând un plan hotărât, și un timp hotărât pentru fiecare trăsătură importantă a acestui plan, scopul lui a fost totdeauna de a zădărnici Planul celui Atotputernic, încercarea de a nimici Seminția a început cu moartea lui Abel, și continuări astăzi. Fără îndoială. Satan *credea* că Împărăția Mileneală se va stabili în 1915; și iarăși fără îndoială, el a știut că 7 ani înainte de stabilirea acelei împărății, restrângerea asupra spiritelor rele va fi ridicată. Dar aceasta fie așa sau altfel, sunt dovezi că stabilirea Împărăției în palestina va probabil va prin 1925, cu zece ani mai târziu de cum am calculat noi. Cele 70 de jubileie calculate cu 50 ani fiecare, se termină în octombrie -1925.- (B186) Fac. 15:1-21 și 16:3, citite în legătură, arată că viziunea lui Avraam cu privire la timpul când va primi el împărăția, a fost abea 10 ani mai târziu după facerea Legământului, sau 2035 a. Chr. Etatea animalelor dau la un loc 11 ani, care calculați în mod profetic, un an pentru o zi, fac 3960 ani, timpul de la data viziunii pînă la anul 1925 (W. T. - 07-79). Pare întemeiat, că ceasul strîmtorarei asupra Creștinismului va veni în primăvara a. 1918. Aceasta va fi tocmai 7 ani înainte de 1925. Avem orice pricină să cre-dem că în acest răstimp îngerii căzuți se vor năpusti asupra minții Creștinismului nominal, silindu-l la fapte neînțelepte, care vor fi spre peirea lor prin manele masselor infuriate, care mai târziu vor avea aceeași soartă. Marele războiu furios ce este în curs, este de sigur lucrul spiri-telor rele, iar Kaizerul nu este singurul stăpânitor deștept care a fost înșelat de către spiritele rele, după cum va arăta istoria de mai târziu.—Luca 12:56. Dacă socoteala noastră este corectă, atunci ne întrebăm dacă cu 7 ani înainte de 1915 a fost vreun semn că Sa-tană a așteptat eliberarea spiritelor rele la acel timp; și noi răspundem, că la timpul acesta s-a petrecut un lucru hotărât în privința aceasta. În *Vot*, sfătuit în acel an de către Pastorul Russell, și în experiențele multora pentru și contra lui, să vede foarte bine că Dușmanul încă *atunci* a încercat să între ca un potop, dar a fost reținut, până ce se va face sigilarea. (Mat. 10:25: Luca 22:42-44; Evr. 12:4; Isa. 63:3) După ce demonii vor fi îngăduiți să intre în *turma de porci*, vom vedea ce se va întâmpla. (Mat. 7:6; 8:31-34) Acei ce acum au frică să nu li se întâmple ceva, vor fi nebuni de spaimă atunci, din altă cauză.

Pe frunțile lor.—„Furtuna este reținută, în frâu, până ce servii lui Dumnezeu vor fi sigilați pe frunțile lor (Ex. 13:9: 28:36, 38; Deut. 6:8; Ezek. 9:4-6; Apoc. 14:1), adevă, până ce aceștia vor fi înzestrați cu o pricepere intelectuală, care nu numai le va fi spre mângăiere, și un scut, ce va fi și o dovadă că sunt fii pe cari conform făgăduinței Domnului nostru, Spiritul Sfânt îi va călăuza, arătându-le cele viitoare. (Ioan 16:13) [B169] Când proba demonească va veni, aceia care au sigilul de fii (Ezek. 9:2-4), o vor cunoaște și vor trece-o neatinși, pe când toți ceilalți de sigur vor cădea. O

scrisoare a unui colaborator de la Bethel, scrisă scurt timp după moartea Pastorului Russell, spune: „Înainte de aceasta cu trei luni, am pus la masă mai multe întrebări, cea din urmă sunând astfel: „Decând timpul de strâmtorare al Evreilor nu s-a sfârșit până în anul 73 d. Chr.,” după cum m-am convins pe deplin din spusele mai multor istorici, atunci ce se așteptăm să se întâmple în a. paralel 1918?”. Pastorul Russell a pus întrebarea aceasta la trei frați prominenți, cari au răspuns că nu știți, dar ar dori să aștepte și să vadă. Când s-a adresat mie, eu i-am răspuns: „Deoarece în a. 73 d. Chr., s-a întâmplat prăbușirea Israelului nominal natural din Palestina, presupun, că în anul paralel 1918, va veni prăbușirea Izraelului nominal spiritual, adică căderea Babilonului.” (Apoc. 18) Fratele Russell a răspuns: „Da. Aceasta este concluziunea ce se poate face.” [Căderea Babilonului a început din Rusia, în anul arătat, și aripă după aripă cade la pământ]. „Dacă înaintea ta vezi deschisă „ușa” ocaziunii pentru sacrificiu și serviciul Domnului, intră. Dar intră în grabă: căci în curând să va lăsa noaptea întunecului și a îm-potrivirei față de adevăr și va împiedeca orice intrare în lucrul Marelui Rege. Vine dimineața, dar totodată și o noapte întunecoasă; iar cuvintele Domnului sunt: „Vine noaptea când nimeni nu va putea lucra.” Când aceasta să întâmplat, să știi că ușa s-a închis, că toate fecioarele înțelepte au intrat la nuntă, au intrat în camera de pregătire, au fost probate, și că toate locurile libere au fost acceptabil ocupate. Și deoarece atunci toți „slujitorii lui Dumnezeu” fiind „sigilați pe frunțile lor” [cu o apăsare intelectuală și cunoștință a Planului Dumnezeesc], cele patru vânturi vor fi slobozite și vor produce „vârtejul” cel mare al turburărilor în mijlocul cărora cei rămași din clasa Ilie vor fi „schimbați și înălțați la gloria împărăției.”—C225. 7:4 *Și auzii numărul celor pecetuiți.*—„Avem ori-ce pricină să credem că numărul precis al celor aleși este acel amintit de mai multe ori în Apocalipsul, adică 144,000 „răscumpărați dintre oameni.” (F179; Apoc. 14:1) Acest număr echivalează cu cinci zile pentru desvoltarea deplină a fiecărui sfânt din Vârsta Creștină.

144,00 pecetuiți.—„Că numărul acesta este precis și nu simbolic, să poate vedea din faptul, că în acelaș capitol se vorbește de o altă clasă, asemenea concepută de Spiritul Sfânt. În versul 9 cetim: „După aceasta văzui, și iată, o gloată multă, pe care nimenea nu putea s-o înnumere.” Nu că aceasta mulțime e așa de mare că n-o poate să o numere nime, ci mai degrabă că nime nu-i poate spune numărul hotărât, Dumnezeu lăsându-l nehotărât.”

Din orice seminție al lui Izrael.—„Ca și nume, Izrael înseamnă „poporul binecuvântat de Dumnezeu,” „poporul lui Dumnezeu,” „poporul ales,” „poporul Domnului.”—2 Cronica 7:14.” (D654; Gal. 6:16; Rom. 9:6-8) Poporul lui Izrael este întrebuințat aici ca și un tip al poporului lui Dumnezeu,—adevărații Izraeliți spirituali aleși din Veacul Evanghelic. Fiecare credincios sau sfânt ce în cursul Vârstei Creștine și-a purtat lupta cu reușită, și)Win aceea și-a câștigat un loc în Corpul lui Christos, este soco-tit ca aparținând—în mod antitipic—la una din cele douăsprezece seminții de „Izraeliți în adevăr”, care seminție poartă numele celor doisprezece patriarhi ai Izraelului natural, adică cei doisprezece feciori ai lui Iacob. În fiecare familie fiecare copil este iubit pentru anumite însușiri caracteristice ale lui proprii; iar în înțelesul numelor celor doisprezece fii ai lui Iacob găsim anumite însușiri deosebite care fac pe fiecare biruitor scump înaintea lui Dumnezeu.

7:5. Din seminția lui Iuda 12,000 pecetuiți.—Iuda înseamnă *celebrat*, sărbătorit, laudat, mărit. Nimic nu este mai vrednic de laudă decât dreptatea, caracterul nobil, însușirea de a face fiecăruia ceea ce-i place fiecăruia să-i, facă altul. Domnul nostru a fost Cel *Drept* din seminția lui Iuda. Toți cari l-au cunoscut de aproape pe Pastor Russell, au recunoscut că dreptatea era principiul de bază al cara eterului său. Faptul că seminția Domnului [Iuda] este cea întâi amintită, arată că în aranjarea numelor este o ordine dumnezească, întru cât aceasta ordine [adecă aranjarea numelor unul după altul] să deosebește de ordinea nașterii fiilor lui Iacob. Fără îndoială, că cele mai strălucite cununi vor fi purtate de aceia cari sunt cu totul fără iubire de sine, atât în inimă cât și în viața practică de toate zilele. Domnul nostru a fost unul dintre aceștia.—Fac. 38:12-26; 43:3-10; 34; 46:28.

Din seminția lui Ruben 12,000.—Numele Ruben înseamnă: „*Vedeți fiu*” sau *Mila lui Dumnezeu*, și pare a se refera la frații talentați [cărora s-a încredințat cinci talenți] cari își fac chemarea și alegerea lor sigură. A avea însușiri deosebite și mijloace pentru a ajunge la toate fericirile de acuma, și apoi a le jertfi bucuroș pe toate acestea în interesul cauzei Domnului, și a primi în schimb disprețul și batjocura lumii, cere ca să fii un caracter atât de înalt, încât însuși Domnul spune că numai puțini îl au. (1 Cor. 1:26; Fac. 37:21, 22, 29, 30; 42:22, 37) O mică pătare cu iubirea de lume [necurătenie spirituală] este tot ce-i împiedecă pe aceștia de a ajunge la locul cel mai înalt, adică din clasa Iuda,—Fac. 35:22; 49:3, 4; 2 Cor. 7:1.

Din seminția lui Gad 12,000.—Numele Gad înseamnă. „*O ceată de copii vine*”, și pare să arate că al treilea loc de cinste mai înaltă va fi a păstrat acelor credincioși, cari- au fost binecuvântați de Dumnezeu să aducă mulți urmași de ai lor în familia dumnezească. Sunt cazuri, unde doisprezece fii ai unei familii au venit la cunoștința adevărului, și s-au consacrat, ca urmare a vieții și învățăturilor primite din partea unui tată și mamă nobili. Tatăl creșc poartă grija acelor familii cari cu adevărat îl caută, și munca depusă în favoarea lui de părinți nobili în creșterea copiilor lor pe căiile adevărului, nu rămâne nerăsplătită. Nici o coroană nu va fi liberă pentru alt cineva câtă vreme este vre-un fiu de a unui consacrat, care condus de părinți adevărat creștini, la timpul convenit va alerge după ea. „Pentru voi este [mai întâi] făgăduința, și pentru copii voștri [al doilea] și [după aceea] pentru toți cei în depărtare, pe câți îi va fi chemat la sine Domnul Dumnezeu nostru.” (Fapte 2:39; 1 Cor. 7:14) Se mai poate refera și la aceia, cari prin multă sânguință și zel și luptă, aduc pe mulți alții la lumina adevărului și calea jertfirei de sine și astfel să alerge după premiul înaltei chemări. [Gal. 4:19; 2 Cor. 12:14] „Despre copilăria și viața patriarhului Gad, nu s-a păstrat nimica. La timpul coborîrii sale în Egipt, să spune că avea șapte copii, însemnat prin faptul că cei mai mulți din ei au terminațiune plurală, ca și când ar fi mai mult nume de familie decât de persoane.” (McC)—Fac. 46:16; Num. 26:15-18.

7:6. *Din seminția lui Așer 12,000.*—Numele Așer înseamnă *Fericit*. „Și Lea zise: ferice de mine, căci pe mine mă vor ferici femeile; și chema numele lui Așer.” (Fac. 30:13) învederat, al patrulea loc de onoare mai înaltă va fi dat creștinilor *fericiți*. Ori unde vor ajunge sfinții sau creștinii cu fața lungită [posomoriti], ei nu vor ajunge în . clasa lui Așer. „Bucurați-vă în Domnul totdeauna; și iar zic, bucurați-vă.” „*In sfârșit*, frații mei, bucurați-vă în Domnul.”—Fii. 4:4; 3:1; 2 Cron. 20:22.

Din seminția, lui Neftalin 12,000.—Numele Neftalin înseamnă *lupte mari*, și arată că al cincelea loc de înălțare va fi pentru aceia cari au căutat se vadă fața Tatălui prin rugăciuni. Prin nașterea sa, Neftalin era soțul lui Dan, clasa acelora cari vor merge în a doua moarte. (Fac. 35:25; 49:17) De aceea, părerea, că clasa aceasta este biruitoare prin faptul că a apreciat foarte mult privilegiul de a căuta fața Tatălui în, rugăciune, și s-a folosit de el.—Luca 11/5-13; Iac. 1:5; 3:17.

Din seminția lui Mânase 12,000.—Numele Mânase înseamnă *Uitare*: „Dumnezeu mă făcu să uit tot necazul meu, și toată casa părintelui meu.” (Fac. 41:51) Locul al șaselea de onoare este învederat hotărât clasei acelora cari au iubire foarte mare pentru familia lor pământească—tată, iama, surori, frați, femei, copii și alți iubiți ai lor—dar totuși, iubesc pe Domnul *mai mult*. (Mat. 10:37) Mare este iubirea, mare credința acelora cari aud și ascultă de învi-tarea dumnezească: „Ascultă fică, și vezi, și pleacă urechea ta; uită pre poporul tău, și casa părintelui tău.”—Psa. 45:11.

7:7. *Și din seminția lui Simeon 12,000.*—Simeon înseamnă *Ascultare*. „Fiind că Dumnezeu a auzit că sunt nesocotită, deaceia mi-a dat și pe acesta.” (Fac. 29:33) Aceasta înseamnă că locul al șaptelea de onoare este rezervat acelora cari au fost urțiți în sânul familiei lor dna cauza credinței lor pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul a văzut că frumuseța însușirilor caracterului lor va străluci mai tare îngăduindu-le să se desvolte în astfel de împrejurări. Cât de dulce, cât de frumoasă este inima dezvoltată în asemenea împrejurări!—Rom. 5:3; Col. 1:11, 12; 1 Pet. 1:7; 4:12; 5:10; Rom. 8:17; 2 Tim. 2:12; Iacob 1:12.

Din seminția lui Levi 12,000.—Numele Levi înseamnă *alipire*. „De acum bărbatul meu se va alipi de mine, fiind că i-am născut trei fii.” Locul de cinste următor este păstrat, cum să vede, pentru aceia cari literal au jertfit toate ce au avut pe lumea aceasta, ca să potă trăi lipiți nestingherit de Domnul și în serviciul Lui. Ca seminție, Levi n-a avut nici o moștenire în țară, iar ca persoană particulară, unica întâmplare din viața acestui patriarh, este că a nimicit pe unii nelegiuți.—Fac. 34:25-29.

Din seminția lui Isachar 12,000.—Isachar înseamnă *Răsplătire*, sau *El aduce răsplătire*. „Dumnezeu mi-a dat răsplătirea mea.” „Isachar este ca asinul tare, carele zace între ieslele staulelor. El văzu răpausul, că este bun; și pământul lui că este plăcut, și-și supuse umărul la purtarea de sarcină.” (Fac. 30:18; 49:14, 15) Aceasta pare să însemne, că locul de onoare următor este hotărât celor zeloși, acelora cari se pun cu plăcere și bucurie în numele și pentru cauza Domnului să muncească din răputeri pentru preamărirea numelui Său.—1 Cor. 15:58.

7:8. *Din seminția lui Zebulon 12,000.*—Zebulon înseamnă *Locuință* sau *Domiciliu*, și arată fericirea binecuvântată a acelora cari în timpul pelerinajului lor pământesc, ca și Domnul n-aveau unde să-și plece capul; dar, deși în viața de acum aveau să lupte cu sărăcie și greutatea vieții de tot felul, totuși s-au arătat credincioși Domnului, servindu-i cu toate puterile și cunoștința și educația lor mărginită, întrebuițând toți micii lor talenți în serviciul Lui, în speranță de a ajunge în sfârșit, „*Iu casa unde nu va mai fi schimbare, nici grijă, nici întristare și nici sărăcie.*” Ce locuință fericită vor avea ei în viitor.—In casa Tatălui de multe locuințe (Ioan 14:2, 3) a lor va fi cea mai fericită.

Din seminția lui Benjamin 12,000 pecetluite.—Benjamin însemna la început *Fiul durerii mele*, dar numele lui s-a schimbat să însemne *Fiul dreptei mele*, ca cel mai tinăr copil a lui Iacob. El pare să arate, într-o privință, pe Turma cea Mare (W. T. -81-1-7); dar îi reușește să ajungă la o răsplătă mai mare, poate numai pentru că este tovarășul acelora cari ocupă locuri mai înaintate în Corp. Astfel ca servitori umili și credincioși și *soți* ai celor mai talentați frați, ei umplu suferințele Corpului lui Christos, chiar și dacă suferințele lor personale par să fie neînsemnate. „Pe de o parte prin muștrări și strămtorări, fiind puși spre priveliște [din cauza fraților lor mai abili, care suferă mai direct pentru cauza lui Christos], iar pe de alta, făcându-vă părtași ai celor care se aflau astfel.”—Evr. 10:33.

Din seminția lui Iosef 12,000.—Manuscriptul Sinaic pune pe Iosef la sfârșit, ceea ce se potrivește în mod deosebit, Iosef a fost unul din cele mai frumoase caractere din Biblie. Numele înseamnă: *Pe care Dumnezeu îl va înmulți*. El a avut atâtea virtuți frumoase, încât este cu neputință a le arăta în micul spațiu ce avem aici la dispoziție, dar sunt descrie pe larg în Fac. 37-50. El este unul dintre puținele caractere numite în Biblie, despre care nu se spune nimica neplăcut. El reprezintă bine pe toți ceilalți membri ai familiei dumnezeiești, cari toți au ajuns ca în inima lor să fie asemenea Domnului și au arătat aceasta asemănare prin purtare și fapte întru cât le-a permis slăbiciunile și nede-săvârșirile trupului. Se va observa, că semințiile lui Dan și Efraim sunt lăsate de pe lista de mai sus. In mod evident, Dan înfățișează pe aceia cari merg în Moartea a Doua. Numele său înseamnă: „Dumnezeu a fost mie judecător.” (Fac. 30:6) Noi știm că ori-ce judecată a lui Dumnezeu este dreaptă, și trebuie dară să căutăm motivul lepădării lui Iacob a profețit, că Dan va fi „ca, șarpele în cale, ca cerastul în cărare, carele mușcă călcăiul calului încât călărețul cade înapoi.” (Fac. 49:17) Căii sunt simbolurile doctrinelor, învățăturilor. Dan pare a înfățișa pe o clasă care încearcă a se juca cu doctrinele credinței, fapt care are drept urmare răsturnarea și nimicirea Creaturii Noi. O privire asupra istoriei seminției lui Dan, dovedește pe deplin aceasta. La început lui Dan i s-a dat una dintre cele mai alese și roditoare părți ale Palestinei. Se mărginea cu teritorul semințiilor surori Efraim și Benjamin, iar dinspre sud-est și sud să întindea Iuda, astfel că să hotăria cu trei din cele mai puternice state ale confederației. Totuși, Danișilor nu le-a reușit să cucerească pământul asemnat lor la început [înfățișând nereușita Noului Creaturi să capete biruință asupra minței trupesti], și și-au ales o altă moștenire, tocmai la miază noapte. (Jud. 18:1-31) Aceasta alegere a moșteni-rei dinspre miază noapte se

aseamănă cu o asemenea alegere din partea lui Satan (Isa. 14:13) și sugerează că Nouile Creaturi Danice au părăsit moștenirea lor dintâi prin ambiție. Contextul arată, că ei puneau prea mare însemnătate pe felul lor de a judeca lucrurile și s-au amestecat în mod nepotrivit în oficiul preotesc, și putem crede că aceasta a fost o vină capitală din partea acelor cari săvârșesc păcatul îngâmării. (Psa. 19:14; 2 Șam. 6:6, 7) încercarea se repetă, în antitip; luați seama.-păziți-vă. Jumătate din seminția lui Eirsinar reprezintă pe Turma cea Mare, ce se găsește mai cu seamă în biserica nominală. Ei sunt mai mult sau mai puțin îmbătați cu învățăturile false și rătăcitoare (Isa. 28:1, 7), ei să tem să renunțe la idolii crezurilor și catechismului lor (Osea 4:17), și sunt, într-o privință, creștini rîe jumătate copti, nu pe deplin devotați Domnului—„Efraim s-a amestecat cu popoarele, Efraim este ca o turtelnîbarsă”—coaptă numai pe de o parte, sau cu alte cuvinte, nici cald nici rece. (Osea 7:8; Apoc. 3:15, 16) De la început până la sfârșit profetia lui Osea este o pledare din partea lui Dumnezeu cătră Turma cea Mare de a nu se lăsa să piardă premiul nemuririi.

7:9. *După aceasta văzui, și iată gloată multă.*—Când Apostolul Ioan ne spune în 2 Ioan 8: „Luați seama de voi înși-vă, ca să nu pierdeți cele ce ați lucrat, ci să primiți plata *deplină*,” el ne învață că să poate câștiga o răsplată cerească care nu va, fi așa deplină sau de mare ca și cum ar fi, dacă s-ar merge pe o cale mai plăcută Tatălui Ceresc.

În loc să ne învețe ca pentru neamul nostru este o sm- *gură* mântuire, Scripturile ne învață *două* grade sau feluri de mântuire *cerească*, și două grade sau feluri de mântuire *pămîntească*. În capitoul al doilea din Făcere ni se spune că râul care ieșea din grădina Edenului să despărția în patru părți. Aceasta este o recunoaștere Scripturală a faptului că din Adam, izvorul original [dintâi] al vieții vor curge patru râuri: Turma cea Mică, care va fi alături de Christos pe tronul său; Turma cea Mare, care va sta *înaintea* tronului, având ramurile de finic, semnele biruinței prin suferinți și martiraj, dar fără coroanele gloriei. Apoi patri-archii și toți Profetii vechiului testament, cari vor deveni principii pămîntului, ca reprezentanți ai împărăției lui Messia; și neamul omenesc restatornicit sub împărăția lui Christos. Același lucru se învață prin împărțirea Leviților în patru tabere, fiecare stînd de o parte deosebită a Tabernacolului. (Num. 3:15; F128, 129) Asemenea învață Apostolul în 2 Tim. 2:20, că în casa cea mare a lui Dumnezeu la sfârșit se vor găsi patru clase de vase spre mărirea Lui — „de aur [simbolul naturei dumnezeiești, Turma cea Mică] ; de argint [simbolul naturei spirituală, dar nu dumnezească, Turma cea Mare]; și de lemn și de lut” — două clase pe pămînt — „din pămînt, de lut”, după cum a fost întâiul om desăvârșit.— 1 Cor. 15:47.

În ce privește pe cei sfinți — creștinii consacrați — nu e întrebarea în care din clasele pămîntești vor face ei parte la urmă, pentru că ei au renunțat la speranțele lor pămîntești în schimbul celor cerești, întrebarea e ori de ei vor fi fecioare înțelepte, studenți credincioși ai Cuvîntului Divin, care zidesc cu aur, argint și pietre scumpe — făgăduințele prețioase ale Adevărului dumnezeesc, o zidire de caracter care să-și aibă răsplata în Cer, și nu ca fecioarele nebune (Mat. 25:2; C91; F75), cari deși sunt *fecioarei* [curate în inimă] zidesc cu lemnul, fânul și trestia tradițiunii lor omenești. Apostolul spune, că încercările vieții — și în special încercările de la sfârșitul veacului — vor încerca lucrul și faptele fiecărui om ca prin foc, și mărturisește că aceia cari nu zidesc cu înțelepciune vor suferi o mare pierdere — care pierdere nu va însemna, că ei vor merge în chinul vecinie, ci numai că vor pierde marelui premiu al Chemării Cerești, vor pierde răsplata nemuririi și a naturei dumnezeiești, care de altfel ar fi putut-o câștiga (1 Cor. 3:15; T. § 164). întrebarea e dacă ei ca coarde în Christos, Via lui Dumnezeu, vor aduce fructe, sau ca alte coarde, vor produce numai frunze [pretindea a fi asta sau aceea], sau acățători [nizuințe după onoruri și foloase pămîntești], (Ioan 15:2; F78; 170) Despre o asemenea clasă din ziua Sa, Christos a zis: „Cum puteți voi crede [în adevăr], când primiți mărirea unii de la alții, și nu căutați mărirea cure vine de la Dumnezeu?!” (Ioan 5:44) întrebarea este" ori de noi vom fi asemănați și puși între fii neascultării (Col. 3:6; Psa. 125:5; W. T. -99-140) deoarece, de și suntem fii ai lui Dumnezeu, nu nimicim, nu punem la moarte toate aplecările pămîntești și păcătoase din noi; ori de noi am păcătuit în contra legămîntului ce am făcut cu Dumnezeu, de a ne pune viața noastră în serviciul Său (Psa. 1:1; W. T. -00-281), ori de, asemenea soției lui Lot, privim îndărăt spre lucrurile pămîntești pe cari le-am părăsit (Fac. 19:26; C194), sau, ori de păstrăm singurătatea inimei și scopului, fără care nu se poate ajunge la premiul înaltei Chemări.

întrebarea e ori de noi, ca copii în Christos, ne vom încovoia împărțirilor nescipturale ale poporului lui Dumnezeu, în urmași a lui Pavel, Apoline, Chefa, Luther, Calvin, Wesley, etc. etc., (1 Cor. 3:4; D17; ori de, asemenea lui Rahab, noi vom fi cetatea rătăcirii când ea va cădea, sau, ca Iosua care a cauzat-o să cadă (Iosua 6:25; W. T. -07-267); sau, asemenea năutului și săcăriței, ne vom desbrăca ușor de impresurările încurcate ale vieții, reprezentate prin păstăile din cari năutul și săcăricea să desghioacă așa de ușor, sau vom fi ca „grâul” care recere o treierare extra-ordinară până ce cade din pleava care-l ține. (Isa. 28:27; W. T. -84-1-4) întrebarea e, dacă noi vom fi ca soldații- eliminați din armata lui Gideon, vom uita de misiunea noastră, și ne vom cufunda capurile în apele adevărului, cri de, înțelegând bine menirea sau vestea lui, [a Adevărului], noi ne vom da seama de cauza pentru ce ni l-a dat Domnul, și vom bea din el, cu ochii înspre orizont [în sus], căutând de a servi altora, și a ne cheltui în slujba Domnului (Jud. 7:6; W. T. -07-331) întrebarea este ori de, asemenea lui Caleb și Iosua, noi vom păstra încrederea în Acela care ne-a chemat, și vom aduce vestea bună de pe pămîntul care sperăm să-l stăpînim, sau, vom face parte din Turma cea Mare care prin frică și îndărătnicie și obo-sire în facerile de bine, nu vom intra niciodată în ea. (Num. 13:31; W. T. -07-251) Vom pune noi cu plăcere viața noastră în servicii pentru frații Domnului, sau de frica morții prin jertfire vom fi toată viața noastră supuși sclaviei? (Evr. 2:15; T. § 165) Întrebarea e, ori de noi vom fi asemenea slugii care a ascuns talentul Domnului său în pămînt [pentru ajungerea scopurilor pămîntești] (Mat. 25:24; W.T. -01-61; W. T. -06-318), ori de vom fi cu două minți, avînd o idee despre ajungerea lucrurilor cerești, și alta despre câștigarea a toate ce putem de pe pămînt (Iac. 1:8; W. T. -07-316), ori de, asemenea lui Obadia, ne vom arăta numai prietenoși față de Adevăr și aceia care susțin Ade-

vărul, dar ascundem interesul nostru de frica urmărilor pentru noi și familiile noastre.—I Regi 18:3; W. T. -02-221.. Dacă în urma acestor încercări de credință și caracter, noi vom ieși biruitori, atunci nu va fi nevoie ca să fim dintre aceia cari își spală hainele lor și le albesc în sângele Meiului, în marea suferință și strâmtorare cu care se va sfârși-aceasta Vârșă, ci vom păstra nepătate hainele noastre, așa ca să nu avem nevoie de o astfel de curățire generală. Dacă vom fugi la Domnul înainte de ce iarna mâniei Sale va fi venit asupra sistemelor omenești din zilele noastre, noi vom fi cruțați de suferințele fugirei, despre care el a zis: „Rugați-vă ca să nu fie fuga voastră *iarna*, [timpul de ardere al neghinei]" (Mat. 24:20); și vom fi cruțați, asemenea, de amara desamăgire de a zice la timpul acela: „Trecuta Secerișul [timpul favoarei deosebite], sfârșitu-s-a vara, și noi încă nu suntem mântuiți" [cu cea dintâi mântuire, cu mântuirea la care am aspirat]. (Ier. 8:20; D578) În timpul strâmtorării Sionului nominal, copiii lui Dumnezeu vor fi mântuiți toți. (Isa. 66:8; W. T. -94-135) Să ne bucurăm în speranța noastră că în timpul acestor dureri noi vom fi eliberați. Să sperăm că nu vom fi dintre micii (Isa. 34:6; D17) sau țăpii găsiți împreună în stănele nominale când va veni timpul dărăpănării sistemelor ecclesiastice prezente. Prin tot Veacul, unii copii ai Domnului au fost „predați Satanei spre nimicirea cărnii, pentru ca spiritul lor să fie mântuit în ziua Domnului Isus" (I Cor. 5:5; T § 164, 168, 260), pentru că ei nu. au trăit conform legământului făcut. Suferințele celor din clasa țăpului ispășitor, trimis în „pustiu, ca acolo să moară de foame, sete, mușcături de șarpe, spinii, rugii, brusturi, alergări sau atacuri din partea animalelor sălbatice," au fost cu mult mai mari decât acele ale țăpului Domnului omorât prin jertfă voluntară. (Lev. 16:7-10; T. § 142, 144) Aceia cari rețin înapoi din promisiunea ce a făcut-o Domnului, suferă ou mult mai mult decât aceia cari în mod vitejesc sau bărbătesc luptă lupta cea bună a credinței și țin cu amândouă manele la speranța pusă înaintea lor.

Clasa Turma cea Mare va striga: „Aleluia", îndată ce își va da seama că Biserica este completă. (Apoc. 19:1; A240; F128) Dar ca și servele Rebecei din vechime ei trebuie să facă același drum lung și obositor ca și clasa Miresei, nu mai ca în fine să fie primiți ca servitori. (Fac. 24:61; Ps. 45:15; F121, 171) Vom intra noi pe deplin în moștenirea noastră acuma, până ce ușa ocaziunii de a îndrăzni și a lucra în Cauza Domnului este încă deschisă; sau vom face asemenea clasei din Ezek. 44, care află ușa închisă din cauză că au pornit, prea târziu, și trebuie să știe pentru totdeauna că Preoția împărătească cerească, premiul înaltei Chemări, li este închis pentru totdeauna, și că cel mult la ce pot ajunge, este aceea de a fi servitori sau păzitori în Templu? (Ezek. 44:1-14; W. T. -05-269) Să ne bucurăm că peste tot putem fi moștenitori ai mântuirii; dar cu ajutorul lui Dumnezeu, să ne hotărîm, ca în cuvintele textului nostru—„să luăm seama de noi înșine, ca să nu pierdem cele ce am lucrat, ci să primim plată deplină"—totul ce binevoiește Tatăl a da acelora cari-L iubesc pe dânsul mai presus de toate.

„Ceea ce vedem că să întâmplă în jurul nostru pare a fi foarte natural mințelor noastre. Felul în care alți oameni își întrebuințează timpul și banii, este o ispită față de poporul Domnului care trebuie *rezistată cu tărie*. Lumea are o zi de opt ore. Poporul credincios al Domnului, din potrivă, trebuie să-și facă ziua lui de șasesprezece ore. Pentru noi j a face ceea ce fac alții, și de a pune în serviciul Domnului numai ceea ce lumea socotește ca lucrul de o zi, n-ar fi de loc o îndeplinire a Legământului nostru de Jertfă. Aceia ce caută, numai să facă, dreptate, și se pună opt ore și ceva de lucru la zi, după, felul cum face lumea, vor fi judecați din acest punct de vedere; și ei vor primi numai un loc în Turma cea Mare. Ei nu îndeplinesc condițiile Legământului de Jertfă,"—W. T. -14-71.

„Noi nu credem că Scriptura ar învăța, că Turma cea Mare va ajunge la același grad de dezvoltare spirituală ca și Turma, cea Mică. Ei lipsesc de a desfășura dragostea și sânguința pe care Domnul a pus-o drept condiție pentru a se face cineva părtaș în Preoția împărătească." (W. T. -14-68) „Hotărîrea de a se jertfi pe sine fragmentar când le place lor sau prietenilor, lor, este greșala principală." (W. T. -96-191) „In vreme ce membrele vii ale Miresei sunt despărțite de alții prin *Adevăr*, urechile celor -lalți sunt tâmpite la auz și crezut, și înceți la făptit." (A240) „Intr-o parabolă, Domnul numește pe aceștia servi netrebniți, răi și leneși. El nu le deneagă [tăgăduiește] cinstea de a fi servii Lui, El nu le atribuie epitetul de a fi dușmani Lui. Ei sunt socotiți ca răi, trândavi și leneși numai din cauză că, deși și-au luat asupra lor unele răspunderi de servitori, totuși au lipsit să arate spiritul devotațiunii depline."—T. -07-315.

Pe care nimenea nu poate s-o numere.—A cărui număr nime nu e în stare să-l spuie [adeacă nu e un număr dinainte hotărît—nime nu e menit ca făcând parte din acesta ceată]. —Apoc. 5:11.

Din ori ce neam și seminție și popoare și limbi.—„Intru cât numărul Miresei lui Christos este de 144,000, nu ar fi neînțelept a crede, că fiecare din aceasta clasă va avea 144,000 sub îngrijirea și supravegherea sa, ceea ce ar fi 144,000 X 144,000 egal cu 20,736,000,000 (douăzeci de bilioane șapte sute și treizeci și șase milioane), ceea ce ar fi un număr destul de mare de îngrijit—144,000 pentru fiecare membru al Miresei lui Christos. Astfel putem vedea necesitatea de servitori și lucrul destul pentru Turma cea Mare."—C. T. Pussell.

Stând înaintea tronului.—Nu pe Tron, cum va fi Mireasa. (A214) „Scripturile ne învață că precum ceea ce este conceput din carne, carne este, totașa ceea ce este conceput din Spirit, spirit este. Aceasta înseamnă că ori cine a fost conceput din Spiritul Sfânt, a experiențat în privința naturii o schimbare atât de mare încât este cu neputință pentru asemenea să se împărtășească cu lumea la o înviere pe pământ."—W. T. -07-316.

Și înaintea Melușelului.—„Deoarece în inimele lor sunt supuși Răscumpărătorului, și deoarece ei păstrează credința lor în sângele Său prețios și țin la Dânsul cu tărie și nu-l neagă, deaceia Domnul Isus, Avocatul, Căpitanul Mântuirii noastre, care conduce pe cei Aleși la glorie prin jertfa lor de bună voie, îi va conduce și pe aceștia la o binecuvântare spirituală,— la desăvârșire ca ființe spirituale pe un plan mai jos—pentru că și-au păstrat credința lor în Dânsul și nu s-au lepădat de numele și lucrul Său."—F169.

Îmbrăcați în veștminte albe.—„Vestmântul alb sunt răsplățile sfinților." (Apoc. 19:8) „Ei lasă să alunece de la ei ocazia

de a deveni membri ai Miresei; dar ei, cu toate acestea, sunt *fecioare*, curate în dorințele inimei lor.—F127; Apoc. 7:14.

Și ramuri de finic în mânele lor.—„Ramura de finic sau de Palmier este simbolul deosebit al *martirajului*. În limba Bisericii, ramura de finic a martirajului a devenit un cuvânt clasic și sacramental. În faptele martirilor și martirologia lor, citim: „El a primit ramurul de finic al martirilor.” (McC) Mulți dintre martirii Veacurilor întunecoase erau fără îndoială, din Turma cea Mare.

7:10. *Și strigară cu glase mare.*—Într-un cor puternic, plin de fericire, ce izbucnește în bucurie și iubiază, că în fine au fost scăpați.—Apoc. 19:1-3.

Zicând: Mântuirea.—Darul nostru glorios și nemeritat—viață pe un plan atât de înalt.

Este a Dumnezeului nostru.—Meritul trebuie datorat lui Dumnezeu, ca Autorul Planului.—Psa. 3:8, 9. *Care șade pe Tron.*—Dumnezeu.—Apoc.4:2; 5:13.

Și a Melușelului.—Turnul Turmei, Christos ca instrumentul Mântuirii.—Mica 4:8.

7:11. *Și toți îngerii*—Frumoșii fii ai dimineții, cari au tresăltat de bucurie la începutul săptămânei de creere, acum 48,000 de ani.—Iov 38:7; Luca 2:9-14; Mat. 4:11; 28:2; F51.

Stăteau împrejurul Tronului.—Cu mare bucurie bineve-nind pe acești noi întrați în familia lui Dumnezeu. *Și al bătrânilor.*—Profețiile, dintre care multe au vorbit despre aceasta a doua turmă mai mare. Dară însemnați-vă frumuseța deosebită a Cuvântului lui Dumnezeu și înțelepciunea Tatălui nostru! *Nu toți bătrânii* vorbesc despre Turma cea Mare, și de aceea, numirea de: „douăzeci și patru,” e lăsată, în cazul acesta, afară.

Și al celor patru ființe.—Dreptatea, Puterea, Iubirea și înțelepciunea.

Și căzură pe fețele lor înaintea Tronului.—Nu e de mirare că astfel de caractere umile „privesc totdeauna fata Tatălui lor.”—Mat. 18:10.

Și să închinară lui Dumnezeu.—Între îngeri nu există căutare de sine. Când un înger s-a arătat lui Manoah și soției sale, iar Manoah a voit să-i știe numele, el a lăsat o lecție vecinică prin răspunsul său: „Dece întrebă numele meu, văzând că este secret [trad engl.] —Jud. 13:2-23.

7:12. *Zicând: Amin.*—Așa să fie! Noi nu suntem de loc geloși. Noi ne bucurăm să avem acest nou ajutor în împărăția Cerească.

Lauda.—Laudele și binecuvântările tuturor cari datoresc existența lor bunătății Sale.

Și cinstea.—Numelui necinstit atâta vreme și făcut odios și scârbos prin teoriile chinului vecinie.

Și înțelepciunea.—Pentru a desfășura întotdeauna și neîncetat unele noi și minunate însușiri ale bunătății fi harului său față de lucrul mânelor sale.

Și mulțumită.—De la orice faptură care este în cer și pe pământ,—Anoc. 5:13.

Și puterea.—Reținută, prin mii de ani, dar acum exercitată în folosul omului.—Psa. 76:10.

Și tăria.—Puterea de a îndeplini pe deplin toate scopurile Sale.—Isa. 55:11.

Sunt ale Dumnezeului nostru în veci vecilor.—fie atribuite lui Dumnezeu în etern.—Apoc. 5:13, 14.

7:13. *Și unul dintre bătrâni.*—Profeția lui Isaia 1:10-20.

Luă cuvântul, zicându-mi.—Sub simbolismul Sodomei. din cauza asemănării cu lucrarea fi speranța Sodomei *spirituale*.—Apoc. 11:8.

Aceștia îmbrăcați în vestminte albe cine sunt.—Cine sunt aceștia, despre care s-a spus — „Mănele voastre sunt pline de sânge, spălați-vă deci, și curățiți-vă, depărtați răutatea faptelor voastre de dinaintea ochilor mei,” etc.—Isa. 1:15, 16; Apoc. 7:9.

Și de unde veniți.—De ce sunt ei în mod figurativ reprezentați ca pătați cu sânge?

7:14. *Și i-am zis: Domnul meu, tu știi.*—Fără îndoială să cuprindă în profeția ta.

Și îmi zise.—În Isa. 34:5, 6, „Sabia mea s-a adăpat în ceruri; iacă asupra Edomului să coboară, și asupra poporului blestemului Meu, la judecată. Sabia Domnului este plină de sânge, s-a îngrășat cu grăsime, cu sângele meilor.”—D17.

Aceștia sunt cari vin din marea strâmtorare.—„Suferința, cea mare.”—Cuvintele împărțite în două părți, cu emfază pentru amândouă. Vezi Apoc. 3:10; 6:17; Mat. 24:21.” (Cook) „Aceștia sunt aceia,” a zis el, „cari tocmai au trecut prin marele dezastru.” (Weym) „În această zi a răzbunării s-a zis că va fi un mare măcel prin junghierea meilor și țărilor. (Isa. 34:6) Mei reprezintă pe sfinții suferinței.” (D17) „Turma cea Mare va trece prin o strâmtorare mare, cu scopul de a fi conduși la o adevărată și deplină pocăință pentru păcat, și la o adevărată apreciere a măsurii dumnezeiești despre adevăr și dreptate. Această clasă, îndeosebi în ziua noastră, va fi predată pe manele Dușmanului—ca să experimenteze Timpul Tulburărilor, asemenea căruia nu a mai fost pe pământ—marea tulburare cu care se va sfârși această Vârstă. Aceia cari se vor amări și mai tare din aceste tulburări și vor lipsi să caute pe Domnul, vor muri a Doua Moarte, iar aceia cari prin aceste tulburări vor rămânea neatinși, ca creaturi noi, vor fi socotiți ca biruitori.”—W31.01.2003. T. - 07-232.

„Mulți din aceștia stau acuma- strâns legați în deosebite legături sau snopi de neghină pentru a fi arși; și până ce tulburarea înfricoșătoare de la sfârșitul perioadei Secerișului nu va arde sforile ce leagă pe aceștia în Babilon, nu vor fi ei în stare să scape din el—să fie „mântuiți ca prin foc.” Ei trebuie să vadă nimicirea desăvârșită a Marelui Babilon, și să fie părtași la o bună parte din suferințele lui.” (C364) „Amare desamăgiri va îndura această ceată de oameni; pentru că ei să tem de înfruntările lui Christos, și anume o caută să se ferească de prezentele privilegiu și ocaziuni de a umbla cu Dânsul îmbrăcați în alb, în „suferințele timpului de acuma.” Iată. ei nu numai nu cunosc bucuria de acuma și nu se bucură cu bucuria credinciosului, dar în urmă vor trebui să treacă prin suferinți și mai mari, dacă voesc să ajungă cu

ceva mai jos. Deși ei iubesc pe Domnul și poporul Său, în oarecare măsură ei se rușinează de el și se feresc, în fața lumii. Și iată, că Mirele, care vine să ducă „Mireasa” Sa, nu va putea mărturisi numele lor înaintea Tatălui și îngerilor Săi.” (W. T. -97-162) „Aceștia vor fi ajutați să scape din Babilon prin căderea acestui din urmă, și vor fugi în timpul iernii, zicând în cuvintele Profetului: „Secerișul a trecut, vara s-a sfârșit [a venit iarna], și noi suntem nemântuiți. (Ier. 8:20)-- (D578) „De sigur, noi nu putem aștepta ca aceștia să fie scutiți de adevărata tulburare de care Domnul zice că au neapărată nevoie; și pe care, din deosebita Sa îndurare, o va îngădui asupra lor în propriul lor interes.”—W. T. -96-191.

Și spălară vestmintele lor.—Pătate și murdărite prin atingere cu lumea—W. T. -97-161.

Și le albiră în sângele Meiului.—„Nu că suferințele vor spăla hainele lor, ci că suferind vor învăța să aprecieze ca niciodată înainte legătura lor cu sau la Meiul lui Dumnezeu și meritul Său de Răscumpărare, și prin credință îl vor folosi pentru curățirea lor.”—W. T. -07-233; I Ioan 1:7.

7:15. *Pentru aceasta.*—Pentru că, sub proba din urmă, ei au suferit martirajul și și-au curățit hainele lor, mai de grabă decât să se lepede de Domnul. -

Sunt înaintea Tronului lui Dumnezeu.—„Puterea Domnului în Vârsta viitoare va fi reprezentată în lume prin-Turma cea Mare, care sub stăpânirea Miresei, va servi interesele omenirii. Ei vor fi o putere mare polițienească, căutând și îngrijind interesele poporului. Ei vor avea destul lucru; pentru că Dumnezeu a făgăduit—„nu vor face nici un rău [oamenii], nici o dărpănare pe tot Muntele Meu cel sfânt”—împărăția Milenială. (Isa. 11:9) .Aceasta va fi o supraveghere bine exercitată. Da, într-ade-văr! Cum vor împiedeca ei facerea de rău? Astfel, că dacă o persoană este pe cale de a pronunța o batjocură sau să blasteze, limba sa va fi imediat înțepenită. Aceasta va fi foarte ușor! Un polițist imediat pe loc?—neasteptând până ce ofensa-torul va fi săvârșit greșala și apoi să-l pedepsească, ci îl i va pune în poziție ca să nu poată face ceva, și îl va pedepsi momentan pentru încercarea sa.”—C. T. Russell.

Și-i slujesc zi și noapte în Templul Său.—„De și ei nu vor putea face niciodată parte din Templul viu, al cărui cap este Christos (Apoc. 3:12; 11:1), ni se spune că ei vor fi *servitori* onorați în acest Templu; și cu toate că, ei niciodată nu vor ședea pe Tron, totuși vor avea marele privilegiu de a servi înaintea Tronului. Mari și glorioase vor fi privilegiile lor.”—W. T. -97-162; Apoc. 22:3.

Și cel care șade pe Tron.—Dumnezeu.

Îi cunoaște [așa zice în grecește].—A fi cunoscut de Dumnezeu înseamnă a fi sigur de primirea binecuvântării Sale. A nu fi cunoscut sau recunoscut de El, este cea mai mare nenorocire dintre toate. Dumnezeu ține carte de amintire despre prietenii Săi (Mal. 3:16), dar nu și de dușmanii Săi; și aceasta înseamnă .peirea lor. „Niciodată nu v-am *cunoscut*; depărtați-vă de la Mine.”—Mat, 7:23.

7:16. *Nu vor mai flămânzi niciodată.*—Sărmane ființe, cât de flămânde au fost ele! Cum a lucit în fetele lor sărmane, întinse și înfometate, lumina cerească cum ei îl ascultau predicând pe Pastorul Russell, cu zecile de mii; și totuși, după terminarea lecturii, obosiți, ei se întorceau la tullele doctrinei uscate dintr-un simț de datorie față de amintirea unor oameni morți de multe sute de ani, cari, dacă ar trăi astăzi, s-ar fi asociat cu marele Reformat al Veacului al XX-lea, C. T. Russell.

Nici nu vor mai înseta.—„Apele Adevărului nu vor mai fi sărate cu învățăturile rătăcitoare de acuma, ci vor fi limpezite la izvorul lor, prin o înțelegere clară a Planului Dumnezeesc.”—B266.

Nici nu va cădea asupra lor soarele nici ori-ce arșiță.— În decursul Secerișului, poporul Domnului, luminat de lumina Adevărului prezent, a strălucit nu prin vre-o lumină de-a lor, ci prin viitoarea lumină a „Soarelui Dreptății.” Venind în atingere cu aceștia, Turma cea Mare a fost în continuu friptă în erorile ei cu lumina Adevărului, nefiind în stare ai răspunde, și de aceea simte o mare căldură. Starea lor a fost apt descrisă de Profet: „Și numai știrea despre el [adevăr] va fi o spaimă grozavă.” (Isa. 28:19) Va fi „ca cum ar fugi omul de dinaintea leului, și l-ar întâmpina un urs; sau ar intra în casă, și sprijinind mâna sa pe perete, un șarpe l-ar mușca.”—Amos 5:19.

7:17. *Pentru că Melușelul.*—Isus Christos, Prietenul lor etern—„Același ieri, astăzi și în veci.”—Evr. 13:8.

Care este în mijloc spre Tron.—Autoritatea, domnia.—A92; Apoc. 5:6.

Îi va pășuna.—Va fi Păstorul lor. (Ioan 10:1-28; 21:16).

Ei nu vor fi nemuritori, nu vor avea nemurirea, care s-a dat ca răsplată numai Turmei celei Mici. Viața lor va avea nevoie să fie întreținută totdeauna, ca și a îngerilor.

Și îi va călăuzi la ale vieții izvoare.—Ei nu vor avea în ei „izvorul de apă curgând în viața vecinică,” cum va avea clasa Miresei, ci vor putea lua în dar „apa vieții” care va curge din izvorul principal și asociatele izvoare a celor 144,000.—Ioan 4:14; Apoc. 22:1, 17; Ezekiel 47:1-5.

Și va șterge Dumnezeu ori ce lacrimă din ochii lor.—La început vor fi lacrimi cari vor avea nevoie să fie șterse, când ei își vor da seama ce au pierdut. Cu toate acestea, „Cu bucurie și veselie intră în Palatul Regelui.” (Psa. 45:16) Și e un loc bun; și acolo-i lăsăm noi, ca să se scalde în lumina Soarelui prezenței Sale pentru totdeauna. Și atunci îi vom cunoaște pe toți, după cum și ei pe noi.—I Cor. 13:12. .

IN FAȚA LUPTEI DIN URMĂ

Cărarea ce-atinge, înălțimile Sionului, să-nalță,
 Fiți pregătiți, veghiați, fiți gata de lupta,
 Ca să puteți cere milă și ajutor de sus.
 Întrebarea temută adesea te pătrunde:
 Ajunge-voiu vr-odată la ținta cea înaltă,
 Unde merg credincioșii credinței, drept răsplată?
 Sufletul îmi încredințez doar în Mântuitorul,
 Și pe Isus vedea-voiu c-adesea mai greșesc?
 Eu credincios umil pe El mă sprijinesc.
 Putere îmi va da, căci singur a promis,
 Plin de încredere îmi înnoesc cuvântul de credință,
 În fața Tatălui ceresc.

APOCALIPSUL 8

PATRU REFORMAȚIUNI PRELIMINARE

8:1. *Și când deschise*.—Domnul Isus, a cărui privilegiu a fost să le deschidă pe toate.—Apoc. 6:1.

A șaptea pecete.—„Pecetea viului Dumnezeu.” (Apoc. 7:2) Deschiderea sigilului al șaptelea se face *progresiv*. Deschiderea și desvoltarea Adevărului înaintea după cum sfinții sunt sigilați. Pe la timpul când toți sfinții vor fi fost sigilați în inimele și mintea lor eu Adevărul prezent, vor fi descoperite și cele mai adânci trăsături ale Adevărului. „Fără îndoială, va sosi timpul când numărul celor aleși va fi deplin. Atunci vor fi libere numai locurile acelora cari vor cădea.” (W. T. -14-68) „Poporul lui Dumnezeu prin tot Veacul Evanghelic a avut privilegiul de a cunoaște ceva din „Tainele Domnului”—Planul Divin, Dar până nu se va rupe cel din urmă sigil, nu se va deschide cartea cu totul, ca Misterul lui Dumnezeu să fie descoperit pe deplin; după cum este scris: „In zilele glasului celui de al șaptelea înger, c-ând are să trâmbițeze, atunci este sevărșită Taina lui Dumnezeu, cum a binevestit servitorilor săi Profeți.” (Apoc. 5:1; 10:7)—W. T. -97:257.

Se făcu tăcere.—„De ce ședem? Adunați-vă, să intrăm în cetățile cele întărite, și să tăcem acolo; căci Domnul, Dumnezeul nostru, ne-a adus la tăcere.” (Ier. 8:14) „Preoții de acum își dau întru câțva seama, că nici judecata sănătoasă [rațiunea] nici Scripturile nu susțin învățăturile lor greșite, și că cel mai înțelept lucru este de a tăcea la umbra superstițiilor și credințelor deșarte vechi, și sub scutul așa numitelor guvernameinte sau stăpâniri Creștine.”—C158.

În cer.—În cerurile nominale ecclesiastice. *Ca un jumătate de ceas*—Calculând un an pentru o zi.—metoda Bibliei—acest jumătate de ceas ar însemna numai o săptămână, și arată că imediat ce, numărul deplin în Cor-pul lui Christos va fi sigilat cu adevărul prezent, să poate aștepta o prigonire publică pe un plan și într-un fel n-a mai fost niciodată.

8:2. *Și văzui*.—Ca viziune următoare în seria cea

mare. Ceva ce nu s-a mai văzut niciodată înainte de a se fi deschis sigilul al șaptelea și se termină Misterul lui Dumnezeu.

Cei șapte îngeri.—Soli de serviciu; sau instrumente potrivite pentru îndeplinirea unui lucru în curs.

Cari stau înaintea Tronului.—Punând în mișcare *Refor-mațiunea*.

Și li se dete șapte trâmbițe.—Cornuri cu care să sune liberarea de sub jugul papal, conducând și cuprinzând ultimul sunet al-Libertății: „Și se prochemati în țară libertate tuturor locuitorilor ei.”—Lev. 25:10.

8:3. *Și un alt înger*.—Nu „vocea Domnului,” amintită în capitolul trecut, ci trupul corporal—*SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE*, înființată de Pastorul Russell pentru ducerea la îndeplinire a lucrului de Seceriș. Acest vers arată, că deși Pastorul Russell a trecut dincolo de vâl, el continuă a administra fiecare trăsătură, a muncii Secerișului. „*SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE* este cea mai mare corporațiune din lume, pentru că de la înființarea ei până acum, Domnul a folosit-o ea un canal al Său prin care să facă cunoscut lumii întregi veștile de bucurie mare, Vestea Secerișului și apropiata împărăție Milenială, eliberarea omenire! și restatornicirea ei.”—W. T. -17-22; Apoc. 14:18; 19:17.

Veni și stete.—A așteptat înaintea Domnului, după moartea Păstorului, gata să facă voia Stăpânului.

La altar.—Altarul de Aramă, locul de jertfă. (Ex. 38:1-7; Lev. 16:12, 13) Aici, de la Altarul de Aramă, se lua focul de jertfă pentru Altarul de Aur din Sfânta pe care să ardea tămâia bine-mirositoare.

Având tămâetore de aur.—Tămâetorea era de două feluri, cu și fără mâner. În acest caz referarea se face la tămâetore cu mâner ce se întrebuința numai în Ziua Ispășirii. Tămâea ardea în timpul când Înaltul Preot ținea tămâetorea în mâna sa, astfel, în profeția aceasta, Marele Preot antitipic se identifică cu munca „Societății, și pune în grija ei—ține în mâna Sa—

tămâetorele, mijloacele ce ne conduc la locuri unde ne jertfim pe noi, și cauzează un miros bine plăcut Tatălui. Privită astfel, tămâetorea în-fățișază învățăturile, priceperea Cuvântului; pentru că înțelegerea Cuvântului este care ne face pe noi să jertfim tot ce avem și pe noi înșine în serviciul Domnului. Num. 16:6, 7.

Și i se dă tămâe multă.—Cele mai bune dorinți și silinți ale credincioșilor urmași din Corp.

Ca să o dea.—Lui Dumnezeu Tatăl, prin Fiul.—Apoc. 5:8.

împreună cu rugăciunile tuturor sfinților [textul grec].

—Societatea este singurul așezământ în lume care corespunde acestei descrieri. Ea singură a adus pe altarul tă-măerii rugăciunile tuturor sfinților pentru ea către Tronul Harului, după cum se spune în Vot: „Zilnic voesc eu să-mi amintesc înaintea Tronului Ceresc a Harului de interesele generale a întreg lucrului de seceriș, și de iubirii mei con-lucrători de la Bethel și orișice loc.

Pe altarul cel de aur înaintea Tronului.—Jertfele au loc „înaintea Tronului,” dincoace de vâl.—Apoc. 1:4; 5:6; Ex. 30:1-10.

8:4. *Și fumul.*—Parfumul mirositor, dulce.

Tămăiei.—Legăturile cele mai scumpe ale vieții, jertfite în cauza și slujba Domnului.

Care s-a înălțat cu rugăciunile tuturor sfinților.—In armonie cu Votul credincioșiei.—Psa. 141:2; Luca 1:10; Fapte 10:4.

Să suie din mâna îngerului.—„Un miros bine plăcut, jertfă primită, bine plăcută lui Dumnezeu.”—Fii. 4:18.

8:5. *Și îngerul.*—Societatea Turnul de Veghere prin reprezentanții săi.

A luat tămâetorea.—Al Șaptelea Volum de Studii în Scripturi, provăzută de Dumnezeu.

Și o umplu din focul altarului.—Cărbuni de pe altar în-seamnă adevăruri arzătoare; și astfel sunt toate profețiile Domnului dacă sunt bineînțelese.—Isa. 6:5-8. Aceasta este o arătare a voiei lui Dumnezeu de a se folosi de Societate pentru descoperirea mai departe a Adevărului Său, cum el devine cuvenit. „Noi credem că Domnul nu va împrăștia, • ci mâna [puterea] Sa o va întoarce către cei mici, în acest ceas întunecat (Zach. 13:7).”—W. T. -17-30.

Și aruncă.—Grecește: „Cu voința îl azvârle.”

Pe pământ.—Între oamenii iubitori de ordine.—Ezek. 10:2; Luca 12:49.

Și se făcură tune.—Cele Șapte Volume de Studii în Scripturi, acesta fiind cel din urmă din seria lor. (Apoc. 10:3, 4) Tunetul este simbolul *certei*, parte din care, poate va produce acest Volum, îndeosebi se poate aștepta că preoții să tune în contra Adevărilor cuprinse în acest Volum. Tunetul este cauzat de fulger care sfâșie atmosfera, tăindu-o ca și cum ar deschide-o. Imediat după fulger să aude Tunetul. Tunetul, de la sine, arareori face cuiva vre-o vătămare.—Apoc. 16:18.

Și vute.—„Aceste glasuri au circulat ici și colo prin lumea întreagă civilizată, nu prin agențiile lumești, nu prin vânzătorii de cărți, ordinari, ci prin aceia cari au

fost bine-cuvântați de lumină, și care doresc să aducă un serviciu Domnului și Adevărului, și să-și pună viața pentru frații lor, aducându-le vestea măreață și încurajatoare ce se cade să știe acuma poporul Domnului.” (W. T. -02-118) Glasurile mai simbolizează și discuțiuni, dispute, certe, etc.

Și fulgere.—Vezi Apoc. 4:5; 11:19; 16:18.

Și cutremur.—„Expresia cutremur de pământ este întrebuințată în mod figurativ pentru a înfățișa .revoluție— în acest sens este acest cuvânt întrebuințat prin toată Cartea Apocalipsul. Prin urmare, la ceea ce trebuie să ne așteptăm, este marele cutremur simbolic, marea zguduire a instituțiilor actuale, un cutremur care va răsturna tot ce nu este compatibil [potrivit] cu noul așezământ al Domnului. Poate că cutremurul simbolic va fi însoțit și de un cutremur de pământ literal.”—B. S. M.

8:6. *Și cei șapte îngeri, având șapte trâmbițe.*—„Asemenea celorlalți tălmăcitori, suntem și noi de părerea că cele șapte trâmbiții din Apocalipsul sunt simbolice și nu literale.”—W. T. -02-116; Ios. 6:4.

Se gătiră să trâmbițeze.—„Creștinii în general cred că cinci dintre aceste trâmbițe deja „au sunat”, și că aparțin trecutului—dar noi am zice șase. S-a admis că acele cari au sunat până acuma, n-au fost trâmbiți reale sau cornuri literale în care s-a suflat în aer. Dar lucrurile literale și firești sunt primite cu mult mai ușor de omul natural, așa că mulți creștini înaintați, studenți în Biblie și preoți, în-tr-adevăr așteaptă ca într-o bună zi să se audă ceea ce câteodată să numește „trâmbița lui Gavriel”, să sune destul de tare ca să deștepte pe toți morții.” (W. T. -02-116) Ca creștini cugetători, trebuie să ne așteptăm că deoarece aceasta este perioada în care s-au ivit marile secte, istoria ei să le deie o mare atenție, și așa este. Reformațiunea a cuprins inai cu seamă „trei părți” din statul papal, Germania, Anglia și Franca.—Apoc. 8:7-10.

8:7. *Și întâiul trâmbiță.*—Mișcarea a început, care mai târziu s-a transformat în: Sinodul General Lutheran, Sinodul Unit de Sud Lutheran, Conciliul Lutheran, Conferința Lutherană Sinodală, Sinodul Lutheran Unit Norvegian, Sinodul Lutheran Danez din America, Sinodul Lutheran din Islanda, Sinodul Lutheran Emmanuel, Sinodul Lutheran Finic Suomal, Sinodul Național Finic, Sinodul Apostolic Finic, Sinodul Liber Lutheran Norvegian, Sinodul Lutheran Unit Danez, Biserica Fraților Lutherani și a Congregațiilor Independente Lutherane.—I Cor. 3:3.

Și se făcu grindină.—Adevăruri aspre, tăietoare, ce conțineau cele 95 de teze ale lui Luther, afișate la ușa bisericii din Wittenberg.

Și foc.—Judecată prăpăditoare asupra papizmului. Luther a numit sistemul papal: „Capuri, eu câștig; și coade, voi pierdeți”, în puține cuvinte când a zis: „Cei de la Roma s-au înconjurat cu trei ziduri cari i-au protejat până acuma în contra reformei. În primul rând, când puterea civilă îi strângea aspru, ei susțineau că puterea civilă n-are juris-dicțiune sau putere asupra lor—că din potrivă, cea spirituală stă asupra celei temporale sau civile. Al doilea, când s-a încercat ai

măsura cu Sfânta Scriptură, au răspuns: „Numai papa are dreptul de a interpreta Scriptura”, și al treilea, când erau amenințați cu câte un consiliu, ei au iscodit ideea că numai papa are dreptul de a convoca un consiliu.”

Amestecat în sânge.—Sângele este un simbol al doctri- nelor moarte, și aceasta învață că Luther nu era încă cu totul liberat din eroarea doctri- nelor. Cele ce urmează explică aceasta mai bine: „Cu timpul s-a format un grup de radicali cari erau convinși că Luther n-avea curajul de a susține convingerile sale. Ei au propus să desființeze cultul Liturghiei și celelalte semne pe dinafară care le credeau rămășițe ale credinței deșarte vechi. Colegul lui Luther din Wittenberg, Carlstadt a început a denunța sistemul mănăstiresc, celibatul preoților, închinarea la icoane; și înainte de finea anului 1521, găsim primul simpton caracteristic al Protestantismului. În Ianuarie 1522, Carlstadt a fâsut pe autoritățile din Wittenberg să publice prima ordonanță a bisericii evanghelice. Serviciul Liturghiei a fost modificat, iar laicii aveau să primească tainele în ambele forme. Rămășițele obiceiurilor vechi religioase trebuiau să dispară, iar zilele de post n-aveau să se mai ție. Aceste măsuri l-au făcut pe Luther să se reîntoarcă la Wittenberg în Martie 1522, unde a ținut un șir de vorbiri prin cari a atacat nerăbdarea aripei radicale. În anul 1525, partidul conservator, care de la început să temea că învățătura lui Luther poate duce la răsvărire, a primit o nouă și teribilă probă, după părerea lor, de influența stricăcioasă a predicatorilor evanghelici.

„Mișcările țărănești, cari au pricinuit atâta teamă la Dieta din Augsburg în anul 1518, au ajuns la Revolta Țăra-“nilor, în care omul de rând, de la țară și oraș, s-a ridicat în numele dreptății lui Dumnezeu să-și răzbune nedreptățile vechi și să-și stabilească drepturile sale. Luther i-a fost în nici un caz responsabil direct pentru războiul civil ce a urmat, dar el a contribuit de sigur la creșterea nemulțumirilor vechi. El a denunțat obiceiurile celor bogați de a cuprinde fără vre-o oboseală proprietățile celor mici și săraci. Pe domnii germani el i-a numit feudali călăi, care știu numai să se joace cu cel sărman. Însă, cu toate cuvintele sale aspre la adresa principilor, el se baza pe sprijinul lor pentru înaintarea reformelor sale, în care era interesat. Țăranii cereau ca evanghelia să le fie predicată ca un conducător în viață, și că fiecare comunitate să aibă dreptul de ași alege păstorul și de al depune dacă s-ar dovedi de o purtare nedemnă. Cereri mult mai radicale yeniau de la clasele muncitorești de la orașe. Articolele de la Heilbronn cereau ca averea bisericii să fie confiscată și folosită în interesul comunității; preoții și nobilii să fie lipsiți de toate drepturile, așa ca să nu mai poată asupri pe cei sărmani. Cei mai înfocați conducători cereau ca popii să fie uciși. Sute de castele și mănăstiri au fost dărâmate de țărănimea fanatică, și mii de nobili au fost uciși în modul cel mai crunt, Luther, care credea că țăranii voiesc să-și acopere cruzimele lor cu scuze din evanghelie, a îndemnat guvernul să înfrunte pe răsculați. „N-aveți milă de cei sărmani; loviți unde puteți.” Guvernul german a luat literal sfatul lui Luther, și s-a năpustit asupra țăranilor

cu o furie teribilă, a căror soartă a devenit mai târziu mai rea de cum fusese înainte.”—*Brit.*

Și fu aruncat pe pământ și a treia parte din pământ fu arsă de tot.—Învățăturile lui Luther au avut ca urmare prefăcerea poporului german, iubitor de ordine, în anarhiști.

Și a treia parte.—Partea Germană.

Din arbori.—Arborii sunt simbolul sfinților. (Isa. 61:3) „Sf. Pavel ne zugrăvește un pom, a cărui rădăcini se afundă adânc în cunoștința Planului Divin, pe când pomul caracterului crește din ce în ce mai înalt desvoltând și producând rodul Spiritului Sfânt; pentru învățătură, pomul este un fel de construcție.”—*W. T. - 14-312.*

Fu arsă de tot.—împiedecați de a sta singuri, și au fost absorbiti în sistemul lutheran.

Si ori ce iarbă verde.—Oamenii firești, cu cugetare nea-târâtoare.—Isa. 40:6, 7.

Fu arsă de tot.—Asemenea absorbită în sistemul lui Luther, mi înlocuitor binevenit pentru jugul de nepurtat papal.

8:8. *Și al doilea inger trâmbiță.*—A pornit mișcarea bisericii anglicane.

Și ca un munte mare.—Anglia în timpul lui Enric al VIII-lea. Munții înseamnă împărății.—Dan. 2:35; Ier. 51:25.

Aprins de foc.—In flăcările mișcării nimicitoare pentru papism.

Fu aruncat în mare.—A fost condamnat la o stare de izolare, tăiat de la papism—ne mai fiind sub influențele religioase ale lui.

Și a treia parte din mare.—Partea Engleză.

Se făcu sânge.—Enric al VIII-lea cel căsătorit de multe ori, întemeietorul Bisericii Anglicane, și al doilea mare fondator de secte, a avut și el mai multe pete de sânge pe sabia lui reformatoare. „Enric al VIII-lea a susținut energic superioritatea papei, și, precum să știe, după cercetarea argumentelor lui Luther, a publicat apărarea celor Șapte Sacramente în anul 1521, care i-a câștigat din partea papei titlul glorios de „Apărător al Credinței.” În anul 1527 regele și-a pierdut nădejdea de a avea un urmaș moștenitor de la Catarina. S-a obosit de dansa, și s-a dat în dragoste cu Anna Boleyn, care însă a refuzat de ai fi coconită. Sfetnicii regelui s-au asigurat despre părerea unui număr de universități însemnate, că căsătoria lui este nevalabilă, și o adunare de notabili pe care regele a somat-o în Iunie 1530, a încunoștiințat pe papa asupra primejdiei ce rezultă din lăsarea fără urmaș a tronului regal. A doua mișcare a lui Enric a fost în contra preoților, pe cari-i acuza de a fi călcat vechile legi, de a susține puterea pa-pizmului în Anglia, prin faptul că s-au supus trimișilor papei [cu toate că el însuși iscălise denumirea lui *Wolsey* ca trimis *a latere*]. Preoții din provincia Canterbury au fost amendați cu 100,000 lire și siliți să declare că regele este unicul lor protector și stăpânul lor cel mai mare, și, întru cât aceasta este permis de legea lui Christos, Capul sau Șeful suprem al Bisericii și al preoților.

„În anul următor, 1532, un parlament ascultător a

înaintat regelui o cerere [care a fost lucrată cu mare îngrijire de către însăși sfetnicii regelui], care conținea douăsprezece acuze în contra episcopilor. Pentru înlăturarea acestor abuzuri, parlamentul s-a adresat regelui „în puterea căruia stă numai orice îndreptare și reformă.” [Clerul a răspuns acestor învinovățiri, dar răspunsul n-a plăcut regelui, și așa la 15 Maiu, 1532] „Supușii cei mai devotați regelui, oratorii zilnici, cerșitorii autorizați, și clerul din toată Anglia, în vederea bunătații sale, a zelului său ferbinte de Creștin, și a învățăturei extraordinare ce o poseda el mai mult decât ori ce rege despre care citiseră ei, s-au unit să nu îndeplinească porunci de nici un fel, civile sau religioase, decât acele date de rege, și să nu facă constituții sau să promulgeze legi, sau orice ordine, decât acele ce poartă consimțământul regelui. [Atunci Enric s-a despărțit de Ca-tarina și s-a căsătorit cu Anna Boleyn, iar prin aceasta Reformațiunea Engleză a fost lansată în mod oficial]. Regele clarificase acum legile vechi ale regatului înspre mulțumirea sa, și a putut păși la confiscarea averilor bisericești, lăsându-le numai ceea ce era crezut de trebuință păstrării credinței. [La 30 Iulie, 1540, au fost arși trei preoți luterani și decapitați alți trei catolici, cei din urmă pentru că au negat puterea supremă spirituală a regelui. Dorința ferbinte a regelui, ca diferențele de păreri să fie nimicite și introdusă unitatea, a fost întărită prin publicarea în anul 1543 a edictului *Doctrina și Erudita Necesară* pentru orice Creștin, întocmită de Maiestatea Sa Regele Angliei, în care a fost reîntărită toată doctrina medievală, afară de dreptul dumnezeesc al papei de la Roma asupra Angliei, care s-a negat, și immaculata supremație dumnezească a regelui asupra Bisericei Angliei. *Prima Carte de Rugăciuni* a lui Edward VI a eșit în 1549 și a fost urmată de *A Doua Carte de Rugăciuni* în anul 1552]. „Astfel a fost pusă temelia Bisericei Anglicane.”—*Brit.*

8:9. *Și muri*.—A fost excomunicat de papa, au pierdut „succesiunea apostolică [?]”

A treia parte.—Partea Engleză.

Din făpturi.—Clerul „apostolic” al Bisericei din Roma, dar acum continuând afacerea sub Enric VIII. Să se observe, că ei nu erau socotiți vrednici de a fi numiți „oameni”—ci numai *făpturi*, odată în manele papizmului, și acum în manele lui Enric.

Ce sunt în mare.—Nu mai mult sub puterea religioasă-a papei.

Care au suflare.—Urmași apostolici, din linia papilor etc., descriși în comentarul de la Apoc. 2:13.

Și a treia parte.—Partea Engleză.

Din vase.—Corpurile neatârătoare ale credincioșilor creștini numiți Lollarzi, urmași a lui Wycliffe.—Marc. 4:36; 6:48-51; Ioan 6:21.

Fură stricate.—Siliți sau să recunoască pe Enric VIII ca Cap al Bisericei sau să piardă viața. „Astfel, când a început Reformațiunea Engleză în Veacul al 16-lea, ea a primit un nou impuls sau îndemn din mișcarea mai de vreme a lui Lollard, care a fost sortită să fie absorbită de această din urmă.”—*McC.*

8:10. *Și al treilea inger trâmbiță*.—A început mișcarea

Calvinistă, care mai târziu s-a împărțit în: Biserica Nord Presbiteriană, Biserica Presbiteriană Cumberland, Biserica Calvinistă Velșă, Biserica Presbiteriană Unită, Biserica Presbiteriană de Sud, Biserica Presbiteriană Asociată, Biserica Presbiteriană Asociată de Sud, Biserica Presbiteriană Sinodală Reformată, Biserica Presbiteriană Sinodală Generală, Biserica Presbiteriană Reformată, Biserica Presbiteriană Reformată din Statele-Unite din America de Nord, Biserica Reformată Olandeză, Biserica Reformată Germană, Biserica Reformată Creștină, Biserica Reformată Ungară, și Biserica Congregațională.—I Cor. 3:3.

Și căzu din cer o stea mare.—Ioan Calvin a produs o mare ruptură și un gol în cerul Catolic, când el a început fabricarea unui cer al său propriu.

Aprinsă ca o făclie.—Izbucnirea mișcărei Calviniste în Franța și Elveția, a fost tot atât de iute și neașteptată ca și mișcarea anglicană în Anglia și Lutheranismul în Germania. În anul 1533 Francisc I, Regele Franței, „doritor de a împăca Protestanții Germani și Anglia anti-papală, a invitat pe unii reformatori să predice în Louvre,” ca și o com-pensațiune pentru un atac violent ce se făcuse contra lor provenit din mutilarea unei statui a Fecioarei. La serbarea *Tuturor Sfinților*, Cop, rectorul Universității din Paris, era se țină o cuvântare, dar Jean Calvin [Calvin] a sfătuit pe rector să citească o cuvântare scrisă de dânsul. Cuvântarea era o apărare a noilor idei evanghelice și a agitat Sorbona astfel, încât Calvin și Cop au fost siliți să fugă din Paris. Calvin a venit la Basel, Elveția, și în a. 1536 a scris și publicat prima carte mare a teologiei Protestante, *Așezămintele Religiunii Creștine*. El a făcut tot ce a putut mai bine, dar acest „mai bine” al său nu a fost ceva foarte bun.

Și căzu peste a treia parte.—Partea Franceză.

Din râuri.—Canalurile instrucției religioase.

Și peste izvoarele apelor.—Cuvântul lui Dumnezeu. De și Calvin Fa înțeles greșit și rău Fa aplicat, totuși el încontinuu s-a referat la Scripturi pentru a suporta teoriile sale.

8:11. *Și numele stelei*.—Calvin a avut cinstea de a fi fost într-o vreme o stea papală. „El a fost de la început crescut și educat pentru Biserică și înainte de a avea 12 ani a fost prezentat pentru un beneficiu la Catedrala din Noyon. Șase ani mai târziu a fost destinat pentru a face o cură [tratament de vindecare] sufletelor la Montville, și astfel cu toate că n-avea 20 de ani, și nu făcea încă parte nici barem din ordinele inferioare eclesiastice, totuși s-a bucurat de titlurile și veniturile unui curator.”—*McC.*

Să chiamă amărăciune.—Ce nume ideal pentru un făuritor al unei doctrine care a cauzat mai multă amărăciune în contra lui Dumnezeu decât ori care alta, și pentru omul care Fa fript pe fratele său Servetus pe stâlp, timp de 5 ore, până ce acesta și-a dat sufletul.

Și se prefăcu.—A devenit aparentă în ochii multora.

În amărăciune.—Amar ca fierrea. „Nime astăzi, n-ar îndreptății fapfa lui Calvin de a condamna pe Servetus să fie ars. Alții arși pe stâlpi, de regulă aveau la picioarele lor o grămadă de lemne ce ardeau. Flăcările să ridicau

cu fumul, așa că jertfa în curând era inconștientă. Mîntea Satanică a făcut ca pentru Servetus să fie aprinse lemnele la o parte de jur împrejur și nu tocmai sub picioare. El literal a fost fript de viu, în chinuri grozave, aproape cinci ore—în numele lui Dumnezeu, a lui Isus, a Dreptății, Adevărului, Iubirei, Creștinismului și al Civilizațiunei."—(F. D.)—Ier. 9:15; 23:15, 9-40; Deut. 29:18.

Și a treia parte din ape.—Multe părți ale Scripturilor au fost greșit înțelese, greșit tălmăcite, și greșit aplicate.

Și mulți dintre oameni muriră de ape.—Au pierdut simțul lor de om, rațiune, judecată și minte sănătoasă devenind Calvinisti.

Fiind că se făcuse amari.—Pentru că Scripturile au fost făcute să învețe ceea ce anume n-o fac. „E interesant, că numai acum observăm, că un om lipsit într-atâta de spiritul Mântuitorului său încât a ucis pe fratele său [„Ori cine urește pe fratele său este omorător de oameni, și știți că orice omorător de oameni nu are viață vecinică rămânând într-însul”—1 Ioan 3:15], nu poate fi primit ca un învățător al Cuvântului lui Dumnezeu și Spiritului Său. Numai acum își dau seama studenții în Biblie, că fratele Calvin u-a descoperit doctrina *celor aleși*, ci numai doctrina că toți cei *nealeși* vor suferi chin vecinie. Numai acum vedem că cuvintele „aleși” și „cei deosebit aleși”, sunt învățături Biblice rău înțelese, și că aceia cari își fac sigură chemarea și alegerea lor, vor fi preamăriți prin întâia înviere. Numai acum vedem că „cei aleși” vor fi alături de Isus în împărăția Sa. care va-binecuvânta pe cei *ne-aleși*—toate familiile de pe pământ.”—F. D.

8:12. *Și al patrulea inger trîmbiță.*—A început mișcarea sectariană a Baptiștilor, care a dat apoi: Biserica Baptistă de Nord, Biserica Baptistă de Sud, Biserica Baptistă Colorată, Baptiștii de a Șaptea Zi, Baptiștii Generali, Baptiștii Separați, Baptiștii Uniți, Biserica Baptistă a lui Christos, Biserica Baptistă Primitivă, Biserica Baptistă Colorată Primitivă, Două Seminții vechi în Spiritul Predestinarian al Bisericei Baptiste. Biserica lui Dumnezeu și Sfinții Lui Christos, Mennoniti, Biserica Baptistă de Șase Principii, Biserica Baptistă Liberă, Biserica Baptistă a Liberei Cugetări—[neuitând pe Biserica Baptistă a Voei de Sine, care asemenea are un număr mare de membrii, dar nu e pusă pe listă].—1 Cor. 3:3.

Din o cercetare a istoriei „nu să arată dacă Baptiștii s-ar fi stabilit [ca sectă] până în timpul lui Menno, pela anul 1536. Cam pela 1644 ei au început a se ivi în mod considerabil în Anglia, și s-au împrăștiat în mai multe con-gregațiuni separate. Ei s-au despărțit de Independenți pela anul 1638, și s-au format într-un grup separat sub conducerea pastorală a unui Jesse; și renunțând la botezul lor dinainte, ei au trimes pe unul din mijlocul lor ca să fie botezat de Anabatiștii Olandezi din Amsterdam, ca acela să fie, la rândul său, calificat de a boteza pe prietenii săi în Anglia în acelaș fel.” (Buck) „Menno Simons, născut la 1492 la Witmarsum în Firesland, s-a făcut preot la vârsta de 24 ani. Il neleniștea mult îndoiala în *transubstanțiu*; și

căzându-i înainte unele tractate de ale lui Luther, el a fost mîngăiat mult de mărturisirile lui, că mîntuirea nu depinde de la dogmele oamenilor. Prin urmare de la început a studiat Noul Testament. S-a născut întrebarea despre adevărata vîrstă a botezului: și a găsit că botezul era o afacere deschisă în biserica primitivă. Apoi execuțiunea din Martie 1531 la Leeuwarden, a croitorului Sicke Freeks, care s-a fost botezat de a doua oară în Decembrie trecut la Emden, i-au produs alte întrebări. Menno nu era mulțumit cu răspunsurile nesigure și contrazicătoare ce el le primise de la Luther, Bucer și Bullinger; el s-a hotărît să se bazeze numai pe Scriptură și din acest timp numește predica sa *evangelică*, nu *sacramentală*. Anabaptismul de tipul din Munster l-a combătut. Un frate de a lui Menno s-a alăturat cu răzvrățiții următori ai lui Matthysoon, și a fost ucis la Bolsward, în April 1535. Blamând pe conducătorii cari au condus pe acești bieți oameni pe o cale greșită, el s-a blamat pe sine, că nu le-a arătat calea adevărată. Prin urmare, la 12 Ianuarie 1536 el a părăsit comunitatea catolică.

„Printre așa numiți Anabaptiști erau patru părți, aderenții fracțiune! din Munster, Batenburgienii, extremiști, Melchioriții și Obbeniții. Pentru un timp Menno a stat la o parte atât față de Melchior Hofman cât și de Obbe Philips, înainte de a să împlini anul, lăsându-se înduplecat de stăruința a șase sau opt persoane care s-au fost liberat de vraja din Munster, el s-a învoit să le fie pastorul lor și a fost sfințit în Ianuarie 1537 ca bătrîn în Groningen, prin punerea mînelor de către Obbe Philips. Menno s-a împotrivit formării unei secte; acei cari experiențeau „noua naștere” erau pentru dînsul adevărata biserică creștină. Christologia sau învățătura lui despre Christos era în cea mai mare parte credința veche, dar. respingea treimea pentru că nu-i găsia urma în Biblie. Despre introducerea învățăturilor Anabaptiste în Anglia, n-avem cunoștințe sigure. Fox istorisește, „că registrele din Londra amintesc de anumiți Olandezi crezuți Anabaptiști, dintre care zece au fost pedepsiți cu moartea în diferite părți ale regatului în a. 1535; iar alți zece au renunțat la Anabaptism și au fost scăpați. În a. 1536 Regele Enric VIII a dat o proclamație cu privire la credința stabilită de Convenția Credinței, prin care toți preoții sunt sfătuiți de a învăța pe popor ca „să socotească drept eresii și blăstămate învățăturile Anabaptiștilor și ei să fie nimiciți cu desăvîrșire.” Baptiștii mai vechi Englezi, în vreme ce ei respingeau hotărît botezul copiilor, nu erau încă înclinați spre afundarea în apă și foarte arareori făceau folos de dînsul.”—Brit.

Și fu izbită a treia parte din soare.—De și nu se spune pe față în vre-o confesiune de credință a Baptiștilor, Baptiștii în general cred că Vechiul Testament s-a îndeplinit aproape în totul. Crezând aceasta, ei pierd însemnătatea strălucitoare a Evangheliei sau a Noului Testament.

Și a treia parte din luna.—Asemenea, ei nu văd însemnătatea învățăturilor Legii, precum este Tabernacolul, jertfele, și o mulțime de Profeții despre viitor și

fericirea omului pe pământ. În locul acestora ei au iadul și chinul veciniei pentru cea mai mare parte a rasei omenești.

Și a treia parte din stele.—Învățăturile adevăraților purtători de lumină, Apostolii, nu pot fi îndeajuns prețuite decât în legătură cu profețiile Vechiului Testament.—Evrei 10:1; 2 Petru 1:19.

Ca să fie întunecată a treia parte a lor.—Dacă e vorba să prețuim valoarea relativă a scrierilor Noului și Vechiului Testament față de noi, ca Creaturi Noi, noi vom admite cu bucurie că scrierile Noului Testament sunt poate de două ori mai prețioase pentru noi decât cele ale Vechiului Testament, pentru că ele conțin vestea adusă Creațiunii Noi, dar noi voim toate *trei* părțile Cuvântului lui Dumnezeu.

Și ziua.—Învățătura Scripturilor despre venirea Zilei Mileniale.

Să nu lumineze a treia parte a ei.—Cel puțin a treia parte din lumina ce o avem asupra Domniei Mileniale a Domnului, este din Testamentul Vechiu.

Și noaptea asemenea.—Tot așa și despre noaptea întunecoasă a păcatului și a morții din lume. Informațiunile și lumina noastră despre partea cea mai întunecoasă a acestei nopți—Timpul de Strămtorare, așa cum n-a fost niciodată de când a stat popor pe pământ le avem din Testamentul Vechi.

8:13. *Și văzui și auzii un vultur.*—Urmașii umili ai Pastorului Russell ca o clasă (Mat. 24:28), cari înțeleg însemnătatea celor trei vaiuri. Vezi comentările la Apoc. 8:2 și 9:12 cari arată de ce această mărturisire este potrivită la acest loc. Acest vers este o paranteză, precum este și Apoc. 8:3-5, care este sincron cu acesta. Ambele au fost văzute de Ioan după deschiderea peceteii a șaptea.

Zburând prin mijlocul cerului.—Începând cu cerurile papale și apoi în ordinea ce s-au dezvoltat celelalte, cerurile luterane, anglicane, calvine și baptiste [și altele în curând].

Zicând cu glas mare.—Într-o vorbire clară.

Vai, vai, vai, locuitorilor de pe pământ.—Mare nenorocire, încurcălă, zăpăceală și perplexitate tuturor ce sprijinesc împărăția lui Satana.

Din pricina celorlalte glasuri.—Mișcările de mai târziu în cerurile ecclesiastice, descrise în Cap. 9 și 10.

Ale trâmbiței celor trei îngeri care au să trâmbițeze.—Cele patru mari Secte—Lutnerană, Anglicană, Presbiteriană și Baptistă—s-au născut repede una după alta în cei douăzeci de ani după ce Luther a afișat tezele sale pe ușa bisericii din Wittenberg. Dar acțiunea de a forma noi secte, prin noi mișcări, de sub jugul papal, nu s-a oprit aici.

APOCALIPSUL 9

VAIURILE REFORMAȚIUNEI NEREUȘITE

9:1. *Și al cincelea înger trâmbiță.*—A început mișcarea lui Wesley, din care au eșit: Biserica Episcopală Methodistă, Biserica Episcopală Unită din America, Biserica Episcopală Methodistă Africană, Biserica Protestantă Metho-dislă Unită din Africa, Biserica

Protestantă Methodistă a Sionului din Africa, Biserica Methodistă Protestantă, Biserica Methodistă Wesleyană, Biserica Episcopală Methodistă de Sud, Biserica Methodistă Congregațională, Biserica Nouă Methodistă Congregațională, Biserica Apostolică Unită Sion. Biserica Episcopală Methodistă Colorată, Biserica Liberă Methodistă, Biserica Episcopală Unită Methodistă Reformată, și Bisericile Methodiste Independente.—1 Cor. 3:3.

Și văzui o stea.—Ioan Wesley a devenit o stea pe cerul anglican în 1728, în care an el a fost făcut preot de către Episcopul Potter.

Căzută din cer pe pământ.—Prin timp de mai mulți ani Wesley nu s-a gândit să formeze o sectă; și totuși, în mod inconștient, el tocmai aceasta făcea, de îndată ce a fost rânduit preot. El era pe atunci la Universitatea din Oxford, unde „devotamentul său deplin pentru slujba lui Dumnezeu, combinat cu rarul său curaj moral și tăria mare de caracter, a făcut să fie recunoscut ca conducătorul un ai grup de sub-građați cari erau supranumiți „plugul sfânt” de către *împioșii* de la Universitate, care își băteau joc de membrii ei pentru regulile severe și faptele lor de caritate, riumindu-i - *Metod-iști*” (McC)—oamenii metodelor. „El a primit în toate învățătura recunoscută a Bisericii Anglicane, și în mod public a apelat la Cartea de Rugăciuni și cele Treizeci-și-nouă articole pentru justificarea doctrinelor ce el le propovăduia. Methodismul a început printr-o reîn-sufletire a religiunii sale de ordin personal, și se zicea a avea un singur scop, acela de a împărtăși sfințenia biblică prin tot regatul, învățăturile lui nu erau nicidecum nouă.” (Brit) Activitatea din West, mai cu seamă în Statele-Unite, creștea luând mari proporții. „Predicatorii din Sud hotărâră asupra împărtășire! sacramentelor, și s-a ales un comitet care să hirotonisau pe dânsii și pe alții. Predicatorii din Nord sau opus la aceasta și prin timp de mai mulți ani, ¹ grău în pericol de ruptură. Wesley și-a dat seama că Societatea se va desființa dacă nu se vor lua în grabă măsuri de îndreptare, și ajutat de doi prezbiteri ai Bisericii Anglicane [unul din care era James Creighton], în a. 1784 el a hirotonisit pe Thomas Coke, un presbiter al acestei biserici, ca Superintendent.”—Brit. Fratele său Cari a disaprobat aceasta cu desăvârșire, și a scris următorul vers [care, totuși, nu apare printre celelalte versuri ale lui în Cartea de Imnuri a Methodistilor]:

„Așa de ușor episcopi se fac

Prin capricii unui bărbat sau femeie;

Wesley lui Coke i-a pus manele pe cap,

Dar peste *capu-i* a cui mâna să steie!”

În a. 1787 Conferința Americană a schimbat titlul lui Coke în „Episcop.” Coke a încercat să introducă acest titlu în Conferința Engleză, a căruia president era el, dar frații Englezi l-au refuzat pur și simplu, cu toată stăruința lui de al primi. Trebuie să fi fost o privesc curioasă să vezi oum un om de tagma lui Wesley să angajeze pe acești doi presbiteri ai Bisericii Anglicane să-l ajute la hirotonisirea cuiva într-un oficiu mai înalt decum a avut cândva *careva din ei*. Dar planul a lucrat.

Toți Methodiștii cred că Episcopul Coke, primul Episcop al Bisericii Methodiste, a primit ceva din puterea misterioasă „a succesiune! apostolice” prin linia originală descrisă în comentările de la Apoc. 2:13. Acești frați s-au supărat foc că Pastorul Russell nu a căutat să fie hirotonisit în același fel.

Și i să dete cheia pufului abisului.—Lui Wesley i s-a dat cheia la „nimica” și la „nicăiri.”

9:2. *Și deschisă puful abisului.*—Wesley n-a deschis nimic și la nimica. El a tălmăcit Rom. 8:21 ca însemnând că animalele inferioare vor merge în Cer, dar aceasta a fost o greșeală. Totuși el a fost destul de onest ca să protesteze în contra întrebuințării cuvântului *Treime*, pentru că n-a găsit așa ceva în Biblie.

Și se sui fum.—Confuzie—negură orbitoare.

Din puț.—In „aer”, cerurile ecclesiastice.

Ca fum de cuptor mare.—Methodismul nu a fost o mază-gaiitură ordinară.

Și soarele.—Adevărata Evanghelie.

Și aerul.—Biserica Anglicană.

Fură întunecate de fumul pufului.—Methodismul strica comunității Anglicane, totașa precum și Adevărului.

9:3. *Și din fum eșiră locuste.*—Un număr mare de urmași.—Jud. 7:12.

Asupra pământului.—Printre oamenii iubitori de ordine.

Și li se dete putere.—Să ia parte la câte o adunare a vechilor Methodiști, și a mărturisi de „primirea puterii—care însemna—să vezi priveliștea unei vieți întregi.

Cum au putere scorpiile pământului.—„O insectă primejdioasă din țările calde; să asemănă mult cu un stacoj. În obiceiul lor, sunt sătoase după carne și sânge, și să mișcă într-o formă amenințătoare cu coada în sus. Acul lor, care este așezat la vârful cozii, are la baza-i 6 glandă care păstrează într-însa un venin fluid, pe care-l descarcă în rană prin două deschizături de la capăt. Scorpionul cauzează la oameni și la animale răni îngrozitoare, cari pot avea urmări fatale dacă nu se găsesc mijloace de al îndepărta repede prin arderea răniilor sau sugerea veninului.”—McC.

9:4. *Și li se zise să nu vateam iarba pământului.*—Oamenii cu cugetări independente.—Apoc. 8:7.

Nici vre-o verdeață, nici vre-un arbore.—Pe sfinți, credincioșii.—Apoc. 8:7.

Fără numai pe oamenii.—Neconvertiți.

Ca unii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe fruntea lor.—Methodiștii așa cred, că a fi convertit sau a nu fi un păcătos, ordinar, înseamnă a avea sigilul lui Dumnezeu pe frunte. Toate energiile acestei biserici sunt puse de a aduce Țapi în turma de oi.

9:5. *Și li se dete să nu-i omoare.*—Nici o învățătură sănătoasă și dreaptă ca aceea, că „răsplata păcatului este moartea,” nu are loc în teologia Methodistă. Wesley s-a născut într-un timp când înțelesul primitiv al cuvântului „Iad” era pierdut și ascuns, și s-a hrănit cu învățăturile de mai târziu că iadul înseamnă un loc de chin. El și-a pus toate puterile de a lăți această eroare peste întreg pământul.

Ci se fie muncii cinci luni.—Un timp simbolic, de o zi pentru un an, uu timp de 150 de ani. (Apoc. 2:21)

Wesley a fost cel dintâiu Methodist în a. 1728. (Apoc. 9:1) Când secta Methodistă, împreună cu toate celelalte secte și „is-teme de teologie medievală, a fost lepădată din favoarea lui Dumnezeu în a. 1878 (Apoc. 3:14) puterea ei de a chinui lumea prin ceea ce Presbiterianii numesc: „mizerie COA-știentă, care durează vecinie,” s-a sfârșit în mod legal, si într-o mare măsură actual. [Puțini oameni mai cred astăzi în „cuptorul de foc” al Methodiștilor, Baptiștilor, Presbiterianilor, Congregaționalistilor, etc. etc.]—Apoc. 9:10.

Și muncirea lor.—Tormentarea celor chinuți prin propo-văduirea învățături despre chinuire.

Ca muncire de scorpie, când va fi înțepat pe om.—Vezi Apoc. 9:10.

9:6. *Și în acele zile.*—Prin tot acest timp de 150 de ani a predominării învățături despre „iadul-de-foc al Methodiștilor.”

Oamenii vor căuta moartea.—Ar fi bucuroși să știe „că răsplata păcatului este moartea.”—Rom. 6:23.

Și nu o vor găsi.—Fiind că toate textele din Biblie care învață că „Dumnezeu pe toți cei răi îi va nimici,” au fost sucite să însemneze: „Pe toți cei răi Dumnezeu îi va face -nemuritori în iad.”

Și vor dori să moară.—Oamenii adevărați vor voi mai bine să moară ei să fie morți pentru totdeauna, decât să se închine celui mai mare diavol din Univers, care ar fi Dumnezeu, dacă făcea un chin vecinie pentru om.

Și moartea fuge de dânșii.—Oamenilor li s-a spus că omul când moare numai seamănă se moară, dar de fapt este viu sau în cer sau în iad deși simțul, auzul, văzul și mirosul elocuent mărturisesc contrarul.—Rom. 6:23; Ezek. 18:4; Fac. 3:19; Ps. 115:17; Eccl. 9:5; Ps. 37:10, 20; Eccl. 3:19-21; I Cor. 15:13, 18; Dan. 12:2.

9:7. *Și chipurile lăcustelor asemenea cu caii gătiți spre război.*—Strigătul de luptă al Methodiștilor vechi era: „Totul pentru aceasta, și totdeauna la aceasta.”

Și pe capetele lor erau ca cununi asemenea aurului.—Cei născuți de spirit, schimbați de la stările omenești și făcuți asemenea Domnului, au primit cea mai mare binecuvântare ce se poate da cuiva.—„Coroana Vieții”, natura dum-nezeească. Aurul este simbolul naturii dumnezeiești. A primi cununa de aur înseamnă a fi născut de spirit. Toți Metho-diștii vechi simțiau că ei sunt „născuți de spirit” când erau convertiți, nefiind necesară conceperea. Dar aici să arată că acești buni oameni aveau mai mult cununi „aparente” decât reale—„erau ca cununi” dar nu erau de fapt.

Și fețele lor ca fețe de oameni.—Ei nu erau „născuți de spirit” după cum presupuneau.

9:8. *Și aveau păr ca părul de femei.*—„O femeie dacă poartă părul lung, mărire îi este; pentru că părul lung îi este dat drept învelitoare.” (I Cor. 11:15) Mărirea bisericii este haina ei de nuntă, haina dreptății lui Christos, și este spre meritul vechilor Methodiști că ei credeau pentru mântuirea lor în prețiosul sânge al lui Christos.

Și dinții lor erau ca de lei.—Leii sunt în stare să rumege și să înghită aproape ori ce. Când Conferința din Baltimore în a. 1787 l-a făcut pe superintendentul lui Wesley Episcop, Methodiștii au înghițit aceasta; și

până în ziua de astăzi cei mai mulți dintre ei cred că preoțimea lor este o instituție direct dumnezească, în ciuda înșelăciunilor ce-și făcuse loc.—Ioel 1:4-6.

9:9. *Și aveau platoșă.*—„Platoșa Dreptății.”—Ef. 6:14.

Ca platoșă de fier.—O platoșă de fier ar fi ceva bun, dar una „ca de fier” are nevoie să fie examinată. Nu era neobișnuit la Methodiști de a se înșela crezând că ei nu păcătuiesc prin mai mulți ani dearândul. Aceia cari purtau astfel de platoșe, purtau varieta „ca”—adecă o imitație.

Și vuetul aripilor.—Când erau angajate în „primirea puterii.”—Apoc. 9:3.

Ca vuet de căruțe.—Cele mai zgomotoase mijloace de transport cunoscute pe vremea aceea când s-a întâmplat Descoperirea.

De cai mulți alergând la război.—La întrunirile de reînviere a iadului de foc la vechii Methodiști, erau locurile cele mai zgomotoase de pe pământ, afară de adunările din câmp. Aceste zile bune de odinioară au trecut de mult.

9:10. *Și au coade.*—Urmași—conducători de adunări. *Asemenea scorpiilor.*—Conducătorii vechi de clasă erau un ajutor de mare preț bisericii Methodiste. Asupra lor cădea datoria de a cere fiecărui aspirant sau candidat să ia parte la toate adunările și de a raporta în fiecare săptămână dacă s-a făcut vre-un progres sau nu. După fiecare raport era datoria conducătorului de clasă de a mai injecta o doză mai mare de venin al doctrinelor din cele două găuri amintite în comentariile făcute la Apoc. 9:3. Din orificiu] „cerului” ieșea învățătura: „dacă vei fi buri, după moarte vei merge în cer”—iar din orificiul „iadului”, ieșea vestea: „dacă vei fi rău, după moarte, vei merge în iad.” Totul era foarte simplu. Fiecare era simplu în acele zile!

Și ace.—Adunării de deșteptare, la cari asistenții să înțepau doctrinar și financiar.

Și în coadele lor puterea lor spre a vătăma oamenii aceia cinci luni.—Una sută cincizeci de ani, de la hirotonisirea lui Wesley în 1728, până la. lepădarea Methodismului în 1878. —Apoc. 9:5.

9:11. *Au peste dânșii împărat.*—Același domnitor, care are astăzi puterea generală asupra tuturor crezurilor eclesiastice; al lumii rea de azi.

Pe îngerul abisului.—„Domnitorul stăpânirii

aerului.”—Ef. 2:2.

Craport era datoria conducătorului de clasă de a mai injecta o doză mai mare de venin al doctrinelor din cele două găuri amintite în comentariile făcute la Apoc. 9:3. Din orificiu] „cerului” ieșea învățătura: „dacă vei fi buri, după moarte vei merge în cer”—iar din orificiul „iadului”, ieșea vestea: „dacă vei fi rău, după moarte, vei merge în iad.” Totul era foarte simplu. Fiecare era simplu în acele zile!

Și ace.—Adunării de deșteptare, la cari asistenții să înțepau doctrinar și financiar.

Și în coadele lor puterea lor spre a vătăma oamenii aceia cinci luni.—Una sută cincizeci de ani, de la hirotonisirea lui Wesley în 1728, până la. lepădarea Methodismului în 1878. —Apoc. 9:5.

9:11. *Au peste dânșii împărat.*—Același domnitor, care are astăzi puterea generală asupra tuturor crezurilor eclesiastice; al lumii rea de azi.

Pe îngerul abisului.—„Domnitorul stăpânirii aerului.”—Ef. 2:2.

Care pe ebreșie să numește Abaddon.—Și pe românește, „Pierzătorul.”—2 Cor. 4:4.

Și în elenește [grecește] are nume Apollyon.—Pierzătorul, Nimicitorul. Dar în curat românește înseamnă pe Satan, Diavolul. Ca mijloc de a opri pe oameni se vadă adevărul, Methodismul a fost tot atât de binefolosit ca oricare din cele cinci sisteme descrise mai -nainte, sau cele ce vor urma. Toate au fost conduse și înșelate de marele nostru Dușman; „Vânați fiind de dânsul.”—2 Tim. 2:26.

9:12. *Vaiul întâiu trecu.*—Methodismul a fost primul vai al perioadei care a condus la perioada „Timpul Sfârșitului.” Strigătul Methodist a fost o adevărată lovitură adusă pretențiunilor papizmului, dar zilele lui de a fi de ceva folos au trecut de mult.

Iată mai vin două vaiuri după aceste.—Unul tiescris în restul capitolului de față, și celalalt în capitolul 10. Descoperirea Methodismului ca primul vai a fost ceea ce a condus la cunoașterea celoralte patru mișcări ale Reforma-țiunii cari Fau precedat.—Apoc. 8:7-13.

9:13. *Și al șaselea înger trâmbiță.*—Mișcarea Spiritistă a Alianței Evanghelice a început în anii 1846-1848 și și-a ajuns culmea în Consiliul Federal al Bisericilor lui Christos din America. În acest Consiliu [snop] sunt reprezentate

METHODISMUL — VEZI APOC. 9:3-11.

următoarele mari secte cari cuprind 90% din nușmbrii Bisericilor Protestante: Baptiștii [Nord], Baptiștii Liberi, Creștinii, Congregaționaliștii, Discipolii lui Christ, Asociațiu-nea Evanghelică, Sinodul Evanghelic, Societatea Prietenilor, Sinodul General Lutheran, Episcopalii Methodistii, Episcopalii Methodistii [Sud], Sinodul Evanghelic German, Episcopalii Methodistii Colorați, Protestanții Methodistii, Episcopalii Methodistii din Africa, Sionul Episcopal Metho-dfst din Africa, Mennonii, Frații Moraviani, Presbiteriauii [Sud], Presbiterianii Velși, Presbiterianii Reformați, Presbiterianii Uniți, Episcopalii Presbiteriani, Episcopalii Protestanți, Biserica Reformată din America, Biserica Reformată din U. S. A., Episcopalii Reformați, Baptiștii de a Șaptea Zi, Frații Uniți în Christos, Evangheliștii Uniți, Con-vențiunea Baptistă Națională.

Deși aceste secte sunt în prezent unicele membre ale Consiliului Federal al Bisericilor din America, totuși în ce privește ura lor de adevăr și întunecimea în care să afle cu privire la Planul lui Dumnezeu, următoarele încă au dreptul la membrane: Adventiștii Evanghelicii, Creștinii Adventu-lui, Adventiștii de a Șaptea Zi, Biserica Domnului, Uniunea Vietrși a Adventului, Biserica lui Dumnezeu în Isus Christos, cincisprezece feluri de Baptiști arătați în comentările de la Apoc. 8:12, patru specii de frați Dunkard, Conservativi,

Ordinul Vechiu, Varietățile germane progresive și de Șapte Zile, Patru Specii de Frați Plymouth, Trei Specii de Frați River, Frații în Christos, Ordinul Vechiu sau Yor-kian și Fii Sionului Unit, Catolicii Awostolici, Apostolicii Noui, Christadelfianii, Catolicii Creștini Douwie, Uniunea Creștină, Biserica învățaților lui Christos, Bisericile Winne-brenariene a lai Christos, Bisericile Colorate ale Dumnezeului Celui Viu, Lucrătorii Creștini Pentru Prietenie, Apostolicii, Biserica lui Christos în Dumnezeu, Bisericile Noului Ierusalim, Convențiunea Generală, Biserica Generală, Biserica Transcendentală, Societățile Comunistice, Tremurătorii, Amăna, Bisericile lui Christos, Mișcarea Credinței în Christos, Missiunile Peniel, Asociația Bisericeii Metropolitane, Asociația Credinței Hepziba, Asociația Creștină a Missionarilor, Biserica Recruților Cerești, Biserica Creștină Apostolică, Congregația Creștină, Societatea Missionarilor Voluntari Colorați, Prietenii Hicsiți, Prietenii Wilburiți, Prietenii Primitivi, Amicii Templului, Protestanții Evanghelicii Germani, Sfinții Zilei de Pe Urmă, douăzeci și una de feluri de Lutherani arătați în comentările din Apoc. 8:7, Legământul Missionarilor Evanghelicii Suezi, Missiunea Liberă Evanghelică Sudeză, Biserica Liberă Evanghelică Norvegiană, douăsprezece feluri- de Mennonii, Bru-derhoefti, Amish, Vechii Amishi, Amishi Conservatorii, Reformiștii, Conferința

Generală, Biserica lui Dumnezeu în Christos, Wisleri Vechi, Conferința Bundes, Biserica fără Scut, Frații în Christos, șasăsprezece feluri de Methodiști, arătați în comentariile de la Apoc. 9:1, Uniunea Moraviană, Biserica Pentecostală a Nazareanului, Alte Asociații Pente-costale, douăsprezece feluri de Presbiteriani, arătate în comentariile de la Apoc. 8:10, 11, Creștini Reformați, Biserica Reformată Ungară, Catolicii Reformați, Armata Mân-tuirei, Schwefelderianii, Frații Sociali, Societatea Pentru Cultura Etică, Spiritualiștii, Societatea Theosophică, Frații Constituției Vechi, Unitarii, Universalistii, etc. etc. etc.

„Credințele” lor sunt tot atât de variate și diferite ca și numele lor, dar fără deosebire toate neagă adevărul Scripturilor (1 Ioan 4:2, 3), că Isus Christos când a venit pe pământ a venit numai ca om, desbrăcat de nemurire sau dumnezeire, și că Isus când a murit a fost așa de mort ca și cum nici n-ar fi trăit vre-odată, și că prin moartea aceasta a răscumpărat pentru Adam și neamul omenesc Restator-nicirea tuturor lucrurilor, prezisă de mai înainte „prin gura tuturor Profeților de la întemeierea lumii.” (Apoc. 4:10) Baza comună pe care stau aproape toți este următoarea: Chinul Vecinie, Treimea, negarea Prețului de Răscumpărare, Spiritismul—pe care-l practică într-o formă sau alta—că împărăția prezentă a Satanei este împărăția lui Christos, și că scopul lor, al tuturor, este de-a atrage lumea în vre-o sectă sau alta. Toate aceste lucruri sunt condamnate în Scripturi, dar Scripturile nu vor sta niciodată în cale acelor, cari traesc din tunderea lan ei de pe oi. (2 Tim. 4:3, 4; Deut. 18:10, 11; Isa. 8:9-22) Versul din urmă amintit este plin de cel mai adânc interes pentru timpul de acum.

„Christian Herald” care a refuzat să publice o reclamă a cărților Pastorului Russell—*Studii în Scripturi*—poartă acum reclame de ale cărților cari conțin învățături demon-nești, profane, fără Christos și Budhiste, preamărind sistemul Noului Cuget al minții, sistemul de religione prin care oamenii cultivând voia să ridică repede- la bani, averi, evlavie și nemurire, punând întrebări „minții subconștiente” care invită și primesc ajutorul spiritelor rele, și în fine devin cu totul sub controlul lor. „Creștinismul Modern” este Budhismul vechiu, înființat de Satana.

„Rev. Dr. Day, secretarul Universității din Syracuse, după cum raportează presa publică, ar fi zis nu de mult următoarele într-o vorbire înaintea Y. M. C. A.: „N-ați vrea voi mai bine să trăiți în America decât în Cer? Eu, da. Eu ași voi să merg în ceiriunv-ji când n-aș mai putea trăi aici. De fapt, eu cred că mai de grabă ași fi nemulțumit în cer. Aici pe pământ poți afla ori ce-ți trebuie. Poți trăi în patruzeci de guverne, să te întâlnești cu toate națiunile lumii, să mănânci toate fructele lumii și să-ți alegi clima care dorești. Prin urmare, America este locul cel mai bun de trăit; dar cred că când cineva nu mai poate sta aici, să apuce drumul spre cer.” (W. T. -08-196) Ajungând la concluziu-nea să steie aici cât să poate de mult, „Creștinii- aleargă cu miile în dreapta și în stânga pentru a găsi mijloacele cumjsă se folosească de

spiritism pentru a ști mai de timpuriu cum să stoarcă pe semenii lor spre îmbogățire proprie și repede. Periodicile religioase și de altă natură sunt pline de sfaturi de conținutul acesta. Noi înșirăm mai jos câteva pâsagii pentru a arăta caracterul lor Satanic:

„E necesar de a stăpâni pe alții, de-a descoperi planurile lor. Aceasta o puteți face dacă vă desvoltați facultățile voastre lăuntrice. Noi vă arătăm cum să desvoltați spiritul vostru de pătrundere, așa ca să fiți în stare a descoperi simțurile altora și-de a pătrunde în secretele lor și în motivele lor ascunse; de a descoperi ceea ce ei încearcă să ascundă. Regula de aur trebuie urmată în controlarea altora. Faceți altora ceea ce ați dori să vă facă ei vouă. Din ce în ce mai mult se ivește puterea de a vedea viitorul, așa că din ce în ce mai adevărată devine vechea zicală, că întâmplările viitoare își aruncă umbra lor înainte. Sănătatea cu timpul ia locul boalei; pentru că toate bolile și suferințele ce le urmează sunt mai mult rezultatul călcării legii, fie conștient sau inconștient, cu sau fără voință. Vine o putere spirituală, care îndată ce a venit, este capabilă să vindece pe alții tocmai ca și în zilele de demult.”

„In scurt timp vor umbla pe pământ mulți bărbați și femei atotștiutori. Atotștiința și libertatea sunt ținta tuturor, și în aceasta Mare Epoca de Lumină, mulți *Egos* să apropie de starea atotștiinței.”

„Deodată s-a părut că creștetul capului meu s-a ridicat, și eu am simțit o creștere imensă a conștiinței personale. Eu am devenit conștiincios, vă zic—și doară știu ce scriu —de un cer întins deasupra-mi, și am observat adâncurile puternice de jos și am văzut viața prezentă și avântul vieții prezente al omului, trecutul îndepărtat cum și depărtatul viitor. Părea că cunosc Universul. Din ziua aceea, toate îmi merg spre bine. Viața este mai adâncă, mai bogată, mai puternică—asigurată, neînfricoșată și saturată de interesele vieții eterne.” [Ceea ce într-adevăr s-a întâmplat acestui om, a fost că el a fost cuprins și obsedat de demoni.]—Apoc. 7:3.

„Puterea acestor rățaciri consistă în marea amăgire amestecată cu adevăruri susținute de Creștini, ce rezultă din marea decădere de la credința adevărată a bisericii Apostolice, prezisă în Scripturi. Dintre toate greșelile acestea, nici una nu este atât de aptă să deschidă mintea, și inima cuiva la aceste teorii amăgitoare și înjositoare, ca și credința generală în prima minciună a lui Satan, credința care ocupă un punct însemnat în credința fiecărui creștin, adevărat—„nu veți muri.” (Fac. 3:4) Primirea acestei greșeli, în genere, provine din faptul că mulți creștini nu înțeleg învățătura Bibliei despre *viață și nemurire*, aduse la lumină de către Domnul Isus prin Evanghelia Sa de mântuire din păcat prin jertfa Sa de Răscumpărare. Apărătorii acestor doctrine false stau totdeauna și orșiu de la pândă și lucrează, mai cu seamă în Statele-Unite, unde cugetul este foarte activ, și unde libertatea de multeori înseamnă licență. Sute de mii au îmbrățișat aceste greșeli ca o lumină nouă și înaintată. Lărgimea succesului lor nu este cunoscută multora; pentru că succesul lor stă în *goana neconținută* după pradă.

Apărătorii lor se găsesc aproape în toate bisericile și adunările tuturor sectelor, și mai cu seamă printre cei mai cu rîmăltă cultură; iar îngerul luminei nu rareori este neglijat. Bisericele nominale sunt deja țesute și dospite de aceste doctrine false. Profeția Scripturii „că o mie căde-vor de alături ta, și zece mii de-a dreapta ta” (Ps.91-3-14), să îndeplinește acum înaintea ochilor noștri.”— W. T. -15-343.

Și auzii un sunet.—William Miller, de la 1829 până la 1844. *Din cele patru cornuri ale altarului de aur ce este înaintea lui Dumnezeu.*—„Altarul, de Aur din Sfânta pare să reprezinte pe Turma cea Mică. Biserica consacrată, în starea ei prezentă sacrificiu. -T. § 267.

9:14. *Zicând.*—Arătând la apropiata îndeplinire a celor 2300 zile noptimi.—Dan. 8:14.

Celui al șaselea înger care are trâmbița.—Mișcarea Spiritistă a Alianței Evanghelice. Alianța însăși a fost organizată în 2 Sept. 1846, la sfârșitul celor 2300 de ani. Partea spiritistă a început în Ianuarie 1848. Cele două au crescut către olaltă până ce s-au contopit, astfel că acum, în fond e unul și același lucru.

Desleagă pe cei patru îngeri.—Patru greșeli în cele nouă principii fundamentale ale Alianței Evanghelice. Dăm clau-zele greșite după număr: 3) „Unitatea lui Dumnezeu și trinitatea persoanelor care-l compun.” Vezi Apoc. 6:4; 5:7; 5) „Incarnarea Fiului lui Dumnezeu.” 8) „Nemurirea sufletului.” 9) „Preoția ca o instituție divină, adică clerul.”

Care sunt legați.—împiedecați de a se manifesta pe deplin.

La râul cel mare Eufrat.—Lumea, omenirea.— B209, D24.

9:15. *Și fură deslegați.*—Au primit libertăți mai mari ca oricând.

Cei patru îngeri.—Cele patru greșeli mari ale treirnei, încarnațiunei, nemuririi și a domnirii asupra moștenirii lui Dumnezeu.

Care erau gătiți.—Fiecare sectă pentru sine, și la timpul ei.

Pentru ceasul.—Ceasul de jimecată, începând cu 1918. *Și ziua și luna și anul.*—Treisprezece luni simbolice, 390 de ani ai împresurării Protestantismului asupra papizmu-lui.—Ezek. 4:5.

Ca să omoară.—A face Creștini nominali din ei, a le răpi simțul de om.

A treia parte din oameni.—Conform Almanahului Lumii pe 1917, numărul total al creștinilor din lume, la începutul secolului al douăzecelea, era de 571,400,000 dintre care o treime, adică 177,300,000, sunt Protestanți.

9:16. *Și numărul oștilor de călăreți.* — In număr rotund, la timpul identificării.

Douăzeci de mii de zecimi de mii. — Cam două sute de milioane.

Auzii numărul lor. — Ai auzit, observat, sau însemnat ca corect, numărul dat de Almanahul Lumii. Acesta este un tribut unui jurnal care este cunoscut pentru abuzurile și atacurile nedrepte și necinstite în contra Pastorului Russell. „Din gura ta te voi judeca slugă rea.” Și ați observat, că aproape toate datele

enciclopedice aduse în cartea aceasta, sunt în cea mai mare parte din opere Protestante cari se găsesc în librăria fiecărui preot de seamă? Cum se poate ca ei să nu știe acestea?

9:17. *Și astfel în vedenie văzui caii.* — Caii simbolizează învățături. Sunt învățăturile, pe care le-a câștigat un om, cari îl conduc la fapte. „Precum unul cugetă în inima sa, așa este el.” Omul și credințele sale nu se pot despărți. — Ioel 2:4. [Cele patru perechi de cai din Zach. 6:18 par să se refere la cele patru clase de mântuiți: Roșii, Profeții; negrii, Turma cea Mică; albi, Turma cea Mare; pagi, omenirea]

Și pe cei care sădeau pe dâștii. — Numărul total al membrilor Bisericii Protestante.

Având platoșă ca de foc. — Ținând totdeauna în fruntea învățăturilor lor doctrina iadului înfocat.

Și de iacint. — „Iacintul Romanilor este de o culoare albastră și lucie. Aceasta descrițiune arată flacăra albastră care este dintre foc și pucioasă, exprimată prin *fum* în versul 18.”— Cook.

Și de pucioasă. — Da, într-adevăr, destulă piatră pucioasă s-a predicat împreună cu focul din iad. — Apoc. 14:10.

Și capetele cailor. — „învățătorul cel vechiu și onorabil, este capul; iar profetul care învață minciunile sale este coada.” (Isa. 9:15.) „La o specie de șerpi sau reptili ophi-diane numite *amphisboena*, coada și capul sunt la fel de optuze, iar solzii de pe cap sunt atât de asemănători celor de pe spate, încât e greu de deosebit un capăt de altul. De aceea, s-a presupus că aceste reptili au puterea de a să târî înainte și înapoi cu aceeași ușurință.” (Cook) - Isa.29:10-14; Ioan 4:22.

Ca capete de lei.— In stare de a înghiți cele mai ridicule și imposibile teorii.—I Cron. 12:8.

Și din gurile lor iese foc.—Predici despre iadul de foc.

Și fum.—Vezi Apoc. 9:18.

Și pucioasă.—O da, desigur; pline de pucioasă, erau predicile despre iad.

9:18. *De aceste trei plăgi fură omorîți a treia parte din oameni.*—Treimea Protestantă a Creștinătății, a fost lipsită de minte, rațiune, omenie și demnitate.

De focul.—Predicilor despre iad.

Și de fumul.—Fumul este simbolul confuziei.

Și de pucioasă.—Da, am auzit destulă.

Ce iese din gurile lor.—Mai cu seamă când se află în oraș o firmă evanghelică.

9:19. *Pentru că puterea cailor este în gura lor.*—De sigur, de sigur; așa ceva nu se află în Scripturi decât în gurile lor.

Și în coadele lor.—In gurile urmașilor lor, sfetnicii și alți propovăduitori ai focului.—Isa. 9:15.

Căci coadele lor sunt asemenea șarpilor.—înțelepți destul ca să știe mai bine.—Mat. 10:16.

Având capete.—Voință de a lor proprie—nu ca sfinții, „decapitați.”—Apoc. 20:4.

Și cu dânssele vătăma.—Strică sau nimicesc cauza adevărului.

9:20. *Și cei ramași dintre oameni.*—Acești „buni camarazi” ordinari [dar și răi], oameni din lume, cari au prea mult sens pentru a înghiți ce învață unele secte și

religiuni.

Cari nu fură omorâți în aceste magi.—Cari au rămas „neconvertiți”, nemișcați în fața nenumăratelor manevre pentru răstăcirile medievale făcute în numele religiei și a lui Dumnezeu.

Și nici nu se pocăiră de lucrurile mânelor lor.—Au refuzat să-și dea banii și serviciul lor bisericii nominale, ci au continuat să meargă pe drumul lor. • *Ca să nu se închine la demoni.*—Ca nu cumva să ajungă în vre-o sectă de Masoni și alte organizații secrete cari învață o formă înșositoare de religie.—Lev. 17:7; Detut. 32:17; 1 Cor. 10:20; 1 Tim. 4:1.

Și la idolii cei de aur și de argint și de aramă.—Având plăcerea mai mare să se ocupe cu comerțul aurului și depozitele ce pot strânge prin bănci.—Psa. 115:1-4; Dan. 5:22, 23.

Și de piatră și de lemn.—Dând toată atenția lor afacerilor pământești, averi, căși, etc.

Care nu pot nici să vadă nici să audă nici să umble.—Ci sunt mai mult sau mai puțin permanente, fixe, stătătoare, ce se pot pipăi.

9:21. *Și nu să pocăiră de omorurile lor.*—învățătura despre iad nu-l împiedecă pe nimenea de a nu fi un ucigaș sau calomniator.—Apoc. 21:8.

Nici de fermecătoriile lor.—întrebuințare de doctorii, așa spune în grecește, învățătura despre iad nu împiedecă pe nime de a nu fi un pseudo-filozofart.—Apoc. 21:8.

Nici de desfrânarea lor.—învățătura despre iad nu împiedecă pe nimenea de a nu fi un om stricat:

Nici de furturile lor.—învățătura despre iad nu împiedecă pe nime de a nu practica meseria criminală a banului, furtul rafinat prin afaceri înșelătoare.

TRUPA LUI GHIDEON

„Numără-Mi săbiile cari au venit.

Doamne, mii și mii sunt gata

Aceștea sunt prea mulți, și cu ei au sosit
Unii a căror suflet și mâni nu sunt tari, iată

Acela a căru suflet nu arde,

Cortul să-și ia și se -ntoarcă.

Numără-Mi săbiile care rămân.

Doamne, sute și sute -ndrăznesc.

Acestea-Mi sunt prea multe pentru-n Stăpân

Pentru -nvingerea care-o pregătesc.

Condu-i colo -n jos la Vâlcea,

La apele Marah ca toți să bea.

Doamne, cei-ce rămân sunt puțini, vr-o doi,

Și ostile Dușmanului puternice, mari

Și ce poate face o ceată ca noi?

Când auziți de dincolo strigătul Meu, fiți tari!

Sunați trimbița! țineți sus lumina!

Marele Midian [Dușman] se va topi înainte-vă,
ca întunecul ziua!”

APOCALIPSUL 10

ADEVĂRATUL VAI AL REFORMAȚIUNEI

10:1. *Și văzui pe alt înger tare.*— „Solul Legământului”, Domnul nostru Isus.—Mal. 3:1.

Pogorându-se din cer.—La a doua venire a Domnului în 1874.—Apoc. 3:20. *Încunjurat de nori.*—„El vine cu nori; și în vreme ce norii tulburărilor sunt grei și întunecoși, când munții [împărățiile lumii aceștia] se clatină și cad, și pământul [societatea organizată] este zguduită și să desface, să topește și dispare, unii vor începe să-și dea seama despre ceea ce proclamăm noi că e deja aici—că Unul Domnului își ia puterea Sa cea mare și începe opera de a pune judecata, în linie și dreptatea în cumpănă. (Isa. 28:17)”—B138.

Și cucurbeul peste capul Lui și fața Lui ca soarele și picioarele Lui ca stâlpii de foc—Vezi Apoc. 1:14-16; 7:2; 18:1.

10:2. *Și având în mâna Lui.*—În puterea Sa, dată Lui de către Tatăl.—Apoc. 5:7, 5.

Cânticică descisă.—Vestea Adevărului prezent.—C89.

Și pusă piciorul Lui cel drept.—Pentru a exercita sau întrebuința cea mai mare putere de constrângere.

Pe mare.—Masele ce nu să află sub controlul religiei, care, dacă Domnul nu avea controlul situației, ar fi răsturnat de mult ordinea lucrurilor de față.—Apoc. 7:1-3; Luca 21:25; Psa. 46:2, 3.

Iar cu cel stâng pe pământ.—„In Scriptură pământul, în înțeles simbolic, înseamnă societatea organizată; mările, pe masele neliniștite, turbulente și nemulțumite.”—A318.

10:3. *Și strigă cu glas mare.*—Pentru vestirea puternică a Adevărului, Domnul l-a întrebuințat pe Pastorul Russell.—Apoc. 7:2.

După cum mugește un leu.— Simbolul Dreptății.—Apoc. 4:7; Amos 3:8.

Și când.—În 1881 d. Chr.

Strigă.—Cu primul glas puternic: „Hrană pentru Creștinii Cugetători”, în 1,400.000 de exemplare, împărțite gratuit.

Cele șapte tunete.—Cele șapte Volume „Studii în Scripturi.”—Apoc. 8:5.

Spuseră glasurile lor.—Au revărsat vestea lor; prevăzută ca trebuincioasă pentru o cunoaștere deplină a Planului Divin, și ca o îndeplinire a acestei și altor Scripturi.

10:4. *Și când spuseră cele șapte tunete.*—Pastorul Russell ca reprezentant al clasei Ioan.

Eram să scriu.—Intenționat de a pune deodată pe hârtie.

Și auzii glas din Cer.—Călăuzirea Tatălui Ceresc, care ocrotește și conduce, știind că rezultatele vor fi mai bune, dacă interesele poporului Său vor fi astfel întocmite, ca ei să fie totdeauna în așteptare și nu să, le deie odată toată lumina.—Ioan 16:12.

Pecetluește cele ce spuseră cele șapte tunete.—Nu descoperi îndată tot conținutul lor.—Dan. 8:26; 12:4, 9.

Și nu le scrie.—Observă cum Domnul a întârziat cu publicarea lor: Vol. I a fost publicat în 1886. „Trimițând acest Vol. I. ZORILE MILENULUI, ne considerăm datori a cere scuză de la mulții lui prieteni, cari l-au așteptat cu atâta răbdare, de când a fost promis.” (A3) Vol. II., a fost publicat în 1889, și al III-lea în 1891. „Unii au îndemnat să se facă mai mare grabă cu scrierea și publicarea mai multor volume din această serie, și într-un mod mai pe larg, am împărtășit și eu aceeași nerăbdare; dar observațiile mele din conducerea și purtarea Domnului, cum și descoperirea Planului Său, m-au încredințat că Domnul nu împărtășește nerăbdarea noastră. De fapt, eu pot vedea clar mâna Sa în punerea piedecilor și văd că prin trăgănarea aceasta am fost în stare să cuprind mai temeinic înțelesul subiectelor, și să le prezint în mod mai complet și mai clar, decât dacă lucrul ar fi fost grăbit. Aceasta întârziere n-a fost numai înspre binele meu și al vostru, ci și din alt motiv. Această întârziere a îngăduit un timp destul pentru o însușire mai deplină a adevărilor cuprinse în fiecare Volum, și astfel a dat studentului credincios pregătirea necesară pentru ceea ce avea să urmeze. Și nu numai aceasta ci le-a dat și ocazia să puie în praxă lecțiunile învățate și totodată ocaziunea de ași exercita fiecare talentele în răspândirea mai departe a luminei înaintată printre ceilalți sfinți ai lui Dumnezeu.” (C12) Volumul IV. a fost publicat în 1897, Volumul V. în 1899, Volumul VI. în 1904, și Volumul VII. în 1917. Această, face o amânare de 36 de ani de la publicarea „*Hranei pentru Creștinii Cugetători*” până la publicarea celui din urmă Volum al *Studiilor în Scripturi*. În acest timp, lucrul Secerișului s-a dezvoltat la o mișcare cu proporții vaste; iar Volumul VII, a fost amânat până spre sfârșit.

10:5. *Și îngerul pe care-l văzui.*—Domnul Isus, de la 1874 încoace.—Apoc. 10:1.

Stând pe mare și pe pământ.—Având deplină stăpânire asupra masselor cari nu erau sub vre-o restrângere religioasă precum și asupra societății iubitoare de ordine.

Ridică mâna Lui dreaptă spre Cer.—Iar al șaptelea înger a fost în această mână, când El o ridică. Apoc. 1:16, 20.

10:6. *Și jură pe cel viu în veci vecilor.*—Dumnezeu Tatăl, care este Tatăl Său și Tatăl nostru, Dumnezeu Său și Dumnezeuul nostru.—Ioan 20:17.

Care făcu cerul și cele ce sunt într-însul.—„Cerurile pro-chiamă mărirea lui Dumnezeu.”—Psa. 19:1-6; Nem. 9:6; Apoc. 4:11; 14:7.

Și pământul și cele ce sunt pe dânsul, și marea, și cele ce sunt într-însa.—„Atuncea când stelele dimineței cântau în cor, și toți fiii lui Dumnezeu

aruncau strigăte de bucurie.” —Iov, capitolele 38, 39, 40 și 41.

Că nu va mai fi altă amânare.—Trad. Weym.

10:7. *Ci în zilele glasului celui de-al șaptelea înger.*—Domnul nostru, prin servul Său Pastorul Russell. Apoc. 3:14.

Când are să trâmbițeze.—În toamna a. 1881, când *Hrana pentru Creștinii Cugetători* fu răspândită, și Chemarea Generală a încetat.—Apoc. 11:15.

Atunci este săvârșită taina lui Dumnezeu.—„Marea dezvoltare a Misterului Divin, după cum ni se spune clar, al jfost păstrată până la încheierea Vârstei Evanghelice.” (W.T. -97-255) „Atunci Planul înceată de a mai fi o taină, pentru că numai este nici un motiv de al ținea ascuns. Măreștia acestei taine, ținută atâta vreme în ascuns, și marele har fără de margini hărăzit acelor ce sunt chemați ca părtași ai tainei (Ef. 3:9), ne face să așteptăm că lucrul ce va urma îndeplinirii tainei trebuie să fie un lucru mare și măreț, vrednic de pregătiri așa mari. Ce fericiri nu așteptăm noi pentru lume când perdeaua care acopere misterul va fi trasa la o parte și va începe să curgă ploaia binecuvântării! Pentru aceasta suspină și este în dureri până acuma întreaga creațiune, așteptând descoperirea acestui mister, adică descoperirea Fiilor lui Dumnezeu, făgăduita *Seminție*, prin care ei vor fi binecuvântați. — Rom. 8:19, 21, 22.” (A85) „În vreme ce ușa stă deschisă, ceea ce înseamnă că credinciosul doritor să între, învoindu-se cu condițiunile, mai poate, chiar și dacă chemarea sau invitarea generală nu merge ca mai înainte. Ocaziunile de a munci și a se jertfi, nu s-au terminat încă, deși chemarea generală s-a sfârșit în 1881.”—C213.

Cum a binevestit slujitorilor Săi.—Muncitorii Secerișului.

Și Profeții.—Daniil (12:4-12) și Habakuk (2:1-3). Apoc. 1:1.

10:8. *Și glasul pe care-l auzisem din cer.* — Voacea Tatălui Ceresc. — Apoc. 10:4.

Iarăși vorbind cu mine. — Prin Spiritul Său Sfânt.

Și zicând. — Prin Biblie, Cuvântul, Glasul Său.

Iea cârticica. — „Studiază ca să te înfățișezi pe tine însuși dovedit bun înaintea lui Dumnezeu, un lucrător care n-are nevoie să fie dat de rușine, urmând drept Cuvântul Adevărului.”—2 Tim. 2:15.

Cea deschisă în mâna îngerului. — Domnul Isus. — Apoc. 10:1, 5.

Care stă pe mare și pe pământ. — Vezi Apoc. 10:2, 5.

10:9. *Și mă dusei la înger.* — „Eșind din sclavia tradițiunilor, crezurilor, și sistemelor de rătăcirii, noi venim direct la Domnul, spre a fi învățați și hrăniți de Dânsul, pentru a fi întăriți și desăvârșiți de a face plăcerea Sa, de a fi în stare să stăm și nu să cădem împreună cu Babilonul.” - C167.

Zicându-mi. — Prin faptele mele supunându-mă

poruncilor Sale. — Apoc. 18:4.

Să-mi dea cârticica. — Ia-mă în încrederea Ta; dă-mi Spiritul Tău Sfânt; arată-mi, după cum ai promis, „cele viitoare.” — Ioan 16:13.

Și-mi zice: ia și mănâncă-o de tot. — „Este absolut fără nici un folos a ne ruga Doamne, Doamne, dă-ne Spiritul Tău, dacă noi neglijăm Cuvântul Adevărului pe care acel Spirit l-a pregătit și prevăzut pentru umplerea noastră,” — E225; Ezek. 2:8.

Și îți va amări pântecele. — Te va conduce la jertfire de tine, cu suferințele ce vin prin aceasta, — dară îți va face o poftă pentru mai multă hrană. „Efectele ce vin pe urmă sunt totdeauna, mai mult sau mai puțin, o amestecătură de amărăciune cu dulceață provenite din persecuțiune pentru Christos.” — C89; Ezek. 2:10; 3:14; Dan. 8:27.

Dar în gura ta va fi dulce ca mierea. — „Oh, ce fericit cel ce va aștepta.” — Dan. 12:12; Psa. 19:10; 119:103. 10:10. *Și luai cârticica din mâna îngerului și o mânca de tot.* — „Cum au ajuns Cuvintele Tale, sorbitu-le-am; și Cuvântul Tău fost-a mie bucurie și veselie inimei mele.” — Ier. 15:16.

Și era în gura mea ca miere dulce. — „Deci am deschis gura mea, și-mi dădu să mănânc acel tuiu. Și l-am mâncat, și era în gura mea dulce ca mierea.” — Ezek. 3:2, 3.

Și când o înghiții, amărit [după textul grec: PLIN] fu pântecele meu. — „El mulțumește dorințele noastre ca nimic altceva.”

10:11. *Și îmi zise.* — Scripturile fac zicerea.

Trebuie ca tu iarăși să profetizezi. — Se continui a vestu Vestea Adevărului dumnezeesc.

Pentru popoare și pentru neamuri și pentru limbi și pen-tru mulți împărați. — Până ce va fi vestită tuturor, și toți o vor cunoaște, (1 Tim. 2:6) Ultimele cuvinte ale acestuis capitol arată, că ultimele membre ale bisericii în carne, vor fi, ca și Domnul lor, martori înaintea stăpânitorilor pă-mântului și înaintea reprezentanților acestora, socotiți ca trădători. — Vezi Luca 21:12-19.

PE MARE

„Tu, slabule-n credință, de ce ai frică?

Când Înainte-Mi, furtuna-i o nimica;

Au n-am putut Eu valuri îndârjite să alin?

Pășește! Eu deîmână te țin,

Și-atunci, de ce ți-e frică?” —

APOCALIPSUL 11

TIMPUL SFÂRȘITULUI

11:1. *Și mi se dete.* — Clasa Ioan în Timpul Sfârșitului.

O trestie asemenea unei vergi. — Cuvântul Domnului este o varga pe care să te sprijinești (Isa. 11:4), și o

trestie cu care să măsurî. (Ier. 1:11-12) Cuvântul tradus aici „varga” este tradus „toiag” în Mat. 10:10; Evr. 11:21.

Zicând. — E însăși „trestia” sau „varga”. Cuvântul lui Dumnezeu, care face zicerea.

Scoală-te. — „Exact la timpul hotărît, 1799, sfârșitul celor 1260 de zile, puterea Omului Păcatului, marele dușman și apăsător al Bisericii, a fost frântă și domnia sa s-a luat de la dânsul. Cu o lovitură a manei Sale puternice la timpul acesta, Dumnezeu a lovit lanțurile Sionului, și a invitat pe sclavii Lui la larg și libertate. Și a ieșit și iese mereu, clasa „celor sfînți”, „poporul sfânt”, slabi, schiopi, goi, și aproape orbi, din întunerecul temniței și din mizeria sclaviei papale. Sărmane Suflete! ei au încercat să servească lui Dumnezeu cu credincioșie în mijlocul flăcărilor fâlăitoare ale persecu-țiunii și prigonirii de tot felul, nizuind și ținând cu amândouă manele la Crucea lui Christos, când aproape fiecare alt adevăr a dispărut, și au cercat curajoși să libereze pe „Cei doi Martori” [Vechiul și Noul Testament] a lui Dumnezeu, cari au fost ținuți legați atâta vreme, și cari au profetizat numai în sacii limbilor moarte.” — C122.

Și măsoară Templul lui Dumnezeu. — „Acel Templu simbolic care este Christosul.” (T. § 166) „Amintirea închinătorilor în acest Templu dovedește că măsurarea este simbolică. A măsura înseamnă a deosebi ceva pentru scopuri sfinte; iar ceea ce este exclus de la măsură este mai mult sau mai puțin amestecat cu rău. Prin urmare, în acest loc, ceea-ce este măsurat — adevăratul credincios tipificat — are să fie scutit de judecățile cari au să vie asupra a ceea-ce nu este măsurat (vers 2).” (Cook) „Dacă măsurarea este înțeleasă în mod figurativ, ca aplicându-se Bisericii Creștină, ceea-ce trebuie făcut, este de a afla măsura exactă despre ceea-ce a fost Biserica adevărată — ca deosebită de toate celelalte corporațiuni de oameni, și ca zidită și formată după îndrumarea lui Dumnezeu; o astfel de măsurare să face în scopul ca trăsăturile caracteristice să fie cunoscute; în scopul să se poată organiza o biserică în asemănarea aceștia, și că formele și trăsăturile ei să poată fi lăsate timpurilor viitoare.” (Barnes) — Ezek. 40:3; Apoc. 21:15.

Și altarul. — Altarul de Aur în „Sfânta”, Biserica adevărată, ca jertfituri. — Ex. 30:1-10.

Și pe cei care să închinare într-însul. — Câteva Volume din *Studii în Scripturi* și broșura *Umbrele Tabernacolului* sunt închinare sau devotate „măsurărilor” ce sunt aici profetește.

11:2. *Și curtea cea dinafară a Templului, scoate-o afară.* — Curtea de aici reprezintă acelaș lucru ca și Curtea Tabernacolului din pustiu.

Și n-o măsură. — Pune toată atențiunea pe privilegiile mai înalte ale „Sfintei.” „Curtea” servia numai ca un loc anume potrivit pentru a se apropia cineva de

„Sfânta.” Primirea lui Christos ca Mântuitor, aprecierea Jertfei Sale de Răscumpărare, și spălarea unuia cu apa Cuvântului înfățișată consecutiv prin prima Poartă, Altarul de Aramă, și Vasul de Spălat din „Curte”, nu sunt lucrurile la cari noi suntem invitați în mod deosebit; ci consacrarea deplină de a face voia lui Dumnezeu, luminarea prin Spiritul Său Sfânt, însușirea promisiunelor Sale și jertfirea noastră deplină, primită de Tatăl prin marele nostru Preot înalt, înfățișat succesiv de a doua Poartă sau Ușă, Sfeșnicul, Masa Pânelor și Altarul de Aur din „Sfânta”, aceste sunt lucrurile la cari noi suntem chemați: așa ca să putem trece a Treia Poartă sau Vâl, care înseamnă moartea actuală a corpului, și să devenim în sfârșit o parte din Christos, înfățișat prin Chivotul Legământului, a cărui Cap este Dumnezeu.

Pentru că fu dată neamurilor.—Cu trecerea Turmei Mici, încetează și starea înfățișată prin „Sfânta.” Aceasta lasă Turma cea Mare încă în „Curte”, și obiecte speciale ale mâinii Neamurilor, ale căror împărții atunci să ruinează. „Tăgăduindu-li-se libertatea dată Preoților, aceștia vor avea numai o stare de îndreptățire, care dacă o păstrează, se vor face vrednici de viață vecinică. Dar aceasta viață nu va fi viață omenească, fiind că ei au renunțat la aceasta în schimbul de a deveni Preoți. Nereușita lor în alergarea după acest premiu, îi pune afară din starea Sfintei în starea din Curte.”—W. T. -11:22.

„După stabilirea împărăției lui Mesia, această deosebire între Biserica propriu zisă, moștenitori împreună cu Christos, și turma mai mare, de Leviți antitipici, va fi vecinică și serviciile amândurora vor fi deosebite. Cei dintâi vor fi o Preoțime corespunzătoare celei a lui Melchisedec—un Preot pe tronul său. Lucrul celor din urmă va corespunde mai mult, celui îndeplinit de Leviți; anume, de a învăța poporul, etc., ca servitori ai Preoților, de la cari ei vor primi instrucțiunile necesare.”—W. T. -14-79.

Și vor călca.—„împărăția Cerului suferă violență, iar violentul o ia prin forță.”—Mat. 11:12, trad. engl.

Sfânta Cetate.—împărăția embrionă a lui Dumnezeu. *Patruzeci și două de luni.*—1260 de ani de la stabilirea papizmului ca putere temporală, în 539 d. Chr. până la 1799 d. Chr.—B91, 310; C50, 64; Dan. 7:25; 12:7; Apoc. 12:6, 14; 13:5; Iac. 5:17.

11:3. *Și voi da celor doi Martori ai Mei.*—„Domnul să referă la Scripturile Testamentului Vechiu și Nou, și ele au dat în mod credincios mărturia lor fiecărei națiuni.”—(D258) Biblia este tradusă în 530 de limbi și dialecte, așa că limba fiecăruia nu este o scuză de a nu-i cunoaște mărturia,—Mat. 24:14.

Și vor profetiza.—învăța.

îmbrăcați în saci.—„Ținuți acoperiți în limbi moarte, latină, greacă și ebraică, pe care numai puțini oameni le cu-noșteau.”—A50.

O mie două sute șasezeci de zile.—1260 de ani, de la 539 d. Chr. până la 1799.

11:4. *Aceștia sunt cei doi Măsline.*—Izvoare de oleiu, Spiritul Sfânt.—Zach. 4:1-6; Rom. 10:17.

Cele două Sfeșnice.—„Lumina lumii, în tot timpul în-tunerecului din trecut.”—D652.

Cari stau înaintea Domnului pământului.—„Al lui Dumnezeu este pământul și plinătatea Lui.”—Psa. 24:1.

11:5. *Și dacă voiește cineva să-i vatem.*—„Și dacă cineva dorește să-i vatem. Încordarea ce se ivește aici, arată dușmănia neconținută dintre lume și Biserică, în tot timpul mărturiei acestor Doi Martori.”—Cook.

Foc iese din gura lor.—„Iacă, Eu voi face vorbele Mele să fie ca focul în gura ta, și pe poporul acesta să fie ca lemnele, și-i va mistui.”—Ier. 5:14.

Și mistuie pe vrășmași lor.—„Istoria întregeste explicarea acestei ilustrațiuni—prin focul care a nimicit pe îm-potrivitorii lui Moisi (Num. 16:28, 35), și focul care s-a pogorât din Cer la cuvântul lui Ilie. (2 Regi 1:10, 12)”—Cook.

Și dacă ar voi cineva să-i vatem, el trebuie astfel să fie omorât.—„Deaceia îi sbiciuesc pe Profeți, și îiucid prin cuvintele gurei Mele.”—Osea 6:5.

11:6. *Aceștia au putere să închidă cerul.*—Cerurile lite râie și spirituale.—I Regi 17:1. (*Ca să nu ploae.*—Ca să nu fie ploi în înțelesul adevărat al cuvântului, sau ploi spirituale de binecuvântare.—Ezek.34:26; Zach.10:1.

În zilele profețiilor.—Literal în cazul lui Ilie când trei ani și jumătate n-a fost ploae pe pământ (Iacob 5:17); iar spiritual în cele trei timpuri și jumătate de timp, sau 1260 de ani literal, de la 539 până la 1799 d. Chr., în care timp l ploile binecuvântării spirituale n-au căzut asupra lumii. În tot timpul absolutismului papal, „a fost foamete mare asupra acestei țări [Creștinătății]; nu foamete de pâine, nici, sete de apă, ci de auzirea cuvintelor Domnului.” (Amos 8:11-) Binecuvântările lui Dumnezeu n-au căzut asupra lumii,—Apoc. 2:20.

Și putere au peste ape.—În înțelesul adevărat al cuvântului și simbolic.—Apoc. 17:15.

Să le schimbe în sânge.—Literal ca în timpul când Moisi a prefăcut apele Egiptului în sânge. Exod. 7:21) În mod simbolic: în decursul Secerișului, când adevărurile cerești despre Seceriș au devenit „sângeroase”, repulsive, urâte, simbolizând moartea, când ele trebuiau să fie primite ca o binecuvântare.—W. T. -07-279.

Și să lovească pământul cu orice plagă.—Literal și simbolic.

Ori de căteori vor fi voit.—Literal în plăgile revărsate de Mhisi asupra Egiptenilor. (Ex. 7 până la 11 capitol) În mod simbolic, plăgile sau nenorocirile spirituale, ultimele șapte asupra Creștinătății.—Apoc. 16.

11:7. *Și când vor fi sfârșit mărturia lor.*—In limbile moarte, cam pe vremea sfârșitului puterii papale de a persecuta.

Feara care să suie din abis.—Stăpânirea fără nici un temei; Franța revoluționară în timpul „Domniei de Teroare.” *Va face cu dânșii război.*—„In a. 1793, Adunarea franceză a dat un decret prin care se interzicea Biblia cu desăvârșire; și în urma acestui decret, toate Bibliile au fost culese și arse, și asupra lor s-a revărsat tot disprețul ce s-a putut inventa.”—

Smith.

Și îi va birui, și îi va omorî.—„Toate instituțiile Biblice au fost desființate; ziua de repaos săptămânală a fost ștearsă și tot a zecea zi a fost hotărâtă pentru veselie și lucruri profane. S-a desființat botezul și împărțășirea. S-a negat ființa și existența lui Dumnezeu, iar moartea a fost declarată un somn vecinie. A fost declarată apoteoza (divinizarea) Rațiunii, în persoana unei femei ordinare și stricată, și adorată în public.”—

Smith.

11:8. *Și corpurile lor moarte vor sta pe strada.*—Franța *Cetății celei mari.*—Creștinătatea, Imperiul vechiu Roman, din care Franța era o parte.—Apoc. 14:8; 16:18; 17:9, 18; 18:2, 10, 16, 18, 19, 21.

Care spiritual se numește Sodoma.—„Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot!” este vestea prevenitoare a Domnului nostru. Cât de puternic sună acest îndemn, ca o prevenire și precauțiune pentru poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul acestui Veac Evanghelic. Când ne aducem aminte că Ba-bilonul este osândit la peire, și auzind vestea Domnului: „Ești dintr-însul poporul Meu, ca să nu fiți părtași cu păcatele lui, și să nu luați din plăgile lui”, acestea seamănă foarte mult cu glasul vestitorilor Săi cari au grăbit pe Lot și familia sa din Sodoma zicând: „Mântuește-ți viața; înapoi să nu te uiți, nici să stai undeva în tot împrejurul acesta; ci la munte să scapi, ca să nu peri și tu.” (Fac. 19:17) Creștinătatea este „aceasta mare cetate”, Babilonul care spiritual se numește Sodoma.”—D607, 608; Apoc. 17:5; Isa. 1:9, 10; 3:8, 9; Ier. 23:14; Ezek. 16:48; 41.

Și Egipt.—„Egiptul este recunoscut ca simbolul sau tipul lumii sau omenirii, plină de filozofii deșerte, dar în întunec în ce privește Lumina adevărată.”—C15; Ezek. 23:3, 4, 8, 27.

Unde fu răstignit și Domnul lor.—Franța Catolică prin legătura ei cu Papismul, este o parte a vechiului Imperiu Roman, sub a cărui stăpânire s-a întâmplat moartea Domnului nostru. În altă privință, Franța este identificată cu moartea Domnului. Cel mai mic lucru făcut unuia dintre micuții Lui este socotit ca și făcut în contra Lui. Când Saul din Tarsus prigonia pe sfinții Domnului, Unul care l-a întâlnit în cale i-a zis: „Eu sunt Isus, pe care tu-l persecuți.” (Fapte 9:4, 5; 22:7, 8; 26:14, 15) În Franța s-a plănuțit un complot care prevedea nimicirea complectă a Protestanților; și la 24 August 1572, au fost uciși,

60,000 bărbați și femei iar pe străzile Parisului, literal, curgea sângele șiroaie. Protestanții erau adunați la Paris în urma unui solemn jurământ de siguranță, pentru a sărbători căsătoria împăratului *Navarre*. Amiralul Coligny, un protestant de mare abilitate și eminent, a fost ucis mârșav în casa sa, iar capul său a fost trimis Preasfinției Sale Papei, ca dovadă că el e în adevăr mort. „Sfântul Păruite al Părinților,” „Vicarul lui Christos,” „Păstorul și învățătorul învățătorilor și păstorilor”, a simțit în aceasta o bucurie atât de mare, încât a decretat „să sune clopotele în toate bisericile, să se dea onoare prin împușcături de tun, să se aprindă focuri de bucurie în toate părțile; iar Papa Grigori XIII, înconjurat de cardinali, arhiepiscopi, episcopi, și un mare grup de prelați, au făcut o defilare prin Roma. S-a cântat un *Te Deum*, iar Papa l-a însărcinat pe pictorul Vasari să picteze scena masacrului, și a angajat un artist să graveze o medalie de metal în amintirea acestui eveniment. La Roma preoții au ținut discursuri eloquente, iar un curier a adus lui Carol un trandafir de aur drept cadou din partea Papei.”—*Coffin*. 11:9.

Și din popoare.—Poporul Protestant.

Si limbi și neamuri.—Din alte părți ale Europei.

Vor vedea trei zile și jumătate.—Vezi Apoc. 11:11, *Corpurile lor moarte.*—„Deși opriți să nu vorbiască, ca prin moarte, totuși ei au continuat să-și deie mărturia.” (*Cook*) Insemnați-vă urmarea îngrozitoare asupra Franței în încercarea ei de a nimici Scriptura. Cu cât mai adânc să privește în revoluțiunea Franceză, cu atât mai clar să poate vedea efectul ce l-a avut asupra lucrurilor îngrozitoare ce aveau să se întâmple pe pământ. Într-un moment dispăruse orice instituție veche și orice obicei onorat de timpuri și veacuri, întreaga organizație politică și socială s-a prăbușit la prima lovitură. Monarchia, nobilimea și biserica au fost șterse aproape fără nici o împotrivire. Lucrurile bune ale acestei lumi,—nașterea, rangul, bogăția, hainele luxoase și manierele elegante,—au devenit primejdii lumești, și desavantajii pentru cei cari le aveau. Poporul, odată ce a început lupta de distrugere contra tuturor lucrurilor stabilite, a început să desființeze chiar și formulele comune de adresă și saluturi, cum și felul comun de a calcula timpul; cuvântul „d-voastră” îl socoteau ca o crimă și păcat, iar cuvântul „monsieur” [domn] o urâciune, iar săptămânile deveniră decade, și numai voiau să ție seama de lunile cele vechi. Șalele aristocratice pustiite și rui-nate, mormintele regale jefuite, regele și regina decapitați, principii uciși fără milă și unii făcuți să cerșască, preoți și nobili uciși, ghilotina suverană, căsătoriile republicane, perechi legați la un loc și aruncați în Loire, mânuși făcute din pei de bărbați și femei: toate aceste sunt lucruri îngrozitoare.” (T. H. Gill, *Drama Papală*)—D537.

Și nu vor lăsa să fie puse în mormânt corpurile lor moarte. Din contră, tocmai această încercare „a servit ca să ridice pe Creștini pretutindeni și să desvolte o activitate nouă în favoarea Bibliei.”—*Smith*.

11:10. *Și locuitorii de pe pământ.*—Poporul Franței, pe atunci necredincios, fără de oareșcare speranță decât pentru viața sărmană de acum.

Să bucură de dâșii și se veselesc.—S-a îndeplinit literal când Adunarea a condamnat Scripturile.

Și trimit daruri unii altora.—S-a îndeplinit întocmai, după literă; darurile fiind expresii de bucurie pentru „libertatea neașteptată,” un obicei al zilelor de sărbătoare.—Nem. 8:10, 12; Est. 9:19, 22.—*Cook*.

Pentru că acești doi Profeți munciră.—Prin continuând a anunța și pe mai departe venirea împărăției lui Christos și a Domniei Sale pe pământ.

Pe locuitorii de pe pământ.—Clasele a căror speranță și aspirațiune sunt pământești.

11:11. *Și după cele trei zile și jumătate.*—Trei ani și jumătate.

Intră într-înșii spirit de viață din Dumnezeu.—Intr-un înțeles simbolic, ei au „reînviat.”—Ezek. 37:5, 9, 10, 14.

Și stete pe picioarele lor.—Vezi Ezek. 37:10. „In an. 1793 un decret al Adunării Franceze a interzis Biblia cu desăvârșire. Tocmai trei ani mai târziu, s-a introdus în Adunare o hotărîre care să suspendeze decretul și să îngăduie libertatea Scripturilor. Aceasta hotărîre a stat pe biroul Adunării timp de șase luni, când a fost luată în discuție și trecută fără nici un vot contra. Astfel, tocmai- trei ani și jumătate, Cei doi Martori au stat iarăși pe picioarele lor.”—*Smith*.

Și teamă mare căzu preste cei care-i privesc.—„Nimic decât rezultatele înspăimântătoare ale respingerii Bibliei, au putut induce pe Franța să-și ridice- manele de pe acești doi Martori.” (*Smith*) „In lumina celor mai sus amintite evenimentele viitoare ale bătăliei celei mari a lui Dumnezeu atotputernicul, putem considera revoluțiunea franceză numai ca bubuitul unui tunet depărtat, care prevestește o vijelie apropiată; ca un cutremur ușor care, pre-merge unui cutremur îngrozitor de pământ; ca o mică lovi-tura-a marelui ceas al .veacurilor, care dă semn celor ce veghezăi că roțile lui sunt în mișcare, și că în scurt timp va bate ciasul de miază noapte, care va pune capăt ordinei de lucruri actuale și va fi începutul unei ordine noul; anul lubiliar cu mișcările și schimbările lui de procesiune —D535.

11:12. *Și auziră glas mare din Cer.*—Glasul amintit în urmă—Domnul Isus Christos însuși, „Glasul”, „Cuvântul” Tatălui Ceresc.

Zicându-le suiți-vă aici.—„Cei doi Martori ai lui Dumnezeu, Noul și Vechiul Testament, s-au suit la cer, locul de cinste și putere, după cum Scripturile reprezintă aceasta în mod simbolic.”—W. T. -15-

199.

Și să suiră în nor.—„In timpul tulburărei, revoluțiunea franceză. Preamărirea la care a ajuns Cuvântul lui Dumnezeu, ca urmare a revoluțiunei franceze, este ca nimica în comparație cu exaltarea ce-l așteaptă după „Timpul de Strămtorare, asemenea căruia n-a mai fost de când stă popor pe pământ.”—Mat. 24:21.

Spre Cer.—„Societatea de Biblii Britanică și Străină [care a distribuit 230,000,000 de Biblii] a fost înființată în a. 1803; Societatea de Biblii din New-York în 1804; Societatea de Biblii Berlin-Prusiană în 1805; Societatea de Biblii din Philadelphia în 1808; iar Societatea de Biblii Americană [care a distribuit 127,000,000 Biblii] în 1817. Biblii să tipăresc și împart cu milioanele [în fiecare an peste 300 de mii] și se vând cu un preț mic, iar multe mii să distribuie celor sărmani. E greu de a aprecia Jmense influență a a tuturor egalizărilor și asemănărilor ce sunt astăzi la ordinea zilei.—C51.

Și vrășmașii lor îi priviră -Precum inimizii Cuvântului lui Dumnezeu au fost siliți prin logica aspră a evenimen-telor să consimtă la ridicarea lui în timpul tulburărilor franceze, astfel si inamicii Domnului, și inamicii Bisericei Sale, vor fi siliți sa se supue Domniei Adevărului cînd toate puterile lor vor fi stoarse în Bătălia cea mare a lui Dumnezeu Atotputernicul.—Luca 19:27; Isa. 54:11-17.

11:13. *Și în acel ceas se făcu cutremur mare.*—„In limba simbolică a Apocalipsului, revoluția franceză a fost în-tr-adevăr „un cutremur mare de pământ”—o lovitură socială atât de puternică încât toată Creștinătatea s-a zguduit, până a trecut; și această expresie teribilă și neașteptată a furiei unui singur popor, ce s-a întâmplat abia un secol în urmă, ne poate da o idee despre furia vijeliei ce vine. Când mânia tuturor popoarelor înfuriate va frînge toate legăturile legii și ordinei și vor cauza o domnie de anarhie universală. De fapt, revoluțiunea franceză a fost arătată de Domnul Isus lui Ioan pe insula Patmos ca o introducere și ilustrație a marei crize ce se apropie.”—DS31. Revoluția franceză a durat zece ani și jumătate, din 17 Iunie 1789, când stăpînirea a fost luată de Adunare, până la 9 Noembrie 1799, când a pus mîna pe stăpînire Napoleon și a făcut să fie numit ca Prim Consul. Acest fapt concede tocmai cu ideia exprimată mai -nainte (Apoc. 7:3). că toate fazele Babilonului nu vor fi înlăturate până după zece ani și jumătate din toamna anului 1914. Adunarea a preluat controlul la început, dar n-a executat pe rege decât la 21 Ianuarie 1793, adică trei ani și jumătate după ce au izbucnit tulburările. Adunarea și-a continuat controlul până la 25 Iunie 1795, pase ani de la începutul tulburărei, când guvernul a fost încredințat la cinci persoane sub numele de Directoriu. La 4 Octombrie, a aceluiaș an, Napoleon a curățit stradele Parisului de

revoluționari, și din momentul acesta steaua lui a început să se ivească. Unele desfășurări interesante în legătură cu stabilirea împărăției, pot să înceapă în 1920, șase ani după ce a început marea Tulburare. Faptul acesta, dacă s-ar adevăra, n-ar prezenta nimic de mirat, când ne amintim că după 40 de ani de rătăcire prin pustiu, izraeliții au intrat în stăpânirea Canaanului după alți șase ani. Deoarece aceste fapte aparțin încă viitorului, nu putem de cât să așteptăm și să vedem. Noi anticipăm sau așteptăm că „cutremurul de pământ” se va întâmpla de vreme în an. 1918, iar „focul” va urma în rândul cuvenit—lReg. 19:11, 12; W. T. -98-207, 208.

Și a zecea parte din cetate căzu. — Partea franceză a Creștinătății: unul din cele zece degete ale chipului văzut de Nebucodonosor; unul din cele zece coarne ale bestiei văzute de Daniil și a balaurului văzut de Ioan. — Dan. 41-43; 7:24; Apoc. 12:3.

Și peiră în cutremur nume de oameni șapte mii. — „Franța a declarat război, în revoluția ei din 1793-98, contra tuturor titlurilor de nobili. Să spune de cătră aceia cari au cercetat registrele franceze, că tocmai șapte mii de titluri au fost șterse.”— *Smith*.

Și cei rămași să temură și deteră mărire Dumnezeului Cerului. — „Opera lor de necinstire a lui Dumnezeu și batjocurire a cerului a umplut Franța cu astfel de scene sîngeroase, omor și groază, încît a făcut chiar și pe infideli și atești să se cutremure și să se îngrozească; iar „cei rămași” ce au scăpat de grozăveniile acestui ceas au adus laudă lui Dumnezeu—nu de bunăvoie, ci pentru că „Dumnezeul Cerului face ca și mînia omului să-l onoreze”, prin cauzînd toată lumea să vadă că aceia care declară război contra Cerului își sapă groapă pentru ei înșiși; astfel a rezultat pentru Dumnezeu gloria tocmai din mijloacele cu care cei nelegiuîți au voit să-i ștergă acea glorie. Pentru datele statistice și multe din cugetele premergătoare asupra celor Doi Martori, ne simțim îndatorați expoziției acestor Doi Martori, de către Gheorghe Stors.”(Smith) „Și aici eu amintesc cu mulțumire ajutorul dat de frații Gheorghe Stetson și Gheorghe Stors, cel din urmă editorul la The Bible Examiner, ambii decedați acum. Studiarea Cuvîntului lui Dumnezeu cu acești doi frați scumpi ne-a condus pas după pas în livezile tot mai verzi ale speranței mai luminoase pentru lume.”—Autografia Pastorului Russell.—W.T. -16-170.

11:14. *Al doilea vai trecu.*—În istorisirea capitolului 11, au fost redate pe scurt cele trei evenimente mai însemnate ale Timpului Sfârșitului. Între revoluția franceză și marea Timp de Strămtorare să întâmplă un eveniment foarte însemnat, care conduce și este cauza directă a marelui Timp de Tulburări. Acel eveniment este al doilea vai. El este descris amănunțit în Apoc. 9:14-21. Dar numai pentru aceasta n-ar fi fost niciodată necesar Timpul de

Tulburări (Mal. 4:6); dar acum e necesar, precum a fost necesar Potopul din timpul lui Noe, și pentru același motiv—de a curăți pământul de progenitura spiritele rele, „urâciunea pa-mântului.”—Apoc. 17:5; 9:13.

Iată al treilea vai vine curînd.—Al treilea vai este începutul Domniei Domnului, cu durerile peirei ordinei prezente. Valurile sunt revărsate în mod special, asupra ace-lora cari sunt interesați în susținerea ordinei prezente de lucruri, cărora li-ar plăcea să ție până la infinit avanta-jiile câștigate. „Bătălia acestei Zi Mare a lui Dumnezeu Atotputernicul, va fi cea mai mare revoluție ce a văzut omul cîndva. Iată, cum, tocmai acum lumina pătrunzătoare a inteligenței tuturor descopere izvoarele secrete și ascunse ale intrigilor politice, politice financiare, pretinderile reli-gioase, ș. a. Și cum toate sunt aduse înaintea scaunului sau barului de judecată, și declarate atât de oameni cât și de Dumnezeu, ca rele, după măsura învățăturilor și principiilor stabilite de Cuvîntul lui Dumnezeu.”—D541.

11:15. *Și al șaptelea fraier.*—Pastorul Russell.—Vezi Apoc. 3:14; 10:7.

Trîmbiță.—„Aflăm că *strigătul, glasul de Arckangvl și Irimbița lui Dumnezeu*, sunt termeni întrebuințați în mod simbolic, și sunt acuma pe cale de îndeplinire.” (B149, 197) „Noi înțelegem că marea trîmbiță antitipică este trîmbița Jubiliară, și este tot așa de simbolică ca și cele șase de mai înainte, dintre care nici una nu a sunat în înțeles literal. Ea sună în mod simbolic încă din Oct. 1874, și va continua să sune până la sfârșitul Mileniului.”—D601; Apoc. 10:7.

Și se făcură glasuri multe în cer.—„Aceste glasuri au fost sunate, și într-o anumită măsură auzite, în cerurile simbolice ale bisericii nominale.” (W. T. -02-118) Lucrătorii Secerișului au fost trimiși „cu sunet mare de trîmbiță [vestea Adevărului], și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi de la cea mai depărtată margine a cerurilor [sistemele bisericești] până la cea-laltă margine a lor.”—Ma,t. 24:31.

Zicînd.—Prin adevărurile Bibliei asupra subiectului. *Împărăția lumii s-a făcut a Domnului nostru și a Christo-sului Său.*—„Materia voluntară pregătită pentru acest an era deja pregătită înainte de ce observăm cât de minunat să potrivește opera muncii cu declarația textului nostru. Iată un milion de glasuri cari proclamă prin toate sistemele bisericii nominale [cerurile simbolice] marea veste a timpului prezent; anume: a doua prezență a Domnului nostru ca Secerătorul Șef al Secerișului Epocii Evangheliei, adunînd „grăul în grănar”, nimicînd neghina [ca neghină—nu ca ființe omenești] și stabilind glorioasa Sa Împărăție pe o bază solidă a dreptății și egalității, pentru

binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ." T. - 02-119.

Și va împărați în veci vecilor.—Vezi Apoc. 5:13; Dan. 2:44; 7:14, 18, 27.

11:16. *Și cei douăzeci-și patru de bătrâni.*—Profețiile privitoare la împărăția lui Dumnezeu.—Apoc. 4:10.

Dinaintea lui Dumnezeu care șed pe tronurile lor.—Vezi Apoc. 4:4.

Căzură pe fețele lor și să închinare lui Dumnezeu.—Vezi Apoc. 4:10.

11:17. *Zicând: mulțumim ție.*—Vezi Apoc. 5:11-13.

Doamne Dumnezeule Atotțiitorule.—„Reprezentat prin Christos—toate sunt de la Tatăl, prin Fiul, onoratul Său Reprezentant.”—D624.,

Care ești și care erai și care vii.—Vezi Apoc. 1:4. El nu vine. El a venit.

Pentru că ai luat puterea Ta cea mare și ai împărățit— „Dumnezeul tău domnește! Rugăciunea adeseori repetată, a Bisericii, a fost în fine răspunsă: împărăția lui Dumnezeu într-adevăr a venit. Cei morți în Christos sunt chiar acum sculați și înălțați împreună cu Domnul și Capul Ios-tru. Iar picioarele membre ale Corpului lui Christos, cari mai sunt încă în carne, prinzând inspirația mulținiei glorificate care s-a suit pe Muntele [împărăția] lui Dumnezeu, reflectează o măsură din această glorie transcendentă, cum era și Moise când s-a coborât de pe Muntele Si-nai." (C301) „In zgrăvirea întâmplărilor sub sunetul Trâmbeiei a Șaptea să observă ordinea următoare:—1) puterea este luată de Domnul ca Regele Pământului și începe Domnia Sa; 2) ca urmare să începe marea tulburare și judecata lumii.”—D622; Apoc. 19:6; Ps. 99:1.

11:18. *Și neamurile fură întăritate, și veni mânia Ta.*— "Deși se numesc națiuni Creștine, ele nu dovedesc de loc că ar avea, nici cât de puțin, din Spiritul Domnului; nu vedem nicăiri manifestându-se spiritul blândeții, generozității, îndelung răbdării, iubirii frățești și iubirea, care sunt fructele Spiritului Sfânt; ci din contră, spiritul despre care vorbește Sf. Pavel că constă din mânie, ură, ceartă, omor, violenție, înșelăciune în toate părțile—fapte de ale camei și Diavolului. Din acest motiv ei nici n-au așteptat să vie mânia lui Dumnezeu, ci au făcut ca ea să se slobodă asupra lor cu aproape două luni mai de vreme. Ei au devenit atât de mânioși unii asupra altora încât au început a se distruge unul pe altul înainte de a le fi expirat termenul puterii lor."—W. T. -14-328.

Și timpul celor morți să fie judecați.—„Ei nu pot fi judecați fără cuvintele Sale, și marea majoritate—morți în greșeli și păcate, orbiți și asurziți de către Adversar, prin păcat,—n-a fost în stare, până atât de departe, să audă cuvintele minunate de viață ale Răscumpărătorului. In timpul împărăției Mileniale

lumea cea moartă va fi trezită și ochii înțelegerii ei vor fi deschiși și urechile surde destupate, iar cunoștința despre Domnul va umple tot pământul și va ajunge la fiecare membru al rasei moarte, nu numai aceia cari încă n-au mers în mormânt, ci „tuturor familiilor de pe pământ”; pentru că „toți câți sunt în morminte vor auzi glasul lui și vor eși”, în scopul de a auzi minunatele cuvinte de viață și ca să fie judecați- prin ele. Dacă ei le vor primi cu toată inima, prin un proces de restituire treptată care va dura o inie de ani, vor fi ridicați la starea unei vieți deplină și desăvârșită.”—W. T. -02-116; Dan. 7:10; Apoc. 14:7; 15:4.

Și să dai plată slujitorilor tăi Profeților.—Cari, așa dară, sunt fără răsplata cuvenită lor până la venirea a doua lui Christos.—Evr. 11:39, 40.

Și sfinților.—„Noi susținem că e foarte rezonabil și în perfectă armonie cu Planul lui Dumnezeu, că în primăvara an. 1878 toți sfinții Apostoli și alți „biruitori” ai Epocii Evanghelice, cari au dormit în Isus până atunci, au fost ridicați ca ființe spirituale, înviați să fie asemenea Domnului și Mântuitorului lor.”—C234.

Si celor care să tem de numele Tău, celor mici și celor mari.—Toate celelalte clase de credincioși din trecut, prezent și viitor.

Și să prăpădești pe cei.—Sectele Papale și Protestante.

Care strică pământul.—Au corupt pământul, după Grecește.—Apoc. 19:2.

11:19. *Și să deschisă.*—S-a arătat ca fiind mai presus de cerurile nominale eclesiastice.

Al lui Dumnezeu Templu.—Biserica adevărată.—1 Cor. 3:16.

Care este în Cer.—„Și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în cer în Christos Isus.”—Ef. 2:6.

Și să arată Chivotul.—Locul de păstrare a lucrurilor sfinte și ascunse din Apocalipsul și Ezekiel.

Așezământului Său.—Secretul—„Taina împlinită.”—Psa. 25:14; Col. 1:27; Apoc. 14:17; 16:1, 17.

In Templul Său.—Revelat în mod clar Bisericii Sale.

Și se făcură fulgere și vute și tunete.—Vezi Apoc. 8:5.

Și cutremur.—Vezi Apoc. 8:5; 16:18.

Și grindină mare.—Uu potop de adevăruri în forma cea mai compactă sau îndesată.—Isa. 28:17; Apoc. 16:21.

Furtuna

Când vor năvăli furtuni asupra ta,
Și-ți va părea că pacea nu se va mai arăta;
Acest gând să-ți aducă pacea-n sân—
De ce să mă tem? Căci Domnu-i Stăpân.

Furtuna-n aer sus de va veni,
Și nori negri spre tine-or năvăli;
Credință, de această să te ții cu-a tale mâini—
De ce să mă tem? Căci Domnu-i Stăpân.

Printr-al vieții val furtunos,
Prin luptă și trai zgomotos,
Glasul speranței strigă-n dulce ton—
Nu te teme! Rege e al meu Domn.

APOCALIPSUL 12

NAȘTEREA LUI ANTICHRIST

12:1. *Și semn mare să arătă.*—Vezi Apoc. 1:1.
In cer.—În puterea stăpânire! spirituale.—A318; Ef. 2:4-6; Fil. 3:20.

O femeie.—Biserica de la început, Sionul Nominal de după aceea (D591), la început o Fecioară curată.—2 Cor. 11:2; Mat. 9:15; 22:2; Ioan 3:29; Ef. 5:25, 32.

Înfășurată de soare.—Strălucitoare în lumina deplină, curată, clară și neîntunecată a Evangheliei.—D591.

Și luna sub picioarele ei.—„Luna sub picioarele ei înseamnă că Legea care o susține nu e însă izvorul luminei ei.”—D591.

Și pe capul ei cunună de douăsprezece stele.—„Cele douăsprezece stele în jurul capului ei [Domnul, Capul bisericii Sale] ca o cunună înfățișează pe învățătorii ei dumnezești, unși și inspirați—pe cei doisprezece Apostoli (D591) „iar dacă Dumnezeu a rânduit numai douăsprezece stele ca să lumineze pentru Biserica Sa, precum este înfățișat aicea, atunci nu este o mare greșală a papilor, episcopilor și preoților de a se socoti pe ei succesorii Apostolilor,—și ei ca stele?”—D594.

12:2. *Și având în pânțele.*—Ca urmare a „Tainei Fărădelege!” care lucra în ea.—2 Tes. 2:7.

Și strigă fiind în dureri de facere.—Simția greutatea chiar în timpul Apostolilor.—Apoc. 2:2.

Și muncindu-se să nască.—Doria să se scape de lucrul acest împovorător și de nesuferit, de care ea suferia atunci, prin machinațiunile [urzirile] Satanei. Într-un anumit înțeles nașterea lui Antichrist din Biserica primitivă era o imitație a nașterii lui Christos din fecioara Măria, unul fiind o manifestație a puterii lui Dumnezeu, iar celălalt a puterii Satanei.—Ioan 16:21, 22.

12:3. *Și se arată alt semn în cer.*—Printre puterile ecle-siastice sau bisericești în epoca aceea.

Și iată balaur mare roșu.—Imperiul Roman Păgân, care își avea sistemul religios propriu. „Imperiul Roman nu numai a cucerit lumea și i-a dat legi și organizația ei politică, ci recunoscând superstițiunile religioase ca cele mai puternice lanțuri prin care să pot ținea și controla noroadele, el a adoptat un plan care-și avea originea în Babilon, în timpul mării lui ca centru de stăpânire al lumii. Acest plan era, că împăratul trebuie stimat ca conducătorul și

stăpânitorul atât în treburile religioase cât și cele civile. În susținerea acestor idei, să spunea că împăratul este un semi-zeu, care, într-un înțeles oarecare, să coborea din familia dietelor păgâne. Și ca atare el a fost închinat și statuile sale adorate; și ca atare el era numit *Pontifex Maxi-mus*—adecă Preot Suprem sau cel mai mare Stăpânitor al Religiei.”—B288.

Având șapte capete și zece coarne.—Vezi Dan. 7:7, 20; Apoc. 13:1; 17:3, 9-12; 1 Sam. 2:10; Deut. 33:17; 1 Regi 22:11. Imperiul Răsăritean, sau Bizantin, a fost întemeiat în a. 395 când Theodosius a împărțit Imperiul Roman între cei doi fii ai săi, Honorius și Arcadius, încredințându-i acestui din urmă toate țările înspre răsărit de la Marea Adriatică. La timpul acesta, și prin aceasta împărțire, Imperiul Roman deveni cele două picioare ale Chipului viziunei lui Nebucodonosor. În vremea când s-a făcut împărțirea celor cinci rase puternice în Răsărit erau Grecii, Lom-barzii, Ostrogoții, Herulii și Vandalii. Cele cinci rase însemnate în Vest erau Francii, Bretonii, Saxonii, Visigoții și Suevii. În timpul celor 150 ani următori, emigrațiuni mari și invazii de tot felul, au făcut istoria atât de confuză și încurcată, încât între istorici există o mare diferență de păreri, în multe chestiuni importante. Este clar, că trei dintre popoarele emigratoare au dispărut din istorie, toate la un interval de câțiva ani, unul după altul, evident în scopul de a lăsa loc liber Romei și împrejurimile ei pentru des-voltarea papizmului. Herulii, o rasă de prin regiunile germane, au dispărut de pe teritoriul Italian în a. 489; Vandalii, o rasă de pe țărmurile mării Baltice [care n-a avut niciodată controlul Romei, afară de un timp scurt, dar dușmani înfocați ai papizmului] a dispărut în a. 534; iar Ostrogoții, o rasă asiatică, în a. 539. „Capi” înseamnă stăpâniri, iar „coarne” puteri de domnie. Trei din cele zece capuri sau stăpâniri ale Imperiului Roman au fost tăiate, după cum s-a arătat mai sus, dar puterile lor au rămas în mânele altora după cum vom vedea după aceasta. Chestiunea aceasta este tratată pe larg de Pastorul Russell în Vol. din *Studii în Scripturi*, la pag. 76, 77 și constatările sale sunt de sigur corecte.

Și pe capetele lui șapte diademe.—În imperiul răsăritean, care corespunde Turcei de astăzi și statelor Balcanice, și Lombardia, care corespunde Austriei de astăzi, noi putem vedea cele două coarne rămase din cele cinci puteri Răsăritene după ce Ostrogoții, Herulii și Vandalii dispăruseră. Iar în împărăția Vistigotă, care corespunde Spaniei de azi; Suevia, corespunzând Portugaliei; împărăția Francilor, care corespunde Franței de azi, Netherlandei [Daniei și Olandei] ; Saxonia, ce corespunde Germaniei și Scandinaviei; și Britania, ce corespunde Marei Britanie, putem vedea cele cinci coarne care reprezintă pe cele cinci puteri din

apus. În cele următoare să explică de ce Italia nu figurează pe aceasta listă:

„Greutatea istoriei Italiene zace în faptul că până-n timpurile moderne Italienii n-au avut o unitate politică, n-au fost organizați ca o națiune și nu erau neatârnată. Împărțiți în numeroase comunități și grupuri dușmănoase între olaltă, ei niciodată, în decursul celor patrusprezece sute de ani ce au trecut de la dispariția vechiului Imperiu Apusean, nu s-au scuturat pe deplin de jugul străin; ei până-n ultimul timp niciodată n-au știut să renunțe la interesele lor locale și să le combine între olaltă înspre binele comun al unei Italii neîmpărțite. Deaceia istoria lor nu este istoria unui singur popor, care-și centralizează elementele ce-l constituie printr-un proces de o continuă evoluțiune, ci un grup de populațiuni înrudite, ce înfățișează diferite tipuri de desfășurări constituționale.”—*Brit.*

Cele premergătoare justifică părerea Pastorului Russell că Imperiul Apusian trebuie socotit ca unul dintre coarțele smulse pentru a face drum Papismului, în ce privește faptul ori de el sau rasa Vandalilor ar trebui socotită ca al treilea corn, fiindcă amândouă au fost zmulse și distruse, nu prezintă pentru noi acum o mare importanță. Punctul cel mai însemnat acum este că Domnul e pe cale de a le smulge și nimici și pe celelalte șapte, inclusiv Papizmul. Toate puterile numite, afară de Spania, sunt acum încurcate în marele război. De fapt, afară de America de Sud, care așteaptă să fie atrasă și ea, unicele țări din lume cari nu au intrat încă [Iunie 1917] în război: Scandinavia, Olanda, Elveția, Spania, Abyssinia și Mexico.—Ier. 25:15-38. 12:4.

Si coada lui.—Coadă Imperiului Roman a fost Constantin, ultimul din împărății Romani care-și menținu capitala la Roma. „După ce Senatul și poporul din Roma au încetat de a mai fi suveranii lumii sau împărăției Romane, iar autoritatea lor a fost centralizată în persoana împăratului singur, eternul oraș nu mai putea pretinde dreptul de a fi tronul adevărat al statului Roman. Această onoare putea fi pe viitor dată oricărui alt loc din imperiu care convenea mai mult împăratului, sau servia mai bine interesele sale. Ba încă mai mult, imperiul acum se afla în stare de apărare, prin urmare, când Constantin și-a stabilit o nouă reședință a imperiului în Bizanțiu, el numai a îndeplinit o politică sau plan întocmit încă înainte de timpul său pentru păstrarea integrală a stăpânirii Romane. El poate reclama originalitatea acestei schimbări numai în alegerea punctului particular unde a stabilit această reședință, și recunoașterea faptului că unirea lui cu biserica creștină poate fi mai bine păstrată în atmosfera cea nouă. Cetatea a fost înființată de Constantul cel mare, prin lărgirea vechiului oraș Bizanțiu în a. 328, și a fost inaugurată ca noua reședință a guvernului la 11 Maiu, 330. Pentru a menține demnitatea lui

politică, orașul a fost numit „Roma Nouă”, iar pentru a perpetua numele întemeietorului ei, a fost numit *Constantinople*. Primul patriarh al bisericii Grecești să mai iscălește și acum: „Archiepiscopul Romei Nouă.”

Tărește a treia parte.—„Împăratul Roman, Constantin, a avut o viziune—poate când era pe de a întregul treaz—o viziune de o prosperitate mai mare pentru sine și imperiul său, prin recunoașterea Creștinismului ca religia de stat în locul celei păgâne, recunoscută până atunci. Influența lui Constantin în treburile bisericești a devenit cu timpul mare. El a propus să concheme un consiliu de epi-scopi, în număr aproape de o mie. El voia să știe pentru ce acești apostoli, toți inspirați de același Spirit al lui Dumnezeu, învățau în mod atât de diferit. El se oferă să plătească toate cheltuielile episcopilor ce aveau să vie la Consiliul din Nicea; dar majoritatea, temându-se, că împăratul să nu fie sub controlul și influența episcopului de la Roma [care încă nu se numia papă], au refuzat să vie. *Au venit numai 384 de episcopi*, dar nici aceștia nu se puteau înțelege între ei. Mulți din ei țineau la învățătura Biblică, dar gândul de a mistifica trinitatea [treimea], a câștigat puterea asupra unora episcopi. În urmare Constantin a hotărât singur afacerea; și Crezul Nicean, bazat pe puterea și hotărârea împăratului, a fost declarat a fi credința Creștină și orice credință contrară acesteia, era socotită erezie. Cu toate acestea este bine să se observe că la acest Consiliu a luat parte *abea o treime* de episcopi; și ei n-au putut fi siliți să înlocuiască Cuvântul lui Dumnezeu prin „misterul” acestui crez, până ce împăratul nu și-a exercitat influența sa. Astfel misterul trinității a fost întronat de către un împărat păgân, nebotezat—și nici măcar stropit cu apă. Istoria persecuțiunii tuturor acelor cari n-au voit să recunoască și să adoreze misterul trinitarian ar umplea volume întregi. O descriere tristă cunoscută tuturor, este arderea lui Servetus, osândit la moarte prin însăși iscălitura fratelui său bun, Calvin. E de mirare că în astfel de condiții ce au predominat prin secole dearândul, Biblia a fost ignorată iar învățăturile ei adevărate în multe privinți și a multor subiecte și-au pierdut înțelesul, și în locul învățăturilor ei (Biblia) creștinii au adorat crezuri omenești!? E de mirare că atunci, când în secolul al șasesprezecelea Dumnezeu a început a atrage din nou atenția, lumii asupra Bibliei, ea a fost arsă de către episcopi în fața Catedralei Sf. Pavel din Londra? E de mirare că creștinii de odinioară au fost persecutați din cauza că o studiau [ceea-ce în România se practică și azi], și se puteau aduna numai în secret?”—*B. S. M.*

Din stelele cerului.—Stele false, „stele rătăcitoare”, lumini omenești ale cerurilor nominale.—D595. La timpul acesta episcopii au devenit înlocuitori ai

stelelor adevărate, Apostolii.

Și le aruncă pe pământ.—Forțați să învețe ceea-ce le spunea el sau, altcum, să fie alungați asemenea lui Arius.

Și --balaurul.—Imperiul Roman, reprezentat prin Constantin.

Stă înaintea femeii care este să nască.—Biserica Creștină din primele timpuri.

Să înghită pe copilul ei. Să-l absoarbe, de a face din el o ființă atârătoare de sistemul de guvernare al Romanilor.

Când va fi născut.—îndată ce dezvoltarea clasei clericale și alții, asemenea necredincioși lui Christos, a făcut imposibil de a mai fi reținuți în biserica adevărată.

12:5. *Să nascu fiu bărbat.*—Papizmul.—W. T. -79-12-2.

Care are să pășuneze cu toiag de fier toate neamurile.— „Printr-o bulă sau edict, Sixtus V. declară: „Autoritatea dată Sf. Petru și urmașilor săi, de către imensa putere a Regelui etern, să ridice deasupra puterii regilor și principilor pământeni. Ea îi judecă în mod incontrollabil pe ei toți. Iar dacă careva din ei s-ar împotrivi ordinelor lui Dumnezeu, ea să răzbună și mai mult asupra lor, aruncându-i jos de pe tronurile lor. Ori cât de puternici ar fi ei, ea îi pleacă până la cele mai dejos părți ale pământului ca și pe niște slujitori ai ambițiosului Lucifer.”

„O bulă a Papei Pius V., intitulată: „Condamnarea și excomunicarea Elizabetei, regina Angliei și a partizanilor ei” să citește astfel: „Acela ce stăpânește în înălțime, că-ruia-i este dată toată puterea în cer și pe pământ, a încredințat singurei biserici sfinte, catolică și apostolică [în afară de care nu este mântuire] unui singur pe pământ, anume lui Petru, principele Apostolilor, și urmașului lui Petru, episcopul de la Roma,—ca el să guverneze în toată puterea. Numai pe dânsul singur l-a făcut principe peste toate noroadele și împărățiile, de a smulge, a distruge, a împrăstia, a consuma, a planta și a zidi.”—B311.

Și copilul ei fu răpit la Dumnezeu și la tronul Său.— „Sf. Bernard afirmă că „nime afară de Dumnezeu nu e asemenea papei, nici în cer nici pe pământ; „împăratul Constantin,” zice papa Nicolai „a conferit denumirea lui Dumnezeu papilor; care, prin urmare, fiind Dumnezeu, nu poate fi judecat de către om.” Papa Innocent III. a zis— „Papa ține locul adevăratului Dumnezeu”; și în legea canoanelor, în comentariu, papa este denumit—„Dumnezeul nostru.” Innocențiu și Iacobatius spun că „papa poate face aproape totul ce poate face Dumnezeu,” dară Decius șterge cuvintele *aproape*, ca nefiind necesare. Iacobatus și Durând afirmă că „nime nu îndrăznește de ai zice Papei mai mult decât lui Dumnezeu—Doamne, ce faci Tu?”—B311.

Papa Martin a constatat asupra sa următoarele: „Tot

pământul este eparhia mea, și eu sunt conducătorul tuturor oamenilor, care am autoritatea Regelui regilor asupra supușilor. Eu sunt totul în toate, și peste toate, asemenea lui Dumnezeu însuși, și eu, Vicariul lui Dumnezeu, avem amândoi același consistoriu, și eu sunt în stare să fac aproape totul ce face Dumnezeu. În toate cele ce voiesc eu, voința mea va fi mintea, pentru că eu prin lege am dreptul a dispensa de lege, din nedreptate să fac dreptate, corectând și schimbând legile. De aceea, dacă cele ce le fac eu sunt lucruri pe care nu le face omul, ci numai Dumnezeu—ce alta m-ați putea face pe mine decât Dumnezeu? Iarăși, dacă prelații bisericii au fost numiți și declarați de Constantin Dumnezei, atunci Eu, care sunt mai mare decât toți prelații, cred în urma celor spuse, să fiu mai mare decât toți Dumnezeii. De aceea, nu e de mirare, că în puterea mea stă să schimb timpul și timpurile, să schimb și să anulez legi, să iert pe toți, ba dacă e necesar să schimb chiar și preceptele lui Christos.”—B314; Dan. 7:25.

12:6. *Și femeia.*—Adevărata biserică a lui Dumnezeu. *Fugi în pustie.*—„Eroarea, întotdeauna mai populară decât adevărul, când a fost înălțată la influență și ridicată la putere, a cauzat alungarea și persecutarea adevărului și pe toți aceia cari îl aveau. Acesta a, fost timpul când biserica adevărată [femeia] a fugit în pustietate—în singurătate—alungată din pricina credinței ei și urmării adevărului, și pentru supunerea ei unicului Domn și Cap al bisericii, Domnul Isus Christos.”—B329.

Unde are loc gătit de la Dumnezeu.—„Sub adăpostul celui Preaînalt.”—Psa. 91:1.

Ca acolo.—Corbii antitipici care au nutrit pe clasa Ili3, au fost oamenii credincioși necunoscuți, cari, în ascuns, m frânt pâinea vieții acelora cari erau însetați după adevăr și dreptate.

Să o hrănească.—Cum Ilie a fost hrănit în pustiu.—Apoc. 2:20.

Timp de o mie două sute șasezeci de zile.—1260 de ani, de la 539 până la 1799 d. Chr.—Apoc. 11:2, 3.

12:7. *Și se făcură război în cer.*—Între cele două puteri ecleziastice sau bisericești, Roma Păgână și Roma Papală.

Spre a se război Michael.—Michael înseamnă: „Unul ca Dumnezeu,” și în limbajul Scripturilor să referă la Domnul Isus (Dan. 12:1), iar în cazul de față să referă la Papa, care, cum am văzut mai sus, s-a numit a fi „ca Dumnezeu,” Christos pe pământ.—B275; C62.

Și îngerii lui.—Episcopii. Cele următoare sunt din ca-techismul catolic, o întrebare și răspuns: „Cine sunt urmașii Apostolilor?” Răsp. : „Episcopii, cari sunt consfințiți cuvenit, și sunt în legătură cu Capul Bisericii, Papa.”

Cu balaurul.—Papii au încercat veacuri dearândul să smulgă puterea civilă de la balaur—stăpânitorii și

împărații Imperiul Roman păgân.—Apoc. 2:12.

Și balaurul.—Roma imperială.—B288; Apoc. 12:3; 20:2.

Să război și îngerii lui.—Făceau tot posibilul pentru a mărgini puterea ce creștea a papismului, dar totul înza-dar.—Apoc. 2:12.

12:8. *Și nu izbutiră, nici locul lor nu mai fu aflat în cer.*—Papismul a eșit din luptă învingător. „Păgânismul, învins a cedat totul ce aparținea chestiunilor religioase și s-a mulțumit numai cu treburile sociale, civile și politice, iar mai târziu a trebuit să le cedeze și pe acestea.”

12:9. *Și fu aruncat balaurul cel mare.*—Versurile 9 până la 12 conțin iubileul bucuriilor Papale în urma triumfului său.

Șarpele cel din început, care să numește Diavolul și Satana.—„Acestei feară a patra, care înfățișează pe Roma, Daniil nu-i dă nume descriptiv. Pe când celelalte sunt descrise ca asemenea unui leu, ca un urs și leopard, a patra feară era atât de crudă și îngrozitoare încât nici o feară de pe fața pământului nu putea fi asemănată cu dânsa. Ioan Apocalipsul, văzând în viziune aceeași feară simbolică [guvernământ], asemenea nu a găsit ce nume să-i dea pentru a o descrie, și în cele din urmă îi dă mai multe. Intre altele a numit-o Diavolul. El a ales de sigur un nume potrivit; pentru că Roma, privită în lumina per-secuțiunilor ei sângeroase, desigur a fost cea mai drăcească stăpânire de pe pământ. Chiar și prin schimbarea ei din Roma păgână în Roma Papală, ea a ilustrat o calitate caracteristică principală a Satanei; pentru că el încă, să transformeze ca să apară în înger al luminei (2 Cor. 11:14), tocmai precum Roma a trecut de la păgânism și a pretins a fi creștină—împărăția lui Christos.”—A258.

Care rățăcește lumea întreagă.—Declarând că nime în afară de papa nu are dreptul de a spune ceva asupra modului de cărmuire.

Fu aruncat pe pământ.—Noi, Papizmul, avem controlul!

Și îngerii săi cu dânsul fură aruncați.—Noi, cardinali, etc., avem pozițiile de putere pe cari le aveau odinioară preoții Romei Păgâne!

12:10. *Și auzii glas mare în cer zicând.*—In Biserica Romano-Catolică.

Acum se făcu mântuirea și puterea.—„Cardinalul Man-ning, reprezentantul principal al papismului în Anglia, girează și atrage atenția tuturor asupra următoarei clause a credinței Catolice: „Noi, declarăm, afirmăm, stabilim și hotărîm, că e necesar pentru mântuirea ori cărei ființă omenești, ca să fie supusă Pontificelui de la Roma.” Intr-un discurs publicat, el înfățișează pe Papa ca zicând: - „Eu pretind a fi cel mai mare Judecător și Director al conștiinței oamenilor; a țăranilor care cultivă pământul, și a principelui ce stă pe tron; a

gospodinei ce trăiește în umbra privată, și a Legislatorului, care face legi pentru împărății. Eu sunt unicul și cel din urmă, Supremul judecător, de a stabili ce este drept și nedrept.”—B317.

Și împărăția Dumnezeului nostru.—Papismul în adevăr credea, că ridicarea lui la putere înseamnă stabilirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, și chiar așa a fost, dar nu a Dumnezeului nostru.—2 Cor. 4:4.

Și stăpânirea Christosului său.—Papa în adevăr crede că el este Vicariul lui Christos.

Pentru că fu aruncat învinuitorul fraților noștri.—Papilor li se părea că prin subminarea și înlăturarea Romei imperiale, ei au câștigat o mare învingere pentru Christos.

Care-i învinuește înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte.—Roma păgână acuza cu tot dreptul pe Papism de minciună, simonie [trafic cu cele sfinte], omor, adulter, și tot felul de crime din calendar.—Apoc. 2:13.

12:11. *Și ei îl biruiră pentru sângele Melușelului.*—Așa cred Catolicii până-n ziua de azi. „Cu acest semn [crucea] vei învinge!” era deviza cruciaților.

Și pentru cuvântul mărturie lor.—Dar fiu a Cuvântului lui Dumnezeu, care arată că „mărturia lor” [adecă mărturia papilor, prin decretelor lor născocite și altfel] a fost un șir întreg de neadevăruri.—Dan. 11:27.

Și nu iubiră viața lor până la moarte.—Acesta era punctul de vedere al "Catolicilor.

12:12. *Pentru aceea veselii-vă ceruri.*—Cerurile Catolice—papii, episcopii și prelații.

Și cei cari locuieți într-însele.—„Preoții inferiori ai Papismului, ce nu fac parte ca membrii ai bisericii sau ierarhiei, ci sunt numai „frați.”—B303.

Vai de pământ și de mare.—Papismului i să părea ca și când Mileniul și marele timp de strâmtorări, despre care Scripturile spun că va avea loc înaintea lui, este aproape. Apoc. 7:1.

Fiind că s-a pogorît Diavolul la voi.—Cugetul Papismului că Roma păgână era un reprezentant credincios al Diavolului, este foarte adevărat; iar Scripturile îi reîntorc complimentul.

Având mânie mare.—Fiind foarte supărat de agresiunile Papismului. Politica Papismului era totdeauna ca să forțeze puterea civilă pe cât îi era cu putință într-un unghi, și apoi să aștepte până ce trece o generațiune și iarăși s-o mai restrângă puțin. Coarnele totdeauna au urît pe d-as-frânăta.—Apoc. 17:16.

Știind că puțin timp are.—Dacă Papilor le reușea așa de bine cum ar fi dorit ei, atunci ei de mult ar fi desbrăcat pe toți conducătorii lumii de orice putere civilă, socială, financiară și bisericească". Ambițiunile și pretențiile lor n-au cunoscut niciodată margini, și nu cunosc încă.

12:13. *Și când balaurul.*—Puterile civile din vechiul

Imperiu Roman, sub controlul Papismului.

Văzu că fu aruncat pe pământ.—Despuiat de stima superstițioasă, care acum aproape în întregime este absorbită de către Papism.

Urmări pe femeie.—Nu din îndemn propriu, ci sub poruncile, îndrumările și încurajarea Papismului, și pentru a câștiga bunăvoința Papilor.

Care născu pe bărbat.—Biserica adevărată. Pentru o descriere mai amănunțită a faptelor nerușinate a lui Carl V., împăratul Germaniei și rege al Spaniei și al Netherlandei, a Ducelui de Alba, Filip II. de Spania, a regilor francezi Francisc și Enric, vezi pag. 337-338 [rom. 308-309] din Vol. II., al *Studiilor în Scripturi*. Aceste sunt numai mici ilustrații a celor întâmplate în toate părțile vechii lumi Romane, cari au fost toate făcute la porunca Papismului.

12:14. *Și fură date femeii.*—Bisericei adevărate.

Cele două aripi.—Testamentul Nou și Vechiu. "*De vultur mare.*—Vulturul este simbolul înțelepciunii, un reprezentant potrivit al Scripturilor cari cuprind cuvintele Dumnezeului nostru. (Apoc. 4:7) „V-am purtat pe voi ca pe aripi de vultur, și v-am adus la Mine.”—Ex. 19:4; Deut. 32:11-12.

Ca să zboare în pustie.—Deosebită de lume, și departe de ea, prin atrocități și persecuțiuni; reprezentat prin cei trei ani și jumătate a lui Ilie în pustie.—Apoc. 2:20.

Unde este hrănită.—Prin mijloace prevăzute de Dumnezeu, dintre care nici unul n-a putut scăpa spre amintire de persecuțiunile Papale.

Timp, timpuri și jumătate de timp.—1260 de ani, de la 539 până la 1799 d. Chr.—Apoc. 11:2, 3.

Depart.—In loc sigur.

De fața Șarpelui.—Satana însuși, adevăratul vinovat de toate prigonirile din timpul Domnului până acum, căruia Papismul s-a silit să-i servească sânguincios.

12:15. *Și Șarpele.*—Satana însuși, la sfârșitul celor 1260 de ani ai puterii de prigonire a Papismului.

Aruncă din gura lui apă ca un râu.—,In mod simbolic apa înseamnă adevărul; și simbolul își reține însemnătatea chiar și când e vorba ca apa să iasă din gura Șarpelui sau Balaurului. Ceea ce vrea să se zică aici, este, că prin mijloace răutăcioase și intențiuni rele, adevărul va eși la lumină; și așa a fost. Puterea revoluțiunii franceze constă-tea din multe adevăruri însemnate cu priivire la înșelătoriile preoțești și cu privire la drepturile personale și libertatea tuturor oamenilor. De fapt cuvântul răsvățirii franceze a fost „drepturile omului”, de sub apăsarea civilă și bisericească de atunci. Adevăruri cu privire la drepturile omului au fost recunoscute și rostite atunci, cari ne pun în uimire când ne gândim la neștiința, credința deșartă și servilismul acelei vremi, de cari masele erau stăpânite de atâta vreme. Multe din adevărurile care s-au revărsat atunci asupra Franței și au scăldat-o în sânge, astăzi sunt

recunoscute de toate popoarele civilizate.”—C65.

In urma femeii, ca s-o facă dusă de apă.—,Ținta Satanei în punerea la cale a revoluțiunii franceze a fost să producă un strigăt de alarmă prin toată Europa, și mai cu seamă printre clasele stăpânitoare, nefavorabile libertății, și de a dovedi în Franca teoria, că dacă va fi răsturnată credința deșartă a Romei, și se va da frâu deplin libertății, atunci în cuând dispăre orice jege și ordine Această strategie voeste să o repete Satana și acum —de astă dată cu succes, dar timpul său va fi de scurtă durată.—C66 12:16. *Și pământul.*—Popoarele iubitoare de ordine din Europa.

Veni femeii în ajutor.—Bisericei Adevărate. *Și deschisă pământul gura sa și înghiți râul.*—,E fapt istoric că râul adevărului ce s-a revărsat asupra Franței și a atacat Papismul, împreună cu apucăturile sale preoțești, precum și puterea împărătească, alături de clasa înaltă doritoare la vărsarea de sânge, ca fiind cauza responsabilă a unei mari părți din neștiința, sărăcia și credința deșartă a poporului, a fost absorbit sau înghițit de popoarele Europei [„pământul” Roman]. Iar când stăpâniitorii Europei au format așa numita „Sfânta Alianță” pentru înăbușirea libertăților popoarelor și pentru ași păstra tronurile lor, era acum prea târziu; pentru că odată ce au înghițit râul de apă, ei nu se mai lăsau supuși. Era acum prea târziu de a se mai gândi la restabilirea Papismului, care fusese umilit atât de îngrozitor, și ale cărui anateme în contra libertății și a francezilor s-au îndreptat toate în contra sa; astfel încât Papa n-a fost nici chiar invitat să facă parte din „Sfânta Alianță,” el, care altă dată ar fi fost recunoscut ca capul ei.”—C66.

Pe care îl aruncase balaurul din gura lui.—,Acest râu sau potop neașteptat de ape [adevăruri] era menit să lucreze ca un puhoiu [vomitiv], de a conduce la aruncarea hranei libertății, primită deja de mulți din Biblie, ca un rezultat al Reformațiunii, și astfel de a forța pe stăpâni-tori și învățători de a se împotrivi adevărului de frica anarehiei.”—C 66.

12:17. *Și s-a mâniat balaurul pe femeie.*— Biserica protestatoare a lui Dumnezeu. Aceasta se va aplica în scurtă vreme cu mai multă putere.

Și plecă să facă război cu cei rămași din seminția ei.— Adevărații sfinți mai rămași încă în robia sau sistemul Romano-Catolic sau oriunde ar fi fost aflați—ei au fost întotdeauna obiect de ură și apăsare din partea clericalismului.—Apoc. 13:7.

Cari păstrează poruncile lui Dumnezeu.—,Hotărîrea legii să îndeplinește în noi, cari- nu umblăm potrivit cărnii ci potrivit spiritului.”—Rom. 8:4.

Și au mărturia lui Isus.—Au Cuvântul Lui ca sfătuitoarea lor.—Apoc. 14:12.

Dumnezeu procedează pe o cale misterioasă,
în făptuirea minunilor Sale

El calcă pe mare,
 Și călărește pe furtună
 Adânc în mine fără fund
 De măiestrie care reușește totdeauna;
 El păstrează scopurile Sale strălucite,
 Și lucrează voința Sa suverană.
 Voi sfinți, temători, luați curaj nou:
 Norii de cari vă e frică atât de mult
 Sunt plini de milă, și se vor sparge
 Cu fericiri peste capul vostru.
 Nu judecați pe Domnul cu simțuri slabe,
 Ci încredințați-vă în El pentru mila Lui.
 Sub o providență posomorâtă
 El ascunde o față zimbitoare.
 Scopurile Lui se vor coace repede,
 Desvoltându-se pe fie ce ceas.
 Bobocul poate se fie amar
 Dar floarea va fi dulce.
 Necredința oarbă va greși cu siguranță,
 Și va cerceta în zadar lucrul Lui.
 Dumnezeu este tălmăciul său propriu
 Și El îl va face clar.

APOCALIPSUL 13 CELE DOUĂ FEARE SI CHIPUL

13:1. *Și stătu pe nisipul mării.* —Marea reprezintă masele care nu stau sub controlul religiei. Ea este marea simbolică din Apocalipsul 17:15 și Isaia 17:12-14, care va înghiți toate împărățiile pământului în marea epocă de Tulburare. Ioan stând pe nisipul mării — adică pe marginea apei — arată, că înțelesul adevărat al viziunii va avea loc în legătură cu marea Tulburare.

Și văzul o feară. — „Feară, în înțelesul acestor Scripturi, zugrăvită pe scurt, înseamnă *stăpânire prin violență*; 1) o forțare prin violență a conștiinței celor guvernați sau stăpâniți — adică poporul de rând; 2) o stăpânire sau tăbărire asupra persoanei prin întrebuițarea forței într-un mod violent.” — T. V. -21-135.

„Aceste variate denumiri și zugrăviri scurte, ca: „Cel Nelegiuit”, „Omul Păcatului”, „Taina Fărădelegii”, „Anti-christ”, „Fiul Perzării”, și „Urâciunea Pustiirei”, toate arată un caracter extraordinar josnic, viclean, ipocrit, înșelător, tiran și crud, dezvoltat în mijlocul Bisericii Creștine, pretinzând pentru sine cea mai înaltă sfințenie și putere de la Dumnezeu.” (B271) „Nu trebuie să ne întoarcem mult împrejur pentru a afla un astfel de caracter care să îndeplinească în mod desăvârșit toate aceste descrieri simbolice. Dar când noi spunem că unicul *sistem*, a cărui istorie și activitate îndeplinesc în totul aceste profeții este Papis-mul, nime să nu ne înțeleagă

greșit că noi am spune că fiecare om romano-catolic este un om al păcatului. Papii, episcopii și ceilalți prelați ai sistemului acesta nu sunt decât *părți sau membrii* din sistemul Antichrist, întocmai precum adevărații credincioși sunt numai membre în parte ai Chrstosului adevărat.” (I Cor. 12:12, 27; B277) „Dar din descrierea fearei și din zugrăvirea puterii exercitată de ea, să pare că nu am putea, judecând toate faptele în mod potrivit, să mărginim zugrăvirea fearei la o putere pur eclesiastică sau bisericească. De și să cuprindă în ea un element eclesiastic, totuși ea cuprindă în sine mai mult.” — T. V. -21-135.

„Descrisă în mod amănunțit, feara aceasta fu alcătuită din puterile civile, financiare și eclesiastice ale Romei, o alianță nesfântă, care a format pe ne-Sfântul Imperiu Roman, și care a fost paradat sub numele greșit de *Imperiul Sfânt Roman*. Aceasta nelegiuită alianță, sau combinațiune, a încercat să stăpânească și să domnească prin violență conștiința creștinilor, și a stăpânit lumea în felul acesta o lungă vreme. Sistemul acest *triun* a persecutat pe sfinți și a condus un război de nimicire în contra lor, exercitând o putere domnitoare asupra tuturor popoarelor și limbilor, și neamurilor de pe pământ.” — Apoc. 13:1; T. V. -21-135.

Suindu-se din mare. — Vezi Apoc. 17:15; Ps. 65:8; 93:3, 4; Isa. 57:20. Pe vremea nașterii Sistemului Triun, din unirea puterii civile și financiare a statului Roman cu biserica, masele poporului Roman de atunci, au încetat de a mai respecta vechea mitologie a Romei păgâne. Constantin, un politician șiret, a observat acest lucru și a observat creșterea influenței religiunii creștinești, îmbrățișând religia creștină cum era învățată de episcopi și preoți, și silind prin forță brutală primirea Crezului Nicean, și prin strămutarea capitalei sale de la Roma, el a dat un început sistemului care mai târziu s-a dezvoltat în Statul Triun al Papismului, în care să combinau cei trei factori amintiți mai sus pentru robirea și stăpânirea prin violență a mase-lor.

Având zece coarne și șapte capete. — Vezi Apoc. 12:3; Dan.-7:7, 20; Apoc. 17:3, 9-12; 5:6; 1Sam. 2:10; Deut. 33:17; 1 Regi 22:11. „În zilele puterii și gloriei ei, feara a pretins toată înțelepciunea, simbolizată prin cele șapte capete; și a exercitat toată puterea, simbolizată prin cele zece coarne.” — T. V. -21-135.

Și pe coarnele ei zece diademe. — În calcularea de aici cele trei rase sau împărății cari la început făceau și ele parte din Imperiul Roman au fost smulse, cum am văzut la cap. 12:3, ca să deie loc Papismului, care era numit Imperiul Sfânt Roman. (Apoc. 17:3, 9) În cazul de față așezarea coroanelor pe coarne și nu pe capuri, pe cum să face în Apoc. 12:3, arată starea schimbată după formarea Imperiului Sfânt Roman. Papismul nu a stăpânit de-a drep-tul, cum a făcut Roma Păgână, ci prin puterile civile

cu cari era în unire și le predomina.

Și pe capetele ei.—Cele șapte împărății cari mai există: Spania, Portugalia, Franța, Germania, Austria, Grecia și statele eșite din acestea în trecut și acuma.

Nume de defăimare.—Fiecare din aceste state sau împărății pretinde în mod fals, sau a pretins, a fi o parte a împărăției lui Dumnezeu pe pământ, deși de fapt, ele fac parte din marea împărăție condusă „de dumnezeul luării acestia.”—2 Cor. 4:4; Ef. 2:2.

13:2. *Și feara pe care o văzui era asemenea unei pantere [leopard].*—„Trupul bestiei, Imperiului Papal, era asemenea unui Leopard sau Pantere. Leopardul era a treia feara văzută de Daniil în viziunea sa, adică Grecia. Grecia era considerată ca centrul învățături, evlaviei și înțelepciunii (Fapte 17:23); astfel cea mai de seamă pretindere a Papismului, de a fi stăpânul suprem pe pământ și asupra tutu-, ror popoarelor, se baza pe pretențiunea că el este centrul înțelepciunii, învățături și evlaviei. Alte semne caracteristice ale Leopardului sunt activitatea, vegherea și secretul lui; și la fel e cu Papismul.” (W. T. -79-12-1) Puțină lume știe ce se petrece între zidurile încuiate ale Vatca-nului, mai cu seamă la alegerea unui nou Papă. Leopardul este colorat sau pătat în mod neregulat sau fără vre-o formă oarecare, și asemenea este și politica Imperiului Papal în diferite părți ale pământului. „Intr-un loc ea este liberală, aproape albă în profesiunile și aparențele ei; în alte locuri are pete negre cu totul, corupte, josnice, brutale; iar în alte locuri are pete puțin întunecate și unele locuri chiar neutrale după cum e de degradat poporul pe care-l stăpî-nește cu toiagul Chinului Etern șf Varga Purgătorului. În Spania, de exemplu, care timp de secole a fost unul din punctele lui mai întunecate— atât de întunecate cât îngăduie civilizația generală a poporului de acolo—*leopardul* s-a obicinuit de ași avea el drumul său, să facă toate după voința sa, și să supără foc când cineva chiar numai visează de libertatea gândirii.”—W. T. -99-262.

Și picioarele ei ca de urs.—„Ursul ne înfățișează o altă însușire a Papismului ca imperiu, adică *persistență*. Ca și Imperiul Ursului [Imperiul Medo-Persian] care nu se obosi să tabere prin ani întregi asupra Babilonului, ba să în-

toarcă și apele fluviului Eufrat în altă parte numai pentru ași ajunge scopul, așa și Papismul să mișcă în mod precaut și capturează împărățiile mai curând prin tăbărirea strategică decât prin lupte cu armele. Ursul ține cu labela prada sa și o stringe până ce moare.”—W. T. -79-12-2.

Și gura ei ca gură de Lei.—Leul era simbolul Imperiului Babilonian din viziunea lui Daniil. (Dan. 7:4) „Babilonul era recunoscut pentru splendoarea și fala lui. Leul este regele sau stăpânitorul tuturor fearelor; așa Papismul, avea o gură de acest fel,

adecă, pretindea a fi supra-împă-răția tuturor împărățiilor stăpânind cu dreptul divin, ca împărăția lui Dumnezeu, a cărui datorie era să dărbu-rească și să consume pe toate alte împărății. În adevăr o gură mare!”—W. T. -79--12-2.

Și balaurul.—Roma Imperială, reprezentată prin Constantin.

li dete puterea lui.—„Vechea Roma Păgână avea numai un schelet sau umbră de putere preotească în asemănare cu mașinaria vastă și complicată și dibăcia în doctrine și praxă a Romei Papale, succesorul triumfător al planului păgân, care acuma, după secole de praxă în arta viclesugului, și-a înrădăcinat puterile lui într-atâta încât și astăzi, când puterea lui pe dinafară este frântă și este desbrăcat de orice stăpânire civilă, el stăpânește lumea și controlează statele și împărățiile în mod secret, mascat, mai puternic și mai deplin decât au stăpânit cândva împărății Romani pe regii supuși lor.”—B288.

Și tronul lui.—Locul său din Roma, prin transferarea reședinței sale în Bizanțiu, „Noua Romă.”—Apoc. 12:4.

Si stăpânire mare.—Prin mâna împăratului Roman Ius-ținian, la â. 539 d. Chr.—Apoc. 12:3-5.

13:3. *Și văzui unul din capetele ei.*—Unul din capurile draconului sau balaurului—Papismul.

Ca înjunghiat spre moarte.—De câteori Scripturile se folosesc de expresiunea „ca” [precum în Apoc. 9:7, 9] ceea ce pare sau apare, nu e de fapt așa.

Și rana morții ei fu vindecată.—„La dieta din Augsburg, în a. 1555 a fost încheiată Pacea Religioasă. Fiecărui principe i s-a îngăduit să aleagă între religiunea Catolică și confesiunea din Augsburg [a Reformaților]; iar religiunea principelui trebuia să fie aceea care era în țara peste care el stăpânia; adică, fiecare guvern era să aleagă credința pentru supușii săi.

„Intr-adevăr, împrejurările politice ale timpului de atunci, legate cu faptul că tocmai conducătorii Reformațiunei abia începeau a se deștepta din somnul imoralității Papismului și rătăcirile doctrinale ale lui, ne face să ne mirăm de pașii repezi ce au făcut înspre calea dreaptă și adevăr, mai curând decât să-i condamnăm cu asprime pentru că n-au săvârșit o curățire mai deplină. Dar când bisericile Protestante s-au unit cu statul, progresul și reforma au încetat și ele. îndată s-au format noi crezuri, care erau tot așa de îndărătnice și de împiedecătoare în creșterea cunoștinței ca și decreturile Romei.”—C111.

Și tot pământul să minună urmând fearei.—Să referă la pământul simbolic, poporul, absorbit de Imperiul Sfânt Roman, pe care-l credeau o instituție dumnezească în fruntea căruia sta Vice-Regentul lui Christos. Apoc. 17:8.

13:4. *Și să închinare balaurului.*—Balaurul

înseamnă puterea civilă, Roma Păgână.—W. T. -79-12-2.

Fiind că dete feafei stăpânirea.—„Noroadel respectau puterea civilă cu atât mai mult, pentru că ele respectau foarte mult autoritatea eclesiastică sau bisericească. Diferite împărății sau state [coarne] și-au dat seama încurând, că puterea lor asupra supușilor lor este mai bine întărită decât slăbită prin supunerea lor Papismului, pentru că în schimb Papizmul îi recunoștea ca capi, și poruncia noroadelor să asculte de despoții și tiranii lor ca fiind unși de Dumnezeu. Aceasta este cauza, că până în ziua de astăzi, stăpânitorii Europei pretind a stăpâni prin dreptul divin, și au denumire specială de la Dumnezeu, iar după dâșii copii lor, fără să se ia în considerare incapacitatea lor. Pentru același motiv, bisericile Protestante din Europa, pentru a câștiga favoare națională, protecție și ajutor, au devenit biserici de Stat, și ele, asemenea Papismului, recunosc familiile domnitoare ca având dreptul divin să stăpânească noroadel, rău sau bine, indiferent. Dimpotrivă, Cuvântul lui Dumnezeu numește toate stăpânirile de pe pământ ca bestiale, feroce, egoiste, asupritoare și recunoaște numai o singură împărăție ca fiind rânduită de Dumnezeu, adică, împărăția ce va fi stabilită în scurt pe pământ de Christos și sfinții Săi în preamărire. (Dan. 7:27;

Apoc. 11:15; 2 Tim. 2:12) Numai în aceasta împărăție vor fi sfinții cetățeni, numai pe aceasta o recunosc ei și pentru ea să roagă: „Vie împărăția Ta.”—W. T. -80-1-1.

Și se închină fearei.—„Cele următoare, numite *Adorație*, formează încă și acuma o parte din ceremonia în legătură cu instalarea noului Papă: „Papa e ridicat pe mâni de cardinali și așezat pe tronul-altar. Unii dintre episcopi îngenunchiază, și începe un *Te Deum* [„Pe tine te preamărim, *Dumnezeule*”]. În timpul acesta cardinalii îi sărută picioarele, mâinile și fața papei.” Se face o monedă ce reprezintă aceasta ceremonie și care poartă inscripția următoare: „Pe cine noi creăm îl și adorăm.”—B316.

Zicând: cine este asemenea fearei.—Care alte caractere în istorie au făcut asemenea pretenții sau au primit asemenea cinste?—Apoc. 18:18.

Și cine poate să se războiască cu dânsa.—„Când în a. 455 Roma a fost împresurată și jefuită de Vandali, și în toate părțile era numai jale și nenorocire, Leo, episcopul Romei, s-a folosit de ocazie pentru ași impune, atât barbarilor cât și Romanilor, pretinderile sale la putere supranaturală spirituală. Barbarilor primitivi și superstițioși, deja în mare măsură impresionați de ceea ce văzuseră, din mărirea și averea Romei, Leo, radios în haina sa de pontifice, și-a ridicat glasul și a zis: „Iată! Eu sunt urmașul Sf. Petru, cărui Dumnezeu i-a dat cheile împărăției Cerului și în contra bisericei căruia porțile iadului nu

pot birui; Eu sunt reprezentantul puterii dumnezești pe pământ; Eu sunt Ge-sar, un Cesar creștin, care stăpânește în iubire, și căruia toți creștinii îi datoresc supunere; Eu țin în mâna nea blestemele Iadului și binefacerile Cerului; Eu liberez pe toți supușii de ascultare față de regii lor; Eu dau și iau îndărăt, prin dreptul divin ce am, toate tronurile și titlurile și întâietățile creștinizmului. Păziți-vă! cum vă purtați față de moștenirea dată mie de regele vostru nevăzut [Dumnezeu]; da, plecați-vă capul înaintea mea și rugați-vă, ca Dumnezeu să-și întoarcă mânia de la voi.”—B295.

13:5. *Și i se dete gură.*—Gura lui Antichrist este unul din semnele lui cele mai caracteristice, pe care au eșit cele mai exagerate pretențiuni și defaima ce le-a rostit cândva un sistem.—B305; Dan. 7:8, 11, 25.

Să vorbească lucruri mari și defăimări.—„Cât de evident trebuie să fie și celei mai simple minți, că umflatele cuvinte ale Papismului și pretențiile lui făloase, au fost toate numai defăimări. Stabilirea unei împărății false a lui Dumnezeu [Imperiul Sfânt Roman, în fruntea lui cu papa ca Christos, unii din cari au săvârșit cele mai josnice lucruri] a fost numai o defăimare asupra stăpânirii lui Dumnezeu, și o mare calomnie și o tălmăcire greșită a Caracterului, , Planului și Cuvântului Său. Caracterul lui Dumnezeu, adică *numele* Lui, a fost defăimat prin mii de edicte, bule și ho-tăriri date în numele Lui, de aceia cari își închipuiau și se socoteau de vice-regenți să înlocuiască pe Fiul Său sub titlurile care se cuvin numai Tatălui sau lui Christos, și pe cari ei și le-au însușit lor; iar Tabernacolul lui Dumnezeu, biserica adevărată, a fost defăimat prin sistemul fals, care nizuia să-i ia locul.”—B306; Dan. 7:8, 20, 25.

Și i se dete putere să lucreze ce voiește [din textul grec].—Papismul mai continuă să lucreze, de și nu poate face mai mult ceea ce voiește.

Patruzeci și două de luni.—1260 de zile, sau un timp, timpuri și jumătate de timp; îndeplinite în 1260 de ani literal, de la 539 până la 1799 d. Chr.

13:6. *Și deschisă gura ei spre defăimări împotriva lui Dumnezeu.*—Iadul, purgatorul, indulgențele, dreptul divin al regilor, dreptul divin al preoților, toți câți nu fac parte din biserica Catolică sunt pierduți, împărățiile rele și bestice de azi sunt împărățiile lui Christos, sunt toate eșite pe gura acestei feară sau Papismul. Caracterul și planul dumnezeesc au fost înjosite prin cele mai false și batjocoritoare explicări eșite din sistemul acest păcătos.

Să defaima numele lui.—Dumnezeu a fost defăimat prin titlurile întrebuințate de papi, cari să cuvin numai lui Dumnezeu și lui Christos; prin pretinderile lor de a fi încredințații cerului pe pământ (B311), prin pretinderile că Papa este dumnezeu pe pământ (B314), prin pretinderile că el este singurul judecător suprem care să judece ce este drept și ce este rău

(B317), prin pretinderea că el este infalibil, sau unul ce *nu poate* păcătui (B318), prin suprimarea Bibliei (B319), prin învățăturile chinului etern și a purgatorului (B323), prin liturgiile pentru cei morți și traficarea cu indulgențele (B324), și prin faptele diavolești în contra sfinților Săi, care sunt prea numeroase să le înșirăm aici.

Și locuința lui.—Biserica adevărată în pustiu.—Apoc. 12:6, 14.

Pe cei cari locuiesc în cer.—Tabernacolul lui Dumnezeu este Biserica Sa adevărată în carne, dar, cu toate acestea, „cetățenia noastră este în cer.” (Fil. 3:20) Chiar și aici noi suntem cu mintea, inima și speranțele noastre „așezați împreună în cer cu Cliristos Isus.”—Ef. 2:6.

13:7 *Și i se dă să facă război cu sfinții.*—„și în ea fu aflat sânge de profeți și de sfinți și de toți cei înjunghiați pe pământ.” (Apoc. 18:24) Sfântul Imperiu Roman sau Pa-pismul are la activul său 50,000,000 morți numai creștini, pe cari i-a înjunghiat în sistemul său.—Vezi Apoc. 2:20; Fapte 9:32; Rom.15:25. 1 Cor. 6:1

Și săi biruiască.—Vez Apoc.6:8. Dan. 7:21,22

Și i se dă stăpânire peste orice seminție și popor și limbă și neam.—Aceasta s-a întâmplat întocmai, și în curând se va întâmpla pentru a doua oară prin stăpânirile bestiale care sunt reprezentanții Papismului în spirit dacă nu în fapt.—Apoc. 17:15.

13:8. *Și se vor închina lui toți locuitorii de pe pământ.* Ii vor da ascultare de bună voie sau de silă; se vor prostorne în fața manoperelor ei.

Al căror nume nu este scris în Cartea Vieții.—„Amăgirea Papismului a fost atât de complectă încât cu el împreună a fost amăgită toată lumea, iar bisericile, afară de biruitori, adevărații credincioși, a căror nume „este scris în Ceruri,” au fost amăgite în acelaș fel, și s-au grăbit a se unii cu bestia și să se închine ei, și să înscrie numele lor în cărțile ei. De aici urmează amăgirea comună printre toți Protestanții până în ziua de astăzi, că numele lor trebuie „să fie înscrise în unul sau altul din sistemele bisericești pământești, sau ei nu sunt sfinții Domnului. Dar cel mai de seamă lucru e să fie numele nostru scris în Cartea Vieții a Melușelului; numai a Sa carte are valoare.” (W. T. -80-1-1; Psa, 69:28; Dan. 12:1; Fil. 4:3; Apoc. 3:5; 21:27) „Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în Ceruri.”—Luca 10:20.

Melușelului celui înjunghiat de la întemeierea lumii.—„Alegerea Domnului nostru ca să fie Capul și Șeful Crea-

țiunei Noi--supus la încercări, probe, discipline, umiliri și alte experiențe trbuincioase pentru a dovedi demnitatea Sa--a fost hotărâtă în Sfântul Divin încă înainte de ce a fost creat omul.--F. 65; 1 Pet. 1:20 Ef. 1:4 Apoc 5:6; Ioan 1.29, 36; Faptele 8:32.

13:9. *Dacă are cineva urechi, asculte.*--" Numai aceea a căror urechi au fost de adevăr-- aceea cari au ajuns la o cunoaștere considerabilă a Cuvîntului lui Dumnezeu, și cari au auzul credinței-- pentru al respecta pe El și Cuvîntul Său în fața măririi succesului și puterii de răcire a Papismului, vor fi în stare să primească adevărurile expuse aici fără să se poticneasă în ele."--W.T -80-11.

13:10. *Dacă cineva duce în robie, în robie se duce.*--"Sistemul Papal era cel al sclăviei. Toți cari încuviințează exageratele lui prtinderi trbuie săi devie ascultători orbește întocmai ca lui Dumnezeu; pentru că Papismul pretindea a fi împărăția cerurilor pe pământ; iar șeful acestei împărății, Papa este vice--regentul lui Dumnezeu ; prin urmare aceea cari erau pentru el, sau în favoare acestei robii a cugetului individual și cari ar voi săi recunoască dreptul acestui sistem Papal de a mărgini și hotărî credința tuturor, consimțind la aceasta, toți aceea devin robi și sînt duși în robie."--W.T. -80-1-2.

Dacă va omori cineva cu spada, trebuie ca el să fie omorît cu spada.--"Erau unii cari afirmau că Papismul este un usurpător al titlurilor și puterii ale adevăratului Cap și Conducător al Bisericii, și își pretindeau drepturile lor la libertate individuală cu care Christos ia făcut liberi. Aceștea cînd astfel tare pentru Christos și Cuvîntul lui Dumnezeu, în apărarea libertăților, și unii ca aceștea au fost puși la moarte de Papism ca periculoși, el birui pe sfinți în timpul celor 1260 de ani de putere a lui."--W.T. -80-1-2.

Aici este răbdarea stăruitoare și credinți sfinților.--"Aici era o probă aspră de sfini adevărați, vor merge ei în robie și vor trece în rîndurile usurpatorului, sau vor rămănea credincoși adevăratului Reje și vor aștepta după împărăția Lui pe care El a promis-o că o va stabili? Aceia a cărui nume erau scrise în cer au stat lîngă Cuvânt, și și-au sigilat mărturisirile lor prin moarte.(W.T.--80-1-2) Cu aceeași situație stau sfinții de acum față în față, în ce privește spiritul ucigător al stăpînirilor care sunt adăpate din spiritul lui Antihrist.--Apoc.14:12.

13:11. *Și văzui o altă fiară.*--"Dacă fiara sălbatică preceditoare (Apc.13:1)constăea din puterea civilă financiară și ecleziastică sau bisericească, după cum tocmai am văzut, atunci această fiară, numită alta, trebuie să se înțeleagă tot așa, adică o combinațiune din aceste trei elemente unite pentru a stăpîni prin forță noroadele.Precum prima fiară avea zece coarne, sau putere, care îi dădeau tot sprijinul și întrebunțau toată tăria lor pentru îndeplinirea poruncilor capului acelui sistem, așa această bestie are "două coarne", care arată că va fi alcătuită din două puteri sau stăpîniri civile. Iarși, să vă însemnați, că această fiară "sa suit (sa ridicat treptat)din pământ,"pe cînd prima a ieșit din mare. Dacă explicarea noastră este corectă--că după cum

ieșirea sau ridicarea Papismului--Imperiul Sf. Roman--din masele nereligioase ale imperiului Roman, a fost reprezentat ca ieșind din *mare*--atunci ieșirea acestei de a doua fiară din *pământ* trebuie să însemne că ea a ieșit din mijlocul unui popor pretins religios. Fiara cu două Coarne este un sistem eclesiastic, iar cele două coarne arată că ea este sprijinită și că autoritatea îi este recunoscută de două împărății. Dar să nu uităm, că o simplă recunoaștere și sprijin din partea unui imperiu nu înseamnă o fiară simbolică, o *fiară* este o stăpânire prin violență în toate direcțiile și pentru a îndeplini aceasta ea trebuie să cuprindă în sine și pe celelalte două elemente; biserica și finanțele.--W.T.-80-1-2.

Suinduse din pământ .--(În timp ce Imperiul Sf. Roman sa ridicat din noroadele fără religie, elementele neorganizate ale pământului(simbolizate prin *mare*), cealaltă fiară, suinduse din pământ, ar însemna căsa ridicat din o societate, civilă și eclesiastică, bine organizată. Fără îndoială, Imperiul Britanic este cel mai bine organizat pe pământ, care se compune din cele trei elemente ale unei fiare: puterea civilă, financiară și bisericească, pentru stăpânirea confiderației Britanice. Este fapt bine cunoscut că, aparte și deosebit de stăpînirile de azi care se trag din vechiul Imperiu Sf. Roman, Marea Britanie stăpînește mai multe părți ale lumii, și pe cea mai mare parte din ele prin forță și violență, cum sunt Indiile, Palestina, Australia, Irlanda etc.—T. V. -21-135.

Și avea două coarne asemenea unui melușel.—„Cele două coarne simbolizează puterea ei dublă sau îndoită. Se va observa, că coarnele sunt ca ale unui melușel. Coarnele unui melușel abea atunci încep să încolțească; și nu se prea văd. Aceasta are să arate că puterea exercitată de Imperiul Britanic va fi exercitată într-un mod nevătămător în aparență. Este un fapt binecunoscut, că Britanii sunt meșterii diplomației. Ei sunt suavi [plăcuți, în aparență dulci și gentili], și își exercită puterea lor într-un mod diplomatic. Cu alte cuvinte, feara aceasta să pare* ca un melușel care *este* un animal nevătămător; dar tocmai pen-tru că Dompul o numește feară—după cum a numit și pe sistemul imperial al Papismului feară prin caracterul ei crud diavolesc—dovedește că acest melușel feroce are forță mare la lucru, lucrând sub mască în scopul de a deveni stăpânitorul lumii, în tocmai cum lucra odinioară Pa-pismul."

Și vorbia ca un balaur.—„Balaur simbolizează o putere civilă. Ținta de căpetenie a Marei Britanii este aceea de a ajunge să stăpânească întreaga lume în mod financiar și politic, iar pentru ajungerea acestui scop întrebuițează puterea eclesiastică. Precum coarnele unui melușel numai cu greu să pot zări, așa și Marea Britanie, exercită puterea ei în mod atât de dibaciu, încât numai cu greu se poate observa, că intenția-i este să ajungă stăpâna lumii,

din punct de vedere eclesiastic, politic și financiar. Când vor- bește, ea vorbește totdeauna ca un balaur; adică, ca o putere strict politică sau civilă."—T. V. -21-135.

13:12. *Și toată stăpânirea celei dintâiu feară o sevâr-șește înaintea ei*.—„Și autoritatea întâii Feară Sălbatice— întreagă această autoritate—ea o exercitează în prezența sa, și face pământul și pe locuitorii lui ca să se închine întâii Feară Sălbatice." (Weym) „Aceasta arată că a doua nu ia locul fearei celei dintâiu, ci că ele există în acelaș timp." (W. T. -80-1-2) Aceeași dibăcie, politică, diplomație și viclesug ce au fost întrebuițate de Imperiul Sfânt Roman sub conducerea Papismului pentru stăpânirea lumii, le întrebuițează a doua feară, în acelaș scop, cu toate că mijloacele trebuie să fie puțin mai rafinate din cauza deosebirei timpurilor.

Și face pământul și pe locuitorii de pe el.—„Noi facem deosebire dintre pământ și locuitorii de pe el. Precum pământul simbolizează pe aceia cari sunt supuși și supoartă feara, așa prin locuitorii lui înțelegem pe creștinii independenți, cari nu suportă pe nici unul din aceste sisteme."—

Ca să se închine fearei celei dintâiu, a cărui rană de moarte fu vindecată.—„Imperiul politico-bisericesc anglican a pretins pentru sine toate puterile, drepturile și autoritatea pe care o pretindea Papismul, prima feară sau feara amintita aici. Imperiul Britanic și-a stabilit o Biserică a sa, a cărei cap este Regele, care totodată e și capul politie al Imperiului, formând astfel pe a doua feară. Ea a recunoscut si s-a curățit de unele corupții în contra cărora să plâneau Reformatorii, ca vânzarea indulgențelor, transubstanțierea, etc., și a abandonat pe acestea precum și numele de „Roman", care l-a înlocuit cu cuvântul „Sfânt", numind-se: „Sfânta Biserică Catolică." Aceasta a doua feară pretinde aceeași autoritate guvernamentală și aceeași venerație pentru hotărârile ei ca și Papismul pentru ale lui. Și prin stabilirea unui astfel de sistem, curățit de unele greșeli mai grosolane ale Papismului, a atras atenția tuturor asupra acestor greșeli, ca și când nici nu s-ar găsi altele la Papism. Și când unele din aceste rătăcirii au fost lepădate și de Papism, au dat să se înțeleagă că ambele sisteme bestiale sunt bune. Noroadele de atunci, ca și astăzi, păreau a crede că ambele sisteme sunt la loc și potrivite, dacă puterile lor etc., erau bine exercitate. Dar din punctul de vedere al lui Dumnezeu cele două sisteme sunt urâciune, și greșite din temelie. Ele sunt clădite din pretențiuni false pe un temei cu desăvârșire greșit și ca un pom rău, „nu pot produce roade bune."

„Eroarea principală consta într-aceasta—adevărata bază a acestor sisteme—că ele sunt „împărăția lui Dumnezeu-- în faza ei domnitoare. Ideea aceasta, odată admisă, îndreptățește toate cruzimile și persecuțiunile lor contra persoanelor independente și

a națiunilor, silindu-le a se supune și ai asculta. Scripturile dau aceste puteri „împărăției lui Dumnezeu”—când „împărăția este a Domnului, și El domnește preste popoare; aduce-și-vor aminte, și se vor întoarce către Domnul toate marginile pământului, și se vor închina toate neamurile popoarelor.” (Psa. 22:28, 29) El „îi va zdrobi ca vasele olarului.” (Psa. 2:9) Înaintea lui tot genunchiul se va pleca, și orice limbă îl va mărturisi. (Fil. 2:11) Iar dacă pretențiile lor—de a fi împărăția lui Dumnezeu pe pământ—sunt bune, atunci cine poate obiecta ceva în contra ducerii la îndeplinire a acestor Scripturi prin ei? Aceste feare, sau stăpâniri prin violență, pentru a face ca pretinderile lor de putere împărătească să se arate adevărate, n-aveau decât pur și simplu să silească pe alții să se supună lor, bazând dreptul lor la aceasta pe Scripturile amintite mai sus. Și nu numai a fost sancționată această falsă pretindere și mare rău, ci pretinderea lor odată admisă, că împărăția este stabilită și stăpânirea ei progresează din ce în ce, a împiedecat pe toți de a să uita după Capul adevărat al Bisericii care să stabilească împărăția adevărată sub tot cerul, care va sfârâma în bucați stăpânirile imperfecte de astăzi, ca să așeze dreptatea pe pământ, în fapt și adevăr, și se facă tot genunchiul să se plece și toată limba să mărturisească spre gloria lui Dumnezeu.”—W. T. -80-1-2.

13:13. *Și face semne mari.*—Cel mai puternic text al scripturii care atrage atenția în contra amenințării Fede-rației Bisericii, este cel mai puternic text prevenitor în contra *Spiritismului*. (Isa. 8:9-22) Nu se datorește număr întâmplării că aceste admonieri au căzut ambele la un loc. „Nu ne va fi de loc spre mirare dacă unele manifestări ale puterii întunerecului, prefăcute ca să apară în înger de lumină și progres, vor avea loc în timpul din urmă și se vor arăta mai plăcute și amăgitoare decât orice ce a fost făcut! înainte. Noi facem bine dacă luăm aminte cuvintele Apostolului—„Că nu avem luptă numai împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunerecului veacului acestuia, împotriva spiritelor rele din locuri cerești.” (Ef. 6:12) În a. 1842, șase ani înainte de ce a început să lucreze Spiritismul modern, Edward Bickersteth un serv a lui Dumnezeu și student al Cuvântului Său scria: „Privind la semnele timpurilor, și la îndelung negli-jata și nenaturala tăgăduire a tuturor serviciilor sau in-fluenței spirituale, și la prezicerile exprese ale hristoșilor falși, și a Profetilor falși, cari vor arăta semne și minuni mari, că dacă este posibil, acestea, să amăgească și pe cei aleși, și dacă cineva nu primește adevărul din adevărată dragoste pentru el ea să fie mântuit, Dumnezeu îi trimete puternice răătăciri, ca să creadă minciuni; în fața tuturor acestora, nu pot decât să cred într-o grabnică reculegere și înlăturare

religioasă din starea actuală de necredință și superstițiune, spre o credință nenaturală credulitate ră-tăcitoare.” Satan este inspiratorul și spijinatorul oricărui sistem Aniichrist; și precum el a condus pe aceia, cărora le place mai mult eroarea decât adevărul, la organizarea ma-relui sistem Antichrist, sau sistemul politico-religios—Pa-pismul—în mod simbolic, feara din Apoc. 13; și precum el acuma lucrează, prin intermediul fearei a doua, la producerea „chipului fearei” celei dintâi, căutând să-i deie viață, astfel prin combinația aceasta, puterile întunerecului, puterile aerului, spiritele mincinoase și amăgitoare, vor lucra într-un fel sau pe mai multe căi ca să facă lucruri mari, minuni și să ducă pe mulți în rătăcire, prin—Spiritism, Știința Creștină, Cugetul Nou, Cercetările Fizice în lumea cealaltă, Teosofia, Hipnotismul, etc.” (832) „Dacă noi înțelegem bine rostul acestor amăgiri, după cât noi putem f, prevedea, ele vor cuprinde întreaga lume, inclusiv pe cei înțelepți și învățați—mai ales pe aceștia—și de fapt pe toată lumea.”—W. T. -09-123; Deut. 13:1-3; Mat, 24:24, 25; 2Tes. 2:9-12; Apoc. 16:14.

Observați cât e de pregătită Creștinătatea de azi pentru aceste curse: „într-un discurs care expunea efectele scenelor religioase și nizuințele unor scriitori de a zgudui credința într-o viață viitoare, Rev. H. D. C. Maclachlan a ținut o predică înaintea unui mare public în Biserica Creștină din Seventh Street asupra *Noul Spiritism*, în care el a adus dovezi științifice asupra vieții viitoare și a admoniat pe ascultătorii săi să fie fericiți și să continue a nădăjdui. Maclachlan a spus între altele, următoarele: „In opinia publică nu s-a simțit o schimbare mai mare decât aceea ce s-a produs în timpul din urmă cu privire la o clasă numită spiritualistică. Era un timp când nu era tocmai cinstit lucru să crezi în ele [spirite], dar de curând s-a produs o schim bare. Duhurile [rele] au început a fi respectate; planșeta și măsuta alfabetică cu trei picioare [instrumentul mediului prin care spiritele răspund la întrebări] sunt astăzi dis tracții de salon; revistele populare se i-au la întrecere unele cu altele de a spune lucruri frumoase despre mediuri și isprăvile lor. Cauza acestei schimbări în opinia publică a produs o schimbare la fel în credința științifică. Nu mai mult decât treizeci de ani în urmă știința ortodoxă a re-fuzat chiar și să cerceteze aceste lucruri, cari azi sunt la] ordinea zilei. Vr-o douăzeci și cinci de ani în urmă s-a în-ființat în Anglia Societatea pentru Cercetările Psihologice cu numele unor persoane ca Crookes, Myers, Romanes Eidgwick, Barrett și alții și de-atunci a început cerceta-re și îndeletnicirea cu telepatia, praxa cu măsuta alfabet tica, clairvoyance, clairaudience, telekinesis, apariții, mat-terializările, vindecările mentale și toate celelalte feno-mene pe cari

Profesorul James, de la Universitatea Har-vard, apt le numește *residuale*. Mediurile au fost transe-; rate din saloanele ascunse și întunecoase, unde tot felul pe înșelăciuni erau posibile, în laboratoarele fizice ale Uni-versităților. Ele au fost puse sub controlul cel mai sever. Li s-a tăgăduit chiar și întunecul tradițional. Și totuși, [în fața acestor probe, sau dat rezultate minunate. Oameni le știință unul după altul au intrat în aceste cercetări, în mod sceptic și disprețuitor, dară au eșit din ele crezători pe dovezile și sensul lor."—W. T. -09-164.

Că face să se pogoare și foc din cer.—Focul din cer a Tost proba prin care Ilie a dovedit că Iehova este Dumne-zeul adevărat, și era mijlocul prin care să dovedea primi-rea din partea lui Dumnezeu a jertfei adusă în Ziua Îm-păcării. (1 Regi 18:38; Lev. 9:24) În textul de față, a doua-feară va fi în stare să dovedească tuturor, afară de celor Aleși, că pretențiile ei la drepturile divine sunt întemeiate. Domnul nostru ne previne de primejdia Christoșilor falși se vor ivi *atunci*—adecă acum. Dacă s-ar fi spus ceva mai precis de felul că ce formă vor lua aceste înșelăciuni, atunci ar fi fost împiedecată puterea lor înșelătoare. Dar (Dumnezeu permite aceste amăgiri în scopul de a despărții pe biruitori de toți ceilalți, și ne garantează că numai cei Aleși vor fi scutiți de cădere. Și cu toate acestea, e posibil că unele din aceste încercări, probe, ciuntiri și amăgiri, pot încerca tocmai pe aceia cari posed în măsura cea mai mare lumina adevărului prezent." (D581; Apoc. 7:3) „Domnul dă voie furtunei să ne apese din ce în ce mai tare, așa ca noi să strigăm către El. Atunci El ne va auzi și ne va face scăparea trebuincioasă. Aceste furtuni pot să aibă loc chiar în lăuntru] nostru, în persoana proprie. De aceea dacă furtunile, fie financiare, politice, religioase sau demonice, vin în calea copilului lui Dumnezeu, el poate fi sigur că este scutit sub scutul celui Preaînalt și deci poate fi curajos. Domnul e în stare, și are toată voința pentru îngrijirea intereselor sale ca să-l scoată din luptă biruitor." (W. T. -13-150) Îndată ce feara a doua va fi dat ființă Chipului Fearei, și lucrând mână în mână cu feara bătrână, ne putem aștepta la o întrebuințare a focului față de orișicine ar îndrăzni să le reziste. (Luca 9:54). În simbolul Scripturilor cerurile sunt sistemele eclesiastice sau bisericești, iar *focul* este simbolul mâniei, urgiei, persecuțiunii și în urmă al nimicirii, cum este arătat de mai multe Scripturi—Zefania 3:8; Mal. 3:2; Mat. 3:11, 12; Luca 12:49; 1 Petru 4:12 și 2 Petru 3:10—și nu trebuie să ne fie de mirare dacă asupra î credincioșilor și a tuturor cari denunță ca false toate pre-tinderile celor două feare de a se numi împărățiile lui Chri-stos, și vestesc adevărata împărăție a lui Dumnezeu, se va j revărsa focul cerurilor eclesiastice care, la porunca elemen-tului civil va mistui pe cei credincioși.

Pe pământ înaintea oamenilor.—„Să ținem seamă, că ambele feare sunt *acum* în *cer*—prin pretențiile de a stăpâni cu drepturi cerești. A doua feară își desfășură puterea asupra *pământului* sau asupra acelor cari sunt sub stăpânirea ei slobozând din când în când *foc* [simbolul pedepselor] asupra lor—pronunțând anumite pedepse și ocazional răzbunându-și focul furiei asupra împotrivito-rilor, în contra ereticilor și a acelor cari nu se unesc cu ea 13:14. *Și rățăcește pe locuitorii de pe pământ.*—Pe creștinii independenți ce tocmai au fost numiți.

Pentru semnele ce-i fură date.—Semnele: punerea mâne-lor, învățăturile despre nemurire, treime și pretinderea că nime nu are dreptul și nu e în stare să înțeleagă Biblia afară de cei consfințiți prin împărtășirea ordurilor sfinte a succesorii Apostolice și episcopale.—W. T. -80-2.

Să le facă înaintea fearei.—În vreme ce Papismul este încă în ființă și activ.—Apoc. 19:20.

Zicând.—Alcătuind planuri în acest scop.

Locuitorilor de pe pământ să facă chip pentru feara.—„Un *chip* este forma sau asemănarea fearăi dintâiu, fearăi originale." (T. V. -21-135) „Feara înseamnă stăpânire prin violență; 1) prin întrebuințarea violenței să forțeze conștiința supușilor; 2) prin exercițiul violenței de a forța su-punere. Deaceea, feara originală este simbolul și descrie Imperiul [ne] Sfânt Roman. Feara a doua reprezintă pe Imperiul Britanic. E clar că *Chipul* nu e decât o altă feara; sau, folosind alte cuvinte, am putea spune că Chipul este numai o reaparență a fearei celei dintâi, care se pogorise în abis în 1799, și în 1918 a eșit de acolo. Prin urmare Chipul sau feara a *treia* cuprinde și reprezintă toate stăpânirile și guvernele de pe pământ cari fac parte din Liga Na-țiunilor și Liga Bisericii, care Ligă pune puterile oamenilor mai presus și împotriva lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Chipul, sau feara a *treia* stă pentru închinăciune lui Baal, atribuind tot progresul, puterea și mărirea, stăpânirilor omenești alcătuite în Liga Națiunilor." V. -21-137.

Care are rana spadei și fu vie.—Care a fost lovită de Sabia Spiritului din manile Reformatorilor, dar nu așa puternic ca să o ucidă.—Evr. 4:12.

13:15. *Și i se dea să dea spirit Chipului fearei.*—„Să i se dea *suflare*" de viață, spune textul grec al Bibliei. „Să va observa, din versul 15, că a doua feara a avut puterea să dea Chipului viață, sau putere de respirare. Marea Bri-tanie a avut această putere, prin care s-a făcut posibilă nașterea și funcționarea Ligei Națiunilor, sau a combinării celor trei elemente și forțe supra stăpânitoare ale ordinei prezente—politică, financiară și eclesiastică—cu mărturisi-tul scop de a stăpâni toată lumea."—T. V. -21-137.

Și se vorbească Chipul fearei, și se facă să fie omoriți câți nu se vor fi închinat chipului fearei.—

„Cu alte cuvinte, Marea Britanie într-o înfățișare de *Melușel*, a întrebuițat puterea și influența ei politică, financiară și eclesiastică să sufle viață în nărilor Alianței nesfinte a Ligei Națiunilor—elementele combinate ale financiarilor, politicianilor și a eclesiasticismului necredincios,—și în mod bestial caută să. facă pe toți de pe pământ ce nu s-ar conforma dictaturei lor, fără viață, politic, comercial, religios și altcum. Un document găsit la locuința din New-York a lui Șir William Wiserman, șeful Serviciului de Detectivi al Marei Britanii în America, și adresat onor. David Lloyd George [premierul Britanic], în 1919, spune următoarele: „In scurtă vreme noi trebuie să aducem pe America în Imperiul nostru. Dumnezeu să ne ajute, nici nu putem face alta. Primul pas cu succes în direcția aceasta, a și fost luat. Președintele Wil-son a acceptat planul nostru pentru alcătuirea unei Ligi a Națiunilor, pregătit de noi pentru dânsul. Acest plan noi l-am țesut în tratatul de pace în așa formă încât lumea trebuie să primească de la noi Liga sau să continue războiul. In substanță, Liga e Imperiul Britanic cu America admisă în el ca o colonie a noastră.”

„Această putere de constrângere sau bestială a fost exercitată nu numai în Statele-Unite și Canada, ci în toată lumea; iar prin toate aceste manevre politice, financiare și religioase pentru subjugarea lumii, Marea Britanie stătea în fața lumii cu o față inocentă de melușel și cu coarnele ei ascunse, și pretindea a exercita puterile ei, împreună cu Wilson și alții, pentru a asigura democrația în lume. Diplomația este numai un alt nume pentru politică isteață, dar mai ales vicleană. Satan este meșterul experimentat al jocului politic. El este dumnezeul acestei lumi, sau al ordinei prezente. (2 Cor. 4:4; Ef. 2:2) El a folosit ageritatea și dibăcia minții politicianilor și diplomaților Britanici pentru ducerea la îndeplinire a planului său de a robi lumea, și obiceiului său străvechi, din timpurile sale glorioase, i-a reușit de minune.”

„Politica aceasta a fost ținută de întreg eclesiasticismul Catolic și Protestant, fapt pe care îl dovedește următoarea declarație oficioasă a Consiliului Suprem al Federației Bisericii, care așa zice: „Liga Națiunilor nu numai că este un expedient al Păcii; ci, de fapt, ea este *înfățișarea politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ*. Liga Națiunilor este înrădăcinată în Evanghelie. Ca și Evanghelia însăși, ținta ei este pace pe pământ și bunăînvoire între oameni. Biserica [nominală—N. T.] poate să-i deie un spirit de bunăvoință [să-i insufle viață], fără de care nici o Ligă a Națiunilor nu poate să existe.”—T. V. -21-136, 138.

13:16. *Și face pe toți*.—„Stăpânirea bestică, ce a paradat în numele lui Dumnezeu și în haina creștinismului, stă într-o poziție, desigur sub

caracterizarea Profetului Daniil ca fiind urâciunea pustiirii. Ea se așează într-o poziție în care nu i se cade, să așează în locul împărăției lui Dumnezeu și contrară aceștia; și cu toate că dorește ca noroadele să cinstească pe Dumnezeu cu buzele, totuși sunt ceruți și obligați ca cu mima, manile și banii lor, să servească stăpânirilor pământești, mai ales celor cuprinse în Chipul fearei—spunând în efect: „pământul este al nostru și toate bunătățile de pe el; Dumnezeu steie departe de el.” Și conform acestei rătăcite convingeri, ei încearcă de a sili pe cei mici și pe cei mari, pe cei bogați și pe cei săraci, pe liberi și pe robi, să se închine fearei, însușindu-și puteri, onoare și respect, care se cuvin numai lui Dumnezeu. Ei fac ca noroadele să primească pe mâna lor semnul fearei [să-și întrebuițeze puterile în folosul acestor sisteme] și pe frunțile lor—obligându-i să fie în deplină simpatie cu ordinea și politica fearei. Este cineva care să se îndoiască, că aceasta este urâciunea prezisă prin Profetul Daniil, care pustiește și Va continua a face aceasta până la sfârșit, după cum a spus Domnul”?—Daniil 9:27; Mat. 24:15; T. V. -21-136.

„Cel ce *face* este feara, forța sau influența ce rezultă din combinarea elementelor eclesiastic și politic, și prin a cărei putere sunt cauzăți toți aceia care fac parte din ea—direct sau indirect—să-i cadă înainte, s-o onoreze, respec-teze, să-i deie supunere, ascultare și să o sprijinească su-punându-se ordinelor ei și să stăpânească prin forțarea conștiinței, și dacă este necesar, prin recurgere la violență.”—T. V. -21-137.

Pe cei mici și pe cei mari.—„Se va observa cum împart Scripturile pe cele trei clase cari formează feara. întâi sunt numiți cei *mici* și *mari*. Cei *mari* sunt puternicii sistemului eclesiastic ca—Papii, Mitropoliții, Episcopii, etc., pe când cei *mici*, sunt lumina eclesiastice mai mici, cari întotdeauna urmează celor mari.”—T. V. -21-137.

Și cei bogați și cei săraci.—„A. doua clasă sunt cei *bo-gați* și cei *săraci*. Cei *bogați* sunt oamenii finanțelor, bancherii, magnați, etc., și în general profitorii lumii, cari prin întrebuițarea banilor acaparează puterea și politica lumii; iar cei *săraci* sunt financierii și bancherii cu puterea financiară mai mică, cari urmează cu bucurie dictaturei și -ordinelor profiterilor mari.”—T. V. -21-187

Pe cei liberi și pe cei robi.—„Cei *liberi* sau de sine stătători sunt șefii partidelor politice din lumea întreagă, cari vorbesc cum le place și cum îi taie capul, având absolută libertate de a vorbi—și de obicei, vorbind totdeauna în armonie cu profitorii mari și căpitani bogăției; pe când cei *robi* sunt bieții înșelați, a căror drum este croit pentru ei de cei liberi, și aceștia urmează fără murmur unde-i conduc capii lor. La toate cele trei clase conștiința celor din categoria inferioară este mai întâi dominată de cei

superiori, fapt care conduce la dominarea întregii persoane și a mișcărilor ei. Aceste trei grupări, sau clase fac pe feara, care este hotărîtă să stăpânească în deplină nesocotință de drepturile și libertățile noroadelor."—T. V. -21-137.

Ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă.—„Cuvântul semn de-aici este simbolul caracterului. Ecclesiastici, pretinzând că urmează și sunt reprezentanții Domnului pe pământ, ar trebui să aibă și se poarte sigilul, semnul sau pecetea de caracter a Domnului; însă, trist, ei manifestă caracterul fearei, iar cei cari le urmează lor, au tot acela caracter. Oamenii finanțelor, bogații, politicianii profesioniști, și toți aceia cari depind de aceștia, nu fac nici cea mai mică pretenție la un caracter în asemănarea Domnului, ci în mod sincer și deschis, recunosc și se identifică cu caracterul fearei, hotărîți fiind de a stăpâni fără socotință de urmări sau drepturile altora. „Mâna este simbolul puterii întrebuițate. Toți aceia cari formează pe feara sau sunt într-un fel sau altul înrudiți cu ea, îi face să-și însușiască și să înfățișeze caracterul ei, și totodată funcțiunile și puterile lor, financiare, politice sau altfel, să le exercite după trăsăturile ei de caracter."—T. V. -21-138.

Sau pe fruntea lor.—„Fruntea—locul inteligenței—ar arăta să însemne pe o clasă care nu manifestă în mod deosebit caracterul fearei, dar totuși cu mintea, cu inteligența și pentru ca să placă fearei, ei îi încuviințează purtarea fie prin grai în public sau conformare cu ordinele ei."—T. V. -21-138.

13:17. *Ca să nu poată cineva cumpăra sau vinde.*—„A cumpăra sau vinde înseamnă a face negoț, a trafica cu marfă. Negustoria unui Creștin adevărat este de a răspândi vestea despre împărăția lui Mesia; iar aceștia negustoresc adevărul. Creștinătății nominale i se dă în privința aceasta un teren deschis și liber, fără să fie supărată de cineva, și în general să facă tot ce-i place în urmarea căilor sau propagarea proiectelor ei; pe când, față de alții, și mai ales de aceia cari vestesc adevărul dumnezeesc și adevăratul creștinism, să pun mari străduinți de a-i suprima în favoarea proiectelor și teoriilor omenești, și fără îndoială, aceasta putere ea o va exercita până la sfârșit."—T. V. -21-138.

Afară de cine are semnul fearei.—„Acei care au și manifestă caracterul ei, sau cari prin simpatizând cu ea, o su-poartă."—T. V. -21-138.

Sau numele ei.—„Copii poartă numele părinților lor. Membrii unei familii au toți același nume. Toți aceia cari fac parte din sistemul fearei, sunt din familia ei, și-i poartă numele."—T. V. -21-138.

Sau numărul numelui ei.—„Numărul de aici vine de la cuvântul grec *arithmos*, și arată măsura relativă dintre cantități sau lucruri de același fel. O cantitate înseamnă sau o sumă hotărîtă sau una evaluată. Lucrul principal despre, care e vorba aici, este exercițiul relativ al puterii stăpâni-toare a lumii.

Creștinii adevărați au totdeauna înaintea minții lor planul și orânduirea dumnezească pentru ocrotirea și cârmuirea omului, împreună cu binecuvântările ce vor rezulta din o astfel de cârmuire. Feara, după cum se înfățișează, prin combinațiunea ce formează Liga Națiunilor, s-a pus în locul împărăției lui Mesia; adică, este o instituție imperfectă înființată de oameni, care-și propune să îndeplinească pe pământ ceea ce numai împărăția lui Mesia poate și o va face. Ea este o putere omenească, sau Baalism ridicat în contra orânduiri dumnezeiești, și potrivit intereselor împărăției lui Dumnezeu pentru binecuvântarea omului.

13:18. *Aici este înțelepciunea: cel ce are minte să socotească numărul fearei.*—„Aici Domnul pare a-i zice clasei Ioan: „Vino acum, și te voiu conduce să vezi adâncimez acestui mister; îți voiu arăta ce înseamnă toate acestea: și de ai urechi de auzit, vei auzi și vei înțelege." Cuvintele textului opresc cugetul că înțelepciunea aceasta să va da alt-cuiva afară de cei-ce posed mintea spirituală, deoarece Apostolul spune în mod hotărît, că un om firesc nu primește lucrurile spiritului, și nici nu le poate pricepe; și deaceea, pentru el sunt fără înțeles și fără însemnătate, ba, cum spune el mai departe, aceste explicări îi apar omului firesc ca nebunii, (I Cor. 2:14) Prin urmare, trebuie să deducem, că numai aceia ce au mintea spirituală și sunt astfel în stare să discearnă lucrurile spiritului, vor putea înțelege însemnătatea acestui număr. Fiind astfel, sugesițiunea dată până acum că numărul acesta s-ar refera sau aplica Papei de la Roma, nu pare de loc întemeiată. Părere că numărul acesta s-ar aplica Papei de la Roma a fost mai întâi emisă de unul care n-a pretins să aibă nici un fel de discernământ spiritual, și este de așa natură încât orice om firesc o poate vedea; și aceasta de sigur este de ajuns pentru a nu o primi ca tălmăcirea adevărată a numărului. O altă pricină de ce nu s-ar putea aplica numărul acesta . Papei, este și aceasta: Din cuvintele Domnului reiese clar, că numărul acesta să referă unei feară, pentru că El zise: „Cel ce are urechi să socotească numărul fearei, căci este număr de om." Prin urmare, dacă numărul se referă sau aplică Papei, atunci trebuie să spunem că Papa este feara; și, de sigur, nimeni nu va crede în mod serios că Papa personal este feara descrisă în Apocalipsul. Însă când vedem că feara constă dintr-un sistem alcătuit din diferite elemente ce exercită forță și putere prin violență, pentru îndeplinirea unui scop comun, atunci vedem numai decât că numărul trebuie aplicat acelor cari alcătuiesc feara."—T. V. -21-138.

Căci este număr de om.—„Astfel să spune răsvedit, că această înseamnă o măsură după măsura omului; și am putea pune cuvintele în modul următor: „Pentru că această măsură este măsura cu care măsură omul"—nu măsura cu care măsură

Dumnezeu. De aceea, să dovedește cât se poate de clar, că scopul fetei este remediul omenesc prin ordinea alcătuită de ea spre deosebire și în contrazicere cu cel dumnezeesc—pentru stăpânirea și binecuvântarea lumii; iar grupările sau clasele de oameni ce compun fetea, măsură sau aseamănă aranjamentul lor omenesc cu cel dumnezeesc, și pornind de la punctul acesta, ei ajung la încheierea, că metodele și orânduilele dumnezești sunt bune pentru cer, dar cele făcute de om [de ei], sunt cele mai bune pentru pământ. De aceea, capacitatea de cârmuire și maximul de bine este măsurat după măsura omului."—T. V. -21-139, 138.

Și numărul ei.—„Iarăși, este interesant a observa cum pun Scripturile pe aceste clase; și punerea lor pare să arate gradul de răspundere al fiecăreia. Numărul se citește astfel: 1) *ș ase sute* [600]; 2) *șaizeci* [60]; și 3) *șase* [6]. După ordinea observată în text, *șase sute* reprezintă pe clerici, *șaizeci* pe gigantii financiari, bancheri și profiteri, iar *șase* reprezintă pe politicieni profesioniști. În simbologia Bibliei, numărul șase reprezintă complect secular; adică, complect după măsura omului, care este o măsură potrivnică măsuri dumnezești. Ce număr am folosi noi dacă ar trebui să măsurăm un lucru dumnezeesc? Desigur, că numărul șapte; deoarece acest număr este întrebuințat de Scripturi pentru a reprezenta lucruri dumnezești, cari sunt complete, desăvârșite. Planurile omului sunt cu totul nemulțumitoare, imperfecte, incomplete, și necorespunzătoare. Ele nu pot fi nici pe departe asemănate cu ordinea dumnezească, necum puse să înlocuiască aceea ordine. Vedem cum acest număr de la 6 să ridică la 666, sau de trei ori câte șase, un număr, eare din punctul de vedere omenesc, reprezintă absolută complectie—sau, puse lucrurile altfel, cel din urină cuvânt ce s-ar putea zice în favoarea aranjamentelor înfăptuite pentru cârmuirea lumii de om.

„Că acesta este gândul acelora cari au format Liga Națiunilor, să poate vedea foarte bine din cuvintele lor. Ecclesiasticii sau clericii, salută Liga Națiunilor ca „înfățișarea [expresia] politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ.” Membrii delegațiunilor de Pace au desemnat-o ca „Mântuitorul Lumii”; iar primul ei președinte, Woodrow Wilson, a proclamat sus și tare, că lumea trebuie să primească Liga Națiunilor ca ultima și. unica speranță a ei. Așa dară, cele trei elemente ce alcătuiesc Liga, au spus lumii: „Liga Națiunilor este ultima culme a străduinței omenesti de a stabili un guvernământ ideal pe pământ”; și la altarul ei trebuie să se închine toți locuitori lumii, iar aceia care nu vor, sunt supuși violenței și represiunii.”—T. V. -21-139.

Este șase sute.—„Șase fiind simbolul imperfecțiunii, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu, și prin urmare reprezintă o stare inculpabilă. Șase înmulțit

cu una sută [100 X 6 — 600] arată pe clerici ca cei mai vinovați înaintea lui Dumnezeu, pentru că ei își luară asupra lor obligațiunea de a învăța adevărul în ce privește împărăția lui Mesia, de a vesti oamenirei pe Christos și împărăția Sa, și nu a vesti aranjamentul pus la cale de Satan pentru a nimici speranța în împărăția lui Dumnezeu și a lui Christos.”—T. V. -21-139.

Șaizeci.—„Șase înmulțit cu zece [10 X 6 = 60], arată că profitorii, bancherii și în general căpitanii averilor, sunt de zece-ori mai vinovați, decât politicienii, deoarece banii sunt putere și ei exercită această putere prin folosindu-se de banii mulți ce-i au la dispoziție pentru a corupe politica țărilor și a lumii.”—T. V. -21-139.

Și șase.—„Șase reprezintă pe clasa politicianilor acestui sistem, care vorbește în vileag și cum îi place. Vedem deci nesfânta treime a imperfecțiunii, formând ceea ce este urâciune înaintea lui Dumnezeu. De aceea, închiiem, că atunci când Isus a spus că numărul este număr de om, El a înțeles să ne deie cugetul unui lucru format de om și pus ca să ia locul împărăției Mesianice, un sistem care va forma pe feară. De aceea, 666 în loc de a se refera sau aplica unui singur individ, este foarte clar că reprezintă elementele combinate ale pământului, eclesiastic, politic și financiar, cu întreaga suită și sprijinitorii lor, punând la cale o domnie care este determinată să stăpâniască cu orice preț, care este bestică în caracter și prin urmare o stăpânire prin violență.”—T. V. -21-139.

„Ce nebunie, deci” strigă criticul infidel,
Cu zimbet batjocurilor și ochi gravi privind o lume
de fer.
Câtă vreme fort către fort și post către post repetă,
Neîncetata provocare a sunetului de tobă a unei
armate gata;
Peste pământul verde sunetul clopotelor bisericești,
dau uratul
Iar sunetul tobelor de la apelul de dimineața al
taberei,
le ține tactul.
A visa de pace, în mijlocul unei lumi înarmate;
De națiuni înfrățite, când sângele este vinul de care
sunt îmbătate;
De săbii transformate în fere de plug, farmecul
Scripturilor
Trebue o credință puternică într-un viitor de
strămutare
a munților.

APOCALIPSUL 14

CELE CINCI VESTIRI ALE SECERISULUI

14:1. *Și văzui, și iată Melușelul.*—Vezi Apoc. 5:6; 13:8; Ioan 1:29, 36; Fapte 8:32; 1 Pet. 1:19.

Stând pe muntele Sion.—Reîntoarcerea Domnului este înfățișată aici ca îndeplinită, sfinții înviați din somnul morții, și numărul celor chemați deplin. Aceasta s-a îndeplinit în 1878. (Apoc. 11:17) La acest timp Domnul nostru și-a luat marea sa putere și a început Domnia Sa.

Șt cu Dânsul o sută patruzeci și patru de mii.—Vezi Apoc. 7:4.

Arând scris pe frunțele lor. Vezi Isa. 44:5; Apoc. 7:3; Ex. 13:9; 28:26-38; Deut. 6:8; W. T. -07-265; Ezek. 9:2-6.

Numele Său și numele Tatălui Său.—Cât de frumos și cât de adevărat, că noi avem atât pe Tatăl cât și pe Fiul în mintea noastră, pe când trinitarianii au numai o idee confuză și rătăcită despre Amândoi.

14:2. *Și auzii glas.*—Vestea Adevărului Present din gura sfinților Domnului dincoace de vâl. Ei sunt pe Muntele Sion cu mintea spirituală.

Din cer.—„Noi suntem așezați împreună în cer în Christos.”—Ef. 2:6; Apoc. 13:6.

Ca vuet de ape multe.—O mare revărsare de adevăruri, în multe limbi.—Apoc. 1:15; 19:6.

Și ca vuet de tunet mare.—Șapte tunete, cele șapte Volume ale *Studiilor în Scripturi*.—Apoc. 8:5; 10:3, 4.

Și glasul pe care-l auzii ca al chitariștilor cântători cu chitarele lor.—„Scripturile Noului și Vechiului Testament formează ceea ce Domnul însuși numește „Harfa lui Dumnezeu.” (Apoc. 15:2) Iar diferitele, mărturii ale Legii și profețiilor sunt cele câteva coarde de pe Harfa aceasta, cari, când sunt acordate de Spiritul Sfânt ce locuște în inimele noastre, și atinse de degetele servitorilor devotați și a cercetătorilor după Adevărul divin, aduc cele mai încântătoare melodii ce au intrat cândva în urechile muritorilor.”—F233; Apoc. 5:8.

14:3. *Și cântă cântare nouă.*—Domnul în mod particular a promis că, în timpul Secerisului acestuia, El va scoate din Magazia Sa lucruri *noui*. (Mat. 13:52; 24:45) „În mod simbolic El arată că vestea Harului sau Evangheliei Sale în zilele din urmă ale Vârstei Evanghelice, să va deosebi atât de mult de veștile obișnuite, numite în mod greșit Evanghelie, încât aceste în adevăr vor părea că sunt un cântec nou.”—W. T. -00-37; Apoc. 5:9; 15:3.

Înainte Tronului.—Adecă, vestea în gura sfinților în

timp ce sunt încă pe pământ. Asemănă Apoc. 4:5 și 5:6.

Și înaintea celor patru ființe.—Fiecare declarațiune sau mărturisire a Adevărului prezent are ca obiect desfășurarea uneia sau alteia din atributele dumnezeiești—Dreptatea, Puterea, Iubirea și înțelepciunea. Totul ce noi facem în serviciul Adevărului este făcut sub ochii sau privirea acestora,—Apoc. 5:7-10.

Și a bătrânilor.—Profețiile. La orișice mișcare a noastră în răspândirea adevărului, noi îndreptăm privirea și atențiunea oamenilor la profeții și îndeplinirea lor. De câte-ori Domnul nostru a spus că El face aceasta sau aceea pentru ca „să se împlinească ce s-a zis prin gura” unui din Profeți.

Și nimeni nu putea să învețe fără numai cei 144, Nimic nu e mai clar că trebuie să fii cumva un „biruitor” asupra lumii și spiritului ei, care pătrunde și stăpânește Creș-tinismul nominal, înainte de a avea curajul să cânti cânte cul nou—de a putea mărturisi înaintea oamenilor lungi-mea, lățimea, înălțimea și adâncimea bunătății și grației) Planului Divin, a cărui centru este Isus și sacrificiul Său. Tuturor celorlalți, „frica de om le aduce cursă”, și le în- chide gurile de a desfășura înaintea oamenilor „virtuțile Aceluia care ne-a chemat de la întunec la lumina Lui minunată,” „Dară poporul care cunoaște pe Dumnezeuul său [Caracterul și Planul Său], va fi tare, și va face lucruri mari,” și asemenea Apostolilor din vechime, vor simți a zice: „Judecați dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi, decât de Dumnezeu? căci noi nu putem să nu vorbim cele ce am văzut și auzit,”—Dan, 11:32; Fapte 4:19, 20.”—W. T. -00-37. Cei răscumpărați de pe pământ.—Agorazo, câștigați pe piață.—E429.

14:4. *Aceștia sunt care nu avură afaceri cu femei; căci sunt curați.*—„Toți tălmăcitorii Bibliei Protestanți, recunosc că Apocalipsul vorbește în mod deosebit de două Femei ; una Femeia adevărată, Clasa Miresei; cealaltă Femeia falsă; iar Protestanții în jeneral înțeleg că Femeia falsă reprezintă pe Papizm. Apoi iarăși, alți Protestanți înțeleg că scripturile când vorbesc de Mamă și Fete, ele se referă la Papizm, iar prin fete la denomi-națiunile sau sectele ce au eșit din ea, și-i poartă într-o măsură mai mică sau mai mare semnele, firea și în general au caracteristica ei. Biblia declară că Biserica adevărată este o Biserică Virgină; adică, nu stă în unire cu lumea sau n-are in-terese comune cu ea, și că aceasta este greșala mare ce a făcut-o biserica dintâi în părăsind pe Christos ca viitorul ei Mire și a devenit unită cu Roma Păgână. Aceasta a fost o unire nepermisă; pentru că ca Mireasa lui Christos, ea n-avea dreptul să se uniască cu vre-o stăpânire pământească; de aceea, unindu-se, cu împăratul Eoman, ea și-a pierdut starea ei

neatârnată. Trebuie să ne aducem aminte, că expresia „desfrântă,” întrebuințată în Apocalipsul, este numai un termen simbolic; și nimic mai mult sau în alt mod nu are să fie înțeles din aceasta. Dumnezeu vorbește de unii din copii Săi ca fiind în Babilon. Babilon este numele care să aplică Mamei, sistemului Papal, iar Fi-cele au același nume. Babilon înseamnă *confuzie, amestecătură și legătură necurată*. Unii sunt în Babilon, dar nu ca parte din el, ci precum erau fiii lui Israel robi în prinsoarea Babilonului, dar nu erau babilonieni. La timpul cuvenit, Dumnezeu a trimis vestea Sa tuturor izraeliților cari să aflau în prinsoarea Babilonului, și cari ar dori să iasă din el, să se întoarcă la Domnul Dumnezeu lor și în țara promisiunii. Regele *Cir* a dat aceasta poruncă, și mulți din ei sau reîntors.

„Nime nu este chemat afară din Babilon până ce el nu aude glasul Domnului. Astfel voi, ca și mine, poate am fost în Babilon timp de mai mulți ani, fără să fim responsabili sau să fim vinovați de vre-o necurătenie; noi nu eram pângăriți, pentru că nu știam mai bine. Dar Domnul zice: „Ești afară dintr-însul poporul Meu, ca să nu fiți părtași ai păcatelor lui.” Aceasta înseamnă că voi nu sunteți încă părtași ai păcatelor lui; voi, poporul Meu, sunteți în el, dar nu parte din el. Eu nu eram responsabil pentru ceea ce era băgat în capul meu din copilărie, și Dumnezeu nu mă tine pentru aceste responsabil, nici pe voi sau altcineva. Dar după ce am ajuns să cunoaștem marile greșeli pe cari le învață sistemul Babilonic, din acel moment noi suntem răspunzători. Noi am spus lucruri despre Tatăl ceresc, cari nouă ne-ar fi rușine să le spunem dacă ar fi ale noastre sau ale părinților noștri pământești.

„Noi am spus că El a creat o lume, a umplut-o cu ființe omenești, și precum El știa ce face de la început, având deplină putere și înțelepciune, de aceea, El de la început a plănuț să osândească pe 999 din fiecare 1000 de oameni, El astfel premeditat i-a creiat să-i chinuiască vecinie în-tr-un loc plin de draci cu furci și foc și felurite torturi; și că El făcu un loc mare numit Iad, în care îndeplinește toate aceste lucruri diavolești. Nici un om cinstit n-ar chinui în modul acesta un cloșan, adică să-i hotărască aceasta soartă înainte de a se naște, și tot înainte de naștere să-i hotărască un chin vecinie. Acuma, însă, odată ce am văzut că aceasta învățătură este o batjocură asupra lui Dumnezeu, odată ce vedem că ea a izvorit din capul marelui nostru Dușman, Diavolul—după ce vedem ce defăimător și lipsit de rațiune și temei este acest lucru dacă, și după ce am văzut toate acestea, noi mai suntem dispuși să susținem și să sprijinim sistemele pământești să le dăm viața, noastră, puterea, talentul și mijloacele noastre, pentru sus-ținerea acestor învățături diavolești, atunci noi suntem mai răi și mai inculpați decât ori care altul în el; decât toți ceilalți cari încă nu le văd.

Ce drept are cineva să steie într-o denotațiune și să nege în public sau privat învățăturile acelei denotațiuni? El se dovedește pe sine un trădător și înșelător, mărturisind că crede ceea ce el știe că nu crede, mărturisind să învețe ceea ce el știe că nu e așa: sau, cu alte cuvinte, învață ceea ce știe că este greșit, și mărturisește ceea ce el nu crede de loc. întreagă această procedură este greșită; iar unii ca aceștia sunt pângăriți cu Femei.

„Dar aceia cari văd deosebirea dintre dreptate și minciună, adevăr și eroare, și când văd, ies din el, aceia care să alătură de partea adevărului, aceștia își scapă sufletele lor din Babilon. „Fugiți din Babilon! și mântuiți-vă fiecare viața.” Nime nu e obligat de a fugi sau ieși până ce nu vede că el e în Babilon; dar numai amintirea unui Babilon este deajuns ca fiecare Creștin cinstit să facă o cercetare amănunțită și desăvârșită, ca să știe ori de este sau nu în Babilon. Dacă el zice—„Bine, glasul lui Dumnezeu zice, fugi din Babilon, și eu cred că sistemul este Babilon, dar eu nu doresc să privesc în lăuntru acestei chestiuni de frica să nu o găsesc adevărată.” Aceasta înseamnă că el este neo-nest, că el să pângărește pe sine. Există numai un singur mod de a fi pe deplin onest, și acesta este de a privi la fapte așa cum ele să prezintă.” [*Pastor Russell*] „Că aceste cuvinte se pot înțelege numai în mod spiritual, pare că rezultă din tonul simbolismului Apocaliptic:—Vezi versiunea despre Mire și Mireasa, despre Desfrântă și desfrânările ei. În alt loc avem limbajul Psalmului 45, a Cântării Cântărilor, Profeția lui Osea, și mai presus de toate, 2 Cor. 11:2.—„V-am logodit unui Bărbat, ca să înfățișez lui Chri-stos o Fecioară curată.”—Cook.

Aceștia sunt cari urmează Melușelului.—Dincoace de vâl.

Ori unde ar merge.—Aceia cari lipsesc „a umbla în lumină precum El este în lumină” vor afla mai curând sau mai târziu că ei „umblă în întunec,” pentru că lumina merge înainte și pe ei îi lasă în întunec.—1 Ioan 1:6, 7; Prov. 4:18.

Aceștia fură răscumpărați dintre oameni.—Ei formează o clasă aparte, separată dintre oameni, „înțelesul este acela al unei cumpărări publice; și în toate locurile unde este întrebuințat cuvântul acesta, *agorazo*, în Testamentul Nou, dă un înțeles deplin comercial. Atragem, în mod special, atenția asupra înțelesului acestui cuvânt, fiindcă există o aplecare de a nega că noi am fi fost răscumpărați, sau întreaga rasă omenească, cu un *preț* corespunzător de răscumpărare pentru eliberarea omului de sub blestem—o tendință care crește din ce în ce, și care, încearcă să răstoarne cre-dința adevărată dată sfinților.”—E430.

Pârgă lui Dumnezeu și melușelului.—„Binevoind ne-a ce conceput prin cuvânt de Adevăr, ca să fim noi o pârgă a făpturilor Sale.” (Iac. 1:18) „Separați

de întreaga massă ca absolut ceea ce e mai bun.—Num: 18:12.—Deut. 26:2.

14:5. *Și în gura lor.*—Spre deosebire de minciunile Profetului Mincinos.

Nu fu găsită minciună.—Ei au crezut pe deplin în cele ce au învățat și mărturisit.—Psa. 15:2, 3.

Pentru că sunt desăvârșiți.—„Fără greșală se vă pună înaintea mării Lui, desăvârșiți în veselie.”—Iuda 24; Ef. 5:27; Psa. 15:2-6.

14:6. *Și văzui alt înger.*—*Planul Divin al Vârștelor*, Volumul I al *Studiilor în Scripturi*.

Sburând prin mijlocul cerului.—„De la o margine a cerurilor până la cealaltă margine a lor”, printre noroadele Creștinismului de toate colorile.—Mat. 24:31.

Având Evanghelia vecinică.—Aceiași Evanghelie predicată de Tatăl ceresc (Gal. 3:8), Domnul Isus Christos (Ioan 10:16), sfinții Apostoli (Fapte 15:13-18), sfinții Profeti (Fapte 3:19-24) și sfinții îngeri (Luca 2:10, 13, 14); dar cu desăvârșire *negată* de preoți.

Ca să binevestească pentru cei cari șăd pe pământ.—Creștinilor independenți.—Apoc. 13:13, 14.

Și pentru orice neam și seminție și limbă și popor.—În-tregului neam omenesc, viu și mort, în toate limbile. I Tim. 2:4-7

14:7. *Zicând cu glas mare.*—Prin răspândirea a milioane de exemplare pe întreaga suprafață a pământului. [Volumul I din *Studii în Scripturi* a fost tradus și tipărit în 19 limbi, cu o circulație de cinci milioane până acum].

Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i mărire.—Mai bine decât crezurilor, sectelor și preoților.

Fiind că veni ceasul judecatei Lui.—*ZOREILE MILENIALE*, Zorile Zilei de Judecată de una mie ani a lui Christos, s-au apropiat și au început.—Apoc. 15:4; 11:18.

Și închinați-vă Celui care făcu cerul și pământul și marea.—Lui Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc, Autorul tuturor lucrurilor.—Neem. 9:6; Psa. 33:6; 124:8; Fapte 14:15; 17:24.

Și izvoare de apă.—Cuvântul Său trimis din cer.—Ier. 2:13.

14:8. *Și alt înger al doilea urmă.*—Volumul II al *Studiilor în Scripturi*.

Zicând, căzu, căzu Babilonul cel mare.—Capitolele 7 și 9 ale *Volumului II* se ocupă în mod special numai cu această temă. „Numele Babilon însemna la început „poartă de intrare la Dumnezeu”; dar mai târziu, în batjocură, înțelesul i s-a schimbat în acela de *amestecătură* sau *confuzie*. În Apocalipsul numele acesta este aplicat în mod deosebit bisericii nominale, care din „poartă de intrare la Dumnezeu,” ce era la început, a devenit „o poartă de intrare spre rătăcire și confuzie,” o amestecătură mizerabilă compusă mai cu seamă din neghină și ipocriți—o

amestecătură pământească de ipocriți mărturisitori, în care juvaerele scumpe ale Domnului sunt îngropate, și în care să ascunde toată frumusețea și strălucirea lor.” (C153) „Numele Babilon a fost aplicat, nu numai capitalei Imperiului Babilonean, ci și Imperiului însuși. Babilonul, capitala, a fost cel mai mare, și poate cel mai mare oraș al lumii vechi. El era zidit în formă de quadrat sau pătrat pe amândouă malurile râului Eufrat; și pentru protecție în contra năvălitorilor, el era înconjurat de un canal adânc plin cu apă și împrejurat cu un sistem vast de ziduri duble, groase de la 32 până la 85 picioare, și înalte de la 75 până la 300 picioare. De asupra zidului se aflau turnuri joase, cari, să zice, erau 250 la număr, așezate pe amândouă marginile dealungul zidului, un turn în fața altuia; iar în ziduri sau pereți, să aflau 100 porți de aramă, câte 25 pe fiecare lăture, ce corespundeau cu numărul străzilor cari se întretaiau în unghiuri drepte. Orașul era împodobit cu palate și temple mărețe și cu pră-zile războaielor.” (D23; Ier. 51:8; Apoc. 18:2) „întrebuințarea, în cazul acesta, a aoristului [un lucru al trecutului îndepărtat, eșit din existență]—în sensul trecutului profetic—exprimă căderea cu siguranță a antitipului. Vezi capitolele 10:7; 11:18; 18:2; și 15:1. Limbajul este luat din Isa. 21:9, verbul arătând căderea puternică și răsturnarea împărățiilor.—Vezi Ezek. 30:6 și Apoc. 17:10. Cu căderea Ba-bilonului, capitala împărăției nelegiuite a lumii, Testamentul vechi o aduce în legătură cu răscumpărarea poporului lui Dumnezeu.—Isa. 13:19; 47:1; Ier. 51:1-10.”

Care a adăpat toate neamurile din vinul aprinderii des-frânării sale.—„Ruina tuturor națiunilor de pe pământ să atribuie aici direct faptului, că Babilonul a îmbătat toate noroadele cu vinul [spiritul, influența] fornicățiunii sale—afilările sale lumești.”—C164, 104; Ier. 51:7; Apoc. 2:20; 17:2, 5; 18:3; 19:2. [Ruina prezentă a națiunilor se datorește învățăturilor greșite a capilor Babilonului antitipic].

14:9 *Și alt înger, al treilea le urmă.*—Volumul III al *Studiilor în Scripturi* a urmat celui I și al II-lea.

Zicând cu glas mare.—Vestind pe față și clar, în cap. 2, 4 și 6.

Dacă să închină cineva fearei.—Sistemului Feară, Papismul.

Și chipului ei.—Liga Națiunilor.—Apoc. 13:11, 13, 14, 15; 14:11; 15:2; 16:2, 3; 19:20; 20:10; Mat. 24:24.

Și primește semn pe fruntea sa sau pe mâna sa.—Vezi Apoc. 13:16, 17.

14:10. *Acela va bea din vinul aprinderii lui Dumnezeu.*—Vestea Adevărului prezent, care pentru unii ca aceștia va fi foarte amar.

Ce este turnat neamestecat.—Spre deosebire de vinul *amestecat* ce-l toarnă Babilonul oaspeților și. —Isa. 5:20-22.

În paharul mâniei Lui.—„Domnul Dumnezeuul

nostru ne-a adus la tăcere, și ne-a adăpat cu fiere; că lui Dumnezeu am păcătuit."—Ier. 8:14; Isa. 51:17-20; Ier. 25:26-28; Apoc. 18:6; 16:19; Ps. 60:3; 75:8.

Și va fi muncit în foc și pucioasă.—Oricine să închină, pleacă și adorează așezmintele și învățăturile omenești mai mult decât pe Dumnezeu și Cuvântul Său, are parte de chinurile arătate aici. Doctrinile despre un iad cu foc și chinuri sunt partea acestora toată viața lor.—Apoc. 9:17-19.

Înainte de ingerilor.—Lucrătorii Secerișului dincoace de vâl.—Mat. 13:39.

Și înainte de Melușelului.—„In zilele Fiului Omului"; după ce a venit a doua oră.

14:11. *Și fumul muncii lor.*—„Un nume, care, spre deosebire de un verb [sau „cuvânt al timpului," cum îl numesc germanii], nu arată timp. Astfel „fumul muncii lor" poate să însemne un chin suferit odată pentru totdeauna, și apoi să sfârșește. Nu e nimic în versul acesta ce ar îndreptății numai decât credința într-un chin vecinie. Într-un mod similar, cuvântul „pedeapsă" sau „corectare" la Mat. 25:46 nu cuprinde de sine noțiunea de timp. Asemănă Fac.19:28; Iuda 7."—[Weym].

„Iar cu privire la chinul vecinic:

„a) Doctrina aceasta nu se află nicăiri în Testamentul Vechi, sau vre-o amintire despre ea. Expresia de la finea Cărții lui Isaia, cu privire la focul nestâns și vermi neadormiți, este pe deplin clar că se referă la cadavrele omenești de pe pământul fizic.

„b) Doctrina despre chinul etern, ca un fapt istoric, a fost adusă din Babilon de către *Rabini*.

„c) Sf. Pavel nu aprobă nici cât de puțin, și nu face nici cea mai mică aluzie la ea.

„d) Apocalipsul spune, că nu numai *moartea*, ci și *iadul* va fi aruncat în Lacul Focului.

„e) Biserica Creștină n-a susținut-o niciodată în mod exclusiv până acum.

„f) De la Reformațiune încoace ea a fost o chestiune deschisă în Biserica Engleză,

„g) Biserica Anglicană, prin ștergerea articolului 42, care afirma pedeapsa chinului vecinie, a declarat aceasta chestiune, în mod autoritativ, deschisă.

„h) Aceasta este așa, în fapt și adevăr. Nici eu, nici altul, care o neagă, nu poate fi desmoștenit sau să fie urmărit în mod legal, într-un mod oareșcare.—Rev. Chas. Kingsley, 9 Maiu, 1857."—W. T. -11-363.

În veci vecilor să urcă în sus.—Aducerea aminte despre nimicirea acestor sisteme de înșelăciune și rătăcirii va fi vecinică, o lecție care nu va fi uitată niciodată—precum fumul, care continuă a se înălța și după un foc nimitor, este o dovadă și mărturie că focul și-a îndeplinit misiunea. —Vezi Isa. 34:8-10."—174; Apoc. 19:3.

Și n-au repaus zi și noapte.—Să așteaptă o îndeplinire literală a acestui lucru. (Apoc. 7:3)

Câteva zile vor fi de-a-juns pentru a satisface și pe cel mai mare iubitor al religiei care învață chinul vecinie pentru majoritatea rasei omenești. Și aceasta va fi o dreaptă răsplată pentru susținerea acestei învățături.

Cei care să închină fearei și chipului ei.—„Toți vor fi de acord cu noi, că dacă ar fi cineva care ar vrea să susție că versul 9 în adevăr învață că cineva să închină unei feară sălbatică sau unui chip al ei, atunci numai puțini oameni din țările civilizate cad sub pedeapsa din versul .11; iar dacă feară, chipul ei, închinarea, vinul și paharul, sunt termene simbolice, atunci chinurile, fumul, focul și pucioasa, încă trebuie să fie simbolice. Iad.83; Apoc.14:9.

Și dacă primește cineva semnul numelui ei.—De frică, simpatie sau alte motive.

14:12. *Aci este răoarea stăruitoare a sfinților.*—Încercarea încoronătoare a lor.

Cari păstrează poruncile lui Dumnezeu.—Poruncile lui Dumnezeu în decursul Secerișului sunt de a vesti—„Adu-nați-mi pe cuvioșii Mei." „Fugiți din Babilon, și mântuiți-vă fiecare viața; ca să nu periți pentru fărâdelegea lui."—Psa.50:5; Ier. 51:6.

Și credința lui Isus.—„El și-a pus sufletul Său pentru noi; și noi datori suntem să punem sufletele noastre pentru frați." (1 Ioan 3:16) Turma cea Mare sunt frații noștri și noi trebuie să arătăm tot atâta interes în ei cum arătăm și pentru Turma cea Mică. Întregirea numărului deplin a adevăraților Aleși, nu ne îndreptățește la o încetare a muncii Secerișului.

14:13. *Și auzii glas din cer.*—Cuvântul Tatălui ceresc. *Zicând: scrie.*—Vestea din capitoul 9 a Volumului III *Fericiți sunt morții cari mor în Domnul.*—„Fiecare membru al Corpului lui Christos trebuie să-și sfârșească jertfa sa prin moarte actuală. Ei se consideră din partea lui Dumnezeu ca fiind deja morți, și sunt îndemnați a se socoti și ei la fel. „Așa și voi, socotiți-vă pe voi înși-vă că sunteți morți față de păcat." (Rom. 6:11) Nu se poate spune despre altă clasă de muritori că mor în acest fel, ca o clasă cari sunt socotiți deja morți, și cari trebuie să-și termine drumul de jertfă în moarte actuală."—C241; 1 Tes. 4:16.

De acum.—Din primăvara anului 1878.

Așa zice Spiritul.—Cuvântul lui Dumnezeu, în Apoc. 6:11. „Nicăiri în Scripturi nu este moartea înfățișată ca fiind, în vre-un înțeles, o binecuvântare, afară de acest loc; iar aici se mărginește în mod deosebit la un timp anumit bine specificat."—C240.

Ca se vor repausa de ostenele lor.—„Sărmane, zdrobite picioare, acum desprețuite de oameni, și privilegiile voastre neapreciate de nimenea decât de voi înși-vă. Nime altul nu poate simți bucuria ce o aveți în vestirea „adevărului prezent decât voi." (C236) „Unul câte unul din clasa picioarelor" va trece din starea actuală, în care, deși adeseori sunt

obosite și rănite, totuși, totdeauna se bucură, de cealaltă parte de vâl;—„schimbați" fiind într-un moment, într-o clipeală de ochiu, de la starea muritoare la nemurire, de la slăbiciune la putere, de la necinste la glorie, din starea omenească în cea cerească, din trupuri omenești în cele spirituale." (C237) „In loc ca împărăția să aștepte până își vor sfârși toate membrele vii cursul lor, lucrul împărăției a și început îndată; iar cei vii de dincoace, de vâl sunt favorizați de a cunoaște „tainele împărăției" și de a lua parte în lucrul ei înainte de a le veni „schimbarea"; și în momentul când ei mor [nu adorm], în acel moment ei sunt „schimbați", sculați ca și o parte din fericitul și gloriosul Corp al lui Christos, prin binecuvântata și fericita înviere dintâi."—D622.

Căci lucrurile lor urmează cu dânșii.—„Prin schimbarea aceasta; lucrul lor nu va înceta pentru că toți aceia cari vor fi socotiți demni de aceasta schimbare la glorie vor fi deja înscriși în serviciul împărăției dincoace de vâl; cu schimbarea va înceta numai *oboseala*, partea de *muncă* a lor." (C238) „Nu vom fi în stare a judeca în mod acurat anume cari părți ale marelui lucru sunt îndeplinite acum de Domnul și sfinții Săi în preamărire dincolo de vâl, dar putem fi siguri, că ei iau parte activă la munca asemnată membrilor aceleași clase a împărăției, a cărui drum dincoace de vâl încă nu este sfârșit—munca Secerișului."—D624; I Cor. 15:58.

14:14. *Și văzui, și iată nor alb.*—Vezi Apoc. 10:1. Precum norul arată Timpul marei Strămtorări, așa și „albul" arată motivul curat pentru îngăduirea lui asupra omenirii.

Și pe nor văzui sezând pe unul asemenea cu Fiul Omului.—„Evreilor, Isus s-a prezentat în trei forme—ca Mire (Ioan 3:29), ca Secerător (Ioan 4:35, 38) și ca Rege (Mat. 21:5, 9, 4). Creștinilor, El să prezintă în același fel sau în toate aceste trei caractere. (2 Cor. 11:2; Apoc. 14:14, 15; 17:14)" B238.

Având pe capul lui cunună de aur.—Natura dumnezeiească, nemurirea, cea mai înaltă formă a vieții.—2 Tim. 4:8; Iac. 1:12; I Pet. 5:4.

Și în mâna lui seceră ascuțită.—„Acest Seceriș, asemenea celui dintre evrei, va fi mai întâi un timp de încercări și probe pentru Biserică, și după aceea un timp de mânia asupra lumii, incluzat asupra bisericii nominale. Ceea ce a încercat și probat pe națiunea evreiască în Secerișul vârstei lor, a fost adevărul adus lor de Domnul și Apostoli. Adevărul ce se cuvenia atunci era secerea, care a despărțit pe toți izraeliții adevărați de biserica nominală evreiască; iar grâu adevărat erau numai o mânăuță, în comparație cu marea mulțime cari erau numai pe dinafară evrei. La fel să întâmplă și în Secerișul acestei Vârste. Secerișul Vârstei Evanghelice, asemenea celui din Vârsta evreiască, este sub

conducerea și supravegherea directă a Secerătorului principal, Domnul nostru Isus, care atunci trebuie să fie prezent."—A238.

14:15. *Și alt înger.*—Martorul Domnului în pământul Egiptului. (Isa. 19:20) Vezi pag. 309, 311, Vol. III, și vezi cap. 10, Vol. III, *Studii în Scripturi*, și notează că este de fapt o carte seperată.

Eși din Templu, strigând cu glas mare.—Prin cele 66 pagini ale mărturii sale.

Celui care șade pe nor.—Domnului nostru prezent.

Trimite secerea Ta și seceră, că veni ceasul să seceri.—Piramida cea Mare adevărește în totul învățăturile Bibliei că timpul Secerișului a sosit.

Fiind că sa copt secerișul pământului.—„întrebuințarea secerei este pentru culegerea grâului, și nu coacerea lui."

14:16. *Și cel care șade pe nor.* Domnul Isus, în timpul Prezenței Sale, stăpânind și supraveghind Timpul Tulburărilor.

Aruncă secerea Lui pe pământ și secerat fu pământul.—Cetind în legătură versurile 13-16, noi observăm că mai întâi să amintește învierea sfinților și este urmată imediat de Seceriș. Aceasta arată că Secerișul, propriu zis, a început în 1878, și că cei trei ani și jumătate ce au premers primăverii anului 1878, erau devotați pregătirilor preliminare, dar nu muncii Secerișului, în sensul adevărat al cuvântului. Nu era potrivit a vesti—„Ești dintr-însa poporul Meu", până ce Babilonul nu a fost lepădat în primăvara a. 1878.—Apoc. 3:14; Mat. 13:30; 24:31.

14:17. *Și alt înger.*—Pastorul Russell însuși, către sfârșitul secerării sfinților. [Volumele IV, V și VI nu sunt arătate în acest capitol, strict al Secerișului, întrucât ele să întrebuințeze mai mult pentru edificarea sfinților și nu ca instrumente ale Secerișului. Ele sunt arătate, însă, în Apoc. 10:4; 15:8; 16:1-18].

Eși din Templu, ce este în cer.—Biserica în glorie, dincolo de vâl.

Având și el cosor ascuțit.—Privilegiul de a supraveghea și călăuzi lucrul, a scoaterii din Magazia divină toate depozitele de previziuni ale hranei spirituale a Domnului, după cum va fi nevoie, și de a îndruma execuția pedepsei hotărâtă de Cuvântul Sfânt asupra bisericii nominale. „Fericită este sluga aceea, pe care venind Stăpânul o va găsi făcând astfel. Adevăr zic vouă, că o va pune peste toată avuția sa."—Luca 12:43, 44; Ps. 149:5-9; Isa. 21:1-10.

14:18. *Și alt înger.*—Organizația încorporată de Pastorul Russell pentru sfârșirea lucrului. Vezi Apoc. 8:3-5, care descrie același lucru arătat aici.

Eși din altar.—Locul jertfei. *Societatea* este întreținută din jertfele sfinților.

Având puterea asupra focului.—Autoritatea publicării și distribuirii, expozițiunilor [tălmăcirilor] din Ezekiel și Ioan Apocalipsul, adevăruri puternice

în contra sistemelor Babilonice, simbolic „cărbuni de foc.”—Isa. 6:6; Ezek. 10:2; Rom. 12:20.

Și strigă cu glas mare celui care are cosorul ascuțit.—Ce strigăt desperat s-a înălțat de la întreaga Biserică când Pastorul Russell a trecut dincolo de vâl, fără a fi scris Volumul al VII-lea al *Studiilor în Scripturi*, care era așteptat de atâta vreme!

Zicând: trimite cosorul Tău.—O, dacă Domnul ne-ar secera pe toți, și dacă ar schimba starea de lucruri prezente, în orice mod El voește!—Ioel 3:9-14, 13; Mat. 13:39-43.

Și culege strugurii viei pământului.—În via Adventistă sunt 6 legături de secte mai mici; în cea Baptistă 15; Frații [Dunkard] 4; Frații Plymouth 4; Frații Râului 3; Catolici .Apostolici 2; Bisericele Viului Dumnezeu 3; Bisericele Noului Ierusalim 2; Discipolii lui Christos 2; Corpurile Evanghelice 2; Asociațiile Credinței 9; Pretenii 4; Sfinții Zilei din Urmă 2; Lutherani 21; Corpurile Scandinave Evanghelice 3; Mennoniti 13; Metodiști 16; Moravieni 2; Pente-costiști 2; Presbiteriani 12; Protestanți Episcopali 2; Reformați 4; Frați Uniți 2, etc.

Fiind căsunt în puterea coptului broboanele ei.—Toate aceste secte, și o mulțime neamintite, încă de mult au luat poziție contra Adevărului și de aceea contra Domnului. O Doamne, judecăle cu Adevărul Tău! Tu le-ai numit „urî-ciuneie pământului” și așa sunt: Pune legiuite și fă să dispară de pe pământ aducerea aminte a lor! Amin—Isa. 65:17; Apoc. 17:5; Ier. 6:9-30.

14:19. *Și ar arunca cosorul său pe pământ.*—A împărțit în lung și lat printre noroadele iubitoare de ordine vestea cea bună despre nașterea ordinei nouă de lucruri.

Și culese via pământului.—A adunat la un loc toate sectele contrare vestei Adevărului.

Și o aruncă în Unul cel mare al mâniei lui Dumnezeu.—„Fructul Viei adevărate este iubirea, și e prețios Tatălui ceresc; dar fructul Viei pământului este iubirea de sine sau egoismul sub diferitele lui forme, și va fi în urmă adunat în marele teasc al mâniei lui Dumnezeu, adecă în teasc al Timpului de Tulburări cu care se va sfârși Vârsta aceasta.” (F207; Apoc. 19:15) „În timp ce însușirea de a se numi după mai multe și diferite nume a fost o procedură greșită, ea a mai fost greșită și din alt punct de vedere, mai rău,—a fost semn de un spirit egoist și de partid. Era o dovadă că acei Corinteni cari și-au luat nume deosebite, n-au apreciat niciodată numele și unitatea Corpului lui Christos; și că ei n-au apreciat pe deplin pe Christos ca unicul Cap, Conducător și Domn, și că al lui este unicul nume după care urmașii Săi să se cunoască unul pe altul.”—W. T. -08-116.

Mulți preoți din zilele noastre sunt urmași ai lui Darwin și Socrate, în loc de ai Profetilor și Christos.

Și ambii, Darwin și Socrate, au fost nesănătoși mental. Cele urmă- toare sunt luate din cartea *Vârsta Virilității Mentale* de Dr. Dorland: „Este un lucru excepțional de a găsi printre intelectuali oameni cu nasul scurt, cum era a lui Darwin și Socrate. Nasul scurt este unul din cunoscutele semne ale degenerării, cum e și o ureche deformată, sau vre-o altă iregularitate, ochi închiși și alte semne deformatate ale feței, inclusiv fața unui cretin [stupid]. Ultimul semn caracteristic, fapt curios, s-a observat la anumite persoane geniale și cu renume mare, inclusiv Darwin, Carlyle, Rem-brandt, Pope și Socrate. Voesc să accentuez că nu fiecare care are unul din semnele mai sus amintite trebuie socotit numai decât un degenerat. Această să întâmplă numai când să întâlnesc două sau mai multe de aceste trăsături, atunci cazul devine însemnat, și mai ales când el este o varietate de familie; iar acest fapt poate fi stabilit și confirmat în urma unei cercetări amănunțite și deplină a cazului și a stării individului.” „Socrate”, scrie *Pedigo*, „a oferit unul din cele mai interesante studii în istorie în ce privește ființa dublă a unei persoane, și starea subconștientă provenită în urma memorabilului său demon, care, după cum spunea el, îl călăuza și-i inspira înțelepciune.” „Herbert Spencer a fost jertfa unei desiluzie fixe.”

Clericii sunt adevărații responsabili pentru războiul din Europa. Nu era în sarcina lor de a convinge pe stăpâni-torii țărilor lor că împărățiile lor respective sunt părți ale împărăției cerești de pace, sfințenie, dreptate și adevăr—ceva îngrozitor! Ei sunt o clasă absolut neautorizată—afară de ei înșiși; o înșelăciune vecinică. Ei și-au atras asupra lor sângele vărsat al tuturor națiunilor în războiul mondial; și Dumnezeu îl va cere din manele lor conform re-gulei spusă de El prin gura Profetului Său Ezekiel 3:16-21.

14:20. *Și linul.*—Volumul al Șaptelea al *Studiilor în Scripturi*, e o metodă care va stoarce suc din „urâciunea pământului.” Cook, în cartea sa asupra Apocalipsului, pag. 709, atrage atenția asupra faptului special, că acest cuvânt este *masculin* și *femenin*. Aceasta pare să arate că Domnul recunoaște conlucrarea *surorilor*, mai cu seamă în faza din urmă a Secerișului. Priscilla a fost un ajutor atât de însemnat încât este amintită înaintea bărbatului ei în Fapte 18:18.

Fu călcat afară din cetate.—„În profeția simbolică o „cetate” înseamnă o stăpânire religioasă bazată pe putere și influență. Astfel, de exemplu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, este un simbol întrebuințat pentru a reprezenta Împă-răția lui Dumnezeu, pe învingătorii Bisericii Evanghelice înălțați la domnire în glorie.” (D25) „Călcarea linului este cea din urmă fază a Secerișului. Secerarea și strângerea să face întâi.” (D18) Editorii seculari au aplicat acest

vers la marele război ce bânuie în Europa; dar expresia aceasta nu permite ca el să fie aplicat astfel. Dacă războiul este teascu și Creștinătatea cetatea, atunci el nu este călcat afară de cetate, ci tocmai în mijlocul ei. Aceasta arată numai decât că Apocalipsul a avut în gând o altă cetate; și cu tot dreptul, pentru că acest capitol este mărginit numai lucrului de Seceriș. Care cetate să potrivește mai bine, luând în considerare lucrul Secerișului, decât *Bethel*, centrul menit de Dumnezeu pentru munca secerișului, împărăția embrionă a lui Dumnezeu pe pământ?—Vezi Apoc. 19:15.

Și eși sânge.—Învățăturile cari deși pe deplin adevărate vor fi „omorătoare” și vor părea „sângeroase” sectarismului.

Din Un.—Expunerea Profețiilor lui Ezekiel și vedeniilor Apocalipsului.

Până la frânele cailor departe o mie șasă sute de stadii.—Așa de sus ca să gătuie și să înnece mărtoagele vechi, false și doctrinale, călărite de atâta vreme. Sectarismul va fi un lucru de răs universal. Vezi cap. 8 și 9. „Deoarece strigat-am, și n-ați voit a auzi; și am întins mâna Mea, și nimenea nu a ascultat; ci ați lepădat orice sfat al Meu, și n-ați voit de îndemnul Meu: de aceea și eu voi râde de nenorocirea voastră; și-mi voi bate joc, când va ajunge frica voastră; când ca un vârtej va năvăli frica voastră, și ca o furtună va sosi nenorocirea voastră, când vor veni peste voi lipsă și strămtorare; atuncea mă vor chema, dar Eu nu voi răspunde, mă vor căuta, dară nu mă vor afla: fiind că au urât știința, și frica lui Dumnezeu n-au ales-o; sfatul Meu nu l-au voit, și au desprețuit orice îndemn al Meu. Mânânce deci fructul urmării lor.”—Prov. 1:24-31.

Cei-ce știre bună dau,
A Sionului timp mare;
Pe a munților vârful stau
Și vestesc că e pe cale.

Pe vârfuri flacăra zorile,
Vine, vine, mărețul Rege;
Potrivnici deschideți porțile,
Lăsați să între căci vă pierde.

APOCALIPSUL 15

CÂNTECUL SFINȚILOR

15:1. *Și văzui alt semn.*—*Seemion*, același cuvânt folosit de Domnul când a zis: „Și atunci se va arăta *semnul* Fiului Omului.” (Mat. 24:30) E Vorba de semnele și dovezile Venirii a doua a Domnului.

In cer.—Între poporul mărturisit al lui Dumnezeu.

Mare și minunat.—Cu totul deosebit în ton și conținut de celelalte „ajutoare” ale Bibliei.

Șapte îngeri.—Cele șapte Volume ale *Studiilor în Scripturi*.

Având șapte plăgi din urmă.—Cele șapte Volume ale *Studiilor în Scripturi* formează la un loc al treilea și cel din urmă vai turnat asupra Papismului.—Apoc. 16:1-12; 22:18.

Fiind că în acestea fu săvârșită mânia lui Dumnezeu.—Mărturia unită a lor este că Timpul Păgânului s-a sfârșit, Domnia lui Christos a început, și toți stăpânitorii pământului—civili, sociali, eclesiastici și financiari—trebuie să deie locul noii ordine de lucruri, iar ei nu vor face-o aceasta de bună voie, și prin urmare, vor fi eliminați.

15:2. *Și văzui ca o mare sticloasă.*—Timpul Tulburării făcut transparent. Noi putem vedea de ce Domnul îl permite, și vedem Vârsta de Aur a gloriei, păcii și binecuvântării dumnezeiești ce se găsește numai dincolo de „marea viforului.”

Amestecată cu foc.—Viitoarea anarhie. „Aceste sunt valurile Mării Roșii, care se par ca de foc atunci când Soarele Dreptății se ridică preste ea, la malul căreia adevărații cântăreți ai izraelului spiritual cântă cântecul lui Moisi și al Melușelului. Stând pe malul ei, se văd aceia cari au fost liberați de puterea fearei, cum au fost odinioară eliberați izraeliții când au eșit din țara lui Faraon. Cântecul lui Moisi a fost cântat de izraeliții liberați scurtă vreme după plăgile venite asupra Egiptenilor; iar aici imnul de laudă este cântat de cei răscumparați înainte de ce plăgile sunt repetate și Biserica câștigă ultima ei biruință asupra lumii antichristă—Cook.

Și pe biruitorii asupra fearei și a chipului.—Cari înțeleg și trăesc în armonie cu cunoștința, că Papismul și Protestantismul, precum și guvernele de sub influența lor, reprezintă un spirit Satanic.—Apoc. 13:11, 13, 14, 15; 14:11; 16:2, 13; 19:20; 20:10; Mat. 24:24.

Și a semnelor ei, și a numărului numelui ei. Cari nu îngăduie să steie pentru ei în locul lui Christos. Apoc. 13:14-18.

Stând pe marea cea sticloasă.—Nu printre răsvrățiți, nemulțumiți și turbulenți, ci într-un loc și pe un plan mai înalt.—Evr. 13:5.

Având chitare ale lui Dumnezeu.—Vezi Apoc. 5:8; 14:2.

„Cuvântul Domnului e această Harfă, care lung timp n-a cântat

Și lumea nu i-a auzit decât glasul-i nestrunit;
Acum când tonul-i de la Moisi la loan e acordat,
Răsună din ea dulcele cânt preamărit.”

15:3. *Și cântă cântarea lui Moisi.*—„Învățați evreilor) arată data veche a cântecului lui Moisi, amintit în Exod 15:1-20, unii chiar amintesc că unele cuvinte arată să fie din limba egipteană. Faptul acesta să amintește și în cartea Psalmilor, unde cântăreții plăcuți ai izraeliților descriu pe larg eliberarea poporului și nimicirea dușmanilor lor în

mare. (Psa. 106:7-12) Dacă s-a cuvenit, după cum vedem că a fost, ca izraeliții să cânte cântece de laudă lui Dumnezeu pentru mântuirea lor din sclavia Egiptului, cu cal mai mult se cuvine izrailului *spiritual*—creștinii adevărați —să recunoască mântuirea și mai mare din puterea Satanei și sclavia păcatului, îndeplinită pentru ei prin sângele Meiului lui Dumnezeu care fu înjunghiat pentru păcatele noastre."—W. T. -07-158; Apoc. 14:3. *Slujitorul lui Dumnezeu.*—Vezi Ex. 14:31. *Și cântarea Meluselului.*—„Ei cântă în cadențe [ritm în muzică sau poezie, produs prin o combinare fericită a vorbelor] armonioase și frumoase legătura dintre tipurile și figurile legii și profețiilor Vârstei Mozaice și antitipurile acestora din Vârsta Evanghelică; arătând că toate cele scrise în Lege și Profeții să îndeplinesc în mod glorios în Meluselul lui Dumnezeu și în Planul cel Mare pe care Tatăl îl desfășură prin Dânsul."—W. T. -00-310.

Zicând: mari și minunate sunt lucrurile Tale, Doamne Dnmnezeule Atot-țiitorule. — Cel dintâi din lucrurile mari și minunate ale Atotputernicului a fost osândirea la moarte a lui Adam și a urmașilor săi. Cum privim la această faptă minunată, trebuie să mărturisim, că ea a fost dreaptă [întrucât a fost meritată], că e adevărată [întrucât n-a fost o pedeapsă irațională], dreaptă întrucât ea era tocmai ceea ce Dumnezeu i-a spus omului că-i va aduce dacă va fi neascultător. „Drepte și adevărate sunt căile Tale, împărate al sfinților." Dar cel dintâi lucru minunat și mare al lui Dumnezeu, a fost, după patru mii de ani, urmat de un alt lucru mare și minunat; anume, opera răscumpărării. Cât de minunat a fost lucrul răscumpărării întregului neam a lui Adam de sute de milioane prin jertfa unui singur Om! Cât de minunat și de mare era aceasta, de dreaptă și adevărată, și cât de în armonie cu orice trăsătură a Dreptății și Iubirii Dumnezești! — I Tim. 2:5, 6 Rom. 5:12, 18, 19."—W. T. -00-310.

Drepte și adevărate sunt căile Tale. — „Precum am văzut lipsa Creștinismului de ași însuși spiritul învățăturilor lui Christos, și am văzut cum cunoștința și libertatea câștigate din învățăturile Sale, el le-a amestecat cu spiritul rău, al egoizmului, și precum vedem din semnele prezente, noi observăm apropierea sigură a anarhiei și oricărui lucru rău. dar noi vedem atât necesitatea cât și dreptatea ei, și învățând totodată, sfârșitul plin de har și îndurare la care se va ajunge tocmai prin aceste mijloace, inimile noastre strigă: „Mari și minunate sunt lucrurile Tale, Doamne Dumnezeule. Drepte și adevărate sunt căile Tale." — D526; Deut. 32:4; Psa. 145:17; Lev. 10:1-7; Psa. 89:14; Iob 36:17; 37:23; Isa. 56:1; T. § 74.

împărate al neamurilor. — „Toate popoarele pe cari le-ai făcut, vor veni și se vor închina înaintea Ta, Doamne; și vor mări numele Tău." — Psa. 86:9.

15:4. *Cine nu se va teme de Tine, Doamne, și nu va mări numele Tău.* — Aici avem iarăși o altă strofă a acestui cântec, și este glorioasă. Ea privește înainte înspre Vârsta glorioasă Milenială, la timpul când sub conducerea îndurării dumnezești, cunoștința de Domnul, necesară unei cre-dinți și primiri și împărtășiri în orice măsură de favoarea și îndurarea Sa prin Christos, se va extinde asupra tuturor făpturilor. „Tot genunchile i se va pleca, și toată limba îl va mărturisi." (Rom. 14:11) Și cu toate că această îngenuchiare și mărturisire poate va fi la început obligatoare, Scripturile ne asigură, că în sfârșit, toți aceia cari nu vor deveni în deplină înțelegere de inimă cu Domnul și așeză-mintele Sale pline de îndurare, vor fi striviți din mijlocul poporului,—vor merge în a doua moarte. (Fapte 3:23) Ast-fel că în sfârșit, în loc ca Universul să fie plin cu sute de milioane care să plângă pe veci și să scrâșnească din dinți și se blasteme în agonia lor numele Sfânt al lui Dumnezeu! —da, în locul acestora va veni timpul când toată limba în cer și pe pământ va fi auzită preamărind pe Dumnezeu, și dând cinste Aceluia care sade pe Tron și Meluselului, în veci vecilor, pentru că atunci nu va mai fi nici un făcător de rele, fiind curmați pentru totdeauna de la viață. (Apoc. 5:13)"—W. T. -00-311; Ier. 10:7.

Și nu va mări numele Tău.—„Acest cântec continuă, și mai are și o altă strună. Ea zice—„Numai Tu ești cuvios" sau sfânt. Toată sfințenia, toată desăvârșirea, orișunde sunt și se văd, trebuie se izvorască din Dumnezeu, marea Fântână a sfințeniei. Prin urmare, cât de curios, ca să fie unii din poporul iubit al lui Dumnezeu [și noi singuri im fost odată în numărul acestora] cari să înțeleagă atât de rău caracterul Divin și Planul Său, încât să le înfățișeze ca fiind tocmai cauza nesfințeniei, nedreptății, necuvioșiei, a ne iubirii față de marea masă a făpturilor lui Dumnezeu!" —W. T.--00-311.

Că toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta.—„Mai este și o altă strună în acest cântec; totașa de grandioasă și măreață ca și celelalte, întinzându-se departe în Vârsta Milenială. Ea declară—„toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta; căci hotărârile Tale fură cunoscut." Toate neamurile va cuprinde nu numai pe cele atunci în viață, ci și pe cele moarte, întocmai cum stă în promisiunea făcută de Dumnezeu lui Avraam, zicând—„In seminția ta [Christosul, Cap și Corp] se vor binecuvânta toate neamurile de pe pământ, (Gen. 22:18)"—W. T. -00-311.

Căci hotărârile Tale fură cunoscut.—Era un timp când noi nu puteam cânta acest cântec (Psa. 137). Noi priveam înainte și așteptam cu frică și groază timpul când se vor tarata judecățile Domnului. Noi n-am văzut că Ziua Judecății este o zi de „asigurare pentru toți oamenii." (Fapt 17:31) Noi n-am văzut

că prima zi de judecată a fost în contra neamului nostru (Rom. 5:18), și că nici un vinovat nu poate fi pus sub judecată de douăori pentru aceeași vină. Noi n-am văzut că s-a prevăzut o altă Zi de Judecată, prielnică rasei noastre, prin biruința mare a Domnului nostru asupra morții (Ioan 12:31); nici n-am văzut noi că ziua noastră, Ziua Judecării sfinților, este acum și aici pe pământ (1 Tim. 5:24; 1 Cor. 11:31; 1 Pet. 4:17); noi, poate ți-am observat datorita noastră de a judeca lupii după lăco-mia lor, câinii după harța lor, porcul după interesul ce-l arată în lucrurile pământești, spinii după însușirea lor de a răni și înțepa, scaii de a împrăstia sămânța care cauzează neplăceri (Mat. 7:6, 16, 15); și unii din noi au trecut peste aceasta, și au început a se judeca unul pe altul (Rom. 14:13; Mat. 7:1). Noi nu îngăduim ca Domnul să facă aceasta, de și știm că El va aduce la lumină și judecată orice lucru ascuns. (Prov. 15:3; Ecl. 12:14) Acum noi vedem că Ziua Judecării lumii durează o mie de ani (Psa. 90:4; 2 Pet. 3:7, te); și am învățat că o zi nu înseamnă totdeauna o perioadă de 24 de ore. (Fac. 2:4; Evr. 3:8; 2 Cor. 6:2) Noi vedem acum că Domnul nostru Isus la prima Sa venire n-a judecat pe nime (Ioan 12:47; Luca 12:14), dar Dumnezeu l-a pus să fie Judecătorul lumii (Fapte 5:31) Eliberatorul ei (Jud. 3:9; Isa. 1:26); că El va avea judecători asociați cu el (1 Cor. 6:2; Apoc. 20:6); că judecățile Sale vor pune capăt războaielor, vor întrona dreptatea și vor ajuta celor săraci și lipsiți (Isa. 2:4; 11:4; 26:9), vor nimici nedreptatea și vor aduce pace și bucurie vecinică,—2 Țes. 1:7; Isa. 65:18; 1 Cor. 15:25; 1 Cron. 16:31; Psa. 96:13; Psa. 98:1-9; Psa. 72:1-14.

15:5. *Și după aceasta văzui.*—O altă vedenie a aceluiasi lucru.

Și se deschise Templul Cortului mărturirii în cer.—Pastorului Russell i s-a dat o cuprindere clară, frumoasă și deplină a Planului lui Dumnezeu după cum este desfășurat în așezămintele și jertfele Tabernacolului. (Fapte 7:44)

Această lucrare [broșura Tabernacolului] este temelia operelor sale.

15:6 *Și eșiră din Templu cei șapte îngeri.*—Cele șapte Volume ale *Studiilor în Scripturi*, au eșit, toate în armonie cu învățăturile Tabernacolului, de la care au purces.

Cari au cele șapte plăgi.—De și ele sunt socotite de preoți ca plăgi, ele de fapt sunt binecuvântări, menite să cură-țească pământul de orice lucru urțios și stricacios, dintre care sunt, nu ca cele mai neînsemnate, marea desfrânată și desfrânătorii, mari și mici, cari au murdărit pământul cu învățăturile lor necurate. (Apoc. 17:5) „Presupuneți-vă că salariile și „alimentăriile” tuturor preoților, episcopilor, etc. ar fi desființate, iar toate bisericile, capelele și catedralele nimicite, toate seminariile teologice desființate, și profesorii lor s-ar ocupa cu altceva, toate cluburile

și societă-țile religioase descompuse, la-un loc cu orice organizație sectariană—care ar fi urmarea? Cine să îndoiește, că acea-sta ar fi o adevărată binecuvântare sub forma unui dezastru mare și teribil? Urmarea ar fi că s-ar aduna toți Creștii-nii *adevărați* la un-loc ca o familie a lui Dumnezeu, și nu ca bande sectariene; ca să studieze Cuvântul lui Dumnezeu și nu tradițiuni omenești și crezuri formulate în vre-muri întunecate. Scripturile par să arate că nimicirea multor din aceste sisteme trebuie să aibă loc înainte de ce „grăul”, adevărata biserică, va fi seperată cu totul de neghină, cari sunt numai prin pretindere creștini” (W. T. -08-119) „Biserica, sau ceata de credincioși, pe probă pentru gloria viitoare, în asociația lor voluntară, aveau de fapt nunfai să recunoască pe învățători, ajutori, apostoli, etc., dar nu de-ai *face* ei. Dacă ei văd pe unul din mijlocul lor „puternic în Scripturi”, „potrivit să învețe”, și apt pentru aceasta, ei trebuie să fie întotdeauna cu grijă, chiar bucu-rându-se și mulțumind lui Dumnezeu pentru un astfel ie servitor dar să-i ceară un „așa zice Domnul” pentru orice punct al doctrinei ce le prezintă, și de a cerceta zilnic Scripturile să vadă dacă aceste lucruri sunt așa.”—W. T. -08-120.

Îmbrăcați în în curat strălucitor.—„Brăul de pânză albă sau în, arată un servitor al dreptății: pânza—dreptate, brăul—servitute.” (T. § 50) „Un alt cuvânt de cum se folosește în Apoc. 19:8. Cuvântul întrebuințat aici se potrivește ca descriind îmbrăcăminte preoțească și se referă la serviciile de jertfă ale Bisericii dincoace de vâl.”—Cook.

Și încinși în prejurul pepturilor cu încingători de aur.—„Sub-preoții erau îmbrăcați cu o haină albă și purtau brăie. Hainele lor înfățișiau dreptatea lui Isus, atribuită lor, iar brăiele arătau că ei sunt servitori ai dreptății. (T. §66)

15:7. *Și una din cele patru ființe.*—înțelepciunea Crească.—Apoc. 4:7; Mat. 24:45; Iac. 1:5; 3:17; Ezek. 10:2, 7.

Dete celor fapte îngeri șapte cupe de aur.—Vestea Adevărului prezent. „Cupa era vasul mai mic în care se turna din cel mai mare.”—Cook; Psa. 79:6; Ier. 10:25; Zef. 3:8.

Pline de mânia lui Dumnezeu.—In contra oricărui neadevăr, nedreptăți și egoizm în organizațiuni—civile, sociale, eclesiastice și financiare.

Celui viu în veci vecilor.—Pe când aceste, toate au să treacă.—Apoc. 4:9, 10; 10:6.

15:8. *Și templul fu umplut de fum.*—Biserica nominală este plină de confuzie pe măsură ce deformatele ei greșeli și rățaciri vin la iveală.—Isa. 6:4.

Din mărirea lui Dumnezeu și din puterea Lui.—După cum este descoperit în Cuvântul Său, că se va întâmpla în acest timp al Secerișului.—2 Cron. 5:14. *Și nimenea nu putu să intre în templu.*—Nici o

persoană cu mintea coaptă. Marea proporție a membrilor noi primiți acum în diferitele secte provin de la Școala de Duminică.—Apoc. 9:20.

Până ce vor fi sfârșite cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri.—Până, ce nu vor fi scrise, publicate și puse în circulație cele șapte Volume ale *Studiilor în Scripturi*. Scurt timp după aceea, adevăratul Templu va fi gata, în care bărbați, femei și copii din toate rasele și neamurile din toate vârstele își vor găsi astămpărul sufletului lor. „Încă odată, și în puțin timp, voi clădi cerul și pământul, marea și uscatul; și voi clădi pe toate popoarele, și cele alese ale tuturor popoarelor se vor duce; [și va veni dorința tuturor națiunilor—spune textul englez—dar amândouă sunt adevărate, privite din două puncte de vedere]; și voi umple casa aceasta cu mărire, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor. Al meu este argintul [clasa Turmei Mari, care vor ocupa funcțiunile de servitori în aceasta casă], și al meu este aurul [Turna cea Mică din care va consta casa], zice Domnul, Dumnezeul oștirilor. Mai mare va fi mărirea casei acesteia din urmă decât a celei dintâi [biserica nominală], zice Domnul, Dumnezeul oștirilor; și voi pune pacea în acest loc.”—Hag. 2:6-9.

APOCALIPSUL 16

ȘAPTE PLĂGI ASUPRA ECLESIASTICISMULUI

16:1. *Și auzii glas mare din Templu.*—Pastorul Russell a fost vestitorul întrebuințat aici. (Apoc. 7:2; 10:3) El făcea parte din Templul adevărat, și era „afară” din templul nominal când aceste plăgi au fost vărsate.

Zicând celor șapte îngeri.—Cele șapte Volume ale *Studiilor în Scripturi*. Vezi Apoc. 8:2-5 și 14:17-20. „Plăgile aduse asupra Egiptului au fost menite se preumbrască, să ilustreze plăgile cu cari se va sfârși aceasta Epocă Evanghelică.” (F175) Pastorul Russell a umblat în lumină. Când plăgile au apărut actual, el n-a ținut mai mult la tâl-cuirea lor publicată în 1883, înainte de ce ele apăruseră, și a mărturisit astfel în 1916 ca răspuns la o întrebare.

Mergeți vărsați pe pământ cele șapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu.—În prefața mai multor din aceste Volume ale *Studiilor în Scripturi* să întâlnesc adeseori expresiuni ca, trimet acest volum cu rugăciunea, „și acest volum este trimis în credința,” etc., etc.

16:2. *Și se duse cel dintâiu și vărsă cupa lui pe pământ.*—Volumul I a fost distribuit printre aceia cari erau în oarecare măsură sub influența religioasă. *Si se făcu rană rea și pricinuitoare de durere.*—Cartea a apărut eclesiasticilor ca o rană rea, dureroasă ce strică, care mănâncă roade și nimicește. *Pe oamenii care au semnul fearei.*—Romano-

Catolici.

Și să închină chipului ei.—Vezi Apoc. 13:14-18. O altă vedere a cărții, din punctul de vedere al clerului, este acordat de plaga muștelor. Le părea lor ca un blăstem Egiptean din timpurile vechi, pe care ei-îl cunoșteau bine, anume încă o firmă evanghelică care era o „plagă” pentru societate și să amesteca în treburile clerului. „Amănuntele Scrip-turei sunt următoarele: muștele arabe umpleau casele Egiptenilor, acopereau tot pământul, ele să lăsau pe popor, și pământul era pustiu din cauza lor. O creatură mușcătoare insidioasă, care vine ca o segeată, cu mare zgomot, și nă-pustindu-se cu multă furie asupra pielei, o înțapă și să țină aspru de ea. Ele atacă cu îndrăzneală vitele, și nu numai mușcă, ca și alte muște, ci sug și sângele de sub piele, și cauzează mari dureri.

„Ele n-au bot, dar, în locul lui, au două rânduri de dinți, ca și vespele, pe cari ele îi înfig adânc în piele; ele chinuie teribil urechile câinilor. Acest soi de muște este fără margini obraznic în asalturile sale, necruțând nici oameni nici animale, sugând sângele până să umflă și aproape creapă, și injectând în acelaș timp un venin vătămător. Nu se poate închipui nebunia lor după sânge. De geaba cearcă cineva să le alunge; ele să reintorc în acelaș moment, și stăruința lor îl scoate din serite și pe cel mai răbdător.” [McC] Acest fel de muște, sau insecte, sburând o mică distanță în văzduh [ceruri], își fac isprava lor în jurul gunoiului de tradiții omenești, dar colecția unei din ele făcută nu de mult a atins suma de 400,000 în opt orașe Americane, astfel că afacerea poate fi schimbată în afacere de bani de aceia ce doresc să se carteleze pentru a face senzații, și cari nu se sfiesc de a repeta vechile blesteme la adresa sfântului nume al lui Dumnezeu.

Aceste muște să numesc „musca câinelui,” pentru că ele umplu urechile câinilor; iar dacă ținem seamă de faptul că Scripturile vorbesc de clerici ca „câini muți” (Isa. 56:10, 11; Fil. 3:2) putem vedea ușor aplicația. Clericii unui întreg oraș vor sădea pe tribună, în fața unei populațiuni întregi, și vor asculta cum sunt numiți mincinoși, ipocriți, amăgitori și strigători de alarmă falsă și alte nume infame. Dar deoarece sperează să câștige câțiva „converțiți” și prin urmare ceva pentru tesaurul „sanctuarului”, ei stau tolăniți și cu blândețe își preferă să asculte toate aceste infamii decât să admită adevărul frumoaselor scrieri ale Pastorului Russell. După ce firma a părăsit orașul, adeseori ei deplâng tratamentul ce l-au primit și să gândească mult la ceea ce a încasat musca, care nu s-a mulțumit numai cu „carnea,” ci a voit sângele. [E vorba de campaniile Evanghe-listice ce se fac în America, cum se fac bunăoară pe aici „Circurile.”] E potrivit la locul acesta să ne referăm și la plăgile de broaște și păduchi. Cea dintâiu pare să reprezinte

publica-țiunea *Trimestrială Theologiei Vechi*, pe care Faraon a întâlnit în toate părțile stricându-i împărăția sa, dar care, prin mâna Domnului conducătoare, a murit pe neașteptate cu desăvârșire. Ultima pare să reprezinte publicațiunea *Studenții Bibliei Lunar*. Nu se amintește dacă plaga păduchilor a fost oprită, și încă și acum Egiptenii [poporul lumii] și Faraon [Diavolul] și magii săi [clerul] își zgârâie de multeori capul, minunându-se și cugetându-se ce se facă cu o plagă pe care ei nu o pot duplica.

16:3. *Și al doilea vărsă cupa lui în mare.*—Volumul al II-lea al *Studiilor în Scripturi* i-a părut fearei că va avea efect numai asupra nemulțumiților cari niciodată n-au fost servitori credincioși stăpânitorului acestei lumi rele, sau a sistemelor sale.

Și se făcu sânge ca de mort.—După moarte sângele să desparte într-un lichid apos, numit serum, și o substanță sau materie numită grunț. Îndată ce se produce aceasta despărțire grunțul începe a se strica sau a putrezi. Totașă se părea și se pare celor ce să închină fearei, că oricine primește învățăturile Volumului II ajunge într-o stare des-nădăjduită.

Și orice suflare de viață murii, cele ce sunt în mare.—Închinătorilor fearei și a fetelor ei li se pare că aceia cari îndrăznesc să părăsească mârtoagele lor doctrine și să iasă din sclavia sectarismului, la Domnul și adevărul Său, vor ajunge de sigur în chinurile vecinice, în iad. Un „evangelist” care avea de aceste păreri a intrat odată în casa unei doamnă din Scranton. Intrând în sală, el a observat un tablou elegant cu Pastorul Russell. Într-o clipă el și-a pierdut controlul și într-un ton aspru a spus: „Eu am intrat aici ca un preot Creștin, dar văd că aveți aici fotografia bătrânului Russell. Sunteți poate o aderentă a lui. Doamna i-a răspuns că da. Atunci el a spus—„el este acum în iad, și d-ta vei ajunge acolo, dacă-i urmezi.” Iute ca gândul, doamna i-a deschis ușa prin care el tocmai intrase, l-a în-vitat în antreu din care să vedea o vale întinsă; și pe când el sta și să uita în întinsul larg ea a zis—„vorbește văzduhului,” și l-a lăsat căutându-și de alte treburi mai însemnate.

O altă ilustrație de efectul care l-a avut Volumul II asupra Egiptenilor antipatici se poate vedea din plaga—Ciuma vitelor. (Ex. 9:1-7) „Aceasta plagă consta într-aceea că vitele de câmp muriau îndată, precum cai, asini, cămile, catfri, boi și oi. Ea bântuia numai între vitele Egiptenilor, și acele care erau pe câmp; și deși vitele evreilor respirau acelaș aer, beau aceeași apă, și pășteau aceeași iarbă, dintre ale lor nici una n-a perit. Vitele Egiptenilor cari mai rămase vii prin grajduri, și după aceea au fost trimise la câmp, au fost nimicite prin o furtună succesivă de foc și grindină.” (McC) Aceste creaturi erau de preț pentru Egipteni. Ei să foloseau de ele pentru ducerea

povoarei, pentru jertfă și hrană. Ele reprezintă pe clasele cari formează biserica nominală și o supoartă. Astfel cred adoratorii fearei și al chipului ei că unicul mijloc de a scăpa vii făpturile lor, este de a le ținea bine închise, ne îngăduindu-le nici un fel de libertate.

16:4. *Și al treilea [înger] vărsă cupa lui în râuri și în izvoarele apelor.*—Închinătorilor fearei și chipului ei le-a părut, că învățăturile Volumului III, din seria *Studiilor în Scripturi*, au molipsit Scripturile, apele vieții, tocmai la izvorul lor, prin aceea că au sunat chemarea către popor să iasă din Babilon, în vreme ce ei căutau să-i vâre în el. *Și se făcu sânge.*—S-au părut repulsive, de nedorit, sân geroasă.—W. T. -07-279; Ex. 7:20; Apoc. 14:20.

Un alt mod cum le apare Volumul III acelora și să închină fearei și chipului ei, se poate vedea din descrierea plăgii bubelor în Ex. 9:8-12. „Vărsatul sau bubele era un fel de râie sau beșici, cari puteau să se desvolte într-o rană cu puroiu. (Lev. 13:18) Cu o asemenea boală, și în forma ei cea mai rea, fu infectat Iov. (2:7), și tot aceasta l-a adus până la marginea pământului pe Hezekia. (2 Regi 20:7; Isa. 38:21) Ea era o umflătură care cauza o mâncărime mare, care vecinie producea necurătenie și murdărie. O altă formă a acestei boale care să așeza pe picioare și pe genunchi și care era socotită incurabilă, să găsea mai ales la Egipteni, și deaceia s-a numit „buba Egipteană.” (Deut. 28:27, 35) În cazul de care vorbim noi, aceasta bubă avea tendința să se lățească în umflătură mai mare ce se numea elefantiasis, o boală iarăși specific Egipteană sau leproșia neagră, o boală care atinge și vitele.” [McC] Era „cenușa din cuptor”, credincioasă arnintirei vițelului de sacrificiu, tipul, desăvârșitului Sacrificiu adus odată pentru toți de Isus Christos, care a produs bubele; și se observă cu deosebire că magii [clericii] nu puteau să reziste acestei plăgi, vestea—„ești afară dintr-însa, poporul meu.”

16:5. *Și auzii pe îngerul apelor.*—Volumul III, al *Studiilor în Scripturi*.

Zicând: drept ești tu care ești și care erai.—Vezi Apoc. 1:4; 15:3; 19:2.

Cuviosule.—Domnul, Cel Sfânt era prezent în timpul scrierii Volumului III.

Fiind că ai încuviințat aceasta.—Ai făcut ca secerișul cel frumos să pară astfel un fel de plagă celor neconsacrați.

16:6. *Fiind că ei vărsară sânge de sfinți și de profeți.* Literal și în mod figurativ. Mat. 23:34, 35; Apoc. 13:15; 18-24.

Și sânge le-ai dat să bea; vrednici sunt.—Vezi Apoc. 14:20; Isa. 49:26.

16:7. *Și auzii altarul.*—„Altarul Domnului în pământul Egiptului” (Isa. 19:19) în timpul ce aceste boli erau revărsate asupra Egiptenilor antipatici, este Piramida cea Mare, expusă într-un capitol separat în

Volumul III.

Zicând: așa Doamne Dumnezeule Atotțiitorule.—Domnul Isus.—Apoc. 1:8; Ioan 5:22; Mat. 28:18.

Adevărate și drepte sunt judecățiile Tale.—învățătura despre Piramida cea Mare este în deplin acord cu restul cărții. Vezi Apoc. 14:15. „Aceasta nu este prin nici o împrejurare un adaos la descoperirea scrisă [Biblia]: această descoperire este completă și desăvârșită și n-are nevoie de adaos. Dar este o adevărată puternică și un martor hotărât al Planului lui Dumnezeu. Isaia mărturisește despre un altar și stâlp în țara Egiptului, care „va servi drept *semn* și *mărturie* pentru Domnul oștirilor în pământul Egiptului.” Iar contextul arată că el va fi o mărturie în ziua când Marele Mântuitor va veni să-i elibereze pe prinzonerii Păcatului.”—C315.

16:8. *Și al patrulea vărsă cupa lui pe soare.*—Volumul IV, al *Studiilor în Scripturi*, îndată ce a fost publicat, a fost trimis în mod gratuit tuturor preoților, a căror nume s-au putut obține. Ei au învățat și învățat pe alții, că ei sunt lumânări importante în ceruri, sori, întrecându-se în strălucire și înțelepciune cu însuși Domnul, a cărui loc îl țin ei în mintea noroadelor, prin aceea că pun înainte totdeauna. părerile lor asupra fiecărui punct sau subiect, în loc de a îndrepta mintea poporului la Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, Volumul IV, trimis acestei clase, și atrăgându-i atenția asupra căderii Babilonului, le-a părut lor ca o culme a îndrăznelei în răutate.

Și i se dăte să dogorească pe oameni.—Adecă pe cei ce să închină fearei și chipului ei.

In foc.—Poate unii dintre preoți au simțit puțină căldură când au citit Volumul IV, după cum pare că arată purtarea lor de după aceea. E interesant faptul de ce să disaproabe ei pe Pastorul Russell când acesta le spunea adevărul și-l dovedea.

16:9. *Și dogoriți fură oamenii.*—Preoții. In Apocalipsul 8:9 clericii nu sunt astfel onorați.

Dar arșițe mare.—Deveniră aprinși, indignați de tălmăcirile plăcute ale Pastorului despre „desfrânate” și aplicațiunea lor evidentă la papism și sectelor protestante.

Și defăimară numele lui Dumnezeu care are puterea peste plăgile acestea.—Au hulit numele și caracterul acestui puternic, Pastorul Russell, căruia Domnul i-a încredințat misiunea sau sarcina de a aduce bisericii sale această hrană la timp. Aceste atacuri și defăimări au izbucnit ca o furtună după publicarea Voi. IV, *Studii în Scripturi*, și a continuat până la moartea Pastorului, da, și e rușine de spus, chiar după aceea, în coloanele unor publicații ca New-York *World* și Brooklyn *Eagle*. Ce monumente de infamie și-au ridicat aceștia pentru ei! Ei merită cu bogăție arsura plăgilor când va fi sosit timpul ei.

Și nu se pocăiră ca să-i dea mărire.—O mare piedecă pentru mulți este ideea ce și-au format-o

despre însemnătatea cuvântului „dumnezeu.” Ei lipsesc să observe însemnătatea cuvântului grecesc *Theos* (dumnezeu) care nu se referă totdeauna la Dumnezeu, Iehova, ci înseamnă pe *unul puternic*. In textele următoare cuvântul dumnezeu (*theos*) este întrebuințat pentru a arăta pe altcineva decât ființa supremă, adecă Dumnezeu, Tatăl.—Ioan 10:34, 35; Fapte 7:40, 43; 17:23; 1 Cor. 8:5.”—B274.

O altă dovadă cum Vol. IV este privit de închinătorii fearei și a chipului ei, să arata din plaga grindinei, descrisă la Ex. 9:13-26. „Caracterul acestei plăgi și a celor următoare trebuie studiată cu îngrijire fiindcă prevenirea pare să indice un important punct de întoarcere. Stricăciunea cauzată de grindină a fost, de sigur, cu mult mai mare decât cea produsă de plăgile anterioare; pentru că aceasta nimici oameni, ceea ce celelalte par să nu fi făcut; și nu numai oameni, ci și animale și produsele pământului. In acest caz, Moisi, adresându-se lui Faraon, sfătuiește pe servitorii săi să-și scape câte ceva de la peire. Pentru prima oară Faraon își recunoaște răutatea sa.” [McC.J Potrivirea acestor tălmăcirii cu subiectul materiei „Ziua Răzbunării” sau „Bătălia Armageddonului” [după cum se numește acum], și felul cum aceste vor apare în ochii clerului, să înțelege de la sine. Parohul vostru are cea mai mare groază de orice adevăr care ar micșora stima oamenilor pentru el și a sistemelor pe cari el să zbate să le perpetueze.

16:10. *Și al cincelea [înger].*—Volumul V, al *Studiilor în Scripturi*.

Vărsă cupa lui pe tronul fearei.—Analizând în mod minuțios și Scriptural subiectul trinității, al nemuririi omenești și al chinului etern, temelia întregii doctrine papale, precum și o mare parte din cantitatea „acțiunilor de negoț” ale crezurilor Protestante.

Și se făcu împărăția ei întunecoasă.—Ignoranță desăvârșită a adevărilor privitoare la aceste subiecte, după cum sunt învățate de Biblie.

Și ei își mușcau limbile de durere.—„Insemnați-vă cuvintele lui Rev. S. T. Carter într-un jurnal presbiterian— *evangelistul*. El zice: „Trebuie admis, că dacă o biserică este onestă și sinceră, ceea ce conține crezul sau mărturisirea ei, este și credința ei. Trebuie recunoscut, că ceea ce conține confesiunea ei este credința oricărei biserici onestă. Confesiunea credinței Westminster încă este confesiunea nediscutată a Bisericii Presbiteriane. Este Biserica Presbiteriană onestă în zelul ei de purificare mai întâiu și pace pe urmă? De aceea, să fie știut, că Biserica Presbiteriană, prin credința ei, *declară pe toți păgânii la peire*, că mulți oameni sunt cu desăvârșire pierduți pentru vecie *prin hotărîrea* lui Dumnezeu, și sunt copii iadului... In realitate însă, Biserica *nu crede* în aceste doctrine îngrozitoare. Și prin urmare, stă înaintea lui

Dumnezeu și a oamenilor cu o minciună mare în mâna-i dreaptă/—W. T. -00-148.

16:11. *Și defăimară pe Dumnezeul ceriului.*—„In semn de complectă legătură cu feara.”—Cook.

De durerile lor și de rănilor lor, și nu se pocăiră de lucrurile lor.—„Mișcarea din sânul presbiterianilor continuă—unii susținând cu tărie la crezul bisericii lor, alții îl resping și cer să fie eliberați. În felul acesta mulți mărturisesc în mod indirect că ei își desprețuiesc propriul lor crez și mărturisirea credinței, și recunosc că este o minciună și în-jurie la adresa lui Dumnezeu, și după ce ei au mărturisit și au făcut conform acestei mărturisiri mincinoase prin ani de-a rândul, în mod conștiincios, cer acum ca să fie eliberați fără să piardă vre-o favoare omenească sau dumnezească, și mai cu seamă fără ași pierde pâinea și untul.” (W. T. -00-148) Felul cum s-a arătat Voi. V, al *Studiilor în Scripturi*, celor care să închină fearei și chipului ei, este mai de parte descris prin plaga lăcustelor, descrisă în Ex. 10:1-11 „Această plagă n-are firea neobișnuită a celei dinaintea ei; dar ea este, în multe privințe, și mai aspră, și astfel își ea locul printre cele mai aspre plăgi cari formează partea din urmă a seriei. Asprimea ei poate fi înțeleasă mai bine de aceia cari au fost în Egipt, în acea parte a țării unde bântuie plaga lăcustelor. În cazul acesta, plaga a fost mai mare decât orice știut înainte de aceasta natură, fiind că s-a lățit pe un spațiu mai mare; și pentru că este cu neputință să-ți închipui o nimicire mai desăvârșită și o pierdere mai mare ca cea cauzată în totdeauna de lăcuste.” [McC] Cu ce amărăciune de suflet trebuie să fi citit preoții cuvintele frumoase și recomandările ziarelor despre Vol. V când a apărut.

16:12. *Iar al șaselea [înger].*—Vol. VI al *Studiilor în Scripturi*.

Vărsă cupa lui în râul cel mare, Eufrat.—Care părea celor ce să închină fearei și chipului ei de a introduce un lucru nou și oribil, o biserică poporală, în care clerul n-are loc, colecțiile de bani, clădirile bisericesti, preamărirea unei zile asupra alteia, sau îndeocomun vre-unul din obiceiurile plăcute ale bisericii nominale.

Și secată fu apa lui.—„Babilonul vechiu era clădit pe râul vechiu Eufrat, pe când în Vârsta Evangelică Babilonul mistic sau figurativ, care ținea în robie Israilul spiritual, este zugrăvit fiind așezat pe râul Bufnitului mistic.

În tip, vasele de aur ale temnului au fost duse și profanate în Babilonul literal; în antitip, adevărurile prețioase, divine [de aur], ce aparțin serviciului adevăratului Templu, Biserica (I Cor. 3:16; Apoc. 3:12), au fost mișcate și strămutate de la locul lor, schimbate și rău întrebuințate de către Babilonul mistic. Babilonul literal fiind clădit pe râul Eufrat, care materialicește a contribuit la bogăția și mijloacele lui, nimicirea lui s-a produs prin

detragerea sau secarea acestor ape. Astfel și Babilonul mistic este așezat și sprijinit, de multe ape [noroadă, popoare], iar căderea lui este prezisă prin detragera acestor sprijinitori, susținători, Poporul.” (B209; Ier. 50:38; 51:36) „Cercurile eclesiastice din Germania sunt obicinuie mult cu dezertările ce se produc repede de la Biserica Statului. Deși procesul unei separațiuni oficiale de către biserica statului stă în legătură cu mari greutăți, amânare și spese, totuși s-a calculat că numai în Berlin peste 10,000 de persoane au rupt în anul trecut legătura lor cu biserica Statului. Atât de mare este numărul acelor cari își exprimă dorința de a termina cu a mai fi membri încât în Berlin s-au deschis în scopul acesta biurouri speciale cari înregistrează zilnic 3-400 petițiuni de acestea. Printre masele muncitorești, în special acele atrase de partidul Social-Democrat, se observă o mare dușmănie contra clerului.”—W. T. -09-83.

Ultimul plan de acțiune este programul unei greve generale în contra statului. „Nu ne trebuie creduli” [Moniștii] în ligă cu Socialiștii, au aranjat adunări mari în Berlin, Braunsweig și Saxonia la cari s-au întrebuințat toate mijloacele pentru a ațîța printr-un apel rupere de la Biserica Statului. La aceste întruniri, peste 1300 persoane au iscălit o declarație anunțând scopul lor de a se desface de biserică. Au urmat alte patru mii și după registrele tribunalului civil public până la finea lui Decembrie au fost primite 17,000 de dezertări, iar în ziua întâia după Crăciun s-au anunțat alte 8,000. Următoarele rapoarte ale presei pot servi ca o descriere plastică a modului cum se proceda la aceste întruniri: „Fără deosebire, oricine numai pe departe, dacă cuteza să apere biserica sa, era huiduit, șuerat de pe tribună și supus la înjurături murdare. Un exemplu: Un preot să urcă la tribună când îndată să aud strigăte. „Priviți-1!” „Pilotul cerului.” Iar din cealaltă parte a Salei s-au auzit în aceeaș seară următoarele cuvinte adresate preoților: „Golani blăstămați! Preoți bătărași!” Un domn care a întrerupt a fost huiduit cu cuvintele: „Afară cu mutra de preot!” —W. T. -14-133.

„Rapoartele din Marea Britanic arată că Bapțiștii, Congregaționaliști și diferiții Metodiști scad în număr și prestigiu. Cauza acestui fapt se poate ușor vedea. Creștinismul a devenit numai un alt nume pentru rafinare și ceea ce numim civilizațiune.. Toate doctrinele ca sunt abandonate simple speculații. Bisericile au devenit numai niște cluburi sociale în cari forma și cerimonia arată calitatea. Aceasta contribuie la creșterea impopularității acelor secte, cari odinioară erau cele mai înalte modele de zel, muncă creștinească și libertate și simplitate.” (W. T. -10-324) „Pastorul de la Fifth Avenue Baptist Church, din orașul New-York, Rev. Dr. Charles F. Aked, care a venit direct din Londra să ia conducerea ei, a zis în discursul său de Duminică:

„Vorbind cu parohienii mei—și ei sunt dintre cei mai reprezentativi din oraș—observ că spiritul depresiunii religioase e cu totul neegal celui al întreprinderii cu afaceri, a fabricilor, și construcției. În Statele-Unite continentale sunt cam 16,000,000 catolici. În vremea emigrării noastre, cu 90 ani înapoi, nu erau mai puțin de 15,000,000 catolici. Dacă toți ar fi rămas credincioși credinței lor, acum ar fi 45,000,000 în loc de 16,000,000. Și Protestanții au pierdut teren, asemenea, dacă se ia în considerare populația de azi a țării. Biserica noastră, baptistă, oglindește dezertăția generală. Creșterea numărului baptiștilor din America a fost egală numai unei pătrimi din cei născuți dintre noi, arătând că trei părți din patru dintre populația noastră baptistă ne-a părăsit. Descrășterea Creștinismului este universală.

„În Anglia Franța, Spania, Italia și Germania auzim ace-laș strigăt. De curând vorbiam cu un preot englez. El îmi spunea că în Anglia nu numai a scăzut mult numărul celor ce umblă la biserică dar și clasa acelor cari mai umblă la, biserici este dintre inferiori.

„Biserica nu are contact cu masele. Orice a progresat afară de religie. Clerul conține prea mulți bigoți, prea mulți plictisitori, prea mulți strigători ai iadului, pentru gândurile luminate de astăzi. Biserica este obligată să primiască candidați pentru preoție orice persoane respectabile. Tocmai în privința aceasta Baptiștii, Presbiterianii și Metodiștii arată, o greșeală mare în cei 25 ani din urmă.” (W. T. -08-324) „Rev. Charles A. Eaton de la biserică baptistă din Euclid Avenua, Cleveland, a spus următoarele: „În Italia, o treime a norodului mai dinafară, sunt mai mult sau mai puțin aderenți nominali ai bisericii de la Roma; o altă treime, probabil, simpatizează mai mult sau mai puțin cu biserica; pe când a treia parte sunt pe deplin dușmani, în aparență, nu numai a bisericii de la Roma, ci a oricărei formă de Creștinism. Intri în Franța—aceeaș poveste, numai de mii de ori mai agravată. Intri în Britania Mare, care o consider eu ca cea din urmă fortăreață a Creștinismului în lume cu un popor mai viguros și sănătos în ce privește interesele și simpatiile lui religioase decât oricare alt popor. Și care-i starea acolo? Bisericile ne-conformiste din Anglia, nu numai că n-au făcut nici un progres în anul trecut, ci, conform statisticei făcute, au pierdut 18,000 membri; biserică baptistă a Mării Britanii a pierdut în anul trecut 5,000 de credincioși. În anul 1905 erau aproape 7,000 de biserici presbiteriane, congregaționaliste și metodiste care în timp de 12 luni nu-și câștigaseră un singur membru. Într-un an decurând, în orașul New-York, conform unei statistici a dr-lui Aked, de la biserică baptistă din Fifth Ave-nue, 335 de biserici protestante au câștigat 386 membri. Această înseamnă, că 335 de biserici au câștigat câte un membru iar cincizeci și una, din ele.

câte doi, în 12 luni. Fraților, eu vă spun în dimineața aceasta, că Biserica Americană moare—ea moare! *Ea moare!* Să nu uitați de ceasta.” —W. T. -08-211.

„O declarație a Rev. Dr. Charles E. McClellan, pastorul bisericii Fairhill Baptist Church, că „Protestantismul din Statele-Unite decade și în curând va fi un lucru al trecutului”, a stârnit o furtună la a 53-a adunare a Asociației Baptiste de Nord din Philadelphia. Dr. McClellan a vorbit despre ceea ce numește el declinul Protestantismului, când a expus raportul în calitatea de președinte al comitetului misionarilor. „Spiritul Protestantismului moare în Statele-Unite. și în curând va fi un lucru al trecutului,” a zis el. „Philadelphia, atât denominațională cât și religioasă merge spre peire cu pași repezi. Nu de mult am asistat la serviciul divin în una din bisericile noastre, la care am fost invitat să vorbesc. Am găsit de față 19 bătrâni și un copil. Aceeaș situație se observă în toate orașele. Avem biserici mari, mărețe, dar public puțin, care dovedește că e ușor de adunat bani, dar greu de adunat oameni.”—W. T. -10-373.

Ca să fie gătită calea împăraților celor de la răsărit de soare.—„Acela trebuie să fie de sigur orb care nu poate vedea că minunatele profeții cari vorbesc de căderea Babilonului (Isa. 14:22; Ier. 50 și 51) nu s-au îndeplinit în totul prin Cir, Persul. O mare parte a profețiilor își așteaptă încă îndeplinirea în Babilonul mistic sau simbolic de astăzi. Regii de la Răsărit, sunt, după înțelegerea noastră, regii împărăției lui Christos, cari sunt totodată preoți—corpul lui Christos, Preoțimea Regală. „Și făcuși Dumnezeuului nostru împărăție și preoți, și vor domni pe pământ.” Din acest punct de vedere, Cir, care cu armata sa a răsturnat vechiul Babilon, a fost o icoană a lui Messia, Regele regilor și Domnul domnilor. (Isa. 41:25; 44:28; 45:1-14)” —W. T. -99-174; Apoc. 7:2. 16:13. *Și văzui trei spirite necurate.*—Arătând originea lor demonică. (Matei 10:1; Marc 1:26; Luca 4:33) „Poporul Domnului trebuie să facă deosebire între doctrinele prezentate ca adevăr—ei trebuie să „încerce spiritele” ori de ele sunt sfinte, bune sau rele, de la Dumnezeu sau de la cel Rău —Spiritul adevărului sau al rătăcire!. Aceste amândouă sunt introduse de profeți, sau învățători.”—E295.

Ca broaște.—Broaștele sunt guralive, gălăgioase au o privire foarte cuminte, gură mare, să umflă tare, și se aude numai ocăitul sau gura lor. În timpul acesta de „prăpădire al noroadelor și nedumerire al popoarelor” care a căzut asupra Creștinismului ca urmare a păcatelor lui, ocăitul înțelepților lui umplu acumă văzduhul. Actualmente toți genunchii „slăbesc ca apa,”—Ezek. 7:17; 21:7. Vezi în special Vol. IV 1-16.

Eșind din gura balaurului.—Cele trei adevăruri fundamentale ale istoriei sunt Căderea Omului, Răscumpărarea și Restaurarea. Exprimate cu alte

cuvinte aceste adevăruri sunt natura muritoare a omului, Christosul lui Dumnezeu și împărăția sa Milenială. Contra acestora Satana a opus trei mari neadevăruri, nemurirea omului, Antichristul și o anumită decepțiune care uneori este numită patriotism, dar care în realitate este omor, spiritul direct al diavolului.

Aceasta este ultima trăsătură încoronătoare a activității lui Satan. Celelalte două greșeli sunt cauza directă a acesteia. Războaiele din Vechiul Testament aveau toate scopul să illustreze luptele Creaturii Noi în contra slăbiciunii cărnii, și în nici un caz nu îndreptătesc uciderea oamenilor, ucidere care a prefăcut lumea într-o măcelărie universală. Nicăiri în Testamentul Nou nu este încurajat Patriotismul [o ură josnică în contra altora]. În toate cazurile totdeauna omorul, în orice formă, este oprit, totuși sub masca Patriotismului, guvernele civile ale pământului cer de la oamenii iubitori de pace să se jertfească pe sine și pe cei iubiți ai lor și să fie măcelăriți, și această o paradează ca o datorie cerută de legile cerești.

„Orice persoană mai însemnată din primii ani ai secol. XX era un campion înflăcărat al păcii. O serie de pacifiști într-o supraîncărcată cu gânduri și amenințări și aventuri de războaie, un grup de oameni cărora le plăcea să se plimbe pe o alee pe care ei au sămănat-o cu bombe și granate. Principele Bulow, Șir Henry Campell-Bannermann, Mr. H. H. Asquith, Mr. John Hay și Mr. Elihud Root, pacifiști temperați, cari știau să apere în mod elocuent cauza bunei învoeli internaționale, au devenit o ceată frumoasă de politician i iubitori de pace sub un cer negru de nourii încărcăți de război. Pressa engleză și germană vorbea de invaziuni și nevoia de a mări armătura în acelaș timp când 20,000 germani în Berlin, aplaudau și salutau vizita unui grup de englezi. În vreme ce 10,000 de băeți și copii la Tokio cântau cântece de binevenire ofițerilor noștri navali, în Statele-Unite se aflau alții cari cutreerău orașele făcând agitație pentru un război American-Iaponez. După fiecare nouă conferință de pace se auzia un strigăt nou pentru mai multe arme. În vreme ce se zidea Palatul Păcii din Haga, națiunile salutau descoperirea aeronavigației ca ceva mareț din cauza serviciului ce-l poate aduce *în caz de război*. Izvoarele din cari curgeau toate aceste puroaie negre și umflate de război erau toate așezate în taberele militare și navale a țărilor. Conducătorii armatelor și a flotelor erau aceia cari se înfricoșau la orice pericol nou, și pictau în colorile cele mai grozave pericolul, dacă nu se vor mai adauge regimente noi la cele existente și nu se vor construi noi vase de război, noi fabrici de munițiuni. În modul acesta parlamentele au ajuns să creadă că țara se află într-adevăr, în pericol, și căutând un motiv pentru a justifica nouile spese pentru război, au ales

maxima veche, păgânească— oferită de experții militari—„Dacă vrei pace, pregătește pentru război.” Tunurile nu se cereau ca să ucidă oameni cu ele—ci ca să servească de pază păcii. Nu se construiau vase de război pentru a se scufunda alte vase încărcate cu averi și oameni—ci să menție pacea, Armate uriașe și vase gigantice erau o fală a unei națiuni, dovezi frumoase ale iubirii lor de pace. Cheltuelile apăsau asupra națiunilor mai sărmene și ciunteau pe cele mai bogate dar ele răbdați această povară cu plăcere numai pentru binele cauzei.

„Cea mai fioroasă și mai mare nenorocire pentru omenire, ce bântue pe pământ, este militarismul. Numai sugestuniile diavolești pot ocupa mintea într-atâta încât e greu să te desbraci de ele. Experții navali ai Germaniei afundă imperiul German în datorii, surzi cu desăvârșire și fără să-și dea seama de furtunile ce se vor naște din acestea. Experții navali englezi construiesc dreadnoughturi, în vreme ce sărăcimea crește pe an ce merge, tot mai mult, și toate problemele nu reușesc ci devin mai alarmante. Experții navali ai Rusiei plănuiesc o nouă flotă de un bilion dolari, deși datoria națională a Rusiei este de 4 și un sfert bilioane dolari, și pentru a plăti cheltuelile ei curente ea este silită să împrumute în fiecare an 75 milioane dolari. Cu milioanele ei de oameni flămânzi, cerșetori, ce cutreeră stradele orașelor stând grămadă prin stațiunile căilor ferate, experții navali cer bani pentru tunuri și echipamente militare. „Asemenea altor friguri de acest fel, militarismul crește prin aceea și din ceea ce se hrănește, și dacă nu e oprit la timp prin măsuri energice el va arde pe toți cei ce suferă de el. Națiunile au pierdut rațiunea prin ingenio-sitățile lui Satan, care le-a întunecat mintea.

„Militaristul este comic în serioșitatea sa. El zice că dacă dorești pacea trebuie să te pregătești de război, și el știe foarte bine că unde oamenii se pregătesc de război prin purtarea de cuțițe încovăiate, pacea este un lucru ne mai auzit, și că unde fiecare este înarmat cu un revolver, lista sinuciderilor și omuciderilor este mai lungă. Ca și multe alte boli, militarismul este molipsitor. O națiune se infectează de la alta până ce se infectează întreaga lume. Se poate, întreabă unii, ca să înnebunească întreaga lume? Că poate să se smintească [să-și piardă mintea] o întreagă societate, s-a văzut la Salem, în vremea vrăjitoriei; că un oraș întreg își poate pierde capul, s-a văzut la Londra, pe vremea descoperirii prafului de pușcă; că un întreg continent poate deveni jertfa unei halucinații, s-a văzut atunci când Europa și-a pierdut pofta de viață, așteptând sfârșitul lumii în anul 1000. De ce nu s-ar putea crede că mai multe noroade, legate prin locomotive și electricitate, n-ar putea cădea pradă unei greșeli, și ar putea face pentru un timp, ceeace face un nebun? „Toate națiunile mari înregistrează astăzi mari deficite pro-venite în orice

caz de la conducătorii și experții navali și militari.

"În Germania , Italia , Austria, Anglia și Rusia stagnază totul, fiindcă toate fabricațiunile s-au confiscat pentru trebuințele armatei și ale flotei. În Statele-Unite desfășurarea mijloacelor noastre este oprită prin aceeași politică. Noi avem de adăpat milioane de pogoane de pământ sterp, avem de scurs milioane de pogoane de pământ mlăștinos, de construit canale de mii de mile în interiorul țării, de construit porturi, canale, posturi de păzit pădurile și pentru toate aceste lucruri de o însemnătate foarte mare n-arătăm decât numai puțină atenție. N-avem destui bani să plătim cum se cade salariile judecătorilor noștri din Statele-Unite, sau oamenii cari ne reprezintă în afară. Avem boli, nemiloase și teribile, ca molia țigănească, boli molipsitoare ca tuberculoza, pentru a cărei stărpire e nevoie de milioane dintr-odată."—C. E. Jefferson, Asociația Americană pentru Conciliațiune Internațională.—W. T. -09-179. [Acestea au fost scrise în an. 1909. De atunci Europa și-a pierdut capul pe care înzadar caută acum să-l găsească.—N. T.].

Primele spese ale guvernului Statelor unite [de Dolari 7,000,000,000] de la intrarea în războiul lumii au fost cu 27% mai mult din valoarea recoltei adunate în cel mai bun an al istoriei Americii. Această sumă ar acoperi țara cu șosele de macadam șase mile depărtare una de alta de la est la vest, de la nord la sud. Ea este cât dublul capitalului și surplusului din fiecare bancă din țară. Ea este egală cu toate cheltuielile ce le facem noi cu educația, de la grădina de copii până la universitate, într-un timp de zece ani.

„Războiul stă în mod deschis și violent în contradicție cu Creștinismul. Dacă războiul este drept, atunci Creștinismul este rău, un fals, o minciună. Dacă Creștinismul este bun, drept, atunci războiul este un rău, fals, o minciună. Dumnezeu descoperit de Isus, și de oricare conducător spiritual al omenirii, nu este Dumnezeu războaielor. El nu scoate sabia,—El nu cere jertfa sângelui omenesc. Spiritul Lui este iubire, legea Lui este pace, metoda Sa de convingere este iertarea, Legea Lui, dupăcum a fost tălmăcită și împărtășită de Isus Nazarineanul, este „iubiți-vă unii pe alții” „nu răsplătiți rău pentru rău”, „iertăți de șaptezeci de ori șapte” „biruiește răul cu binele, „iubiți pe dușmanii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, rugați-vă pentru aceia care vă desprețuiesc și vă prigonesc pe voi.” Pe un așa Dumnezeu cu astfel de legi, alții pot, dacă cred, să-l împace cu războiul. Eu nu pot; și ceea ce nu pot face eu, nu voi să mărturisesc să facă un altul. Dar trebuie să merg mai departe: eu trebuie să vorbesc nu numai de războaie în general, ci de acest război în special [1917]. Foarte mulți oameni vor admite, mai

cu seamă în timp de pace, că războiul este un rău afară din cale. Dar dacă se ivește un nor mic de război pe orizontul vieții națiunii sale nu mai gros decât o palmă, îndată încep a-și schimba mintea și atitudinea, și dacă norul crește până ce acopere întreg cerul, consideră pacea ca cel mai mare rău existent și războiul o operă drept sfântă.

„Aceasta cauzează mentalitatea, curioasă și ciudată, că toate războaiele în general sunt rele, dar că fiecare luat în parte este bun și la loc. Germanii înjură războiul, afară de cel actual, cu Anglia și Franța. Englezii condamnă războiul, dar exclud de la această sentință lupta ce o duc contra puterilor centrale. Dacă-mi spuneți că acest război se duce pentru integritatea legilor internaționale, trebuie să vă întreb de ce este dus numai contra Germaniei și nu și contra Angliei, care este asemenea un violator, deși mult mai puțin teribil, al drepturilor internaționale? Dacă-mi spuneți că el se poartă pentru a apăra dreptul neutralilor, atunci unde, când și care beligerant a considerat drepturile neutralilor, în acest război, și cu ce garanți, că după atâtea cheltuieli de bani și sânge, într-un viitor război nu vor fi călcate aceleași drepturi, de către o națiune care acuma se luptă pentru ele? Dacă-mi spuneți, ca el se poartă pentru asigurarea bunurilor și vieților americane, atunci trebuie să vă întreb, cum și în ce măsură e proprietatea și viața cetățenilor americani mai sigură, după declararea războiului decât înainte de el? Dacă-mi spuneți că acesta se poartă pentru cinstea națională a țării noastre vă întreb, de ce n-a fost atinsă cinstea celorlalte națiuni, cum este Olanda și Scandinavia, cari au suferit mai mult decât noi, dar cari, din motive de prudență, refuză de a lua armele? Dacă-mi spuneți că acesta este un război în contra aroganței și a unei agresiuni de nesuferit, trebuie să vă răspund că orice lovitură suferită, a fost înainte de toate, nu în contra noastră ci a Angliei, și trebuie încă de acum dovedit dacă Germania are scopul și dorința să ne atace. Dacă-mi spuneți că acest război este o luptă pe viață și pe moarte pentru păstrarea civilizației în contra barbarismului, atunci trebuie să vă întreb, de ce am rămas neutrali când a fost invadată Belgia, și ne-am trezit numai pe urmă—nu în urma strigătului celor măcelăriți pe diferite fronturi—ci în urma nesiguranței și riscului împrumuturilor noastre, ce capitaliștii noștri le-au avansat europenilor pentru conducerea războiului? Dacă-mi spuneți că acest război este ultimul refugiu într-o situație care n-a găsit nici un alt metod, cu toate că le-a încercat cu îndelungă răbdare pe toate, trebuie să vă răspund că aceasta nu-i adevărat—deoarece alte căi și mijloace de acțiune încercate de experiență și îndreptățite prin succes, au fost puse la dispoziția administrației dar au fost respinse cu o bună voință criminală.

„În ultimele ei cauze, acest război este urmarea

naturală a civilizației noastre necreștinești. Oamenii săi [ai civilizație necreștinești] înarmați, sunt crescuți din dinții de dragon ai diplomației secrete, ambiției imperialiste, mândria dinastică, comercialism hrăpăreț, exploatare economică în țară și în străinătate. La creșterea acestor dinți, America își are partea ei; și deaceia, e foarte natural, că trebuie să aibă parte și la culesul înfricoșatului seceriș. În cauzele lui imediate, acest război este urmarea directă a legăturilor comerciale necuvenite, crude, dar nu mai puțin inevitabile cu un grup dintre beligeranți. De aceea, participarea noastră la război, ca și războiul însuși, este politic și economic, *nici decum etic*, în caracterul lui. Cinstea, demnitatea și frumusețea cari se pot găsi în acțiunea noastră, se pot găsi în avântul curat și nepătat, care-l au astăzi multe inimi patriotice, dar nici decum în faptele reale ale situației. Războiul în sine, și ca atare, este nedrept și rău. Înflăcărarea lui va fi o crimă. Nu e nici un motiv, nici un scop nici o cauză în joc, care să îndreptățească pierderea vieții unui singur marinăr sau a urnii singur soldat în tranșee."—Rev. John Hayes Holmes, Biserica Lui Messia, Park Avenue .

Și din gura fearei.—Doctrina lui Antichrist despre dreptul divin al clerului a fost cauza directă și adevărată a marelui război. Această broască a ieșit din gura fearei Papale timp de șasesprezece secole. „Proclamația împăratului German către armata sa din Polonia zice: „Țineți minte că voi [armata mea] sunteți aleșii Domnului. Spiritul lui Dumnezeu s-a pogorât asupra mea pentru că eu sunt împăratul Germaniei. Eu sunt sabia lui Dumnezeu, reprezentantul Său, instrumentul celui Preaînalt. Durere și moarte să aibă acela care nu se supune voinței mele! Pentru toți aceia cari nu cred în misiunea mea, precum și cei lași din armata mea! Dușmanii poporului, german trebuie să piară. Dumnezeu cere peirea lor. El este care vă poruncește, prin mine, să îndepliniți voia Lui!" Preoții germani n-au avut un singur cuvânt de zis împotriva acestor blăstămății aduse asupra lui Dumnezeu, de unul care era o unealtă directă în mâna diavolului și care era influențat de acesta, după cum singur a admis după aceea. „Aceste doctrini false ale Evului Mediu au adus fructe teribile în acest război. Asemenea și învățătura despre chinul veșnic, care reprezintă greșit și hulește caracterul lui Dumnezeu, își aduce fructele ei rele. Milioane de oameni au fost făcuți să-și piardă credința în-tr-un Dumnezeu al iubirii și credința în Biblie ca Vestea Sa, în urma celor mai monstruoase blasfemii ale vârstelor întunecate. Eu pui toată răspunderea asupra sectelor și credințelor Creștinismului. Fac vinovați pe preoții a căror ochi au fost deschiși să vadă mai bine, că au neglijat Biblia, au neglijat poporul, și, în loc să-l scoată din întu-nerec, îl conduc într-o

direcție opusă—la Evoluție și Criticismul înalt și la tot ce e contrar cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu este încă rău înfățișat în lume. Crezurile vârstelor întunecate, pe dinafară, sunt încă strânse la piept. în timp ce pe dinlăuntru sunt urite, repulsive. O mare înșelăciune, o mare ipocrizie, ziceți? Eu răspund, da; din cele mai extraordinare pe cari le-a cunoscut lumea cândva. 200,000 de preoți mărturisii a lui Dumnezeu și a lui Chri-stos stau astăzi în fața lumii și predică legendele Vârstelor întunecate și încearcă să oprească poporul de a ajunge la cunoștința adevărului, în timp ce ei primesc banii și închinăciunea lui. Această ipocrizie, această blasfemie în contra lui Dumnezeu, această înșelăciune a poporului, faptul de a-i ține în întunec, nu rezervă pentru ei o mare pedeapsă, și nu e oare aproape?"—B. S. M.

„În toate țările beligerante preoții lui Christos fac pe agenții de recrutare. Se întrebuințează tot felul de argumente pentru a convinge pe tinerii țării contra învățăturilor Mântuitorului. Aceiași oameni cari obișnuiesc a râde că soldaților turci, din războaiele anterioare, li se promitea, în caz de moarte, un pașaport sigur pentru Raiul Ceresc—aceiași preoți întrebuințează acum toate mijloacele pentru a convinge pe tineri să meargă și să-și jertfească viețile în luptă. În vreme ce Germanii poartă pe fiecare steag în luptă și pe centuroanele soldaților—„Dumnezeu e cu noi", preoții englezi, scot texte din Biblie pentru a încuraja pe tineri să se înroleze, iar - ca să arunce o aureolă de glorie asupra soldaților morți în luptă folosesc Biblia care condamnă și nu recomandă uciderea." (W. T. -15-267) „Preoții se găsesc strânși cu ușa. Se așteaptă de la ei să fie credincioși țării lor, fie aceasta greșită sau nu. Se așteaptă de la ei să predice Războiul ca o voință a lui Dumnezeu și lupta lor ca o faptă frumoasă care va avea răsplata și binecuvântarea cerească. Ei trebuie să încurajeze recrutarea, în ascultare față de poruncile Regelui lor pământesc, și să violeze prin aceasta poruncile Regelui ceresc, care le-a spus să fie făcători de pace, să trăiască în pace cu toți oamenii și să nu ucidă, nici sub sancțiune legală nici altcum." (W. T. -15-276) „De curând, în Canada, Editorul s-a mirat de activitatea preoților de acolo—în special a acelora din Biserica anglicană. Unul, îmbrăcat în uniformă Khaki, parcurgea stradele în fruntea voluntarilor, întrebând de un prieten: „Te-am văzut în rândul voluntarilor?" Da, răspunse el: „Am vrut să îmbărbătez pe băieți." „Și aveai de gând să mergi la front, în tranșee?" Niciodată"; răspunse el. El amăgia numai pe alții, întocmai precum un taur, care se află în unul din abatoarele din Chicago, întâlnește animalele care trebuie să fie tăiate și ridicând capul în aer, se face comandantul lor conducându-le până la abator. Iar când ajunge acolo își cunoaște odăea unde e adăpostit și intră în ea, pe când

celelalte se îmbulzesc una peste alta și una după alta rămâne fără cap."—W. T. -15-259.

Și din gura profetului mincinos.—Unicul punct cardinal asupra căruia se înțeleg toți protestanții [profetul mincinos] este doctrina despre nemurirea omului, minciuna originală spusă în Eden. (Fac. 2:17; 3:4) Vorbind despre aceasta Domnul zice: „Când vorbește minciuna, vorbește *din ale sale*.” (Ioan 8:44) Vorbind iarăși despre aceeași amăgire Apostolul Pavel, referindu-se celor ce se închină fearei și chipului ei zice: „Pentru că n-au primit iubirea Adevărului, spre a fi ei mântuiți. Și chiar de aceea le trimete Dumnezeu lucrarea rătăcirii ca ei să creadă minciuni.” (2 Tes. 2:10, 11) În tot cazul expresia grecească pune articolul hotărât. Broasca ce iese din gura profetului mincinos este doctrina despre nemurirea omului. Aceste suflete amăgite acum cred în această greșală, și fără îndoială vor fi în stare să dovedească aceasta spre mulțumirea dra-conului. Această greșală zace la baza doctrinelor despre chinul etern și a trinității. Este o aluzie la 1 Ioan 4:13, că rătăcirea cea mai mare, asupra căreia profetul mincinos va insista mai mult, va fi aceea că Isus, când a venit de la Tatăl, a fost mai mult decât un om perfect, adică, avea în sine un suflet nemuritor. Apoc. 13:11, 13-15; 14:9, 11. 15:2; 16:2; 19:20; 20:10; Mat. 24:24.

16:14. *Căci sunt spirite de demoni.*—Vezi Ef. 6:12. „Noi suntem natural conduși de *asemănarea* influenței spiritelor rele după cum sunt descrise în Evanghelii pentru a com-; para efectul produs de demoni despre cari este vorba în versul acesta, cu exemplele *posesiunei* [„Cuprinderii de demoni”] despre cari cetim în alte locuri ale Noului testament”—Cook.

Făcătoare de semne.—Este foarte posibil că cea mai pu-ternică „dovadă” despre nemurirea omului va fi dată încă de acum, de profetul mincinos prin materializarea spiri-telor rele, poate mai întâi la adunarea predicatorilor, după aceea în public. Vom aștepta și vom vedea. Între timp, invaziunile mintale arătate în Apoc. 7:3 și 2 Tes. 2:11 vor veni desigur, ori dacă materializările fizice se vor realiza sau nu.—Apoc. 13:13, 14. „Ziarele de departe și aproape publică următorul caz „Fred E. Foscett, un tânăr mașinist din Orange, Mass., a atras atențiunea Profesorului James, de la Universitatea Harvard, și a altor membri conducători ai branșei din) Boston a Societății Americane de Cercetări Fizice, cari de- curând i-au dat probe. Foscett a turnat într-un lighean un quart [litru] de alcool, l-a aprins și apoi și-a spălat mâi-nile până la față scâldându-le aproape timp de zece minute în fluidul ce ardea, și a spălat apoi mâinile—aproape zcând, s-a scâldat în flăcările alcoolului. Dupăce Foscett a terminat, medicii de față l-au examinat, și n-au putut afla nici cea mai mică urmă de arsură sau rană. Apoi Fos-kett

le-a spus, că flacăra nu i-a produs nici cea mai mică sim-jițire de arsură, și că el nu” simția decât o adiere caldă și plăcută și nimic mai mult. A doua probă s-a făcut în casa Prof. James în Cambridge. Un om de știință, care era de față, a zis că Foscett a repetat toate experiențele sale în ziua anterioară, și atunci s-a dematerializat în mod ab-isolut și pozitiv. El părea, după cum am observat, că se disolvă într-un aer subțire, timp de 41 secunde și apoi s-a materializat iarăși.—Mat. 24:24. 2 Tes. 2:9.

Care spirite se duc la împărații lumii întregi, ca săi adune, la războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotțiitorul.—Din care îngrozitorul război European este numai anticipație.—Apoc. 17:14; 19:19.

„Această bătălie, care se va termina cu dărâmarea de-săvârșită a stăpânirilor de azi ale pământului, a și început. Adunarea armatelor se poate vedea foarte bine din punctul de vedere al Cuvântului lui Dumnezeu. Sabia Adevărului, deja ascuțită, va lovi în orice sistem rău și obicei civil, social și eclesiastic. Conflictul intern să produce deja. El va fi ca un foc ce mistue, iar sistemele omenești și rătăci-rile, cari timp de secole au ținut în lanțuri adevărul și au apăsât omenirea ce suferă, se vor topi înaintea lui. Da, adevărul—și cunoștința multă despre el—este Sabia care nedumerește și rănește capetele multor țări.” (Psa. 110:6; B101) „Marea mulțime nu se va convinge de adevărata stare a lucrurilor, până ce marea Babilon nu va fi pe deplin dărâmat și va fi frântă puterea lui asupra lumii. Atunci vor vedea că marea tulburare prin care vor fi trecut a fost aceea ce se numește în mod simbolic „Bătălia Zilei celei Mari a lui Dumnezeu Atotputernicul”; că în proporție cum au sprijinit răul și nedreptatea, ei s-au luptat în contra legii și a puterilor împărăției noi și a noului Stăpân al pământului; și că în proporție ce limba, peana, mâna, influența și mijloacele lor au fost folosite pentru a sprijini *dreptatea* și *adevărul* în orice subiect, într-atât de departe, ei s-au luptat alături de Domnul. Și în tot timpul, întregii tulbu-rări, vor fi în lume aceia cari vor mărturisi cauza Lui, vestind prezența Lui și stabilirea împărăției Sale, care este în opoziție cu puterile întunecului, cari sunt adevărata cauză a tulburării, a zguduirii și a schimbării societății rele de azi.—B141.

16:15. *Iată vin ca un fur.* — Uri fur vine pe neașteptate numai pentru a lua lucrurile scumpe, juvaere, pietre scumpe, etc.—Mal. 3:17; 2 Pet. 3:10. Apoc. 3:3; Mat. 24:42-44; 1 Tes. 5:2.

Fericit cine veghiază. — Fiindcă servitorii Regelui nu sunt de aceia, cari sunt neatenți, indiferenți și fără grijă, ti eredineoși și serioși; păzitori și veghetori ei văd că sunt *trei cuvinte* cu un înțeles deosebit, folosite cu privire la Venirea a Doua a lui Christos; anume, *parousia*, *epiphania* și *apokalupsis*. Parousia se referă la timpul mai de vreme al venirii a doua a Domnului în vreme ce apokalupsis se referă la

aceeaș venire, dar mai târziu, sau în partea a doua a ei." (W. T. -02-86) „Cuvintele grecești *apokalupsis* și *apokalupto* înseamnă revelațiune, descoperire, destăinuire [a unui lucru prezent mai dinainte, dar acoperit]. Numele celei din urmă cărți a Bibliei este din aceeaș tulpină—Apokalipse.sauDescoperirea.”—W. T. -02-92; 1 Cor. 1:7; 1 Pet. 1:7; Luc, 17:29, 30.

Și păstrează vestmintele sale. — Ține ferm la votul său de consacrare până la moarte.

Ca să nu umble gol. Precum fac bisericile nominale încă de la consiliul de război din Washington, Mai 6, 1917.

Și să vagă ei rușinea lui. În decursul epocii apokalupsis de acuma.(Apoc. 3:18),„Fiind expuse astfel în fața lumii că, sectele creștinismului sunt lipsite de ceea ce constituie starea creștinească.”—Cook.—Mat. 5:43, 33.

16:16. *Și-i [el] adună.*—Cele trei spirite necurate fac adunarea.—Apoc. 19:19.

La locul numit ebrește Armaghedon.—„Faptul că Sf. Ioan a întrebuințat un cuvânt [Har-Magedon] „nimicirea oastei lor”—ce nu se găsește în legătură cu oareș-care localitate sau întâmplare istorică, arată de la sine o tălmăcire figurativă. (Zach. 12:11) „Nici noi nu ne gândim la un război literal.” [Cook]. „Cuvântul „munte” în expresia Armaghedon—„Muntele Meghiddo”—seamănă să fi fost întrebuințat, pentru că Meghiddo se află într-o regiune muntoasă, deși bătăliile au avut loc într-o vale de alături, înțelesul acesteia este, că va fi, adică ca și cum ar fi, o bătălie decisivă care va hotărî predominarea religiunii adevărate pe pământ. Ceeace așteptăm noi, când se va îndeplini aceasta, este că va fi o mare desfășurare de puteri—o opoziție făcută împărăției lui Dumnezeu de către puterile amintite aici și care va fi decisivă în caracter.” [Barnes]. O altă formă în care s-a prezentat VoL. VI, *Smdii în Scripturii*, celor ce se închină fearei și chipului ei, se poate vedea în plaga întunecului căzută asupra. Egiptenilor și descrisă în Ex. 10:21-29.[Cele trei zile de întunec mare din țara Egiptului reprezintă cei trei ani de întunec mintal cu privire la războiul lumii și cari au precedat publicarea acestei ultime mărturii a bisericii [Voi. VI]. Pe când-se desfășura această plagă, Moisi a zis către Faraon „Eu nu voi mai vedea fața ta.” Și e tocmai așa; Pastorul Russell a trecut pentru totdeauna din fața Faraonului antitipic, Satana, în toamna anului 1916. Dar fiind ferm. încredințați că „lucrările sale îi urmează”, noi credem că el suprave-ghiază munca ce trebuie defășurată încă.—Vezi Apoc. 16:1.

16:17. *Și al șaptelea [înger].*—Vol. VII, *Studii în Scripturi*.

Vărsă cupa lui în cer.—Clericilor li-se pare că adevă-rurile puternice din Apocalips sunt îndreptate contra pu- terilor stăpânitoare de azi. Și poate că au dreptate. Im-rpărăția lui Christos și felul cum el va

conduce treburile pe pământ vor fi tocmai contrare sistemelor rele de azi, cari conduc afacerile pe pământ sub influența și stăpânirea lui Satan. „Frica despre descoperirea lui Isus Christos se va părea că s-a întins în întreg universul.” — Cook.

Și ieși din templu de la tron glas mare. — De la biserica adevărată a lui Dumnezeu.

Zicând: s-a făcut. — Vezi titlul acestei cărți. — Ezekiel 9:11.

16:18. *Și se făcură fulgere și vuet.* — S-au luminat toate locurile întunecate în cercurile eclesiastice, având ca urmare, o mare neliniște și tulburări printre aceste ceruri eclesiastice.

Și tunete. — De care au fost șapte, indicând o mare lățire a interesului în *Studiile în Scripturi*. Probabil că stimata preoțime va mai cauza multe tunete grozave contra adevărului. Dacă în trecut ei luminau mai mult și tunau mai puțin, lumea nu s-ar afla astăzi, în starea în care se află.—Apoc. 8:5.

Și sunete-Sunetele ce se vor auzi de la Turma cea Mare, după ce Mica Turmă va fi trecut dincolo de vâl, și care va desfășura energie fără seamăn în mijlocul unor greutăți neînchipuit de mari .- Apoc.15:8,5.

Și cutremur se făcu pe mare.—Revoluții sociale. Aceleași care se amintesc în Apocalips 8:5; 11:19; 1 Regi 19:11, care vor avea loc ca urmare a războiului cel mare.

Cum nu se făcu de când se făcu om pe pământ. — Uri socialism care va cuprinde toată lumea, și care în năzuințele sale de a cârmui lumea cu desăvârșire, va cădea.

Atât de tare cutremur, și așa mare. — „Căci atunci va fi suferință mare, cum n-a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi.” — Matei 24:21.

16:19. *Și se făcu cetatea cea mare în trei părți.* — Aceasta se poate înțelege astfel: Creștinătatea este împărțită în trei părți: Rusia bolșevistă, puterile centrale imperialiste, și guvernamentele reprezentative din Vest. Dar noi credem în o altă împărțire religioasă care e astfel: biserica răsăriteană, biserica papistă și grupul protestant, toate trei lucrând sub conducerea și influența papală. Dar o a treia explicație mai are loc, și anume: marii financiari, toți polticianii și apoi toți eclesiastici, cari laolaltă formează nesfânta treime din Apocalips capitolul 13. Se mai poate referi și la cetatea din Apoc. 14:20. — 2 Regi 2:10; 12:15.

Și cetățile neamurilor căzură.— Este vorba despre cetatea cea mare despre care se amintește la Apocalipsul 17:18. Deja toți ceilalți regi au băut îndeajuns din mânia lui Dum-nezeu, și acum a venit timpul pentru regele Seșacului. Ier. 25:26; Apoc. 14:8. *Și Babilonul cel mare fu adus anume înaintea lui Dumnezeu.*—„Așa de mare este iluzia «ă Creștinătatea reprezintă tronul și împărăția lui Christos pe pământ încât căderea Babilonului va

uimi pe toată lumea. Și, trebuie să se știe, că majoritatea din toate sectele creștinătății, nu sunt decât oameni lumești, cari nici idee n-au despre adevă-rata biserică a lui Christos și cauza ei. Toată sîrguința lor se reduce la o formă de dreptate și sfințenie, dar mai mult decît atît nimic nu pare a fi necesar; și fiindcă ei nu sunt concepuți de spiritul sfînt de aceea nu pot aprecia lucrurile spirituale din punct de vedere dumnezeesc. Pastor Russell. Vezi-Apoc. 18:5.

Ca să-i dea păharul vinului aprinderii miniei lui.—Acreala [vinul] viei pămîntului, cultivată de ei.—Apoc.

14:17-20; Ier. 18:14; Isa. 51:17-20; Ier. 25:26-28; Apoc. 18:6.

16:20. *Și orice insulă fugi.*—Chiar și guvernamele republicane vor dispărea în timpul anarhiei.

Și munții nu fură aflați.—Toate împărățiile pămîntului vor fi mistuite sau înghițite în timpul anarhiei.

16:21. *Și grindina mare.*—Adevărul, compact, și strălucitor venind cu o forță zdrobitoare. O mărturie concludivă de felul cum Vol. VII va apărea celor care se închină fearei și chipului ei.—Apoc. 11:19; Isa. 28:17; 30:31; Ezek. 30:13, 11; Iosua 10:11.

Ca de greutatea unui talent.—Cam 66 kg. (Mal. 3:19) O altă formă cum va apărea Vol. VII celor ce se închină fearei și chipului ei, se găsește în ultima plagă egipteană, omorînd pe tot întîi născutul egiptenilor. (Exod capitolele 11, 12) îndată ce s-a ivit această plagă, egiptenii, începînd de la Faraon și până la cel din urmă dintre ei, au pus mare sîr-guință ca să îndepărteze pe oasele lor, și erau în stare să-i dea toate juvaerele lor de argint [Turma cea Mare] și de aur [simbolul Turmei Mici]. În legătură cu declarația că „nu era casă în care să nu fie mort”, se admite că dacă vre-o sectă a rămas cumva uitată și necitată în lista de la Apocalips, capitolele 8 și 9, uitarea s-a făcut neintenționată [pe nevrute], și se va corecta în edițiile următoare.

Cele trei zile în care armata lui Faraon a urmărit pe jidovi în pustiu, pot să reprezinte cei trei ani în care toți servitorii lui Faraon vor fi înghițiți în marea tulburare a pășunilor unei omeniri înnebunite. Carele—sau organizațiile—lor, își vor pierde roțile.

Să pogoară din cer.—De la tronul Mielușelului, care stă dincolo de norii tulburărilor prezente. „Fulgerile sale luminează lumea, pămîntul vede și se cutremură; munții [împărățiile lui Satan de azi] ca ceara se topesc înaintea lui, înaintea Domnului a tot pămîntul... foc merge înaintea lui, și cu flăcări mistuește din toate părțile pe neamicii săi... nor și negură sunt în jurul lui.”—Psa. 97:2-5.

Peste oameni.—Asupra oamenilor—celor care se închină fearei și chipului ei, adevărat preoții.

Și defăimară oamenii pe Dumnezeu de plaga

grindinei.— În aparență, cartea, pentru un timp, nu se va bucura de o prea mare popularitate, „Îndată ce Dumnezeu a lăsat mînă liberă lui Satan, el a trimis pe Sebei să fure cirezile lui Iov și să ucidă pe servitorii săi; după aceea a făcut să se coboare foc din cer, care nu numai că a ucis pe servitorii lui Iov, ci a ars turmele de oi ale lui; apoi a trimis pe Chal-dei, cari i-au furat cămilele, și în sfârșit a produs un ciclon care a distrus casa în care fii lui Iov se aflau adunați pentru serbare, omorînd pe toți cei care se aflau în ea; iar în urmă de tot, el lovi pe Iov cu o boală care i-a acoperit tot corpul cu bube.”—Iov 1:9-2, 7.

Pentru că foarte mare este plaga ei.—Adevărul se re-varșă ca un puhoiu, încît surprinde pe închinătorii fearei și chipului ei.

APOCALIPSUL 17

CEA DIN URMĂ TREAPTĂ A PAPISMULUI

17:1. *Și veni unul dintre cei șapte îngeri.*—Volumul Șapte, al *Studiilor în Scripturi*.

Care au cele șapte cupe.—Explicația celor șapte plăgi asupra Babilonului simbolic.

Și vorbi cu mine.—Clasa lui Ioan, Biserica încă în came.

Zicînd: Vino, îți voi arăta.—În capitolele 8, 9, 16 și 18 ale Apoc. și prin întreaga carte a lui Ezek. Naum 3:3, 4.

Judecata desfrînatei celei mari.—Judecata Papismului, clasa Ioan o vede destul de clar din capitolele 18, 19 ale Apocalipsului.—Apoc. 19:2.

Care sade pe ape multe.—Stăpînește asupra popoarelor de pe pămînt.—Ier. 31:15; Apoc. 17:15.

17:2. *Cu care făcură desfrînări împărății pămîntului.*— „Statele și împărățiile din Europa de azi, pretind a fi state și împărății creștine, și pretind că regii lor domnesc „din grația lui Dumnezeu”, „prin dreptul divin”, adevărat prin ungerea papală sau a vre-uneia din sectele protestante.”— A268; Apoc. 18:3; Isa. 1:21; Ier. 2:20, 24; 3:6; Ezek. 16:15.

Și cei care locuiesc pămîntul fură îmbățați.—„O instituție atît de mare care a putut să îmbete toate națiunile cu învățăturile ei false trebuie să fie în adevăr o instituție înșeninată, sau să pară ca atare în ochii acelor cari au căzut sub influența marei puteri a paharului veninos.”— Pastor Russell.

De vinul desfrînării ei.—Doctrinile amestecate, parte adevăr, parte greșite, cari au adus la unirea bisericii cu statul,—desfrînare spirituală.—Ier. 51:7; Apoc. 2:20; 17:5; 18:3; 19:2. 17:3. *Și mă duse în spirit în pustie.*—„Toți acei carn vor să aibă o privire adevărată despre Babilon, trebuie, în sens spiritual, să-și ia poziția cu poporul adevărat a lui Dumnezeu—în pustie—în stare de separațiune de lumei și ideile lumești și de formalismul de

creștini, în stare de consacrare deplină, credincioșie și atârnare numai de Dumnezeu."—D27.

Și văzui o femeie.—Biserica romano-catolică.

Sezând pe o feară roșie.—Stăpânirea prin forță, sprijinul dasfrânării spirituale în decursul întregii vârste evanghelice.

Plină de nume de defăimare.—„Din Dicționarul eclesias-tic a lui Ferraris, care e o autoritate romano-catolică, scoatem următoarele pasagii, cari descriu puterea papală, cum e dată sub cuvântul *Papa*, articolul 2: „Papa este de o demnitate și înălțime atât de mare încât nu e numai un simplu om, ci, aproape Dumnezeu, și vicarul [reprezentantul] lui Dumnezeu... de aceea, Papa poartă o coroană triplă, ca rege al cerului, al pământului și al iadului. Nu, excelența și puterea lui nu sunt numai asupra lucrurilor cerești, pământești și cele inferne [din iad], ci el stă mai sus de îngeri, e deasupra lor și peste ei; așa că dacă îngerii s-ar abate de la credință, sau să nutrească sentimente contrare ei, ar putea fi judecați și excomunicați de Papa... el este o putere și demnitate atât de mare că ocupă unul și acelaș scaun cu Christos; așa că orice face Papa este ca și cum ar ieși din gura lui Dumnezeu... Papa este Dumnezeu pe pământ. Unicul principe al credincioșilor lui Christos, cel mai mare între regi, având putere supremă și nelimitată; căruia îi sunt supuse stăpânirile [guverna-mentele] pământești și cerești." Aceași autoritate spune mai departe: „Papa are o autoritate și putere atât de mare, că el poate modifica, schimba, declara, sau tălmăci Legea Divină. Papa poate uneori lucra chiar contra Legii Divine, prin limitarea și tălmăcirea ei, etc.”—B310.

Având șapte capete și zece coarne.—Vezi Apoc. 12:3; 13:1; 17:9-12; Dan. 7:7, 20; Apoc. 5:6; 1 Sam. 2:10; Deut. 33:17; 1 Regi 22:11.

17:4. *Și femeia era înfășurată în purpură.*—Simbolizând pretenția bisericii apostate la regalitate. „Sed împărăteasă, și vădovă nu sunt.”—Apoc. 18:7, 12, 16.

Și roșiu.—Simbolizând pretenția papismului că ajută la jertfa lui Christos, prin mijlocirea liturghiei, cumine- căturii și alte canoane mijlocitoare pentru iertarea păcatelor, pe cari papismul le-a practicat veacuri de-arândul, înlăturând jertfa de răscumpărare a lui Christos.

Și împodobită cu aur.—Simbolizând pretenția, că membrii ei sunt toți acei cari vor ajunge în urmă la natura și starea dumnezească, adică ei sunt membrii bisericii adevărate, când de fapt în ea n-a existat de cât curată neghină și de multe ori și mai rău.

Și peatră prețioasă.—Simbolizând pretenția că ea este unicul păzitor și posesor al prețioaselor juvaere ale adevărului și caracterului lui Dumnezeu.—1 Cor. 13:12; Mal.3:17.

Și mărgăritare.—Simbolizând pretenția că ea are toată puterea asupra acelor pe care Domnul i-a

răscumpărat prin moartea sa.—Mat. 13:45, 46.

Având pahar de aur în mâna ei.—Simbolizând pretenția că în mâna ei să află TOT adevărul Divin.—Ier. 51:7.

Plin de grozăvii și necurățeniile desfrânării ei.—„Babi-lonul, a fost o cupă de aur în mâna lui Dumnezeu, cu care îmbată tot pământul; din vinul lui băut-au popoarele, și de aceea popoarele au înebunit” [au fost îmbătate prin rătăcirile ei]. (Ier. 51:7-9).—C156; Apoc. 18:6; Isaia 65:4.

17:5. *Și pe fruntea ei nume scris.*—In cuvinte clare pentru toți cei eu mintea spirituală. [Și cât de curios, e faptul, că nu vede aceasta *fiecare!*]

Taina.—„Noi am atras de mult atenția asupra faptului că Scripturile numesc biserica lui Christos—„Misterul lui Dumnezeu”, fiindcă ea are să fie *corpul* Mesianic, oare, sub conducerea lui Isus, va stăpâni și binecuvânta lumea. Deasemenea am atras atenția, asupra faptului că Scripturile se referă la Babilon ca la un sistem prefăcut sau fals [care cuprinde atât pe mamă cât și pe fete—unele din ele mai puțin stricate, altele mai mult], și că el este numit „*taina fărădelegii*.” Trebuie să nu uităm că Satan este acela despre care Scripturile spun că a înșelat toată lumea în privința aceasta, făcând ca răul să pară bine și binele rău; lumina întuneric și întunericul lumină. Satan lucrează acum în fii neascultării (Isaia 5:20; Ef. 2:2) întocmai după cum el și-a oferit colaborarea sa Domnului nostru Isus Christos.”—E199; 2 Tesal. 2:7; Prov. 5:6.

Babilonul cel mare, muma desfrânatelor și a grozăviilor pământului.—„Deoarece papismul, maica, nu este un individ, ci un mare sistem religios, ca să ne ținem de simbol trebuie să ne așteptăm la ivirea altor sisteme religioase cari să se potrivească ilustrației de fiice, cu asemenea caracter ca al ei. Ilustrației acesteia îi corespund întocmai diferitele organizații protestante. Sistemele fiice s-au născut de la mamă într-un timp de mari dureri și vaete, și fură născute fecioare—curate.” [D29] „Dar unii creștini sinceri, poate ar fi doritori să întrebe.—„Dacă toată Creștinătatea va avea soarta Babilonului, atunci ce va deveni din Protestantism, din rezultatul mare-i Reformațiuni?” întrebarea este importantă; dar noi invităm pe cetitor să considere [observe] că Protestantismul, așa cum există astăzi, nu este rezultatul mării Reformațiuni, ci a decadenței ei.” —D28; Ezek. 16:44; Osea 2:2-5; Isa. 1:21; Apoc. 18:9; 19:2. „Pretenția la succesiunea Apostolică și autoritatea clericală sunt tot așa de urmărite de unii clerici protestanți ca și de preoțimea papală. Iar dreptul de judecată individuală privată,—tocmai temeiul sau principiul fundamental al protestării împotriva Papismului, care a condus la marea Reformațiune,—este acum tot așa de dușmănit de Protestanți ca și de papiști. Protestanții par a fi uitat,—pentru că ei de fapt nu iau în

seamă,—adevăratele cauze ale protestării de la început, și, ca sisteme, ele cad iarăși în brațele „Sfintei [?] Maicei Biserici.” „Dați-ne voie să ne deschidem brațele frățești față de voi” [zicea papa Leo, către Protestanți, în faimoasa sa enciclă către „Principii și Popoarele pământului”], „și să vă invităm la uni-rea care nu a lipsit niciodată din Biserica catolică, și care nici nu poate cădea vre-o dată. Maica noastră comună, de mult v-a tot chemat la sânul ei.” Doctrina despre „dreptul divin al regilor”, propovăduit și sprijinit de aproape toate sectele, este temelia vechiului sistem civil, și a dat multă vreme autoritate, demnitate și stabilitate statelor din Europa; iar dogma despre puterea dumnezească a preoților a împiedecat pe copiii lui Dumnezeu de a progresa în lucruri dumnezeiești ținându-i legați în lanțurile superstiției și ignoranței, pentru venerarea unor persoane falibile și ținerea doctrinelor, tradițiilor și tălmăcirilor lor asupra Cuvântului lui Dumnezeu, întreagă această ordine de lucruri va cădea și se va pierde în bătălia mare a acestor zile—o ordine de lucruri care prin secole dearându-l a ținut norodul sclav și docil sub conducerea puterilor civile, sociale și religioase. Toate acestea s-au întâmplat cu permisiunea lui Dumnezeu [nu hotărâte și aprobate de dânsul, după cum socot ei]. Dar deși, în sine, lucrul a fost rău, totuși a servit și un scop bun, împiedecând anarhia pentru un timp, care este cu mult mai rea, fiindcă oamenii nu erau pregătiți pentru a face ceva mai bun pentru ei, fiindcă nu sosise timpul pentru împărăția Milenială a lui Christos. De aceea Dumnezeu permite diferitele amăgiri cari să-i țină pe oameni în frâu până la „timpul sfârșitului”—sfârșitul timpurilor păgâne [cari au expirat la 1 Octombrie 1914].—D33.

17:6. *Și văzui femeia îmbătată de sângele sfinților.*—„Dar sângele Protestanților nu se numește sângele sfinților, mai mult de cât sângele hoților, omorătorilor, și altor rău făcători, pentru a cărui vărsare, ordonată de justiție, nici un stat sau autoritate nu este răspunzătoare.” [Traducerea lui *Rhemish* [catolică], explicația din josul paginii. [B320] Cu această idee în cap, se explică de ce papismul a fost atât de zelos să spele străzile cu sânge de om, cum s-a întâmplat în noaptea Sf. Bartolomeu, și zeci de alte asemenea nopți.—N. Trad. „Și în ea fu aflat sânge de profeți și de sfinți și de toți cei înjunghiați pe pământ.” „Fiind că vărsară sânge de sfinți și de profeți.”—Apoc. 18:24; W. T. - 04-236; Apoc. 16:6.

Și de sângele martorilor lui Isus.—Mulți dintre acești martiri vor fi fără îndoială onorați cu un loc în Turma cea Mare. (Vezi Apoc. 7:9) Această Scriptură a fost îndeplinită în veacul întunecat, dar noi suntem încă tot în veacul întunecat și vom fi, până ce acest sistem va fi distrus de pe pământ. Pentru a fi creștin

se cere mai mult, de cât numai o simplă mărturisire a unei credinți oarecare. „Iezabel are astăzi fiice—sisteme numite protestante—cari exercită în mare măsură spiritul maicei. Prin influența ficelor anti-tipicul Ilie se poate aștepta la prigoniri în viitor, ațâțate de maica lor, și duse la îndeplinire de către fiice, după cum este arătat tipic în cazul lui Ioan Botezătorul, decapitat de Irod la cerința Salomei dar după îndemnul Erodiadei, mama ei—Iezabel.”—W. T. -04-237.

Și văzând-o.—Deosebind caracterul ei adevărat.

Mă minunai minune mare.—Că Domnul permite să existe o astfel de instituție.

17:7. *Și îmi zise îngerul.*—Volumul șapte, *Studii în Scripturi*.—Vezi capitolele 4, 5 și 6.

Pentru ce te minunași.—Aceasta este la loc și necesar.

Papismul a fost dinainte văzut și îngăduit ca o parte a minunatului plan a lui Dumnezeu pentru desvoltarea și probarea Bisericii sale, dovedind cine sunt cei vrednici să ia parte la prima înviere spre a fi moștenitori cu Christos.

Eu îți voi spune taina femeii. — Biserica apostată din Roma.

Și a fearei care o poartă. — „Stăpânirea prin violență—, care acum este reprezentată prin guvernele beligerante [în războiu].

Care are cele șapte capete și cele zece coarne. — Vezi Apoc. 12:3; 13:1. La explicarea acestui capitol am fost ajutați în mare parte de următoarea scrisoare: „Cererea voastră de a-mi expune părerea asupra celor ce am înțeles eu din așteptările Pastorului Russell cu privire după o cugetare mai îndelungată și meditare asupra acestei chestiuni m-am hotărât să vă expun următoarele: Pastorul Russell a declarat că sunt posibile trei moduri de îndeplinire ale acestui capitol, dar el nu voia să se pronunțe care din cele trei ar putea fi adevărata tălmăciere pentru motivul că acest capitol nu poate fi tălmăcit într-un mod hotărât până după înfăptuirea lui. El a declarat că acest capitol este cheia la toate simbolurile, profețiile și figurile din Apocalips, cari se găsesc încă învăluite în mister. De nenumărate ori, l-am rugat pe Pastorul Russell, să-mi spuie părerea sa cu privire la cele trei moduri posibile de înfăptuire; dar el a tăcut absolut cu privire la două din acestea, expunându-și părerea numai cu privire la al treilea mod despre care credea că va fi acela în care se va înfăptui profeția. „Prin feara pe care o văzuși că era, și nu i este, și are să se suie din abis și să meargă spre peire”, noi înțelegem Imperiul Sfânt Roman — Biserica și Statul, — unite în putere de la 799 până la 1799. Fraza — „pe care o văzuși”, — se referă la domnia de o mie de ani a Papilor, iar cuvintele: „Și nu este”, se referă la neexistența prezentă a Imperiului în putere, și expresiunea: „Și are să se suie din abis să meargă spre peire”, se referă la resta-

bilirea Sfântului Imperiu Roman, în putere și apoi, mai târziu, nimicirea lui complectă. Declarația „când va veni trebuie să rămână pentru un scurt timp”, a fost înțeleasă de Pastorul Russell în sensul că feara va domni numai puțin timp. Ca răspuns la întrebarea făcută asupra acestui punct, Pastorul Russell a declarat că el nu crede că acest timp scurt ee poate tălmăci în zile, luni, sau ani, ci în sensul că e vorba numai de un timp scurt. În versul 12 cetim că „cele zece capete care le văzuși sunt zece împărați, ca unii care nu luară încă împărăție, ci ca împărați primesc stăpânire un singur ceas cu feara.” Aceasta pare că expune părerea Papei cu privire da diferiții regi din Europa, cari până în prezent n-au primit ungerea oficială a Papei, și prin urmare nu și-au primit încă împărăția lor. Dacă aceasta este așa, atunci ar însemna, când” Papa i-ar unge pe acești regi și i-ar declara că ei domnesc cu dreptul divin, și prim aceasta ar primi în mod oficial puterea de regi, ar domni cu Papa și împreună cu el ar reconstitui puterea fearei, sau ar ridica pe feara la putere.

17:8. *Feara pe care o văzuși.*—Sistemul domniei prin violență—Papismul.

Era.—A exercitat stăpânirea până la 1799 d. Chr.

Și nu este.—N-a avut nici măcar o umbră de putere temporală de la 1870 încoace. De atunci ea a fost în uitare, „în abisul fără fund.”

Și are să se suie din abis.—„Scrisori particulare de la Vatican, primite de Dr. A. Palmieri de la librăria Congresului, un renumit scriitor în materie eclesastică, anunță că Papa Benadict al XVI e pe cale de a institui o comisie de patru cardinali pentru a pune din nou în mișcare planul început de Papa Leo al VIII și abandonat de Papa Pius X, care prevedea o reunire a Creștinătății și întreținerea de legături prietenoase cu biserica anglicană. Dr. Palmieri a apus că noua mișcare, după cum a fost schițată de el, va fi îndreptată în deosebi spre stabilirea unei uniuni între Biserica Rusă și Papistă și spre o reexaminare complectă a validității ordinațiunilor Anglicane și Episcopale, cari au fost negate de bula papală—„Apostolica Sedis”, a Papei Leo X. Interesul Papei, pentru problema unității creștine, se zice că a fost silit de progresul de curând al congresului lumii, inițiat de Biserica Episcopală Americană.

„Noul Papă”, spune Dr. Palmieri rezumând informațiunile primite de la Roma, „a luat o mare parte în năzuințele națiunilor neutre pentru a restabili pacea între oameni. Națiunile puse de Vatican au fost încurajate nu numai de spiritul umanitar, ci și de dorul unei reuniri creștine și de a pune capăt odată conflictului care de multă vreme a îmbucă-tătit bisericile creștine, încercările Papei Leo XII pentru a uni Creștinătatea au fost oprite brusc de Pius al X-lea, care tindea să facă o reformă internă a clerului catolic și și-a îndreptat toate eforturile

pentru înfrângerea modernismului [înaltul criticism și evoluția]. Benedict XV, credea ca a sosit timpul să reinvie politica lui Leo XII, fiind că o restabilire a unei păci politice ar fi primul pas spre noile încercări de a împărți creștinătatea în cât mai multe secte. Vaticanul e de părerea că slavii ortodoxi vor fi chemați în curând la o parte mai activă în viața popoarelor din Vest, fie protestante sau catolice, și e nevoie să ajungă la o înțelegere cu ei, pentru a înlătura relele provenite din intoleranța religioasă. Comisiunea instituită a cardinalilor se va ocupa cu atenție de toate încercările de unire cari se manifestează din canid în când în biserica ortodoxă, și să întreție legături prietenoase cu biserica Anglicană. Una din datoriile cele mai de seamă ale noiei comisiuni va fi o examinare deplină a tuturor argumentelor pro și contra în ce privește validitatea ordinațiunilor bisericei Anglicane. Bula Scaunului Apostolic, dată de Leo X, a stabilit în mod negativ chestiunea acestei validități, dar în general școlile teologice arată o atitudine mai favorabilă față de recunoașterea validității ordinelor Anglicane, și noua comisiune de cardinali vor da p deosebită atenție motivelor ridicate de divinitățile [preoțimea] rusești și Anglicane în contra hotărârei luate de Papa Leo X. Pretenia cu biserica Anglicană este mult apreciată la Roma, pentru că ea poate servi de punte de unire între romano-catolicism și ortodoxismul din Rusia.” [W. T. 17-52] Noi presupunem că planul Papei de mai sus va reuși. Aceasta este suprema șansă pentru creștinism a-și dovedi puterea sa de a conduce lumea afară din întunerecul în care se află, spune *Northwestern Christian Advocate* (Methodist Chicago), și se miră adesea de crești-nătatea organizată care „a căzut—a căzut neglorios—in 1914, va cădea iarăși în ocaziunea ei de aur.” (Literary Digest) „Un vechiu scriitor a observat că Feara reapare din abis (vezi la cap. 11:7) fără diademe, ca și când, în această ultimă fază, ea ar simboliza mai curând violența furiei populare de cât sfînțenia prescriptivă a supremației monar-hice.”—Cook.

Și să meargă spre peire.—Va fi distrusă cu desăvârșire de mâinile masselor, pe cari le-a înșelat atât de amar.—Apocalipsul 17:11.

Și se vor minuna.—Vor fi uimiți, în perplexitate și neputincioși, „la reîvierea fearei.”—Cook.

Cei care locuiesc pe pământ.—Toți creștinii independenți, neamestecați în sistemele legilor fearei însăși sau a chipului ei.—Apoc. 13:13, 14.

Al căror nume.—Ca o clasă, nu ca indivizi.

Nu este scris în cartea vieței.—Dar nu numai de cât în așa numitele cărți bisericești, ținute pe pământ pentru scopuri de biruri și colecte.

De la întemeierea lumii.—„Cartea sau tuiul care prevedea viața în cel mai înalt grad, pe planul divin, pentru o anumită clasă aleasă, a fost pregătită de la

începutul lumii. Numele au fost scrise în ea, după cum fiecare din această clasă s-a consacrat, punându-se pe sine sub condițiunile chemării dumnezeiești. În felul acesta cartea sau tuiul ar reprezenta scopul original a lui Dumnezeu de a avea o biserică, al cărei cap să fie Domnul nostru Isus Christos. (Apocalips 3:5)"—W. T. 99-265.

Deși văd feara că era și nu este și de față va fi.—Restaurarea imperiului Papal.

17:9. *Aci este mintea care are înțelepciune.*—O problemă care pentru a fi înțeleasă se recere ajutorul Domnului.—Apocalipsul 13:17.

Cele șapte capete sunt șapte munți.—împărățiile enumă-rate în. Apoc. 12:9.

Unde sade femeia asupra lor.—Peste cari ea odinioară domnea în toată puterea. Multe lucruri din Apocalips sunt scrise astfel că se pot tâlmăci atât simbolic cât și literal, hotărâte astfel de Domnul ca să facă înțelesul cărții imposibil altora, decât numai celor consacrați pe deplin. Următoarele rânduri arată tâlmăcirea reală a acestui text care sună mai mult celor neconsacrați. Dar arată că Maica desfrânatelor își avea locuința principală la Roma. Și când știm cine este Maica, nu mai e cu neputință de a recunoaște și pe fiice. Roma este numită în Istorie „cetatea celor șapte coline.” „La început Romulus s-a așezat, se zice, numai pe muntele Palatin. Cu acesta s-a unit înainte de finea domniei lui Capitolinul și Quirinalul; iar Tullus Hostilius, Celiul; An-cus Martius, Aventinul; și în sfârșit Serviu Tullius a adăugat Sqrilinul și Viminalul, înconjurând toate șapte colinele cu un zid de piatră. Pe măsură ce statul se mărea, s-a mărit și orașul.” [Brit] Totuși n-ar fi cu putință să se mărginească această explicare la șapte forme de guvernământ care au stăpânit asupra Domnului. Aceste guvernamente au fost multe altele. Numai în decursul secolului al 19 au fost șapte—republica Romană de la 1798; imperiul de la 1805; anexarea de la 1810; restaurarea puterii temporale de la 1814; revoluția de la 1848; restaurarea puterii temporale de la 1849 și ocupația Italiană din 1870.

17:10. *Și împărății șapte sunt.*—Șapte forme de guvernământ ale SFÂNTULUI IMPERIU ROMAN, modelul particular de guvernare al diavolului.

Cei cinci căzură.—(1) Perioada regală, de la 753 a Chr. până la 510 a. Chr. „Regii” acestei perioade nu erau numai „simpli șefi ereditari și patriarhali ai unui grup, capul preoțesc al unei comunități, legați la un loc, sacra ordinară, sau magistratul unui stat, ci un amestec a toate trei,”—Brit.

(2). Republica, de la 509 până la 451 și de la 448 până la 660 a. Chr. „este un fapt caracteristic romic, transformarea ei din monarhie în republică s-a făcut cu cea mai mică schimbare ale formelor de guvernare existente. Titlul de rege s-a păstrat, deși numai ca și al unui ofițer religios [*rex sacrorum*], în

sarcina căruia s-au transferat unele din funcțiunile relilor anterioare. Cei doi pretori consulari, aleși în fiecare an, erau considerați ca succesorii puterii regale depline, având comanda supremă și dreptul de a tâlmăci auspiciile, fiindu-le încredințate direct de către întemeietorul orașului.” [Brit] (3) Decemviratul, o stăpânire de zece oameni de la 451 la 449 a. Chr. (4) Triumviratul, o stăpânire de trei oameni, de la 59 la 49, și de la 43 la 28 a. Chr. (5) Dictatorul Cesarului, de la 48 până la 44 a. Chr. Toate aceste forme de guvernământ ale sfântului Imperiu Roman s-au nimicit cu desăvârșire.

Unul este.—Draconul, reprezentat și azi prin puterile războinice din Europa. (Vezi comentarul la Apoc. 12:3, 4, 7, 9, 13, 16, 17; 13:2, 4, 11; 16:13) Domnia papismului în decursul vârstelor întunecate, atât în puterea ei directă temporală, cât și prin guvernamentele pe care le-a controlat și le-a influențat, tocă a fost—după cum s-a arătat—numai o altă formă de guvernare a Romei păgâne, în general numit Imperiu, dar în Apoc. numit Dracon Diavol, și Satan. *Și celalt.*—Forma finală, de arbitru [ori care i-ar fi titlul oficial: probabil bolșevismul].

Încă n-a venit.—Dar trebuie să-și facă apariția după sfârșitul războiului, poate pe la începutul anului 1918. (Vezi comentariile la Apoc. 16:17-21; Ex. 10:23) Pastorul Russell a prezis că *întunerecul* va începe în 1914, și așa s-a întâmplat!

Și când va fi venit trebuie ca el să rămâie puțin timp.—Limbajul este indefinit, cuvintele „trebuie ca el să rămâie” sunt destul de emfatic. Timpul despre care se vorbește aci va fi un timp în care să se pună la încercare răbdarea bisericii.”—Cook.

17:11. *Și feara care era.*—Oare a exercitat odinioară o stăpânire temporală și care prin influența guvernamentalor Europene, a condus și stăpânit într-un timp toată lumea.

Și nu este.—N-are acum nici o stăpânire temporală. *E al optălea.*—Al optălea corn care a luat locul celor trei smulse (Apoc. 12:3); tot odată forma finală a SFÂNTULUI IMPERIU ROMAN.

Și din cei șapte este.—A crescut prin aceea că au fost smulse cele trei. Papismul este sau a șaptea sau a opta formă, depinde din punctul de vedere prin care privim acestea. Dacă privim din punctul de vedere că în decursul vârstelor întunecate a stăpânit în mod separat Draconul [după cum au făcut, când au exercitat puterea temporală], atunci forma sau înfățișarea lui nouă, va fi forma a opta, iar stăpânirea lui în decursul vârstelor întunecate poate fi considerată ca forma a șaptea. Dacă însă privim din punct de vedere ca fiind părtaşă cu Draconul la stăpânirea Creștino-Păgâni din vârstele întunecate, atunci forma lui viitoare va fi forma a șaptea. În orice caz a opta formă va fi una din cele șapte; iar recăștigarea puterii temporale de acum, va fi cauza directă a distrugerii complete a Papismului.

Și merge spre peire.—„Daniel, reprezentând pe sfinți, zice (Daniel 7:11): „Priveam atunci [după ce a trecut stăpânirea ei nu mai era în putere de a distruge adevărul, puterea poporului sfânt], *pentru* vuetul cuvintelor sumețe ce vorbea cornul, și priveam [că ea n-a primit putere asupra sfinților și adevărului, a avut însă un alt efect] până ce s-a ucis feara, și corpul ei s-a pierdut și s-a dat focului spre ardere”—în focul anarhiei. Nimicirea celorlalte rămășițe ale vechiului Imperiu Roman, cauzată de influența rea a Papismului care a continuat mai departe cu bombasticile ei cuvântări și pretențiuni, chiar și după ce stăpânirea ei a dispărut, este în felul acesta arătată clar.”—C68; 2 Tes. 2:3. 17:12. *Și cele zece capete care le văzuși.*—Trei din ele au fost smulse la început pentru a face loc ca să se desvolte Papismul.—Vezi Apoc. 12:3; 13:1; 17:3; Daniel 7:7, 8, 20; Apoc. 5:6; 1 Sam. 2:10; Deut. 33:17; 1 Regi 22:11.

Sumt zece împărați.—Stăpânitori, regi, împărați, țari, kaizeri, prezenți și toți acei cari au condus la măcel pe urmașii celor zece puteri cari formau la început Imperiul Roman.

Ca unui care nu luara încă împărăție.—Vor o recunoaștere oficială din partea farsorului „rege al regilor” și domn al domnilor.”—Papa.

Ci ca împărați primesc stăpânire.—„Faptul că lipsește diadema, arată că împărăția lor nu este în deplină putere regală, ci ca ceva trecător; numai ca și cum ar fi.”—Cook.

Un singur ceas cu feara.—„Un ceas din versul acesta (17:12) poate să însemne un an, sau ceva aproape. Cuvântul în grecește este *hora*. Acesta e același cuvânt care l-a folosit Domnul când a vorbit despre Ioan Botezătorul și a zis: „Acela era luminătorul care ardea și lumina, și voi ați dorit să vă veseliți pentru un timp [*hora*—cam un an—timpul serviciului lui Ioan înainte de a fi întemnițat] în lumina lui.” (Ioan 5:35; W. T. -04-60) În chestiuni atât de delicate, care sunt a se împlini în viitor, noi ne dăm numai părerea în ce privește înțelesul ce-l pot avea expresiuni ca acestea. „Ori cine fie pe deplin încredințat în al său cuget.”—Rom. 14:5; 17:13.

Aceștia au un singur gând.—Toți desperează și-și pun toate stăruințele ca să oprească grozava măcelărire de vieți omenești, văzând ce-a făcut tatăl lor, diavolul, cu ei prin aceea că s-au supus și au servit instituțiilor sale.

Ei dau fearei atât puterea cât și stăpânirea lor.—O sprijinesc în stăruințele ei, în aparență laudabile, dar de fapt

egoiste, de a aduce pace pe pământ. „Depun la îndemâna ei toate mijloacele de care dispun.”—Cook. 17:14. *Aceștia se vor război cu Mielușelul.*—Vor încerca să înnăbușe și să suprimă vestea adevărului prezent, ceea ce și încearcă dar fără

succes.—Psalm 2:1-12; Apoc. 16-14; 19:19. *Și Mielușelul îi va birui.*—Biserica adevărată n-are de ce să se teamă; Dumnezeu este în mijlocul ei, și-i va ajuta Consacrarea ei este până la moarte, iar privilegiul este] de ași dovedi credincioșia: „Nu este ucenic mai presus de cât învățătorul, nici slugă mai presus de cât stăpânul său. Destul este ucenicului să fie ca învățătorul său, și sluga ca stăpânul său.”—Mat. 10:24, 25.

„Probabil că în nizuințele sale de a se păstra pe sine Ba-ibilonul cel mare—creștinătatea păgână organizată—văzând cum îi dispare puterea în politică precum și influența asupra noroadelor care a exercitat-o prin puterea preoțească, răspândirea adevărului poate fi oprită ca stricătoare sistemului său. Și probabil la punctul acesta clasa Ilie hotărâtă să vestească adevărul până la urmă, va suferi violență, va trece în preamărire și va scăpa de partea cea mai grea a mării tulburări ce are să vie—tocmai în criza cea mare când oamenii vor începe a simți că trebuie de luat măsuri drastice, pentru susținerea clădirei creștinătății care se clătină. Deși timpul exact al eliberării sau „schimbării” ultimelor membre ale trupului lui Christos, nu se spune în mod hotărât, totuși timpul se poate socoti aproximativ ca fiind ținută ce se va închide ușa.—Matei 25:10”—C231.

Pentru că este domn de domni și împărat de împărați.—Ține sub un control desăvârșit întreaga situație—este adevăratul Papă.—1 Timot. 6:15; Apoc. 19:16.

Și cei împreună cu dânsul chemați sunt. Dacă ei aud, înțeleg și păstrează consacrarea desăvârșită până la moarte (Apoc. 19:9). Acest pasagiu, în grecește, arată că și ei, ca și Mielul, îl vor birui.

Și aleși.—Aleși îndată ce îndeplinesc condițiile, presupunând că mai sunt locuri vacante [goale]. *Și credincioși.*—„Ușa ocaziunii de a lua parte, împreună; cu Domnul nostru Isus Christos în opera vârstei evanghelice, se va închide când va veni noaptea în care nimeni nu va putea lucra. Și pentru toți aceia care nu vor fi desfășurați mai dinainte, prin serviciul credincios, caracterul sâr și nu vor fi dovedit simpatia, devotațiunea, dragostea zelul lor, pentru Domnul și adevărul său (Mat. 10:37; 1 Marc 8:38), atunci va fi târziu să facă aceasta. Lăsarea l acestei nopți asupra lumii, evident, va pune stavilă îm-prăstierii adevărului, care rău înțeles de public în general, va fi învinovățit de a fi cauza anarhiei și tulburării ce vor predomina atunci, în loc ca să fie înțeles așa cum se cuvine el, ca descoperind gândul Domnului, și descoperirea sa cu privire la venirea acestor tulburări asupra lumii și [adevărurile lor cauze.”—C210; Apoc. 2:10.

Și-mi zice: apele pe care le văzuși, unde sade desfrânata.—Vezi Apoc. 17:1, 9.

Popoare și gloate sunt și neamuri și limbi.—Și, de

aceea, nu sunt ape literale sau munți literali, sau forme de guvernământ care au stăpânit în Roma.—Isa. 8:7.

17:16. *Și cele zece coarne pe care le văzuși.*—Conducătorii Europei și Americii, împreună cu supușii lor urmași ai celor zece puteri care formau la început vechiul Imperiu Roman.

Și feara.—Restabilirea puterii temporale a Papei la Roma și în alte părți. În cele următoare, luate dintr-un jurnal catolic de curând, vedem un exemplu de îngâmfare și amenințări: „Papismul își va recâștiga puterea lui temporală, pentru că el este folositor și convenabil Bisericii catolice. Ea dă capului Bisericesc o mai mare libertate și o mai mare putere. Papa nu poate fi mai mult supusul Regilor. Aceasta nu corespunde cu oficiul său divin. Această mărginire strâm-torează și-i micșorează posibilitatea pentru bine. Europa a recunoscut influența lui și se va vedea silită să i-se plece într-un timp de nevoie, mai mare de cât cel de față. Răsturnările sociale și mâna roșie a anarhiei, îl va încorona pe Leo sau" succesorul său cu adevărata putere simbolizată prin al treilea cerc, și care era pe vremuri recunoscută de întreg universul." Da, îndată ce va veni ziua tulburărilor, eclesiasticismul va încerca să se folosească de puterea și influența sa din ce în ce mai mult pentru ași asigura situația politică, prin controlul lor asupra elementelor turbulente ale societății; dar în timpul crizei, dintr-un viitor apropiat, elementele acestea vor da vântului toate influențele conservative și vor rupe toate legăturile eclesiastice și astfel, prin mâna roșie a anarhiei care își va îndeplini lucrul ei înfricoșat, Babilonul, politic și eclesiastic, va cădea cu succes."—D38.

Aceștia vor urî pe desfrânata și o vor face pustie și goală.—Poporul și stăpânirile vor avea o ură comună contra dușmanului comun când vor cunoaște motivele ei. Ezek. 16:35, 44; 23:22, 29; Zach. 1:19.

Și vor mânca cărnurile ei, și de tot o vor arde cu foc.—Se vor uni pentru ai pune un capăt definitiv și desăvârșit.—APOC 18:8, 18; Dan. 7:11; C68; Fac. 38:24; Ezek. 16:41-Lev. 20:14; 21:9.

17:17. *Căci Dumnezeu dete în inimile lor ca să facă gândul ei.*—Pentru complecta nimicire, si a lor și a ei.

Și să facă o singură părere.—Conspirând împreună în contra masselor.

Și să dea fearei împărăția lor.—Să pună în manile ei toată libertatea lor, papismului, ca arbitru [judecător].

Până când vor fi săvârșite cuvintele lui Dumnezeu.—Toate cele prezise în această Carte.

17:18. *Și femeia pe care o văzusi.*—Biserica Apostată, Iezabela antitipică.

Este cetatea cea mare.—„SFÂNTUL IMPERIU ROMAN."

Care are împărăție peste împărății pământului."—„învățații de orice școală sunt în genere de acord, că aici se înțelege Roma păgână, sau Roma papală, sau ambele. Pentru a combate aplicația aceasta la Papism, mulți scriitori ro-marao-catolici o aplică distrugerii orașului Roma, care se va întâmpla în viitor—Roma oare iarăși va deveni păgână. Aceasta este ipoteza, observă episcopii Wordsworth, din Suarez, Viegas, Ribera, Leesius, Menochius C. â. Lapidă și alții iar în zilele noastre mai cu seamă Dr. Mannig. Astfel Stern scrie:—Babilonul este de fapt orașul Roma, nu însă ca vechea Romă păgână, ci în înțelesul nou păgănesc al istoriei omenesci."—Cook. Ar putea veni un timp când întreaga lume de oameni ar fi mai păgâni, sufletește, de cât acum; și nu arată deci co-mentarul, chiar și a unui papist, că scriptura aceasta, este în curs de îndeplinire?

APOCALIPSUL 18

CĂDEREA ECLESIASTICISMULUI

18:1. *După acestea.*—Ca o altă privire a epocii Secerișului.

Pogorându-se din cer.—La 1874.—Vezi Apoc. 3:14.

Alt inger.—Trimis, Solul Legământului, Domnul Isus Christos.—Mal. 3:1; Apoc. 10:1; 14:1.

Având stăpânire mare.—„Toată puterea în cer și pe pământ."—Mas. 28:18.

Și pământul fu luminat.—Vezi Mal. 4:2; Apoc. 7:2.

De mărirea lui.—Unele dintre motivele zilei celei noi, descoperite toate de la 1874, sunt mașinele de adunat [matematice], aeroplanele, aluminiul, vindecările antiseptice, vopselele artificiale, automobilele, sârma ghimpată, bicicletele, carborul drumul, registrele de cassă, celuloidul, școalele de corespondențe, separatorii de cremă, Africa întunecată, plugurile cu disc, Planul Divin al Vârștelor, dinamita, trenurile electrice, topirea și cele una mie și una de funcțiuni ale electricei, eschaltorii, ferbători fără foc, mașinele de gaz, motoarele de inducțiune, linotipurile, mașinele de sece-rât, mașmele de chibrituri, monotipurile, cinematograful, Polul Nord, submarinele, canalul Panama, Pasteurizația, semnalele de căi ferate, razele Rontgen, mașinele de cusut ghete, praful fără fum, Polul Sudic, radiumul, clădirile uriașe de la 20 până la 60 de etaje, elevatoarele, drumuri submarine, mașini de vorbit, telefoanele, mașinile de scris, vacuumul, telegrafia cu fir și fără fir și în urmă telefonía fără. fir numită radio.—Ezek. 43:2; Ioan 1:9; Mat. 25:31; Tit. 2:13.

18:2. *Și strigă cu glas tare.*"Ca o vestire puternică. Așa de modest scrisă în lucrările Pastorului Russell, că autorul lor nu e amintit nicăiri, ci toată atenția este îndreptată spre Domnul, planului său, scopurilor

sale și vestea sa.

Zicând: căzu, căzu Babilonul cel mare.—Expresia.—„Căzu Babilonul”, arată că la un timp oarecare o neașteptată, dar sigură depepsă, va veni asupra Babilonului, în care timp va înceta orice favoare pentru el și judecăți aspre vor urma—tocmai o astfel de pedeapsă după cum am văzut că avea să vie în 1878.”—C155; Isa. 13:19-22; 21:9; Ierem. 51:8-13; Apoc. 14:8; 16:19.

„Iri ciuda tuturor marilor bogății existente astăzi pe pământ, cel mai negru vânt al sărăciei suflă împreună cu boala-lele, suferințele, crima, vițurile și toate nenorocirile cari decurg din acestea. Boala socială ce se manifestează în „antropic” și „ipertrofie”, în sângerarea extremităților exterioare, de sus până jos, ambele înclinate spre stricăciune, este un semn rău pentru lumea modernă. Urmarea netă a admirabilei civilizații prezente este că oamenii au acum mai puțin timp de trăit, de cum au avut, când s-a început lumea.” *Current Literature*; T. -11-420.

„Alienații din țară, într-un glas, atrag atenția asupra decadenței alarmante în care se află poporul în ce privește grăbeala în viața pe care o trăim. După cum spune Dr. Harvey W. Wiley expertul guvernului pentru hrana curată și droguri aproape fiecare bărbat și femeie ajunge, la un momen dat în viață, pe panta alienației mintale [nebuniei]. Această părere este susținută de faimosul Dr. William A. White, șeful spitalului de nebuni al guvernului din Statele-Unite care susține poziția luată de Dr. Copp, noul șef al Spitalului de alienați Pennsylvania. Din cauza teribilelor ravagii ce le face beția și drogurile, mii de oameni au devenit atât de nervoși în cât ori și când sunt expuși a trece de la normal la nebunie. El susține că cauzele acestei stări sunt grăbirile și agitațiile vieții moderne.”—W. T. 11-228.

Și se făcu loc de locuit al demonilor.—New-York *World* publică un intervie cu episcopul Fallows, de la biserica episcopală reformată, după cum urmează: „Telepatia este un fapt constatat și stabilit. In anii din urmă, s-au făcut progrese mari în explicarea fenomenelor psihice, și în anii următori știința comunicațiunii cu cei morți va face parte din programul multor instituțiuni de cercetări științifice. Eu am numit această știință nouă *imortalism* pentru că ea atârână de la credința în nemurirea sufletului, pe care o avem cu toții, și de la păstrarea identității după moarte.” Episcopul Fallows este recunoscut de către mulți ca unul din preoții cari au arătat un interes mare, în clinicile Vindecării prin Credință. Noi am arătat mai-nainte că aceste vindecări sunt îndeplinite prin influențele hipnotice, și că hipnotismul este numai un alt nume sau formă a Spiritismului. Noi credem că prin aceste forme îngerii căzuți [„Spiritele rele”, Ef. 6:12] cearcă să sdrobească voința oamenilor și că urmările, în scurtă

vreme, vor fi foarte rele, și vor conduce la controlul spiritelor și la tot lucrul rău.”—W. T. 09-335; Ecl. 9:5; 1 Petru 3:19; Iuda 6; Ier. 51:37-41; Apoc. 16:14, Isa. 13:9-22; 34:14.

Și închisoarea ori cărui spirit necurat.—Rev. Wm. Sunday are o ocaziune excepțională de a ști, și în discursurile sale publice adeseori „reproșează preoților lipsă lor de credință.” El condamnă neglijența lor de a studia Biblia, spunând că seminariile teologice produc mai mulți infideli de cât preoți cu credință în vr-un Dumnezeu sau Biblie. El se referă la proprietățile mari ale băuturilor spirtuoase care aparțin membrilor bisericeii, înșirând toate felurile de fapte lumești care se petrec în acele instituții bisericești. El ne face să credem că starea morală a mii de persoane, cu înalte funcțiuni bisericești, stă așa de jos în cât ar sgudui rațiunea. Dacă cele spuse de Rev. Wm. Sunday despre biserici sunt adevărate atunci ele nu sunt locuri potrivite pentru oamenii de bine și respectabili, a nu spune nimica de creș-tinii adevărați. In adevăr, dacă ele sunt numai pe jumătate așa de rele, de cum spune el, atunci ori ce copil credincios a lui Dumnezeu ar trebui să iasă afară din ele cât mai repede. Dacă însă sunt numai un sfert așa de rele, precum zice Rev. Sunday, atunci unica scăpare pentru unul care dorește să-și păstreze credința este de a eși imediat idin aceste vizuini spirituale infectate.”—W. T. 15-207.

Și închisoarea ori cărei păsărele necurate și urâte.—„Cât de adevărat este că și cel mai păcătos din societate caută și poartă semnul profesiei de creștin și al ceremonialis-mului, în vr-una din diferitele cartiere [secte] ale Babilonului. Dintre toți defraudatorii, înșelătorii de bărbați și femei, cât de mulți sunt membrii declarați ai Bisericeii lui Christos! și cât de mulți întrebuintează profesiunea lor de creștini ca o haină prin care duc la îndeplinire planurile lor ticăloase! E un fapt cunoscut că marea majoritate a celor mai brutali criminali, osândiți la moarte sunt din comunitatea romano-catolică. Babilonul a cuprins în el tot ce a fost mai bun și mai rău, și crema și drojdia societății lumii civilizate.”(C162) O statistică parlamentară a stării societății din Anglia Wales, în 1873, arăta că atunci nu era nici un jidov criminal, și era, l la 20.000 de infideli [cari nu cred nimic], l la fiecare 666 de Disentisti, l din fiecare 72 ai bisericeii Anglicane, și l la fiecare 40 de romano-catolici. (C163) „Marele sistem în care paserile cerului află plăcere să se odihnească, și pe care l-au murdărit îngrozitor (Luca 13:18, 19) și care de fapt a devenit o cușcă pentru toate părțile necurate și urâte, va fi dărâmat jos, și nu va mai înșela lumea.”—187; Isaia 34:11; Ier. 50:39; Zef. 2:14.

18:3. *Pentru că din vinul aprinderii desfrânării ei au băut toate neamurile.*—„Puterea stimulative

[mișcătoare] nu este spiritul unei minți sănătoase, și iluzia unei doctrine false; precum Profetul mărturisește, ei sunt „beți” dar nu de vin. (Isa. 29:9-13) Poporul în general a pierdut gustul și aprecierea lor pentru apele vieții, *Adevărul*; iar învățătorii falși și mincinoși, se sfătuiesc contra lui ca fiind un venin. Vinul doctrinelor false și mincinoase care este fabricat acum în toate Seminarele Teologice este vinul Evoluțiunii și al criticismului superior care nu satisface setea, dar mărește și mai mult confuziunea minții. Chiar și reprezentanții Babilonului sunt nemulțumiți și amărâți de aceasta.—Vezi Amos 8:11.—W. T. 01-349.

Și împărăția pământului.—Guvernamentele Austriei, Danemarcei, Franței Germaniei, Angliei, Rusiei, Spaniei, Portugaliei etc.

Și cu dansa făcură desfrânări.—S-au unit cu biserica ro-mano-catolică, luterană, anglicană și greco-catolică.

Și neguțătorii pământului.—Papii, cardinalii, arhiepiscopii, episcopii prezidenții, reverenții etc.—Apoc. 18:11, 15; Isa. 47:15; 23:8; Ezek. 27:36.

Se îmbogățiră din puterea desfătării ei. Provenite parte din încasări directe, parte din colecții, baluri bisericești. 18:4. *Și auzii alt glas din cer zicând.*—O altă veste cerească. Acest glas s-a auzit încontinuu de la 1874 prin Societatea de Biblie și Tractate Turnul de Veghere. „Credința noastră este că Domnul își chiamă poporul său la sine din Babilon; chemarea este a fi socotită ca un glas special din cer. Înverdat, glasul acesta este adevărul prezent.”—W. T. 14-180.

Zicând: eșiți dintr-însa.—„Această chemare se referă nu numai la acei din Babilonul cel mare, ci și la acei din alte dominațiuni—maica și fiicele. Nu pot fi dintr-aceia cari nu văd rățăcirile Babilonului, și cari, prin urmare, nu sunt din cei chemați. Scopul chemării, nu este numai de a scoate pe oameni dintr-o anumită biserică nominală. Nimeni nu e chemat să iasă din Babilon până ce el nu vede starea lui adevărată. Această chemare de a se uni cu Christos, cu Mesia, este dată de Domnul prin gura profetului, când zice: „Adună-mi pre cuvioșii mei, cari au încheiat legământ cu mine prin sacrificiu.” (Psalm 50:5) Ei trebuia să fie adunați, nu în biserica romană s-au altă biserică, ci la Domnul, pentru a deveni una-cu el.” (W. T. 12-277) „Chemarea Domnului, din Babilon nu este auzibilă—el numai ne atrage prin principiile adevărului. El numai ridică vâlul dinaintea ochilor noștri, și luminează mintea consacraților săi și astfel îi face să vadă unele greșeli, unele amăgiri și falsuri, în care zac învăluți împreună cu alții din Babilon, hulind și desonorând numele sfânt, prin faptul că înțelege în mod greșit planul dumnezeesc. Aceasta este și ar trebui să fie o chemare pentru acel cari sunt de un spirit cu Domnul, pentru acei cari iubesc pe Domnul și

cinstesc numele său, mai mult de cât casele, pământurile, părinții, copii sau alte ființe sau lucruri, mai mult de cât își iubesc chiar propria lor viață. Unii ca aceștia desigur că vor răspunde și vor eși din Babilon; alții, cari rămân cu toate că văd lumina, nu pot fi învingători de clasa primă—și de aceea, nu pot fi din clasa mireasa, ci trebuie să fie socotiți în Turma cea Mare, care va trece prin marea strâmtorare, și vor eși din Babilon numai atunci când vor vedea că este aruncat ca o peatră de moară în mare—în timpul tulburărilor anarhiste, cu care se va termina veacul acesta.—W. T. -06-343.

„Baptiștii cred că preoții lor n-au nici-o autoritate. Dar este bine știut, că baptiștii nu pot face nimic fără consimțământul preoților lor. Preoții lor țin o putere care Dumnezeu nu le-a, dat-o. Dumnezeu n-a autorizat pe nimeni să ordone ca altul să predice evanghelia. Dumnezeu însuși face ordinațiunea; iar datoria bisericei este de a hotărî, după părerea ei cea mai bună, că cine e acel orânduit și chemat de Dumnezeu. Poporul în biserica methodistă aproape n-are libertate de loc, afară de privilegiul de a da bani. Episcopii stăpânesc pe președinți, iar aceștia pe preoți și așa mai departe până la conducătorii de clasă. Ei au capul sau șeful lor. Au un cap omenesc. Conferința Generală este autoritatea lor supremă. Tot așa biserica presbiteriană, are un cap ales în adunarea Generală care decide în ori ce chestiune. Odată m-a vizitat un preot al bisericei reformat. El voia să știe cum administrez eu biserica mea. I-am zis: „Frate . eu n-am nici o biserică.” El mi-a zis: „D-ta știi ce vreau să zic.” Atunci i-am răspuns: „Aș voi să știi ce vreau eu să zic. Noi susținem că nu este de cât o singură Biserică. Dacă d-ta aparții de biserica aceea, aparții atunci de biserica noastră.” Preotul privi spre mine mirat, și apoi „D-ța ai a organizație; câți membrii conține ea ” Eu i-am răspuns: „NU va pot spune; noi nu ținem nici un registru al membrilor.” „Ce, nu aveți nici un registru al membrilor?” „Nu, n -ave m nici o listă; numele lor sunt scrise în cer.” El întrebă: „Cum faceți voi alegerile?” I-am răspuns: „Simplu! Anunțăm ea are să fie alegerea, și atunci toți cei consacrați obișnuiesc a se aduna laolaltă, formând o adunare, și fiecare are dreptul să-și exprime judecata, lui cu privire la aceia cari ar putea fi servitorii Domnului pen-tru ei.” „Bine — zise el — asta-i foarte simplu.” Atunci am mai adaus: „Noi nu plătim salariu, n-avem nimic din metodele ce ar putea face pe oameni să se certe. Nu facem nici o colecție.” „Bine, dar cum ajungeți la bani?” — întrebă el. La care i-am răspuns, — dacă v-aș spune d-le Dr. adevărul cât e de simplu, greu l-ați crede. Când oamenii se interesează în ceea ce propovăduim noi, nu-și găsește îndată o coșarcă sub nas. Ei văd că sunt eheltueli, zicând: „Această sală trebuie să coste ceva, și văd că celor ce locuiesc de parte li se servește o masă gratuit, între adunări.”

„Cum n-aș putea eu să ajut cu ceva-bani la lucrarea aceasta?” El s-a uitat la mine ca și când s-ar fi gândit — „ce, doară mă crezi un naiv?” Eu i-am zis: „Acesta este pur adevăr, D-le Dr. Oamenii îmi pun tocmai această întrebare: cum aș putea eu să contribui cu bani la această cauză?” (Pastor Russell *Question Meeting*. Facere 19:15, 22; Isaia 48:20; 52:11; Ierem. 50:8; 51:6, 45; Mat. 24:16).

Lucrarea prezentă de a aduna pe sfinții Domnului din Babilon este înfățișată prin diferite scrieri și simboluri, cum este alegerea grâului din neghină în hambar (Matei 13:30); este ca alegerea peștilor buni dintre cei răi și aruncarea celor nepotriviiți, prinși în mreaja evangheliei, înapoi în mare (Mat. 13:47-49); este strângerea juvaerelor sale (Mal. 3:17); este strigătul la miez de noapte către fecioare, care desparte pe cele înțelepte de cele nebune (Mat. 25:26); și este adunarea celor *aleși* dintre toți cei nealeși ai Creștinătății, din cele patru vânturi—din toate unghiurile." (Mat. 24:31) [D600] „Femeia lui Lot, -fugind spre munte a privit înapoi, dorind după lucrurile rămase. La fel se întâmplă și acum cu unii ce fug din Babilon la muntele [împărăția] Domnului; ei simpatizează mai mult cu cele rămase înapoi de cât cu cele dinaintea lor viitoare. Numai cei ce vor alerga cu succes, cari și-au pus toată speranța lor în cele de sus, și nu la cele de pe pământ, vor fi preamăriți.—D608.

Acei cari în felul acesta fug la Domnul nu vor fi consumați de frică și spaimă, nici nu vor fi înghițiți de planurile și teoriile mincinoase—numite pe nedreptul „științe”, de care este plin timpul de acum. Și cu tote că ei pot fi în focul mistuitor [strămtorare], mărturisind penru Dumnezeu și planul Său, învățători ai poporului și îndreptători la în-deplinirea glorioasă a planului divin ridicând steag popo-rulu.- Isaia 62:10 [B31] „Mesele diferitelor secte ale creștinătății au început, ca niște mese ale Domnului, și împodobite în o anumită măsură cu hrană din cămara sa, Cuvântul său. Dar marele dușman a așezat pe aceste mese rătăcirii, amăgiri, doctrine de demoni, cari le-au murdărit făcân-du-le să nu fie bune de mâncat; de aceea este timpul acum să li-se aplice cuvintele scripturilor: eșiți dintr-însa poporul meu, și vă deosebiți. de nimic ce este necurat să nu vă atingeți [W. T. -07-91] „Prietenii noștri, asemenea prietenilor lui Avraam, ar voi să ne convingă că este o prostie de a pă-răsi Babilonul, plăcerile și desfătările lui, ei ne asigură că în felul acesta ocaziunea de a ajunge la mărire se micșorează. Cu toate acestea, noi, asemenea lui Abraam, mergem înainte luîndu-ne cu noi tot ice avem, mare sau mic, nimic n-are voie să rămâie în urmă, ea o comoară în Babilon și care să ne atragă iarăși inima acolo. Totul trebuie să luăm cu noi, așa Că nu numai viața și talentele noastre, ci și influența asupra altora trebuie socotită.” [W. T. -01-231] „In ce

privește activitatea misionară (Mat. 23:15), ce folos le poate aduce păgânilor faptul că li-se dau doctrinele false ale adversarului? Cei puțini care ar ceda acestei doctrine sau ar ajunge a fi influențați de ele vor avea cu atât mai mult să le *desvețe* în timpul restatomicirii.”—F641.

Poporul meu.—„N-am voi să fim înțeleși astfel că am număra pe toți creștinii „babiloneni.” Tocmai contrarul. Precum Domnul recunoaște pe unii din Babilon ca fiind credincioși lui, le zice—„eșiți dintr-însa *poporul meu*” (Apoc. 18:4), tot așa și noi; și putem crede că astăzi sunt mii în Babilon oare nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal din ziua noastră—Mamon mândrie și ambițiuni deșarte. Acei cari nu vor esi, înainte de căderea Babilonului, vor trebui să iasă atunci și să treacă prin marea strămtorare ce va avea loc în legătură cu căderea lui. (Apoc. 7:9-17) Și în urmă nu vor fi socotiți vrednici nici de împărăție. Asemănă Apoc. 2:26; 3:21. Mat. 10:37; Marc. 8:34, 35; Luca 14:26, 27.” (Vezi Mica 2:10; Ieremia 12:7-11; 23:33-40; Ier. 13:14, 15; Prov. 18:27; Mat. 14:28, 29; Osea 4:6; Isaia 27:12) „Conceperea copiilor spirituali ai lui Dumnezeu, prin cuvântul grației sale, și creșterea lor într-o anumită măsură, nutriția și conducerea lor înainte, de către aceste sisteme sectariene de neghină, este bine ilustrată de anumite insecte, care se așează în spatele dușmanilor lor, iar aci se încălzesc, se nutresc și se desvoltă, până la vremea naș-terei și eliberării lor completă, care înseamnă de regulă, moartea insectei care le-a purtat temporal în spate.” [F656] Acum a sosit ceasul eliberării.

Ca să nu fiți părtași cu păcatele ei.—„Dacă nesocotești glasul Domnului de teama pierderilor lumești, aceasta va fi o dovadă că lucrurile lumești îți sunt mai prețioase de cât favoarea lui, și el te va trata cum tratează pe ipocriți, iar tu vei fi părtaș al experiențelor lor.” [W. T. 14-180] Noi nu știm, dar în lumina istoriei dușmane poporul lui Dumnezeu poate să meargă la extrem, în zilele noastre— de a fi ucis social, eclesiastic, și poate fizicește. Aproape toate prigonirile cari le-a îndurat poporul lui Dumnezeu au fost din partea creștinilor mărturisiți, con-credincioși-lor. „Frații voștri, cari vă urăsc, și vă leapadă pentru nu-mele meu, au zis: mărească-se Domnul; dar el se va arătam spre bucuria voastră, și aceia se vor rușina.” (Isaia 66:5— .W. T. 14-181; Num. 16:26).

Și să nu luați din plăgile ei.—Vezi Apoc. 16:1-21.

18:5. *Pentru că păcatele ei ajunseră până la cer.*—Ezekiel a prezis acestea! Este a se vedea explicările cărții lui Ezekiel.—Ierem. 51:9; Fac. 11:3, 4; Luca 10:11.

Și Dumnezeu aduse aminte nedreptățile ei.—Prin cele șapte plăgi.—Cele șapte Volume *Studii în Scripturi*.—Apoc. 16:1, 21.

18:6. *Dații înapoi cum vă dete și ea.*—O încercare

reușită în această direcțiune s-a făcut. Cele trecute cu vederea vor apare în ediția viitoare.—Psalm 137:8; Ieremia 50:15, 19; 51:24.

Intoarceții îndoit potrivit cu lucrurile ei.—Fă o expunere dublă [explicând Apocalipsul și Ezekiel] arătând-o în toată lumina ei strălucitoare, așa cum este.

In paharul în care turnă.—Scripturile pe care ea le-a încărcat, întortochiat și tălmăcit rău. „Cupa care a servit ca un mijloc de ademenire va fi acum preschimbată într-un instrument de plăgi și pedepse asupra capului ei.—Cook.

Turnă-i îndoit.—Vezi Isaia 61:7. Dați-i destulă lumina din Ezekiel și Apocalips, prin care să i-se arate eșirea și scăparea.—Isaia 21:7-10.

18:7. *Câte o mărură și o desfătare.*—Și până unde n-a mers Papismul, ou sectele protestante, făcând totul pentru a nu rămâne înapoi!

Atât dați-i muncire și întristare.—Vezi Amos 8:10. „In-tinsu-ți-am cursă, și te-ai prins în ea, Babilonule, fără să prinzi de știre; aflatu-te-ai, și te-ai prins căci te-ai sculat asupra Domnului. Domnul deschis-a tesaaurul său [Ezekiel și Apocalipsul], și a scos armele mâniei sale: căci Domnul Dumnezeu oștirilor are de lucru, asupra pământului Chal-deilor... răzbunarea Dumnezeului nostru, răzbunarea templului său ... tăbăriți asupra-i jur împrejur ... răaplățiți-i după faptele sale, după cât el a făcut, faceți-i.”—Ieremia 50:24-29.

Fiind că în inima ei zice. Babilonul crede într-adevăr că lui în etern îi va merge bine. Ei „cred minciunii. 2 Tesial. 2:11.

Că șed împărăteasă și văduvă nu sunt și întristare nici de cum nu voiu vedea.—Vezi Isaia 47:8, 9; D43; Zef. 2:15.

18:8. *Pentru aceea.*—„Pentru că ea se va lupta cu furie pentru ași susține viața și puterea.”—D39.

într-o singură zi.—Când nenorocirile vor începe să se verse asupra capului ei, ele se vor succeda una după alta, până o vor pustii de tot.

Vor veni plăgile ei.—Moarte, plângere, foamea și focul.

Moarte.—„De mâna dușmanilor ei.” *Și întristare.*—Pentru pierderea poporului ei.—Apoc. 18:7

Și foamete.—Literală și simbolică. (Amos 8:11) „Când n aducem aminte de multele rele cu eari Babilonul a apăsă, chinuit și omorât pe sfinții celui preainalt, cum este scris că Dumnezeu se va răsbuna pentru cei aleși ai săi, și în î curând; că va răsplăti pe dușmanii lor după faptele lor. (Luca 18:7, 8; Isaia 59:18; Ieremia 51:7) noi începem a ve-dea că pe ea o așteaptă mari nenorociri. Teribilele hotă-riri ale papismului,—de care protestantismul de astăzi, în urma asociații lui compromisă cu ea,—se face vinovat, pentru arderea, măcelărirea,, chinuirea, prigonirea, aresta-rea, și întemnițarea sfinților prin toate mijloacele posibile, săvârșite cu atâta cruzime

satanică în zilele puterii ei, cu ajutorul Statului, la a cărei putere a recurs—așteaptă o mă-sură deplină a unei drepte răsplătiri.”—D39.

Și în foc va fi arsă de tot.—Nimicită complect în timpul anarhiei ce va urma.—Apoc. 17:16; Fac. 28:24; Ezek. 16:41; Levit. 20:14; 21:9.

Pentru că tare este Domnul Dumnezeu care o judecă.—„Compară Apoc. 17:17, unde faptul acesta este declarat clar ca fiind condus de Dumnezeu.” [Cook] „Și voiu pedepsi pe Bel în Babilon [pe Papa, Dumnezeul Babilonului]; și voiu scoate din gura lui câte a înghițit, va vărsa afară din gura sa cuvintele îngâmfate și titlurile hulitoare pe care și le-a însușit, și cu cari a amăgit lumea multă vreme, că el este „vicarul infalibil”, „viceregentul lui Christos- „un alt Dumnezeu pe pământ” etc., și popoarele nu se vor mai aduna la dânsul, și zidurile Babilonului vor cădea [puterea civilă care odată l-a apărat și care-l apăra întru câțva și acum] va cădea... așa zice Domnul Dumnezeu oști-rilor: zidurile cele înalte ale Babilonului se vor strica ou totul și porțile lui cele înalte, se vor arde cu foc, [vor fi nimicite]; așa că înzadar s-au ostenit, și națiunile pentru foc s-au obosit [ca să-l apere] .Ieremia 51:44,59.”—D40. Poporul deja a început a se obosi să mai poarte povara gu-vernamentelor ucigașe.

18:9. *Și vor plânge și se vor jeli de dansa.*—Nu pentru că au iubit-o, ci pentru că le-a fost de mare folos a ține poporul în ignoranță și supunere.—Ieremia 50:46; Ezek. 26:15 până la 27:37.

Ai pământului împărați care făcură desfrânări cu ea și se desfătă.—Prin legătura nepermisă dintre Stat și Biserică avantajul, din punct de vedere lumesc, a fost al Bisericii. Ea a silit Statul să curețe rufele ei murdare, pe când ea se grăbea să murdărească altele cu grămada. Departe de a trăi în desfătări, coarnele, în adevăr au urât pe desfrânata pentru purtarea ei rușinoasă și necinstită.

Când vor vedea fumul arderii ei.—Când ei vor vedea confuzia, zăpăceala și semnele unei nimiciri apropiate, după cum sunt zugrăvite în a șaptea plagă—„mâna ce scrie pe părete.”—Dan. 5:1-9; Apoc. 18:18; 19:3.

18:10. *De departe stând de teama muncirii ei.*—Dându-și seama că se îndeplinesc asupra ei toate prezicerile Scripturii, și nu vor „să se mai amestece de cât numai atât cât este absolut necesar.—Ieremia 51:30-33.

Zicând: vai, vai, cetatea cea mare Babilonul cetatea cea tare.—Vai, acest sistem mare bisericesc care a fost totdeauna cu brațele deschise să se unească cu noi și să dea o înfățișare religioasă chiar și uciderilor în masse [cu grămada] prin îndemnarea tinerilor săi de a nu se înscrie sub steagurile noastre! *Că într-un singur ceas. veni judecata ta.*—Tocmai la timpul nimerit.—Apoc. 17:12.

18:11. *Și neguțătorii pământului.*—Agenții negoțului

religios—papii, cardinalii, arhiepiscopii, episcopii și comp.—Ezek. 27:36; Isaia 23:8; 47:15; Apoc. 18:3, 15:23.

Plâng și se întristară de dânsa.—Zicând, cu alte cuvinte: „Ce am să fac? Pentru că Domnul meu ia economia de la mine? A săpa nu sunt în stare; a cerși îmi este rușine!”—Luca 16:3.

Pentru că nimenea nu mai cumpără marfa lor. „Și în (aceea zi, zice Dumnezeu oștirilor, voi stârpi din țară nu-mele idolilor [-toate dominațiunile sectariane] așa că nu se va mai aminti de ei; și voi scoate din țară pe profeții cei mincinoși [pe preoți] și spiritul cel necurat [învățăturile? lor false]. Și de va mai profeți [vr-unul din foștii preoți] cineva [va cerca mai departe să amăgească poporul, ca să închine și să-i deie bani], părintele său și muma sa care l-au născut, îi vor zice: Să nu mai trăești; căci ai vor bit minciuni în numele Domnului. Și-l vor străpunge pariu-tele său și muma sa, cari l-au născut, când va profeți [atât de înfuriați vor fi ei, când vor vedea cum au fost amăgiți cu frica de iad, de purgator și altele, pe cari le-au propovăduit preoții]. Și-n aceea zi se vor rușina profeții [preoții], fiecare deviziune [crezurile] a lui, când va profeți [predica]; și nu se vor mai îmbrăca în mantie de păr [haine distinctive] -cu gulerile întoarse înapoi, în armonie cu concepțiile lor despre lucrurile religioase, și să poarte cravate și haine de jale [ca să înșele; ci fiecare va zice: eu nu sunt profet, nu sunt de loc un propovăduitor al Evangheliei]; ci sunt lucrător de pământ; căci un om m-a cumpărat din tinereța mea. [În englezește versetul acesta spune că „un om m-a învățat din tinerețe cum să îngrijesc de vite”, iar Ezekiel 34:1-31 arată cât de rău au grijit ei de vite]. Atunci i-se va zice: ce răni sunt acestea de pe mâinile tale [semne de rea întrebuințare?] Și el va răspunde: acestea sunt ace-lea cu cari am fost rănit în casa amicilor mei [de paro-hienii mei].”—Zach. 13:2-6.

18:12. *Marfă de aur.*—Adevărurile cu privire la natura divină. A fost un timp când biserica nominală avea paza acestor adevăruri, dar acest privilegiu i-s-a ridicat în anul 1878.

Și argint.—Adevărurile referitoare la Turma cea Mare.

Și peatră prețioasă.—Adevărurile privitoare la juvaerele Domnului.—Malaehi 3:17.

Si mărgăritare.—Adevărurile referitoare la lucrurile cumpărate de către Domnul prin moartea sa.—Matei 13:45-46.

Și de in.—Adevărurile referitoare la dreptatea sfinților Domnului.—Apoc. 19:8; Rom. 8:4; 2 Pet.

1:9.

Și purpură.—Adevărurile referitoare la așteptarea biseri-cei, venirea împărăției și măririi ei.—Apocalipsul 5:10; 20:4; Luca 12:32; 22:29, 30; Iacob 2:5; Marc. 10:23; 1 Cor. 4:8; Apoc. 3:21; Tim. 2:12; Apoc. 2:26, 27; Ps. 2:8-12; 49:15; Rom. 8:19; 16:20.

Și mătăasă.—Adevărurile referitoare la cele mai frumoase produse ale țesăturii—caractere mari, frumoase, create de înțelepciunea și grația lui Dumnezeu din oameni și femei, care la început, erau numai niște viermi slabi ai pământului.

Și roșiu.—Adevărurile privitoare la jertfa de răscumpărare a Domnului nostru, (1 Tim. 2:6; Rom. 14:9; Rom. 5:18, 19; Ioan 1:29; 1 Ioan 2:2) toate aceste adevăruri au eșit din Babilon, amăgirile încă au să iasă, când el va fi pus sub teascu mănecii lui Dumnezeu.

Și orice lemn bine mirositor.—Amăgirile referitoare la nemurirea inerentă a omului. Lemnul este un simbol al tradițiilor omenești. Cea mai dulce din teoriile omenești este declarația că atunci când cineva moare el nu e nici de cum mort, ci mai viu ca ori când înainte, (1 Cor. 3:12) Foarte apropiat este timpul când oamenii vor începe să iasă iarăși din mormânt, „cel din urmă primul”, (Matei 19:30; 20:16) și poveștile că ei au fost undeva, în vr-un iad fabulos sau în cer, vor suferi o mare scădere pe piață.

Și orice vas de fildeş.—Povestirile despre pocăință și visuri pe patul de moarte, întrebuințate pentru a împodobi doctrinele nescipturale. Fildeşul a fost și se întrebuințează și acum pentru șelele cailor. Mai era de asemenea întrebuințat pentru decorarea paturilor. (Amos 6:4) Cai înseamnă învățături, iar paturi, paturile crezurilor. Aplicația se potrivește în ambele direcțiuni.—Ieremia 23:28.

Și orice vas din lemn prețios.—Eroarea care atribue inimii naturale omenești, mai mult decât adevărului.—1 Cor. 3:12; Ioan 3:19-21.

Și aramă.—Eroarea referitoare la natura omului, creat desăvârșit și care va fi recreat la aceeași asemănare.—Fac. 1:31; Apoc. 21:5.

Și fer.—Eroarea referitoare la „domnia de fer”, felul cum are să fie exercitată și când.—Dan. 2:40; Apoc. 2:27.

18:13. *Și scorțișoară și mirodenii și mirosuri și mir.*—Erorile referitoare la natura și lucrul Spiritului sfânt. „Aceste aromate principale reprezintă lucrurile care formează ungerea ce o primim pentru a deveni preoți și regi cu Christos.

Examinează paralela următoare:

EXODUL 30:23

Sfântul ulei al ungerii

Uleiul de măsline, un hin

Smirnă 500

Scorțișoară mirositoare 250

Trestie mirositoare 250

Casia 500

EXODUL 31:3

Besaliel umplut cu Spiritul

lui Dumnezeu

Înțelepciunea

Priceperea

Cunoștință
Dibăcie

ISAIA 11:2
Cristos, Spiritul lui
Dumnezeu

Se repauzează asupra sa,
Înțelepciunea, Priceperea Cuno-
ștință, Sfatul și puterea

„In paralela de mai sus găsim cunoștința corespunzând la trestia mirositoare, iar priceperea cu scorțișoara mirositoare, și din fiecare este prescrisă o proporție de 250 sicii, înțelepciunea corespunde la Smirnă de care se prescria 500 sicii, de asemenea 500 sicii Casia, care ar corespunde dibăciei. Smirna, care reprezintă și stă paralel cu înțelepciunea, este egală cu trestia și scorțișoara mirositoare. Tot așa, în ungerea ce o primim de la Dumnezeu noi primim înțelepciune, care face singură cât cunoștința și priceperea la olaltă. Înțelepciune este a ști cum să faci un lucru. Casia reprezintă dibăcie, sau istețimea și capacitatea de a, face un lucru, și este egală cu înțelepciunea,”—W. T 7-349.

Și tămâie.—Eroarea cu privire la felul de laudă și mărirea ce trebuie aduse lui Dumnezeu. Multe din cărțile teologice de rugăciuni și cântări sunt foarte rele.

Și vin.—Eroarea privitoare la privilegiul nostru de a goli paharul de suferințe al Domnului acum, ca să putem mai târziu bea paharul bucuriei împreună cu dânsul.—Mat. 20:22; 26:27.

Și unt de lemn.—Eroarea cu privire la ungerea preoției regale, adică că această ungere, s-ar primi prin punerea ma-nilor omenești.—Ps. 133:1-3; 1 Pet. 2:5.

Și făină.—Eroarea cu privire la faptul de ce grâul este de atâtea ori zdrobit, frânt și cernut—până când „ce ese din pământ nu se mai vede *Curat.*—Un urmaș credincios al Domnului, răspândind, odată, literatura adevărului la ușa unei biserici a fost în-trebat de preotul bisericii respective: „Ce cauți d-ta aici? Uimit, credinciosul i-a răspuns: „Caut grâu!” Atunci preotul i-a răspuns, ou oarecare mânie: „Pleacă de aici! Aci nu-este grâu!”

Și vite.—Eroarea cu privire la jertfele bine plăcute Domnului.—Ps. 66:15.

Și oi.—Eroarea cu privire la felul cum trebuie îngrijite oile adevărate.—Ioan 10:11-13.

Și cai.—Eroarea cu privire la felul doctrinelor de întrebuințat.—Apoc. 9:7-19.

Și căruțe. Rătăcirile cu privire la înmulțirea organizațiilor neautorizate de Scripturi, și care nu sunt în armonie cu ele.

Și robi.—Greșele cu privire la ceea ce înseamnă a fi un serv al Domnului.—Luca 16:13; 2 Tim. 2:24; Mat. 10:24. 25; 23:11.

Și suflate de oameni.—Rătăcirile cu privire la ce este sufletul.—Ezek. 18:4; Isa. 53:15.

18:14. *Și rodul poftelor sufletului tău.*—Dragostea de cele lumești, bani și lauda oamenilor, *Se duse de la tine.*—Înlocuite fiind de stările cari apasă și frământă pe poporul de rând. „Inalțe-se toată valea [cei umili și apăsați], umilească-se tot muntele și toată colina

părțile înălțate ale societății vor fi asemănat; dreaptă facă-se ori-ce cotitură [doctrină], și netezească-se locurile cele gloduroase [unde călcâiul de fier al apăsării a făcut; un drum greu și aspru pentru masele de jos ale ome nirii”].—Isa. 40:4. *Și toate cele grase și cele strălucite.*—Avuțiile și bucuriile pământești, aurul, argintul, mobile și covoare antice, palate cu ferestre zugrăvite, hiaine strălucitoare, baluri și serbări lumești și bisericesti, etc.

Periră de la tine, și nici de cum nu le vor mai afla.—Viitorul preoților este că în epoca Milenială, ei vor trebui să lucreze pentru viață ca și ori care altul! Nu e acesta un lucru trist? Aceasta înseamnă o cheltuială de 150 lei, pentru tun ceas deșteptător, în casa fiecărui preot al creștinătății!

18:15. *Neguțatorii de acestea.*—Cei ce vând aceste lu-cruri, adică preoții.—Apoc. 18:3, 11; Ezek. 27:36; Isa. 23:8; 47:15.

Care se îmbogățiră de la dânsa.—Cari până aci au dus o viață bună prin profesiunea preoției.

Vor sta de o parte de teama muncirei ei plângând și în-tristându-se.—Pentru pierderea slujbelor lor. 18:16. *Zicând: vai, vai, cetatea cea mare.*—Babilonul, maica și fetele.

Cea îmbrăcată în vestmânt de în.—Părea adoratorilor fearei și chipului ei ca foarte dreaptă.

Șt purpură.—Părea că deja domnește pe pământ. *Și roșu.*—Părea că a fost credincioasă sângelui vărsat pe Calvar.

Și împodobită cu aur.—Părea că ea este isvorul tuturor adevărilor dumnezești.

Și peatră prețioasă.—Părea că cuprinde între membrele sale pe toate juvaerele Domnului.

Și mărgăritar.—Părea a fi sigură de moștenirea celor răscumpărate de Domnul prin moartea sa.

Că într-un sigur ceas fu pustie bogăție așa de mare.—Vezi I Cor. 3:12-15.

18:17. *Și ori care cărmăciu.*—Pilot, grecește, pilot în nori.—Ezek. 27:27.

Și ori cine merge la apă. Toți călătorii.—Ezek. 27:29.

Și marinarii.—Lucrătorii misionari.

Și câți lucrează marea.—Salviștii [„Salvation Army”], și alți lucrători voluntari cari lucrează printre masele poporului și care nu sunt :sub vre-o înfrăurire religioasă.

De departe stăteau.—Văzând că vechile doctrine, obiceiuri și planuri, de a strânge bani nu pot să mai funcționeze.

18:18. *Și strigau văzând fumul arderii ei.*—Confuziunea și nimicirea ei de către Domnul.

Zicând: Cine este asemenea cu cetatea cea mare.—Cu milioanele ei de partizani, toți interesați în

lucrarea de misiune.

18:19. *Și puneau țărână pe capetele lor.*—Își exprimă jalea lor prin aruncarea de țărână.—Ezek. 27:30; Plâng.2:10.

Și strigau plângând și întristându-se.—Și fără îndoială, scrâșnind din dinți.

Zicând: vai, vai, cetatea cea mare.—Acea admirabilă combinație politico religioasă care domină lumea de atâtea vreme.

In care se îmbogățiră din prețioasele ei toți care au vasele pe mare.—Toți preoții și predicatorii care au fost tari, și iscușiți în deajuns pentru a-și conduce bisericele lor, independente de secte. Multe din aceste biserici „independente au un mare număr de membri. Fiind că într-un singur ceas fu pustiită.—„La început căderea Babilonului îi va uimi pe aceștia și îi va pune în nedumerire, dar nu le va face nici o vătămare sau pagubă reală, fiind că după căderea Babilonului pământesc va urma domnia Fiului scump a lui Dumnezeu.”—Pastor Russell; Apoc. 18:8; 3:14; 11:1, 11. 18:20. *Veseleșete de dansa, cerule.*—Puterile noi ale stăpânirii spirituale—Christos și Mireasa lui—hotărâți de Dumnezeu să le ia locul.—Ier. 51:48; Fil. 3:20; Apoc. 11:19. *Și sfinților și Apostolilor.*—Cari au suferit prigoana manilor ei.—Mat. 23:34, 35; Apoc. 13:15; 18:24.

Și profeților.—Învățătorii credincioși ai bisericii creștine, asemenea și profeții din vechime, cari au prevăzut și prezis ridicarea și căderea Babilonului, și au cunoscut că el stă între ei și îndeplinirea speranțelor lor. „Daniel, care în special s-a gândit la Israel, și la îndeplinirea promisiunilor lui Dumnezeu făcute părinților, a observat că toate cele auzite de el nu se vor putea întâmpla în 2300 de zile literale, în special când Gabriel i-a spus—„Sigilează viziunea, fiind că împlinirea ei este peste multe zile.” Și cu toate că el nu cunoștea lungimea zilei simbolice, fiindcă 1-a durut inima gândindu-se la atâtea rele și nenorociri ce vor năpădi asupra poporului lui Dumnezeu—deși el n-a văzut schimbarea numelui acestuia din israelul trupesc în cel spiritual. Citim: „Și eu Daniel am leșinat, și am fost bolnav câteva zile.”—C105. *Pentru că Dumnezeu judecă judecata voastră față de ea.*—Această răzbunare a M Dumnezeu pentru nedreptățile făcute sfinților săi în toate vârstele, a început în 1878 (Apoc. 6:11) și se termină cu finea Secerișului, când va fi eliberat și cel din urmă membru al Turmei celei Mari, sis-temui va peri cu desăvârșire.

18:21. *Și un înger puternic.*—Poporul comun, întreg. *Ridică o peatră ca o peatră de moară.*—Eclesiaticismul înălțat temporal la mari înălțimi.

Și.—Gonvingându-se de greșala lor, și de adevăratul caracter diavolesc al sistemului.

O aruncă în mare.—A învăluit-o într-un val de anarhie. Când aceasta se va întâmpla va fi o „mare

văjăială” (2 Pet. 3:10), arătând că piatra de moară va fi fierbinte, mânioasă, în momentul când va trebui să dispară. Aruncarea unei pietre fierbinți în apă rece înseamnă crăparea ei.—Ierem. 51:61-64; Ex. 15:5; Neem. 9:11.

Zicând: Cu astfel de repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nici de cum nu va fi aflat.—„Massele poporului, nefiind mai mult în ignoranța și stupiditatea vârstelor întunecate, se vor deștepta la situația adevărată și vor aplica marelui Babilon—deja condamnat de Domnul—toată judecata prezisă. El va fi aruncat în mare ca o piatră de moară ce nu se va mai ridica. Marea reprezintă masele popoarelor, cu deosebire clasele nemulțumite și neliniștite.” (W. T. -13-343) „Adevărul este că lumea a progresat de la cuptoarele ferbinți, care se potriveau generațiunii trecute, și e mult mai puternică de cât puținii domni pentru a produce o reacțiune.”—D110; Ier. 51:64. 18:22. *Și glas de citariști și de cântăreți și de cântători din fluer și trâmbițași.*—Acei ce sunt în stare a produce melodii și armonii din Scripturi.—Isaia 24:8; Ezek. 26:13.

Nu va mai fi auzit nici de cum în tine.—Chiar acum eclesiaticismul nu e în stare, de loc, să dea vre-o tălmăcire, sau să explice pe Ezekiel și Apocalipsul, sau de-a înțelege pe cele ce i-se dau.

Și oricare meșter de orice meșteșug nu va mai fi aflat nici de cum în tine, și uruit de peatră de moară nu va mai fi auzit nici de cum în tine.—Dumnezeu este meșterul cel: mare. „Căci ai lui Dumnezeu suntem noi împreună lucrători; a lui Dumnezeu pământ de arat, a lui Dumnezeu clădire sunteți 3:9. 10.

18:23. *Și lumină de sfeșnic nu se v-a mai arăta nici de cum în tine și glas de mire și de mireasă.*—Christos și Biserica lui adevărată.—Ier. 7:34; 16:9; 25:10; 33:11.

Nu va mai fi auzit nici de cum în tine.—Nici Christos, nici sfinții săi, n-au avut de zis ceva în afacerile bisericei nominale de la 1878 încoace; nici n-au dorit să albă. „Condamnarea Babilonului [așa zis Creștinătate] în 1878 a fost o condamnare a mulțimii de profesioniști—a oștirii, după cum îi numește Daniel, pentru ai deosebi de Sanctuar sau clasa templului.”—C180.

Fiind că neguțătorii tăi erau mai marii pământului.—Ei înșiși ziceau aceasta despre sine, încercând să dirijeze totul, începând de la luptele pentru premii, în sus. Rev. Reinsford a încercat chiar și cu o cârciumă, dar n-a fost în stare să facă din ea un producător de bani pentru biserica sa, și astfel a renunțat la ea.—Isa. 23:8; 47:15; Apoc. 18:3, 11, 15; Ezek. 27:21, 36.

Fiind că în fermecătoria ta fură rătăcite toate neamurile.—„Considerați din nou, pentru ce se numește Babilonul astfel. De sigur, din cauza multelor lui greșeli de doctrină, care, amestecate eu puține elemente ale adevărului

divin, produc o mare confuzie, și din cauza mulțimei adunate la olaltă prin amestecarea adevărului cu greșelile. Acest păcat de a ține și învăța greșelile pe prețul jertfirii adevărului este unul din acelea de care este vinovată fiecare sectă a bisericii nominale, fără excepție. Unde este secta aceea, în care poți urma cuvintele Domnului și unde poți lăsa lumina să lumineze? Noi nu cunoaștem nici una."—C181; Apoc. 17:2; 2 Regi 9:22.

18:24. *Și în ea fu aflat sânge de profet.*—De aceea iată eu trimet la voi profeți și înțelepți și cărturari; din-trînșii veți omorî și veți răstigni [și literal și figurați v] și dintr-înșii veți sbiciui în sinagogile voastre și îi veți *goni* din oraș în oraș [când Pavel urmărea pe credincioși din oraș în oraș, el făcea aceasta „cu drept de la mai marii [preoților]” (Fapte 26:11), ca să vină asupra voastră ori-ce sânge drept, ce este vărsat pe pământ de la sângele lui Abel cel drept până la sângele lui Zaharia, fiul lui Ba-rachia pe care [preoții și mai marii lor] îl omorârăți între r templu și altar. Adevăr vă zic vouă, vor veni toate acestea asupra voastră.” (Mat. 23:34-36) Papalitatea a vărsat mult sânge nevinovat în decursul vârstelor întunecate, preoții. caută și acum să prigonească și să nimicească pe toți aceia cari refuză să se plece înaintea lor, sau să primească învățăturile lor defăimătoare de Dumnezeu. Pentru toate acestea Dumnezeu o va trage la răspundere.

Și de sfinți—figurativi și aidoma. Papalitatea este novată de vărsarea sângelui a cincizeci de milioane de cre-dincioși ai lui Isus, care au refuzat să i-se închine, sau să-i sărute degetul cel mare al piciorului, din care cauză ea i-a trimis pe lumea cealaltă. Ca și jidovii de demult, care au strigat: „Sângele lui [a lui Isus] asupra noastră și asupra fiilor noștri”, așa și Papalitatea spunea când a ucis pe cele cincizeci de milioane: „Scopul îndreptățește -mijloacele”; „sângele cânilor să curgă fără milă” etc.; și sângele lui Isus a venit asupra jidovilor, iar papalității i-a umblat și mai rău. *Și de toți cei înjunghiați pe pământ.*—Marele război European și alte războaie, se susține cu dreptul, că a fost rezultatul învățaturii Babilonului—maica și ficele—care au învățat dreptul divin al preoților și regilor; și de aceea Dumnezeu a hotărât ca păcatele lui să fie spălate întâi cu sânge simbolic (Apoc. 14:2Q). iar după aceea cu sânge literal în marea roșie a anarhiei.—Ex. 14:21-28; Isa, 61:3-6.

APOCALIPSUL 19

RĂSTURNAREA ÎMPĂRĂȚIEI LUI SATAN

19:1. *După acestea auzii.*—După glorificarea sfinților *M* după ce sistemele eclesiastice sunt

nimicite. *Auzii ca glas mare de gloată multă.*—Turma cea Mare.—Apoc. 7:10. *In cer.*—Singurii care au mai rămas pe pământ cu mintea spirituală.

Zicând: Aleluia, mântuirea.—În sfârșit a venit eliberarea de plaga Papismului și altor secte.

Și mărirea și cinstea și puterea sunt ale Dumnezeului nostru.—Ea n-a fost săvârșită de puterea omenească, ci de înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu.—Apoc. 7:12.

19:2. *Pentru că adevărate și drepte sunt judecățile lui.* —„Dumnezeu este lumină, și într-însul nu este nici un în-tunec.”—1 Ioan 1:5; Apoc. 15:3; 16:7.

Pentru că judecă pe desfrânata cea mare.—Aducând asupra ei toate plăgile, prezise de lungă vreme.

Ca una care strică pământul în desfrânarea ei.—Legăturile ei de credință cu stăpânirile lumești.

Și răsbună sângele slujitorilor lui din mâna ei.—Milioanele care au murit în marile războaie au fost servii Babilonului. Cauza adevărată a morții lor este învățătura despre dreptul divin al clerului. Aceștia au susținut pe ștăpâni torii Europei pe tronul lor, spunându-le minciuna, că ei domnesc, ca o parte din împărăția lui Christos. Această învățătură a condus la moartea tuturor acestor milioane de oameni, și sângele lor va fi cerut din mâna Babilonului.

19:3. *Și al doilea ziseră, Aleluia.*—Cu cât cineva cugetă mai mult și mai profund, asupra acestui fapt, cu atât devine mai fericit.

Și fumul ei.—Semnele distrugerii ei; amintirea ei va fi eternă.—Isa. 34:10; Apoc. 14:11; 18:9, 18.

Se suie în vecii vecilor.—Distrugerea ei va fi scrisă în istoria veacurilor, ca un fapt îndeplinit, tocmai precum este scris, ca fapt prezis, „în Cuvântul lui Dumnezeu, viu și stătător în veac.”—1 Pet. 1:23.

Și căzură bătrânii cei douăzeci și patru.—Profețiile.—Apoc. 4:4, 10.

Și cele patru ființe.—Puterea infinită, Dreptatea, înțelepciunea și iubirea.—Apoc. 4:7.

Și se închină lui Dumnezeu care șade pe tron zicând: Amin, aleluia.—Dumnezeu este atotputernic, și în locul acesta se referă la Domnul nostru Isus Christos.—Apoc. 19:35. *Și ieși din tron.*—În vremea aceasta ei vor fi pe tron.—Apoc. 3:21.

Glas.—Turma cea Mică, de dincolo de vâl. *Zicând: Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți slujitorii lui.*—Venind de la clasa Turmei celei Mari, dând mărire și laudă pentru eliberarea lor.—Apoc. 7:15; Ps. 134:1-3.

Care vă temeți de dânsul, cei mici și cei mari.—Eliberarea voastră se datorește pe deplin Domnului. Noi ani făcut ceea ce am putut ca să vă ajutăm, dar a fost nimica în comparație. Domnului i-se cuvine toată mărirea și cinstea și lauda pentru eliberarea voastră și a noastră.—Apoc. 11:18. 19:6.

Și auzii ca glas de gloată multă.—„În vârsta ce are să vie, când Dumnezeu va revărsa Spiritul său asupra toată carnea”, precum în vârsta de acum el varsă asupra „servilor și servelor”, atunci într-adevăr

toți vor înțelege și vor aprecia promisiunile înțelese acum numai de „Mica Turmă”; și se vor bucura de ascultarea și preamărirea Bisericei, zicând: „Să ne bucurăm și să ne veselim și să-i dăm mărire, fiindcă veni nunta Mielușelului și femeia lui se găti.” Ei se vor bucura de glorificarea Bisericei după care vor urma binecuvântările; și în vreme ce- vor vedea că „marile și prețioasele promisiuni” moștenite de Unsul [Ca- pul și Corpul] nu sunt pentru ei, ci s-au îndeplinit asupra noastră, vor fi binecuvântați și luminați mult de lecția ilustrată în Biserică, și în timp ce se vor sili și vor alerga după câștigarea binecuvântărei rezervată lor, vor trage mult folos din pilda Bisericei și vor preamări pe Dumnezeu pentru ea. Dar această cunoștință nu va naște în ei lăcomia; pentru că sub noua stare de lucruri, chemarea lor la natura umană desăvârșită îi va mulțumi pe deplin, și le va părea mai de dorit de cât o schimbare de natură.”—A 84.

Și ca vuet-de ape multe.—Toată omenirea.—Apoc. 17:15. *Și ca vuet de tunete tari.*—O efortare și reacțiune complectă în favoarea lățirii Adevărului. Cele „șapte tunete” tuna atunci mai puternic ca nici odată înainte.—10:4; 8:5.

Zicând: Aleluia, pentru că Domnul Dumnezeuul nostru atotțiitorul își ia împărăția.—„Se arată pe sine a fi Rege prin supunerea neamicilor săi.” [Cook] Pe deplin convinși de mărirea puterii lui, după cum vor fi toți la sfârșitul timpului de tulburări, ei vor fi bucuroși a încredința toate interesele lor, grijei Domnului.

19:7. *Să ne bucurăm și să ne veselim și să-i dăm mărire.*—„Poporul Tău va aduce darul de bună voie în ziua puterii Tale.”—Psa. 110:3.

Fiind că veni nunta Mielușelului.—Căsătoria bărbaților și a femeilor este declarată în Scripturi a fi tipul căsătoriei lui Christos cu Biserica. (Ef. 5:22-23) Este un principiu re-cunoscut că antitipul este totdeauna mai mare de cât toate tipurile la un loc. Moartea lui Isus Christos a fost mai mare de cât toate jertfele din timpul epocii evreiești. Acum gân-diți-vă la ziua căsătoriei, care este cea mai fericită dintre toate zilele pentru orice ființă omenească. Gându-vă la fericirea produsă de toate căsătoriile ce au fost până acum, și veți vedea că toate la un loc nu înseamnă nimic, față de bucuria care va domni în întreg universul, când va avea loc sărbătoarea veșniciei, iar Christos și Mireasa lui se vor uni să fie una pentru vecie.

Și femeia lui.—„Mireasa reprezintă pe toți credincioșii consacrați până la începutul Mileniului. Numai aceștia sunt trupul mistic a lui Christos. Inșă după ce numărul lor va fi desăvârșit, la venirea a doua, pământul va, fi populat și locuit de „națiunile celor mântuiți”—în carne și sânge—o clasă de oameni cu totul deosebită de Mireasa preamărită și înălțată pe atunci”—Cook.

Se găti.—„Mărturia făcută lumii din timpul vârstei Evanghelice este cu totul un lucru secundar și mult mai mic în legătură cu lucrul mai important al Bisericei de a se pregăti pe sine.”—F608: Mat. 22:1-14; 25:1; 2 Cor. 11:2; Ef. 5:27; Apoc. 21:2, 9; Ioan 3:29; Plângerile [toate]; Psa. 45:11, 15; Mat, 9:15; Mare. 9:12; Luca 12:36.

19:8. *Și i-se dete să se îmbrace în vestmânt de bis strălucit curat.*—„In țesătură pestriță ea se aduce la Rege” (Psa. 45:15)—în haina simplă și albă pe care i-a dat-o însuși Domnul ei, haina dreptății Sale, pe care ea a lucrat, cu

multă îngrijire, frumoasele podoabe ale grațiilor creștinești. Și mare va fi bucuria în cer și pe pământ, la intrarea ei triumfală în palatul Regelui.—2 Pet. 1:5-8, 11.”—C193.

Căci vestmântul de bis este răsplata sfinților.—Ici colo în Scripturi sunt chei cari deschid misterele ei. (Apoc. 3:18; Psa. 132:9) Aceasta este cheia la mai multe pasagii neîn-

19:9 *Și îmi zice.*—Servul credincios și înțelept căruia Domnul i-a încredințat paza tuturor lucrurilor din casa sa.—Luca 12:42-44; Apoc. 3:14; 1:1.

Scrie.—Către reprezentanții clasei lui Ioan, însărcinați scrie pentru încurajarea bisericei, după ce el însuși a încetat de a mai scrie.

Fericiți cei chemați la ospățul nuntei Mielușelului.—Masa de nuntă (Luca 14:15) va fi ca și celelalte oște pe care le-a avut Biserica, nu cu hrană pământească, ci hrana adevă-i rarilor divine. Acesta va fi timpul când Domnul, Capul Fami- lied, ne va explica orice parte și orice vers din Cuvântul său sfânt. Atunci vom avea o memorie desăvârșită, în care să păs trâm tot cuvântul spus de el, și trupuri desăvârșite, cu cari să facem pe deplin voia lui Dumnezeu. Acum noi avem nu- mai dorința de a face acestea, silindu-ne a înțelege Cuvântul său, încercând și ajutând și pe alții să-l înțeleagă; dar ori cât de bine am reuși noi la aceasta, suntem departe de a fi desăvârșiți. Domnul, în iubirea și mila sa, a primit încercă rile noastre ca o dovadă că suntem demni de binele ce ne

așteaptă. La urmă, numărul deplin propus de marele stăpân va fi chemat, primit și găsit vrednic, prin Christos, de-a avea loc la masă—luând parte la marea serbare. (Mat. 22:1-10)

La această serbare, suntem asigurați, va fi o a doua ceată, nedemnă de a face parte din clasa Miresei. Aceștia pot fi numiți, în mod figurativ, servitoarele Miresei, ceata Turmei Mari; pentru că după adunarea clasei Miresei, avem vestea Domnului către aceia ce au mai fost liberați din Babilon, zicând, „Binecuvântați sunt aceia cari sunt chemați la masa de nuntă a Mielușelului.” Vă puteți închipui cinstea și bucuriile marelui ospăț.—W. T. -14-74.

Și-mi zice: aceste cuvinte sunt adevărate ale lui Dumnezeu.

**„Veniți, iubiți, la bucuria Lui
Ziua de sărbătoare a sosit;
Astăzi Mielul se va sărbători,
Astăzi cu a sa Mireasă se va odihni,
Astăzi coroana de nuntă-și va împodobi,
In sala cea mare de sus.”**

Și căzui înaintea picioarelor lui, ca să mă închin lui.— „Dacă cuiva dintre noi, i-ar veni în gând să laude pe vesti-torii sau servii Domnului, trebuie să ne amintim și recu- noaștem, că numai lui Dumnezeu însuși i-se cuvine orice laudă, oricât s-ar folosi de mijloacele omenești, pentru i a împărtăși binecuvântările sale, și deci numai pe El trebuie cinstit, preamărit, și apreciat ca autorul și dătătorul tuturor bunurilor și darurilor desăvârșite.—Iacob 1:17.”—W. T 07-105; Apoc. 22:8.

Și-mi zice: vezi să nu faci.—Dar Satan a zis Domnului: „Toate acestea ți-le voi da ție, dacă căzând te vei fi închinat mie.” (Mat. 4:9) Când Papalitatea a făcut aceasta, Satan și-a ținut promisiunea, în privința formelor lumești, obiceiurilor și petrecerilor,—toate fiicele au urinat exemplul maicii.

Sunt împreună slujitor al tău.—„Sf. Ioan, în umilința sa, uită partea sa proprie la împărtășirea Apocalipsului; iar îngerul, în modestia sa, o aduce aceasta la lumină (Fapte 10:25, 26).”—Cook; Fapte 14:14, 15; Apoc. 22:9; Rom. 1:1; Fil. 1:1; Tit. 1:1; 2 Pet. 1:1.

Și al fraților tăi cari au mărturia lui Isus: lui Dumne-zeu închină-te.—A cărui servi suntem amândoi; la al cărui spirit profetic noi suntem părtași în mod egal în acest serviciu comun, și de aceea nu putem să ne închinăm unul altuia.”

Căci mărturia lui Isus este spiritul profeției.—„Toți creș-tinii, din toate vârstele și veacurile, cari pot primi și înțe- lege profeția, au acest spirit.” (Cook; 1 Cor. 12:13) Totuși, scopul profeției este a mărturisi despre Isus. Acesta, este sfârșitul ei mare și final. Aici cuvântul profeție pare a fi folosit în înțelesul larg, în care adesea ori este întrebuințat în Testamentul Nou—înțelegând prin aceasta în-cunoștiințarea voinței divine, iar aici se pare că se referă , înainte de toate la predicatorii și învățătorii Noului Tes- tament. Înțelesul ei, este că misiunea lor cea mare, e a măr- turisi despre Mântuitor, toți fiind hotărâți mai dinainte pentru aceasta, și deaceea trebuie să se considere ca împreună servi, deși de fapt, este fără îndoială adevărat, că scopul lor principal a fost de-a mărturisi despre viitoarea împărăție a lui Mesia.”—Barnes; Apoc. 12:17.

19:11. *Și văzui cerul deschis.*—Lucrurile ascunse ale lui Dumnezeu, după cum sunt arătate în Volumul VII *Studii în Scripturi.*—Apoc. 11:19.

Și iată un cal alb.—învățători, cari deși nu plac deloc

clericilor, formează totuși curatul adevăr.

Și cel care șade pe dânsul este numit credincios.—

„Martorul credincios și adevărat”—Apoc. 3:14.

Și adevărat.—„Sfântul și adevăratul.”—Apoc. 3:7.

Și în dreptate judecă și se războiește.—„In vreme ce Domnul oprește poporului său de-a lupta cu arme fizice, declarându-se a fi un Dumnezeu al păcii, al iubirii, al ordinei și al dragostei, el se numește totodată și un Dumnezeu al dreptății, și arată că păcatul nu va domni veșnic în lume nestingherit de nimeni, ci va fi pedepsit. „Răzbunarea este a mea, eu voi răsplăti, zice Domnul Dumnezeu.” (Rom. 12:19; Deut. 32:35) Și când el se ridică să judece națiunile, răzbunându-se asupra celor răi, el se numește pe sine „războinic” și „puternic în luptă”, ca unul care are o „armată mare” la comanda sa.—Ex. 15:3; Ps. 24:8; 45:4; Isa. 11:4; Ioel 2:11.”—D549.

19:12. *Iar ochii lui flacăre de foc.*—înțelepciunea Domnului vede că a venit timpul pentru distrugerea sistemelor nedrepte existente acum pe pământ.—Apoc. 1:14.

Și pe capul lui diademe multe.—Dreptul de-a stăpâni toate împărățiile pământului.—Ezek. 21:27.

Având nume scris pe care nimenea nu-l știe de cât numai el.—Acest nume nou, va fi și numele Bisericei, Mireasa sa. Probabil că acest nume nu e încă descoperit.—Apoc. său, ce are să-l aștepte în curând.

19:13. *Și îmbrăcat în haină stropită cu sânge.*—O aluzie la credințioșia sa până la moarte, și un semnal corpului său, ce are să vie în curând.

Să *chiamă numele lui Cuvântul lui Dumnezeu.*—In acest tablou, el este înfățișat ca venind, nu ca Solul Legământului, ci în *apokalupsis*, destăinuirea sa ca Rege de drept al pământului.—Ioan 1:1; Apoc. 1:2.

19:14. *Și ostile în cer.*—Toate oștirile de la Apocalipsul 7:5-8, Turma cea Mică, fie de aceasta, sau de cealaltă parte a vălului.—Apoc. 17:14.

Îi urmau.—„Oile îl urmează, pentru că cunosc glasul lui. Dar unui străin nu-i vor urma.”—Ioan 10:4, 5.

Pe cai albi.—învățători curate și adevărate.

Îmbrăcați în haine de bis alb curat.—„Dreptatea sfinților.”—Apoc. 19:8.

19:15. *Și din gura lui eșea spadă ascuțită.*—„Examinarea noastră în Volumul precedent a marei deosebiri de caracter dintre împărăția lui Dumnezeu și împărățiile bestiale ale pământului, ne face să vedem și deosebirea de a face război sau bătălie. Metodele de cucerire și nimicire se vor deosebi cu totul de metodele întrebuințate înainte pentru răsturnarea unor națiuni. Acela, care acum își ia pu-terea sa mare pentru a domni, este arătat simbolic ca unul a cărui sabie ese din gura sa—„cu care să lovească națiunile; și va domni națiunile eu toiag de fer.” Această sabie este adevărul (Ef. 6:17).”—B100; Isa, 11:4; 49:2; 2 TesaL 2:8; Apoc. 1:16; 2:12, 16; 19:21; Osea 6:5; Evrei 4:12.

Ca cu ea să lovească neamurile.—„Va lovi pământul cu varga gurei sale, și cu suflarea buzelor sale [forța și spiritul adevărului său] va ucide pre cei nelegiuți." (Isa. 11:4; Psal. 98:1) „Nici unui general omenesc nu se va atribui biruința viitoare a adevărului și dreptății. Cruntă va fi bătaia dintre noroadele tulburate, și câmpul de bătae și dezastru al națiunilor se va întinde peste întreaga lume; și nu se va găsi nici un Alexandru, Cesar sau Napoleon omenesc, care să aducă ordine în tulburarea înfricoșată. Dar, în sfârșit, se va ști că marea victorie a dreptății și adevărului, și pedepsirea nedreptății după meritele ei, s-a făcut cuputerea Regelui regilor și Domnului domnilor." D19.

Și el îi va pășuna cu toiag de fer.—„In această Zi a lui Dumnezeu", „Ziua tulburării", Domnul nostru ia marea sa putere [ce până acum părea că doarme] începându-și domnia, și tocmai aceasta va cauza tulburarea cea mare, deși lumea nu o va recunoaște ca atare pentru un timp. Că sfinții vor avea o parte în această operă, nu încapă nici o îndoială. Este scris—„Această mărire o AU toți cuvioșii săi—ca să facă răzbunări între popoare, muștrări între națiuni, ca în cătușă să lege pe regii lor, și pe cei măreți ai lor cu lanțuri de fer; ca să facă judecata cea scrisă." (Psal. 149:8, 9) „Și cine biruiește, și cine păstrează până la sfârșit lucrurile mele, îi voi da stăpânire peste neamuri, și le va pășuna cu toiag de fer."—Apoc. 2:26, 27; Psal. 2:8, 9;

Și el va călca teascul vinului aprinderii mâniei lui Dumnezeu atotputernicul.—Domnul arată un interes și o responsabilitate pentru seria complectă a *Studiilor în Scripturi*, din care Volumul din urmă reprezintă în special teascul vinului (Apoc. 14:18-20); dar ar fi neînțelept, a aștepta ca "Domnul să se folosească, în mod miraculos, de instrumentele nedesăvârșite, pentru a duce la îndeplinire un lucru absolut desăvârșit, și de aceea fiecare trebuie să-și întrebuițeze judecata sa pentru înțelegerea tălmăcirilor acestei cărți. Mai departe, se poate observa că aici limbajul este mai puternic de cât în Apocalipsul 14, arătând extensiunea presării vinului și la altceva de cât la chestiunile eclesiastice.

19:16. *Și are pe haina și pe coapsa lui nume scris.*—Coapsa este a se înțelege locul unde se găsește de regulă sabia [care nu se amintește aici, vezi versul 15], în armonie cu Psalmul 45:4: „Viteazule! încinge la coapsă sabia ta, mărirea ta și strălucirea ta."—Cook.

Împărat de împărați și Domn de domni.—Înainte de a se limpezi atmosfera plumburie, creată de apariția acestei cărți, fiecare om din lume, va fi convins, că acesta este un mare pas din partea Domnului, de a descoperi tuturor acelor cari zac încă în întunericul acestei lumi, ținându-se cu desnădejde de lucrul mânilor lor, că a sunat ceasul de înlăturare a împărăției lui Satan.—I Tim. 5-16; Apoc. 17:14; Dan.

8:25.

T.9:17. *Și văzui un inger.*—Clasa Ilie, după publicarea volumului șapte, *Studii în Scripturi*.—Vezi Apoc. 8:3-5;

Stând în soare.—Strălucind la lumina Evangheliei.—Apoc. 12:1; Mat. 13:43.

Și strigă cu glas mare.—Spunând și împrăștiind adevărul fără teamă și cu tot curajul.

Zicând tuturor paserilor.—Mat. 24:28.

Care zboară în înălțimea miezului zilei.—Mai întâi „vulturilor", cei ce văd departe tare (Isaia 33:17), Turma cea Mică, și apoi, tuturor acelor ce trăesc, eu mintea, deasupra materialismului lumii acesteia.

Hideți, adunați-vă la ospățul cel mare a lui Dumnezeu.—În interpretarea și aplicarea acestei cărți, care este o carta a simbolurilor și limbajului figurație, noi trebuie să căutăm în totdeauna aplicația și îndeplinirea acestui limbaj, deși mai târziu tot aceste pasagii pot avea și o îndeplinire literală, într-un mod îngrozitor, într-un potop de sânge, pentru care războiul European a fost numai un preludiv.

19:18. *Ca să mâncați cărnuri de împărați.*—Cinci dintre acești regi sau stăpânitori sunt arătați în Apocalipsul 6:4. Probabil că cetitorul într-un sens simbolic a mâncat, din aceste cărnuri cari sunt acolo pentru a fi mâncate.

Și cărnuri de căpetenii.—Comandanți mai mici arătați la Apocalipsul 8:7-12. Fără îndoială că cetitorul a mâncat și din aceștia.

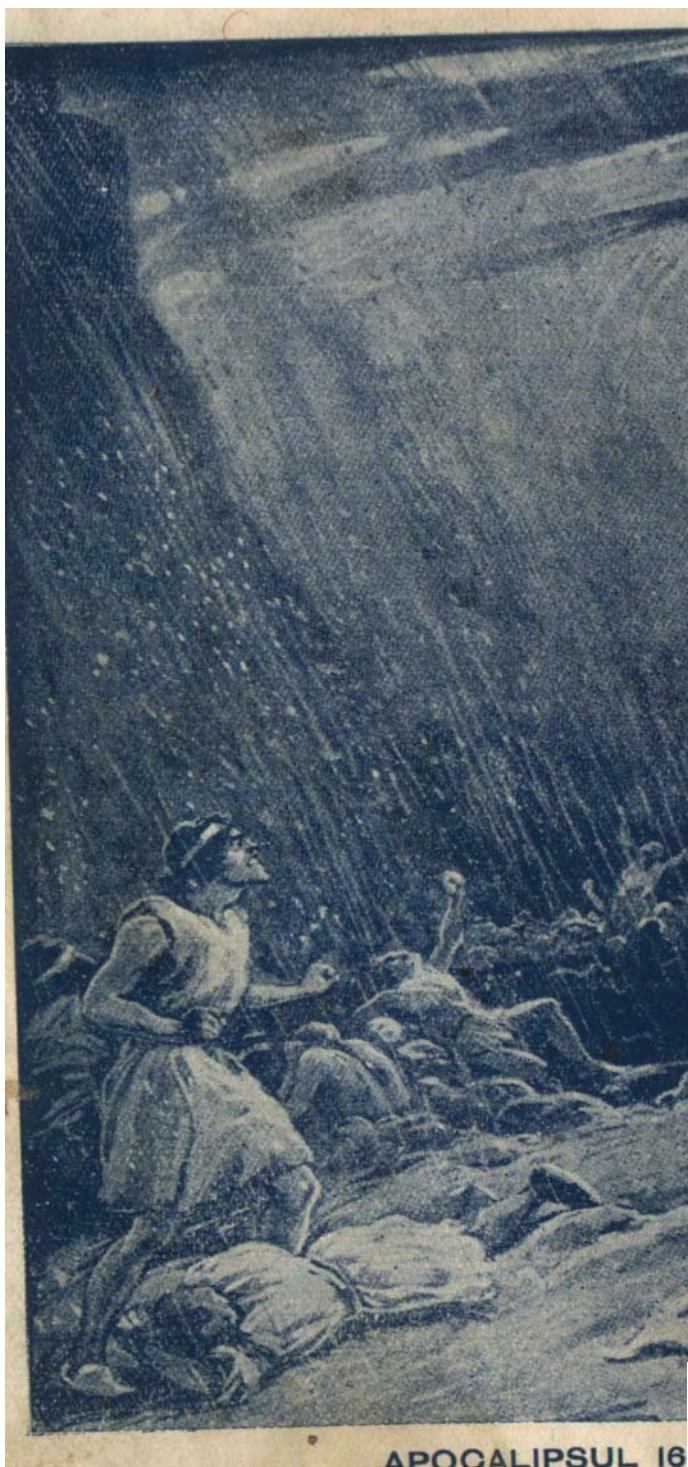
Și cărnuri de viteji.—Războinici. Despre acești războinici se vorbește în Apocalipsul 9:7, 9, deși acolo sunt numiți ca locuste. Dacă cetitorul n-a mâncat [însușit, absorbit, mistuit] acea dare de seamă, atunci să-șd ia îndată obligația de a o mânca, altfel va neglija ceva de mare folos.

Și cărnuri de cai.—N-ai văzut cai în Apocalipsul 9:17, 18, și nu i-ai mâncat? foc, iacintul pucioasa și alte multe la fel?

Și ale celor care șad pe dâșii.—Nu am aflat noi două sute de milioane de acești călăreți, și nu i-am mâncat și pe aceștia?—Vezi Apoc. 9:16.

Și cărnuri de toți stăpânii de sine și de robi și de mici și de mari.—Și n-am aliat noi pe toți oamenii arătați în Apocalipsul 9:20, 21, și nu i-am mâncat noi în același mod? Da, în adevăr, i-am mâncat. Noi am mâncat, sau ne-am însușit adevărul cu privire la ei. Tocmai mâncarea acestor adevăruri ne conduce la întâmplările descrise în cele ce urmează.

19:19. *Și văzui feara.*—Papismul venit iarăși la putere. Testamentul Nou, traducerea lui Weymouth în limba modernă, traduce acest vers după cum urmează, și adaugă observația că „odată pentru totdeauna" deși nu este exprimat în grecește, este aplicat în legătura aoristă a verbului: „Și văzui feara sălbatecă, și pe regii pământului, și oștirile lor toate adunate să facă războiu, odată pentru tot-

APOCALIPSUL 16

LEGAREA LUI SATANA.—APOC.

deauna, în contra Călărețului de pe cal și în contra oștii sale."

Și pe împărații pământului.—Chemați" la război de către Satan. (Apoc. 16:13-16) „Regii pământului s-au răsculat, și mai marii împreună se sfătuiesc [neștiind că ei se luptă contra stabilirii împărăției Domnului], asupra lui Dumnezeu și asupra unsului său, [dar] cel ce locuiește în cer râde, Domnul își bate joc de dâșii."Psa. 2:2, 4; Și oștile lor adunate.—Urmașii lor civili, sociali, ecle-siastici și financiari.

Adunate să facă războiu.—„Războiul", grecește.

Cu cel care șade pe cal și cu oastea lui.—Deși ei sunt for-mați din cele 12 seminții simbolice (Apoc. 19:14; 7:4-8) totuși sunt toți o singură oaste, toți „una în Christos Isus." „Trebuie să se vadă, că cele mai

bune cum și cele mai rele din națiunile pământului, nu sunt de cât împărățiile acestei lumi, a căror putere a expirat înaintea lui Dumnezeu ca să facă loc împărăției lui Mesia și urmașilor lui adevărați, care va fi al cincilea Imperiu universal de pe pământ. (Daniel 2:44; 7:14, 17, 27) Acesta va lucra mult să așeze dreptatea și să răstoarne nedreptatea. Dar, după cum se vede, acțiunea papismului, consfințită de reformatorii protestanți, merge neîntrebată printre masele creștine. Și cu toate că ei ar trebui să sprijinească împărăția lui Isus Christos, ei sunt chemați și obligați să ajute stăpânirii slabe, și care acum cade, a așa numitei creștinătăți—stăpânită de împărății și principii acestei lumi la care se alătură, mai de grabă de cât la viitoarea împărăție a lui Christos."—Apoc. 16:16. 17:13,14.

19:20. *Și primă fu feara.*—Papismul fu prins. (Ierem. 50-43-46) Fără îndoială că publicarea acestei cărți a zdruncinat planurile papale 4și a zădărnicit multe din încercările sale de restabilire.—Apoc. 17:14.

Și cu dânsa profetul mincinos care făcuse înaintea ei semnele.—Chipul fearei.—Apoc. 13:11, 13, 14, 15; 14:9, 11; 15:2; 16:2, 13; 19:20; Mat. 24:34.

Care rădăci pe cei care luară semnul fearei.—Pe Catolici.

Și pe cei care se închină chipului ei.—Protestanți.

Vii fură aruncați cei doi.—Ambele aceste sisteme, nu poporul. Aruncarea lor se întâmplă în timpul când sunt încă activi și organizați.—159.

In al focului lac care arde în pucioasă.—La nimicirea desăvârșită și Veșnică a anarhiei [simbolizată prin foc] din timpul marei strămtorări. Această nimicire desăvârșită, a sistemelor, este începutul nimicirii oricărui lucru ce nu stă în armonie cu legile drepte ale lui Dumnezeu. Această complectă nimicire ce era tipificată prin valea Gheenei, ce se afla la marginea Ierusalimului. Cu ajutorul pucioasei se ardea acolo trupurile oamenilor nelegiuți și stricați, împreună cu alte aruncături și mortăciuni din Ierusalim. Stând la marginea acestei văi în timpul nopții ai impresia că te găsești în fața unui lac de foc și pucioasă. Pucioasa arzătoare este cel mai omorător mijloc cunoscut, și înseamnă nimicire desăvârșită.—Daniel 7:11.

19:21. *Și cei rămași.*—Poporul ce a rămas după nimicirea sistemelor.

Fură omorâți cu spada celui care șede pe cal.—La timpul convenit, se vor supune din iubire și cu bucurie adevărului.—Apoc. 19:15; 2 Cor. 10:4.

Care spadă eșise din gura lui.—Toți pot vedea că aici nu se vorbește de o sabie literală.

Și toate păsările fură săturate de cărnurile lor.—Vezi Apoc. 19:18.

APOCALIPSUL 20

DOMNIA DE O MIE DE ANI

20:1. *Și văzui înger pogorîndu-se din cer.*—Solul Legământului, la venirea sa a doua.—Mal. 3:1.

Având cheia abisului.—Numai înțelepciunea nemărginită putea găsi cheia deslegării încurcăturilor actuale de pe pământ. Aci domnește de două mii de ani un sistem de superstiții și crime, iar adorarea și serviciul lui a încolțit în aproape fiecare om. Toată literatura este înveninată de el, iar opinia publică îi cântă osanele. Cei educați, manierați, bogați și puternici sunt pentru el și sunt contra oricărei schimbări care ar asigura unele foloase păturii de jos a norodului. Pentru răstunarea unor astfel de împrejurări numai însuși Dumnezeu poate lucra.

Și lanț mare pe mâna lui.—ADEVĂRUL, conținut în cele șapte volume de *Studii în Scripturi*. Acest lanț al Adevărului a fost făcut, verigă după verigă, în o perioadă de patruzeci de ani. Fiecare volum, a dovedit că sistemele vechi nu pot să-i stea împotrivă.

20:2. *Și apucă pe balaur.*—Sistemul inchiiziționist al guvernării civile, care și-a însușit principiul, de a ține masele supuse prin frica ce le-o inspira chinurile ce au să le îndure, după moarte. Subiectul special de condamnare în această privință, capo-d-opera Satanei, este vechiul Imperiu Roman, care mai viețuiește în Papism și în guverna-mentele stato-biseriaeschi din Europa. Acest sistem este aproape contimporan cu cele șapte Timpuri ale Păgânilor [2550 de ani terminați în 1914], și cari au început în toamna anului 607 a. Chr., sau cum am zice, la începutul anului 606. Roma în vremea aceea se ridica cu încetul. „Lucius Tarquinius Priscus, al cincelea rege legendar al Romei, 616-578 a. Chr. care fu încredințat cu paza fiilor lui Ancus Mareius, și care, în locul lor, a urmat pe tron după moartea tatălui lor. El a clădit Circus Maximus, a instituit jocurile cele mari, a construit canalele și-a început construi-rea templului lui Jupiter de pe capitol. El s-a mutat din Tarquinii în Etruria la Roma sfătuit de soția sa, prezică-toarea Tanaquil. Tanaquil era vestită prin îndărătnicia și darurile ei profetice, care o făcură în stare să prezică viitorul mare al bărbatului ei.”—[Brit].

Șerpele cel de la început care este Diavolul și Satana.—„Pe când numele de Șerpele cel vechiu include și pe Satan, „mai marele demonilor”, este evident că el e întrebuințat ca sinonim pentru toate agențiile și puterile păcătoase care își au nașterea în el.” [S32] „Declarația Domnului nostru că Satan este dușmanul cel mare, nu numai al lui Dumnezeu, ci și al omenirii întregi nu este o fantezie goală, ci adevărul curat. Numai Satan este conjuratul și făuritorul încăpăținat și inteligent, care, folosindu-se de inteligența sa supraomenească și—pe cât îi este îngăduit—completează să pună la cale planuri, pentru

împiedecarea dreptății și adevărului și pe acei care le iubesc pe acestea. Mărturia inspirată susține că Satan a început răscala în contra legii dumnezeiești, și a îndemnat la neascultare pe strămoșii noștri, din ambiția sa după, putere; și că de la căderea omului încoace același mare dușman a fost implacabilul dușman al lui Dumnezeu, al dreptății și al adevărului; și nu numai înșelătorul omenirii, ci unul oare s-a opus cu toate puterile, planului de ispășire pe care Dumnezeu l-a întocmit și-l desfășoară prin Christos și urmașii lui. Din mărturisirea Scripturilor, nu se vede că Satan ar fi avut simpatizator sau soț conspirator printre îngeri, în timpul când el a decăzut și-a încercat să-și stabilească domnia sa asupra pământului."—F611.

Și-l legă.—„Dumnezeul veacului acestuia a întunecat gândurile necredincioșilor ca să nu vadă razele luminoase ale evangheliei și mării lui Christos, care este chipul lui Dumnezeu." (I^a Cor. 4:4) Dumnezeu voiește ca toți să fie mântuiți de toate relele, venite, de pe urma păcatului și blăstă-mului lui Adam, și să ajungă la cunoștința deplină a adevărului. Și pentru ce voiește aceasta? În scopul ca ei având o cunoștința clară despre adevăr să se poată folosi în modul cel mai bun de noua ocaziune pentru viață, care le este câștigată prin jertfa de răscumpărare a Mântuitorului. Pen-tru îndeplinirea acestei voințe a lui Dumnezeu, Mântuito-rul va stabili împărăția sa Milenială, care mai întâi va lega pe Satana [va împiedeca și restrânge toate influențele rele-din afară] și apoi va scoate pe om din orbirea sa;—după cum este scris: „ochii orbilor se vor deschide." (Isa. 35:5) Pentru același motiv, adică, ca noua încercare să fie cât mai favorabilă pentru om, Dumnezeu a aranjat ca lucrul acesta să decurgă treptat timp de o mie de ani.- [E470] „Ziua Milenială se ivește, odată cu schimbarea stăpânirii de pe pământ când controlul va trece „de la Prințul acestei lumi" și servitorii lui sub controlul Aceluia „care are dreptul" [prin răscumpărare] și sfinților săi. Noi am văzut că, deși urmarea acestei schimbări va fi fericire și binecuvântare, totuși timpul de tranziție, când actualul stăpân, „omul cel tare", va fi legat și dat afară de la domnie (Mat. 12:2) va fi un timp de tulburări mari." [C341] Cu privire la aceasta, Isus a zis—„Nimeni nu poate, intrând în casa celui tare, să răpească sculele lui, dacă nu va fi legat mai întâi pe cel tare, și atunci îi va prăda casa." (Marcu 3:22-27; Luca 11:22) Această legare efectivă a Satanei este arătată oa primul lucru al vârstei celei noi." [A66] „Ori ce influență înșelătoare și amăgitoare a dușmanului va fi împiedecată și restrânsă—așa că răul nu va mai apare oamenilor ca bine, nici binele nu va mai părea ca un rău. Adevărul, nu va mai părea oamenilor neadevăr, nici minciuna nu va mai putea să paradeze ca adevăr." [D519] „Cuvintele inspirațiunii ne arată că lupta Satanei de a-și menține-stăpânirea asupra

oamenilor va fi desperată, mai ales către sfârșit."—S78.

Pe timp de o mie de ani.—Ziua Milenială, ziua odihnei Domnului, ce urmează după cele șase mii de ani de rău în lume, care s-au terminat în 1874. „O singură zi la Domnul este o mie de ani." (2 Petru 3:8; Psa. 90:4) „Papii afirmă că domnia de o mie de ani a lui Christos—Mileniul care este promis în Scripturi că va urma venirii a doua a lui Christos— a început în anul 800 d. Chr. sub Papa Leo III; care pretindea a fi reprezentantul lui Christos și vice-regentul, care să înceapă domnia în locul lui. În acest an „statele papale au fost date Bisericii de către împăratul Carol cel Mare [Charlemagne]. Mileniul lor s-a sfârșit, se afirmă, în anul 1799, când Napoleon a confiscat teritoriile acordate Bisericii și a luat pe Papa, Pius VI, prizonier în Franța, unde a murit. Libertatea oare a urinat, după încetarea prigonirilor papale, și marea circulară a Bibliei tradusă în limbele comune ale poporului, a fost declarată, de către conducătorii papali, ca „puținul timp" (Apoc. 20:3) care are să urmeze domniei de o mie de ani a lui Christos pe pământ; și ei sperează că în curând vor recâștiga puterea de mai înainte, prestigiul și conducerea supremă, și că domnia lor va fi atunci vecinică. Acest Mileniu papal este cunoscut în istorie ca „veacurile întunecate." În aceste veacuri întunecate milioane de oameni au fost torturați, exilați și uciși pentru faptul că au refuzat a se supune poruncilor bisericii de sub conducerea papilor, episcopilor și preoților. S-au întrebuințat agenți și spioni care să caute și să aducă la pedeapsă pe toți acei care exprimă sentimente contrare ierarhiei papale, sau cari nu s-au supus orbiș autorităților. În felul acesta popoarele din Europa au fost păgânizate, și ținute în eroare și superstiții de a se închina la oameni cari pe nedreptul se credeau a fi unicii reprezentanți ai lui Dumnezeu pe pământ. Ei își pretindeau dreptul de a schimba Legile lui Dumnezeu, cu de la sine putere când le convenea și să schimbe timpul domniei lui Christos, cum am văzut." (Daniel 7:25; W. T. -16-181; B354) „Acei cari au trăit aproape de timpul Apostolilor, și întreaga Biserică, timp de 300 de ani, a înțeles [pe cei 1000 de ani] în înțelesul literal al cuvântului." „Conform teologiei jidovești, după cum reiese din Talmud, Mesia va aduna pe toți urmașii triburilor împrăstiate, la Ierusalim, ca centru, și acesta va fi o cetate de bucurie și prosperitate. Astfel Ar-solomon scrie: „E hotărât că lumea va exista șase mii de ani, după numărul zilelor din săptămână; dar a șaptea Zi va fi Sabatul, și în timpul Mileniului al șaptelea lumea se va repausa."—Cook.

20:3. *Și-l aruncă în abis.*—Uitare. În cazul acesta ta- seamnă neactivitatea forțată a Satanei, care va fi de sigur pentru dânsul o epocă de uitare după un timp preocupat de șase mii de ani. Cât de mic se va simți el, când va vedea că Domnul Isus reface totul într-o

mie de ani ceea ce el a nimicit timp de șase mii de ani!

Și închise și pecetlui deasupra lui.—Spiritul adevărului în inimile oamenilor; dorul de a câștiga și obține favoarea noului rege al pământului, va răpi pe toți supușii lui Satan. "Toate instrumentele rele, fie omenești sau îngerești, vor fi cu desăvârșire distruse în timpul marei strâmtorări. Stând singur în neactivitatea și înjosirea ce o va experiența în abis, timp de o mie de ani, iată o pedeapsă care-l așteaptă și pe care de singur o merită.

Ca să nu mai rățească neamurile, până vor fi sfârșiți cei o mie de ani.—„Unii sunt atât de înșelați de sofisteriile Satanei, cu care el a amăgit toate popoarele, în cât nu mai cred că există Dumnezeu; alții cred într-însul ca un dușman tare și puternic, fără dragoste sau simpatie, gata și îngrijat ai chinui în toți vecii; alții au deveniteretici din cauza babi-lonului de credință cu privire la caracterul divin, neștiind ce să mai creadă; și cercând să se apropie de Dumnezeu, sunt împiedecați de frica și zăpăceala lor." [E18] „încercarea sau judecata biruitorilor din veacul creștinesc și celui care i-a precedat, a fost cu mult mai aspră de cum va fi încercarea lumii în ziua ei de judecată; pentru că aceștia au avut să se împotrivescă Satanei și tuturor înșelăciunilor sale, când în ziua de judecată a lumii va domni Christos, iar Satana va fi legat, ca să nu mai amăgească noroadale. Aceștia au suferit prigoniri pentru dreptate, pe când oamenii vor fi răsplătiți atunci pentru dreptate, și vor fi pedepsiți numai pentru nedreptate. Aceștia au avut în cale numai pietri mari poticnitoare și lațuri, care vor fi îndepărtate când lumea va fi pusă la încercare. Dar deși încercarea acestor două clase speciale a fost mai aspră de cât va fi aceea a lumii, răsplata este cu mult mai mare."—A146.

După aceștia, trebuie ca el să fie deslegat puțin timp.—Pentru a se vedea cine este în armonie din inimă, cu voința Domnului, și cine este stăpânit de alte cugete. Precum răul va fi legat prin pedepsirea celui rău făcător, așa putem să spunem că el va fi deslegat, permițând ca faptele rele să fie temporar nepedepsite.—Apoc. 20:8.

20:4. *Și i văzui tronuri, și șezură pe ele.*—Tronurile împărățiilor actuale de pe pământ.—W. T. -82:3-6.

Și li-se dete judecarea.—Sentința judecătorească a fost dată asupra lor că sunt nepotriviți de a continua stăpânirea lumii mai mult. (WT. -82:3-6) Acest cuvânt este tradus prin osândă sau condamnare în Luca 23:40; Iacob 3:1; Iuda 4.

Și văzui sufletele.—Persoanele, ființele.—W. T. -82:3-6. *Celor tăiați cu săcurea pentru mărturia lui Isus.*—„Aici sunt amintiți ca fiind uciși toți cari formează clasa împărăției. Apostolul ne dă cheia la aceasta, zicând: „Christos este capul ori cărui bărbat, iar bărbatul este cap al femeii și Dum-nezeu este cap a lui Christos." (1 Cor. 11:3) Precum o femeie când

devine soție, primește ca bărbatul să-i fie capul familiei [își pierde numele și individualitatea ei, pentru a deveni mireasă] tot așa și Biserica primește pe Christos de cap al ei, și astfel fiecare membru al Bisericii devine, în legătură cu Christos, ca membru al Corpului său. Oricine dorește să fie membru al adevăratei biserici trebuie să caute, ca el nu numai să fie decapitat [să-și piardă voința sa proprie], ci ca el să fie unit cu adevăratul cap al bisericii și să fie recunoscut ca un membru al Corpului adevărat al lui Christos— „Biserica viului Dumnezeu, ale cărei nume sunt scrise în cer."—W. T. -01-227; Apoc. 1:9; 19:10.

Și pentru cuvântul lui Dumnezeu.—Din cauza Cuvântului lui Dumnezeu și cu ajutorul lui, noi suntem „concepuți prin cuvântul adevărului", de a trăi în deplină armonie cu toate învățăturile lui, cu orice preț pentru carne, este caracteristica deosebită a Bisericii biruitoare a lui Dumnezeu. „Abia acum, Studenții în Biblie, încep a ieși din marea negură a învățăturilor mincinoase, cari timp de cinsprezece sute de ani, au reprezentat rău pe Dumnezeu și Biblia, punând întunecul pentru lumină. Abia acum, studiul Biblic poate fi continuat în spiritul lui adevărat, fără frică de oameni, cari aduce cursă. Abia acum, există o educație generală care permite ca Biblia să fie studiată în adevăratul ei sens. Abia acum, avem o Biblie convenabilă, efină și în fiecare casă. Abia acum, avem mai mult timp și ocazie de a studia Biblia. Abia acum avem noi lumină mai bună eu ajuto- rul căreia s-o studiem."—W. T. -13-366.

Ca unii care nu se închinară fearei nici chipului ei.—Vezi Apoc. 13:13-18.

Și nu luară semnul pe frunte și pe mâna Zor.—In anii ce vor urina, milioane de oameni vor vedea cu surprindere și vor ajunge să înțeleagă, că ei au avut aceste semne de consimțământ și servire împărăției Satanei. „Evanghelia Satanei" nu este un sistem de principii revoluționare, nici un program, de anarhie. Ea nu inspiră războaie sau certe, ci pace și liniște. Nu asmuță pe mania în contra fiicei și pe tată în contra fiului, ci propovăduiește spiritul fraternității, prin care se consideră întreg neamul omenesc o mare Fraternitate. Ea nu caută să degradeze pe omul natural, ci să-l îndrepte și să-l ridice. Pentru a întrebuița o frază populară, ea apelează „la ceea ce este mai bun în noi." Ea caută să facă din lumea aceasta o locuință atât de plăcută în cât să nu se simtă absența lui Christos și nevoia de Dumnezeu, Ea încearcă să mulțumească pe oameni cu viața aceasta încât să fie cu totul nepăsători față de viața de dincolo. Propagă principiile sacrificiului de sine, milă, îndurare și bunăvoință, învățându-i pe oameni să trăiască pentru binele altora și să fie milostivi către toți. Acelora cari ascultă de poruncile ei, promite desvol-tarea unor anumite puteri oculte, deslegarea celor mai ascunse probleme ale constituției omenești

și acumularea cunoștinței exterioare care le reține de la, mulțime. În scurt, ea mărturisește că toți aceia care vor mânca din pomul oprit vor fi „asemena zeilor.” Evanghelia Satanei este numai de fapte. Amăgirea Diavolului este că noi putem fi mântuiți prin faptele noastre, și îndreptățiți prin lucrurile noastre. În vreme ce Dumnezeu ne zice—„prin har sunteți mântuiți, prin credință... nu prin lucru, ca să nu ne îngâmfm.” Și iarăși—nu din lucrurile cele din dreptate pe care le-am făcut noi, ci după a *sa* milă ne-am mântuit.”—Ef. 2:8, 9; Tit. 3:5; W. T. -16-42.

Și învioră și împărățiră cu Christos.—Vezi Rom. 8:17; 2 Timot. 2:12; Apoc. 5:10.

O mie de ani.—”Pierderea acestei speranțe de către strămoșii noștri a condus la greșelile cele multe din care încercăm acum să ieșim. Nu ne rugăm noi încă—„Vie împărăția ta, facă-se voia ta precum în cer așa și pe pământ?” împărăția ce are să vie a lui Mesia este cheia la binecuvântările și fericirile lumii prin restatornicirea omului la o stare desăvârșită într-un raiu care va cuprinde toată lumea.”—Pastor Russell. Observă de câte ori este amintit această perioadă în Apocalipsul 20:2-7.

20:5. *Cei rămași dintre morți nu înviară până vor fi sfârșiți cei o mie de ani.*—„Aceste cuvinte nu se găsesc în Manuscrisurile cele mai vechi și sigure grecești, Sinaitic Vatican No. 1209 și 1160, nici în manuscrisul Siriac. Totuși înlăturarea acestei paranteze nu e esențială „Planului divin”, după cum este desfășurat; pentru că ceilalți dintre morți—lumea în general—nu vor trăi iarăși în înțelesul deplin și desăvârșit în care a trăit Adam, înainte de ce a păcătuit și a primit osânda „cu moarte vei muri.” Viața desăvârșită fără slăbiciune, sau moarte, este unicul înțeles în care Dumnezeu înțelege cuvântul viață. Din punctul său de vedere toată lumea a pierdut deja viața, moare, și acuma, mai curând poate fi considerată ca moartă, de cât vie.—2 Cor. 5:14; Mat. 8:22.

„Cuvântul înviere [grecește *Anastasia*] înseamnă *ridicare în sus*. Referitor la om, ea înseamnă ridicarea lui la aceea stare din care a căzut, la deplină desăvârșire omenească, lucrul pierdut de Adam. Procesul învierii va fi treptat, și recere pentru îndeplinire întreaga Epocă.—Deși trezirea la o măsură de viață și conștiinciozitate, după cum e gustată acum va fi un lucru care se va produce într-o clipă. Și de oarece ori cât de puțin, mai mic de cât o viață desăvârșită, este o stare de moarte parțială, vedem de aci că deși cuvintele de mai sus nu sunt o parte a Scripturilor inspirate, ar fi fost la loc de a spune că ceilalți morți nu vor trăi iarăși [nu vor recâștiga forma deplină a vieții pierdute] până nu vor fi trecuți cei o mie de ani de restatornicire și binecuvântare.”—A288.

Aceasta este întâia înviere.—„Este cu neputință limbii omenești să descrie această onoare și

demnitate.—1 Cor. 2:9;

20:6. *Fericiți și sfânt cine are parte la întâia înviere.*—„Vom fi asemenea lui [asemenea gloriificatului Isus schimbat], fiind că îl vom vedea *asa după cum este*.” El este o ființă spirituală, „chipul *măririi Tatălui*”, mai presus de îngeri, împărați și puteri, și orce nume care s-a dat cândva”, și de aceea mult mai presus de omenirea desăvârșită. Dacă noi vom fi asemenea și vom fi părtași ai gloriei și naturei lui, înseamnă că și noi vom fi chipul persoanei Tatălui, pe care nimenea nu l-a văzut și nu-l poate vedea, fiindcă „locuiește în lumină de neapropiat”; dar către care noi ne putem apropia și pe care îl vom vedea așa după cum este, pentru că vom fi „schimbați.” (1 Ioan 3:2; 1 Timot. 6:16; 1:17; Ex. 33:20) Ca cineva să nu-l înțeleagă rău, Apostolul păzește limbajul de mai sus, adăogând—noi [Biserica] care am purtat chipul celui de lut, așa vom purta chipul celui ceresc. Nu este gândul Apostolului că toți vor purta chipul celui ceresc, cândva. Acesta n-a fost planul Creatorului. Când el a creat pe om, s-a gândit să aibă o ființă *umană, de carne, și pământescă*, în asemănarea lui [mental și moral], care să fie stăpânul și domnul pământului reprezentant al Creatorului ceresc.” (Fac. 1:26-28; Psa. 8:4-8; Ef. 7:22) „Dacă noi știm reproduce glasul omenesc, oare aceasta nu ne dă o ilustrație mică despre puterea sa nemărginită, cum Dumnezeu poate păstra orice, cu ajutorul creerei, și cum pot fi păstrate toate semnele de identifi-cație prin care să ne cunoaștem pe noi în viitor.”—W. T. -14-315.

Asupra acestora a doua moarte nu are putere.—Afară de Tatăl și Fiul, aceștia vor fi unicii în univers cari vor fi dincolo de orice posibilitate de a muri.—Apoc. 2:11; Rom. 2:7; 1 Timot. 6:16.

Ci vor fi preoți.—Consacrarea antitipică a preoților anti-tipici se mărginește și termină cu actuala vârstă Evanghelică. Ea a progresat încontinuu de când Domnul și înainte mergătorul nostru s-a jertfit pe sine—și va fi complectată înainte de a se sfârși cu totul această Epocă. Și dacă noi nu vom fi acum printre numărul preoților, în timpul con-sacrării și jertfirilor, atunci nu vom putea fi printre ei, când vor începe serviciul lor pentru omenire în împără-ție, când aceiași preoți [acum, despiețuiți de oameni, dar un miros dulce lui Dumnezeu] vor purta numele de regi, și împreună cu Capul lor Christos, vor stăpâni și binecuvânta popoarele.”—T44; 1 Petru 2:9; Apoc. 1:6; 5:10 *Ai lui Dumnezeu și ai lui Christos.*—„Nu se face nici o amintire că ei ar fi preoți și ai Spiritului Sfânt, după cum, fără îndoială trebuia să se facă, dacă Spiritul ar fi o a treia persoană din Treime sau dumnezeire.”

Și vor împărați cu dânsul o mie de ani.—„împărățiile acestei lumi, atunci când vor fi zdrobite de împărăția lui Dumnezeu, nu vor ști deloc cauza adevărată a căderii lor, până când, la finea acestei zile

a mâniei lui Dumnezeu, ochii înțelegerii lor vor fi deschiși așa că vor vedea începutul noii vârste, și vor învăța că Emanuel și-a luat marea sa putere începând domnia glorioasă și dreaptă."—C129; Apoc. 20:4.

20:7. *Și când vor fi sfârșiți cei o mie de ani, deslegat va fi Satana din închisoarea sa.*—„Totuși va fi numai un timp scurt, pentru că, inima sa rămânând neschimbată, în scurt va găsi noi mijloace pentru succesul planurilor sale vechi ambițioase. El va vedea atunci nu numai o pereche omenească desăvârșită, cu putere de procreare a unei rase puternice, destinată să trăiască în veci, ci o rasă restaurată deja la viață și vigoare. Gândul său va fi—„dacă aş putea câștiga această mare rasă pentru planurile mele și sub steagul meu, triumful și înălțarea mea ar fi în scurt timp un fapt îndeplinit." De aceea din nou el va figura ca conducător, deși ca și acum nerecunoscut și nevăzut de oameni. Fără îndoială planul său de amăgire se va baza pe doctrina sa veche—ea ei de sigur nu vor muri, chiar și dacă vor călca legea lui Dumnezeu."—W. T. -94-251. f 20:8. *Și i va ieși să rățăcească neamurile.*—„La sfârșitul vârstei Mileniale va fi un timp de *Seceriș*, pentru cernerea și separarea, dintre milioanele de oameni care vor trăi atunci, din care, fiecare va avea deplina ocaziune s-ajungă la desăvârșire. Secerișul vârstei Mileniale va mărturisi separarea complectă a caprelor de oi." [D644] „In timp ce binecuvântarea Domnului va pregăti din abundență pentru toți, totuși putem presupune cu siguranță că previziunea va fi în manile tovarășilor lor. În special oile vor fi acelea care se vor interesa, ruga și pregăti pentru acei care se află în marea prinsoare a morții. Și întrebându-l în felul acesta timpul și energia lor, aceste „oi" vor dovedi un scop, o voință, în armonie cu aceea a Creatorului. (Ioan 5:28-29) Oricine nu va dovedi un interes în aceasta, va dovedi lipsă de spiritul lui Dumnezeu; și chiar de acest fapt este acuzată clasa caprelor."

Care sunt în cele patru unghiuri ale pământului, pe Gog.—Israelii naturali îngâmfați [Gog înseamnă înalt], (1 Cron. 5:3, 4) „Veți vedea [voi jidovi mândri și credincioși] pe Abraam și pe Isaac și pe Iacob și pe toți profeții în împărăția lui Dumnezeu [faza pământească], iar pe voi aruncați afară." (Luca 13:28)—W. T. -07-302.

Și Magog.—Aceia cari în timpul vârstei Evanghelice au fost și s-au numit creștini sau Israelii spirituali, dar care în inimă n-au fost nici odată mai mult de cât „neghina" și rămân totdeauna așa. Magog a fost un descendent [urmas] a lui Iafet. (Fac. 10:2) Europa a fost populată de urmașii săi, și lor li s-a trimis prin hotărîre dumnezească chemarea evanghelică a veacului ce se sfârșește acum. (Fapte 16:9) Evanghelia a fost trimisă în Europa ca să se demonstreze [dovedească] că Dumnezeu poate chema și transforma caractere asemănătoare lui Christos din reprezentanții chiar și a celui mai crud,

sângeros și hrăpăreț neam de pe pământ. Fiind că astfel sunt ei. Japonia este o dovadă că contactul cu Europeanii, o va transforma într-o singură generație, dintr-un popor mulțumit, iubitor de pace, într-un popor de o ambiție fără de margini, îmbătat de spiritul Diavolului.—Ezek. 38:2; 39:1.

Ca să-i adune la războiu.—Când la sfârșitul veacului Milenial toți cei supuși și ascultători dintre oameni vor fi recâștigat ceea ce s-a pierdut prin Adam și răscumpărat prin Christos—atunci toți, înarmați cu cunoștință și experiență desăvârșită, și prin urmare pe deplin în stare să reziste încercărilor, vor fi aspru încercați [ca și Adam], însă individual, și numai aceia, cari se vor găsi în deplină armonie de inimă, precum și pe dinafară, cu Dumnezeu și așezămintele sale drepte, li-se va permite să treacă dincolo de Mileniu în viitorul vecinie sau „în lumea fără sfârșit." Toți ceilalți vor fi nimiciti prin a doua moarte." [E402] „Noi cetim cu privire la această probare, că Satan va cerca să rățăcească toată omenirea, al cărei număr va fi atunci ca nisipul mării de mare; dacă mulți din ei vor alege răul și neascultarea, în urma experienței din trecut, și neîmpiedecați de slăbiciunile și înrăuirile orbitoare de acum, noi nu ne putem presupune."—C62.

Al căror număr este ca nisipul mării.—Conform făgăduinței dumnezești. (Facere 22:17) Pământul nu va fi supra populat, ci numai numărul corespunzător va fi născut și va ajunge în urmă la viață.

20:9. *Și se suiră pe fața pământului.*—„Bazați pe slăbiciunea presupusă a caracterului dumnezeesc, aceștia pot fi amăgiți să cerce a se folosi de grația [favoarea] lui Dumnezeu și a lua-o drept îngăduire pentru păcatele lor cu voință,"—H62.

Și înconjură tabăra sfinților.—Totmai precum în Anglia poporul a mers înaintea parlamentului ca să protesteze, tot așa și fracțiunea revoltată a omenirii va protesta "contra conducătorilor ei credincioși. Separarea profeților din vechime de ceilalți oameni înseamnă că Dumnezeu pare a urmări un scop special cu privire la dânșii. Cuvântul tabără, înseamnă că starea lor este numai temporală, și că Dumnezeu are în vedere ceva mai bun pentru ei." (W. T. -13-53) înalta și nobila misiune de a ridica omenirea [treptat și sigur] sub conducerea membrilor nevăzuți și spirituali ai împărăției este marea cinste pentru care sunt meniți vredniciei din vechime, și pentru care scop vor veni ei pregătiți, îndată după sdrobirea împărățiilor acestei lumi." [A291] „Israelul ca popor, va fi cel dintâi printre noroade care va ajunge în armonie cu noua ordine de lucruri; Ierusalimul pământesc va fi rezidit pe vechile lui ruini, iar administrația lor va fi restaurată ca și în zilele judecătorilor lor." (Isaia 1:26; Psa. 45:16; Ier. 30:18) [A294] „Abraam, Isaac, Iacob și toți profeții și toți vredniciei din vechime amintiți de Domnul nostru și de Apostol (Mat. 8:11; Evrei 11:4-

40), fiindcă probarea lor s-a făcut deja în viața aceasta, și s-au găsit vrednici, se vor deștepta din morminte desăvârșiți.

„Precum Adam, câtă vreme era desăvârșit, înainte de păcat putea comunica direct cu puterile cerești, așa vor comunica și acești vrednici, când vor fi readuși în aceeași cale de desăvârșire.” [D619] Vălul care-l purta Moise în fața poporului dar pe care îl lua când era cu Dumnezeu pe munte, pare să însemne faza pământească a împărăției, adică „domnii puși în toată țara.” (D630; Ps. 45:16) „Prietenia dintre David și Ionatan, pare să ilustreze că acest corp frumos, care va exista între biserica preamărită și domnitorii pământului, cari vor fi al doilea după ei, în împărăția lui Dumnezeu. Fiecare se va bucura să ocupe postul său de onoare în mărețul Plan al lui Dumnezeu, și va iubi pe alții ca pe însuși sufletul său.” (W. T. -95-291) „Când privim cerurile, lucrul manilor lui Dumnezeu, și nenumăratele lumi din ele pregătite pentru locuitori, n putem presupune cu tot dreptul că acești vrednici din vechime cari au fost credincioși în tot timpul domnie răului, până la moarte, vor avea și alte servicii onorabile nu numai în timpul Mileniului, ci și după aceea. De aceea pentru mai multe motive, noi îi socotim la un loc de cinste mai înaltă de cât pe Turma cea Mare.” (W. T. -04-313) Acești vrednici din vechime, nu vor fi asemenea celorlalți oameni, numai din cauză că cercarea lor a trecut p când, a oamenilor numai atunci va începe; ei ei vor fi cu oamenii, din cauză că vor fi ajuns direct la răs-plata credincioșilor—vor fi oameni desăvârșiți. Când se vor deștepta Abraani, Isaac, Iacob și toți vrednicii din vechime și se vor arăta în mijlocul Israelitelor, readunați,- mintea lor desăvârșită va cuprinde și pătrunde îndată toate cunoștințele, invențiunile și descoperirile actuale. (Ioan 7:15) Și precum Isus învăța pe oameni în mod pozi-tiv, hotărît, clar, și nu în mod îndoelnic și confuz, precum) făceaui cărturarii și fariseii, tot așa vor învăța și vrednicii (desăvârșiți din vechime,, când ei vor reapare în mijlocul oa-menilor.”—D625. Isaia 11:10 ne îndreaptă la Ziua Milenială, și o altă rădăcină a lui Ișai, ce stă în legătură cu binecuvântarea pa gănilor. Despre această ultimă seminție reiese că se vor-bește și în Evrei 11:39,40. Vrednicii din vechime nu vor numai domni în toată țara, reprezentanții împărăției spi-rituale nevăzute, ci și modele mărețe, puse înaintea oame-nilor, ca simbol de ceea ce poate dobândi întreaga ome-nire.” (W. T. -98:312) „Experiențele triste și dureroase ale acestor credincioși din era jidovească vor fi o mare de binecuvântări, învățături și ajutor, cu ajutorul cărora ei vor ajuta, ca și reprezentanți ai împărăției la opera de resta-tornicire a omeniei.” [T122] În timp ce vrednicii din vechime nu fac parte în nici un caz din jertfa pentru păi cate, cu toate acestea ei stau în legătură cu curățirea pă-țatului: cenușa lor

[cunoștința și amintirea credincioșiei, lor până la moarte] amestecată cu apa adevărului, și întrebuințată cu isopul purgativ și curățitor, va fi de va-loare pentru curățire și sfințire.” [T122]

„Serviciul care va fi încredințat Vrednicilor din vechime va fi mai mare de cât oricare altul pe care Dumnezeu în alte împrejurări l-ar încredința vre-unui om desăvârșit. O parte din acest serviciu va fi aceea că vor avea de a face cu ființe nedesă-vârșite și căzute și de ale ajuta să iasă din păcat și starea imperfectă. În vreme ce într-un anumit sens, acesta va fi lucru plăcut, totuși nu este un lucru ce și l-ar prefera ființă desăvârșită. Acești vrednici vechi vor ieși din mormânt desăvârșiți; dar în decursul întregului Mileniu ei vor viețui într-un mediu nedesăvârșit. „O parte doveditoare că vrednicii din vechime vor fi păr-ai Naturei spirituale și vor deveni membri ai Turmei celei Mari, reiese din faptul că ei par a fi reprezentați în mod tipic prin seminția lui Levi. Faptul că această seminție n-a avut nici o moștenire pământească, pare a însemna că Vrednicii Vechi nu vor avea moștenire pe pământ; și fiind-că Tatăl ceresc a binevoit să întocmească pentru Turma cea Mare un loc pe planul spiritual, deoarece el lucrează după principiile generale ale dreptății, noi suntem aplicați a crede că el poate avea ceva mai bun pentru Vrednicii vechi de cât pentru ceilalți oameni. Când Abraam a fost chemat să jertfească pe fiul său Isac, el a arătat un grad de credincioșie și ascultare mult mai mare de cât va fi vre-odată cerut de la Turma cea Mare. Mai departe, în Facere 17:8 Dumnezeu a zis lui Abraam.—„Și voi da ție și seminției tale după tine, pământul unde tu petreci și străin: tot pământul Canaan, în stăpânire veșnică; și voi fi lor Dumnezeu.” Două mii de ani mai târziu, Sf. Ștefan ia spus că Dumnezeu n-a dat lui Abraam nici cât o urmă de picior din pământul promis (Fapte 7:5); dar el a dedus că Abraam va primi pământul în viitor și apoi îl va da urmașilor săi. Dacă pământul va fi dat lui Abraam și con-soților săi, și apoi aceștia îl vor lăsa semințiilor oamenilor,atunci înseamnă că ei vor trece de la pământ la natura spirituală.”—W. T. -13-52. „O tu cel ce aduci știri bune la Ierusalim, înalță puternic voacea ta! [după ce Biserica, Mireasa, va fi preamărită cu Domnul, cei credincioși ai seminției trupesti a iui Abraam vor ajunge la înțaietate înaintea lumii din cauza conducătorilor lor pe care îi va ridica Dumnezeu]; înalță-o nu te teme; zi cetăților lui Iuda [toți acei care vor fi atunci în legământ cu Dumnezeu], iată: Dumnezeul vostru!” [ast-fel vestea dată acum de „picioarele” lui Christos—că îm-părăția Milenială a început deja stăpânirea ei] (Isaia 52:7)

—va fi reluată de clasa pământească când „picioarele lui” vor fi trecut dincolo de vâl—Isaia 40:9.”—W. T. -92-78.

Și cetatea cea iubită.—„Cetatea cea iubită” este

Ierusalimul cel nou, Biserica în preamărire, nu Biserica în came. Răscoala ațîțată de Satan nu va fi îndreptată numai în contra reprezentanților pământești ai împărăției, ci și în contra bisericeii."—W. T. -13-53.

Și se pogorî foc din cer și îi mistui.—Ei vor fi de odată, și cu milă electrizați, nu chinuiți.

20:10. *Și Diavolul care îi rătăcește fu aruncat în lacul focului și pucioasei.*—El va fi nimicim împreună ou toți, îngerii săi—solii săi, vestitorii săi, toți care urmează poruncile și drumul lui.—Mat. 25:41; Evr. 2:14."—F619.

Unde este atât feara cât și profetul mincinos.—Toate elementele care alcătuiesc feara, atât papismul cât și protestantismul, vor fi nimicite deja de o mie de ani la timpul când se va îndeplini această Scriptură.—Apoc. 13:11, 13:14, 15; 14:9, 11; 15:2; 16:2, 13; 19:20; 20:10; Mat. 24:24.

Și vor fi muncii zi și noapte în vecii vecilor.—Cele șapte volume ale *Studiilor în Scripturi* sunt instrumentele de care se folosește Domnul pentru a pune capăt acestor sisteme; și câtă vreme vor rămâne aceste cărți, chinul acestor sisteme va fi în evidență. Sistemele vor înceta, dar cele „șapte plăgi” vor continua în veci.—Apoc. 14:11; 19:3.

20:11. *Și văzui tron mare alb.*—„Coloarea albă a Tronului înseamnă curățenia dreptății și a judecății pe care el o va da.”—B. S. M.

Și pe cel care șade pe dânsul.—„Tronul este a lui Mesia.; și reprezintă domnia lui împăciuitoare pe pământ, timp de o mie de ani.”—B. S. M.

De la a cărui față fugi pământul și cerul, și nu fu aflat loc pentru dânsul.—„Cerurile și pământul care vor fugi din fața puternicului Emanuel, nu vor fi cerurile tronul lui Dumnezeu, nici pământul care a fost dat fiilor oamenilor. Cerurile și pământul care vor fugi, și pentru care nu se va găsi loc nicăiri, sunt, se-nțelege, simbolice. Cerurile simbolice înseamnă influențele spirituale—eclesiasticismul, bisericile. Înțeles astfel, textul acesta ne învață, că atunci când Mesia va lua controlul asupra lumii, urmarea va fi că sistemul social de azi precum și eclesiasticismul de acum, vor dispărea—nu se va găsi loc pentru ele.” [B. S. M.] „Cerurile și pământul: contemporanilor Domnului nostru, sistemele religioase și sociale în care trăiau ei atunci, le păreau aproape așa de fixe ca cerul și pământul literal. În adevăr, cerul și pământul par- c-ar fi fost nume date stării de lucruri de atunci pe care o credeau fixă și eternă.”—Weym; Apoc. 20:1; Daniel 2:3, 5.

20:12. *Și văzui pe morți, pe cei mari și pe cei mici, stând înaintea tronului.*—Ce mare privilegiu îl așteaptă pe „Acela pe care oamenii l-au desprețuit, pe acela pe care națiunile l-au urît, un serv al stăpânirilor.” Va fi privilegiul de a „zice celor închiși [celor douăzeci de bilioane din prinsoarea morții]: eșiți; celor din

întunec [în mormânt], arătați-vă.” (Isaia 4:49; 7:9; Apoc. 11:18; 19:5). (Morții stau în timp ce sunt morți. Vezi comentările la Apoc. 20:5). —

Și cărți fură deschise.—„Cărțile Bibliei vor fi atunci toate deschise—înțelese, pricepute. Toți vor vedea atunci că legile de aur scrise prin inspirație de profeți, Isus și Apostolii săi, sunt aceleași pe care le va cere Dumnezeu de la oameni în viitor și întru îndeplinirea căroră Mesia va ajuta tuturor celor ascultători și doritori a scăpa din păcat și degradare, la viață desăvârșită și fericire.” [B. S. M.] Întreg Cuvântul lui Dumnezeu nu va fi deschis până ce Biserica nu va fi dincolo de vâl. O mare parte din el [probabil aproape tot] va fi descoperit de Turma cea Mare în timpul tulburărilor, dar parte din el probabil va rămâne profeților. Până atunci, tot ce este necesar pentru mântuire și serviciu lui Dumnezeu, a fost pregătit.—Daniel 7:10. —

Și altă carte fu deschisă, care este a vieții.—„În ziua cea mare a judecății lumii o altă carte a vieții va fi deschisă. Se va ținea o socoteală de toți aceia cari, prin supunere, se arată vrednici de viață vecinică pe planul omenesc.” [B. S. M.] „Prima carte a vieții se numește Cartea Vieții Mielușelului, și care conține numele bisericeii alese, a Miresei sale. A doua Carte a Vieții va fi Cartea sau amintirea acelor cari vor trece în mod mulțumitor examenul de restatornicire sau judecată.”—W. T. -00-239.

Și fură judecați morții.—„Această judecată, sau stăpânire nu poate începe până ce nu va veni iarăși Christos, pe care Dumnezeu l-a ales să fie Judecătorul și Stăpâni-torul lumii—nu în umilință, ci în putere și mărire mare: nu pentru a răscumpăra lumea, ci pentru a judeca [conduce] lumea cu dreptate. O judecată nu poate începe fără de judecător, care să înceapă ședința la timpul hotărît.—Mat, 25:31.”—A345.

Din cele scrise în cărți.—„Oamenii sunt judecați prin cuvântul Domnului (Ioan 12:48-50); și în nici un caz după părerile sau capacitățile altor oameni. De aceea, toți ar trebui să imiteze pe nobilii bereani cari căutau Scripturile

în fiecare zi pentu a vedea dacă cele învățate sunt așa sau nu.” (Fapte 17:11) „La lege și mărturie; căci pentru cei ce nu vor vesti după cuvântul acesta, nu le va răsări nici o lumină.”—Vezi 1 Tesal. 5:21; Isa. 8:20.”—D66.

Potrivit cu lucrurile lor.—„Judecata de atunci, proba, nu va fi a credinței; pentru că atunci cunoștința va fi universală, iar întunecarea creat de neștiință și superstiție va fi dispărut. Cercarea aceluia timp va fi pentru fapte, în vreme ce a bisericeii de acum este pentru credință.”—B. S. M.

20:13. *Și dete Marea.*—Masele omenirii ce nu se află sub restrângeri religioase—starea întregii lumi din timpul anarhiei, care va avea loc la finea timpului marilor strămtorări.

Pe morții care sunt în ea.—Noul stăpân al pământului va trata mai întâi pe aceia cari vor supraviețui timpului de strâmtorare, socotiți morți, chiar deși de fapt vor mai avea o mică măsură de viață în ei. Când Domnul a . zis—„Lăsați morții să-și îngroape pe morții lor" (Mat. 8:22), el s-a folosit de acelaș cuvânt pentru a descrie pe amândouă clasele—pe cei cari erau actual morți cât și pe aceia cari îi duceau pe alții la groapă. Acei ce stau sub judecata morții sunt socotiți de Domnul în aceeaș clasă cu cei asupra cărora deja s-a executat sentința. Nime afară de poporul lui Dumnezeu n-a „trecut de la moarte la viață." (1 Ioan 3:14) Toți ceilalți oameni, înaintea lui Dumnezeu, sunt morți.

Și moartea.—„De la întâia sau moartea Adamică s-a prevăzut o înviere. Toți vor ieși din mormintele lor tocmai din cauză că planul lui Dumnezeu a prevăzut o răscumpărare a neamului omenesc de la moartea întâia, iar atât în Testamentul Vechiu cât și în cel Nou se vorbește de moarte ca un *somn*."—H58.

Și iadul.—„Starea întunecoasă, ascunsă, mormântul, care în prezent le vorbește de o *speranță* în o viață viitoare prin puterea dumnezească a învierii, care va fi exceptată prin Christos."—W. T. - 10-41.

Deteră pe morții cari sunt într-însele.—Astfel ne spune Dumnezeu prin gura profetului—„din mâna infernului [mormântului] îi voi răscumpăra; de moarte îi voi mântui; haide moarte cu ciuma ta, haide infernule cu mortăciunea ta; compătimirea va fi ascunsă de ochii mei." (Osea 13:14)

Moartea dintâi sau Adamică nu va mai avea libertate sau putere asupra oamenilor, după cum a avut în cei șase mii de ani trecuți; nimeni nu va mai muri pentru păcatul lui Adam. (Rom. 5:12; Ieremia 59:20; Ezek. 18:2) W. T. - 10-41.

Și fură judecați fiecare potrivit cu lucrurile lor.—„Deoarece omenirea nu va fi deșteptată toată deodată, ci pe rând, în timpul Mileniului, fiecare grupă nouă va găsi o ceață de ajutor în aceia cari au fost deșteptați înaintea lor. Dra--gostea și bunăvoința pe care oamenii o vor arăta atunci unul față de albul, regele o va socoti ca arătată față de dânsul. (Romani 13:10)"—10:39.

20:14. *Și moartea și iadul fură aruncate în lacul focu-lui.*—Distrugerea celei dintâi morți și a iadului va începe odată cu împărăția Milenială și va continua până la sfârșitul ei. Iadul [mormântul] va fi nimicit atunci când toți morții din el vor fi auzit glasul Domnului și au ieșit din el. (Ioan 5:25) Dar „moartea" îi va mai stăpâni deoarece ori-ce durere și suferință și orice imprefecțiune mintală și morală, este o parte din pedeapsa moștenită. Milioanele trezite vor sta încă sub condamnare, încă sub moarte; dar în măsura în care ei se vor arăta ascultători față de condițiunile Legământului Nou, vor face progres și vor deveni proporțional sănătoși, și din ce în ce

mai perfecți și plini de viață. Iar acei cari, după ce vor primi cunoștință deplină, vor refuza totuși să primească și personal să se folosească de meritul sacrificiului lui Christos, vor rămâne sub osândă; și deoarece inima lor înclină spre rău, ei vor mefge treptat, treptat, în a doua moarte. Pentru cei ascultători, moartea va fi înghițită de viață, iar pentru neascultători, întâia moarte va fi înghițită de moartea doua.—1 Corint. 16:26; Isaia 25:6-8 [H66].

Aceasta este moartea a doua, lacul focului.—„Această nimicire sau moarte se numește a doua spre deosebire de întâia moarte asupra lui Adam, și nu pentru a însemna că orice merge în iad trebuie neapărat să moară pentru a doua oară. De exemplu moartea [întâia sau a lui Adam] si hades, mormântul, vor fi aruncate în a doua moarte, ceea ce va cere întreg Mileniul; și acestea n-au fost niciodată, nimicite înainte. Așa și Diavolul, fiara și profetul mincinos: n-au fost nimicite nici odată înainte."—H58; Apoc. 21:8.

20:15. *Și dacă cineva nu fu aflat scris în cartea vieții.*—Înscrierea, judecarea, sunt lucruri care se vor întâmpla în viitor.

Aruncat fu în lacul focului.—„Moartea a doua, din timpul vârstei Mileniale, este o parte din nimicirea desăvârșită, care cuprinde tot lucrul necurat, necinstit și înșelător." Isaia 15:9; Psa. 101:5-8) Dar a doua moarte, sentința dată ca urmare acelei încercări individuale, va fi finală: ea nu va fi nimicită nici odată. Noi ne bucurăm că nu există nici o primejdie în privința aceasta, și că *Dreptatea* divină în unire cu *înțelepciunea*, *Iubirea* și *Puterea* lucrează pentru a introduce și a așeza în lume dreptatea vecinică pe o bază statornică."—H67; Apoc. 19:20; Psa. 50:22.

**„O mie de ani, a pământului viitoare mărire,
E ziua cea mândră prezisă de atâta timp;
E Dimineața frumoasă pentru a Bisericei
mărire,
Ce-au proorcit-o profeții în timpul de demult.**

APOCALIPSUL 21

ÎMPĂRĂȚIA CE ARE SĂ VIE

21:1. *Și văzui cer nou și pământ nou.*—„Probabil acest nume ar fi mai potrivit de cât „Mileniul", săltând Epoca de Aur, de curățirea și binecuvântarea care o așteaptă pe lume. Cuvintele par să includă și o transformare și glorificare a globului nostru pământesc."—Weym.

„Paradisul, grădina lui Dumnezeu, căreia i-se mai zice și Raiul unde au locuit părinții noștri, în Scripturi se aplică la pământul nou, când binecuvântările restatorniciei, din timpul Mileniului, îl vor face desăvârșit. Acest paradis al Viitorului este numit de

Apostoli „al treilea cer”, precum și „ceruri noi și pământ nou.” (2 Cor. 12:2; 2 Petru 3:13) Ei nu se referă la planete noi, nici la ceruri aranjate unul peste altul, după cum și-au închipuit mulți, ci la a treia, din cele trei mari perioade de timp, începând cu creațiunea omului și întinzându-se în viitorul fără sfârșit. Prima din aceste perioade, numită întâiul cer și întâiul pământ—vechea stare sau ordine de lucruri—a trecut odată cu potopul din zilele lui Noe. A doua perioadă, „cerurile și pământul de acum”, ordinea prezentă de lucruri, sunt hotărâte de Dumnezeu să se sfârșească într-un foc mare, simbolic, de tulburări sociale, revoluții etc. care va distruge cu desăvârșire puterile spirituale satanice de acum și aranjamentele sociale de azi. (2 Petru 3:6, 7; Galat. 1:4; Zef. 3:8, 9) A treia mare perioadă va fi „o lume fără sfârșit”, care va sta sub administrația divină. Acesta va fi al treilea cer și al treilea pământ, sau cerurile noi și pământul nou, care se vor deosebi de ordinea actuală de lucruri, prin aceea că vor fi drepte; pe când cele din prezent sunt nedrepte, imperfecte. „Cerurile noi” vor consta în puterile noi spirituale, stăpâne ale viitorului—Christos Capul, și biserica Corpul său.”—W. T. -16-392.

Căci întâiul cer și întâiul pământ se duseră.—„Scriptura ne arată că prin această ruptură generală biserica nominală [cuprinzând toate sectele] vor fi încetul, cu încetul, atrase de guvernamele și bogățiile lumii, pierzându-și tot mai mult din influența ei asupra poporului, și căzând odată cu guvernamele lumesti. Astfel cerurile [stăpânirea ecle-siastică] fiind în foc, va dispărea într-un sgomot mare.” [A333] Două din cauzele care vor face să „ardă pământul” actual sunt numite a fi foamea și reaua conducere a guvernelor bestiale. (Deut. 32:24) Iar în sfârșit toți se vor bucura văzând cerurile necurate că au trecut (Iov. 15:15) despicate în două (Isa. 64:1), și nouile ceruri create (Isa. 51:16), iar oamenii vor fi auziți chiar și în cele mai ușoare rugăciuni ale lor către Dumnezeu ori-cărui har Osea 2:21 „Picurați de sus, cerurilor! și norilor, faceți să curgă fericirea!” Isa. 45:8.

Și marea nu mai este.—„Sub controlul noului cer—puterile spirituale—ordinea socială rea, reconstruită va fi atât de mulțumitoare, desăvârșită, atât de complectă încât nu se vor mai găsi oameni nemulțumiți. Totul va fi redus la lege și ordine, ștergând deosebiri de bogăție și putere care există acum.”—W. T. -16-392.

21:2. *Și văzui cetatea sfântă, Noul Ierusalim.*—„Noul Ierusalim nu este „cetatea cea mare care are împărăție peste împărății pământului” (Apoc. 17:18), ci noua stăpânire spirituală a Vârstei Mileniale. Ea nu este zidită de oameni, ci se coboară de la Dumnezeu din cer. Este aceea împărăție, aceea Stăpânire pentru venirea căreia Domnul, a - învățat pe Apostolii săi să se roage: „Vie împărăția ta; facă-se voia ta pe pământ

precum se face în cer.”—W. T. 16-392; Isa. 52:1; Mat. 5:35; Evr. 11:10, 16; 13:14; Apoc. 3:12; 21:10; 22:19.

Pogorându-se din cer de la Dumnezeu.—„Noi nu trebuie să ne închipuim că această cetate sfântă va fi compusă din pietre naturale și literale, ci din „pietrele vii”, amintite de Petru și Pavel. (1 Pet. 2:4-7; Ef. 2:19-22) Nici Christos nici sfinții săi preamăriți nu vor putea fi văzuți de oameni. Dar întreaga lume își va da îndată seamă de faptul că o nouă stăpânire a fost stabilită—o stăpânire a dreptății și a puterii.”—W. T. -16-392; Evr. 11:10; 12:22; Apoc. 3:12; 21:10. *Gătită ca o mireasă pentru bărbatul ei.*—

„Această mărturisire înseamnă frumusețea, măreția și perfecțiunea ei, precum împodobirea unei mirese pentru astfel de ocaziuni este specială făcută în gradul cel mai înalt. Afară de aceasta, declarația ne reamintește că în timpul domniei viitoare, judecătorii lumii vor fi sfinții aleși în timpul Vârstei Evanghelice și adesea ori numiți „Mireasa”, femeia Mielului.”—W. T. -16-392; 2 Cor. 11:2; Ioan 3:29; Ef. 5:31, 32.

21:3. *Și auzii glas mare.*—Domnul Isus, Cuvântul Tatălui.

Din tron zicând: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii.—„Acest vers asociază această cetate cu o altă figură a unui Templu simbolic, pe care-l pregătește Domnul acum, și a cărui stâlpi vor fi sfinții. Dumnezeu va locui în acest Templu, iar omenirea se va putea apropia de Dumnezeu pentru a primi binecuvântările sale, precum israel se apropia de Cortul lor tipic și de Templu în serviciile lor tipice religioase.” (W. T. -01-199.) „Când ne gândim la biserică ca un templu în construcțiune, suntem impresionați de gândul la o lucrare care trebuie și va fi îndeplinită în viitor. Pentru ce să se construiască un templu și să nu fie întrebuințat? Sf. Pavel spune că biserica este lucrul manilor lui Dumnezeu. (Ef. 2:10.) Iar opera sa va fi așa de bine executată, încât nu va fi nevoie de vre-o schimbare sau modificare dincolo de vâl,—foarte frumos descrisă prin zidirea Templului lui Solomon, despre care cetim că pietrele lui au fost pregătite până la un unghiu, și apoi adunate, puse la olaltă pentru formarea Templului, și erau formate și cioplite atât de bine, încât, puse la locurile lor, nu mai era nevoie de ciocan spre a le potrivi.”—W. T. -15-189; 2 Cor. 6:16.

Și va locui cu dânșii, și el va fi poporul lui.—Toată omenirea va fi tratată din punctul de vedere al împăcării. Im- păcarea [prețul de răscumpărare] pentru păcatele întregii lumi (1 Ioan 2:2) fiind pregătit pe Calvar, va trebui să vie timpul pentru arătarea favoarei dumnezeiești.—W.T. -01-200; Psal. 68:18; Ezek. 37:27; Zach. 8:8.

Și el va fi Dumnezeu cu dânșii.—Va fi împărăția M Dumnezeu, fiindcă Fiul scump a lui Dumnezeu și asociații lui moștenitori, Biserica, va fi în deplin acord cu Tatăl, și totul ce va fi făcut sub controlul lor

va oglindi pe deplin voința dumnezească cu privire la oameni. Totuși, ea va fi o domnie separată de ceea a Universului, după cum mărturisește Apostolul Pavel (1 Cor. 15:24, 25, 28)—W. T. -01-200; Ier. 30:22; 31:33; Ezek. 11:20.

21:4. *Și va șterge orice lacrimă din ochii lor.*—„Ștergerea lacrimilor va fi un lucru treptat, așa după cum ne arată Scripturile că se va face în decursul acelei epoce glorioasă. Omul, la început nu va fi liber de orice slăbiciune, încercare și greutate, dar dacă se va conforma legilor împărăției, va dispărea cu încetul orice cauză de nenorocire, iar binecuvântările restituirii îl vor ridica treptat de la moarte la viață.”—W. T. -01-200; Isa. 25:8; 65:19.

Și moarte nu va mai fi, nici întristare nici strigăt.—„Ce fericire glorioasă conțin aceste cuvinte. Ce îndeplinire strălucită vor avea atunci cuvintele Apostolului cu privire la „timpurile de restituire a tuturor lucrurilor pe cari le-a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților săi profeți de la începutul lumii! Dar declarația se referă la sfârșitul Epocii Mileniale, și nici decum—în mod deplin—la vreun alt timp în decursul acelei Epoci. (Ioan 5:28, 29)”—W. T. -01-200; 1 Cor. 15:26, 54; Apoc. 20:14; Isa. 35:10; 51:11; 65:19.

Nici durere nu va mai fi, fiind că se duseră cele dinăuntru.—Domnia lui Satana, a păcatului și a morții vor fi dispărut pe atunci pentru totdeauna. „De a găsi un loc în faza pământească a împărăției lui Dumnezeu, va fi o satisfacere a fiecărei dorinți și ambiții a inimei desăvârșite omenești.”—A231.

21:5. *Și zise cel care șade pe tron: iată voi face toate noi.*—„Aceste cuvinte nu se referă numai la stânci și copaci, etc. ci și la marea operă întreprinsă de Domnul nostru: adică regenerarea omenirii spre o desăvârșire complectă, așa cum a fost prevăzută în Planul original a lui Dumnezeu.”—W. T. -01-201; Apoc. 20:11.

Și zice: scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt credincioase și adevărate.—„Stările prezente par a fi atât de contrare mărețului rezultat al restatornicirii încât cu greu s-ar putea crede că acestea se vor întâmpla vre-o dată, afară de aceia cari au învățat a-l cunoaște pe Domnul. Altoro aceste lucruri li se vor părea neadevărate, și în privirea lor Dumnezeu pare necredincios făgăduințelor sale, iar cele ce istorisim noi aici vor părea „povești goale”, ca fabule și fantazii de aur. Dar pentru noi cei care credem, sunt prețioase.”—1 Petru 2:7.

21:6. *Și îmi zise: s-a făcut; eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul.*—„A fost bunăvoința Tatălui, ca unicul său născut, fericitul său Fiu, să îndeplinească întregul program de răscumpărare și restatornicire al omenirii, pentru a fi apoi, pentru totdeauna, asociatul și reprezentantul Tatălui, prin care și de la care vor continua toate, întocmai după cum prin el au fost făcute toate cele ce sunt făcute.”—W. T. -01-201;

Apoc. 1:8; 22:13.

Eu îi voi da însetatului din isvorul apei vieții în dar.—„Cel descris în paragraful premergător va fi unicul care, în decursul Mileniului, va împărtăși celor ascultători și credincioși apa vieții, viața veșnică—privilegiul unei vieți nesfârșite. Dar ei trebuie să însătoșeze după aceasta, tre-bue să o dorească; iar această dorință trebuie să fie arătată prin ascultare și supunere la condițiunile puse, legile pentru a căror respectare și supunere ei vor fi binecuvântați Cu viață veșnică.”—W. T. -01-201; Apoc. 22:17; Isa. 55:1; Ioan 7:37.

21:7. *Birătorul va moșteni aceste.*—Aceste lucruri pământești.—Fapte 3:21.

Și îi voi fi Dumnezeu și el îmi va fi Fiu.—„Aceia cărora se adresează aceste cuvinte nu sunt clasa Miresei, care fu aleasă în epoca evanghelică (1 Ioan 3:2), ci clasa oilor descrise în Matei 25—aceia din omenire care în decursul vârstei Mileniale vor deveni oile Domnului și vor asculta de glasul lui. Ei vor moșteni pământul, stăpânirea lor pierdută de Adam și răscumpărată de Isus, și pe care el o va restitui la încheierea Mileniului tuturor fiilor lui Adam, cari vor fi fost primit și îmbrățișat din toată inima mărețul său favor, și cari își vor fi întocmit inimile lor în conformitate ou legile lui, și astfel vor fi devenit fii lui, iar el Dumnezeul lor—Părintele lor. (Isa. 9:6)”—W. T. -01-201; Zach. 8:8; Evr. 8:10; Rom. 8:21.

21:8. *Iar fricoșilor.*—„Dacă cineva, luminat de adevăr, și condus la cunoașterea deplină a iubirii lui Dumnezeu, și apoi restaurat la desăvârșire umană, va deveni „fricos”, sau se va da înapoi (Evr. 10:38, 39), acela, alături de necredincioși, va fi stârpit din popor. (Fapte 3:23)”—A105.

Și necredincioșilor.—Acei care nu vor să creadă în Dumnezeu, după ce au văzut și experiențat toate minunile în durării sale.—Evr. 11:6; Rom. 10:17; Ioan 20:31; 17:20; 1 Tim. 6:12; Luca 17:5; Iac. 2:17.

Și uricioșilor.—„Acele caractere netrebnice, care, deși cunosc adevărul, totuși, iubesc nedreptatea.”

Și omorătorilor.—Acei cari calomniază și batjocoresc pe alții—Psa. 141:3; Deut. 5:17; Mat. 5:21, 22; 15:18-22; 1 Ioan 3:15; Iac. 3:2-12; 4:11; Prov. 4:23, 24; Mat. 12:34-37; Ef. 4:3.1; Psa. 15:1-3; 19:14; 101:5; Prov. 12:19; 16:28; 17:4; 26:20-21; Ier. 209-10; 1 Cor. 10:10; Iac. 1:19; Deut. 32:2.

Și desfrânaților.—Cari nu sunt cu toată inima devotați Domnului.

Și fermecătorilor.—Visătorii, teoriticianii, pseudo-filozofii, cari vor încerca să-și acrediteze loruși marea mântuire îndeplinită.—Apoc. 22:15.

Și idolatrilor.—„Aceia cari vor întrebuița rău favorurile dumnezești, cari își vor atribui loruși sau altor ființe sau lucruri serviciile și onoarea care se potrivește și aparține numai lui Dumnezeu.”

Și tuturor mincinoșilor.—„Aceia cari nu iubesc

adevărul și nu-l caută, și apoi cu orice preț să țină la el."

Partea lor va fi în lacul ce arde cu ioc și pucioasă.— „Cea mai aspră pedeapsă impusă de evrei asupra unui criminal. Când cineva era omorât cu pietre, trupul neînsuflețit era aruncat în valea lui Hinnom [Gey-Hinnom] unde era mistuit de foc și viermi.”—Weym.

Ceea ce este moartea a doua.—„Astfel de oameni ar fi urîți de orice om cinstit și drept. E greu a-i tolera pe aceștia acuma, dar la finea judecății Mileniale, când Domnul, Judecătorul cel drept, va fi dat fiecăruia orice avantaj și prilej pentru cunoștință și capacitate, cei dreپți se vor bucura văzând că nelegiuții pământului, precum și toate faptele și înrăurirea lor rea, sunt nimicite."

21:9. *Și veni [la mine]*—La clasa lui Ioan, Biserica dincoace de vâl.

Unul-din cei șapte îngeri.—Al șaptelea.

Care are cele șapte cupe.—Ele sunt încă tot pline și după ce au fost vărsate asupra eclesiasticismului.

Ce sunt umplute cu cele din urmă șapte plăgi.—Cele șapte volume a *Studiilor în Scripturi*.

Si vorbi cu mine zicând: vino, si îți voi arăta.—Vezi Luca 4:21.

Pe Mireasa, Femea Melușelului.—„Ca o mare lecție a suveranității divine, și ca o mare și sublimă contradicere a

toate teoriile evoluțiunii, Dumnezeu și-a preferat se aleagă pentru acest loc de onoare [pentru a fi „Mireasa, Femea Melușelului, și conmoștenitori cu el”—Rom. 8:17], nu pe îngeri sau eherubimi, ci pe unii dintre păcătoșii răscumpărați prin sângele prețios al Meiului. Permisivitatea neconte-nită a răului a fost și este cu scopul de a desvolta pe aceste „membre ale Corpului lui Christos”, și de a le da ocazii să sacrifice totul ce au și au avut răscumpărat, în serviciul Aceluia, care i-a cumpărat cu scumpul său sânge; și astfel de a desivolta în inimile lor asemănarea spirituală a lui, ca la sfârșitul veacului evanghelic, ei să poată fi prezentați de Domnul și Răscumpărătorul lor înaintea Tatălui, și ca Tatăl să poată vedea în ei „chipul Fiului său.”—Col. 1:22; Rom. 8:29; E395; Apoc. 19:7; 21:2.

21:10. *Și mă duse în spirit.* Iar nouă Dumnezeu ni le descoperi aceste prin spiritul său." I Cor. 2:10; Apoc. 1:10; 17:3.

Pe un munte mare și înalt.—Cât de asemenea este limbajul care descrie experiența celui dintâi și celui mai mare membru al bisericei, la începutul serviciului său. Cu privire la a treia ispită a Domnului nostru, noi citim: „În această ispită Domnul este înălțat și dus, nu fizical, ci în spiritul mniții sale, pe un munte foarte înalt—o împărăție foarte ridicată. Cu trupul el a fost tot timpul acesta în pustiu din apropierea Ierusalimului. Apoi este un fapt, că nici în această pustietate și nici în altă regiune a lumii, nu

există un munte așa de înalt de pe care să se vadă toate împărățiile lumii, afară numai dacă le privim cu ochii minții.”—W. T. -06-43.

Și îmi arată cetatea sfântă, Ierusalimul, pogorîndu-se din cer de la Dumnezeu.—Cetatea s-a pogorât pe pământ din cer. Dacă Apoc. 21, trebuie Interpretat literal, atunci întreaga suprafață a Palestinei e departe de a fi deajuns pentru o cetate de mărimea-acesteia. Afară de aceasta, înălțimea, lungimea și lățimea ei trebuie să fie egale.—Apoc. 21:2.

21:11. *Având mărirea lui Dumnezeu.*—Biserica gustă din această glorie încă și dincoace de vâl.—I Petru 4:14.

Luminătorul ei.—„Și Sfeșnicul ei este Melușelul.”—Apoc. 21:3; 22:5.

Asemenea cu peatra foarte prețioasă.—„Fiind strălucire a mării lui [a Tatălui] și chip al ființei-lui.”—Evr. 1:3.

Ca peatra de iaspis sticlind ca cristalul.—Un diamant frumos de culoare verzie.—Apoc. 4:3.

21:12. *Având zid mare și înalt.*—Toate figurile de aici, și alte locuri din Apocalips, sunt figuri care descriu pe Mireasa. Cu toate acestea, zidul, protecția acestei Cetăți Cerești, reprezintă într-un înțeles special pe Tatăl nostru ceresc. Nici o descriere sau zugrăvire a Miresei nu ar fi completă dacă nu ar cuprinde în sine și pe Acela care locuiește în ea, care este Autorul Planului și izvorul tuturor bucuriilor noastre. Iar în ce privește aplicarea acestei zugrăviri a zidului la însăși Mireasa, citim următoarele: „Noi suntem toți pietre vii, vorbind la plural—140,000 de *Având douăsprezece porți.*—Cele douăsprezece seminții tipice.—Apoc. 7:5-8; Ezek. 48:31-34.

Și la porți doisprezece îngeri, și nume scrise deasupra.—întreaga Turmă Mică; douăsprezece mii din fiecare seminție, fiecare lucrând la un loc, sub conducerea lui Dumnezeu, ca un sigur inger "sau vestitor. Fără îndoială, pentru fiecare seminție este rezervată o anumită lucrare specială. Toți care vor ajunge să fie membrii în vre-una din aceste seminții se vor potrivi perfect de bine la lucrurile la care vor fi puși.

Care sunt ale celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel.—Nu a izraeliților după trup, ci după Spirit—urmașii credincioși ai Domnului. Numele lor, și caracteristica ce o au, se pot vedea la Apoc. 7:5-8.

21:13. *Despre răsărit.*—înspre răsăritul Soarelui, spre Zori, înspre Turma cea Mică onorată și binecuvântată în mod special pentru opera jertfirii ei. Partea sau laturea Amramiților.—Num. 3:19; F128.

Despre răsărit trei porți.—Clasele antitipice, reprezentate prin semințiile lui Iosif, Beniamin și Mânase—Mânase înlocuind pe Dan.—Ezek. 48:32; Apoc. 7:5, 7, 8.

Și despre miază noapte.—Laturea reprezentată prin Me-rariți, Turma cea Mare.—Num. 3:33; F129.

Trei porți. Clasele antitipice de creștini reprezentate prin semințiile lui Iuda, Ruben și Levi. Ezek. 48:31; Apoc. 7:5, 7.

Și despre miazăzi.—De partea Kohatiților, Vrednicii din Voheime—toți Profeții.—Num. 4:2; F129.

Trei porți.—Clasele antitipice de creștini reprezentate prin semințiile lui Simeon, Isachar și Zebulon.—Ezek. 48:33; Apoc. 7:7, 8.

Și despre apus.—Partea Gherșoniților, clasale Restator-nitirii.—Num. 4:22; F129.

Trei porți.—Clasele antitipice a lui Gad, Așer și Neftalin.—Ezek. 48:34; Apoc. 7:5, 6.

Deși descrierile de mai sus sunt ale Miresei, iar porțile se aplică așa cum s-a arătat mai sus, totuși ele mai reprezintă și pe Vrednicii din Vechime, oare în timpul Mileniului vor fi reprezentanții pământeni ai Bisericeii, și, probabil, tocmai 144,000 la număr. Vrednicii din Vechime sunt numiți *porți* în Isaia 26:2. „Pe porțile sau intrările în Cetate, douăsprezece la număr, sunt scrise sau îngravate numele celor douăsprezece seminții. Cetatea stă deschisă și e accesibilă de pe toate părțile, și de toate părțile la fel.”—Luca 13:29.—Weym.

21:14. *Și zidul Cetății având douăsprezece temelii.*—„Domnul însuși este temelia, altă temelie nimeni nu poate pune, decât cea pusă—Isus Christos. (I Cor. 3:11) El este marea și puternica Stâncă, iar mărturisirea lui Petru despre dânsul în sensul acesta a fost o mărturisire temeinică—o declarație a principiilor fundamentale din planul divin. Sf. Petru a decimat orice pretenție de a fi el însuși peatra de temelie, și în mod potrivit s-a clasat pe sine numai ca o peatră între celelalte petre vii [grecește *lythos*] ale bise-ricii,—deși *petros*, stâncă, înseamnă o peatră mai mare ca *lythos*, și toți apostolii ca petre de „temelie” vor avea în planul și ordinea divină o importanță mai mare decât frații lor.”—F220; Mat. 16:18; Ef. 2:20.

Și pe dănele douăsprezece nume ale celor doisprezece Apostoli ai Melușelului.—„Noi negăm în mod absolut pre-tențiunea Papismului și a bisericilor Protestante, a bisericei Catolice, și a tuturor acelor care pretind că numărul Apostolilor nu s-a mărginit la cei doisprezece, ci au fost și urmași de ai lor, cari au vorbit și scris cu o asemenea autoritate cu a celor doisprezece de la început.” (2 Cor. 11:13) F209) „Noi încă avem cu noi darurile Apostolilor, în aceea că avem cu noi învățăturile lor, în Noul Testament, care sunt atât de complete încât n-au nevoie de nici o adăugare: prin urmare noi susținem că cei doisprezece Apostoli n-au fost succedați, și nici nu e nevoie deoarece să spună că „Melușelul are numai doisprezece.” Ei sunt cele douăsprezece stele pe Capul Bisericeii, cele douăsprezece temelii, și acestea dovedesc îndeajuns că afară de aceștia, toți ceilalți au fost numai „apostoli mincinoși.”—Apoc. 2:2; 2

Cor. 11:13; Ioan 6:70; E207.

21:15. *Și vorbitorul cu mine.*—Volumul VII al *Studiilor în Scripturi*.

Avea ca măsură o trestie de aur.—Cuvântul lui Dumnezeu.

Ca să măsoare Cetatea și porțile ei și zidurile ei.—De si-gur, dacă nu aflăm măsurile ei în Scripturi, nici nu mai e speranță de ale găsi în alte locuri.—Zach. 2:1, 2; Apoc. 11:1;—Ezek. 40:3.

21:16. *Și cetatea este în patru unghiuri, și lungimea ei cât și lățimea.*—Un cub desăvârșit, asemenea Sfintei Sfințelor din Cortul întrunirii.

Și măsură cu trestia Cetatea peste 12,000 de stadii.—„Numărul clădirilor din Cetate pare a fi indicat prin măsurile acestea—de 12,000 ori 12,000 de stadii sunt egal cu 144,000,000 de stadii quadrati. Acest spațiu conține 144,000 de locuri de câte una mie stadii quadrati fiecare—o împrejurare care poate să însemne că cei 144,000 de credincioși, vor domni cu Isus o mie de ani [un stadiu quadrat reprezentând un an].

Lungimea și lărgimea ei sunt deopotrivă.—Din oricare parte ai privi Cetatea, ea prezintă vederii Dreptatea, Puterea, Iubirea și înțelepciunea.

21:17. *Și măsură zidul ei.*—Cât era de gros.

O sută patruzeci și patru de coți, măsură de om.—Măsura unui om, Omul Isus Christos, este una mie. Ziua lui va fi de o mie de ani în lungime. Ziua lui Adam a fost tot de 1000 ani. Măsura totală este de 144,000, numărul celor aleși. Ne-am putea aștepta să găsim numărul celor mântuiți în timpul Mileniului arătați cumva și undeva în aceste măsuri; și chiar așa găsim. Cotelul, în symbolism, este flexibil în lungime, asemenea cuvântului „zi”. Dacă multiplicăm numărul de stadii quadrati a fiecărui din cele patru ziduri cu 144 de măsuri, după măsura omului, adică 144,000,000 X 144, reiese suma de 20,736,000,000, numărul socotit al clasei oilor de la finea vârstei Mileniale.—Mat. 25:34-40;

Care este a îngerului.—După cum e interpretat de înger.

21:18. *Și ziditura din lăuntru a zidului ei era de iaspă.*—„Țesătura solidă a zidului era din iaspis; iar cetatea însăși era din aur, asemenea unei sticle transparente.”—Weym.

Și Cetatea de aur curat asemenea cristalului curat.—De origine dumnezească, și alcătuită din aceia cari vor posada natura dumnezească.

21:19. *Temeliile zidului Cetății erau împodobite cu orice piatră prețioasă.*—Fabricanții de mozaicuri sunt în stare a produce 15,000 colori; și se crede că ochiul disciplinat poate descoperi un milion de colori. Prin selecționarea și poleirea celor 144,000 de pietre scumpe, și așezarea lor în locul lor din Templu, Dumnezeu pregătește o armonie frumoasă de caractere inimoase în varietăți nesfârșite, care vor înveseli inimile tuturor creațiunilor sale în vecii veci-

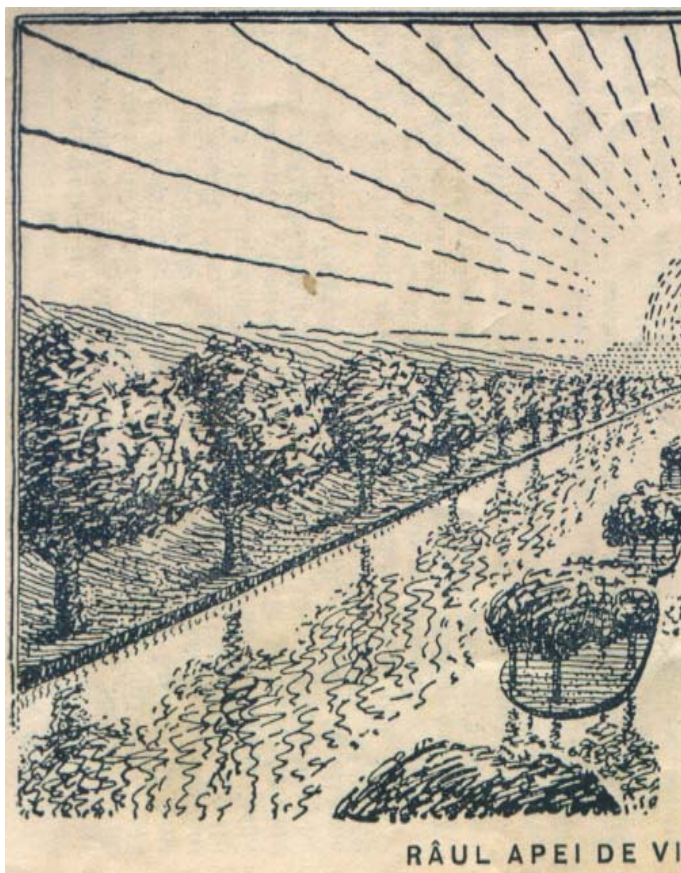
lor.—1 Cron. 29:2.

Întâia temelie era de iaspis.—Asemănarea Tatălui. Vezi comentarul la Apoc. 4:3.

A doua de safir.—Credincioșia. Safirul celor vechi este modernul *lapiz lazuli*, sau piatra azură, o substanță minerală folosită pentru scopuri decorative din cauza culorii fine albastre, pe care o are ea de obicei. Are aparența că a fost presărată cu praf de aur. „Pietrișul său este locul safirului; acolo se găsește și pulberea de aur.” (Iov. 23:6) Pietrele briliante în matca adâncă și albastră fac să se asemene cu stelele de pe firmanent. Cristalele ei se formează în unități, având douăsprezece părți sau laturi egale. Coloarea albastră este semnul oredincioșiei, și arată credin-

APOCALIPS

cioșie față de Dumnezeu; asemănarea cu stelele arată cre-dincioșie față de toate ființele cerești—îngeri, archangeli și Turma cea Mare. Forma cristalină arată credincioșie față de cele douăsprezece seminții simbolice și literale, care în ultima analiză, vor cuprinde pe toți care vor de-veni moștenitori ai mântuirii. Acei cari vor câștiga premiul chemării înalte vor putea fi încrezuți.—I Cor. 4:2; Luca 16:10-12.

A treia de chalchedom.—Ascultare, supunere. Un cuarț verde, găsit în minele de cupru ale Chalchedomului. El se cristalizează în douăsprezece și douăzeci și patru de forme cubice cristaline. La cristalele cu 12 părți, fiecare parte are o suprafață de cinici părți și unghiuri egale. Ascultarea bisericii față de Dumnezeu este desăvârșită, după cum este arătat prin fețele cristalelor, numărul cinci fiind un simbol al divinității. Ea este operativă față de frați în forma de 12 fețe, iar față de ambele faze ale împărăției, prin cele 24 de fețe ale ei.

A patra de smaragd.—Ceea ce nu moare. Una dintre cele mai frumoase pietre scumpe, de o culoare verde strălucitoare, fără nici un amestec, ce cristalizează în cristale lungi exagonale [eu șase fețe]. Piatra aceasta își schimbă culoarea când este tare înfierbântată. Din aceia, cari la început erau nedeșăvârșiți [după cum ne arată cristalele cu șase fețe] Dumnezeu crează o rasă de nemuritori. Deși ei sunt concepuți la natura divină, dacă ei stăruie prea

hotărâți la murdăria naturei lor carnale, focul prea mare, ce se va aplica spre a arde murdăria cărnei, poate totodată se distruge și valoarea pietrei. Această piatră, mai reprezintă puterea bisericii de a da viață lumii moartă. Cristalele se pot rupe sau tăia deacumerzișul. Viața veșnică pentru lume, care va fi neconținută, va putea fi luată de la oricine oricând, pentru neascultare.

A cincea de sardonix.—Umilință, puritate; martiraj. O piatră ornamentală, foarte întrebuințată pentru sigiluri și cameos. Autoritățile vechi orientale socotiau că un sardo-nix fin oriental trebuie să aibă cel puțin trei straturi, o bază neagră, un mijloc alb, și o piatră, roză de asupra; aceste colori simbolizează cele trei virtuți cardinale—umilința, negrul; castitatea, albul; modestia sau suferința, roșul.

A șasea de sardiu.—Credincioșie față de Christos. O piatră roșietică foarte întrebuințată de cei vechi ca o piatră, scumpă; aceasta a fost în toate epocile cea mai comună piatră folosită de graviștii în pietre scumpe.—Apoc. 4:3.

A șaptea de chrisolit.—înțelepciunea cerească. Grecește *Chrysos*, aur, și *lithos*, piatră, înțelesul cuvântului o face piatră de aur. Este o piatră, de culoare aurie, ușor pătată cu verde. Ea este foarte transparentă, „înțelepciunea care vine de sus este mai întâi curată.”—Iacob 3:17.

A opta de berii.—Iubirea Tatălui. O piatră scumpă scli-picioasă de culoare albastră verde, foarte prețuită de cei vechi ca o piatră scumpă. Ea cristalizează în sistemul hexagonal cu 66 de fețe de diferite forme. Pe fiecare din cele șase părți principale sunt semne în formă de diamante, cinci și opt pe fiecare parte, cu patru semne la capăt. Cele 66 fețe reprezintă Testamentul vechilul și nou; semnele în formă de diamante reprezintă pe Tatăl Ceresc: cele trei grupe de câte opt reprezintă fiecare pe cele 24 profeții ale împărăției; *cinci* este un simbol al divinității, iar patru reprezintă Dreptatea, Puterea, înțelepciunea și Iubirea.

A noua de topaz.—Bunăvoința. Se știe de toți, că mineralul ce poartă acum numele de topaz, nu era cunoscut scriitorilor din vechime și că topazul lor este peridotul nostru. Acesta este numele dat de juveerii noștri „olivi-nului nobil.” E un mineral întunecat, colorat verzui. Multă vreme a fost un mister localitatea care oferă cel mai mult peridot comerțului; acum însă s-a recunoscut insula Sf. Ioan din Marea Roșie, probabil „Insula Topazului” celor vechi. El cristalizează în 26 de figuri—fețe, și anume: atunci când Turma cea Mare, sau clasele care trebuie să fie distruse, sunt luate în considerare semințiile lui Israel numără treisprezece; când însă israilul spiritual și trupesc se socot separat, numărul total e de douăzeci și șase. Nu e dorința Tatălui Ceresc ca careva din ei să peară, și e dorința bisericii ca să facă tot ce e posibil omenesc și divin pentru a mântui pe

cei nevrednici de urinările finale ale îndârjirii lor proprii. Aceet spirit va fi exercitat până la ultima limită a dragostei.

A zecea de chrisopras.—Răbdare neconținută și veselă. Ghisoprasul modern este o piatră scumpă galbenă sau verde, însemnată prin tăria lui, fiind întrecut în privința aceasta numai de diamant și lăcuit. Adeseori e întunecat din cauza unor găurele microscopice. Tăria înseamnă capacitate de a „îndura greutăți ca soldați buni a lui Christos”, iar culoarea întunecată înseamnă greutățile, tulburările, ce trebuie biruite.

A unsprezece de iacint.—Nescimbare. Safirul modern, iar în ce privește tăria urmează îndată după diamant, fiind o piatră admirabilă albastră. Multe cristale sunt de culori diferite, cele albastre fiind distribuite ca niște pete într-o piatră fără culoare; iar printr-o tăiere dibace partea colorilor lăuntrice pot fi cauzate să dea culori jucătoare întregii pietre. Această piatră cristalizează în modelele cele mai frumoase și mai minunate posibile, constatând la ambele capete dintr-o piramidă cu șase fețe, separate de trei pă-turi deosebite cu câte 6 suprafețe fiecare și din două pături diferite de câte trei suprafețe fiecare. Cele două capete reprezintă învățăturile, celor doisprezece Apostoli, și cele douăzeci și patru de suprafețe din lăuntru, reprezintă pe cei douăzeci și patru de bătrâni [profeți ce stau în legătură cu împărăția lui Dumnezeu]. Dumnezeu nu se schimbă; deși diferitele operațiuni ale Planului său, în diferite epoci, îl fac să apară schimbător în ochii oamenilor. Dar planul desăvârșit va fi împodobirea, tuturor creaturilor sale. Această piatră scumpă mai poate arata cum Dumnezeu poate lua caractere a căror purtare putea fi foarte neregulată și prin o tăiere dibace le face modele ale lui.

A douăsprezecea de ametist.—Regalitate. O piatră de o culoare violetă, la margini purpurie, compusă dintr-o co-loare puternică albastră și roșiu întunecat. Numele ei derivă de la grecescul—*a, nu,* și *methyskein*, intoxicare [otrăvire] exprimând o credință veche că piatra aceasta păzia pe proprietarul ei de băuturile tari. Se credea că vinul băut dintr-un pahar de ametist nu îmbeta. Ea cristalizează în piramide duple [bază la bază] cu trei fețe la fiecare piramidă. Ametistul a fost piatara de naștere a Pastorului Russell și iată cât de bine se potrivește! El a fost cu adevărat albastru în credințioșia sa, și devotat cu totul sângelui lui Christos, dupăcum arată culoarea roșie. El, acum mulțumită lui Dumnezeu, are regalitatea! Cupa care a vărsat-o el n-a îmbătat nici odată cu greșeli pe aceia cari au băut conținutul ei dătător de viață de la Fântâna oricărui adevăr, Cuvântul Tatălui nostru. Cele șase fețe cristalizate eprezintă cele șase volume, *Studii în Scripturi*, iar al șaptelea, un rezumat din toate, reprezintă piatra ca ceva întreg. În natură există peste nouăzeci de

varietăți de cristale. De sigur, numai „nebulul zice în inima sa: nu este Dumnezeu.”

Cele următoare sunt visul lui William Miller, dupăcum e redat în *Cele Trei Lumi*, prima dintre cărțile Pastorului Russell, deja de mult epuizată, unde se povestește ca un vis. (Ier. 23:28) Ne aducem aminte de un vis al Pastorului Russell, povestit adese ori între intimi. În tinereța sa a visat că dormia într-o cameră de acoperiș. Deodată s-a deșteptat ca să vadă soarele de dimineață care tocmai răsărise pe culmea dealului, strălucindu-i direct în față. Atunci el a -sărit deodată în picioare, crezând că e târziu. În felul acesta el s-a împiedecat în mai mulți alții cari încă dor-miau. El voia să-și reproșeze că-i trezește așa de brusc, când a descoperit că nici unul din cei ce dormiau nu s-a trezit, însemnătatea e clară. „Lumina strălucia în întune-rec, iar întunerecul n-o cuprinse.” Pastorul Russell s-a deșteptat la lumina Soarelui Zilei celei Noui. El a cercat să-i deștepte și pe alții, și i-a reușit se trezească numai „unul ici, unul colo”; dar marea masă doarme încă. Totuși, zorile vin repede. Acuma, despre visul lui William Miller: „Am visat că Dumnezeu, cu o mână nevăzută, mi-a trimis o cutiuță foarte curios lucrată, lungă de circa zece țoli pe șase quadrate, lucrată din Abanos și Perle puse la un loc cu mare măiestrie. La cutioară era atașată o cheie. Am luat imediat cheia și am deschis cutioara, când, spre marea mea mirare și surprindere, am aflat-o plină cu toate felurile și formele de juvaere — diamante, pietre scumpe — și monede de aur și argint de toate dimensiunile și prețu-rile, aranjate foarte frumos în cutioară, și în aranjamentul acesta ele reflectau o lumină și o glorie asemenea soarelui. [Aceste juvaere sunt adevărurile cele frumoase care le oferă cutia deschisă văzului său]. Eu am crezut că e datoria mea să nu mă bucur numai eu singur de aceste lucruri prețioase, și inima îmi tresăria când le-am văzut strălucirea, frumusețea și valoarea. De aceea, le-am pus pe o masă în mijlocul camerei mele, și am trimis cuvânt că oricine dorește poate veni și să vadă cele mai frumoase lucruri ce le-a văzut cândva. Oamenii au început a se aduna, la început mai puțini, iar mai târziu, o mulțime mare. Când au privit pentru întâia oară în cutie, s-au mirat și au tresăltat de bucurie. Dar când spectatorii s-au înmulțit, fiecare a început a tulbura juvaerele scoțându-le din cutie și împrăștiindu-le pe masă.

„Eu am început a simți că stăpânul îmi va cere înapoi cutioara cu juvaerele; iar dacă voi permite să fie împrăstiate, nu le voi putea așeza niciodată la locul lor în cutie așa cum au fost înșirate, și simțeam că nu voi fi în stare să întâlnesc paguba lor, fiindcă reprezentau o valoare nespuse de mare. Atunci am încăput a ruga publicul să nu umble cu ele nici să le scoată din cutie. Dar cu cât stăruiam eu mai mult, cu atâta ei le împrăstiau și mai tare; și acumă părea că le împrăștie nu numai pe masă ci prin toată

camera, pe jos și pe toate mobilele din cameră. Atunci am început să observ că printre juvaerele și monedele veritabile ei au împrăștiat o cantitate mare de juvaere false și monede imitate. M-am supărat din cale afară de purtarea lor josnică și ingratitudea lor și i-am muștrănat aspru pentru ceea ce fac; dar cu cât n muștram mai mult cu atât mai multe juvaere false și monede imitate aruncau ei printre cele veritabile. Atunci sufletul mi s-a amărât și revoltat am început să mă folosesc de forța fizică pentru a da afară din cameră; dar în timp ce dădeam pe unul afară, intrau trei, și aduceau noroi, nisip, și tot felul de gunoaie, până ce au acoperit toate juvaerele adevărate, diamantele și monedele de nu se mai vedeau. Au frânt și cutioara mea și fărîmăturile le-au împrăștiat printre gunoaie. Am început să cred că nimeni nu socotește înfrustrarea și supărarea mea, și am devenit disperat și descurajat și m-am pus și am plâns. [Când a trecut anul 1844, cât de perfect s-a îndeplinit aceasta]. În timp ce plîngeam astfel pentru marea mea pierdere și răspundere ce mă aștepta, mi-am adus aminte de Dumnezeu, și l-am rugat stăruitor ca să-mi trimită ajutor.,,îndată se deschise ușa și un om a intrat în cameră, în momentul în care ceilalți imediat au părăsit-o. Atunci el, cu o mătură în mână, a deschis ferestrele și a început să măture praful și gunoiul din cameră. Eu i-am strigat să înceteze; pentru că printre gunoaie sunt aruncate și unele juvaere de o valoare foarte mare. Dar el m-a asigurat că nu mă tem, pentru că el poartă grijă de aceasta. Atunci în timp ce el măturea praful și gunoiul, juvaerele false și monedele imitate, s-au ridicat toate și ca un nor au ieșit pe fereastră afară, și vântul le-a suflat. În sgomotul acesta am închis pentru un moment ochii. Pe când i-am deschis iarăși, toate gunoaiele dispăruseră, iar juvaerele prețioase, diamantele, monedele de aur și argint zăceau aruncate prin cameră. Atunci el a așezat pe masă o cutie, mult mai mare și mai frumoasă ca cea dintâi, și a adunat toate juvaerele, diamantele, monedele și le-a așezat în cutioară până ce n-a mai rămas nici una neașezată la locul ei, deși unele din diamante nu erau mai mari decât vârful unui ac. Atunci el m-a chemat să le văd. Am privit în cutie, dar ochii mei s-au îngrozit și au scînteiat de cele ce am văzut. Conținutul cutioarei strălucea cu de zece ori mai mult ca cel dintâi. Am crezut că au fost lustruite de nisipul și de picioarele acelor persoane blestămate care le-au aruncat și le-au călcat. Ele erau aranjate în cutioară într-o ordine sublimă și frumoasă—fiecare la locul ei—fără vre-o greutate vizibilă din partea celui om [Pastorul Russell] care le-a așezat. Când le-am văzut iarăși la locul lor, am strigat de [bucurie; și strigătul acesta m-a deșteptat.]

21:21 *Și cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare; și fiecare dintre porți era dintr-un mărgăritar.* „Luciul caracteristic al unei

perle atârna de la faptul că suprafața nu e pe deplin lucioasă, ci acoperită cu margini neregulate a păturilor nenumărate de un subțire de necrezut de mic, așezate una peste alta. Distanța dintre aceste margini sau trăsături, diferă una de la alta la infinit. Perlele cele mai fine le au pe aceste trăsături mai apropiate. Dar ele sunt atât de fine, încât, sunt prea fine pentru a fi descriptibile de ochiul liber. Așa zicând, colțurile aceste formează o mulțime de trepte, iar radierea este produsă de întâlnirea reciprocă a razelor luminii reflectate de aceste mii de unghiuri. Întrucât privește apa sau lustrul lor, după cum se deosebesc după luciul lor, perlele datoresc aceasta ființei lor compuse din pături subțiri, cari permit ca lumina să treacă prin ele, în vreme ce suprafețele lor numeroase împrăstie și reflectează în așa fel că ea să întoarnă și se amestecă cu aceea ce se reflectează direct și dinafară. Cu cât sunt mai subțiri și mai transparente păturile, cu atât lustrul este mai desăvârșit. Cauza imediată, a producției unei perle pare să fie totdeauna prezența unei substanțe streine sub scoica moluștelor." [McC] Moluscul este cortul de carne pământesc; substanța extraordinară este Mintea cea Nouă. Păturile următoare sunt adaosurile ce le facem la aceasta „ordin peste ordin, învățătură peste învățătură; puțin aici, puțin acolo.”—I

Și strada Cetății era de aur curat ca cristalul luminos.— În această Cetate va fi numai o stradă, drumul ce a fost în pregătire de-alungul vârstei Evanghelice. Profeții ne spun despre acest drum.— Prov. 16:17; Isa. 40:3; 49:11; 35:8; 62:10-12.

21:22. *Și templu nu văzuți într-însa.*—Nici un loc special pentru tachinat, pentru folosul și binele Turmei cele Mici *Pentru că Domnul Dumnezeu Atotțiitorul este Templul ei, și Melușelul.*—Întreaga viață a Miresei este complet întrețesută în Tatăl și în Fiul. Unica ei dorință arzătoare este de a preamări numele scump al Domnului. Ce trebuință este de un loc de închinare pentru acela care poate zice: „Căci pentru mine a trăi este [pentru] Christos?”—Fil. 1:21.

21:23. *Și Cetatea n-are trebuință de soare nici de lună ca să o lumineze.*—„Soarele reprezintă lumina vârstei Evanghelice; Luna înseamnă lumina ce s-a reflectat în mod tipic asupra Legii și Profețiilor din Vârsta Legii și a Profeților. Biserica preamărită nu va avea nevoie de lumina de care actualmente se bucură atât de mult prin Cuvânt și Spirit, prin Lege și Profeți. Ea va avea în loc de acestea, o strălucire mult mai mare, fiind ea însăși o parte din Soarele Dreptății.” (W. T. -01-201) „Atunci dreptii vor străluci ca Soarele în împărăția Tatălui lor”,—fiind printre aceștia cel dintâi, ea Capul Bisericii sale, Domnul nostru Isus. Profetul amintește același soare al Dreptății, zicând: „Soarele Dreptății care va răsări cu vindecare sub aripile sale.”—Mal. 4:2; W. T. -16-393.

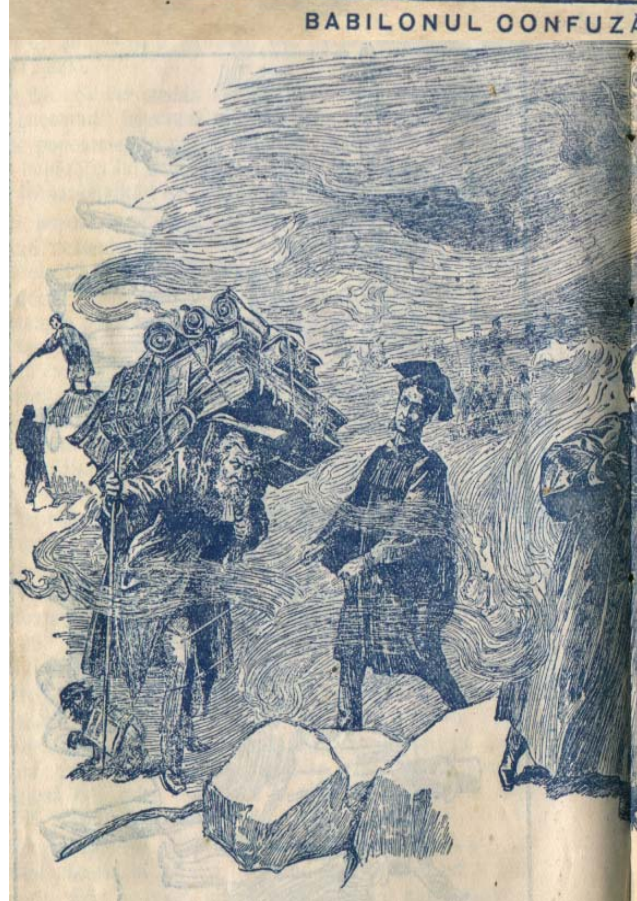
Fiindcă lumina lui Dumnezeu o luminează, și

sfeșnicul ei este Melușelul.—„Noi n-avem să pierdem din vedere faptul că Christos Isus este Capul bisericii dupăcum Tatăl Veste Capul lui Christos Isus. (1 Cor. 11:3) De aceea, Dom-unul Dumnezeu, cel atotputernic, și Melușelul vor fi în tot- deauna un Templu înlăuntru acestui mare Templu pe care l-a construit Dumnezeu pentru fericirea lumii în decursul miei de ani.”—W. T. -16:393; Isa. 24:23; 60:19, 20; Apoc. 21-11; 22:5.

21:24. *Și vor umbla neamurile în lumina ei.*—„Cuvân tul, neamuri, înseamnă aci popoare, și pare să arate, c; toate popoarele, nu numai israeliții, vor fi astfel favorizat sub împărăția lui Dumnezeu. Lumea nu va fi atunci împărțită în naționalități ca acum.”—W. T. -16:394; Isa. 60:3, 5.

Și împărății pământului aduc mărirea lor la dânsa. „Când neamul omeneasc va atinge desăvârșirea, la finea vârstei Mileniale, după cum s-a arătat, ei vor fi primiți ca membri ai împărăției lui Dumnezeu și li se va da controlul asupra pământului, după cum se proiectasă la început— fiecare va fi un suveran, un rege.” [A296] „Această împără-ție, în care toți vor fi regi, va fi o mare republică universală, a cărei stabilitate și înrăurire binefăcătoare va fi asigurată prin perfecțiunea fiecărui cetățean al ei, un lucru ce este dorit mult și acum, dar imposibil, din cauza păcatului.” L (W. T. -10-39) „In timpul Mileniului, regii vor fi Vrednicii din Vechime; dar mai târziu, se va deschide o vârstă nouă, J în împrejurări noi, în care omenirea [desăvârșite] i se va da dreptul de a se stăpâni pe sine în armonie cu Legea Divina.” (W. T. -97-304) In acest vers se vorbește direcți de Vrednicii din Vechime; pe când în versul 26 se vorbește j de toată omenirea. Insemnați-vă verbele: aduc” și [în ver-sul 26]” „vor aduce”—în prezent și viitor—în timpul Mile-niului și după aceea. 21:25. *Și porțile ei nu sunt închise nici de cum ziua.*—în timpul Zilei lunji Mileniale, toți cari voiese vor putea și vor afla mântuire prin porțile largi ale Cetății lui Dum-nezeu, care atunci vor sta deschise. (Isa. 60:11) Acuma, „îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt care o află.”—Mat. 7:14.

Căci noapte nu va fi acolo.—„Perioada în care s-a, încu- viințat păcatul în lume, a fost o noapte întunecoasă pentru omenire care nu va fi uitată niciodată; dar ziua glorioasă a dreptății și a favorei dumnezeestd, introdusă de către Mesia, care, ca un Soare al Dreptății, va răsări și va lumina pe deplin și clar tuturora și peste toate, aducând mântuire și binecuvântare, va face să se uite noaptea înfricoșătoare de plânset, suspine, dureri, chinuri si moarte, în care a or-

Un tablou înspăimântător oglindând starea sufletească teologice unde scepticismul, infidelitatea și ateismul, relor nu cred în existența lui Dumnezeu, sau în creeri nașterea și moartea lui Isus Christos ca Mântuitorul ori

rația sa pe pământ, în învierea morților și în restaura a căzut prin neascultare. În schimb cred în maimuță ca evoluției după care nu este cădere, mintală a caselor de învățământ și a instituțiilor noastre îngrozitoare. Nici cinci la sută din absolvenții semina-creerea primului om, căderea lui; în Potop, sau în "-Hi, sau în a doua venire a lui Christos să-și așeze împă-omenirii la chipul și asemănarea Creatorului, de la care r&rooșul lor, în evanghelia lui Darwin, și în mărturia teoriei niiftbue Dumnezeu, nici Christos, nici înviere.

becăit atâta vreme biata omenire. „Plânsul poate dura o noapte, dar bucuria vine dimineața.” — Psal. 30:6 [A9].

Psalmistul explică cum Tatăl și-a ascuns fața de la nire. El descrie omenirea ca pe unii „ce ședea în iutune-rec și în umbra morții, încătușați în apăsare și fer; pentnucă se împotriviseră cuvintelor lui Dumnezeu [prin neascultare poruncile sale], și sfatul celui preainalt îl nesocotiseră [il luară în nimica]. De aceea, umilita sufletul lor prin muncă [fiecare gen cu partea sa] ; căzut-au, și nu era cinei să le ajute.” (Pisa, .107:10-12) Această neascultare a adus pe întreaga noastră rasă în valea umbrelor morții (Psa. 23:4); dar Profeții ne încurajează să sperăm pentru un păzitor care ne va spune despre viitoarea mare Zi a lume (Isa. 21:12) Apostolii ne spun, că pe timpul lor trecură mai- mult ție două treimi din noapte. (Rom. 13:12) Ceea ce va aduce Ziua aceea, va fi răsărirea Soarelui Dreptății. (Mal. 4:2) Când Isus a fost pe pământ, la întâia sa venire, el a fast lumina lumii (Ioan 8:12); iar poporul și oamenii din imediata sa apropiere vedeau o lumină mare, amintind de gloria sa mare ce va să vie. (Isa. 9:2) El a declarat că și noi trebuie să fim lumini în lume. (Mat. 5:14) „Tu în colțul tău, mic de altfel, și eu într-al meu”, trebuie să fim câte o luminuță, fie chiar mică de tot; dar la înviere toate acestea 144,000 de candelă luminătoare vor fi adunate la un loc, și, împreună cu Domnul, vor forma Soarele Drep-ății care va vindeca și binecuvânta, lumea. „Atunci cei drepti vor străluci ca Soarele în împărăția Tatălui lor.” — Mat. 13:43.

Soarele se ivește pe încetul, asemenea unui fur. (I Tesal. 5:1) Când sosește Dimineața, primul ei lucru este sa împrăstie lucrurile nopței. (Ezek. 7:7-12) Atunci va urma deschi-derea ochilor celor orbi spiritualicește ai acelor care au vederea fizică. (Amos 5:18) De sigur, cel mai bun timp pentr-un mare oculist de a deschide ochii unui orb este în 1 timpul zilei. (Isa. 35:5) Acuma lucrurile sunt mult sau mai puțin obscure și întunecate (I Cor. 13:12); dar va veni tim-pul când celui orb i se va arăta calea vieții

pe care nu a cunoscut-o până atunci. (Isa. 42:16) Va arăta sau face Domnul minuni în întuneric? (Psa. 88:11) Da, într-adevăr, va l face; iar când noroadele vor ieși din mormânt, vor căuta pe Acela care le-a schimbat umbrele morții într-o dimineață de bucurie. (Amos 5:8; Isa. 42:6, 7) Ei îl vor căuta și4 vor afla. Fără mirare, deci, că Psalmistul, privind prin cursul timpului la aceasta zi fericită, exaltat strigă: „Atuncia dupăce vor fi cunoscut bine păcatul și moartea] strigă către Dumnezeu în nevoia lor, și el din strămtorările lor le-a ajutat; scosu-i-a din întunec și din umbra morții, și rupt-a lanțurile lor. Mulțumească lui Dumnezeu pentru îndurarea lui, pentru "minunile sale către fii oamenilor; că el sfârmat-a porțile de aramă [care stăteau între ei și perfecțiune], și zăvoarele de fer [care-i ținea în închisoarea morții] le-a tăiat.” (Psa. 107:13-16) „Și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, fiindcă se duseră cele dintâiu.” (Apoc.- 21:4) „Și nu va mai fi noapte.” (Zach. 14:7) „Plânsul poate dura o noapte, dar bucuria vine dimineața.”—Psa. 30:6.

21:26. *Și vor aduce la dânsa mărirea și cinstea neamurilor.*—„Această aducere de mărire va continua prin tot timpul Mileniului; pentru că principii pământului vor face cunoscut noroadelor că ei nu în numele lor și nici cu pute rea lor stăpânească, judecă și fac dreptate, ci în numele lui Christos cel preamărit, Capul și Trupul, ai cărui reprezen tanți ei sunt.”—W. T. -16:395.

21:27. *Și nu intră nici de cum într-insa orice este spur-cat.*—În această împărăție nu va avea loc nici unul care ar putea să păteze pe alții cu vorba sau cu exemplul.

Și cine face urâciune.—Nici aceia care ar tinde spre (mândrie sau sectarianism.

Și minciună.—Nici ceva ce ar avea caracterul și aplicarea spre învățături greșite, fie din plăcere sau pentru folos personal.—I Ioan 2:22.

Afară numai cei scriși în cartea vieții Melușelului.—„Cartea de viață a Melușelului trebuie să o înțelegem ca cuprinzând numai pe aceia cari ajung a fi conmoștenitori cu Christos, a căror nume sunt scrise în cer în timpul vârstei Evanghelice și cari sunt pe deplin credincioși legământului lor. (Psa. 55)”—W. T. -16-394; Fil. 4:3; Apoc. 3:5; 13:8.

APOCALIPSUL 22

RÂUL HARULUI ȘI ADEVĂRULUI

22:1. *Și-mi arată un râu de apă de viață curat ca un cristal.*—„S-ar putea crede că chiar și fără cunoștință des- pre simbolurile Apocalipsului, nici un creștin n-ar

întimpina greutăți în a vedea că această Carte prevede greutăți pen-tru biserică de-alungul vârstei ei de pelerinaj, din vârsta evanghelică, și apoi triumfarea domniei Mileniale de la finea ei."—W. T. -05-170; Ezek. 47:1-12; Ioel 3:18; Zach. 14:8; Ps. 46:6.

Ieșind din tronul lui Dumnezeu și al Melușelului. „Scripturile nu arată nicăiri un Râu al apei de viață acuma. Nu este și nici nu poate fi vre-unul, până ce nu se va pogori Cetatea Cerească, pentru că Râul trebuie să izvorască din mijlocul ei, de la Tron. Zugrăvind starea sfinților Domnului acuma, el declară că acei care sunt ai lui au în ei numai un izvorăș de apă curgătoare în viața veșnică."—W. T. -05-172; Ezek. 47:1; Zach. 14:8.

22:2. *In mijlocul stradei ei.*—In mijlocul Drumului înalt al Sfințeniei.—Isa. 35:8; Apoc. 21:1.

Și al Râului, de o parte și de alta- Nutriți și binecuvântați de apele dătătoare de viață ale adevărului.—Ezek. 47:12.

Lemn de viață.—Christos, Capul și Trupul.

Făcând douăsprezece roduri, dând pe fiecare lună rodul lui.—Douăsprezece feluri de fructe, de douăsprezece ori pe an, timp de o mie de ani—fac total 144,000 de fructe.

Și frunzele lemnului sunt spre tămăduirea neamurilor.— „Descrierea simbolică arată hrănirea și vindecarea pentru cei bolnavi de păcate și aproape de peire, și care se vor putea împărtăși atunci în mod gratuit de toate binecuvântările și privilegiile simbolizate prin acestea."—W. T. -05-171; Apoc. 21:24; Ezek. 47:12.

22:3. *Și orice vrednic de blestem nu va mai fi.*—„In locul spinilor va răsări chiparosul, și în locul urziceii va ră- - sări mirtul; și aceasta [înlăturarea blestemului] va fi [de] la Domnul spre nume, spre semn etern care nu va lipsi." (Isa. 55:13) „In privința nici uni subiect nu e mărturia Scripturilor atât de pozitivă, consistentă și concludivă ca în privința blestemului, efectele sale asupra omului, răscumpărarea lui de sub el și înlăturarea finală a lui."—E405.

Și tronul lui Dumnezeu și al Melușelului va fi într-însa.— „O putere polițienească spirituală care va ținea omenirea sub un control absolut. Fiecare faptă rea va fi pedepsită pe loc și imediat, încă înainte de a fi fost săvârșită. Tot așa, orice faptă bună, cuvânt și gând bun va aduce binecuvântări de restaurare, sănătate și putere—mentală, morală și fizică."—W. T. -15-267.

Și slujitorii lui îi vor sluji.—O moștenire prețioasă și frumoasă a Turmei celei Mari.—Apoc. 7:15.

22:4. *Și vor vedea fața lui.*—Chiar și aceasta ar fi de ajuns pentru toate ce ar avea de îndurat pentru numele lui.—Mat. 5:8.

Și numele lui pe frunțile lor.—Acuma mulți din clasa aceasta n-au noțiuni clare despre caracterul Tatălui. Toate înțelegerile greșite vor fi în scurt timp curățite. Ele așteaptă numai timpul când Turma Mică va ajunge la putere și mărire.

22:5. *Și noapte nu va mai fi.*—Fără îndoială, amintirile Turmei celei Mari despre noaptea ei întunecoasă vor fi foarte acute.—Apoc. 7:14; 21:23, 25.

Și nu au trebuință de lumină de sfeșnic.—Care a fost o lumină la biserică în carne.

Și de lumină de soare.—Evanghelia, prin Cuvânt. „Pentru că Domnul Dumnezeu va lumina peste dânșii."—„Feriți cei chemați la ospățul nuntei Melușelului.—Apoc. 19:9; 7:16-17; Ps. 84:12.

Și vor împărați în vecii vecilor.—Ei—Christos și Mireasa sa, în a căror curți binecuvântate servitoarele Miresei se vor simți fericite.—Dan. 7:27; 2 Tim. 2:12; Apoc. 3:21. 22:6. *Și-mi zise.*—Se adresează clasei Ioan, în carne. *Aceste cuvinte suni credincioase si adevărate.*—„N-a căzut nici unul din toate cuvintele cele bune, pe cari le-a promis."—I Regi 8:56.

Și Domnul Dumnezeuul spiritelor profeților.—E încă posibil de a avea același spirit care a umplut pe profeții din vechime, deși profețiile au încetat de a mai fi rostite sau interpretate în mod miraculos.—I Cor. 13:8.

Trimise pe îngerul său să arate servitorilor săi cele ce au să se facă în curând.—In special întâmplările din viitorul apropiat.—Apoc. 1:1.

22:7. *Și iată, vin curând.*—Vezi Apoc. 16:15; 22:10, 12, 20. Isus era vorbitorul aici.

Fericit cine păsterază cuvintele profeției cărții acesteia.—Clasa Ilie, care îi vede însemnătatea clară și își asumă răspunderea pentru răspândirea ei.—Apoc. 1:3; 3:14.

22:8. *Și eu sunt Ioan care privesc și aud acestea.*—Le-am înțeles.—Apoc. 1:3.

Și când auzii și privii, căzui să mă închin înaintea picioarelor îngerului care îmi arată acestea.—„Aceasta poate însemna că la finea acestei vârste evanghelice, când întreaga biserică, clasa lui Ioan, ajunge să vadă desfășurarea planului lui Dumnezeu, poate fi între ei un spirit sau o dispoziție de a arăta mare cinste celui de care Domnul s-a folosit pentru a aduce aceste lucruri la lumină, a căror timp pentru a fi cunoscute de biserică a sosit."—W. T. -05-173; Jud. 13:17, 18.

22:9. *Și-mi zice: vezi să nu faci; sunt împreună slujitorul tău.*—„Refuzul îngerului de a primi onoruri ar trebui să servească de învățătură tuturor servitorilor lui Dumnezeu, acelora cari sunt ațezați în poziții mai mari sau mai mici în aranjamentul lui Dumnezeu."—W. T. -96-305; Apoc. 19:10.

Și al fraților tăi profeți.—Profet, în înțelesul cuvântului din Testamentul Nou, se referă la slujitorii sau vorbitorii evangheliei.

Și al celor care păstrează cuvintele cărții acesteia, lui Dumnezeu închină-te.—„Numai pe Dumnezeu trebuie să-l adorăm: el este autorul marelui plan de mântuire, și prin puterea sa se va duce la îndeplinire. El îl face nouă de cunoscut acuma fiindcă a sosit timpul său convenit pentru a fi cunoscut de către poporul său."—W. T. -05-173.

22:10. *Si îmi zice: nu pecetlui cuvintele profeției aceștia, căci timpul este aproape.*—„Nu ținea secret", adause el, „înțelesul celor prezise în cartea aceasta; pentru că a sosit timpul pentru îndeplinirea lor."—Weym.

22:11. *Cine face încă nedreptate, mai facă nedreptate.*— „La timpul când părțile acestei

descoperiri simbolice vor fi înțelese și apreciate de poporul Domnului, ei pot cunoaște că a sosit timpul îndeplinirii lor. N-avem să așteptăm că tălmăcirea acestor lucruri va avea un efect de a converti lumea la cele conținute de ea. Ea nu a avut de scop aceasta, și nici nu se va face."—W. T. -05-173; Dan. 12:10.

Și *mânjitul să fie încă mânjit.*—„Adevărul prezent, deși conține mângâiere și încurajare pentru biserică, în privința celor care sunt în afară de Christos, el n-are nici un efect asupra acelor cari le place păcatul, cari sunt murdari, nedrepti. Cei nedrepti și murdari simpli nu vor să știe de această veste și nici nu se lasă influențați câtuși de puțin de ea."—W. T. -05-173.

Și *dreptul dreptate să mai facă.*—„Celor iubitori de dreptate și adevăr, descoperile planului dumnezeesc, ce se des-fășoră acum, se recomandă de la sine, și își măresc dragostea lor pentru dreptate și aprecierea lor în sensul unei depline consacării Domnului."—W. T. -05-173.

Și *sfântul să fie încă sfânt.*—Cuvântul pare să însemne desvoltarea și cristalizarea caracterului, ce va preceda imediat venirea marelui Judecător al tuturor." [Weym] „Iubirea este îndelung răbdătoare, iubirea este plină de bunătați, iubirea nu râvnește, nu este lăudăroasă, nu se îngâmă. Nu este necuviincoasă, nu caută ale sale, nu întărită la mânie, nu pune în socoteală răul. Iubirea nu se bucură de nedreptate, se bucură însă împreună cu adevărul. Iubirea toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă."—I Cor. 13:4-7.

22:12. *Iată vin curând.*—Vezi Apoc. 16:15; 22:7; 10:20. Domnul însuși este vorbitorul.

Și *plata mea este cu mine, ca să dau fiecăruia.*—Fiecarui om în Christos, credincos până la moarte.

După cum este fapta lui.—Lucrarea Bisericii este aproape terminată. Răspata se va da în baza faptelor făptuite, în desvoltarea caracterului și creșterea lor naturală „totdeauna prisosind în lucrul Domnului."

22:13. *Eu sunt Alfa și Omega, cei dintâi și cel din urmă, începutul și sfârșitul.*—„Domnul nostru ne spune iarăși și, iarăși (Vezi Apoc. 1:8, 11, 17; 2:8; 3:14; 21:6), că el este începutul și sfârșitul, primul și ultimul, din toată creațiunea lui Dumnezeu."—W. T. -93-115.

22:14. *Fericiți care spală îmbrăcămintele lor.*—Clasa Turmei celei Mari.—Apoc. 7:14.

Ca să fie stăpânirea lor peste lemnul vieții.—Apoc. 22:2.

"Și prin porți să intre în Cetate.—„Al cărei meșter și în temeiilor este Dumnezeu." (Evr. 11:10) Acelor cari aspi-rează să intre în această cetate a mării, noi le-am zice: scopul încercărilor voastre este înlăturarea ruginei (Ex. 30:7; Mal. 3:2), ca să puteți fi tovarăși potriviti a lui Chris-tos. (Ex. 12:8; Evr. 12:17; Rom. 5:3; Col. 1:11) Încercările și focul probelor aspre să nu-l socotiți ca ceva strein. (Iac. i 1:12; Pet. :7; 14:12; 5:10) Iu-telegându-le rostul lor, sufe-rințele și încercările voastre au să vă aducă bucurie. (Deut. 13:3; Isa. 23:4; 119:67) încercările nu vor ținute pentru tot-deauna (Psa. 39:2); și în ele puteți auzi cântecul de elibe-rare. (Psa. 32:6, 7) înapoi nu este nimic la ce să ne în-toarcem

(Evr. 10:38); dar este o bucurie nespus de mare înaintea noastră, la care să privim, și este aproape.—Apoc 19; Psa. 45:15, 16. 22:15. *Afară câinii.*—În împărăție nu vor avea loc preoții, ca atari.—Isa. 56:10; Fii. 3:2; 2 Tim. 3:8, 9.

Și *fermecătorii și desfrânații și omorătorii și idolatrii.*— Vezi Apoc. 21:8.

Și *oricine face și iubește minciună.*—Minciunile cele vechi vor muri cu greu; și unii vor încerca să ție la ele până vor ajunge a-și da seama că sau se vor despărți de ele sau vor fi striviți *împreună* cu ele. Timpul de strămătorare va juca un rol însemnat în privința aceasta, zdrobind minciuni, ca acele despre dreptul divin al preoților, dreptul divin al regilor, etc. Adevărul se va arăta și toți vor trebui să-i facă drum. „Și voi pune judecata în linie, și dreptatea în cumpănă; și grindina [adevărurile puternice ce vor cădea asupra preoților din toate părțile] va mătura locul de scăpare al minciunei, și apele vor inunda locul de ascundere; și legământul vostru cu moartea se va rupe [superstiția că preoții au putere să libereze pe cei morți de chinurile din iad sau să le ierte păcatele, pentru atâta per căpița va dispere], și învoiala voastră cu infernul [traficul ce s-a făcut cu purgatorul, etc.] nu va sta; și când biciul îndurării va trece veți fi striviți de dânsul."—Isa. 28:15, 17, 18.

22:16. *Eu Isus trimisei pe îngerul meu să vă mărturisească aceasta în fața bisericilor.*—În tot timpul vârstei evanghelice, vestea aceasta a fost cu biserica; și în tot timpul acestei vârste oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au încercat să-i înțeleagă misterii ei; și în tot timpul vârstei ea a rămas o carte închisă. Dar acum misterul lui Dumnezeu s-a îndeplinit; și scopul de a ține cartea închisă dease menea s-a îndeplinit. Dumnezeu voește ca lumea să cunoască timpul pentru complecta detronare a răului și pentru stabilirea împărăției sale, și în scopul acesta el permite ultimelor membre ale Bisericii să vestească aceasta.

Eu sunt rădăcina și neamul lui David.—„După carne, Domnul nostru Isus a fost, prin mama sa, Fiul; Rădăcina sau Odrasla lui David. În urma sacrificiului vieții sale nepătate el a devenit „Rădăcina", originea, sursa de viață, din desvoltarea lui David."—El 136; Apoc. 5:5.

Steaua luminoasă cea de dimineață.—„Și îi voi da steaua cea de dimineață." (Apoc. 2:28) Darul lui Christos Bisericii sale este cel mai mare dar ce a fost dat cândva cuiva.—Iov. 38:7; Psa. 118:22, 25.

22:17. *Și spiritul și Mireasa zic: vino.*—„Epoca evanghelică pregătește o fecioară curată, pe Biserica credincioasă, pentru venirea Mirelui. Iar la finea vârstei, când ea va fi pregătită (Apoc. 18:7; 21:2, 9), Mirele va veni și acei cari sunt pregătiți vor intra cu dânsul la nuntă. Atunci al doilea Adam și a doua Evă devin una, și lucrul restator-nicirii începe. În Era cea nouă, noul Cer și noul pământ, Biserica nu va mai fi o fecioară logodită, ci Mireasă."—A98.

Și *cine aude, zică: vino.*—Și *cine însetează să vie.*—„Acuma cei ce vor fi membri ai clasei Miresei au în ei spiritul Domnului „un izvor de apă vie curgând în viață veșnică." (Ioan 4:14) Mai târziu aceste isvoare adunate și contopite într-unul, în preamărire cu Domnul, vor

forma isvorul marelui Râu al Vieții care va binecuvânta și vindeca toate națiunile. Atunci se va îndeplini profeția aceasta: „Cine crede în mine, din pântecile lui vor curge râuri de apă vie.”—Ioan 7:38.

22:18. *Eu mărturisesc ori cui ascultă cuvintele profeției cărții acesteia.*—Tuturor acelor care vor înțelege-o.

Dacă cineva va fi adăugat la ele.—După cum s-a făcut în multe cazuri în timpul vârstelor întunecate, chiar și cu versul acesta.—Deut, 4:2; 12:32; Prov. 30:5, 6.

Dumnezeu va adăuga asupra lui plăgile ce sunt scrise în cartea aceasta.—Pedeapsa lui va consta în aceea, că atunci când vor ieși din mormînt în timpul glorioasei restatorni-ciri, vor avea să citească cele Șapte Volume *Studii în Scrip-turi*, ca să-și îndrepte concepțiunile lor sucite despre Dumnezeu și planul său.

22:19. *Și dacă cineva va fi înlăturat din cuvintele cărții profeției aceștia.*—Acei care vor încerca să nulifice sau să micșoreze importanța învățăturilor ei, acumă că a sosit timpul ca ele să fie înțelese.

Dumnezeu va înlătura partea lui de la lemnul vieții.—El nu va fi o parte din Arborele dătător de viață, descris în Apoc. 22:2; nu va fi o parte din Turma cea Mică.

Și din Cetatea sfântă, ce sunt scrise în cartea aceasta.— El nu va fi unul din juvaerele Domnului, "socotit vrednic pentru un loc în Ierusalimul nou.

22:20. *Zice cel care mărturisește acestea, așa: viu curând. A sosit apokalupsis!*—Vezi Apoc. 16:15.

Amin, vino, Doamne Isuse.—Unirea cu Mirele se apropie.

22:21. *Darul Domnului Isus cu toți.*—Cei dintâi dintre sfinți cărora li se va da favoarea nemeritată a deșteptării din moarte la desăvârșire, va fi Turma cea Mică; proxima clasă de sfinți va fi Turma cea Mare; apoi Vrednicii din vechime, prin care se înțeleg toți profeții și dreptii ce au trăit înainte de Domnul; și în urmă milioanele și bilioanele de oameni; și în fine, Adam însuși va ieși din prinsoarea în care a zăcut de atâta vreme, și va putea iarăși, prin ascultare și supunere la voia lui Dumnezeu, favoarea cea mare a vieții eterne, pe care el odată a avut-o și a pierdut-o, și pe care Domnul Isus i-a răscumpărat-o ca se i-o redeie.

SFÎRȘIT

TAINA împlinită

**Vinul mâniei lui Dumnezeu" și
Căderea Babilonului**

Cântarea Cântărilor și Profeția lui

Ezekiel

Partea II

**„Cărarea celor drepti este ca
zorile strălucitoare, care tot mal
mult luminează până se face ziua
deplină"**

Ediția4500

„ȘI îngerul pe care-l văzui stand pe mare și pe pământ, ridică mâna lui dreapta spre cer, și jură pe cel viu în vecii vecilor, care făcu cerul și cele ce sunt într-însul, și pământul și cele ce sunt pe dânsul, și marea și cele ce sunt într-însa, că nu va mai fi timp ; ci în zilele glasului celui de al șaptelea în ger, când are sa se trâmbițeze, atunci este săvârșita taina lui Dumnezeu, cum a binevestit slujitorilor săi profeți". — Apocalipsul 10:5-7.
„Viziunea este pentru un timp hotărât, ea sa apropie de împlinire, și nu înșeală".— Habacnc 2:3

ASOCIAȚIUNEA STUDENȚILOR ÎN BIBLIE

**Aceasta opera se dedică
REGELUI REGILOR
și
DOMNULUI DOMNILOR**

spre binele și folosul consacraților Săi
sfinți
cari așteaptă înfierea și a tuturor
celor ce în tot locul cheamă
numele Domnului
—„CASA CREDINȚEI"—
și a
faptnrei gemătoare ce se svâcoleste în
dureri
și necazuri așteptând descoperirea
FIILOR LUI DUMNEZEU

OPERA POSTUMĂ A PASTORULUI RUSSELL

Testamentul său poporului lui Dumnezeu.—(Matei 20:9)

„Și să lumineze tuturor care este întocmirea tainei din veacuri ascunsă în Dumnezeu care a făcut toate.” „Pe care l-a prisosit către noi prin orice înțelepciune și pricepere, făcându-ne cunoscut taina voitei sale, potrivit găsirii sale cu cale pe care mai dinainte și-a pus-o în gând, pentru întocmirea împlinirii timpurilor cuvenite, să-și adune iarăș toate în Christos, cele din cer și cele de pe pământ.” Efeseni 3:4, 5, 9; 1:8-10.

CÂNTAREA CÂNTĂRILOR**IMNUL MIRESEI**

1:1. Cântarea cântărilor.—Armonia armoniilor—o compunere într-o icoană minunată a multor din cele mai frumoase chipuri ale Cuvântului dumnezeesc.

Lui Solomon.—Tipul lui Christos în mărire, precum David a fost tipul lui Christos în trup.

1:2 Să mă sărute.—O formă de salutare care înseamnă cea mai strânsă tovrășie. „Salutați pe toți frații cu sărutare sfântă.” „Prin sărutare dai prins pe Fiul omului?”

Cu sărutările.—Desmerdările repetate adeseori.

Gurii sale.—A Cuvântului său, Scripturile.

Căci mai plăcute sunt desmerdările Tale.—Asigurări repetate de călăuzire, ocrotire, prietenie, iubire și atențiune.

Decât vinul.—Vinul este un simbol al doctrinei. „Și ei au greșit din pricina vinului.” (Isaia 28:7) „Voi, ce sunteți beți, dar nu de vin.” (Isaia 29:9) „Cei ce locuesc pământul fură îmbătați de vinul desfrânării ei.” (Apoc. 17:2) „Să nu vă îmbătați de vin.” (Ef. 5:18) Cu toate că o credință tare este de neapărată trebuință, totuș dintre cele trei: credința, nădejdea și iubirea, **iubirea este cea mai mare.** (1 Cor. 13) Deaceia, iubirea este mai plăcută decât vinul. Asigurările Domnului despre iubire sunt mai prețioase pentru mireasă decât învățăminele doctrinare atât de necesare fericirii ei.

1:3. Plăcute sunt mirosului.—Dulcele parfum.

Aromele Tale.—Sfântul spirit, tipificat prin unt-de-lem-nul sfânt cu care era unsă preoția aaronică și regii.

Aromă revărsată.—Asupra Domnului la botezul sau, Capul, și la Rusalii asupra Corpului.

Este numele Tău.—Christos, ceea ce înseamnă

Unsul. Sfântul ulei pentru ungere, tipificând spiritul sfânt.

De aceea.—Pentru a lor admirațiune și aprecierea spiritului sfânt primit de la Christos.

Fecioaiele.—Cei curați cu inima.

Te iubesc.—Caută tovrășie cu Tine, și năzuesc a învăța de la Tine, a cultiva grațiile Tale, a fi aproape de Tine.

1:4. Trage-mă.—„Nimeui nu poate să vie la mine dacă nu-l va fi tras Tatăl meu care m-a trimis.”

„Toate ale Tale ale mele sunt.”

După Tine.—Premergătorule! Cel dintâiu născut dintre morți. Cel dintâiu ce străbătu calea îngustă.

Dusu-m-a.—Încă și în viața prezentă.

Regele.—Domnul Isus, tipificat prin Solomon. „Astfel va. pofti Regele frumusețea ta.”

In cămările Sale.—În „sfânta”, starea conceperii de spirit, prima stare cerească întocmită pentru noi ca să ne așeze în locurile cerești, în Christos.

Ne vom veseli.—„Veseliți-vă în Domnul, și bucurați-vă într-însul, cei dreptii”

Și ne vom bucura numai de Tine.—„Și iarăș vă zic: bucurați-vă.”

Aminti-ne-vom.—Veșnic vom medita.

Desmeidările Tale.—Asigurările de călăuzire, de ocrotire, tovrășie, iubire și grijă.

Cele mai dulci decât vinul.—Mai mult decât chiar învățămintele [doctrinelor].

Toate [fecioarele] cu dreptate.—Cei fără vicleșug, fără șiretenie, cei cinstiți.

Te inbesc.—Caută tovrășie cu Tine, năzuesc a învăța de la Tine, a cultiva grațiile Tale, a fi aproape de Tine,

1:5. Neagră sunt.—Mireasa lui Moisi, Zippora, tipul miresei lui Christos era o femeie Etiopiană—o păgână.

Dar plăcută.—„Însăși măreție este fata Regelui în ca-mera sa.”; gândurile ei sunt curate și fără pată în ochii lui Dumnezeu.

A fiicelor.—Mărturisii copii—creștinii după profesie.

Ierusalimului.—A Regatului lui Dumnezeu. Biserica adevărată recunoaște în mod instinctiv că defăimătorii ei se găsesc printre acera cari mărturisesc că-l cunosc pe Dumnezeu și-i servesc.

Neagră ca corturile Kedarului.—Kedar a fost unul dintre copii lui Ișmael și numele acesta reprezintă seminția isma-elită sau beduină. Corturile sunt pentru ei casele sau locuințele lor și cu toate că sunt făcute din păr negru de capră și sunt mânjite pe dinafară, ele sunt adeseori luxoase pe dinlăuntru, fiind îmbrăcate cu covoare prețioase.

Frumoasă ca covoarele.—Perdeaua ce despărțea Sfânta și Sfânta Sfintelor.

Lui Solomon.—Templul lui Solomon. Aceste covoare sau perdele, ori mai bine zis un fel de

covoare ce atârnav în templul lui Irod, și cari s-au rupt în două în ziua morții Domnului, erau minunate de frumoase, fiind aproape treizeci de picioare de lungi, cincisprezece picioare lățime și cinci șchioape [țoli] de groase.

1:6. Nu vă uitați.—Nu vă uitați astfel la mine; se plânge Mireasa către criticii ei.

Că sunt neagră.—Că sunt cam neagră; Mireasa nu tă-găduște nedesăvârșirile sale; însă nu e dispusă să admită că ea ar fi cu totul fără valoare.

Că Soarele.—Lumina cercetătoare a adevăratei Evanghelii care dă pe față orice scădintă.

M-a privit.—Judecata trebuie să înceapă de la Casa lui Dumnezeu. Păcatele Miresei sunt descoperite înainte de vreme, sunt cunoscute tuturor oamenilor. Cuvântul lui Dumnezeu dă pe față aproape toate slăbiciunile fiecărui caracter nobil, a cărui viață este înregistrată acolo.

Mâniatu-s-au pe mine.—„Frații voștri cari vă urăsc, vă lepădă pentru numele meu”, etc. „Și -va da frate pe frate la moarte.”

Fii mamei mele.—Șezând și vorbind în contra fraților lor, fii mamei lor.

Pusu-m-am.—M-au ales, m-au numit.

Păzitoare.—Conducătoare de clase, învățătoare la școli de Dumineca, ș. a. m. d.

Preste vii.—Diferite cuiburi și ramuri de ale creștinătății nominale.

Dară viia frumuseții mele.—Cultivarea fructelor Spiritului.

N-am păzit.—Am fost prea ocupată cu „treburile bisericești” pentru ca să mai îngrijesc și de cele mai de seamă interese spirituale ce mă priveau.

1:7. Spune-mi.—Mireasa continuă.

Tu—Christos.

Pe care-l iubește sufletul meu.—Pe care nevăzându-l îl iubim.

Unde pășunezi.—„Ori și unde este corpul mort, vulturii se adună.”

Unde poposești.—Păstorul lui Dumnezeu. „Eu sunt Păstorul cel bun.” (Ioan 10:11) „Domnul este Păstorul meu, nimic nu-mi va lipsi: pe pășuni erboase mă face să odihnesc; la apele odihnei mă conduce.” Psalm 23:1,2.

La amează.—Când iarba e mare și dulce, și când sunt prilejuri de a te apropia cât se poate de mult de Păstorul cel bun. „Pe pășuni erboase mă face să odihnesc.”

Căci de ce să rătăcesc.—Dece să-mi pierd vremea degeaba, umblând de la o sectă la alta.

Pe la turmele soților tăi.—Alte capuri bisericești, din sistemul lui antichrist: Papii, patriarhii, episcopii, cardinalii, se pretind că ei înlocuiesc pe Păstorul cel bun. Aceștia își au turmele lor.—Vezi Ioan 10:1-14.

1:8. De nu știi tu.—Răspunde Ceresul Mire.

Cea mai frumoasă.—Domnul nu o mustră pentru

neajunsurile și petele recunoscute de dânsa.

Dintre femei.—Biserici, adevărate și false.

Eși.—Este ceva de făcut.

Pe urmele.—Domnul merge înaintea oilor sale, și ele îi urmează.

Oilor.—„Păstoriți cea între voi turmă a lui Dumnezeu, veghind nu cu silnicie, nici pentru câștig urât [pentru plată], ci cu voie bună; nici ca cum stăpâniți cu apăsare pe cei dați prin sorți, ci făcându-vă pilde ale turmei.” (1 Petru 5:2, 3.) În turmele bisericii nominale de aceștia păstori nu se găsesc.

Și paște-ți ezii.—Ceice cercetează, nouii interesați, și mai ales dacă ei arată oarecare însușiri de ale caprelor.

Apioape de colibele păstorilor.—Invită-i la careva bătrân sau diacon care le poate tălmăci și răspunde întrebările cu mai multă ușurință și să le deie îndrumări pe calea cea bună a Domnului; sau, întrebuițând același principiu, pune-le în vedere **Studiile în Scripturi**, introducându-i astfel la învățătorul care a răspuns la toate întrebările grele pentru noi.

Te aseamăn.—Domnul spune mai departe.

Scumpa mea.—„După cum m-a iubit pe mine Tatăl, și eu v-am iubit pe voi, rămâneți în iubirea mea. Nimeua nu are o iubire mai mare decât aceasta ca cineva sa-și pună sufletul pentru prietenii săi.”—Ioan 15:9, 13.

Cu caii.—Atenți la mișcările stăpânului lor, gata să pornească la ce-l mai mic semn. Caii sunt ușor de călăuzit, blânzi, credincioși, cumpăniți și îndelung răbdători.

Carului lui Faraon.—Cei mai buni și mai iluștrii din lume.

1:10. Cât de frumoși sunt obrații tăi.—Domnul continuă cu complimeutele și admirația logodnicei sale.

Cu lăntuțele.—Mărgăritare de ale adevărului dumnezeesc; podoabele unui spirit blând și liniștit.

Și gâtul tău.—Tocmit pentru a duce jugul meu. „Luați jugul meu”; un jug e făcut pentru doi—Isus și un altul, care vrea să-l ia asupra-i.

Cu șiruri de mărgăritare.—Pietrele scumpelor făgăduinți și speranțe ale Miresei.

1:11. Îți vom face deci lăntișoare de ani.—„Casă nefăcută de mâini”—natura divină. Fiecare act de purtare loială a jugului devine o verigă din lanțul cel de aur.

Cu stopituri de argint.—Chezășia adevărului. Argintul este simbolul adevărului,

1:12. Când Regele.—Mireasa vorbește astfel despre Domnul ei.

Stă la masă.—Frângând pâinea vieții pentru clasa credinței. Nardul meu.—Devotațiune, precum se arată prin cutia de alabastru a Măriei.

Își răspândește mirosul său.—„Oare nu ne ardea inima în noi, când ne lămură scripturile?” În

asemeuea cazuri focul iubirei cerești arde cu putere

1:13. Iubitul meu.—Christos.

Plăcut îmi este.—„Care se făcu pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu, îndreptățire și sfințire și răscumpărare.”

Ca săculețul de mir.—Înțelepciunea. „In care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței.”

Ce se odihnește pe sânul meu.—„Toate le socotesc ca gunoae ca să dobândesc pe Christos, și să fiu aflat într-însul ca să-l cunosc pe dânsul și puterea învierii lui.”

1:14. Iubitul meu.—Christos dincolo de vâl. „Alb și rumeu este iubitul meu, ales între zeci de mii.” -

Plăcut îmi este.— Mireasa dorește întâlnirea cu el. Ea se găsește încă la muncă dincoace de vâl.

Ca strugurele de cipru.— O umbră răcoroasă, un miros plăcut, un adăpost de la căminurile cele mari; „Ca umbra unei stânci într-un pământ însetat.”

Din viile En-Ghedei.—Așezată pe țărmul Mării Moarte, în» tr-una dan cliemele cele mai calde .

1:15. Eacă frumoasă ești.—Vorbește iarăș Mirele.

Scumpa mea.—Viitoarea mea Mireasă.

Eacă frumoasă ești.—La inimă.

Cu ochii tăi de porumbiță.—înțelepciunea cerească; în-țelepciunea spiritului sfânt. „Ochii tăi văd pe Rege în frumusețea lui, văd o țară întinzându-se în depărtare.” „Fericiți sunt ochii voștri că văd.”

1:16. Eacă frumos.—„Tu ești mai frumos decât iii oamenilor”, îi răspunde Mireasa.

Și plăcut ești.— Toate mustările și dlsciplinile care ni le dai sunt nimica în asemănare cu tovărășia Ta.

Iubitul meu.—„Nimeui nu are o iubire mai mare decât aceasta ca cineva să-și pună sufletul pentru prietenii săi.

Verdeața.—Locul nostru de odihnă vecinică. „Așa zice Spiritul că se vor repausa de ostenele lor.”

Este așternutul nostru.—Locul de odihnă. „Tresalte cuvi-osii cu mărire, cânte de bucurie pe paturile lor.”

1:17. Cedrii.— Nemurirea.

Sunt bârnele casei noastre.—Casa Tatălui cel nemuritor. „In casa Tatălui meu sunt multe locuințe... mă duc să vă gătesc loc.”

Și brazil.—Pururea verzi, simbolizând veșnicia; unde nu va mai fi schimbare.

Bolțile noastre.—Decoratiunea artistică; lăcașul veșnicului Tată. unde este „plinătatea bucuriilor... și desfătări fără de capăt.”

2:1. Roza,—Glorios, frumos și fără asemănare.

Șaronulni.—[Șesul]. Necăutând înălțare.

Crinul.— Curat, mirositor, ales.

Văilor sunt eu.—Blând și umil cu inima.

2:2. Ca crinul.—Curată, blândă, gentilă, așa răspunde Mirele ceresc Miresei sale.

Intre spini.—Care sgârie, înțepă și rănesc. „Cel mai bun dintre dâșii este ca spinul; cel fără prihană mai ghimpos decât gardul de spini.”

Este scumpa mea.—„Dacă rămâneți în iubirea mea.”

Intre fecioare.—Organizatiunile nominale bisericești.

2:3. Ca mărul.—Mireasa se referă astfel la Christos.

Intre arborii.—Cu mai multe feluri de poame și fructe, de diferite culori, gust, cantitate și calitate durabilă.

Pădurii.—Care să deosebesc numai prin înălțimea și frunzele lor, dar nu produc nici UD fel de fructe.

Astfel este iubitul meu.—„Noi îl iubim pentru că el ne-a iubit mai întâi pe noi.”

Intre cei tineri.—Intre ceilalți fii ai lui Dumnezeu despre care știm.

Îmi place umbra Lui.—Iubirea și grija Sa protectoare.

Sub ea petrec.—„Cel-ce locuște sub adăpostul Celui Prea-înalt, sub umbra Atotputernicului va și mânea.”

Dulce este fructul Său.—Fructul iubirei Sale desăvârșite.

Cerului gurei mele.—„Veniți, și gustați să vedeți cât de bun este Domnul.”—Psalm 34:9.

2:4. Dusu-m-a.—Călăuzindu-mă prin Cuvântul și toate purtările Sale de grijă.

In casă de ospăț.—Ga să cinez cu dânsul și el cu mine. —Apocalips 3:20; Luca 12:37.

Și iubirea Sa.—Iubire de cel mai înalt grad.

A fost o flamură [drapel].— Sub care dânsul a luptat lupta bună a credinței și a eșit învingător.

Preste mine.—Sub care sunt înscris și eu.

2:5. Intăriti-mă.— Pentru lupta ce-mi stă înainte, „îmbrăcați toată armătura lui Dumnezeu.”

Cu must.—învățăturile curate ale împărăției.

De struguri.—Din via cea adevărată. „Eu sunt via cea adevărată, iar voi coardele.”

Răcoriți-mă.—Cuvintele lui Dumnezeu sunt pururea încurajatoare ostașilor ce duc greul luptei pentru dreptate și adevăr.

Cu must de mere. —Hrana spirituală; pânea din cer.

Căci sunt bolnavă de iubirea lui.—Sunt bolnavă de iubire, prea sentimentală, somnoroasă, petrecând mai mult timp în visuri, și nu destul de trează de a vedea că iubirea cea adevărată cuprinde în sine serviciu și sacrificii.

2:6. Stânga lui.—Puterea înfățișând conducerea poporului său în toate adevărurile.

Sub capul meu.—Călăuzind puterile mele de cugetare.

Să mă îmbrățișeze.—La adăpost în îmbrățișarea sa delicată n-am de ce mă îndoi sau de ce mă teme.

2:7. Fete.—Copii mărturisiti; adecă creștinii nominali.

Ale Ierusalimului.—Simbolul împărăției lui Dumnezeu.

Vă jur.—Trebue să vă aduc vestea aceasta.

Pe gazele și pe căprioare.—Pe care voi le priviți ca pe lucrurile cele mai dragălaşe de pe pământ, după cum s-arată prin purtările voastre.

Câmpului.—Lumea, starea de azi a lucrurilor.

Nu treziți.—Nu încercați a atita.

Și nu deștepțați iubirea.—Spre a se interesa în cele lumești.

Căci de la sine va veni.—„Carnea se luptă în contra spiritului, și spiritul împotriva cărnii.” „Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume; cine iubește lumea iubirea Tatălui nu este într-însul.”

2:8. Aud vocea iubitului meu.—Biserica recunoaște îndată sgomotul plin de veselie, anunțând prezenta a doua a Domnului ei.

Eacă, el vine.—„Și la miezul nopții se făcu strigare: Iată Mirele!”

Sărind peste munți.—Discompunând împărățiile autocrate ale lumii de astăzi.

Săltând pe colini.—„Munții ca ceara se topesc înaintea Domnului Atotputernicul.”

2:9. Ca gazela, ca puiul de cerb.—Sărind iute din munte în munte; pregătind lumea pentru viitoarea sa domnie.

Este iubitul meu.—În iuțea mișcării sale.

Eacă, stă.—„În mijlocul vostru stă acela pe care voi nu-l știți.”

În dosul zidului nostru.—În dosul casei noastre pă-mânțești, nevăzut de ochii trupești.

2:10. Prin fereastră se uită.—Prin ferestrele sufletului, ochii pricepere!

Printre gratii caută.—Prin paralelele și descoperirile sfintei Scripturi el se înfățișează iubitei Sale.

Iubitul meu luat-a cuvântul.—„Puneți voi aceste cuvinte în urecEacă-1hile voastre.” „Urechile tale vor auzi o voce tare înapoia ta.”

Și mi-a zis.—Prin cuvintele profeților și apostolilor.

Scoală-te amica mea.—„Scoală-te, scoală-te, îmbracă-te cu puterea ta, Sioane: îmbracă vestmintele tale cele mărețe.”—Isaia 52:1.

2:14. Porumbița mea.—Mireasa se adresează gloriosului Domn.

Ce stai.—Deadreptul în ele, și stăpân asupra lor.

În crăpăturile.—Aparentele răni sau vătămări.

Stâncilor.—împărăția; peatra netăiată de mâni de om.

Ia adâncurile prăpăstiilor.—Colturile întunecoase ale experiențelor vieții, în care de multeori tremurăm și ni-e teamă.

Lasă-mă să văd fata ta.—„Când mă voi trezi în asemănarea Ta, voi fi cu totul și pe deplin mulțumit.”

Lasă-mă să aud vocea ta.—„Oile îi urmează lui; pentru-că îi cunosc vocea sa.”

Căci dulce este vocea ta.—„Harul este vărsat pe buzele Sale.”

Și plăcută este fata ta.—„Doresc Tată ca aceștia să fie acolo unde voi fi Eu, ca ei să vadă mărirea Mea.”

2:15. Pindeti-ne vulpele.—Ridicați de la voi greșelile viclene, ce-și au obârșia în mintea înșelătoare a trupului.

Vulpele cele mici.—începuturile tainice ale păcatului, cu gândul.

Ce strică viile.—Ce ne împiedecă să aducem roadele iubi-rei atât de prețioase în ochii Săi.

Căci viile noastie.—„Eu sunt viia cea adevărată, iar voi coardele.”

înfloresc.—Au început a rodi, care se coc minunat în ochii Tatălui.

2:16. Al meu este iubitul meu.—„Capul nu poate spune picioarelor, n-am lipsă de voi.”

Și eu al Lui sunt.—„Dacă va fi zis piciorul, fiindcă nu sunt mână, nu sunt din corp, nu pentru aceasta nu este din corp.”

El paște.—împrăștie favorurile sale spirituale.

Printre crini.—„Uitavi-vă la crinii câmpului cum cresc; nu se ostenesc nici nu torc.”

Până la răcoarea zilei.—Până se vor revărsa deplin zorile diminetei lui Christos.

Când umbrele.—Domnia păcatului și a morții.

Fug.—Se depărta pe vecie.—Apoc. 21-3-4.

Întoarce-te, iubitul meu.—Ascunde-te și mai pe departe de ochii lumii.

Aleargă ca gazela, ca puiul de cerb.—Sărind din munte

În munte—zdrobind sub călcâiul picioarelor sale iuți împărăție după împărăție.

Preste munții.—Domniilor păgâne.

Despărțirei.—împărățiile ce mă despart pe mine și te despart pe Tine de domnia Ta făgăduită demult.

3:1. În patul meu.—Patul crezului meu, din care numai acum am fost ridicat (Luca 17:34), în care se mai găsesc încă mulți.

Noaptea.—Pe când mă aflam încă în întunecime în ce privește mărul plan al lui Dumnezeu.

Căutat-am.—Am căutat tovarășie strânsă cu el.

Pe cel ce iubește sufletul meu.—„Cine iubește tată sau mumă, fiu sau fiică, mai mult decât pe mine, nu merită să fie ucenicul meu.”

Căutatu-1-am.—Pe Christos, Mirele ceresc.

Dară nu 1-am găsit.—De sigur nu; cât de absurd ar fi din partea mea să aștept să-l întâmpin pe Mire, eu fiind încă în pat, dormind adânc.

Deci sculatu-m-am.—Patul crezului meu era nemultu-mitor: „În patul scurt nu te poți întinde, și cu plapoma îngustă nu te poți acoperi.”

Și am cutreerat cetatea.—M-am interesat în activitățile creștinătății.

Stradele.—Am luat parte la afacerile guvernărilor lor.

Și ulițele.—M-am asvârlit în plăcerile lor—„căi vesele și albe”, ș. a. m. d.

Și am căutat.—Să-mi aflu locul liniștei.

Pe cel ce iubește suilețul meu.—După care sufletul meu mult dorește. „Acei care am crezut am și intrat în repausul Său.”

Căutatu-lam.—Am căutat odihna inimei pe toate căile acestea.

Dară nu 1-am aflat—„Și voi face să înceteze dintre dânșii [creștinătatea nominală] vocea bucuriei și vocea veseliei, vocea de mire și vocea de mireasă."

3:3. Aflatu-m-au.—M-au tras sub influența lor.

Păzitorii.—Preoții creștinătății, Babilonul—„cetatea cea mare." Apoc. 17:5, 18, 10.

Ce umblă prin cetate.—Creștinătate; Babilon—„cetatea cea mare."

Și i-am întrebat.—Fiind interesat în venirea a doua a Domnului.

N-ați văzut.—Ați recunoscut voi faptul prezenței Mirelui?

Pe cel ce iubește sufletul meu.—Dar nu mi s-a răspuns nimic, din pricina că „orbi sunt păzitorii săi; toți sunt fără înțelegere; toți câni muți, neputând să latre."

3:4. Și abia am trecut.—„Deși nu este departe de noi."

Pe lângă ei.—M-am deslegat, descătușat de către orice sistem omeuesc.

Și am [și] aflat.—Am găsit dovezile prezenței Sale.

Pe cel ce iubește sufletul meu.—Pe care de atâta vreme l-am căutat.

Apucatu-1-am.—„Păzește bine ceea ce ai, ca nimeua să nu ia coroana ta."

Și nu 1-am lăsat.—„Nu te voi lăsa să pleci, până nu mă vei binecuvânta."

Până ce nu 1-am adus.—Intovărașindu-1.

În casa mamei mele.—Cortul antitipic al Sarei.

În camera.—Cerul însuș.

Celei ce m-a născut.—Legământul Sarei; legământul întărit prin jurământ.

3:5. Fete.—Copii mărturisiți, creștinii.

Ale Ierusalimului.—împărăția lui Dumnezeu.

Vă jur.—Trebue să vă dau vestea aceasta.

Pe gazele.—Lucrurile ce le aveți mai prețioase.

Și pe căprioarele.—Lucrurile cari le socotiți ca celea mai dragălașe, prin urmare simbolul bisericilor, spitalelor, bibliotecilor și toate instituțiunile voastre de binefaceri.

Câmpului.—Lumea, ordinea actuală de lucruri.

Nu treziți.—Nu încercați a o răscoli.

Și nu deșteptați iubirea.—Pentru cele lumești.

Căci de sine va veni.—„Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce să mâncați și ce să beți, nici pentru corpul vostru cu ce să vă îmbrăcați. Oare sufletul nu este mai mult decât hrana și corpul mai mult decât îmbrăcămintea?" Când el va sta sus să-și ia stăpânirea, atunci va fi „un timp de strâmtorare cum încă niciodată n-a fost", în decursul căruia toate lucrurile frumoase, asupra cărora s-a îndreptat inima, vor peri.

3:6. Cine este acesta ce se ridică.—Poporul mărturisit al Domnului vorbește astfel despre dovezile venirii a doua a Domnului.

Din deșert.—Sosind timpul de strâmtorare ei recunosc că venirea a doua a Domnului, promisă de

multă vreme, este un fapt îndeplinit.

Acești stâlpi de fum.—Groaznică maiestate, hotărît, puternic și nevăzut. „Și voi da minuni în cer sus și semne pe pământ jos, sânge și foc și nor de fum.--

Parfumați cu mir.—Unși cu înțelepciune.

Și tămâie.—Preamărire lui Iehova.

Și cu toate dresurile.—Toate elementele ce alcătuiau oleiul sfânt pentru ungere, simbolul spiritului sfânt.

Neguțătorilor de aromă.—Apotecarul; Tatăl ceresc. „Dumnezeu îi dădu Spiritul fără măsură."

3:7. Iacă pătașca.—Locul ultimei sale odihne; și al odihnei noastre.

Lui Solomon.—Tipificând pe Christos în mărire.

Șasezeci de viteji.—Șasezeci de secole în decursul cărora s-a permis răul în lume.

Îl înconjoară.—Stând între poporul lui Dumnezeu și repausul făgăduit de el.

Din cei mai tari.—De neînvins, neputând fi mișcați.

A lui Israel.—Poporul lui Dumnezeu. Toate veacurile stau în slujba lui Dumnezeu, perândându-se spre îndeplinirea voței Sale suverană.

3:8. Toți încinși cu săbii.—Începând cu omorîrea lui Abel, toate veacurile au fost pline de vărsări de sânge.

Deprinși la resbel.—Războiul a fost chestiunea cea mai importantă a fiecărui veac.

Fiecare cu sabia.—Fiecare veac și-a avut instrumentele sale de resbel.

La coapsă.—Gata pentru întrebuințare la cea mai mică provocare.

De teamă.—Războiul mondial și cel care are să izbucnească se datoresc lipsei de încredere și temerii unul de altul.

Noței.—Timpul îngăduirii răului; timpul pentru motivele întunecate și faptele rele.

3:9. Făcutu-și-a regele Solomon.—Tipul lui Christos în mărire.

Pătașca.—Appiryon, un palanchin; un car mareț pentru primirea și intrarea reginei în cetatea regească, în care regele pleacă înaintea ei; tipificând carul de foc care l-a ridicat pe Ilie de la stările pământești: mareața priveliște cu care se va sfârși veacul prezent.

Din lemnul Libanului.—Sfinții. Templul tipic a fost clădit, în parte, din lemn de cedru și brad, tăiați de pe muntele Libanon.

3:10. Stâlpii ei făcutu-i-a.—Colțurile care stau imediat de la locul cel mai de mare cinste.

De argint.—Turma cea mare

Răzimătoarea ei.—Bolta de deasupra. „Ca în toate să fie el cel dintâi."

De aur.—Natura dumnezească.

Și șezătoarea ei.—Scaunul, tronul preoției regești.

De purpură.—Regalitate.

Lăuntrul ei.—Inima din ea.

Fumos împodobit.—Cu iubire, până și pentru dușmani, neamicii ei.

De fetele Ierusalimului. — împărăția lui Dumnezeu. **3:11. Ești.** — „Ești afară dintr-însa poporul meu” — din Babilon.

Fetele Sionului. — Poporul meu, poporul lui Dumnezeu; cei consacrați.

Și priviți la regele Solomon. — „Când se va arăta știm că-l vom vedea așa după cum este.”

Cu cununa. — Coroana vieții; natura dumnezească.

Cu care l-a încununat. — Mărire și onoare.

Mamă-sa. — Legământul Sarei.

În ziua. — Rusaliilor.

Cununiei sale. — Când antitipicul Eliazar a fost primit de Rebeca antitipică.

Și în ziua. — Care e acum aproape, laudă Domnului!

Înveselirei inimei lui. — Când nunta Mielușelului are loc. „Fericiți sunt cei chemați la nunta Mielușelului.”

4:1. Eacă frumoasă ești. — Domnul să adresează din nou Miresei sale.

Amica mea. — „Nimeui nu are o iubire mai mare ca aceasta, ca cineva să-și pună sufletul pentru prietenii săi.”

Eacă frumoasă ești. — „Astfel va dori Regele frumusețea ta.”

Ochii tăi sub vălul tău sunt ca ochii de porumbiță. — „Întelepciunea de sus care întrece orice știință.” — omenească.

Părul tău. — Părul este dat femeii pentru acoperire și este podoaba ei. Dreptatea lui Christos este acoperirea Miresei, și este spre mărirea ei.

Este ca o turmă de capre. — Des, foarte bogat.

Ce poposesc pe muntele Galaad. — Turmele de capre de pe muntele Galaad sunt de o mărime neobișnuită până în ziua de azi.

4:2. Dinții tăi. — Mestecătorii, măcinătorii și consumatorii hranei spirituale.

Ca o turmă de oi. — Puși în rând frumos.

Tunse. — Când buzele sunt deschise.

Ce ies din scâldătoare. — Curățiți prin mântuire.

Care toate nasc gemeni. — Niciuna nu e fără pereche.

Și între cari nici o steapă nu se găsește. — Fiecare credincios consacrat este logodit cu Christos. — 2 Cor. 11:2.

4:3. Ca firul de purpură. — Precum firul de purpură al mântuirii! este întretăsut dealungul Cuvântului lui Dumnezeu, tot așa e și cu tine; pe buzele tale se găsesc pururea cuvintele mântuirii.

Sunt buzele tale. — „Deschide Doamne ușa gurei mele!” „Gura mea te va lăuda cu buze de bucurie.”

Și gura ta plină de dulceță. — „Cuvântul meu va picura ca rouă.”

Ca bucățele de rodii. — Rodia întrunește în chip curios gusturile tuturor fructelor. Ea ilustrează astfel bine mintea cea nouă, care, sub înrăurirea Spiritului sfânt, duce la desăvârșire roadele iubirii, suma tuturor însușirilor creștinești.

Arată-se obrajii tăi. — Mintea, mintea noii creaturi, se poate asemăna prin aceasta.

Sub vălul tău. — Dincolo de văl; acum ascunse de vălul de carne.

Gâtul tău. — voița de a purta sarcina.

Ca turnul de armură. — Desemnat să încapă, să scutească pe mulți.

Al lui David. — Tipul Bisericii militante sau războitoare.

Zidit pentru paza armelor sale. — Armătura lui Dumnezeu descrisă la Ef. 6:10-18.

De care atârnă o mie. — „Și fiecare dintre voi va alunga Pe o mie.” — Deut. 32:30.

Cele două țite ale tale. — „Ca să sugeți și să vă saturați din țățele mângâierilor lui; ca să sugeți, și să vă desfătați din plinătatea mării lui.” — Isa. 66:11.

Ca doi pui. — Scripturile, Cuvântul lui Dumnezeu, puternic și pătrunzător.

De gemeai. — Scripturile Vechiului și Noului Testament sunt una atât în scop cât și în Spirit.

A unei gazele ce paște între crini. — „El conduce pe cei umiliți în dreptate, și învață pe cei umiliți calea lui.”

4:6. Cătră răcoarea zilei. — Ziua Milenială. Aci vorbește Mireasa.

Când umbrele. — Din valea umbrelor morții în care umblăm acum.

Fug. — Sunt trecute.

Veni-voi la tine. — În spirit.

Munte de mir. — împărăția înțelepciunii.

Și colină de tămâie. — Laudă, adorație de inimă.

4:7. De tot frumoasă ești. — Nepătată, fără greșală, răspunde Domnul.

Amica mea. — Iubirea Sa ni-se recomandă, deoarece „fiind noi încă păcătoși, Chirtos muri pentru noi.”

Și nici un cusur. — „Acestia sunt acera care nu și-au mânjit vestmintele lor, și vor umbla cu mine în vestminte albe, fiindcă sunt destoinici. Biruitorul astfel va fi îmbrăcat: în vestminte albe.”

nu este în tine. — „Dacă ne mărturisim păcatele noastre, El credincios este și ne iartă și ne curățește de orice păcat.”

4:8. De pe Liban. — Din starea ta de acum încă neterminată. Templul tipic era clădit, în-parte, din lemn de cedru și de brad de pe Mt. Libanon; dar ei trebuiau să fie mai întâi tăiați și ciopliți pentru a putea fi întrebuințați în templu.

Vino cu Mine. — La moștenirea noastră cerească.

Miieasa Mea. — Logodnica Mea.

Cu mine pe Liban. — Și voi numai tot acea cărare o străbateți pe care am străbătut-o Eu.

Cântă de pe vârful muntelui Amana. — Priviți la ceru! Privirea de pe piscul acestui munte să zice că e nespus de măreață.

De pe vârful muntelui Șenir. — [Care înseamnă pisc sau ascuțiș.] Priviți dincolo de încercările aspre ale timpului de față.

Și Hermon.—[Aspru și prăpăstios]. Uitați-vă dincolo de cuvintele și faptele neprietenesti ce întâmpinați astăzi din partea lumii.

Din vizuinile leilor.—Astăzi vă aflați în vizuinile leilor; dar amintiți-vă de leiul lui Daniil, neputindioși de a-l vătăma pe el, dar dintr-o repezeală au sfâșiat pe toți dușmanii săi. Satana umblă ca un leu răcnind; dar nici un leu nu va mai fi acolo.

Și din munții.—împărățiile lumii acesteia, ilustrate prin cele mai rele feare.

Panterilor.—Papalitatea și cei de un spirit cu ea. „Și feara pe care o văzui era asemenea unei pantere.”

4:9. Răpitu-mi-ai inima.—Mi-ai capturat-o prin Supunerea și ascultarea ta.

Sora mea, mireasa mea.—Mireasa lui Christos este și soră, întrucât Tatăl său este Tatăl lor; mamă-sa, Legământul Sarei, este și mama lor. „Noi, fraților, ca și Isaac, suntem fii făgăduinței.”

Răpitu-mi-ai inima numai cu o căutătură a ochilor tăi.—Fiindcă toată privirea ți-ai îndreptat-o spre mine. „Dacă ochiul tău este curat, tot corpul tău va fi luminos.”—Mat. 6:22.

Numai cu un lăntușor al gâtului tău.—Cu lanțul servi-tutei tale; consacrarea de a îndeplini serviciul Regelui celui mare.

4:10. Cât de dulci sunt desmerdăile tale.—Cât de valoroase și frumoase sunt formele expresiunii lor.

Sora Mea, Mireasa Mea.—Fata Tatălui Meu, Logodnica Mea.

Cu cât mai plăcute.—Sunt căile tale în care-ți arăți de-votatiunea față de Mine.

Decât vinul.—Decât învățăturile tale, dintre cari unele au fost rău amestecate în trecut.

Desmerdările taie.—Supunerea și ascultarea prin care mă încânți.

Și mirosul.—Parfumului dulce.

Parfurmilor tale.—Oleiul sfânt; spiritul sfânt.

De cât toate aromele.—Decât toate celelalte virtuți.

4:11. Mireasa mea, fagurii picură din buzele tale.—Prin rugăciuni și cântări de laudă spre mărirea Tatălui care mi-te-a dăruit.

Miere.—Cunoștința adâncă a Cuvântului Meu.

Și Lapte.—„Laptele Cuvântului lui Dumnezeu.”

Sub limba ta.—Pururea gata să-1 împărtășești celor doritori

Și mirosul.—Parfumul dulce.

Vestmintelor tale.—Haina dreptății pe care o primim de la Christos.

Ca mirosul Libanului.—Locul de unde s-au luat lemnele pentru clădirea antitipicului templu.

4:12. Grădină închisă ești.—O grădină a inimei, față de toți închisă, afară de Mine.

Sora mea, miieasa mea.—Fecioara Tatălui Meu, Logodnica Mea.

Ești izvor închis,—„Și apa pe care o voi da lui, se va face într-însul izvor de apă curgând în viața vecinică.”

O fântână sigilată.—Sigilată cu înseși pecetea Regelui, până când va sosi timpul ca toate izvoarele acestea să fie împreunate într-un râu mare de apă al vieții din care se vor adapa toate neamurile.

4:13. Vlăstările tale sunt.—Plantele din grădina inimei tale sunt ilustrate prin—

O grădină de rodii.—Rodiile întrunesc în mod curios gusturile tuturor fructelor; și reprezintă astfel iubirea care e suma tuturor virtuților creștinești.

Cu fructe plăcute.—Alese însușiri creștinești.

4:14. Chiparoși.—Repaus, încredere, siguranță.

Și narde.—Devoțiune, cucernicie care dă un miros plăcut, două cum se arată din cutia de alabastru a Măriei.

Narde și șofran.—Cucernicia mirositoare și suferințe îndelungate.

Trestie mirositoare și scorțișoară.—Cunoștință și pricepere.

Cu tot soiul de tufari de tămâie.—Laudă, adorațiune din inimă. -

Mir și aloe.—Cunoștință și răbdare.

Cu toate aromele cele alese.—Toate celelalte însușiri ale caracterului creștinesc.

4:15. Fântână.—În mijloc.

A gradinei.—Frumoasă, curată, verde, și dătătoare de viață.

Isvor de apă vie.—Invigorarea lumii întregi din noua vârstă. „Și apa pe care o voi da lui, se va face într-însul un izvor de apă curgând în viață vecinică.”

Ce curge din Liban.—Curată, împrăștiătoare.

4:16. Deșteaptă-te, crivățule.—Furtuni de adversitate. Mireasa vorbește.

Și ridică-te vântule de miazăzi.—Adieri mirositoare.

Aburește giădina mea.—Grădina inimei mele, în care mă străduiesc să desvolt cele mai plăcute fructe Domnului meu.

Ca să cuigă.—Să le vadă Domnul meu și alții.

Aromele sale.—Aroma faptelor bune, cuvinte frumoase și gânduri nobile.

Vie iubitul meu.—Mirele, Christos.

În grădina Sa.—Să intre în inima mea.

Să mănânce.—Să și-o însușească, spre trebuința și plăcerea Sa.

Fructele Sale cele plăcute.—Fructele iubirei, pe care dânsul le-a cultivat în lăuntru meu.

5:1. Venit-am.—Răspunde Domnul.

În grădina Mea.—Am primit invitarea ta ca să vin și să-mi fac locaș cu tine.

Sora Mea, mireasa Mea.—Fata Tatălui Meu, logodnica Mea.

Smuls-am smirna Mea.—înțelepciunea, de obicei rezultatul experiențelor amare. Smirna înseamnă amar.

Cu plantele mele mirositoare.—Părțile dulci și mirositoare ale Spiritului sfânt.

Mâncat-am.—Am primit, mi-am însușit, am

consumat.

Fagurii Mei.—Sacrificiile aduse mie de bună voie.

Și mierea Mea.—Cu sacrificiile de laudă aduse de tine, iubita Mea.

Băut-am vinul Meu.—Am luat seamă că tu înveți învățăturile Mele.

Cu laptele Meu.—Am băgat de seamă de asemenea chipul și Spiritul cu care prezinți laptele Cuvântului acelora ce încă nu sunt atât de înaintați.

Mâncăți amicilor.—Domnul se adresează lumii lipsite.

Și beți și îmbățați-vă iubiților.—O voi toți cei însetați, veniți la ape; și cei ce n-au argint, veniți, cumpărați, și mâncați; da, veniți cumpărați vin și lapte, fără argint și fără preț."—Isaia 55:1.

5:2. Dormit-am.—„întârziind Mirele, dormitară toate și dormiau." Clasa fecioarelor nebune vorbește aici.

Dară inima mea veghea.—Cu inima, fecioarele nebune sunt credincioase Domnului.

Vocea iubitului.—Ea recunoaște semnele sosirii a doua a Domnului.

El bate.—„Iată stau la ușă și bat."—Apoc. 3:20.

Și zice, deschide-mi.—„Dacă va fi auzit cineva glasul meu și va fi deschis ușa, și eu voi intra la dânsul și vom cina cu dânsul și el cu Mine.

Sora Mea, amica Mea.—Fecioarele nebune sunt fete ale aceluiaș Tată, și se nasc deasemeua sub legământul Sa-rei; însă Domnul nu se adresează lor prin cuvântul **logodnică**. [In locurile de mai înainte unde se repetează: „sora Mea, amica Mea", în textul original să spună "sora Mea, **logodnica Mea**", pe când aici, referindu-se la Fecioarele nebune, să adresează: „sora mea, amica mea."]

Porumbița Mea, neprihănită Mea.—Turma cea mare este curată prin intențiunile inimei sale:

Căci capul.—Ca unul care „se va deosebi făcând vot de Nazareu de a se înfrâna Domnului."

Este plin de rouă.—Răcoare, putere. „Iți va fi atunci rouă tinerețelor tale.--

Buclele Mele.—„In toate zilele cât tine votul Nazareului său, briciul pe capul lui să nu treacă; până ce nu se vor împlini zilele închinării sale Domnului; sfânt să fie; și părul capului său sa-l lase să crească."

Pline de picături.—Experiențele.

Nopte.—Consacrarea mea lui Dumnezeu a fost statornică, în tot timpul nopții întunecate cât am trăit în lume.

5:3. Dară m-am despoiat.—Le-am pus în mod vremelnic la o parte, răspund fecioarele nebune.

De vestminte.—Haina de nuntă pe care Tu mi-ai dat-o.—W. T. "19-365.

Cum.—Cum s-ajung eu în starea aceea fericită pe care o îmbucură creștinul cel adevărat? întrebă Fecioarele Nebune.

Să mă îmbrac iarăși.—Cum să-mi înallesc eu vestmântul pe care eu singură l-am pătat. „Păzește și

ține bine ceea ce ai, ca nimeni să nu-ți ia coroana ta.--

Spălat-am picioarele mele.—Sunt un membru cinstit al bisericei, am trecut bună și sunt văzut.

Cum să le feștelesc iarăși.—Cum să-mi părăsesc patul credinței mele și să ascult de chemarea Ta, ca să ies din Babilon?—Apoc. 18:4.

5:4. Intins-a iubitul meu.—În marea Sa iubire și milă pentru mine.

Prin crăpătura ușei.—Făcu zgomot cu ceasul vremii, ară-tându-mi timpurile, epocile, a căror îndeplinire decurge acuma.

Mâna sa.—A întrebuințat puterea Sa.

Și tot lăuntru meu.—Inima mea.

S-a mișcat pentru dânsul.—S-au pus în mișcare pentru acțiune, însă prea târziu pentru a intra cu El la nuntă.

5:5. Sculatu-m-am.—M-am trezit la activitate.

Să deschid iubitului meu.—Tocmai în momentul când ușa să închise și secerișul era trecut.

Și mâinile mele.—Care țineau cheile Bibliei, **Studiile în Scripturi**.

Picurat-au smirnă.—înțelepciune, culeasă din **Studiile în Scripturi**, până acoloa neluate în seamă.

Și degetele mele.—Trăsăturile dovezilor profetice.

Smirna cea plăcută.—O cunoștiintă a tuturor lucrurilor prețioase a adevărilor de față.

Pe mânerul zăvorului.—Trăsăturile de timp ale planului divin, zugrăvit și deschis prin **Studiile în Scripturi**.

5:6. Deschis-am iubitului meu.—După ce lucrul secerișului să terminase.

Dară iubitul meu.—Ținându-se de cele ce spuse.

Se duse, fugise.—Iar „cei gata intrară cu dânsul la nuntă, și se închise ușa."—Mat. 25:10.

Sufletul meu, se topia când el vorbea.—Cât de nebună eram eu atunci când El apela la mine prin atâtea Turnuri de Veghere, Studii și cărți prin care mă îndemna la credin-cioșie, zel și sirguință? Puțin îmi păsa atunci; ce nebună am fost.

Cautatu-l-am.—„Luptat4-vă ca să intrați prin poarta cea strâmtă, căci zic vouă, mulți vor căuta să intre și nu vor putea, îndată ce stăpânul casei se va fi sculat și va fi închis ușa."—Luca 13:24.

Dar nu l-am aflat.—„Eu sunt Cel care închide, și nimeni nu va deschide."—Apoc. 3:7.

Chematu-l-am.—„Zicând: Doamne, deschide-ne."

Dară nu mi-a răspuns.—Iar el răspunde: „nu vă știu de unde sunteți", nu vă cunosc ca vrednice pentru a fi Mireasa Mea.

Aflatu-m-au.—Observară alergarea mea pentru primirea adevărului prezent și deosebirea mea de sistemele lor.

Păzitorii.—Și anume păzitorii din Sion, popii.

Ce cutreerau cetatea.—Creștinismul nominal.

5:7. Bătutu-m-au.—„Ca prin săgeți, cu cuvintele lor amare, care săgetează întru ascuns pe cel fără prihană."

Și m-au rănit.—Mi-au rănit reputația.

Păzitorii.—Autoritățile civile.

Zidurilor.—Stăpânirile guvernamentale, care mențin și susțin cu forța creștinismul apostat.

Vălul mi-au rupt.—Au fost ațâțate să mă distrugă, să mă facă să trec dincolo de vâl.

5:8. Fete ale Ierusalimului.—Toți care mărturisesc a-1 iubi pe Domnul.

Vă jur.—Urmează mai departe clasa Fecioarelor Nebune.

De veți afla pe Iubitul meu.—Dacă voi înși-vă așteptați ca să faceți parte din clasa miresei.

Spuneti-i.—În numele meu.

Căci sunt bolnavă de iubire.—Înfometată după tovărășia Lui, dornică să-i văd fața, deși nu i-am deschis îndată când mi-a bătut la ușă.

5:9. Ce, oare Iubitul tău.—Vorbește acum poporul mărturisit al Domnului din sistemele nominale.

Este mai mult decât un altul.—Pentru ce este pentru voi Christos mai mult decât pentru mine? O altă interpretăție: Unii care mărturisesc a fi creștini nu se sfiesc a spune pe față că Christos nu a fost mai mult decât Budha, Con-fucius, Mohamed sau Moise?

O tu cea mai frumoasă dintre femei.—Creștinii mărturisiți încep ași da seamă că cei din urmă dintre concepții de spirit îi părăsesc.—Psalm 12:2.

Ce, oare Iubitul tău.—Pentru tine.

Este mai mult decât un altul.—Care-l ia pe Christos numai pe buze, dar încolo este cufundat în teorii păgânești. **De ne juri astfel.**—Mi-ar plăcea să înțelegem cauzele:

de ce ești tu atât de adânc interesată și abătută, și stăruiești în a ne spune: „Secerișul a trecut, vara s-a terminat, iar noi am rămas nemântuiți.”

5:10. Alb.—„Curat, fără răutate, fără pată, deosebit de păcătoși”, și mai pre sus decât cerurile. Clasa Fecioarelor Nebune răspunde poporului numai prin pretindere creștini.

Și rumen este iubitul meu.—Perfect în ascultare, cre-dincioșie și dragoste.

Ales.—Stegar sau cel dintâi între mulți.

Intre zeci de mii.—Urmașii Săi războinici, Turma cea Mică.

5:11. Capul Său.—„Și pe dânsul îl dete cap Bisericii, ca una care este corpul Lui, plinitura celui care împlinește totul în toate.”

Este ca aurul cel mai curat.—„Care singur are nemurirea.”

Buclele Sale ca ramurile de palmier.—Consacrarea Sa fu desăvârșită și complexă.

Negre ca corbul.—Rămânând credincios până la moarte.

5:12. Ochii săi.—Înțelepciunea.

Sunt, ca porumbeii.—Curați, pacinici, blânzi.

La curgerile apelor.—Veghind canalurile curgerii adevărului.

Scâlțați în lapte.—Elementele de căpetenie ale

adevărului.

Puși în ferecături.—Totul în perfectă armonie.

5:13. Obrajii Lui.—Ținuta Sa față de mine.

Sunt ca straturile de flori.—Personificarea oricărei virtuți și oricărei grații.

Mirositoare.—Turnuri de parfumuri, flori întinse pe zebrele; răspândind o frumusețe și un miros ce atrage atenția tuturor.

Ca tufarii înalți.—Rodul unui caracter perfect dezvoltat

Plini de aromă.—Unde harul creștinesc abundă, grațiile se răspândesc.

Buzele Sale ca crinii.—Vorbele sale modeste, frumoase și dulci. „Niciodată n-a vorbit un om cum vorbește omul acesta.”

Ce picură smirna ce se revarsă.—Picurând înțelepciunea cerească. „Să picure ca rouă Cuvântul Meu.”

5:14. Măinele Sale.—Reprezentate în desfășurarea sau întoarcerea unui sul de hârtie sau pergament.

Ca un sul de ani.—Se acomodează sulului sau tuiului, care reprezintă planul lui Dumnezeu.—Apoc. 5:1, 2.

Ferecat cu chrisolit.—Înțelepciunea cerească.—Vezi Vol. 7. pag. 394.

Corpul lui.—Capul și corpul, Domnul și biserica.

Ca un chip de fildes.—O vedenie frumoasă.

Acoperit cu safir.—Credincioșie. „Și văzură pe Dumnezeul lui Israel; și sub picioarele Lui era ca un lucru de safir, lucitor ca însuș cerul, când este senin.”

5:15. Picioarele lui.—Membrii care au dus sau purtat lucrul corpului.

Ca stâlpii de marmură.—„Biruatorul îl voi face stâlp în templul Dumnezeului meu.—

Puși pe pedestal.—Pe picioare; membrele-picioare.

De aur curat.—„Cat de frumoase sunt pe munți picioarele Celui ce dă în știre binele.”

Priviica sa.—Zâmbetul de gratie.

Ca Libanul.—Curată, întăritoare, improspătătoare.

Un tânăr asemenea cedrului.—Posedând viața eternă.

5:16. Dulce de tot.—„Toți mărturisiau despre dânsul și se mirau de cuvintele minunate ce eșiau din gura Lui.”

Este gura Sa.—Cuvântul Său. „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu.”

Cu totul plăcut este El.—Este cu neputință a descrie toate desăvârșirile Sale; El este totul ce poate fi de dorit.

Așa este Iubitul meu.—Acesta e unicul pe care eu îl iubesc.

Așa este amicul meu.—„Aflat-am un amic, și încă ce fel de amic!”

Fete ale Ierusalimului.—O, voi care sunteți numai cu numele a Lui.

6:1. Unde s-a dus Iubitul meu.—După închiderea

ușii; cei ce au fost numai cu numele a lui Christos, vor începe să bage în seamă vestea Fecioarelor Nebune.

O tu, cea mai frumoasă dintre femei.—Voi cei care mai sunteți încă cu mintea spirituală printre noi.

Încotro s-a înturnat Iubitul tău.—Deoarece ne dăm seama că El a plecat dintre noi.

Ca să-1 căutăm împreună cu tine.—„Dați-ne din unt-de-

lemnul vostru, că se sting candelile noastre.” „Totul va da omul pentru viața sa.”

6:2. Pogorîtus-a.—A doua Sa venire s-a împlinit.

În grădina Sa.—Și-a luat Mireasa la Sine.

Inbitul meu.—Clasa fecioarelor nebune, deșteptate acum, își dau seama de cele întâmplare și le explică creștinilor nominali.

La straturile de flori mirositoare.—Pentru că să primească din grădina inimei ei dulcile părți mirositoare ale Spiritului sfânt.

Să pască în grădină.—Ca- să primească, să-și însușească fructele prețioase ale iubirei, bucuriei, păcii, suferinței, gentileței, bunătății, credincioșiei, blândeței și îndelung răbdării.

Și să culeagă crinii.—Să-i conducă pe cei umili ai Săi acasă; să adune clasa grâului în grânarul ceresc.

6:3. A iubitului meu sunt eu.—Turma cea Mare nu poate uita că ea este prețuită în ochii Domnului.

Și iubitul meu al meu este.—„Departă faimă, onoare, Isus e al meu.”

El paște între crini.—„El conduce pe cei umiliți în dreptate, și învață pe cei umiliți calea Lui.”

6:4. Frumoasă ești.—La inimă. Domnul se îndreaptă din nou către Mireasa Sa.

Iubita mea.—„Iubiți-vă unul pe altul după cum Eu v-am iubit.”

Ca Tirza.—O plăcere.

Plăcută ca Ierusalimul.—„Cetatea marelui Rege.”

Și cumplită.—In biruirea răului.

Ca cei ce se adun în jurul steagurilor.—împotriva unui dușman.

6:5. întoarce ochii tăi de la Mine.—Priviți modestia și blândeța Domnului.

Căci ei mă turbură.—Cum se desfată Domnul arătând aprecierea Sa față de virtuțile Miresei Sale, deși aceste nu - sunt decât reflecțiuni slabe ale stării inimii ei.

Părul tău.—Dreptatea. Părul i-a fost dat femeii pentru acoperire, și este podoaba ei. Dreptatea lui Christos este acoperirea Miresei, și este gloria ei.

Este ca o turmă de capre.—Stufos, frumos, elegant.

Ce poposesc pe Galaad.—Turmele de capre de pe muntele Galaad sunt de o mărime neobișnuită și în ziua de azi.

6:6. Dinții tăi.—Mestecătorii, măcinătorii hranei spirituale.

Ca o turmă de mioare.—În șir frumos.

Ce es din scâldătoare.—Curățiti prin mântuire.

Ce toate nasc gemeni.—Es în perechi.

Și între cari nici o stearpă nu este.—Fiecare logodită fiind cu Christos, Mirele ei.

6:7. Ca bucățele de rodii.—Rodiile întrunesc gustul tuturor fructelor. Ele înfățișează astfel mintea cea nouă; care, sub influența spiritului sfânt, aduce la desăvârșire roadele iubirii, suma tuturor harurilor creștinești.

Arată-se obrazii tăi.—Mintea creaturii noi.

Sub vălul tău.—Dincolo de văl; acum acoperiți prin vălul trupului.

6:8. Șasezeci de regine.—Organizațiunile bisericii nominale, legate pe față de capuri pământești.

Și optzeci de concubine am.—În taină încă și mai mulți își calcă legământul feciorii lor spirituale.

Și fecioare nenumărate.—Fecioare nebune, dar altfel curate cu inima.

Dar numai aceasta.—Va împărtăși gloria, mărirea și nemurirea lui Christos.

Este porumbița Mea, neprihănită Mea.—Fecioara, Mireasa lui Christos.

Unde este la mamă-sa.—Legământul Sarei întărit prin jurământ.

Cea mai aleasă.—Favorată în chip special.

A celei ce a născut-o.—Sara antitipică.

6:10. Fecioarele.—Copii mărturisitori a lui Dumnezeu.

Au văzut-o.—Au observat-o în timpul „descoperii fiilor lui Dumnezeu.”

Și au fericit-o.—Numind-o binecuvântată.

Reginele.—Cei admiși în mod deschis în bisericile lumești, ce stau în legătură cu guvernamentale.

Și concubinele au văzut-o.—Cei admiși astfel în mod tainic.

Și au lăudat-o.—Au recunoscut în urmă, că calea ei a fost cea bună și că înălțarea ei e meritată.

Cine e aceasta.—Mireasa.

Ce se arată.—Ca razele strălucitoare ale Soarelui.

Ca o auroră.—În dimineața milenială.

Frumoasă.—Curată, dreaptă, sfântă, bună.

Ca luna.—„Legea se îndeplinește în noi cei care umblăm nu după carne ci după spirit.”

Curată.—Luminoasă, glorioasă.

Ca Soarele.—„Atunci dreptii vor străluci ca Soarele în împărăția Tatălui lor.” „Cine are urechi de auzit să auză.”

Și cumplită.—În biruirea răului.

Ca cei ce se adun în jurul steagurilor.—Contra unui dușman.

6:11. Mă pogorîsem.—Ca urmare a înălțării Miresei. Vorbește Christos.

În grădina cu nuci.—Grădina de inimi a clasei Fecioarelor Nebune. O grădină de nuci nu-și produce așa de repede fructele ca o grădină de flori, cu care se aseamănă grădina inimei Miresei.

Ca să văd florile din vale.—Adecă a clasei ce nu s-a ridicat cu Mireasa până la înălțimile Pisgahului în ce privește credința, speranța și iubirea.

Să văd.—Rezultatele încercărilor lor în timpul strâm-torării.

De înverzește viia.—Să văd dacă este vre-o nădejde în desăvârșirea fructelor Spiritului.

Și de înfloresc rodiile.—Dacă caracterele lor s-au copt.

6:12. Și fără să știu.—Nu știu cum s-a întâmplat.

Iubirea mea.—Plină de simpatie și milă față de ei.

M-a prefăcut ca pe carele.—Grăbindu-mă la ei pentru ca să-i binecuvintez și să le ajut în ceasurile lor de desperare.

Lui Aminadab.—Poporul meu supus cu voia, Mireasa.

Întoarce-te, întoarce-te.—„Întoarceți-vă, fii abătuți; și voi vindeca abaterile voastre.”—Ier. 3:22.

Șulamito.—[Tu cea schimbăcioasă], voi ați fost întotdeauna nici reci nici calzi în iubire, speranță și credință.

6:13. Întoarce-te, întoarce-te.—Ca Tatăl Meu și Eu.

Să te vedem.—Să zimbim asupra-ți; să te binecuvântăm. „În urmă fecioarele, amicile ei, se aduc la Tine: cu bucurie și veselie, intră în palatul Regelui.”

Au doară veți privi la mine.—Merit eu această atenție?

Șulamita.—Clasa Feciorelor Nebune.

Ca la fecioarele ce dănuțesc în chor.—Turma cea mică, care a jucat conform muzicei harfei Planului Divin atinsă de degetele Spiritului lui Dumnezeu.

7:1. Cât de frumoși sunt pașii tăi.—„Cât de frumoase sunt pe munți picioarele celui ce dă în știre binele, celui ce face să se audă pacea.”

Cu încălțămintele tale.—„Și încălțându-vă picioarele cu pregătirea evangheliei păcii.”

Fecioară aleasă.—Fiica marelui Rege, Iehova.

Rotundul copseler tale.—„Din care tot corpul bine împreunat și împreună bine pus fiind săvârșește, prin orice simțire a dării creșterea corpului.”

Este ca colanul.—Cingătoare sau zgardă de mărgăritare. „Și vor fi aceștia, zice Dumnezeu oștirilor, tesaurul meu, în ziua pe care o pregătesc.”

Lucrul de mână.—„A lui Dumnezeu clădire sunteți voi.”

De meșter.—„Toate lucrurile lui Dumnezeu sunt desăvârșite.”

7:2. Buricul tău.—Sfoara buricului; prin care sunteți legați de legământul făcut cu jurământ, legământul Sarei; sfoara credinței.

Este ca o cupă rotundă.—Forma desăvârșirii.

Căreia nu-i lipsește niciodată vinul.—Este plin de făgăduințele dumnezeiești.

Pântecele tău.—Locul digestiei spirituale.

Ca un snop de grâu.—Hrană spirituală vârtoasă.

Încins cu crini.—Floricelele umilinței și blândetei.

7:3. Cele două fîțe ale tale.—„Ca să sugeți și să vă saturați din țâțele mângâierilor lui; ca să sugeți, și să vă desfățați din plinitatea mării lui.”—Isa. 66:11.

Ca doi pui gemeni de gazelă.—„Scripturile, Cuvântul lui Dumnezeu, viu și puternic.”

7:4. Gâtul tău.—Tocmit pentru purtarea poverilor de bună voie.

Este ca un turn de fildeş.—Curat și puternic.

Ochii tăi.—Înțelepciunea trimisă din cer.

Ca iazurile din Heșbon.—Curați, adânc văzători.

Lângă poarta Batu-Babilonului.—Liniștiți și pătrunzători.

Nasul tău.—Mirosul pentru hrana spirituală.

Ca turnul Libanului.—Mândru, înalt, nobil.

Ce caută spre Damasc.—O priveliște a frumuseții se înalță înaintea noastră. „Ochii tăi văd o țară întinzându-se în depărtare.” „Iar cel ce nu are acestea este orb și scurt la vedere.”

7:5. Capul său pe tine.—Facultățile de gândire, de cugetare.

Ca Carmelul.—„Veniți acum să ne judecăm zice Domnul; de vor fi păcatele voastre roșii ca carmăzul, face-se-vor albe ca omătul. Și de vor fi roșii ca stacojul, vor ajunge albe ca lâna.”

Părul capului tău.—Cinstea femeii.

Ca purpura.—Regalitatea, îmbrăcămintea dreptății lui Christos, pe care o poartă acum Mireasa, va ajunge în sfârșit haină de regină.

Un rege este încătușat.—Capturat.

În bucele tale.—Prinsoarea fericită a farmecelor Miresei Sale.

7:6. Cât de frumoasă.—Frumoasă la inimă. „Măreție este fiica Regelui în camera sa.”

Și cât de plăcută.—Când noua făptură este în complectă stăpânire de sine.

Ești tu, iubito, în nuri.—Cine ne va despărți de iubirea lui Christos?”

7:7. Statura ta.—Deplinătatea trăsăturilor lui Christos.

Seamănă cu palmierul.—Înalt, drept.

Țățele tale.—„Ca să sugeți și să vă saturați din tHele mângâierilor lui.”

Ca strugurii.—Ce inspiră hrană și întărire pentru foame. Sugând vor fi mulțumiți, și se vor desfăta.

7:8. Gândit-am.—Vorbitorul din vârsta mesianică este lumea.

O de m-ași putea sui în palmier.—„Și mulți vor zice veniți să ne suim la casa Dumnezeului lui Iacob.”

Să apuc.—Să apuc viața vecinică.

Ramnele sale.—Pe membri ce se pleacă ca să mă ridice din mocirla și groapa în care mă aflam.

Și fire-ar țățele tale.—Hrănind și alăptând lumea înfometată din noua vârstă.

Ca strugurii vitei.—Dând viață și sănătate.

Mirosul respirării tale.—Mirosul pentru cele spirituale și fericitele rezultate ce urmează.

Ca de măr.—Hrana pentru cei flămânzi.

7:9. Cerul gurei tale.—Unde se resfrâng laudele lui Dumnezeu.

Ca vinul plăcut.—Noul vin din împărăție.

Ce lunecă ușor gâtul.—„De acum înainte nu voi mai bea din rodul acestei vite, până ce nu voi bea cu voi din nou în împărăția Tatălui meu.”

Iubitului meu.—Christos va fi atunci iubitul lumii.

Și face să vorbească.—„Sculati-vă și cântați, locuitori ai țărânei.”

Buzele celor adormiți.—În moarte.

7:10. Eu sunt a Iubitului meu.—Mireasa vorbește din nou.

Și El de mine dorește.—„Astfel va dori Regele frumusețea ta.”

7:11. Haide Iubitul meu.—Mireasa se adresează astfel Domnului ei după trecerea timpului de strâmtoare.

Să eșim la câmp.—Pentru îndeplinirea misiunii de iubire, și îndurare ce avem.

Să petrecem în sat.—„Ai stăpânire peste zece cetăți.” „Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii.”

7:12. Dimineața ne vom duce.—În zorile zilei Mileniale.

La vie.—Inimile oamenilor în general.

Să vedem de a înflorit vița.—Dacă este vre-o nădejde de fructe care să fie plăcute Tatălui.

De s-au deschis florile.—Dacă oamenii au început a se apropia de Dumnezeu.

Și de au înflorit rodiile.—Dacă sunt semne de iubire, bucurie, pace, gentileță, bunătate, blândețe, și dacă aceste au să se perfecționeze.

Acolo.—Când vei vedea cu câtă nemărginită răbdare, înțelepciune și iubire am cultivat eu grădinile inimei oamenilor.

Îți voi da.—Te voi face să apreciezi deplin.

Desmierdările mele.—Să-ți arăt dragostea cu care eu te-am iubit. Până chiar și biserica nu poate; aprecia pe deplin iubirea Domnului ei.

7:13. Mandragorele răspândesc mirosul lor.—Regenerarea lumii este aproape.

Și la ușa noastră.—Profeții și aleșii din vechime, sunt porțile prin care clasele restituirii vor intra la Mijlocitorul lor.

Sunt tot felul de fructe alese.—Bune, lăcomose, plăcute.

Nouă și vechi.—Virtuțile pe care le cultivează Mireasa vor trebui însușite și cultivate și sub stările schimbate din vârsta nouă.

Ce eu Iubitul meu.—Pentru bucuria Ta.

Ți-am păstrat—Ca o parte din variatul plan al vârstelor.

8:1. O de ai fi.—Domnul și capul meu. Mireasa se adresează Domnului.

Fratele meu.—Nu atât de nemăsurat mai sus decât mine în caracter și stare.

Care a supt țâța mamei mele.—Așa ca să fim la fel. **În uliță de te-ai găsi.**—Dincolo sau liberă de casa trupului.

Te-ai săruta.—M-ai simți liberă să-ți exprim

marea iubire ce o am fală de Tine.

Și nimenea.—În astfel de împrejurări.

Nu m-ar ținea de rău.—După cum o fac acum acei cari mă batjocuresc pentru că sper la o așa mare înălțare cum îmi promiți Tu.

8:2. Te-ai duce și te-ai aduce.—Însă acum numai tu singur ești în stare să conduci.

În casa mamei mele.—În cortul antitipiceii Sara.

Care m-ar învăța.—„Și vor fi toți învățați de Dumnezeu.”

Să te adap cu vin.—Cum să continui ați face plăcerea și bucuria prin purtările mele, ca soața ta rânduită de Tatăl tău pentru vecie.

Aromat.—Amestecat cu Spiritul sfânt.

Și cu mustul din rodiile mele.—Care înfățișează rodul iubirii, suma tuturor virtuților creștinești.

8:3. O de ar fi stânga lui.—Puterea sa înfățișată în cârmuirea tuturor lucrurilor spre binele meu.

Sub capul meu.—Călăuzându-mi facultățile gândirii în spre cele cerești. „Gândeți la cele de sus, nu la cele de pe pământ.”

Și dreapta lui.—Să mă conducă în toate adevărurile prețioase.

M-ar îmbrățișa.—„Și iată sunt cu voi în toate zilele pînă la sfârșitul veacului.”

8:4. O fete ale Ierusalimului.—Copii mărturisiți ai lui Dumnezeu. Vă jur.—Vă dau această veste.

Nu treziți.—Nu căutați a mă atâta.

Și nu deșteptați inbirea.—În cele lumești.

Căci de sine va veni.—„Nu te osteni să te înavușești, ci lasă-te de aceasta hotărîre a ta. Au îți vei pune ochii tăi pe ceea ce în curând nu va mai fi, căci ea aripi își va face și asemenea vulturului va sbura.” „Astfel sunt toți cei care nu se înavușesc în Dumnezeu.”

8:5. Cine-i aceasta.—Astfel vorbește Tatăl ceresc despre Mireasă.

Ce se uică.—Ce devine însemnată.

Din deșert.—După sfârșitul celor 1260 de ani în pustiu, de frica papaltății.

Răzimată pe Iubitul ei.—Pe Domnul ei.

Deșteptatu-te-am.—„Dacă Dumnezeu este cel care îndreptățește, cine este cel care condamnă?”

De sub mărul.—Christos, începătorul și desăvârșitorul mântuirii noastre.

Unde te nascu.—„Au deschide-voi mitra, și nu voi face să nască?”

Mama-ta.—Sara antitipică.

Unde te-a făcut.—Legământul Sarei și-a îndeplinit scopul.

Ceea ce te-a născut.—de la stările pământești la cele cerești.

8:6. Pune-mă ca un sigil.—Așezat pentru totdeauna. Mireasa îl roagă ferbinte pe Domnul.

Pe inima Ta.—Iubirea Ta nemărginită.

Ca un sigil pe biațul Tău.—Puterea Ta nemărginită și veșnică.

Căci tare ca moartea.—„Nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici ce este acum, nici ce va fi, nu ne va putea despărți de iubirea lui Dumnezeu care este în Christos Isus Domnul nostru.”

Este iubirea.—Care o am eu pentru Tine.

Puternică ca infernul.—Sheol, nimicire totală.

Gelosia ei.—Frica că în cele din urmă nu mă voi dovedi bine primită ca să-ți fiu Mireasă.

Jăratecul ei.—Slăbiciunile cărnei mele.

Un foc—Care ard în sufletul meu.

O flacără a lui Dumnezeu.—Aceste gânduri care mă ard din cauza slăbiciunilor mele vor continua să ardă câtă vreme mă voi găsi în acest corp.

8:7. Ape puternice.—„Nici îngeri nici stăpâniri.”

Nu pot stânge iubirea.—Tatăl o liniștește pe Mireasa îngrijorată.

Nici torențele.—„Nici cele de acum nici cele din viitor.”

A o îneca.—A o stânge.

De ar da cineva și tot avutul casei sale.—Omul pe care l-am rânduit, vorbește Tatăl despre Domnul. „El se goli pe sine însuși luând formă de rob, în asemănare de oameni... s-a smerit pe sine ascultător fiind până la moarte.” „Împărăția cerului este asemenea unui om negustor, căutând mărgăritare bune. Și găsim un mărgăritar de mult preț, vându tot ce avu și-l cumpără.”

Pentru iubire.—În schimbul iubirii ce ai arătat pentru el în noaptea trecerii Sale pe pământ.

Nimenia nu i-ar ținea socoteală.—Ar fi nesocotit în curțile cerești.

8:8. Mică este.—Vorbește Domnul și cu Mireasa Sa împreună.

Sora noastră.—Clasa Fecioarelor Nebune, născute de ace-laș Tată și de aceeaș antitipică Sară, Legământul întărit prin jurământ.

Ziseră frații ei.—Domnul și cu Mireasa.

Țățele încă-i lipesc.—Nu e dezvoltată pe deplin.

Ce vom face.—Care este în această privință orânduirea dumnezească.

Cu sora noastră.—Clasa Turmei celei Mari.

În ziua.—La sfârșitul timpului de strâmtorare.

Când vor peți-o.—Când va fi chemată să-și deie socoteala.

8:9. De-ar fi zid.—Cetatea adevărului pe unica temelie.

Am zidi pe ea.—„Nimeni nu poate pune altă temelie decât cea pusă, care este Christos Isus.”

Un palat de argint.—I-am da un loc împreună cu Turma cea Mare.

8:9. De-ar fi ușă.—Prin care oamenii să fi aflat pe Domnul și adevărul.

Am închide-o.—I-am face o îngrăditură.

Cu scânduri de cedru.—Viață vecinică.

8:10. Sunt zid.—Mireasa se referă astfel la sine, ca fiind apărătoarea hotărâtă a adevărului. „Iată noi lăsarăm toate și ti-am urmat Ție? Noi ce vom avea?”

Și țățele mele ca turnurile.—Spre deosebire de Fecioarele Nebune.

De aceea.—Deoarece am ajuns la dezvoltarea de caracter pe care o doria El.

Fost-am în ochii Săi.—Ochii Mirelui.

Ca una ce află hai.—Pace.

8:11. Solomon.—Tipul lui Christos.

Avea o vie.—Pentru creșterea fructelor iubirii.

La Bal-Hamon.—[Domnul multimei.] O referire la domnia mesianică, când Christos va fi Domnul tuturor.

Dat-a.—Sub îngrijire imediată.

Păzitorilor via.—Aleșii din vechime—„pe care îi va pune domni peste toată țara.”

Ca fiecare.—Dintre păzitori.

Să-i aducă pentru roadele ei.—Să prezinte jertfe de mulțumire. Felul fructelor așteptate.

O mie de arginti.—Să izbucnească din inimile cultivate de adevăr strigăte de laudă și preamărire lui Dumnezeu și Melușelului.

8:12. Via mea.—Aceaș vie.

Este a Mea pentru Mine.—Timp de o mie de ani.

Ale tale, Solomoane.—Christos.

Fie cele una mie.—Tributuri de slavie.

Și două sute.—O cincime atâta, ca partea acelora ce.

Păzesc roadele ei.—Aleșii din vechime.

8:13. O, tu.—Clasele restituțiunii se adresează către Domnul lor.

Ceea ce locuiești în grădini.—În grădinile inimii rasei mântuită.

Soții.—Turma cea Mare; amicile care îi urmează Miresei.

Așteaptă vocea ta.—Au intrat cu bucurie în palatul Regelui.

Lasă-mă să o and.—O Doamne, văd că și pentru mine este o nădejde. Și eu voesc să fiu al Tău. Arată-mi voința Ta.

8:14. Poruncește lepede.—Continuă clasa restatorniciei.

Iubitul meu.—Care și-au dat viața pentru mine.

Iute ca gazela, ca puilul de cerb.—Sărind din munte în munte, din regat în regat, până pe toate le-a dărmănat și întemeindu-și regatul Său.

Pe munți de arome.—Faptele bune, vorbele plăcute și gândurile nobile. „Și voi face toți munții mei căi, și căile mele se vor înălța.” „Și împărăția lumii s-a făcut a Domnului Dumnezeului nostru și a Christosului său, și va împărății în vecii vecilor.”

MIRELE CERESC

Că El e-al meu și eu-s a Lui, o gând ne-nchipuit

Săracă-s, slabă și de jos, cum oare m-a găsit,

Atâta vrednicie, ca să fiu a Lui iubită,

Și aleasă de mireasă? „Porumbița mea”-mi-alintă

Al său glas—„Frumoasa Mea soție, ce pată n-ai”,

Cu graiu-ți dulce, că mai plăcută-i dragostea ce-mi dai

Decât și vinul! Ochii ți-s ca lacul Heșbon. Și bogat,

noapte, un nour mare, și focul înălțându-se; și în jurul no-rului era strălucire, și în mijlocul focului ca culoarea aia-mei de ani.—Ca om tânăr Charles T. Russell a căutat cu o stăruință extraordinară să vadă ce s-ar putea înțelege din Cuvântul lui Dumnezeu. „Vegheați!” zise Domnul. Pastor Russell își luă drept motto cuvintele profetului: „Pusu-m-am la straja mea, stăm pe turn, și căutam să văd ce mi se va zice, și ce să răspund eu la acel îndemn al meu.” El numi publicațiunea sa bilunară „**Turnul de Veghere**”; și ferm, în credința că sosirea a doua a Domnului a avut loc în 1874, el îi puse ca subtitlu: „Și vestitorul prezentei lui Christos.” Miazănoaptea simbolizează faza spirituală a regatului lui Dumnezeu, (Isa. 14:13; D653) Pastorul Russell văzu, ca permisă de Dumnezeu, venirea unei furtuni de războiu, revoluție și anarhie. (Ier. 25:32; Psa. 59:9, 10; D528) Era norul ce trebuia să însoțească venirea Aceluia care avea să ia în stăpânire afacerile de pe pământ, pentru a cărui Regat s-au rugat mulți atâta vreme. „Nor și negură sunt în jurul lui, dreptatea și judecata sunt temelia tronului său. Focul merge înaintea lui, și cu flăcări mistuește din toate părțile pe neamicii săi.” (Psa. 97:2, 3) Un foc mare, începând cu războiul mondial, este în lume, desvol-tându-se în tot felul de sguduii sociale și anarhie. Focul simbolizează pe cea din urmă din aceste nenorociri. (Dan. 7:11) Situațiunea este complicată, învăluită, încurcată și întunecată. Nici unul din conducătorii popoarelor nu pricepe situația. Pentru biata lume, ce se află în mare întunecime și „zăcând în cel Rău”, norul acesta este plin de spaimă (Isa. 60:2); este o „zi de întunec și de întunecime” (Ioel 2:2; Zef. 1:15); însă pentru cei scoși afară din lume și care sunt în Christos, ei este plin de lumină și de nădejde —un nor luminos, cu margini de argint. În marea lumină a răsăritului zilei lui Christos, fetele poporului lui Dumne-zeu se luminează de bucurie văzând împlinirea celor ce trebuie să vie, și printrucă „mântuirea lor s-a apropiat.” (Luca 21:28) Da, mântuirea lumii întregi de domnia lui Satan, dumnezeul lumii acesteia (2 Cor. 4:4), prin gloriosul Regat al lui Dumnezeu. Cunoscând pe Dumnezeu, opera planului și scopului său, strălucește într-una chihlibarul, flacăra de aur a prezentei divine, și a caracterului adevărat, a firii și a măririi Atotputernicului Dumnezeu al Iubirii, însuși Tatăl supraveghează mișcarea de turburare, răbind, ca apoi să vindece (Osea 6:1) și, „scurtând acele zile.”—Matei 24:22.

1:5. Și în mijlocul lui se vedea chipul a patru animale. Și aceasta era privirea lor; aveau chip de om.—Din îngrămădirea norilor de turburare, zguduire generală și anarhie distructivă, și din flacăra chihlibarului auriu al prezentei lui Dumnezeu, isbucni o pricepere minunată a ceva ce de mult timp era nepriceput și rău înțeles—caracterul lui

Dumnezeu. Precum viziunea arăta „patru animale vii”, astfel caracterul divin a fost văzut de solul Laodicean ca

**CHIPUL VĂZUT DE EZEKIEL
UNA DINTRE
LÎNGĂ RÎUL CHEBAR
CELE PATRU FIINȚE**

constând din patru principii active (Apoc. 3:14): Dreptatea, Puterea, Iubirea și înțelepciunea. Cele patru au înfățișarea unui om desăvârșit.

1:6 Și fiecare avea patrii fețe, și fiecare din ele avea patru aripi.—Fiecare din cele patru atribute are patru însușiri caracteristice sau atribute; și fiecare are Cuvântul lui Dumnezeu (aripi)—(Apoc. 12:14), în Noul și Vechiul Testament, mișcându-se pe două căi diferite de operațiune, în câte două perechi.

1:7. Și picioarele lor erau picioare drepte; și talpa picioarelor lor semăna cu talpa copitei vițelului; și scân-terau ca culoarea aramei lucitoare.—Membrii picioarelor lui Christos, întru chipând atributele [însușirile] dumnezeiești pe pământ. Aceștia sunt drepti, curați, nepătați în fata lui Dumnezeu prin dreptatea lui Christos, și tot în virtutea meritului lui Christos, ei sunt sfinți, bineprimiți, ca jertfe vii [vițelul era tipul unui sacrificiu nepătat]; și ei strălucesc prin desăvârșirea primită de la Omul Isus Christos.

1:8. Și aveau mâni de om sub aripile lor la toate patru părțile lor; și toate patru aveau fețe și

aripi.—Mâna este simbolul puterii și al execuțiunii scopului. Sub umbra Cuvântului lui Dumnezeu stă puterea (mâna) divină pentru executarea scopului propus, folosindu-se de oameni aleși în acest scop, cari astfel devin canale pentru îndeplinirea scopurilor sfinte. El arată calitățile gândului divin prin om. Scutită, ocrotită, susținută de Cuvânt (aripi)—(Psalm 61:5), "opera Atotputernicului se realizează prin „nebunia predi-cei." (1 Cor. 1:21) Bărbați și femei sunt „conlucrători cu Dumnezeu." (2 Cor. 6:1) Manile [puterile] omului sunt instrumentele de operațiune ale Dreptății, Puterii, Iubirii și înțelepciunii dumnezeiești.

1:9. Aripile lor se prindeau una de alta; și mergând nu se înturnan, ci fiecare mergea drept înainte.—Aripile (Psalm 91:5; Apoc. 12:14) sunt împreunate la un loc în unitate de scop și acțiune. Drept spre ținta ordonată de Dumnezeu merge Cuvântul Său, sprijinind și întărind.—Isa. 46:10,11.

1:10. Cât pentru chipul fețelor lor, toate patru aveau câte o față de om; și aveau câte o față de leu la dreapta; și toate patru la stânga câte o față de bon; și toate patru aveau câte o față de vultur.—Caracterul lui Dumnezeu posedă patru atribuie sau însușiri de căpetenie, fiecare compus din toate celelalte. Cele patru fete sau trăsături ale fiecărei ființe vii înfățișează pe cele patru attribute ale lui Dumnezeu, fiecare nedespărțită de celelalte, și cu fiecare împreună lucrează toate cele patru. Dreptatea dum-nezeească lucrează în deplinătatea Puterii, Iubirii și înțelepciunii. La căderea omului în păcat, Dreptatea neînduplecată l-a condamnat la moarte, pentru neascultare. Iubirea a amânat executarea sentinței asupra lui Adam 930 ani (Facere 5:5), pentru ca înțelepciunea să poată avea înrâurire asupra fiului omului care a greșit, imprimându-i o învățătură neștearsă: cât de rău este păcatul (Romani 7:13), și ce înseamnă a ajunge sub măsura deplină a pedepsei păcatului, moartea, pentruca omul prin numita experiență să „cunoască răul". (Fac. 3:5) Puterea divină îl va scula pe om din moarte, pentruca să învețe a „cunoaște binele" și să simtă deplinătatea Iubirii și înțelepciunii Tatălui. Toți cei ce voiesc și vor fi ascultători, și cari se vor consacra pe deplin voiții lui Dumnezeu, se vor bucura de „desfătări fără capăt" (Psa. 16:12) în lumina soarelui harului divin. Cei îndărătnici și neascultători vor suferi osânda deplină a dreptății în moartea a doua (Apoc. 21:8), trecând la o „pierzare complectă" (2 Tes. 1:9), o ultimă anihilare, care va fi veșnică. (Psa. 37:10) Fata unui om în acest text înfățișează calitatea Iubirii, în chipul caracterului și asemănarea lui Dumnezeu (Fac. 1:27)—Dumnezeul iubirii, (1 Ioan 4:8) Boul reprezintă Puterea (Apoc. 4:7); pentruca nici un animal nu e mai tare, sau mai răbdător în exercitarea puterii. Majestosul Leu reprezintă Dreptatea lui Dumnezeu, urlând și răcnind

după moarte ca pedeapsă, și executând pe toți acera care se împotrivesc glasului său. (Psa. 89:15) Nici o făptură n-are ochi așa de buni, sau se înalță așa de sus ca vulturul. Vulturul simbolizează înțelepciunea, ce vede în depărtare, orânduind toate treburile Atotputernicului în cadrele .Dreptății, Puterii și Iubirii.

1:11. Așa erau fețele lor; și aripile lor erau întinse în sus; câte două la fiecare se prindeau una de alta, și câte două acoperiau corpurile lor.—fiecare pereche de aripi (Apoc. 12:14) simbolizează o funcțiune separată a Cuvântului lui Dumnezeu; o pereche pentru sbor, să poarte înainte Planul în împărăția spiritului, "puterile aerului" (Ef 2:2), cealaltă, să „ducă toate cu Cuvântul puterii sale" (Evr. 1:3), ca să acopere și să ocrotească.—Psa. 91:4.

1:12. Și mergeau fiecare drept înainte; încotro le era dat să meargă, mergeau; și mergând nu se întorceau.—Nu cu nehotărîre, după cum își închipuesc mințile întunecate, propășește Cuvântul divin, „la care nu este schimbare nici umbră făcută de mutare." (Iac. 1:17) Ori unde mintea sau spiritul lui Dumnezeu îndreaptă Cuvântul său, acolo drept înainte pășește desăvârșita Dreptate, Putere, Iubire și înțelepciune.

1:13. Cât pentru chipul animalelor, privirea lor era ase-meuea cărbunilor de foc aprinși, ca privirea tăclielor; locul se purta printre animale; și strălncia și fulger eșia din foc. —Dreptatea, Puterea, Iubirea și înțelepciunea lui Dumnezeu strălucesc în lumina înțelepciunii. Cunoașterea însușirilor lui Dumnezeu fac ca orice calitate a Atotputernicului să strălucească ca o lumină minunată ori căruia îi este dat să vadă „viziunile lui Dumnezeu", văzute mai întâiu cu limpeziciune de servul Laodicean. „Candelă piciorului meu este Cuvântul tău" (Psa. 119:105), răspândind lumină în întunec, și cauzând iluminare personală. Cuvântul lui Dumnezeu este ca o candelă pentru membri „picioarelor lui Christos. (Ef. 1:23) Sus și jos, pretutindenea, de la un capăt la altul prin toate calitățile divine, orișunde observate, se împrăștie acumina ilumi-na-ția—Cuvântul—ce strălucește prin candelă.

1:14. Și animalele, alergând și întorcându-se, erau la privire ca fulgerul.—In mișcările Dreptății, Puterii, Iubirii și înțelepciunii cad fără veste raze de înțelepciune cerească asupra tuturor marilor probleme, întocmai după cum norii întunecați ai timpului de turburare de azi sunt luminați de razele lămpii divine.

1:15. Am văzut animalele, și eacă era și o roată pe pământ aproape de animale la toate patru fețele lor.—Cuvântul „ciclu" sau „roată" este bine cunoscut la bicicletă,, motocicletă, iar ca „ciclu" când e vorba de epoce. însușirile divine își îndeplinesc rolurile lor asupra societății omenești, pământul simbolic, în

„cicluri” sau „vârste” (Ef. 3:11), și în mecanismul vârstelor prin care merge Planul lui Dumnezeu, se vede caracterul Său, sau fața sa.

1:18. Privirea roatelor și lucrul lor era de culoarea de crisolit; toate patru un chip aveau; și privirea lor și lucrul lor erau ca și cum ar fi roată în roată.—Plinius spune despre „berii” sau „crisolit”: „Este o piatră transparentă străluci-toare ca aurul.” Dicționarul biblic a lui Smith zice: „Vechiul crisolit, sau topazul modern, apare ca având un drept mai bun ca oricare altă piatră pentru ca să înfățișeze **tarșișul** Bibliei ebraice.” Aurul este un simbol al lucrurilor divine. Aceste cicluri aurii sunt vârstele hotărâte de Dumnezeu, în legătură cu cele patru atribute ale dumnezeirii. Lucrările divine nu se întâmplă toate într-o singură vârstă, într-un ciclu sau într-un fel de lucrare, ci ciclu în ciclu, vârstă în vârstă, mai multe opere întrețesute ca să apară minunea și variațiunea în „multe feluri” (Ef. 3:10), ca O mașină vastă și complicată.

1:17. Când voiră să meargă, putură să meargă în toate patru laturile lor; și mergând nu se învârteau.—Dreptatea divină nu ajunge niciodată în ciocnire cu Iubirea, nici cu înțelepciunea sau Puterea, ci toate calitățile funcționează în același timp în sublimă armonie. Ele urmează drept înainte după cum a fost hotărât cu veacuri mai înainte.—Iacob 1:17:

1:18. Iar obezile lor erau așa de înalte că făceau spaimă; și obezile la toate patru roatele erau de jur împrejur pline de ochi.—„Cât este de înalt cerul de la pământ, așa sunt de înalte căile [planurile] mele de căile voastre.” (Isaia 55:9) Planul vârstelor descopere lungimea, lărgimea, înălțimea și adâncimea scopurilor lui Dumnezeu, și umplu cu teamă sufletul respectuos. Planul lui Dumnezeu este plin de nemărginita înțelepciune [ochi—Psa. 32:8] a Autorului său. —B305.

1:19. Și când animalele mergeau, și roatele lângă dâns-le: și când animalele se înălțau de la pământ, se înălțau și roatele.—Ori de câte ori atributele lui Dumnezeu funcționează, ele sunt exercitate față de lucruri cerești și altă dată față de lucruri pământești.—I Cor 15:40.

1:20. Unde le era dat să meargă, ele acolo mergeau; că într-acolo le era dat să meargă; și roatele se înălțau împreună cu ele; căci spiritul animalelor era în roți.—Spiritul, sau Puterea lui Dumnezeu, se află în toate atributele sale și în toate mișcărilor lor.

1:21. Când mergeau acele mergeau și acestea; și când acelea stăteau, stăteau și acestea și când acelea se înălțau de la pământ și roatele se înălțau cu ele; căci spiritul animalelor era în roți.—În orice direcție ar trebui să lucreze Spiritul lui Dumnezeu, fie în cele pământești sau printre ființele spirituale, funcționarea spiritului intră în acțiune

cooperativă cu toate atributele lui Dumnezeu. Când o vârstă se sfârșește, și un atribut își încetează acțiunea, toate încetează.

1:22. Și chip de boltă era deasupra capetelor animalelor, ca culoarea cristalului strălucitor, întinsă pe deasupra capetelor lor.—Firmamentul este aerul sau atmosfera (Facerea 1:20), și simbolizează puterile controlului spiritual. Deasupra atributelor lui Dumnezeu, și controlând funcțiunile lor, stă vonița lui Dumnezeu. Expresiunea voinței lui Dumnezeu în cursul vremii arătată prin viziune este Christos, Capul și trupul. „Toată puterea în cer și pe pământ” (Mat. 28:18), este dată lui Christos de care se va împărtași și Mireasa, conmoștenitoarea sa. (Apoc. 20:4) „Cristalul strălucitor”—literal „ghiața respectuoasă”—sugerează reverența ce să cuvine Stăpânitorului, Christos, Cap și corp, și purtarea lor reverențioasă față de Tatăl. Culoarea e cea de ghiața, clară ca cristalul, curată, neamestecată, „adevărul înlăuntrul meu” (Psa. 51:8), caracterizând noile puteri domnitoare din faza spirituală a regatului lui Dumnezeu.

1:23. Și dedesubtul bolței aripile erau, îndreptate una către cealaltă; fiecare avea câte două aripi, cari le acopereau corpurile.—Din jos, supuse direcțiunii lui Christos, Capul și biserica triumfătoare, sunt aripile [Cuvântul lui Dumnezeu—Apoc. 12:14]. De câteori Dreptatea, Puterea, Iubirea și înțelepciunea divină sunt în acțiune, Cuvântul lui Dumnezeu se îndreaptă drept spre Tatăl, Izvorul oricărui dar și lucru bun.

1:24. Și când umblau, auzeam bătaia aripelor lor, ca sunetul de ape puternice, ca tunetul celui Atotputernic; și vocea vorbei lor era ca sgomotul oastei; și când stăteau lăsau în jos aripile lor.—Glasul Cuvântului lui Dumnezeu e ca sunetul unor ape mari (Apoc. 1:15), adevăruri puternice, în „vocea graiului”, pentru binele copiilor săi. Este deosemeuea glasul său rostit de către poporul său. Când Dreptatea, Puterea, Iubirea și înțelepciunea divină lucrează în societatea omenească, atunci Cuvântul lui Dumnezeu este în deplină armonie cu cele patru.

1:25. Și o voce răsuna de deasupra boitei, ce era peste capul lor; când ele stăteau, lăsau în jos aripile lor.—Glasul Tatălui va răsuna prin domnia lui Christos.—„Domnul va mugi din Sion.” (Amos. 1:2) „Căci din Sion va ieși legea.” (Isaia 2:3) Prin Christos răsună cuvântul lui Dumnezeu vestind lumii nemărginita Dreptate, Putere, Iubire și înțelepciune.

1:26. Și deasupra boitei, ce era peste capul lor, se vedea chip de tron, asemenea pietrei de safir, și pe chipul de tron se vedea alt chip, asemenea unui om ce ședea pe tron.—„Capul lui Christos este Dumnezeu, (I Cor. 11:3) Deasupra biruitorului Christos, Cap și trup, este Tronul Atotputernicului Dumnezeu. „Și Fiul însuși va fi supus celui care i-a supus toate, ca să fie Dumnezeu totul în toate.” (I

Cor, 15:28) Tronul reprezintă stăpânirea lui Dumnezeu. Ca safirul albastru [simbolul credincioșiei] este domnia Atotputernicului. „Credincios este Dumnezeu”, (1 Cor. 1:9) În contemplarea paznicilor, credincioșia și neschimbăcioșia lui Dumnezeu apare luminând prin Christos, firmamentul [bolta], ca albastrul delicat al pietrii de safir. Omul este în chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Peste toate domnește și stăpânește Unul, pe care oamenii îl pot pricepe, o dumnezeire, a cărei Dreptate, Putere, Iubire și înțelepciune desăvârșită cauzează celor recunoscători o desăvârșită consacrare. Dumnezeu nu apare ca un demon feroce, desmințind propria sa poruncă a iubirii, ci ca un Dumnezeu drept, rezonabil, iubitor, gata să mântuiască pe cei care vor fi de bună voie ascultători. Isus, prietenul celor păcătoși, a fost și este chipul desăvârșit al Tatălui.

1:27. Și am văzut ca culoarea de aramă de aur asemenea unui ioc, înlăuntru și împrejur; de la chipul coapselor în sus, și de la chipul coapselor lui în jos, văzut-am chipul de foc, ce strălucește de jur împrejur.—Dumnezeu „locuște în lumină de neapropiat.” (1 Tim. 6:16) Atotputernicul este luminos prin strălucirea naturii divine. „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor.” (Evr. 12:29) Numai cel desăvârșit Poate sta în fața Lui, pentru că toată drojdia omenească care nu poate fi rafinată (Mal. 3:2, 3) este mistuită de dreptate. Esența descoperirii divine este Iubirea, lumina aurie ce strălucește în toate părțile de la Tatăl. „Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină” (1 Ioan 2:10), în lumina iubirii divine ce înconjoară Tronul și pătrunde prin întreg . regatul spiritual. Această iubire este lumina lumii ca să lumineze oamenii calea către Dumnezeu.

1:28. Și era privirea acestei străluciri de jur împrejur asemenea curcubeului, care se face în nouă într-o zi de ploaie. Privirea chipului mării lui Iehova era aceasta. Și văzând-o, căzut-am pe fața mea. Și am auzit vocea vorbind.—Tronul și cel ce ședea pe el era înconjurat de toate culorile curcubeului. (Apoc. 4:3) Spiritul iubirii află roade în fructele caracterului. Astfel lumina Tatălui nostru ceresc să împarte în culoarea roșie și caldă a iubirii, în cea albastră înflăcărată a credinței, în cea verde scânteietoare a nemuririi, în cea purpurie a regalității, pentru ca toți cei ce din oricare stare s-ar găsi să beneficieze de prismele Luminii luminilor în manifestarea oricărui har al caracterului bun pentru fericirea tuturor făpturilor sale. (Ioan 15:8; Gal. 5:22) Gloria lui Dumnezeu nu este o desfășurare de lumină orbitoare pentru ca să înspăimânte pe oameni ci să facă bine, să învedereze cât mai mulți caracterul său de iubire. Când paznicul Epocii Loadiceanei observă caracterul și Planul divin, el căzu cu fața la pământ (Apoc. 1:17), în adorare respectuoasă și în consacrare desăvârșită ca

să facă voia Tatălui din Cer. Atunci glasul Celui Preaînalt începu a glăsuși prin el din paginile Cuvântului divin și sfânt (Isa. 30:21), și astfel creștinătatea începu să audă vocea Celui sublim și Etern prevestindu-le zorirea Diminetei Epocii de Aur.

Sus tu călător descurajat, Timpul vine cel ce-a murit,
Pentru Tine pe lemn de cruce, Va Domni o mie de ani.

Precum zorile dimineții, Să răspândesc peste pământ;

Așa ziua Domnului va fi, Strălucind o mie de ani.

EZEKIEL II

CASA RĂSVĂRĂTITOARE ȘI CARTEA

2:1. Și zis-a către mine: Fiul omului, stai pe picioarele tale, și voi vorbi cu tine.—Este un semn de favoare de a sta înaintea unui rege. (Prov. 22:29) Cei ce stau înaintea domnitorilor primesc însărcinări, li se dă autoritate și putere.

2:2. Și vorbind cu mine, intrat-a în mine spiritul, și pusu-m-a pe picioarele mele; și am auzit pe cel ce vorbia cu mine.—„Cuvintele ce le vorbesc sunt spirit.” (Ioan 6:63) Gând Pastor Russell văzu întreaga însemnătate a Cuvântului, el luă o hotărâre fermă. Spiritul, puterea, înrăurirea lui Dumnezeu intră în el, pentru ca să nu-l mai părăsească niciodată. El stătu ferm înaintea lui Dumnezeu, înaintea prietenilor săi, și înaintea oștii vrăjmașului misticului Babilon.

2:3. Și zis-a către mine: Fiul omului, eu te trimit la iiii lui Israel, către poporul răsculător, care s-a răsculat asu-pră-mi; ei și părinții lor lepădatu-sau de mine până în ziua de astăzi.—Opera Pastorului Russell a fost mai ales printre creștinii mărturisitori—nu operă de a curăți murdăria societății omenești, nu operă creștinească printre cei mărturisitori necreștini sau o operă de redeșteptare pentru căință și conversiune. Astfel de opere nu se prevăd în Cuvântul lui Dumnezeu pentru Secerișul Vârstei creștinești. Ioan Botezătorul a vestit prima venire a lui Mesia, și începu secerișul jidovimii, dar n-a fost trimis la păgâni, ci la poporul lui Dumnezeu, jidovii, ca să-i încunoștiințeze despre prima venire, ca să-i dea pe față pe acera care puseră mâna în chip fraudulos pe cheile cunoștinței (Luca 11:52), și să-i previe de nimicirea ce amenința Ierusalimul și Iudera la 70 și 73 d. Chr. (Mat. 3:7; 24:2) O operă asemănătoare avea să se îndeplinească în Israilul spiritual, în creștinătate, după sosirea a doua a Domnului, în 1874. Omul sculat, „pus pe picioarele sale”, și căruia i-s-a dat înțelepciune, har și putere pentru munca sa, a fost Pastorul Russell.

2:4. Sunt fii obraznici și cu inimă îndărătnică. Eu te trimet la dânșii, și vei zice către ei: așa zice Iehova Domnul.—Nimic nu e mai încercător ca o familie de copii obraznici. Grăbirea în vorbirile neroade și clevetiri a fost una din caracterele poporului jidovesc. Ei au călcat Cuvântul lui Dumnezeu, iar mai apoi și-au căutat scuze pentru aceasta. (Mat. 15:5) Prin tradiții obraznice, și tot felul de născociri religio-formalism, ei au făcut deșert Cuvântul lui Dumnezeu. Obrăznicia erei „Creștine” a fost și este și mai mare. Posedând lumină mai mare, păcatul lor este cu atât mai greu. Cuvântul zice: „Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește” (1 Ioan 3:9); totuși Ioan Tetzl a vândut și în unele țări popii romano-catolici mai vând încă, permisiuni de păcătuire [indulgențe.] „Creștinii” măr; turisiți scot creștinismul afară din afacerile lor, cu nota;] „afacerile sunt afaceri”.

2:5. Și ei, sau te vor asculta, sau se voi lăsa, [căci sunt o casă răsculătoare], să știi, că nu profet a fost între ei.—Opera lui Ezekiel printre evreii din prinsoare a fost o mun-că pentru care el n-a primit nici o mulțumită. S-au lepădat-] de dânsul atât cei din prinsoare cât și cei rămași în Ieru-salina sub Zedechia. Aproape nimenea nu l-a urmat. Dar el și-a făcut datorința, mărturisindu-le cu credincioșie vestei lui Dumnezeu, și nici un evreu n-a putut spune că n-a fos înștiințat despre primejdia sau că n-a fost prevenit de catastrofa ce ameunța. Fie că clerul sau creștinii nominali a voit sau nu să-l asculte pe Pastorul Russell, ei de sigur că i-au auzit glasul și vestea. (W. T.-03—436) Opera sa a prosperat într-un chip care a înspăimântat până și pe vrăjmașii săi. Împotriva greutăților de tot felul opera sa se lăți și întrecu până și cele mai neașteptate visuri, încercuind întreaga lume civilizată. În fața opozițiunii unite a clerului protestant și romano-catolic, sluga Atotputernicului Dumnezeu să-vârși cea mai gigantică operă de predică ce s-a făcui cândva de vre-un om. „Nu pot descide gazeta de dimineața fără ca Pastorul Russell să-mi privească drept în ochi scria un popă de o reputație națională. În gazete, în teatrl în afișe, în milioane de pagini de tractate împărțite gratuit, în milioane de librării din fiecare familie, prin sute de mii de întrebări religioase de la creștini de toate confesiunile, pretutindenea era învederat că un mare predicator suna cu putere o veste de trâmbiță. Pastorul Russell a vorbit prin glasul multor ape (Apoc. 17:15), care s-a resfrânt în întreaga lume civilizată ca un tunet; și curând ei „vor ști că un Profet [predicator] a fost în mijlocul lor”.

2:6,7. Și tu, fiul omului, nu te teme de dânșii, și nu te spăimânta de cuvintele lor; deși sunt către tine pălămizi și spini, și ca scorpiile; nu te teme de cuvintele lor, nici de fața lor să nu te înspăimânți, deși sunt o casă neascultătoare. Și spune-le cuvintele mele, asculte, sân nu; căci sunt

neascultători.—Nefrica l-a caracterizat atât pe Ezekiel cât și pe Pastorul Russell, amândoi fiind izgoniți din clasa așa zisă a „celor mai buni” din societate. Pastorul Russell fu forțat de către poporul bisericos într-o stare de pustietate, de izolare socială, între pălămizile opozițiunii și reproșurilor de tot felul. Cu toate că spinii persecuțiunii au încoronat capul său, el n-a avut niciodată frică de vorbele lor amare aruncate asupra-i, sau de privirile batjocoritoare. (Ier. 1:8-10.) „Mai bine aș vrea să-l văd omorît cu pietre”, zise un preot din Wilkes-Barre. Pa., drept răspuns la o invitație binevoitoare ca să vie și să asculte o predică a Pastorului Russell. „Ar trebuit jupuit de viu, și pielea lui întinsă pe o poartă”, observă un „divin” din Chicago altui „divin”, ieșind de la o întrunire a Pastorului Russell. O scorpie are mare umflătură, un cap groaznic la privire, însă ea înțeapă cu coada. (Apoc. 9:5,10) Ecclesiasticismul. constă din organizațiuni a căror capi se pronunță lăudă-roși, cu vorbe umflate, cari însă insultă prin „urmașii” lor. Înțepătura de scorpie—a urmașilor sinoadelor și papilor—se face prin cuvinte ce înveninează. Fiecare mare reformator și-a avut rândul său, anume că acera care erau mai în apropierea sa să întorceau la urmă împotriva-i. Nu din partea celor din afară a suferit Pastorul Russell mai mult. Câțiva dintre ai „casei” sale, cari îi erau prieteni, pe cari-i ajutorase și-i încurajase, se neptistiră ca să-l ruineze și să-i nimicească influența și opera sa. Este caracteristic unei scorpii să înțeape și să otrăvească în locurile ascunse ale unei case. „Deși sunt ca scorpiile, nu te teme de cuvintele lor.”

2:8. Iar tu, fiul omului, ascultă aceea ce eu-ți zic: nu fi neascultător ca această casă neascultătoare; deschide gura ta, și mănâncă aceea ce-ți dau.—Ținuta creștinilor rebeli sau neascultători n-a fost ca a servului ales a lui Dumnezeu. El niciodată nu s-a răzvrătit în contra conducerii divine, nici n-a căutat să resucească Cuvântul lui Dumnezeu. „Trupul meu este mâncare [hrană] adevărată.” (Ioan 6:55) „Nu numai cu pâine va trăi omul ci cu orice cuvânt ce iese din gura lui Dumnezeu.” (Mat. 4:4) Oricare a fost cuvântul ce a ieșit din gura Tatălui prin paginile inspirate ale Bibliei, îngrijitorul Laodicean a trebuit să și-l însușească, să-l asimileze.—Apoc. 10:9.

2:9. Și am văzut, și iacă, o mână întinsă spre mine, care ținea un tuiu de carte.—Mâna divină întinsă de Dumnezeu este puterea divină, sprijinul, susținerea și înaintarea, interesele oricărui care se află în acea mână. „Cartea ce o ținea” este Planul Divin al Vârstelor, adevărul prezent, și mai ales în ce privește amenințarea decăderii Creștiniz-mului la sfârșitul acestei vârste. Cărțile vechi erau scrise pe o coală neîntreruptă, făcută sul. Coala era scrisă adeseori pe amândouă părțile. Scrisul de dinafară putea fi citit în mod deslușit de oricine, pe când cel ce era acoperit prin sucire, adică partea din lăuntru, era

ascuns în întregime ochilor. Adevărul prezent, Planul Divin al Vârștelor, conține trăsături cari se văd deslușit de fiecare care se uită la ele; astfel că cele referitoare la trăsăturile pă-mânțeși ale Planului lui Dumnezeu—răul de pe pământ, ciocnirea intereselor între cei bogați și săraci, și alte elemente diferite ale prezentei stări de lucruri, marele răz-boiu și apropierea unei stări mai bune de lucruri, după ce vor trece turburările de față, toate acestea pot fi văzute de oricine. Adevărul Prezent, „Tuiul Cărții”, mai conține însă adevăruri ascunse și adânci, înțelese numai de cei ce au spiritul lui Dumnezeu. El are trăsături cu neputință de pri-, ceput de oamenii de rând, de oamenii lumesteți, care nu sunt unși de spiritul lui Dumnezeu pentru a-le putea pricepe. „Dar un om firesc nu primește cele ale spiritului lui Dumnezeu; căci nemintoșie sunt pentru dânsul, și nu poate să le cunoască, fiind că se judecă spiritual.” (1 Cor. 2:14) Multe mii de creștini consacrați sunt susținuți, ridicați, întărți și înveseliți de lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, făcute lor limpezi pentru prima oră din „tuiul cărții.”

2:10. Și la desfășurat înaintea mea, și era scris și în-lăuntru și în afară; și în el erau scrise bociri, plângeri și văietări.—Câtă cinste e a fi persoana înaintea căreia Atotputernicul desfășură scopurile sale,—onoare care-i revine Pastorului Russell, și cu dânsa o operă, a unei vaste mărturii și răspunderi. Scopul adevărului prezent este de a informa pe poporul lui Dumnezeu și pe lume în măsura în care ei vor voi să asculte, de însemnătatea timpurilor în care trăim. Toate clasele profită mai mult sau mai puțin de prevenirea Pastorului Russell pe măsură ce vestea sa s-a răspândit în toate părțile lumii. Către biserică ea este o chemare de trâmbiță (Apoc. 10:2-7), pentru a se pregăti repede pentru mântuire, pentru mărirea învierii; dar pentru cei cu mintea lumească, adevărul prezent este ceva de temut. (Isa. 28:19) Această lume, vârstă, stare de lucruri, este pe cale de nimicire. Agențiile distrugerii, în felul cum sunt zugrăvite de Scripturi (1 Regi 19:11, 12; W. T.-04-249; W. T.-98-207, 208), vor fi războaiele din urmă care vor roade societatea nebună, urmate apoi de mari revoluții de cari n-au mai fost înainte, și, în sfârșit, anarhia universală—săl-bătăcia mâniei omenești, însemnătatea anarhiei este apreciată numai de putini. Aceasta înseamnă absolută lipsă de guvernământ, mai întâi o paralizare și apoi încetarea funcțiunilor guvernamentale ce prevăd încă un fel oarecare de protecție, pace și siguranță pentru proprietate și viață. Progresând lucrurile în mod treptat, dând peste sforțarea omenească dezastru peste dezastru, și trecând dezagregarea în dizolvarea legii și ordinii, întregul pământ va fi „plin de violență” (Fac. 6:11; Mica 6:12); și oamenii își vor da sufletul de groază. (Luca 21:26) Zugrăvește-ți cele mai rele revoluțiuni cunoscute cândva; turburarea

aceasta le va întrece pe toate. Descrise cele mai întunecate icoane, și nici una nu va fi așa de neagră ca valul negru al acestei nopți groaznice, al acestei ploii de teroare ce a început a se lăsa deja asupra omenirii. În adevăr, „bociri, plângeri și văietări” era sarcina profetului lui Dumnezeu, Ezekiel—când prevăzu, nimicirea iubitei sale cetăți, Ierusalimul; și tot astfel a Pastorului Russell, când prevăzu nenorocirea care vine asupra lumii.

EZEKIEL 3.

ORDONATIUNEA DIVINĂ A PASTORULUI RUSSELL,

3:1. Și zis-a către mine: Fiul omului mănâncă ceea ce afli; mănâncă acest tui; și meigi, și vorbește casei lui Israel.—Profetul trebuia să afle ceva. Precum Eze-kiel a mâncat cartea din mâna lui Dumnezeu, astfel „servul credincios și înțelept” de astăzi a absorbit, a asimilat Planul Vârștelor care era în puterea [mâna] Atotputernicului. Pastorul Russell căută cu sirguintă să afle totul ce putea fi aflat despre scopurile lui Dumnezeu. Pe măsură ce el înțelegea, el trebuia să meargă și să vorbească „casei fiilor” (Evrei 3:6), tuturor copiilor lui Dumnezeu,—anume israelitilor spirituali.

3:2. Deci am deschis gura mea, și-mi dădu să mănânc acel tui.—„N-am cunoscut vr-odată pe cineva, care să facă voia lui Dumnezeu atât de cu bună voe”, zise secretarul privat și tovarășul de călătorie al Pastorului Russell. El era dornic să cunoască tot ce se putea despre voința Tatălui Cereșc. Nu de la sine învăța el pe alții Planul Divin; ci Dumnezeu însuși !-a făcut să-l cunoască, să-l creadă și să-i instrueze pe alții.

3:3. Și zis-a către mine: Fiul omului, fă să mănânce pântecele tău, și umple măruntaele tale cu acest tui, ce-ți dau. Și 1-am mâncat și era în gura mea dulce ea miere.—O simplă cercetare cu deamănuntul, și la întâmplare, a adevărului prezent, nu e destul. Omul lui Dumnezeu trebuie să fie plin în toate părțile trupului său de marea Vestă. (Ap. 10:9, 10) „Dulcea istorisire ce s-a spus cândva” (Psa. 19:10; 119:103) a adus pace nespusă. Ea îndulcește încercările vieții; de sacrificiu. Oricine mănâncă și asimilează adevărul prezent, află răspuns la fiecare întrebare a inimei sale, și e stângerea- oricărei îndoieli. El cunoaște „pacea lui Dumne-: zeu care întrece orice pricepere” (Fil. 4:7), și o chilcenia ca de miere în făgăduințele, planurile și scopurile iubirii Tatălui.

3:4. Și zis-a către mine: Fiul omului, mergi de te du la casa lui Israel, și vorbește cuvintele mele către dânsii.—Din zilele apostolilor și până astăzi toți acera cărora Spiritul le inspiră, cuvânt, au început

să vorbească (Fapte 2:1-8), pentru că fură siliți a repeta marea și frumoasa istorisire a veacurilor—din Cuvântul lui Dumnezeu. Lui Ezekiel, și celui mai mare predicator al timpurilor moderne, Pastorului Russell, le veni îndemn de vorbire cauzat de însuși Dumnezeu, care reversă asupra lor spiritul său, și le porunci: „mergi de te du la casa lui Israel și vorbește cuvintele mele către dâșii.”

3:5. Căci nu ești trimis către un popor adânc la cuvânt și greu ia limbă, ci către casa Ini Israel.—Adevărul prezent nu era să meargă la păgâni, beți, necredincioși, ci la creștini, la casa spirituală a lui Israel.

3:6. nu către popoare mute, adânci- la cuvânt și grele la limbă, a căroră cuvinte nu le înțelegi. Cu adevărat de te-aș trimite către acestea, ele te-ar asculta.—Dacă vestea adevărului prezent ar fi fost trimisă păgânilor, cu veștile ei îmbucurătoare pentru toți, ei s-ar fi întors de la adorarea demonilor și zeilor chinuitori ca să se închine adevăratului Dumnezeu. (Mat. 11:21, 23) În două rânduri sunetul trâmbiței a fost auzit de „popoare adânci la cuvânt și grele la limbă.” Pastorul Russell împrăstie o călătorie făcută în jurul pământului trecu prin Japonia și India. În Japonia, poporul îl ruga să rămână pentru totdeauna acolo. Era vestea pe care ei o doreau de multă vreme. În India băștinașii îl ascultau cu drag și-l purtară pe brațe. În Africa de Est și de Vest un credincios al adevărului prezent își făcu cale din Nyssa și până la Cape, și mai multe mii de pământeni îmbrățișară adevărul și fură botezați.

3:7. Dară casa Lui Israel nu va voi să te asculte, căci pe mine nu voiesc să mă asculte; căci toată casa Lui Israel este sfruntată și cu inimă îndărătnică.—Creștinătatea n-a ascultat niciodată pe Dumnezeu; creștinii, ca și israelitii de mult, n-au pus nici o atenție pe îndemnul și amenințările trimise de Dumnezeu. Ei au auzit dar n-au făcut. (Iac. 1:22) Ei sunt auzitori uituci ai Cuvântului. (Jac. 1:25) Sunt de acera care știu voia stăpânului lor și n-o fac. (Luca 12:47) Pentru că ei nu ascultă pe Dumnezeu, nici nu pot ei băga în seamă Cuvântul lui Dumnezeu când le este adus prin vreunul din servii săi.

3:8. Iacă, am obrăznicia ta asupra obrăzniciei lor; și slruntarea ta asupra sfuntărei lor.—Orice situație îl înfrunta pe Pastorul Russell, Dumnezeu îl făcea mai mult decât capabil să-i stea față. Acest din urmă ilustru reformator nu cerea niciodată bani, și totuș a avut de ajuns ca să ducă înainte lucrarea încredințată lui. Șampionii creștinizmului îl puseră pe platforma dezbaterilor; dar fiecare ciocnire de acest fel numai lărgi și întări mărturia pentru adevărul prezent. El înfruntă pe toți inamicii moderni ai Reformei cu cărți în zeci de milioane de exemplare, iar ei nu erau în stare să combată puterea lor. „A ceti **Studiile în Scripturi înseamnă a le crede**” spunea un predicator din Sud-America

dușman lui Pastor Russell. Nici un argument nu se putea inventa care să pună stavilă potopului de adevăr, ci tot ce se putea face era amenințarea de a nu i-se citi cărțile. În nenumărate locuri dibăcia preoților îi făcea pe oameni să ardă cărțile. În practică fiecare ținut, din America, Anglia, Germania, Suedia, Australia și din alte țări Protestante, au fost inundate de o multime de tractate gratuite. O astfel de inundare a lumii, cu miliarde de pagini tipărite, n-a fost cunoscută niciodată. Inamicii adevărului au fost absolut neputincioși în a împiedeca răspândirea cunoștinței. O altă situație a fost înfruntată cu producerea liberei Photo-Drame a Creațiunii, văzută și ascultată de douăsprezece milioane. Nici un răspuns nu s-a dat din partea vrăjmașilor clericali ai adevărului, ci numai 1 pamflet fără temei și crude asupra vieții private a unuia din cei mai nobili oameni ai lui Dumnezeu. Mii de oameni ascultau lecturile biblice și miile de discursuri publicate de Pastor Russell, iar glasul lor se mai aude și astăzi încă în lumea întreagă. Atacurile înepătoare de bârfeală au fost ignorate de omul destinului, care avea prea mult din lucrarea lui Dumnezeu pentru ca să bage în seamă lătrăturile piticilor—a doctorilor în teologie din Creștinătate (Isa. 56:10), căroră le place somnul ușor, cari mârăe și mușcă când sunt stingheriți din visele lor de „pace, pace” (Ier. 6:15), ale evangheliei sociale și cetățenești de unitate bisericească, și de razii prin buzunarele masselor. Orice situație sau persoană a fost înfruntată în mod victorios.

3:9. Și făcut-am fruntea ta ca un diamant, mai tare decât cremenea; nu te teme de dâșii, și nu te spăimânta de fața lor, deși sunt o casă încăpățânată.—Fruntea este simbolul înțelepciunii. Un om cu fruntea înaltă, cum a fost Pastorul Russell, este un tip de înalt intelect. Intelectul Pastorului Russell a fost împuternicit împotriva vrăjmașilor Reformei care ne introduce în regatul veșnic al lui Christos. Este absolut cu neputință ca eroarea să steie în calea adevărului. (Luca 12:15) Ca în zilele apostolilor, credincioșii de azi sunt cunoscuți ca oamenii „adevărului” (2 Pet. 1:12), iar învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu se cunosc și se numesc „adevăr” (1 Ioan 3:19), și cei ce le cred sunt cunoscuți ca „poporul adevărului” (3 Ioan 4). Minte sau intelectul Pastorului Russell era plin de adevăr. Cristalul clar al logicii irezistibile—adevărul prezent—forma, înțelepciunea și priceperea Pastorului Russell care a fost cea mai aspră problemă de întâmpinat pentru eclesiasticism. (Isaia 50:7) Minte îngrijitorului lui Dumnezeu a fost un diamant. Diamant înseamnă în evreește, literal, „un vârful de diamant.” Cu tăria diamantului (Apoc. 4:3), adevărul prezent își taie „calea sa prin orice împotriviri, fie chiar cremenea gândului vârtos, potrivnic. Diamantul este cristalul cel mai luminos

dintre pietre, și înfățișează adevărul într-o formă irezistibilă. Este zadarnic a se împotrivi minții unui credincios al adevărului prezent, pentru că adevărul nu se poate definitiv nega. El împărtășește acelora cari îl au, mintea unui gigat intelectual—mintea lui Christos, a lui Dumnezeu, (1 Cor. 2:16) Frunțile lor sunt făcute ca diamantul. În lumina soarelui diamantul strălucește cu o frumusețe de nedescris. El împrăstie lumina soarelui în părțile ei componente, și reflectează și restrânge culorile curcubeului în străluciri prismatice. Soarele este Evanghelia iubirii divine, iar întruparea sa este Isus Christos. Părțile componente ale iubirii creștinești sunt fructele caracterului. „Iar rodul spiritului este iubire, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare.” (Galateni 5:22-23) Mintea, înțelepciunea, caracterul poporului credincios al lui Dumnezeu sunt pline de manifestările strălucirii Evangheliei glorioase, a Soarelui Dreptății asupra lor—plină de frumusețea dreptății. Mințile sfinților lui Dumnezeu sunt făcute ca și diamantul, cu tăria lui fără seamăn, și cu strălucirea luminii soarelui

3:10. Și zis-a cătră mine: fiul omului, ia în inima ta, și ascultă cu urechile tale cuvintele mele, pe cari ți-le voi zice.—Ca și Ezekiel, Pastorul Russell trebuia să fie foarte atent, să nu se lase pervertit, sau sucit în nimic.

3:11. Mergi și te du la cei din captivitate, la fii poporului tău, și le vorbește, și spune-le: așa zice Iehova, Domnul, sau te ascultă, sau nu.—Trebuia să fie o veste pentru poporul Domnului din prinsoare la regele lumii, la Satan, robiți în misticul Babilon, sistemele guvernamental, ecleziastic și comercial ale creștinătății.

3:12. Și m-a ridicat spiritul, și am auzit dinapoia mea vuet de cutremur mare, care zicea: binecuvântată fie mărirea lui Iehova, din locul său.—Prin conceperea spiritului sfânt noi suntem treziți ca să umblăm în învoire de viață (Rom. 6:4), să fim așezați cu Christos în cele cerești (Ef. 2:6), în starea concepuților de spirit. Spiritul îl ridică pe Pastorul Russell la priceperea și aprecierea celor cerești. (Mat. 3:16) La Rusalii locul unde așteptau apostolii se umplu de un sunet ca vâjăitul unui vânt puternic și ei primiră spiritul sfânt. (Fapte 2:2) Sunetul vâjăitului puternic reprezintă primirea unei bogate înzestrări a spiritului lui | Dumnezeu de care Pastorul Russell avu parte, consacărându-se pe deplin pentru îndrumările acestuia, și devotându-și viața sa cu totul pentru înfrâurirea și călăuzirea lui. Cuvintele lui Christos și ale lui Dumnezeu sunt cuprinse în Biblie, scrise de mii de ani, departe înapoi în cursul vre-milor. În Cuvântul lui Dumnezeu, îndărăt în ce privește timpul, Pastorul Russell observă sunetul vâjăitor, pronunțările spiritului sfânt. Vestea Bibliei a fost pervertită de nepriceperi catolice și protestante

într-un ceva care numai Evanghelia glorioasă, și binecuvântată n-a fost. Este ceva de temut dacă gloria lui Dumnezeu constă în chinuirea veșnică a marei majorități a rasei omenești. Însă Vestea adevărului sunată mai departe de Pastorul Russell vor-bește despre harul Evangheliei la care poate ajunge fiecărei om, femei sau copil (1 Tim. 2:6), cu binecuvântata ei în răurire, putere, înțelepciune, și iubire astfel, ca orice iăp-tură, la timpul potrivit, să se poată uni la cântarea imnu-lui de laudă: „Binecuvântată fie gloria lui Dumnezeu din locul Său.”—Psa. 106:48.

3:13. Și am auzit bătaia aripilor, animalelor cari se lo-viau una de alta și duruitul roților în acelaș timp, și vuet de cutremur mare.—Mulți păstori creștini au avut licăriri din Cuvântul lui Dumnezeu, cunoștință de unele amănunte ale Planului, oarecare măsură a Spiritului sfânt; însă Pastorului Russell, vestitorul lui Dumnezeu pentru perioada din urmă a bisericii, i-s-a dat o supraabundență de daruri, ca să puie în ordine lucrurile lui Dumnezeu (Isa. M:7); să proclame o pricepere armonioasă a tuturor scopurilor lui Dumnezeu pentru omenire și unele pentru îngeri. (Ef. 3:10) El auzi armonia desăvârșită a „cântecului lui Moisi și a Mielului.” (Apoc. 15:3) Lui îi sunară aripile (Apoc. 12:14), Cuvântul lui Dumnezeu, Vechiul și Noul-Testament, veștile lor îmbucurătoare, o veste a cărei părți „se loveau una de alta”—erau în complectă armonie. El auzi cel dintâi din zilele apostolilor și până acum, Planul lui Dumnezeu, „du-ruiul roților [ciclurilor, vârstelor].” El auzi ca venind, încă cu treizeci de ani înainte de a sosi, vijelia din 1914, un „vuet de cutremur mare--”, și a fost umplut de spiritul sfânt într-o măsură ce a întrecut partea multor alți creștini. Răbdarea sa cu cei răi și cu cei ce greșeau era asemenea lui Dumnezeu și fața sa luminată de iubire, era o inspirațiune.

3:14. Și m-a ridicat spiritul, și m-a luat; și am mers cu amărăciune, și aprinderea spiritului meu; și mâna lui Iehova era tare preste mine.—„Dumnezeu ne-a scos afară din lume” (Ioan 17:16); ne-a înviat „ca să ședem împreună cu Christos în locurile cerești.” (Ef. 2:6) Spiritul l-a rupt pe Pastorul Russell de la scopurile și fantele sale pământești și l-a ridicat până la treapta preoției jertfitoare. de la afacerile comerciale el se întoarse ca să-și închine viața solei cerești. El gustă ierburile amare ale prigonirii, ale suferinții împreună cu Christos; și în mijlocul ostracizmului și prigo-nirii el trăia o viață de slujbă creștinească. El își îndeplini munca în ferbințeala spiritului; pentru că puterea lui Dumnezeu era asupra lui, întărindu-l puternic ca creatură nouă (Ef. 3:16); și cu înțelepciune pentru ca să declare în fața opoziției hotărâte, a șireteniilor preoțești vestea de trâmbiță care anunța prezența a doua a lui Christos—sunetul trâmbiței a șaptea, trâmbița lui Dumnezeu.—Apoc. 10:7,

3:15. Atunci am venit la cei din captivitate la Tel-Abib, cari locuiau lângă râul Chebar și am șezut si eu acolo, unde ședeau ei, și am rămas acolo între dânșii îngrozit șapte zile.—Viitorii istorici vor scrie, ca ceva de tot însemnat, sclavia mentală, morală și spirituală în care au fost ținuți creștinii mărturisiți în cursul vârstei evanghelice, de mașinatiunile șiretenilor clerului, sub regele vârstei, Sa-tan însuși. Pastorul Russell sosi cu vestea sa într-o zi de presupusă lumină la un popor care era cu mâini și picioare legat în superstițiile veacurilor. Tel-Abib în evreește înseamnă: „Colina Ierbii-- [de la „Tel”, colină, și „Abib” crescând, înmugurând]. Abib era un alt nume pentru Nisan, prima lună din anul sacru al evreilor, corespunzând lunei noastre April. În timp sau în simbol un loc reprezintă o stare, sau un stagiul de dezvoltare istorică. „Colina înmugurării”, începutul anului sacru, simbolizează zorile Timpurilor de Restituțiune, „zorii Mileniale.” Mileniul (Apoc. 20:3, 4, 7) s-a început în 1874, cu întoarcerea Domnului. Cam în același timp se ivi și Pastorul Russell între tovarășii săi creștini, cu începutul unei înțelegeri mai bune a Bibliei, „viziunea lui Dumnezeu.” Acesta a fost timpul înmuguririi făgăduințelor lui Dumnezeu pentru binecuvântarea tuturor popoarelor. Toate popoarele creștinătății trăiau pe lângă râurile comerciale, sociale și economice ce nutresc și susțin creștinătatea, Babilonul.

3:16. Și la siârșitul celei șapte zile, cuvântul Ini Iehova a fost cătră mine zicând.—În profeția timpului o zi înseamnă de obicei un an în îndeplinire. Timp de șapte ani după întoarcerea Domnului—până la 1881—Pastorul Russell, cu toate că cunoștea mult din Planul lui Dumnezeu a fost într-o măsură oarecare în aceeași stare ca ceilalți creștini în ce privește înțelegerea nedesăvârșită a Cuvântului lui Dumnezeu. În 1881 un asociat de mai înainte, d-, Barbour, din Rochester, N. Y., care fusese un tovarăș de ghetor și credincios, să schimbe și deveni „sluga rea și necredincioasă” din Mat. 24:48-51 și Zaharia 11:17, și a scris o lucrare asupra tipurilor din Tabernacolul evreesc prin care încerca să răstoarne temeliiile creștinismului adevărat. Pastorul Russell dorea mult să cunoască în privința aceasta adevărul. El s-a pus să se roage stăruitor și să studieze materia aceasta. Zile întregi se munci el cu problema și se luptă cu Dumnezeu în rugăciuni ferbinti. La urmă materia i-se limpezi ca lumina zilei. El scrisese atunci: „**Umbrele Tabernacolului ale unor jertfe mai bune**”, din care 1,500,000 exemplare, de atunci încoace, au ajutat creștinilor să înțeleagă lucrurile mai adânci ale Cuvântului lui Dumnezeu, și să facă o consacrare completă până la moarte. Aceasta s-a întâmplat în 1881, când el mai publica și **Hrană pentru Creștinii cugetători**”, ale cărei principii au format mai târziu baza celor șase volume de „**Studii**

în Scripturi.” Același an, 1881, este arătat în profeție ca timpul pentru retragerea completă a favoarei dumnezeiești de la bisericile nominale, favoare care a început să fie retrasă începând încă de la 1878—anul când clerul a fost în^ lăturat de a mai ocupa poziția de reprezentant al Cuvântului lui Dumnezeu, și când Pastorul Russell își începu lucrarea sa prin publicarea celor 50.000 de exemplare din „**Scopul și felul Reîntoarcerii Domnului.**” În 1878 îngrijirea lucrurilor lui Dumnezeu, învățământul adevărilor biblice, a fost hiat de la clerul de veacuri necredincios che-mărei lui și dată Pastorului Russell. Între timp, până la 1881, noul păzitor a pus lucrurile la rând, punând adevărurile Bibliei într-o formă logică, și scripturală pentru prezentare și vestire, terminând cel din urmă articol asupra umbrelor Tabernacolului evreesc. Atunci, în 1881, el de-Tenii paznicul întregii Creștinătăți, și își începu gigantica sa operă de mărturie.

3:17. Fiul omului, pusu-te-am păzitor peste casa lui Israel; ascultă deci cuvântul din gura mea și povătuște-i din partea mea.—Funcțiunea de păzitor n-a fost încredințată până în 1881. (Ier. 6:17; Is. 21:6. Credința și vegherea individuală În decursul perioadei de încercare de șapte ani a fost răsplătită prin așezarea sa în cea mai însemnată slujbă a bisericii, din zilele sfântului Pavel și până acum. „Oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru.” (Mat. 20:27) Pastorul Russell a servit bisericii la toate timpurile, fie în lucrurile mari sau cele mici. Nici o întrebare n-a fost prea neînsemnată pentru ca să nu se bucure de atențiunea lui plină de grijă. Cei bogați și cei săraci erau serviți la fel; pe toate căile posibile. Această lucrare, înainte de 1881, a fost o operă mare pentru un om de rând, însă neînsemnată dacă o asemănăm cu ceea ce avea să urmeze. În preajma anului 1884 opera de Păzitor a luat proporții atât de mari, încât pricinui fondarea **Societății de Biblie și Ttacate „Turnul de Vegheie”**. Dumnezeu a vestit mesajul său creștinătății. Pastorul Russell nu băgă în seamă vorbele sau părerile oamenilor, oricât de învățați sau evlavioși ar fi fost ei, fie cei din zilele noastre, sau „vechi părinți” din vremurile post-apostolice. El ascultă direct cuvântul lui Dumnezeu, rostit prin gura oamenilor sfinți din vechime, inspirați de spiritul sfânt. (2 Petru 1:21) Ezekiel a fost ridicat ca profet scurt timp înainte de nimicirea Ierusalimului ca să-i prevină pe evrei asupra nenocirii ce-i amenința. Prevenirile Pastorului Russell pentru creștinătate, venind deadreptul de la Dumnezeu, erau preveniri de apropiată prăbușire a prezentei „civilizațiuni” creștinești, într-o rostogolire de răs-boi, revoluțiune și anarhie, care va fi urmată de așezarea timpurie a Regatului lui Dumnezeu. În toate prevenirile sale el n-a pretins nici o originalitate. El spunea că niciodată nu și-ar fi putut scrie cărțile neajutat de Dumnezeu.

Totul a venit de la Dumnezeu, prin luminarea spiritului sfânt.

3:18. Când zic celui nelegiuit: vei muri, și tu nu-1 vestești și nu vorbești, ca cel nelegiuit să se întoarcă de la calea sa nelegiuită ca să-și mântuiască viața, acel nelegiuit muri-va în fără-de-legea sa; dară din mâna ta voi cere sângele său.—Pastorul Russell văzu și readuse la viață în-vățătura Cuvântului lui Dumnezeu că moartea e moarte. „Toți au păcătuit” (Rom. 3:23); „moartea a trecut asupra tuturor omenilor, căci toți au păcătuit” (Rom. 5:12); „plata păcatului este moartea.” (Rom. 6:23); „nimenea nu este drept” (Rom. 3:10); „cei morți dorm în pulbere” (Isaia 26:19); cu închiderea ochilor „toate planurile lor pier.” (Psa. 146:4) El învață limpede Cuvântul lui Dumnezeu care fu rostit mai întâi lui Adam: „cu moarte vei muri” (Fac. 2:17); că omul nu este din fire nemuritor; că atunci când vine moartea el moare, dormind inconștient până la înviere, nefiind „mai viu ca înainte”, după cum se învață de preoțime de vacuri. Omul, sufletul și corpul, nu este o făptură pe care Dumnezeu n-ar putea-o distruge. „Temeti-vă de cel-ce e în stare să nimicească și sufletul și trupul.” Mat. 10:28) Pastorul Russell a fost îndrumat de Dumnezeu să restabilească adevărul divin, răsucit de dogmele oamenilor, că pedeapsa pentru păcat este moartea, și nu chinul veșnic. Aceasta a fost o parte tehnică a vestei lui Ezekiel și a Pastorului Russell.

3:19. Iar de vei înștiința pe cel nelegiuit, și el nu se va întoarce de la nelegiuirea sa și de la calea sa nelegiuită, el muri-va în fără-de-legea sa; dară tu-ți vei scăpa sufletul—Pastorul Russell îi prevenea credincios pe cei nelegiuiți. El a publicat o expunere completă a constatărilor Bibliei, referitoare la păcatul lui Adam. 3,000.000 de exemplare: „Ce spun scripturile despre Iad?” au fost tipărite și răspândite, citând toate textele din Biblie care vorbesc despre Sheol și Hades, stabilind că „iadul” nu e decât groapa. Pastor Russell aproape niciodată n-a vorbit, în public, fără ca să amintească de acest principiu cardinal, că cei morți sunt morți. Cu toată puterea talentului său el propovăduia Creștinătatea adevărul. Prin o mărturie credincioasă el se descarcă de răspunderea prevenirii.

3.20, 21. Așa și dacă cel drept se va abate de la dreptatea sa și va face fără-de-legea, pune-voi peatră de poticnire înaintea lui, și el va muri; dacă nu-1 povățuești, el va muri în păcatul său; nu se vor aminti dreptățile, pe care le-a făcut dară din mâna ta voi cere sângele său. Dară dacă tu vei înștiința pe cel drept, ca cel drept să nu păcătuiască, și el nu va păcătui; el va trăi, pentru că a fost înștiințat; și tu-ti vei scăpa sufletul.—O altă învățătură cardinală a Cuvântului lui Dumnezeu, învățată limpede de Pastorul Russell, a fost cu privire la osânda veșnică a celor cu totul

stricați, incorigibili. Clerul, vlădicii și papii au învățat secole întregi în privința aceasta o combinație ne-ratională de simbolism extrem cu mult literalism, care să le servească scopurile lor de a exercita o putere politică lumească și de a ține masele în subjugare—atât mințile -lor cât și trupurile și buzunarele lor. Ei interpretau un simbol în mod simbolic, iar pe celălalt în mod literal. Ei spuneau că „lacul focului” și „chinul” se-nteleg literal, dar că „feara” și „profetul mincinos” trebuie înțelese simbolic. (Apoc. 19:20), cu toate că o asemenea tălmăcire este absurdă, ca o feară simbolică să ajungă într-un lac de foc literal! Orbi și surzi față de ceice le arătau nelogica unei astfel de nebunii, ei s-au îndreptat cu sălbătăcie în contra acelora ce țineau și rosteau adevărul. În optsprezece veacuri Popii inchiziției papale și a altor sisteme de religie agresivă au omorât cincizeci de milioane de urmași ai lui Christos, și au prigonit nenumărate alte sute de mii. Este cu neputință de a prezice câți vor mai trebui să sufere aceeași soartă și de la aceeași clasă de oameni la încheierea vârstei evanghelice, când orice ocrotire guvernamentală va fi oprită de a mai da vreun ajutor celor ce iubesc și vestesc adevărul.

O importantă trăsătură a învățăturilor Pastorului Russell e că osânda pe care o învață Scriptura pentru cei fără speranță nelegiuiți, nu e o viață în chin ci uitare, anihilare [nemicire], a „doua moarte” (Apoc. 21:8); că fiecare, fie în viața aceasta fie după înviere, va fi adus la o deplină cunoștință a adevărului (1 Tim. 2:4); și va primi o oare-care măsură a spiritului sfânt, iar cei ce vor ajunge la această osândă pentru păcat vor fi numai acei ce cu nici un preț nu vor voi să primiască viața prin supunere, îndreptare și armonie cu Dumnezeu. În deplină conformitate cu profeția lui Ezekiel Pastorul Russell învață că: „Dacă un drept va face o fără-delege, el va muri în moartea a doua.

3:22. Și a fost acolo mâna lui Iehova asupra-mi, și zis-a către mine: scoală-te, eși la vale, și acolo voi vorbi cu tine.—Ezekiel a fost irnboldit de spiritul sfânt ca să se depărteze de râul Chebar cu activitatea sa propovăduitoare. Consacrarea Pastorului Russell îl făcu să se depărteze de activitatea comercială și să-și închine viața slujbei lui Dumnezeu. Mâna Domnului a fost asupra lui pentru ca să facă aceasta. Poporul lui Dumnezeu, evreii, să amestecaseră cu Chaldeii, locuind la șes—literal „vâlcea” sau „vale.” Pastorul Russell se întoarse de la ocupațiunile sale ordinare către toate popoarele ce locuiesc în „valea umbrelor morții” (Psa. 23:4); și în starea aceasta Dumnezeu intră în legătură cu adevărul său păzitor. Este lucru știut că Pastorul Russell petrecea nopți întregi în rugăciune, și se apuca a doua zi de lucru ca și când nimic neobicit nu s-ar fi întâmplat.—Apoc. 3:14.

3:23. Deci m-am sculat și am eșit la vale; și iacă

mărirea lui Iehova sta acolo, ca mărirea, pe care am văzut-o lângă râul Chebar; și am căzut pe fața mea.—Înaintea Pastorului Russell stătea pururea viziunea caracterului, planului și operei Atotputernicului. Zilnic își reînoia legământul său de consacrare și zilnic căuta să-l îndeplinească.

3:24. Și a intrat spiritul în mine, m-a pus pe picioarele mele, și a vorbit către mine, și a zis către mine: mergi de te închide înăuntrul casei tale.—Gândul are o putere propulsivă și imbolditoare și trebuie să sfârșească în acțiune, dacă nu e împiedecat de un alt gând potrivit. Spiritul, gândurile și cuvintele lui Dumnezeu din Biblie, în continuu intrau în mintea Pastorului Russell și-l puneau în acțiune. Toți care se hotărăsc și să deosebesc pentru facerea voinței lui Dumnezeu și primesc spiritul sfânt, sunt membri ai lui Christos, în casa fiilor (Evr. 3:6), în preoți-mea regală. În consacrarea preoției tipice, preotul se închidea în Tabernacol pe șapte zile. (Lev. 8:33) [Șapte simbolizează desvârșit, complex]. Astfel Chirtos și cei în el locuiesc totdeauna în Sfânta antitipică, starea celor concepuți de spirit. Pastorul Russell a trăit în spirit de la consacrarea sa până la moarte.

3:25. Și tu, fiul omului, iacă pune-te-vor în funii, și te vor lega cu dânsule, ca să nu ești între ei.—Fiecare pas înainte în oarecare ramură a cunoștinței face pe instituțiunile bazate pe cunoștințele parțiale din trecut fără valoare și ajung fără putere; și ca urmare aderenții și beneficiarii astorfel de instituțiuni se împotrivesc mersului evenimentelor. Clerul, în cerând să se așeze stavilă contra lăririi adevărului, pentru a putea ține în picioare un ecleziasticism sterp și clătănător aproape să cadă, a întrebuințat prin tot felul de uneltiri să restrângă influența lui Pastor Russell; dar piedecile puse înaintea lui au servit numai să lege sonpii de neghină și mai tare în legăturile organizațiilor sectariste. Mat. 13:30) Parabola profetică își va afla îndeplinirea astfel, că snopii legați vor fi arși și complex nimiciți în anarhia ce va urma. Membrii bisericii au fost îndemnați să se lapede de orice crâmpei de hârtie ce purta vestea adevărului prezent; în aproape toate bisericile din țările civilizate s-au ținut predici împotriva adevărului: poporul a fost povățuit și amenințat să nu citească adevărul; poporul adevărului a fost dat afară de prin slujbe, servicii și din ocupațiunile lor; în Europa" au fost închiși și puși la muncă grea; mulți au fost împușcați; li s-a interzis dreptul de întrunire.

3:26. Și voi lipi limba ta de cerul gurei tale, și vei fi mut, și nu vei fi pentru dânsii om muștrător; căci sunt o casă neascultătoare.—Este cu neputință a mărturisi lucruri spirituale unor oameni cârmuiți de îndemnurile cărnii, (1 Cor. 3:1; Ioan 16:12) Însă Pastorul Russell nu s-a reținut niciodată de la vorbirea sau publicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia învață că serviciul lui Dumnezeu trebuie să fie

din inimă voitoare. Acesta este un privilegiu care poate fi primit sau respins, după cum dorește ascultătorul. Totuș, pentru cei lumești, Pastorul Russell a fost un „mut”; pentru că n-au voit să-l asculte.

3:27. Dară când voi vorbi câtiă tine, deschide-voi gura ta, și le vei zice: așa zice Iehova, Domnul: cel ce aude, să audă; și cel ce neglijează să neglijeze; căci sunt o casă neascultătoare.—Cu toate că cea mai mare vestire a adevărului ce s-a făcut vreodată pe acest pământ de vreun om a rămas fără răsunet și a fost nesocotită de către capii bisericilor și ai lumii, totuș servul lui Dumnezeu trebuia să-și îndeplinească însărcinarea; el trebuia să „strige în, gura mare, și ca o trâmbiță să-și înalțe vocea, pentru ai spune poporului fărăde-legea sa.” (Isa. 58:1) Orice însărcinare primea din partea lui Dumnezeu, el trebuia să o îndeplinească întocmai. Cu el trebuia să se întâmple și s-an-tâmplat ceea ce era scris: „Făcut-am, precum mi-ai ordo-nat.”—Ezek. 9:11.

EZEKIEL 4.

IMPRESURĂRILE PAPALE ȘI PROTESTANTE

4:1. Și tu, fiul omului, ia-ți o cărămidă și pune-o înaintea ta, și sapă pe dânsa o cetate, Ierusalimul.—În zilele lui Ezekiel, în Chaldea, o carte era o colecție de țigle gravate. Servitorul Laodicean trebuia să fie un scriitor de cărți. În mai multe articole și capitole asupra regalelor lumii aceasteia, asupra judecății și căderii lor, precum și a sistemelor lor ecleziastice, politice și comerciale, Pastorul Russell zugrăvește creștinătatea, ««bind despre dânsa în mod tipic ca despre Ierusalim. Ea avea numele Domnului, era însă murdărită prin nelegiuirile locuitorilor ei. (C295) Ca tip Ierusalimul reprezintă faza ecleziastică a creștinătății.

4:2. Și pune impresurare în juru-i, zidește întărituri împotriva ei, și ridică val în jurul ei; atunci pune tabără împotriva ei, și ridică beibeci asupra-i de jur împrejur.—Ecleziasticismul avea să treacă prin încercări la fel cu cele ale unei cetăți impresurate, tăiată de provincie, despoiată de orice stăpânire și fără aprovizionarea ce curgea de la popoarele tributare. Ca urmare a slăbirei înceată din cauza impresurării de aproape, ea trebuia să reziste la atacuri întâmplătoare, să năvălească afară printr-o epocă de războiu, cu singurul sfârșit posibil—nimicirea totală a ei.

Cetatea împresurată din toate părțile cu o linie de întărituri militare, tranșee, îngrădiri și forturi, numite la un loc un fort, din partea cărora, și mai ales din partea de căpetenie a atacului, ea era atacată fără încetare de o neobosită activitate de sfărâmare, și asaltată în mod surprinzător. Astfel ecleziasticismul avea să fie înconjurat și pus în stare de apărare prin dușmani adăpostiți și întăriți cât se poate de bine. „Dumnezeu este fortăreața noastră.” (2 Sam. 22:2) Aceasta avea să se facă de o clasă de creștini progresivi și iubitori de libertate ca o răzvrătire și un atac împotriva intoleranței, superstiției și tiraniei preoțești.

Cetățile din vechime erau înconjurate de ziduri înalte, cu turnuri dese, păzitori, lăncieri, arcași și prăștiași. În cazuri de pericol zidurile erau ocupate cu astfel de luptători și aruncători de pietre și foc. Atacul se făcea asupra unui punct slab din zid; se mai ridica o movilă, sau mai multe, care dădea împresurătorilor avantajul de a fi egali cu apărătorii în poziție. Zidurile de apărare ale ecleziasticismului sunt crezurile și formalismele lui goale și lipsite de spiritul lui Dumnezeu, și numai puțin însemnate sunt puterile civile și oamenii ce stau ca o întăritură în contra atacului. „Munte” simbolizează guvernământ. (Dan. 2:44, 45) Națiunea [muntele] a fost Protestantismul organizat militant. Tabăra este locul de adăpost vremelnice al acelor ce luptă pe partea Domnului. (Evr. 13:13) „Țapul de atac” era o inventiune pentru dărâmarea zidului unei cetăți. Ecleziasticismul s-a înconjurat cu ziduri de pietre vii, cu sol-dați, politie și alți agenți ai puterilor civile cari ocrotesc bisericile, și pe cei bisericoși (Isa. 59:10); cu educatori cari să zidească dogme în ecleziasticism, cu scriitori cari să scrie articole și cărți, și o armată de alți aderenți și susținători ai lui. În împresurarea ecleziasticismului soldații, Domnului au atacat cu cărți, gazete, misionari, cu cursurii și educație; căutând să miște și să strămute unele din pietrele vii ce încunjură eroarea organizată.—Ier. 6:6.

4:3. Și ia-ți o placă de fier, și o pune ca zid de fier între tine și cetate, și îndreaptă fața ta spre ea, ca ea să fie împresurată, și așa o vei împresura. Semn va fi acesta pentru casa Ini israil.—O placă de fier, literal o „placă subțire” era între protestantismul împresurător și între ecleziasticismul asediat. „Și vor fi ajutați cu puțin ajutor.” (Dan. 11:34) Puterile civile erau pentru a sta ca un fel de zid de fier, ocrotind poporul Domnului de puterea prigonitoare a preoțimei stăpânitoare. Nici o spărtură nu se putea face în zid; era un „zid de fier.” „Nici un rău nu ti-se va întâmpla.” (Psa. 91:10) „Mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei.” (2 Regii- 6:16) Fierul, ca și în cazul fearelor cu dinți de fier, văzute de Daniil, simbolizează pe agențiile unei puteri irezistibile, întoarcerea feței către ceva sau contra cuiva era un

semn de gratie sau de disgratie. (Psa. 104:29) Credincioșii Domnului trebuiau să fie în mod ho-tărît împotriva ecleziasticismului stabilit și să-l asedieze începând cu timpul reformațiunii și până la încheierea secerișului. Când Ezekiel vede pe cineva făcând ceva înseamnă că un altul și nu Pastorul Russell făcea aceasta; dar poate să însemne și pe Pastorul Russell însuși, sau pe clasa lui Ezekiel. Profetia lui Ezekiel tipifică și simbolizează pe Pastorul Russell sau pe clasa reformatoilor, sau pe unii din membri acestei clase făcând lucrul tipificat sau simbolizat. Aci, clasa protestantă începând cu reformatiunea protestantă și înainte prin periodul Secerișului, s-a văzut împresurând în mod sistematic și efectiv ecleziasticismul stabilit. Casa lui Israel înseamnă în mod ordinar poporul evreesc, casa trupească și după nume a lui Israel. Evreii erau împărțiți în cele zece triburi [Israel], cu totul infectate de credințe și obiceiuri păgâne, iar cele două triburi [Iuda], ținându-se mai strâns de Dumnezeu și legea sa. În antitip, când atât israil cât și Iuda sunt amintiți, și profetia este a se înțelege pentru o îndeplinire antitipică, în acel caz Israil tipifică pe papalitate, iar Iuda protestantismul stabilit. Sub semnul de aci se înțelege întreaga casă după nume a lui Israil—toți creștinii mărturisii, catolici și protestanți.—Z -05-179.

4:4. Și tu culcă-te pe coasta stângă, și pune fără-de-legea casei Ini Israil preste ea; după numărul zilelor, ce vei sta culcat pe ea, vei purta fără-de-legea lor.—În versurile 4 până la 6 Israil și Iuda sunt cuprinși în aceeași icoană, și tipifică papismul și protestantismul stabilit și corupt. Stânga era semnul favoarei mai puține sau al neafoarei. Pa-pismul a umblat mereu în păcat și și-a adunat și înmulțit faptele rele până când fără-de-legea a ajuns cu vârf. (Fac. 15:16) O zi în profetie înseamnă un an în împlinire. (Num. 14:34) Ezekiel reprezintă aici pe clasa reformației care a avut să îndure fărădelegile papalității, atât prin Prigonire cât și prin rușinea de a vedea creștini mărturisii crezând în cele mai grave erori. Fără-de-legea papalității, casa lui Israel, constă în faptul că Reformatorii li-au arătat- dovezi hotărâte despre calea greșită pe care merg, și ei totuși își urmează calea înainte nesocotind povețele și prevenirile divine. De aceea, Dumnezeu a arătat față de ei mai puțină favoare decât față de protestantism, rău cum a fost și acest din urmă.

4:5. Căci pune-voi peste tine anii fâiă-de-legei lor, după numărul zilelor, tei sute nouăzeci de zile; și așa vei purta fără-de-legea casei lui Israel.—Asupra elementului reformativ a fost pusă sarcina de a vedea pe înșelații șireteniilor preoțești și a papilor învățând și trăind în continuă gre-șală. Aceasta era o sarcină asupra conștiinței, și era scârboasă pentru mintea luminată a elementului reformativ, cunoscut de secole, cel puțin după nume, ca protestanți.

Șireteniile preoțești din diviziunea mai largă a creștinătății trebuiau să stee sub atacuri timp de 390 ani, în care timp elementul ce asedia, reformatorii, trebuiau să fie ocrotiți de focul papalității prin „zidul de fier” al puterilor civile. Aceasta începu în 1528 și se sfârșește în 1918. Anul 1528 este unul din punctele de întoarcere ale istoriei. Protestan-tizmul din Anglia și Germania era în cumpănă. Ridicarea grabnică a lui Carol V al Germaniei la putere mare îl în-.demnase pe papa Clement să se dea de partea lui Garol. El făcu pe împărat ca să sprijinească o măsură menită ca să limiteze lățirea protestantismului, care să fie apoi urmată de o altă măsură de nimicire totală. În legea propusă nici un protestant nu putea să-l convertească pe un „romanist” la credința reformată, nici nu mai era permis ca protestantismul să se lățească în alte țări. Aceasta însemna pentru toți protestanții un sfârșit așa precum s-a întâmplat cu hughenotii în Franța,—împiedecarea **renașterii** cu „înmulțirea ei de cunoștințe” (Dan. 12:4), și odată cu ea sfârșitul civilizațiunii înfloritoare și luminândă în comparație cu vremurile moderne. Era pus în joc viitorul întregii lumi și a planului divin. Un mare războiu religios, care avea să distrugă luteranismul, abea a fost înlăturat. Filip Landgraf al Saxoniei (Hessa) descoperi complotul, apucă armele și în 1528 îl forță pe un episcop catolic la despăgubire. Alți principii ai Germaniei încă au stat pe partea lui Filip. Peter Bayne, doctor în litere și istorie, scrie în cartea sa „Martin Luther”, pag. 486: „Principii germani cari au îmbrățișat credința reformată s-au hotărât că cu nici un preț să nu se învoiască hotărîrii majorității. Filip de Hessa, Ioan al Saxoniei, Markgraful George cel Pios de Brandenburg-Anspach, Ducii de Luxemburg, principele de Anhalt, și reprezentanții Strasburgului, Nurembergului și ai altor douăsprezece orașe libere, să unirà cu toții într-un protest solemn în contra revoluțiunii proiectate și prin aceasta ei fură numiți **protestanți!** Toți acei ce până în ceasul de față, susțin că în urmă Adevărul va fi dat pe față, și că nici un papă sau Kaiser nu poate face ca să înghețe curentul veșnic în mișcare al progresului și al îmbunătățirii, să pot mândri de a să ști pe partea și ași avea obârșia spirituală și a progresului în nefricosul Filip și mărinimosul și sincerul Ioan.” (pag. 481): „Ce desăvârșit este întregul spectacol al acestui an, 1528, sters¹ din memoria generației de astăzi. Și totuș efectul acelor evenimente nu e încă epuizat; și nici n-ar fi cu putință ca cineva, fără ca să-și formeze o concepție despre aceasta, să cunoască cum s-a adaos o verigă la alta în lanțul evoluționar al istoriei moderne.”

Astfel Germania a pus zidul de fer al apărării civile între protestanții asediatori și papalitatea împresurată. Totașa și Anglia, al doilea mare imperiu ce a stat ca un zid de fer între elementul reformat și papalitate, a rupt-a cu Roma și a început să asedieze papismul.

Acesta a fost anul când Papa Clement porunci legaților săi Correggio și Wolsey, să conducă divorțul dintre Regina Catarina de Aragonia la porunca lui Henry VIII. (Apoc. 2:8, 9) Precum Dumnezeu a ridicat un Faraon încăpăținat și îndârjit când a avut de scop să scoată pe evrei din Egipt, astfel el îl sculă pe îmbuibatul Enric VIU ca pe un agent prin a cărui mijlocire avea să vină ruptura între Anglia și Roma. „Urmarea firească [a procedurilor de divorț a lui Enric], zice istoricul A. F. Pollard, în cartea sa **Enric VIII**, „a fost despărțirea Angliei de Roma.” Astfel înțelepciunea divină a întrebuițat „furia omului pentru ca să-l preamărească”, și să facă „zidul de fer” al puterilor civile, militare și navale ale imperiului britanic, Germaniei și Statelor Unite, pentruca să stea ca o barieră de neînvins în potruva puterii prigonitoare a marelui Babilon. Elementul reformat, singur îndărăptul zidului de fer, a fost în stare să trăească și să crească în tabăra sa și să urmeze cu împresurarea viclesugurilor preoției romano-catolice.

4:8. Și după ce vei fi împlinit aceste zile, cncă-te apoi pe coasta dreaptă și vei purta fără-de-legea lui Iuda patruzeci de zile; eu pusu-ți-am pentru un au ziua.—Coasta dreaptă înseamnă partea favoarei mai mari decât aceea a papalității. Casa lui Iuda înfățișează protestantismul, bi sericiie protestante. Până la 1878, când au fost înlăturați de Christos, care de atunci este prezent a doua oară, protestantismul s-a bucurat de favoarea divină, întocmai după cum cele două seminții, numite la un loc iuda, s-au bucurat de mai multă favoare în comparație cu cele zece seminții ale lui israel. După 1874 adevărul prezent luă o formă de examinare minuțioasă a crezurilor și anunțarea prezenței a doua a lui Christos. Aceasta veste a fost respinsă cu unanimitate de către bisericile protestante; și eclesiasticismul organizat protestant începând cu 1878, pentru răstimpul de patruzece de ani, deveni Iuda timpului de acum împresurat din toate părțile de elementul reformat, sul conducerea păzitorului adevărului dumnezeesc, a Pastorului Russell. Până la 1918, după socoteala evreească, înce pând cu căderea din 1917, puterile civile continuă în ocro tirea poporului lui Dumnezeu ca un „zid de fier” ca să poată mărturisi împotriva eroarei.—Apoc. 3:14; B66, 91.

4:7. Și-ți vei întoarce fața spre împresurarea Ierusalimului, și brațul tău va fi gol, și vei profeți asupra-i.—Clasa lui Ezekiel, clasa reformei adevărate protestantă, timp de 390 și 40 de ani s-au pus să atace șireteniile preoților. Pas torul Russell rareori vorbea fără ca să spună câteva vorbe de prevenire sau de plângere în contra eclesiasticismului Brațul simoblizează puterea (E47), iar brațul gol înseamnă ca și când cineva își leapădă haina pentru a se apuca d] un lucru. Împresurarea avea să fie făcută cu energie. Ele-meutul reformat trebuia să predice

într-una, neiertând și nescuzând șireteniile preoților, ci atacându-le direct și în mod hotărât.

4:8. Și iacă pune-te-voi în funii, și nu te vei întoarce de pe o coastă pe alta, până nu vei sfârși zilele împresurării.—Dumnezeu legă pe credinciosul său popor de munca sa. Elementul reformator n-avea să-și schimbe ținuta, ci să întrețină atacul asupra corupțiunii eclesiastice până la sfârșitul împresurării.

4:9. Si ia-ți grâu, oiz, bobii, linte, meu și alac. și le pune într-un vas, și fă-ți din acestea pâini; după numărul zilelor, ce vei sta culcat pe coastă-ți, treisute nouăzeci de zile, vei mânca din ele.—Aceste grâne înfățișează diferite grade de hrană spirituală, fiecare fel de hrană fiind a se mânca de speța de creștini reprezentată prin hrană. Grâul reprezintă evanghelia cea adevărată a împărăției, ca în parabola cu sămănătorul (Mat. 13:1-30), și este hrana Micei Turme. Orzul era mai puțin prețuit printre evrei, pentru că era prețul unui adulter. (Osea 3:2) El înseamnă hrana spirituală a clasei vinovate de adulter spiritual, împreunarea nelegiuită cu lumea pentru introducerea de copii „străini.” (Osea 5:7) Bobii, linte, meiul și alacul reprezintă grade de hrană inferioară grâului [ce conține orice element pentru susținerea vieții], inferioară chiar și orzului. Folosința lor într-una ca hrană, pricinuește lipsuri fizice, slăbiciuni și boli. Linte este de obicei cultivată pentru nutreț. Meiul este și mai inferior. Simbolicește el reprezintă pe creștinii ce n-au nici o adâncime în pământ.” (Mat. 13:5) Măzăricea, numită și „neghină” sau „alac” este o hrană foarte săracă. Faptul că este țepoasă tipifică pe unii creștini cu care nu poți trăi împreună și cu cari nu poți eși la cale aproape niciodată, tipificând și felul de hrană mentală, morală și spirituală ce-i produce, împreună cu creștinii adevărați, tipificați prin grâu, aveau să fie adunați și creștinii de diferite grade de dezvoltare, din biserica nominală, după cum se arată prin versul 16, fiecare mâncând felul de hrană corespunzătoare dezvoltării sale de creștin, clasa grâului asimilând și însușindu-și hrana cea mai bună a cuvântului divin, și așa mai departe până la cei ce absorb [înghiț] cel mai sărac grad de nutreț spiritual, care e potrivit numai pentru animale. Aceasta era hrana cu care aveau să trăiască diferitele clase, fiecare potrivit cu puterea sa, de la 1528 până -la 1918, și de la 1878 până la alegerea și glorificarea completă a grâului și arderea neghinei, măzariceii, etc.

4:10, 11. Și mâncarea, ce vei mânca, va fi cu măsură, douăzeci de sicli pe zi: din când în când vei mânca din ele. Și apă vei bea cu măsură, o șesime de hin; și vei bea din când în când.—Un siclu era o jumătate de unice [una douăsprezecime în latinește și o 32-zecime a unui kgr.]; douăzeci de sicli erau zece uncii. Un hin carn 6 litre -ichid] era un galon [o optime a unei litre de 16 cupe] și jumătate.

A șasa parte dintr-un hin însemna un sfert. Aceasta era o rațiune zilnică, o porțiune pentru a muri de foame. Hrana aceasta nu se da în mod regulat, ci Dumineca, sau de două, trei ori pe săptămână—„din timp în timp.” Poporul, socotit ca atare, trebuia să aibă în cursul periodului de împresurare o întreținere spirituală săracăcioasă.

4:12. Și o vei mânca, ca turte de orz, pe cari le vei coace în baleza lepădăturii omului înaintea ochilor lor.—Turtele făcute din amestecătura aceasta, le mâncau cei mai sărmani în timpul de lipsă, zugrăvind lipsa hranei sufletești printre urmașii eclesiasticismului. Cei săraci, neavând sob sau cuptoare, își coceau pâinea sau turtele pe pietre înfer bătute sau în foc, sau le prăjeau așezându-le între stratur, de baleză ce ard încet. Numai baleza de animal era de obicei întrebuințată. Nici o ocară sau pftngărire nu era mai mare decât aceea de a prefăce casa cuiva într-un loc de depunere de excremente omenesci. (Deut. 23:12-14) Domnul nostru îmbină gunoiul omenesc cu „ceace murdărește pe om.” (Mat. 15:11) Luther vorbea despre „bălegarul decre-taliilor papale.” Gunoiul omenesc înseamnă tradiții omenesci, adăugări clericale la Cuvântul lui Dumnezeu.

4:13. Și a zis Iehova: așa voi mânca fii lui Israil pâinea lor, spuicată, între popoarele printre cari-i voi împrăștia.—Hrana spirituală, săracă, cum era amestecătura, trebuia să fie cu totul spurcată.

4:14. Și am zis: Ah! Iehova, Doamne, iacă sufletul meu nu s-a spurcat încă; căci din tinerețea mea până acum n-am mâncat nici mortăciune și sfâșiată; și nici a intiat în guia mea carne de urăciune.—Aceasta tipifică dorința ferbinte a clasei reformatoare de a curăți greșelile spurcării.

4:15. Și zis-a către mine: Iacă, îți dan baleză de bou în loc de lepădătura omului, și cu aceasta vei coace pâinea ta.—Hrana spirituală avea să fie destul de negustoașă.

4:16. Și zis-a către mine: Fiul omului, iacă eu voi sfărâma în Ierusalim toiagul pâinei și voi mânca pâine cu cumpănă și cu grijă; și vor bea apa cu măsură și cu spaimă.—Tipul zugrăvit de Ezekiel era menit să arate stările spirituale ce aveau să predominie în eclesiasticismul papal după 1528 d. Chr., iar în cel protestant după 1878 d. Chr.. în Ierusalim, în bisericism, cetatea împresurată, unde avea să fie o foamete a cuvântului lui Dumnezeu. Împlinindu-se adeseori profețiile atât în mod literal cât și simbolic, aceasta se referă deasemenea la strâmtorarea împresurării Ierusalimului literal, și la lipsa literală de hrană pentru creștinătate în timp de turburare, cu costul scump al traiului, cu dictatori, rechizii și cartele de alimente.—Lev. 26:26.

4:17. Căci vor duce lipsă de pâine și de apă; și vor căuta unul la altul cu înfiorare, și vor peri prin fără-de-legea lor.—Precum un popor cu hrană în

cantitate de istovire slăbește și moare, astfel mor creștinii spiritualicește cu dieta ce li se dă de preoți sau de cler.

EZEKIEL 5.

NENOROCIREA PĂRULUI DESPĂRȚIT

5:1. Și tu, fiul omului, ia-ți un cuțit ascutit, briciu de bărbier să-ți iei, și tiece-ți-l pe cap și pe barbă; și ia-ți o cumpănă cu talgere, și împarte parul.—

Aceasta trebuia să se întâmple „după zilele împresurării” Ierusalimului, sau în* antitip, după împresurarea papizmului și a protestan-tizmului ce se va sfârși cu căderea complectă a Babilonu-lui religios. Ea a avut o îndeplinire literală în 606 a. Chr., și trebuie să aibă o îndeplinire literală și simbolică în și după 1918. Ea descrie mai multe feluri de tulburări asupra creștinătății, și cauzele ce o provoacă. Raderea capului reprezintă întristarea creștinătății, și cauzele ce o provoacă. (Isa. 3:17, 20, 24; Ier. 7:29) Raderea bărbii era o parte din tratamentul ceremonial al unui lepros (Lev. 14:8, 9), și înseamnă că după 1918 creștinătatea va fi tratată de justiția emdă ca un lepros moral, mânjit cu fărâdelegi fără leac și perversitate, cari, în fața predicării necurmăte a Evangheliei, au provocat războiul recent. Ezek. 5:2, 12, 16, 17 se referă la trăsăturile distrugerii Ierusalimului literal în 606 a. Chr. și 70-73 d. Chr. și a Creștinătății, începând cu 1914. Fiindcă în versul 12 a treia parte din oameni aveau să sufere moarte sau întristare, părul din versurile 1, 2 și 3 arată pe poporul din !e-rusalra—în antitip creștinătatea. În cazul lui Samson părul înfățișează putere; iar aici părul tăiat înseamnă că poporul care are puterea creștinismului va fi tăiat în periodul scurt însă teribil, începând cu 1918. A treia parte este „arsă cu foc în mijlocul cetății.” Focul simbolizează nimicire. O mare parte din aderenții eclesiasticismului vor muri de ciumă și foamete literală, dar mai cu seamă spirituală. (Deut. 32:24) În cap. 5:16, 17 sunt înfățișate săgețile cele rele ale foametei. Toiagul e pentru răzimiră omului; toiagul pâinii este ajuorul de hrană al creștinătății. În 1916 era deja o împușinare de recoltă cu 25 la sută, prevestind vremuri și mai grele pentru viitor. Fearele rele, din versul 18, trimise asupra creștinătății, sunt guvernele crude „creștinești” ale lumii (Deut. 32:24), cari prin o nemaiauzită barbarie au răpit milioane de vieți în război, pricinuind o vărsare de sânge fără asemănare în istorie.

5:2. O treime să o arzi în foc în mijlocul cetății, când se vor împlini zilele împresurării, și o treime să o iei, și să o tai cu cuțitul împrejur; și o treime să o împrăști în vânt: și eu voi scoate după ea sabie.—A treia parte a părului avea să fie nimicită de cuțit. (Vezi 5:12) Aceasta repre-jt zintă pe poporul

care nu e în mod hotărât nici pentru ecle-ziasticism nici sub el, ci asociat cu el, favorizându-l, și trăgând beneficii din el. Aceștia au să fie nimiciți prin sabia scoasă pentru distrugerea vieții în timpul de tulbu- rare. O bună parte dintre oameni vor fi despărțiți prin vân- turile războiului și revoltei asupra bisericității. Aceștia au fost legați de biserică, au simpatizat-o și au tras foloase materiale și sinistre după dânsa. Clasa aceasta va fi implicată în vărsarea de sânge a „marei turburări.”—Mat. ,24:21; Apoc. 7:14.

5:3, 4. Și să iei puțini peri, și leagă-i la poalele tale. Atuncea din aceștia să mai iei, să-i arunci în mijlocul focului, și să-i arzi cu foc; va eși din ei foc în toată casa lui Israil.—A lega la poale este un semn de strânsă asociațiune. Puțini din aderenții bisericii nominale se vor afilia eu cei ce cred în adevărul prezent, însă atât de pătrunzătoare vor fi împreunările periodului de turburare încât nimenea care nu va fi cu inima „în adevărul de față” (2 Pet. 1 :12), nu va fi în stare să rămână sub ocrotirea ce umbrește poporul lui Dumnezeu. Acești puțini vor fi despărțiți, și la urmă vor fi cuprinși în nimicirea tuturor susținătorilor ipocriți ai bisericității și -a celor ce trag folos din ea. Nici unul nu va scăpa; ea va fi asupra „întregii case a lui Israil.” Arderea Babilonului va fi grăbită prin aderenții descriși mai sus. După 1918 poporul ce susține biserica va înceta s-o mai susțină, va fi distrus **ca aderenți**, prin ciuma spirituală a greșelilor ce vor dăinui, și prin foametea Cuvântului lui Dumnezeu printre ei. Sabia Spiritului (Ef. 6:17), care este Cuvântul lui Dumnezeu, va fi învățată în mâinile celor ce cred în „adevărul de față” în așa fel încât îi va face pe susținătorii conștiincioși ai eclesiasticismului ca să înceteze de a-l mai susține.

5:5. Așa zice Iehova, Domnul: acesta este Ierusalimul; iacă 1-am pus în mijlocul popoarelor și țărilor din jurul lui.—Dumnezeu, prin înmulțirea cunoștinței, prin Renaștere, și prin puterea dinamică a credinței în Cuvântul lui Dumnezeu, a așezat creștinătatea pe o culme de putere în mijlocul popoarelor păgâne din lume.

5:6. Dară el răsculatu-s-a împotriva judecăților mele, cu mai rea înrăutățire decât a popoarelor, și împotriva așezămintelor mele mai mult decât țărilor din jurul său. Căci au lepădat judecățile mele și așezămintele mele; n-au umblat înfi-nsele.—Dumnezeu i.-a învățat pe creștini principiul dreptății și li-a dat legea sa, legea iubirei divine și a jert-firei de sine—„o nouă lege: ca să vă iubiți unii pe alții.” (Ioan 13:34) În proporție cu lumina mai mare a creștinilor față de păgâni, creștinii sunt cu mult mai păcătoși și asupra lor stă o răspundere mult mai grea; pentru că, având în- vătăturile, îndemnurile și pildele Bibliei, ei s-au lepădat de ele și n-au umblat într-însele.

5:7. De aceea, așa zice Iehova, Domnului: iacă, și eu sunt împotriva ta, și voia face judecăți în mijlocul tău, înaintea popoarelor.—Din pricina păcătuirii creștinătății în contra luminii, Dumnezeu este împotriva acestui sistem ce paradează sub numele lui Christos, și va face asupra lui o judecată groaznică și nemaipomenită, ca să așeze pildă veșnică popoarelor „necivilizate.”

5:9. Ți voi face aceea ce n-am mai făcut, și asemenea căruia nu voia mai face, pentru toate urâciunile tale.—Pedepsele vin din pricina legăturii nepermise a creștinătății cu puterile nesfinte ale lumii, dintre biserică și stat, care în Scriptură e numită „desfrânare” spirituală (Apoc. 17:2); păcătuirea ei cu băutura, vitiurile de tot felul și crimele; învățăturile ei diavolești (1 Tim. 4:1), ca de pildă chinul veșnic, nemurirea și treimea illogică; urâciunea pustiirii a liturghiei papale (Mat. 24:15); și farizeismul ei în fata măcelului încuviințat și consfințit de ea a milioanelor de oameni.

5:10, 11. Căci în tine părinții vor mânca pe fii lor; și fii vor mânca pe părinții lor: așa-ți voia face judecăți: și pe rămășița ta o voia împrăști în toate vânturile. De aceea, viu sunt, zice Iehova, Domnului; ca adevărat, fiindcă tu ai pângărit sanctuarul meu cu toți idolii tăi, și cu toate urâciunile tale; deci și eu te voia împutina, și ochiul meu nu te va cruța, nici nu mă voia îndura de tine.—Sanctuarul evresc sau templul tipifica clasa Sanctuarului creștin, biserica de pietre vii (1 Pet. 2:5), templul spiritului sfânt, (1 Cor. 3:16, 17) Adevărata Creștinătate, curată în-zilele apostolice, a fost pângărită (2 Chr. 36:14) cu pilde și învățături urâcioase lui Dumnezeu, până când ea astăzi se numește „desfrânata cea mare” [biserica apostată a Romei] și fiicele ei desfrânate [bisericele protestante]. (Apoc. 17:5) Dreptatea divină nu va cruța și nici nu va avea milă, până când creștinătatea nu va fi cercetată de tot sângele sutelor de milioane de victime din războaiele și persecuțiunile atâtor veacuri.

5:12, 13. O treime din tine va muri de ciumă, și va peri de foame în mijlocul tău; o treime va cădea de sabie în jurul tău; și o treime o voi împrăști în toate vânturile, și voi scoate sabia după ea. Așa se va împlini mânia mea, și voi odihni furia mea pe ei, și mă voia răzbuna: și vor cunoaște, că eu Iehova am zis aceasta în râvna mea.—Iov nădăjduia și aștepta un timp când mânia lui Dumnezeu va fi trecut. (Iov 14:13) Mânia lui Dumnezeu numai atunci se va opri pentru totdeauna când timpul teriblei strâmtorări va fi trecut. (Isa. 10:25) Dreptatea divină va fi întărită, se va repausa, după săvârșirea judecății de moarte, cu însoțirea boalei, durerii, lacrimilor și decăderii mentale, morale și fizice asupra neamului omenesc.

5:14-17. Când voi împlini mânia mea asupra lor,

te voi preface într-un deșert, și de ocară între popoarele din jurul tău, în ochii a tot trecătorul. Și pământul tău va ajunge de ocară și de batjocură, de învățătură și de groază popoarelor din jurul tău, când îți voi face judecăți în mânie și aprindere și în muștrarea furiei; Eu Dumnezeu am zis. Când voi trimite asupră-le săgețile cele rele ale foametei, cele stricătoare, pe cari le voi trimite, ca să vă nimicească, atun-cea voi grămădi foamea asupră-vă, și vă voi sfărâma toiagul pâinei. voi trimite asupră-vă foamete și fere rele. Cari te vor lipsi de copii; și ciumă și omorul vor trece prin tine; și voi aduce sabia asupră-ți; eu Iehova am zis.—Creștinătatea se va pustii prin războaie, revoluții, anarhie, foamete și ciumă (Luca 21:26), dintr-un capăt până la altul. Întâietatea ei laudată și invidiată va trece prin nimicirea datorită idealurilor ei greșite, schimbînduse într-o stare de nemângâere ce va aduce asuprăi ocara și badjocura păgînilor, și va fi pentru neamurile păgîne o pricină de groază și izvor de învățătură. Furia miniei lui Dumnezeu în contra ei se învederează din cuvintele: "în minie și aprindere și în muștrarea furiei.;

Biserica și lumea umblau odată departe și deosebit,
Pe a timpului țarmuri schimbători:
Lumea cânta un cântec amorțit
„Iar biserica un imn încântător.

Da--mi mâna vină cu mine", îi zice lumea îmbătată,
Umblă cu mine căci calea-i mai lată:
Dar Biserica își ascunde a ei frumoasa mână,
Si-i răspunde solemn: nu, că eu sunt vigină.

EZEKIEL 6.

SABIE-FOAMETE-CIUMĂ

6:1-4 Și a fost cuvântul Îni Dumnezeu către mine, zicând: Fiul omului, îndieaptă fata ta spre munții lui Isiael, și profetește asupră-le, și zi: munți ai lui Isiael, ascultați cuvântul lui Iehova, Domnului; așa zice Iehova, Domnului, către munți și către dealuri, către pârae și către văi: eacă, voi aduce asupră-vă sabia, și voi nimici înălțimile voastie. Și altarele voastie se vor pustii, și chipurile soarelui vostru se vor sfărâma; și voi face să cadă ucișii voștri înaintea idolilor voștri.—Capitolul acesta se referă la mânia divină după 1918, asupra guvernameu-telor, numite în mod simoblic „munți și dealuri”, și asupra râurilor, adică sectele sistemului nominal de religie falsă.

6:5-7. Și voi așterne cadavrele fiilor lui Israil înaintea idolilor lor; și voi împrăști oasele voastie

în jurul altarelor voastre. În toate locuințele voastre, cetățile vor ajunge deserturi, și înălțimile se voi pustii, așa că altaiele voastre se vor pustii, și se vor nimici, și idolii voștri se vor sfărâma, și vor înceta, și chipurile soarelui vostru se vor tăia, și făpturile mânelor voastre vor peri, și vor cădea în mijlocul vostru ucișii; și veți cunoaște, că eu sunt Iehova.—Toate bisericile de stat au să fie distruse, literal prin sabie, și prin adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, Sabia spiritului. (2 Regii 23:13-22) Pe vârfurile dealurilor și munților, adică guvernele, se află altarele, centrele de cult ale na-tiunilor. Se fac mari sacrificii din partea masselor pentru menținerea acestor altare.

PILDA DE „CREȘTINI” SCĂPAȚI

6:8. Dară voi lăsa o rămășiță, ca să scape unii dintre voi de sabie între popoare, când vă veți împărășia prin țări.—Păgânismul va fi locul cel mai sigur de pe pământ în timpul durerii de facere a Sionului!—Ier. 44:28.

6:9. Și acești scăpați ai voștri își voi aduce aminte de mine între popoarele, unde vor fi duși prinși. Căci frânge-vom inima lor cea desfrânată, care se abătea de la mine, și pe ochii lor, cari desfrânau dnpă idolii lor; și se vor desgusta de relele, câte au făcut în toate urâciunile lor.—Dumnezeu a rupt cu desăvârșire orice legătură cu bisericile ce „s-au abătut de la mine” atât cu inima cât și cu ochii.

6:10. Și vor cunoaște, că eu sunt Iehova, și că nu înza-dar am zis, că voi aduce asupra-le aceste rele.—După trecerea turburării supraviețuitorii vor avea una mie de ani pentru ca să recunoască mâna lui Dumnezeu.

6:11. Așa zice Iehova, Domnul: bate cu manele în coapse, și lovește cu piciorul tău, și zi: vai! pentru toate urâciunile cele cumplite ale casei lui Israel! Căci va cădea de sabie, de foamete și de ciumă.—Ținuta poporului adevărat al lui Dumnezeu, a „celor ce plâng în Sion” (Isa. 61:3), e o indignare dreaptă în contra urâciunilor creștinătății.

6:12. Cel ce va fi departe va muri de ciumă, și cel ce va fi aproape va cădea de sabie; și cel ce va fi cruțat și va fi împresurat va muri de foamete: așa voi împlini asupra-le furia mea.—Cu toate arătările judecatei dumnezești devotații misticului Babilon, „creștini” fărnici, nu se vor întoarce la Dumnezeu, ci închinându-se și slujind altarelor și idolilor lor, vor fi cuprinși de sabie literală, de foamete și de ciumă (Ier. 15:2), și de Sabia spiritului, prin istovire din lipsa Cuvântului lui Dumnezeu, și prin învățături otrăvitoare și omoritoare.

6:13. Și veți cunoaște, că eu sunt Iehova, când cei uciși dintre dânsi vor zăcea printre idolii lor în jurul altarelor acestora, pe tot dealul înalt și pe toate vârfurile munților, sub tot arborele verde, și sub tot stejarul tufos, locuri, unde aduceau

mirosuri plăcute tuturor idolilor lor.—În biserica romano și greco-catolică idolii, chipurile și icoanele sunt literale. Dar în toate aceste biserici mai sunt și alt soi de idoli—putere, prestigiu, stare socială, onoare clericală, aur, creștere lumească, ș. a. m. d. Precum în tipurile Tabernacolului un sacrificiu adus din inimă și bunăvoință cauza un „parfum dulce”- ce se înalțe lui Dumnezeu, tot astfel aceea? ceremonie sau serviciu ridică un parfum dulce idolilor creștinătății. „Arborii verzi” și „stejarii tufosi” au fost lucrurile favorite ale idolatriei (Ier. 2:20; Os. 4:13), și tipifi-cau proslăvirea popilor și a altor oameni însemnați.—Psalm 37:35.

6:14. Și voi mai întinde mâna mea asupra-le, și voi preface pământul lor într-un deșert, mai deșert decât deșertul Diblatai, în toate locuințele lor; și voi cunoaște, că eu sunt Iehova.—Creștinătatea are să fie prefăcută într-un deșert mai pustiu decât pustiu ce înconjoară Palestina, ștearsă pentru vecie de pe fața pământului, pentru ca să se facă cale nouă de lucruri a „lumei ce are să vie” (Evr. 2:5), „unde va locui dreptatea.”—2 Pet. 3:13.

EZEKIEL.7

ZORILE ZILEI RELE

7:1-6. Și a fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: si tu, fiul omului, ascultă-, așa zice Iehova Domnul, de pământul lui Isiael: Sfârșit! venit-a sfârșitul piește cele patru colturi ale țâiei. Acuma ve veni sfârșitul asupra-ți: voi timete asupra-ți mânia mea, și te voi judeca după urmările tale, și-ți voi răsplăti pentru toate urâciunile tale. Ochiul meu nu te va cruța, și nu mă voi îndura: ci-ți voi răsplăti pentru utmările tale, și urâciunile tale se vor vâdi în mijlocul tău; și veți cunoaște că eu sunt Iehova. Așa zice Iehova, Domnul: eacă răul! vine răul!—Capitolul 7 cuprinde ceea ce Ezekiel văzu în tip și ceea ce clasa lui fi Ezekiel vede acuma în antitip—nimicirea pământului sim-bolic [ordinea socială], și prin urmare și cauzele acestei-mântuirea rămășiței care va trece cu viață prin turburare în ordinea mai bună a lucrurilor noi; pângărirea și distrugerea „podoabei” lui Dumnezeu, a creștinătății, și apoi restrângerea și stârpirea stăpânire! rele. Misiunea Pastorului Russell, în mare parte a fost să previe creștinătatea de sfârșitul ce o amenință prin turburarea cea mare de la sfârșitul veacului. E vorba de judecata divină asupra popoarelor. Ei vor secera ceea ce au sămănat. În timpii trecuți Dumnezeu a trecut cu vederea nelegiuirile oamenilor (Fapte 17:30); însă acuma răul își va primi dreapta ras plată în mânia dreptății dumnezești de mult timp insultată și ocărită. Va fi perioada răului neamestecat asupra creștinătății, a cărei scop va fi să demonstreze și să aducă la cunoștința oamenilor că „Dumnezeul

tău domnește (Isa. 52:7) Atunci nu va mai fi chip de a scăpa de nimicire, cu toate că popoarele—precum e în cazurile Germaniei, aliații și Statele Unite—caută înzadar cu stăruința o cale oarecare ca să asigure pacea. Tvirburarea este datorită revărsatului zorilor Zilei lui Christos, a Mileniului. Aceasta e ziua răzbunării, care a început cu războiul mondial din 1914, și care va izbucni ca o furtună furioasă. Plângerile

4:18. 7:7-9. Nenorocirea vine asupra-ți, locuitor al țării! Vine timpul, s-apropie ziua învălmășagului, iar nu a strigării de bucurie pe munți! voi împlini mânia mea asupra ta; și te voi judeca dnpă urmările tale, și-ți voi răsplăti pentru toate urâciunile tale. Ochiul meu nu te va cruta, și nici nu mă voi îndura: după urmările tale îți voi răsplăti, și urâciunile tale se vor vădi în mijlocul tău; și veți cunoaște că eu sunt Iehova, care vă lovesc.—Cei cari vor suferi mai mult vor fi acei ce vor iubi mai mult cele lumești, locuitorii pământului și iubitorii pământului. Văile prăpăstioase ale munților vor fi pline de glasuri răsunătoare, de arbori ce vor cădea, de crepări de stânci, de lavine, de năruiri de pământ, de căderi de ape, sau de trăsnetele furtunilor ce au să vie. Popoarele pământului au trăit mai mult prin timpuri de războaie, răscoale, revoluții, foamete și ciumă. [A318] Toate acestea au trecut-, dar neliniștea de față, revoluțiile și anarhia ce amenință nu vor înceta, ci se vor lăți și vor crește până când această ordine de lucruri va fi complet și pe vecie nimicită.

7:10. Eacă, ziua, eacă vine! Nenorocirea ivește-se! Toiagul înflorește, sumetia odrăslește!—„Sumeția merge înaintea căderii.” (Prov. 16:18) Sumeția omenească [între kai-zeri, țari, cler, conducători de muncitori și capitaliști], a odrăzlit, a înflorit în fapte ce vor aduce distrugere. Toiagul este un simbol de autoritate. Autoritatea organizată este preschimbată din funcțiunea ei întocmită de Dumnezeu pentru a constrânge și pedepsi răul, fără-de-legea și crima într-o nemiloasă stăpânire a puterii și vărsării de sânge.

7:11. Silnicia a crescut în toeag al fărădelegei! Nu va rămânea nimic, nici din ei, nici din mulțimea lor, nici din sgomotul lor, și nici nu se va face plângere pentru ei.—Cei cari stăpânesc prin silnicie vor fi stârpiți cu totul de Pe pământ în timpul turburării, necinstiți și neplânși de nimeni (Ier. 16:4-6), blestămați fiind pentru răul ce l-au făcut. Clerul pentru care în trecut unii erau gata chiar să moară. care în mare parte poartă vina pentru războiul mondial și pentru ruina lumii, va deveni un obiect de ură a Poporului.

7:12. Vine timpul, apropie-să ziua! să nu se bucure cel ce cumpără țarina, și să nu plângă cel ce o vinde! Căci mânia vine preste toată, mulțimea lor.—Ceea ce experții militari din toate țările pregătesc lumii surprinde până și pe cei mai

neînfricați diplomați—nimicirea actualei ordine de lucruri e absolut sigură, nimeni nu va scăpa.

7:13. Căci cel ce vinde nu se va mai întoarce la țarina vândută, chiar de va fi între cei vii; căci visiunea este pentru toată mulțimea lor; nimenea nu se va mai întoarce, și nimenea care trăește în fărădelegea sa, nu se va întări.—„Acum fericim pe cei mândri, și făcăorii de -rele se înavușesc, și deși blastarnă pe Dumnezeu, scapă... dar, eacă, vine ziua, care va arde ca un cuptor, și toți cei mândri și toți făcătorii de rele vor fi ca miriștea, ziua ce vine fi va aprinde... Și vă veți întoarce și veți vedea, ce deosebire este între cel drept și cel nelegiuit, între cel ce servește lui Dumnezeu și cel ce nu-i servește.” (Mal. 3:15, 18; 4:1) Aceasta arată tânjirea și eventuala încetare bruscă a afacerilor (Isa. 33:8) În mod simbolic înfățișează încetarea clerului de a mai „vinde” religie falsă, iar poporul de a mai cumpăra. „Succesul constă în a ști cum să fii în mod discret necinstit”, este acuma o regulă obștească obicinuită, însă se apropie timpul când obiceiurile și învățăturile nedrepte nu vor mai aduce nici un câștig sau folos.

7:14. Ei sună din trâmbiță și toate se gâtesc; dară nimenea nu se va duce la luptă; căci mânia mea vine preste toată mulțimea lor.—Sunt și alte trâmbițe afară de trâmbițele adevărului. Eroarea își are vestea ei de trâmbiță. Ecclesiasticismul, capitalismul și guvernele, toate au sunat trâmbița „dreptului divin al regilor”, al magnaților și a clerului, trâmbița evanghelii false a îmbunătățirii civile și a pregătirilor războinice. Capii muncitorimei și-au strâns rândurile îndemnând pe popor ca să lupte pentru uniunile lor. Vești de trâmbiță vor soma încă pe popoarele lumii și la alte măceluri. Însă turburarea va fi atât de furioasă și de sfâșietoare încât nimenea nu va mai avea poftă și duh într-însul ca să răspundă.

7:15. Afară va fi sabie, și înlăuntrul ciumă și foamete; cel ce va fi la câmp va muri de sabie: iar pe cel din cetate îl vor mânca foametea și ciuma.—Oamenii lumești cari îngroașă rândurile creștinătății, vor fi vâriți pe neașteptate în lupta activă a timpului de turburare și vor peri. (Deut. 32:25; Ier. 14:18) Cei din cetate îi înfățișează pe creștinii mărturisitori, dar falși—membri diferitelor biserici.

7:16. Și fugarii lor deși vor scăpa, dară vor fi pe munți, ca porumbii văilor, toți vaitând-se fiecare pentru fără-de-legea sa.—Vor fi și supraviețuitori ai timpului de strâmtorare cari vor trăi și vor ajunge să vadă cu ochii Mileniul. Aceștia vor fi mai ales dintre cei cu firea blândă de porumb. Porumbul are un glas jalnic. Clasa aceasta își va da seamă de fără-de-legea sa, se va pocăi și va cere iertare și mântuire.—E231,

7:17. Toate manele vor slăbi, și toate gennnchile ca apa vor ajunge.—Mâinile simbolizează puterea. Popoarele creștinătății își vor cunoaște slăbiciunea lor. Desperarea situa-tiunii îl va slăbi și pe cel mai

tare.—Zef. 1:14; A315.

7:18. Cu saci se vor încinge, și groază îi va acoperi; ru-șine va fi pe toată fața, și pe toate capetele lor pleșuvie.—Plângându-și morții lor, mințile și inimele, oamenilor se vor răzvrăti de groaza nenorocirii lor. Toți vor cunoaște cu rușine că prin îmbătarea cu învățăturile amestecate ale Babilonului [papismul și protestantismul] (Apoc. 17:2) și-au adus năcaz și turburare asupra lor. În cazuri de durere evreii își râdeau capul.—Isa. 3:24.

7:19. Lepăda-vor pe uliți argintul lor, și aurul lor ajnunge-va ca necurătenie; argintul și aurul lor nu va putea să-i scape în ziua mâniei lui Iehova; nu vor putea să sature sufletele lor, și nu vor putea să umple corpul lor; căci ele au fost cauza fără-de-legei lor.—Cu demonetizarea argintului, aurul a devenit un lucru necurat își pierde puterea sa de cumpărare. Toate formele de monedă, titluri, rente de stat și alte lucruri de valoare vor ajunge fără preț când gu-vernle se vor duce și când neamuri întregi vor muri de foame. [D45`` A fost și a îndeplinire literală a acestei Scripturi atunci când în Italia, în 1898 un morar a proslăvit pe Preacurata Măria în public pentru pâinea scumpă și a aruncat de fapt aur și argint [bani] unei mulțimi din ulițe, . pe care înzadar să străduia ca s-o împace. Ei îi cereau viața și i-au luat-o.—Z- 98-331.

7:20. Și această podoabă frumoasă a lor prefăcăto-au sumeție, și făcăto-au din ea chipurile urâciunilor lor și idolilor lor; de aceea și eu o voi face să ajungă în ne curățenie pentru ei.—„Ierusalimul este o cunună măreață și o diademă regească." (Isa. 62:3) Creștinătatea, embryo-nicul regat al lui Dumnezeu, a fost la început, în vârsta apostolică a bisericii, „podoaba Sa." Chipuri literale erau așezate și ascunse de evrei în locuri secrete, și până în ziua de astăzi ele sunt proslăvite de închinătorii și adoratorii papismului. Păpiștii și protestanții se închină la fel chipurilor puterii lumeste, bogăției, afiliațiunei bisericii cu statul, domniei clerului, chinului veșnic, nemuririi ome-neși și trinității, și cu toții sunt la fel de urâcioși înaintea unui Dumnezeu care vrea răul celor răi și blestemați. Podoaba actuală a lui Dumnezeu, juvaerul său, diadema sa, este biserica adevărată, compusă în cea mai mare parte din cei săraci, dar bogați în credință (Iac. 2:5)—din elementul reformat care de la 1878 s-a îndepărtat de eclesias-ticism și a intrat în legături strânse cu adevăratul Dumnezeu.

7:21. Și o voi da în mâna străinilor spre răpire, și spre pradă nelegiuitorilor pământului; și o voi profana.—Juvaerul nominal, fals sau imitat, este bisericitatea, adecă acera care pretind a fi creștini și participă la anumite forme și ceremonii bisericești, dar încolo e numai fătărism și bat jocurire de Dumnezeu. Toate aceste „juvaere" sau creștini falși pe care Sf. Ioan îi numește „păsărele necurate", sunt

prada ușoară a clericalismului iubitor de onoare și care de multe ori este mai lumesc decât aderenții săi.

7:22. Și voi întoarce fata mea de la dânșii; și prădătorii voi profana sanctuarul meu; vor intra într-însul și-l voi profana.—Sanctuarul este starea de consacrare, pe care un cler apostat îl profanează prin învăături, sfaturi și îndemnuri greșite și anume, că bravura în război, suferința în tranșee până la moarte, pentru o ordine de lucruri ce cade (Hab. 2:13), câștigă un pașaport sigur la cer—loc ce se câștigă numai prin cucernicie față de Cuvântul lui Dumnezeu și numai prin concepere și umblare după spirit. „Eu sunt ușa. Cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe de altă parte, acela fur este și tâlhar."—Ioan 10:1.

7:23. Fă lanț; căci pământul este plin de vină de sânge, și cetatea este plină de silnicie.—Legati-vă, uniți-vă, lăsați clerul așezat de Dumnezeu [?!] și guvernameutele pe care el le garantează, să facă cauză comună. [D550] Creștinătatea este plină de fără-de-legile cele mai crude ale celui mai barbar război ce s-a cunoscut vreodată. Cetate simbolizează un guvernământ.

7:24. De aceea voi aduce popoarele cele mai rele, și vor stârpi casele lor; și voi face să înceteze sametia celor pu-ternici, și sfințele lor locuri vor fi piofanate.—Macaulay, istoricul englez, zicea despre America că e destinată să fie distrusă de Hunii și Vandalii săi proprii, de elementele neasimilate și necivilizate, și mai ales de la orașe. În adevăr va veni un timp când masele anarhiste vor trăi în casele luxoase a celor ce până astăzi erau cei mai de frunte aristocrați, magnați, etc. [Cartea aceasta a fost scrisă în primele 6 luni ale anului 1917. Cele spuse mai sus și-au avut în parte împlinirea, ca în Rusia, etc.] Desvoltarea puterii și măririi celui tare, a lui Satan, pretinsul dumnezeu al chinului veșnic și al închinătorilor de demoni, din creștinătate, va înceta. De fapt, bisericile, societățile Y. M. C. A. mănăstirile și convențiile, ținute de sfinte, vor fi profanate de nelegiuiri. [Cum s-a întâmplat în decursul războiului că le-au folosit de grajduri la cai.]

7:25. Nimicirea vine! Voi căuta pace, dară na va fi.—Nu va fi pace nici cu Dumnezeu, și nici între elementele în luptă ale societății.

7:26. Nenorocire peste nenorocire va veni, și știre peste știre va fi; atunce voi cere visiune de la piofet; dară pe-rită va fi legea de la preot, și sfatul de la cei bătrâni.—Adică „nenorocire după nenorocire" va cădea asupra treburilor creștinătății. (Ier. 4:20) Poporul, sălbatec și ieșit din fire, va încerca să obție de la cler o cauză pentru olo-caustul mondial; însă legea adevărată, Cuvântul lui Dumnezeu, va fi pe atunci îndepărtată de la preotimea cea învățată de azi și de la doctorii și teologii politicei bisericești, a căror planuri constau în a storce parale cât mai multe. Cei bătrâni, „reverenții", profesorii

din universități și seminare împreună cu toți învățații nu vor putea da nici un sfat pentru preîntâmpinarea crizei.—Isa. 29:9-14.

7:27. Regele va jeli, și mai marele se va îmbrăca cu plân-gere și mâinele poporului țarei se vor înțepeni. După armările lor le voi face, și după judecățile lor îi voi judeca; și vor cunoaște că ea sunt Iehova.—Satan va jeli căderea puterii sale, precum vor face și capii guvernelor sălbatice și bestiale de sub controlul său.(Mat. 4:8,9) Reprezentantul de căpetenie al lui Satan printre oameni, "cel înălțat", sau prințul, este papa; și el dinpreună cu prinții săi, cu cardinalii, arhiepiscopii, episcopii, preoții și clerul său, vor avea parte de plîngerea care se va datori numai lucrării și umblării lor.

"Tu slabule în credință, de ce ai frică?
Cînd înaintea-Mi furtuna-i o nuimică,
Au n-am putut
Eu valuri îndîrjite să alin?
Pășește! Eu te țin,
Și-atunci, de ce ți-e frică?"

EZEKIEL 8.

MOLOCH, DIVINITATEA CHINUITOARE

8:1. Și în anul al șaselea, în a cincea zi a luni a șasa, pecînd ședeam în casa mea, și bătrînii lui Iuda ședeau înaintea mea, mîna lui Iehova, Domnului, căzut-a acolo peste mine.—Capitolele 8 până la 24 urmează cu expunerea păcatelor Ierusalimului, a creștinătății, și pedepsirea divină ce i se va da. Capitolul 8 se referă literal la templu și la pângărirea lui prin așezarea idolului Baal la ușa aproape de Altarul de aramă, prin profanarea interiorului sau cu simboluri de păgânism egiptean, și prin introducerea închinărilor păgâne în lăuntru templului. Aceasta tipi-fică starea templului spiritual a lui Dumnezeu, „care templu sunteți voi”, biserica lui Dumnezeu, la început curată și sfântă, însă profanată de cler cu obiceiuri păgânești. Tipul acesta se referă înapoi la 2 Cronici 33:1-9, când regele Mânase a așezat cultul păgănesc în întreaga Palestina, punând un chip cioplit în templul lui Solomon și „ademeni pe Iuda și pe locuitorii Ierusalimului, așa că făceau mai rău decât popoarele, pe cari le nimicise Domnul de dinaintea fiilor lui Israel.” Aceasta avu drept rezultat înfrîngerea lui Mânase din partea asirienilor. Numele Mânase înseamnă „pricinuind uitare.” El tipifică pe Satan, dumnezeul lumii acesteia, care prin înșelăciunile sale i-a făcut pe creștinii mărturisii să uite de Dumnezeu. Principalul „înger de lumină” al lui Satan este papa de la Roma, în chip abil ajutat să ție poporul în întunecime de către cardinali, episcopi, preoți, călugări și surorile Romei apostată, și din partea episcopilor și popilor unui protestantism apostat. Aceștia împiedecă

„poporul lor” de la studiul real al Bibliei, și-i încurajează la uitare de Dumnezeu-datoriile lor individuale față de Dumnezeu, față de Cuvîntul lui Dumnezeu, de tovarășii creștini și de lume despre care să vorbește aci este casa fiiască, con-sacrații lui Dumnezeu. Bătrînii,, aleși de popor, reprezentau poporul. Clerul protestant stătu neînterupt înaintea îngrijitorului Domnului, și mereu i-a cetit discursurile prin ziare și alte tractate, foi, cărți și broșuri; dar n-a voit să știe de vestea ce i-a adus, ci se lepădă de el și de adevărurile pe cari le așeza înaintea lui limpede și cât s-a putut de gentil.

8:2, 3. Și am văzut, și iacă un chip, ca asemănarea fo cului! De la asemănarea cospelor lui în jos era foc; și de la cospelor lui în sus era ca privirea luminei, ca coloarea aurului. Și a întins chipul unei mîni, și m-a apucat de zulufii capului meu, și ridicându-mă spiritul între pămînt și cer, adusum-a în visinnile lui Dumnezeu la Ierusalim, la ușa porței de din lăuntru, ce caută spre miază-noapte, unde era scaunul idolului gelosiei, care întărâtă la gelosie.—Prin iluminarea Spiritului sfânt, clasa lui Ezekiel este acum ridicată cu mintea la stările stăpînirii spirituale, pentru ca să. deosebească însemnătatea răului făcut de Satan și de cler. Ei sunt răpiți spiritual în antitipicul Ierusalim, pentru a observa toate șiretenile preoților. Ei sunt duși la ușa porții de dinlăuntru, poarta altarului dintre curtea poporului și curtea preoților [aceas ca și curtea Tabernacolului.] Ei sunt duși în antitipicul templu, în biserica lui Dumnezeu, la poporul Domnului.—„Voi sunteți templul lui Dumnezeu.” (1 Cor. 3:16) „Eu sunt ușa.” (Ioan 10:9) Ușa înfățișează pe Christos prin care trebuie să treacă toți cei ce intră. Nordul simbolizează scaunul guvernământului divin, faza spirituală a regatului ceresc. (Isa. 14:13) Ușa, Christos, privește și tinde către cele spirituale. Ceice intră prin Christos trebuie să privească drept înainte, de la starea de credință la cea de deplină consacrare, starea conceperii de spirit. În ușa, în locul adevărat al lui Christos, Mânase, tipul diavolului, și un cler apostat au așezat un idol, un chip al diavolului însuș. Cei cari intrau mai târziu în curte să închinau chipului, tipificând că toți cei ce au intrat în, biserică, în starea de credință, sub stăpînirea clerului, trebuiau să dea onoare lui Satan, a cărui scaun de putere principală este la Roma, și a cărui influență se răspîndește pretutindena unde se găsește clasa clericală.

Cuvîntul „Baal” înseamnă „Domn.” Clerul s-a Pus singur ca stăpîn peste moștenirea lui Dumnezeu (1 Pet.5:3), biserica. Prin sucirea înțelesului vădit al expunerilor literale ale Bibliei, ei au pus în locul lui Dumnezeu zeitatea diavolului. Acest Dumnezeu al Papismului și Protestantismului nu este unul, ci trei; el aplică chinuri veșnice; harul său poate fi cumpărat cu bani; el locuiește în clădiri pămîntești (Faptele

7:48), cari îi sunt consacrate; el învață tocmai contrarul Cuvântului lui Dumnezeu—că cei morți sun mai vii după ce mor; el favorizează adulterul spiritual—uniunea bisericii cu guvernele acestei lumi; el susține mărirea clasei clericale. Dumnezeu clerului de sigur că nu e Tatăl ceresc, ci vechea zeitate, mucezeită de fără-de-legile veacurilor—Baal—însuș diavolul. Dumnezeu să aibă milă de cler, care s-a înșelat atâta vreme pe el singur și pe popor cu „chipul lor cioplit, lucrul propriilor lor mâini!” „Râvnesc cu râvnă mare.” (Zach. 1:14) „Eu Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos.” (Ex. 20:5) Mai trebuie oare să ne mirăm că literalul Baal tipic al evreilor și antitipicul dumnezeu de chinuri veșnice ale clerului, îl provoacă pe adevăratul Dumnezeu la răzbunare împotriva lor?

8:4. Și iacă, mărirea Dumnezeului lui Israel era acolo, ca în visinnea ce am văzut-o în vale.—Locul obicinuît al Luminii Șekina era în Sfânta Sfintelor între cherubimul de deasupra Propriitiitorului. Din această glorie ieșea din când în când foc ca fulgerul pentru ca să mistue și să nimicească pe cei vinovați și fără-de-lege. (Lev. 10:2) Aceasta prevestește rău devotaților dumnezeului chinului veșnic, când mărirea Domnului va începe să strălucească împotriva lor.—2 Tess. 2:8.

8:5, 6. Și zis-a către mine: Fini omului, ridică ochii tăi spre calea despre miază-noapte. Și am ridicat ochii mei spre calea dinspre miază-noapte, și în poarta altarului era idolul acesta al gelosiei la intrarea altarului. Atuncia zis-a către mine: Fiul omului, vezi tu ce fac acesia? Urâciunile cele mari, ce casa lui Israel, face acolo, ca să mă depărteze de sanctuarul meu? Dară urâciuni și mai mari vei vedea.—Nu e nevoie a cauza departe după urâciuni cftnd o astfel de urâciune s-a așezat de „copii nerușinați” tocmai la ușa bisericii.

8:7. Și m-au adus în poarta curței, și am văzut, și iacă, gaură în perete!—În templul lui Solomon curtea preoți-or nu era înconjurată de un simplu zid, ci de un șir de odăi sau camere unde stăteau preoții și Leviți! Golul din zid era o deschizătură sau o fereastră a uneia din camere.

8:8. Și zis-a către mine: Fiul omului, sapă în perete: și am săpat în perete, și iacă o ușă.—Acest zid era zidul ascunderii și înșelărei, cu ajutorul căruia obiceiurile și credințele păgânești, ale diferitelor clase de creștini mărturisiți erau ascunse de publicitate și de judecata următoare a poporului. Puțin se știa ceea ce se face după aceste uși și ceea ce să înfățișa prin deschizătura mică din zid. A găuri perețele și a arunca lumină, asupra acestor lucruri ascunse este treaba și misiunea clasei lui Ezekiel. A sosit timpul judecății, iar ceea ce s-a făcut în cameră, într-ascuns, să fie vestit de pe coperișurile caselor. (Luca 12:5) Fiind odată zidul de taină găurit, ușa tainică este deschisă și se poate vedea tot ce se

petrece.

8:9. Și zis-a către mine: intră, și vezi urâciunile cele cumplite ce aceștia fac aicea.—Curtea tipică starea de credință. Camerele înconjurau curtea. Ele simbolizează starea acelor cari mărturisesc credință și îndreptare, dar ale căror vieți și credințe să contrazic cu mărturisirile lor.

8:10. Și am intrat și am văzut: și iacă, toate chipurile de târătoare și de animale urâcioase, și toți idoli casei lui Israel erau săpați pe pereți de jur împrejur.—La Egipteni zugrăvirile artistice de animale aveau o însemnătate religioasă. Toate soiurile de viețuitoare erauenerate. Cel mai însemnat dintre acestea era taurul Apis, care simbolizează viața și în deoseb puterea procreerii. Devotații antitipici nu sunt niciodată mai fericiți ca atunci când dau viață unei noi odrasle spirituală. Copii astfel procreați sunt cea mai mare parte. Puțini din ei arată o viață care rezultă din consacrare pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Atât clerul cât și proselitul lor puțin le pasă de creștinii concepuți de Cuvântul lui Dumnezeu și fac puțin pentru ca să-i ajute să crească în Christos. Dacă și cresc—care rareori să întâmplă—ei cresc numai bastarzi, întocmai precum serviciul unei astfel de închinăciuni nu putea fi condus decât de preoți regulați egipteni, tot astfel și antitipul acestora, nu putea fi îndeplinit decât de clasa clerului pe care și-i fabrică fiecare guvernământ lumesc (Egiptul)—sau cei însărcinați de ei să-i fabrice. Printre chipurile târătoare, lucruri de venerare, era și „musca”—evangelistul. (Apoc. 16:2) Prințul muștelor era Belzebub. Muștele se nasc și viețuiesc din „bălegarul decretaliilor papale” și din alte „tradițiuni ome-ești.” Ele nu se prea înaltă de la pământ ci se învârt în straturile mai joase ale aerului—în.ecclesiasticism. Ele înțepă și chinuesc atât pe oamenii lumești cât și pe poporul Domnului, dupăcum să întâmplă cu plaga muștelor din Egipt, și sunt deosebit de stăruitoare înainte de venirea unei ploii—o revărsare de adevăr. Aceștia, ca și toți lucrătorii încuviințați ai clerului, sunt respectați și venerați de națiunile creștinătății. Alte chipuri de țărătoare ce sboară înseamnă credințe și obiceiuri înjosite și oprite, atrăgătoare, îmbrăcate cu masca religiunii, sub auspiciile bisericii, .tipi-ficate de zborul lor prin aer. Însă ele nu plac lui Dumnezeu și năzuesc înspre moarte.

8:11. Și stăteau înaintea lor șaptezeci bărbați din bătrânii casei lui Israel, iar în mijlocul lor sta laazania, fiul lui Șafan; și ținea fiecare în mâna sa tămâiatoarea sa; și se sui în sus un nor des de tămâie.—Cei ce se închinau chipurilor zugrăvite erau mai marii, sau bătrânii, aleși de întreg poporul Ierusalimului și reprezentându-l pe acesta, laazania era Levit, tipic credinciosului în Christos. Cuvântul Șafan înseamnă „șiret”, și insuflă șiretenia aderenților de credințe greșite. laazania înseamnă „Dumnezeu

ascultă", și înseamnă că orice ar zice „creștinii” păcătoși, Dumnezeu îi aude și-i ține în socoteală. Tămâietoarea se întrebuița pentru că să se ducă focul în care să ardea tămâia. (Apoc. 8:3) Ea tipifică purtarea grelelor încercări însemnate prin foc. Susținătorii eroarei sufăr pentru ea, după cum poporul adevărului suferă pentru adevăr. Tămâia tipifică eforturile cele mai bune ale inimii, cari aici în anti-tip sunt așezate într-un mod orb în serviciul lui Satan, după cum Saul (Pavel) și le întrebuița pe ale sale pentru prigonirea creștinilor. (Faptele 22:3, 4) Adezeori neghina este mai devotată eroarelor ei, decât poporul lui Dumnezeu adevărului. „Pentru că fii acestui veac sunt față de neamul lor însuș mai cuminte decât fii luminei.” (Luca 16:8) Era călcare de lege ca un evreu să ardă tămâie, decât conform serviciului regulat din templu. Tot astfel e urâciune înaintea Domnului, ca un creștin mărturisit să-și desfășure eforturile cele mai bune ale inimii sale în lucruri de nimica—servirea de Dumnezeu trebuie să fie conform Cuvântului său.

8:12. Și zis-a către mine: Fini omului, văzut-ai ce fac la întunec bătrânii casei lui Isiael, fiecare în camerele chi-purilor lor? Căci zic: Iehova un ne vede; Iehova a părăsit țara.—Aceste abateri de la credința adevărată creștinească se făuresc și înfăptuiesc „la întunec.” (Ioan 3:19) Orice neghină, imitație de creștin, își are credințele și obiceiurile proprii în „camera închipuirii sale”—în mintea sa. Peri-trucă Dumnezeu știe să păstreze pe nedrepti spre a fi pedepsiți la zi de judecată (2 Pet. 2:9); acești neînțelepți se înșală pe sine, zicând că Atotvăzătorul nu vede. Cei ce nu sunt familiari cu Planul Divin al Vârștelor, văzând împrejurările crudului război cum să desfășoare în lucruri și mai rele, cred și să amăgesc pe ei și pe alții cu aceea că Dumnezeu a uitat de pământ.

Țara	Soțul-tată	Fiul	Femea
Asia		Decius	Cibele
	Boul înaripat		
Babilonia	Domnul Cerului		
Babilonia	Ninus	Tammuz	Regina Cerului
Chaldea	Bal		Istar
Chaldea	Cahna-Bel		
	(Cannibal)	Sămânța	
Chaldea	Moloch		Aștarot

8:13, 14. Și zis-a către mine: dară urâciuni și mai mari vei vedea că fac. Și m-a dns la intrarea porței casei lui Iehova, ce cântă spre miazănoapte, și iacă, acolo ședea femei ce plângeau pentru Tamuz.—Tamuz înseamnă „desăvârșit [tam] prin ardere [muz].” El era un zeu păgân a cărui moarte era plânsă de femei idolatre. Era zeul adorării focului, acelaș ca și Moloch, căruia i-se jertfeau copii yii. El tipifică pe dumezeul purgatorului și chimilui veșnic, care „desăvârșește” [după cum se presupune] prin „focurile purgatorului”. Femeile ce-l plâneau tipifică pe bisericile odinioară virgine [fecioare], care deplâng moartea. de la 1874 încoace apa adevărului a inundat atât Purgatorul cât și Iadul stingând focul din ele. Zeul focului • moare de foame din lipsă de serviciu. Adevărul a arătat oamenilor că așa zisul Iad și Purgator nu sunt decât o înșelătorie preotească cu scopuri bănești. Popii și toate sectele mai mici deplâng cu amar soarta zeului lor care le aduna bani. Este o unitate între religiunile păgânești și „creștinismul” apostat, care unitate le stampilează pe toate ca păgâne. Zeul de la început al păgânilor a fost Nimrod, „puternicul vânător” din Fac. 10:8-14, unde se povestește originea Babilonului și a Ninivei. Nimrod a îndepărtat oamenii de la adevărata credință a cuviosului Noe, cufun dându-i într-un mare desfrâu, abătându-i de la Dumnezeu. El era iubit de femei căzute. Din pricina înrăurire! cu fără-de-legile sale, Nimrod a fost osândit la moarte de sfatul judecătorilor; iar trupul său mort a fost tăiat în bucăți cari au fost trimise în toate părțile lumii locuite cu amenințarea morții pentru fiecare, care ar umbla pe căile sale. Nimrod luă de soție pe propria sa mamă, Semiramida, așa că deveni într-un sens oarecare propriul său tată și propriul său fiu. Aici trebuie să cuatăm începutul învățăturii Trinității.

Chaldea	Zoroastru	Sămânța focului	
China		Copilul	Madona
Egipt	Boul Apis		Vaca lui Ator
Egipt	Osiris	Horus	Isis
Anglia	Diavolul		
Grecia	Bacchus		Rea
Grecia	Capricornus		Astarte
Grecia	Kissoa		Mama zeilor
Grecia	Kronos		Afrodita

Grecia	Orion	Babe	Ceres
Grecia	Saturn		Venus
Grecia		Plutus	Irene
India	Vișnu	Christina	
India		Tsi	Eswara
Italia	Papa		Fecioara Maria
Japonia Niniva Palestina	Nfimrod Baal	Copilul Nimrod	Madona Semiramis
Persia	Soarele		Luna
Persia	Dumnezeul- Soare		
Persia Filistia Roma Scandinavia Tibet	Dagon Jupiter Wodan	Copilul Jupiter Puer Tor Copilul	Madona Fortuna Frida Madona

Aceste apucături ale lui Nimrod au fost continuate în secret de Semiramida. Și pentru că se luase orice măsură de precauțiune, faptele isprăvite fură învăluite în taină. Faptele și persoanele erau semnalate în simboluri cunoscute numai celui inițiat. De aici își trag obârșia diferitele societăți secrete cu jurămintele lor de tăinuire, făcute cu sânge. Mazonaria, Jesuitismul, Francmazonismul, Francis-canizmul, Klu-Klux-Klan-izmul, Ordul Maltezilor și altele. Aceștia sunt direct coborîtori ai „misterelor” sensibilității păgâne, cu toții o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Pentru ași sprijini scopurile sale, Semiramida pretindea că Nim-rod, tatăl-fiu, s-a sculat din morți în chipul unui soare, care deveni astfel un obiect de închinăciune. Ea se înfățișa pe sine ca lună, care fu deasemeuea adorată. Aceasta fu Trinitatea de la început—Nimrod tatăl, Nimrod (sau Tammuzul) fiul, și Semiramida mama, puterea sau spiritul îndărătul totului. Popoarele, înmulțindu-se și împrăștiindu-se, luară cu ele această Trinitate păgânească care se vede pe la diferitele neamuri în tabloul parțial arătat mai sus.

Aceștia, sub inspirația directă a diavolului, așezară sămânța falșă a femeii—Nimrod, Tammuz, ș.- a. m. d.—în locul adevăratei Semine, iar pe Dumnezeu îl puseră la o parte, mai târziu dinapoi în umbră și în

sfârșit afară de tot. Diavolul, prin Papa de la Roma, a pus în locul simplității adevăratului creștinism chipuri de păgânism. Cardinalul Newman zice: „Aceste lucruri sunt adevărate instrumente și accesorii ale închinăciune! drăcești”, dar consfințite prin Introducerea și primirea lor în biserică.” Catolicismul papal este o religiune păgânească. Protestantismul se închină lui Moloch, zeul focului, lui Tammuz, zeitatea chinului, pe care papii, cardinalii, episcopii, preoții, clerul și mirenii îl onorează la un loc, lăsându-se amăgiți, că ei venerază pe Dumnezeu cel adevărat, pe adevăratul Dumnezeu al Bibliei. Totuș, fără să știe, „ei se închină demonilor.”—I Cor. 10:20.

8:15, 16. Și zis-a către mine: văzut-ai, fiul omului? dată urâciuni și mai mari decât aceste vei vedea. Și m-a dns în curtea cea dinlăuntru a casei lui Iehova: și iacă, în ușa templului lui Iehova, între portic și altar, ca la douăzeci și cinci de bărbați, cu dosurile lor spre templul lui Iehova, și cu fețele lor spre răsărit; se închinau soarelui spre răsărit. Oamenii aceștia erau adunați chiar în curte (I Regi 6:36), în fața jertfei de sânge. Numai preoții și Leviții aveau voie să stea în curte. Ei tipificau pe credincioși și pe creștinii concepuți de spirit. Ei erau împărțiți în douăzeci și cinci de camere sau secțiuni și serveau schimbându-se pe rând. Ei tipifică împărțirea

Creștinătății în cele douăzeci și cinci de secte principale. În Statele Unite acestea sunt: adventiștii, baptiștii, frații [Duncards], catolicii, bisericile creștine ale lui Christos cel învățat, bisericile lui Dumnezeu, con-gregaționaliștii, învățăceii lui Christos, evangheliștii, prietenii, protestanții evanghelici germani, sinodul evanghelic german, sfinții zilei din urmă, lutheranii, evanghelicii scandinaviani, meuniștii, moravianii, methodiștii, pentecostalii, presbiterianii, episcopalii protestanți, reformații, armata mînuirii și frații uniți. Ei sunt cu dosurile lor întoarse către templul lui Dumnezeu (Ier. 2:27); ei tratează mica ceată a adevăraților sfinți ai lui Dumnezeu și bogată în credință, „templul”, cu dispreț și batjocură, întoarcerea dosului este o mare insultă. Fețele lor sunt întoarse spre răsărit. (Ier. 8:2) Toate aceste secte se închină zeului focului, adică soarelui, zeul păgănesc, a cărui identitate cu păgânismul se arată mai sus.

8:17. Și zis-a către mine: văzut-ai, fiul omului? Au mic este acesta pentru casa lui Iuda, ca să facă urâciunile, ce aceștia fac aicea? Umplând de silnicie toată țara, și tot mai mult mîniându-mă; și iacă ei pun în nările lor ramură sfântă.—Atât de cu ușurință privesc babilonenii moderni, bisericoșii apostatați, credințele lor urâcioase, încât nici nu vreau să știe și nici barem cel puțin să audă despre adevărul lui Dumnezeu și despre planul său divn, al vârstelor. Biserica—clerul și aderenții lui—au fost acera care au adus războiul mondial. Ei ar fi putut să stea ca o stâncă pentru Pace; însă clerul, cu îndemnări diavolești, era pentru război și predica mai mult omorul decât evanghelia iubirii lui Christos. Judecata lui Dumnezeu le-a hotărît însă soarta, și în scurt timp îi va înghiți în cutremurul d,e pământ și focul timpului de tulburare. Partea din urmă a versetului ar trebui să se citească: „Fum sunt .aceștia pentru nările Mele.”—Isa. 65:5.

8:18. De aceea și eu voi lucra cu furie; ochiul meu nu-i va cruța, nici nu mă voi îndura; și când vor striga în auzul meu cu voce tare, nu-i voi asculta. -Furia "creștinilor" din războaiele sălbatice ce le poartă se va întoarce asupra lor în revoluția și anarhia ce va urma. Când, după război, se va arăta timpul adevărat de tulburare. Atunci creștinătatea își va da seama de groaznicul adevăr, care nu va fi altceva decât osînda dreptății Dumnezești--și se va ruga din răspuțeri lui Dumnezeu. Cei ce se vor ruga nu vor putea primi un răspuns favorabil (Prov. 1:28) pînă cînd "marea strîmtorare (Apoc. 7:14) își va fi sfîrșit opera de "a răni ca apoi să vindece."--Osea 6:1. Despretuită-n lume, necinstită E ea, și judecată drept gunoi, Pe-al ei Domn pămîntul îl evită, Cu el împarte soartă și nevoi.

OMUL CU CĂLĂMARA DE SCRITOR

9:1. Și a strigat în auzul meu cu voce tare, zicând: să-se apiopie supraveghetorii cetății, fiecăie cu arma sa de stri-căciune în mîna sa.—Capitolul 9 descrie măcelărirea idolatrilor din Ierusalim. El tipifică măcelăria literală a idolatrilor spirituali ai creștinătății în timpul tulburării, și deasemeua nimicirea lor ca neghină (Mat. 13:40), prin cuvîntul adevărului, care va descoperi starea lor adevărată și-i va face să înceteze de a mai pretinde că sunt creștini. Descrierea corespunde cu secerișul grăului și a neghinei prin secera adevărului (Apoc. 14:15), și arderea neghinei. Două sunt înțelesurile ce le găsim aci—unii cari au o însărcinare materială a creștinătății, iar alții cari au o însărcinare spirituală. [D527] Clasa dintâi cuprinde pe guvernatorii marilor popoare, iar clasa a doua pe membrele picioare ale Micei Turme (Luca 12:32), căreia i-să dau în grijă lucrurile lui Dumnezeu—„tot este al vostru" (1 Cor. 3:21); „îl va pune peste toată avuția sa" (Luca. 12:44), adevă să împartă la timp cuvenit adevărurile Bibliei. Prima clasă are ca armă armata și flota. A doua are sabia Spiritului, Cuvîntul lui Dumnezeu.

9:2. Și iacă, șase bărbați veniau de pe calea porței celei de sus, ce căută spre miazănoapte, avînd fiecăie în mîna sa arma sa de nimicire; și unnl din ei, om îmbrăcat în in, avea la coapsele sale o călămară de scriitor; și intrînd, a stătut aproape de altarul de aramă.—Cei șase cu arme pămîntești sunt guvernatorii celor șase națiuni mari—Rusia, Germania, Austria, Franța, Anglia și Italia. În chip sim-bolic cei șase cu Sabia Spiritului simbolizează pe clasa Ilie, șase, împreună cu al șaptelea, fac un număr complect. Aceștia primesc împuternicirea lor „de la miazănoapte", de la scaunul stăpînirii dumnezești, de la Dumnezeu în-suş. De fapt toți traducătorii și comentatorii Bibliei sunt de acord că cel care avea călămară de scriitor la coapse nu era unul din cei șase, ci un al șaptelea, îmbrăcat în haină de preot, sau ca învățat sau ca ofițer într-o armată, din Răsărit. Inul înseamnă dreptatea socotită a lui Christos. (Apoc. 19:8) Călămară scriitorului simbolizează că funcțiunea celui al șaptelea era ca să scrie. Dumnezeu îl arată astfel: Când **Societatea de Biblie și Tiactate Turnul de Vegheie** se afla în Allegheny, Pa., trebuia să se zugrăvească o Biblie deschisă pe una din ferestrele mari de la frontul birourilor. Un zugrav de firme, care nu era în adevăr, zugrăvi Biblia deschisă; și fără nici o povață de la cineva, din propria-i voință, el zugrăvi Biblia deschisă la capitolul 9 din Ezekiel. Omul în haina de in era servul Laodicean, paznicul credincios și înțelept al Domnului, Pastorul Russell. Pastorul Russell văzînd aceasta îngălbeni. Vederea lui Ezekiel a omului îmbrăcat în haină de in tipifică pe Pastorul Russell, care, mai târziu, s-a văzut că este antitipul acestui om—unul dintre cei mai rodnici scriitori ai vîrstei, și unicul ale cărui scrieri,

relativ în scurt timp, au umplut lumea cu veștile îmbucurătoare despre sosirea a doua a lui Christos. Cei șapte bărbați ce au statut lângă altarul de aramă—se răzima acolo, în legătură cu planul lui Dumnezeu, pe sacrificiul de răscumpărare, pentru ca să primească însărcinarea hotărâtă lor de Dumnezeu.

9:3. Atuncea mărirea Dumnezeului lui Israel se înalță deasupra cherubimului, deasupra căruia ea era cătră pragul casei.—Una din cele patru ființe este arătată aici ca „cherubim.” Aceasta era Dreptatea, gata să zdrobească ne-legiuiresle eclesiasticismului. Pragul casei se referă la ușa Sfintei, starea celor concepuți de spirit. „Spiritul mării și a lui Dumnezeu este asupra voastră.” (1 Pet.4:1-4) Vestea trebuia să răsună din partea poporului consacrat lui Dumnezeu în timpul secerișului vârstei evanghelice, începând de la 1878 înainte.

9:4. Și a zis Iehova cătră dânsul: treci prin cetate, prin Ierusalim, și ia semn pe frunțile bărbaților, cari gem și suspină pentru toate urâciunile, ce se fac în mijlocul lui.—Centrul creștinătății este în țările: Statele Unite, Canada, Marea Britanie, Franța, Germania, Rusia și Scandinavia. În sus și în jos călătorind și predicând timp de aproape patruzeci de ani, Pastorul Russell îndeplini porunca aceasta. Iar prin cărțile sale scrise și tipărite, prin tractate și gazete, tipărite în peste 30 de limbi și răspândite în zeci de milioane, el pătrunse în toate colțurile lumii. „Fă semn” înseamnă: „fă un „tav” pe frunțile bărbaților.” „Tav” era litera a douăzecișidouă din alfabetul evreesc, și în forma sa de la început era ca o cruce. Fruntea înseamnă intelectul. (Apoc. 7:3; 14:1) Marea operă a Pastorului Russell a fost să întipărească pentru todeauna în sufletele unor anumiți oameni adevărul despre Crucea lui Christos, marele sacrificiu a lui Christos, și partea bisericii în acesta. Era datoria învățatului sau a ofițerului unei armate din răsărit să-și însemneze oamenii săi, fie pentru a fi măcelăriți fie pentru ca să rămână neatinși. „Cei ce plâng în Sion” (Isa: 61:3) sunt cei credincioși din creștinătate, cari își dau seama de relele ce bântue creștinătatea, și poate chiar fără să priceapă cum. Toți aceștia trebuiau să fie însemnați pe frunțele lor cu cunoștința adevărului prezent.

9:5. Iar cătră ceilalți a zis în auzul meu: treceți în urma acestuia prin cetate, și loviți; să nu cruțe ochiul vostru, și nici să nu vă îndurați.—După ce scrierile Pastorului Russell au atins pe careva persoană atunci ceilalți membri din clasa lui Ilie, „poporul adevărului” se apropie de el cu Sabia Spiritului, adică cuvântul lui Dumnezeu pentru a-l omorî lumește și a-l captura pentru adevăr și Christps. Aceștia sunt „unora miros din moarte spre moarte, altora miros din viață spre viață.” (2 Cor. 2:14-16) Cei care nu cred adevărul de față devin și mai împietriți în rătăcirea lor. (2 Tes. 2:11) Vor fi

loviți de sabia spiritului, pentru a le zădărnici orice pretinderi de creștinism și pentru ai sili să-și ia locul de oameni lumești ce li se cuvine, și să fie distruși ca neghină. În „lucrarea aceasta excepțională” (Isa. 28:21) a lui Dumnezeu, Cuvântul său va lovi fără cruțare sau îndurare, în scopul separării popoarelor în două clase: în clasa care stă în adevărul de față Și aceea care stă în afară de el. Guvernatorii acestei vârste rele vor purta sabia fără milă de-alungul și de-alatul creștinătății.

9:6. Ucideți, până veți nimici pe bătrâni, tineri, fecioare, princi și femei; dară nu vă apropiați de tot omul, pe care este semnul; și începeți de la sanctuarul meu. Deci ei au mceput de la bărbații cei bătrâni, cari se aflau înaintea ca-sei—Aici se zugrăvește sălbătăcia revoluțiunilor și anarhiei ce vor urma marelui război. Deși să poate ca cei în adevărul prezent, cei consacrați sa fie martirizați, ei n-au de ce să se teamă, neputând fi vătămați de nici o armă de măcel. Speranța și comoara lor este în cer (Mat. 6:20), și nici o nenorocire pământească nu le poate strica ceva. Simbolic, sabia spiritului nu poate să-i atingă pe creștinii copti—„pe bărbați”—însă mulți sunt „tineri”, creștini nedesvoltati, ce n-au spiritul sfânt, aceștia vor cădea ca neghina, după cum se va întâmpla cu toți închinătorii de idoli ai creștinătății. Adevăratul necaz se va începe cu o izbucnire revoluționară și de anarhie în contra bisericii și a clerului (1 Pet. 4:17), ca fiind răspunzători pentru tulburare, din pricina că au îndemnat popoarele prin predici la război, în ciuda nenumăratelor Scripturi în contra luptei cu arme literale (Mat. 5:39, 44; Ioan 18:11; 2 Cor. 10:4), și a celor ce-i învățau să se iubească unii pe alții și să-și ierte greșelile (Luca 6:27-38), atât personale cât și naționale. (Rom. 12:17-21) Opera de nimicire prin sabia spiritului se va începe de la clasa sanctuarului, de la creștinii mărturisii, (1 Pet. 4:17). Se va începe cu „cei bătrâni”, prețișii reprezentanți ai poporului—clerul, doctorii în teologie, preoții, episcopii și alți eclesiastici.

9:7. Și le-a zis: necuiățiți casa, și umpleți curțile de oameni uciși: eșii și au eșit, și au ucis prin cetate.—Simbolicește casa lui Dumnezeu să necurăția prin prezenta unui cadavru. Templul, Corpul lui Christos, adevărata biserică, se murdărește prin înfățișarea în ea a unuia care a murit sufletește. Numai preoții și Levitii puteau intra în curtea preoților; și aceasta tipifică că multora cari mărturisesc că sunt creștini consacrați li se va zădărnici orice drept de a să numi urmașii lui Christos—și vor fi uciși din punct de vedere religios. Atât de mulți vor pierde astfel credința încât creștinătatea va fi ca o morgă, plină de ei. Literalmente sanctuariile și căile creștinătății vor fi pline de cei uciși în timpul grozavei strâmtorări.

9:8. Și când aceștia îi ucideau, rămânând eu

singur acolo, căzut-am pe fata mea, stigat-am, și am zis: Ah! Iehova, Doamne! vei stârpi oare pe toată rămășta lui Israel, vărsând mânia ta asupra Ierusalimului?—Atât de teribilă va fi măcelărirea încât să va crede că nimeni din creștinătate nu va mai scăpa cu viață; și de fapt: „dacă n-ar fi scurtate acele zile, n-ar scăpa nici un trup.”—Mat. 24:22.

9:9, 10. Și zis-a către mine: fără-de-legea casei Ini Israel și a lui Iuda este mare foarte, și țara este plină de sânge, și cetatea plină de nedreptate; căci ei zic: Iehova a părăsit țara, și Iehova nu vede nimic. De aceea ochinl meu nu-i va cruța, și nici nu mă voi îndura; ci voi răsplăti peste capurile lor urmările lor.—Posedând lumina evangheliei iubirii, atât catolicismul cât și protestantismul sunt și stau ca niște inculpați mizerabili înaintea lui Dumnezeu, iar asupra-le stă o răspundere pe care vor plăti-o scump. Prin războaiele sălbatice, și mai ales prin ultimul, creștină-atea a dovedit cu prisosință că creștinismul ei nu e decât o micuță convențională cu scopuri ascunse. Creștinătatea e plină de păcate. Distrugerea ei, pentruca apoi în locu-i să se stabilească adevărata ordine a dreptății și a împărăției lui Emanuel, este o necesitate pe care Dumnezeu o datorește fericirii neamului omenesc. Dar Dumnezeu, mare econom, a lăsat ordinea socială în seama distrugerii ei proprii.

9:11. Și iacă, bărbatul îmbrăcat în in, care purta călă-mara la coapsele sale, adus-a răspuns, zicând: făcut-am precum mi-ai ordonat.—Pastorul Russell și-a făcut cu credință datoria sa de a scrie și publica adevărul, întipărint „tav”-ul adevărului prezent—vestea zilei—în mintea celor concepuți de spirit. El muri în Octombrie 1916, și dincolo-de vâl, fără îndoială, el a raportat în fața lui Christos că și-a isprăvit lucrarea ce i s-a dat.

„Credincios să fii când ochi-ți lacrimi ar avea,
Credincios când paharul bucuriei s-ar umplea;
Credincios când Tatăl și-ar întoarce fața Sa,

Credincios când haru-i munca ti-ar încorona,
Credincios pân-la suflarea cea din urmă fii,
Mânile-ți până la moarte de cruce să le ții.”

EZEKIL 10

ÎNPRĂȘTIEREA CĂRBUNILOR DE FOC

10:1. Atunci am văzut, și iacă, pe bolta cea de pe capul cherubimilor se vedea deasupra lor ca o peatră de safir, și la plivire asemenea unui tron.—Versurile 1, 8-11, 12, 14-22 sunt explicate în capitoul 1. Repetiția simbolurilor Dreptății, înțelepciunii, Iubirii și Puterii lui Dumnezeu, a aripelor [Cuvântul lui Dumnezeu], a roților, și a luminei minunate, sunt asigurări că în opera de nimicire a creștinătății Tatăl cerească lucrează cu înțelepciune, dreptate și iubire și

în conformitate cu Cuvântul și planul său spre binele omenirii.—T125.

10:2. Și a vorbit bărbatul îmbrăcat în in, și i-a zis: intră între roțile de sub cherubimi, și umple-ți mâna cu cărbuni de ioc din mijlocul cherubimilor, și-i împrăștie peste cetate. Și a intrat înaintea ochilor mei.—Ezekiel, tipificând pe Pastorul Russell, se vede pe el lucrând așa cum se descrie aici. El trebuia să intre între roți, să facă lucrarea sa în conformitate cu planul lui Dumnezeu, să înfăptuiască cele de înfăptuit după ordinul Dreptății dumnezeiești, „a cherubimului.” Cărbunii aprinși sunt simbolul grelelor încercări, a nenorocirilor, a „marei strâmtorări”, cu care va fi copleșită creștinătatea în periodul din urmă al timpului de turburare. (Apoc. 8:5) Aceste turburări permise de Dumnezeu au aprobarea înțelepciunii, Dreptății, Iubirii și Puterii dumnezeiești, fiind din toate punctele de vedere de trebuință ca o dreaptă răsplată inevitabilă a mult răbdătorului Dumnezeu. Pastorul Russell trebuia să facă lucrarea aceasta „să-și umple mâna”, să-și pună toată puterea și să se devoteze cu totul datoriei sale. Prevenirea amenințătoarelor turburări fu răspândită în întreaga lume, în peste 30 de limbi.—D57.

10:3. Și cheimbii stăteau la dreapta casei, când omul intră; și norul a umplut curtea cea din lăuntru,—Chem bimii stăteau lângă clasa templului nominal—pentruca să cerceteze și să pedepsească vinovățiile creștinătății. Casa era la stânga lor, locul disgratiei. Când nu era nici un preot în Sfânta, aceasta se umplea cu un nor. În 1 Regii 8:10 is în 2 Cron. 5:11-14 norul umplea Sfânta, iar preoții nu erau în stare să slujească aici din pricina lui. Când norul umplea curtea nimeni nu putea să vadă cum se servește în ea. Aceasta tipifică că în timpul Secerișului, pe când Pastorul Russell vestind împărți „hrana la timpul cuvenit”, inevitabila prăbușire a creștinătății, acei cari serveau în starea de credință nominală din curte—clerul și alți lucrători ai bisericii—nu mai aveau voce s-o facă. Aceasta corespunde trecerii slujbei de îngrijitor de la cler asupra Pastorului Russell, în 1878. Se potrivește totodată și cu versul 4, unde prezenta norului tipifică prezenta lui Iehova pentru aplicarea pedepsei pentru răutate. . **10:4. Și mărirea lui Iehova s-a înălțat deasupra chern-bimnului spre pragul casei; și s-a umplut casa de nour; și curtea s-a umplut de strălucirea mării lui Iehova.**—Pastorul Russell văzu mai limpede ca oricare de la sfârșitul acestei vârste, biserica adevărată și strălucitoare a lui Dumnezeu.

10:5. Și bătaia aripelor cherubimilor se auzia până în curtea de dinafară, ca vocea lui Dumnezeu celui Atotputernic, când vorbește.—Acesta este răsunetul Cuvântului lui Dumnezeu prin proclamatiunea adevărului prezent din partea

Pastorului Russell. Curtea din lăuntru tipifică starea de credință și îndreptare, iar curtea din afară starea unora cari au o credință parțială și nefiind direct în slujba lui Dumnezeu. Predicile și scrierile Pastorului Russell au fost auzite de toate clasele credincioșilor și necredincioșilor. Era glasul lui Dumnezeu înfățișat ca Atotputernic pentru mântuire, auzit de la o margine până la cealaltă a pământului.

10:6. Și când a ordonat bărbatului îmbrăcat în in, zicând: ia foc dintre roatele, dintre cherubimi, atunci el intră și stătu lângă roți.—În planul Divin al Vârstelor Pastorul Russell trebuia să găsească arătat limpede marea strâmtorare care era de tot aproape.

10:7. Și un cherubim a întins mâna sa dintre cherubimi către focul, ce era între cherubimi, și luând din el, 1-a pus în mâinele bărbatului îmbrăcat în in: și el luându-l a eșit.—Dreptatea divină împărtăși Pastorului Russell o cunoștință asupra neînălțurăturii timp de strâmtorare, cu scopul ca el să-l proclame întregei creștinătăți.

10:8. Și se vază asemănate de mână de om la cheru-bimi sub aripile lor.—Lucrarea de mărturie zugrăvită aici este înfăptuită de ființe omenești, sub puterea și ocrotirea Cuvântului lui Dumnezeu.

10:9-11. Și am văzut, și iacă, patru roți lângă cheru-bimi: câte o roată lângă fiecare cherubim: și asemănarea roatelor era ca coloarea petrei de crisolit. Și cât pentru privirea lor, toate patru aveau același chip, ca și când era o roată în roată. Și când mergeau, mergeau pe toate patru laturile lor; și când mergeau, nu se învârtiau: ci încotro mergea capul, într-acolo îl urmau; nu se învârtiau, când mergeau.—În ce privește explicarea vezi Capitolul 1. Fața principală sau conducătoare a capului era fața unui om, tipul Iubirei divine. Aceasta este însușirea dominatoare a caracterului lui Dumnezeu care călăuzește mersul celorlalte trei.

10:12. Și tot corpul cherubimilor, spetele lor, mâinele lor, și aripile lor, și roatele, toate patru roatele erau pline de ochi de jur împrejur.—Fiecare parte a caracterului divin, și tot așa și fiecare faptă a însușirilor lui Dumnezeu, precum și a ființelor omenești prin care lucrează, este plină de înțelepciune.—

10:13. Și s-a strigat roatelor în auzul meu: „Galgal” [roată ușoară].—Cu multă tărie se îndrepta atențiunea divină către roți—Planul divin al Vârstelor. Pastorul Russell mereu îndrepta atențiunea și gândurile studenților în Biblie către roțile [mersul și desfășurările] marelui plan divin.

10:14-22. Și tot animalul avea patru fețe; fața unuia era față de cherubim, și a celui al doilea, față de om: a celui al treilea față de leu, și a celui al patrulea față de vultur. Atunci cherubimii s-au înălțat; acesta este animalul ce 1-am văzut lângă râul Chebar. Și când nmlan cherubimii.

umblau și roatele lângă ei; și când cherubimii ridicau aripile lor, ca să se înalțe de la pământ, roatele nu se depărtau de ei. Și când ei stăteau, stăteau și ele; și când se înălțau ei, se înălțau și roatele cu dâșii; căci spiritul animalelor era în roți. Atunci mărirea lui Iehova a eșit de deasupra pragului casei, și a stat deasupra cherubimilor. Și cherubimii au ridicat aripile lor, și s-au înălțat de la pământ înaintea mea; când eșiau ei, eșiau și roatele lângă ei; și fiecare din ei a stat în ușa porții despre răsăritul casei lui Iehova; și mărirea Dumnezeului lui Israel era deasupra lor. Acesta este animalul, ce 1-am văzut sub Dumnezeul lui Israel lângă râul Chebar: și am cunoscut, că erau che-rubimi. Fiecare avea câte patru fețe, și fiecare câte patru aripi; și erau asemănări de mâini de om sub aripile lor. Și - cât pentru chipul fețelor lor, erau fețele ce le-am văzut lângă râul Ghebar, chipul lor și ele însăși tot aceleași erau; și fiecare mergea drept înainte.—Vezi explicarea acestor versuri în capitolul 1. (Os. 9:12) „Și vai de ei, când mă voi trage de la dâșii.”

EZEKIEL 11.

SFATUL PĂCĂTOS

11:1. Și iarăși m-a ridicat spiritul, și m-a adus în poarta despre răsăritul casei lui Iehova, ce caută spre răsărit; și iacă, în ușa porții douăzeci și cinci de bărbați, și între aceștia am văzut pe laazania, fiul lui AZUR, și pe Pelatia, fiul lui Benaia, mai mari ai poporului.—Poarta de la răsărit tipifică pe Christos, singurul loc de intrare în adevăratul creștinism. (Ioan 10:9) La ușa porții erau sectele mai de seamă, sectele conducătoare, laazania, fiul lui Azur [ajutor], tipificând idea că prin ajutor propriu omul ar putea să placă lui Dumnezeu. Pelatia [Jah liberează], fiul lui Benaia [Jah este cuminte], tipifică credința că înțelepciunea pământească ar putea cândva libera lumea din greutățile sale. (1 Cor. 1:21) Aceștia erau „mai mari ai poporului”—idei foarte populare de altfel și astăzi.

11:2. Și zis-a cătră mine: Fiul omului, aceștia sunt oamenii, ce uneltesc nedreptatea, și cei ce dau sfaturile cele ieie în cetatea aceasta.—Aceste învățături au mișcat și adus la iveală multe din credințele false și laptele rele ale creștinilor după, nume.

CREȘTINĂTATEA--CĂLDAREA

11:3. Cei ce zic: timpul încă nu s-a apropiat, ca să zidim case noi, cetatea aceasta este ca oala, și noi carnea.—Credința ecleasticismului este ca timpul strîmtoării nici nu este măcar aproape, iar despre o nimicire a creștinătății nici nu poate fi vorba. (1 Tes. 5:3) "Să zidim case" este o vorbă ce înseamnă încredere în continuitatea lucrurilor ce sunt. (2 Petru 3:4) "Cetatea aceasta este ca căldarea, iar noi carnea".

(Ier. 1:13), este iară un proverb care aici se referă la părțile de ferală căldarii care încearcă să reziste focului, iar în antitip sunt puterile militare și civele, cari stau de scut oridecâteori lucrurile se înfălbintă prea tare.

11:4, 5 De aceea profește asupra-le, profește, fiul omului! Și spiritul lui Iehova a căzut asupra-mi, și mi-a zis: vorbește: așa zice Iehova: așa ai zis, casă a lui Israel! Căci eu știu ce vă vine în minte.—Învățăturile greșite ale clerului nu mai sunt nimica. Fiecare din ele reprezintă vechea închinare lui Baal și Nimrod.

11:6. Ați omorât pe mulți în cetatea aceasta, și ați umplut ulițele ei de uciși.—N-a fost niciodată un război fără ca preoțimea să nu îndemne „poporul său” la el, și fără ca să nu sporească numărul ucișilor. Mulți sunt acera cari ar dori o viață spirituală adevărată, dar sunt în continuu descurajați de popi de a citi Biblia, cuvintele lui Dumnezeu, care, spuse Isus, „sunt spirit și [deci] sunt viață” (Ioan 7:48), iar în milioane de cazuri au pricinuit moartea lor de fapt.

11:7. De aceea așa zice Iehova, Domnul: ucișiți voștri, pe cari i-ați pus în mijlocul cetății, aceștia sunt carnea, și ea oala: dară pe voi vă voi scoate din mijlocul ei.—Un alt chip în care evreii din Ierusalim întrebuințau proverbul acesta era acela, că evreii luați în prinsoarea Babilonului n-aveau nici o valoare și că cei din Ierusalim erau carnea prețioasă ce rămăsese. (Mic. 3:3) Dumnezeu spune aici că singurii care vor rămânea în creștinătate vor fi morții rămași în urma pustiirii ei, misticului Babilon. Zidurile, armata și poliția, vor fi zdrobite prin război și nimic nu-i va putea scăpa pe aderenții eclesiasticismului de soarta lor.

11:8. Vă temeți de sabie, și sabia voi aduce asupra-vă, zice Iehova, Domnul.—Devotații șireteniilor preoțești se tem atât de sabia adevărată cât și de cea a spiritului. Armatele popoarelor vor fi în răzvrătire pe față în potriva puterilor stabilite, fie religioase, politice sau economice. De asemenea și Sabia Spiritului, Cuvântul lui Dumnezeu, va tăia în bucăți orice prefacere și va aduce moartea credinței tuturor acelor care nu sunt concepuți de spiritul sfânt.

11:9. Și vă voi scoate din mijlocul cetății, și vă voi da în mâinile străinilor; și voi împlini asupra-vă judecățile mele.—Creștinătatea va cădea într-adevăr în mâinile revoluționarilor și anarhiștilor, a lucrătorilor industriali din lume, a sindicaliștilor, a socialiștilor, toți neprietenoși sistemelor stabilite, iar spiritualmintea în puterea Cuvântului lui Dumnezeu, în mâinile „străinilor” Săi (1 Pet. 1:1; 2:11), ca o „dreaptă răsplătire.”—Evr. 2:2.

11:10, 11. Cădea-veți de sabie; și vă voi judeca la hotarele lui Israel; și veți cunoaște, că eu sunt Iehova. Cetatea aceasta nu va mai fi pentru voi oală; nici voi nu veți fi carnea din ea; la hotarele

lui Israel vă voi judeca.—Evreii luați prinși afară de Ierusalim, au fost judecați și uciși la Riba [un loc gol] afară de Palestina, tipificând astfel că judecățile distrugătoare asupra creștinătății vor cădea asupra ei abia după ce instituțiile ei vor fi prefăcute în bucăți, și ea dată pustiirii.

11:12. Și veți cunoaște, că eu sunt Iehova; pentru că n-ați umblat în așezămintele mele, nici n-ați făcut judecățile mele; ci ați făcut după datinile popoarelor, ce sunt în jurul vostru.—Popoarele creștinătății vor vedea la urmă că nenorocirea lor este o dreaptă pedeapsă de la Dumnezeu, ca drept urmare a neascultării lor de poruncile lămurite ale Bibliei, și ca drept răsbunare pentru batjocorirea Cuvântului și învățăturilor lui Dumnezeu, și ca o răsplată pentru o viață mai destrăbălată decât a necredincioșilor.

11:13. Și pe când profețiam, murit-a Pelatia, fiul lui Be-naia. Atuncea căzut-am pe fata mea, și strigat-am cu voce tare, și am zis: vai, Iehova, Doamne, au nimici-vei cu totul rămășița lui Israel?—În timp ce înțeleptele învățături a lui Pastorul Russell, pe cari el le răspândise în urma îndrumării lui Dumnezeu, încep să dea roade bune, de la un capăt la altul al creștinătății, idea că înțelepciunea omenească, cultura prusiacă ș. a, ar putea să salveze vechea ordine de lucruri, se va observa că n-are viață.

11:14. Și a mai fost către mine cuvântul lui Iehova, zicând:—Versurile 14 până la 25 sunt vestea de mângăere și nădejde pentru acei care astăzi nu stau în contelegere cu eclesiasticismul.

11:15. Fiul omului, frații, tăi, bărbații rudeniei tale, și toată casa Ini Israel, ei sunt acei către cari zis-au locuitorii Ierusalimului: depărtați-vă de la Iehova, datu-ni-s-a pământul acesta de moștenire.—Evreii din prinsoare au fost disprețuiți de cei rămași în „sfânta” cetate, Ierusalim. Ei tipifică pe poporul creștinătății care, deși e încadrat în registrele bisericești, măturisește în mod cinstit că e din lume și că deși crede că este Dumnezeu n-are nimic cu religia, și care e disprețuit de „poporul mai ales”, de educați, de „sfințiile” lor din bisericism. „Depărtați-vă de la Domnul” este ținuta neghinei față de cei cari, cum am arătat mai sus, nu vreau să se identifice cu fătăria religioasă, și cari adeseori sunt mai bine văzuți în ochii lui Dumnezeu. „Poporul mai ales” nu numai că stăpânește acuma pământul, dar așteaptă ca mai apoi să ia în stăpânire și Cerul—în timp ce acei cari n-au aderat la sistemul lor de falsă religie să petreacă veșnic în chinurile unui iad închipuit cu draci și foc nestâns.

11:16. De aceea zi: așa zice Iehova, Domnul: deși de-părtata-i-am între popoare, deși împrăștiatu-i-am prin țări, dară fi-voi pentru ei un sanctuar mic în țările, unde au venit.—Dumnezeu îi favorizează mai ales pe cei cu inimă cinstită și pe cei umili, oricât

de departe de el ar fi dâșii în aparență. Christos s-a ferit de cărturari și farisei, și s-a alipit de vameși și păcătoși. „Ferifi-vă de aluatul fariseilor”—popilor—spune el.

11:17. De aceea zi: așa zice Iehova, Domnul: vă voi aduna dintre popoare și vă voi strânge din țările, în cari sunteți împrăștiați, și vă voi da pământul lui Israel.—

În viitorul Regat Dumnezeu va aduna mai întâi pe cei lepădați, ridicându-i din starea lor de disgratie, sculându-i până și dintre cei morți, și le va da lor în stăpânire pământul înainte de a permite trușilor eclesiastici să revie din mormânt.

11:18. Și venind acolo, vor depărta din el toți idolii lui și toate urâciunile lui.—Poporul de rând, liber de orice înrăurire perversă a șireteniilor preotești, va desființa în Regatul milenial al lui Christos, toate ideile și obiceiurile hrănitoare de cler, atât de urâcioase înaintea lui Dumnezeu.

11:19. Și le voi da inimă neîmpărțită; și voi pune în voi nu spirit nou: și voi lua din corpul lor inima cea de peatră, și le voi da inimă de carne.—Ei vor avea o inimă unică de a sluji lui Dumnezeu și vor face numai voia sa. (Ier. 32:39) În locul spiritului sau minței, lumina ei vor primi Spiritul sfânt, când Dumnezeu va „revărsa spiritul său asupra a toată carnea. (A 333; W. T. -03-171) Din răi la inimă după cum erau, ei vor deveni blânzi, iertând unul pe altul, întocmai precum Dumnezeu prin iubirea lui Christos îi va ierta pe ei.—EI. 4:32.

11:20. Ca să umble în așezămintele mele, ca să păzească judecățile mele, și să le facă; și-mi voi fi popor, și eu le voi fi Dumnezeu.—Ei vor ține legea iubirii lui Dumnezeu. Acei cari să socotesc astăzi de frunte și ca popor al lui Dumnezeu, vor începe să observe, în vârsta ce vine, că Dumnezeu să împotrivesc celor mândri iar smeriților le dă har.

11:21. Iar pentru acera, a căroră inimă umblă după inima idolilor și după urâciunile lor, eu voi răsplăti asupra capului lor urmările lor, zice Iehova, Domnul.—Cei care sunt legați cu inima și iubesc așezământul eclesiastic sunt socotiți că au inima, mintea și voința autorului șireteniilor preotești, a diavolului însuși. „Șerpi, pui de viperă, cum gândiți că veți scăpa de osândirea la gheenă [moartea a doua].”—Mat. 23:33.

11:22, 23. Atuncea cherubimii-și ridicară aripile, și roatele împreună cu ei; și mărirea Dumnezeului lui Israel era sus deasupra lor. Și mărirea lui Iehova s-a suit din mijlocul cetății, și a stat pe muntele cel de cătră răsăritul ce-tăței.—Atât Dumnezeu cât și favoarea divină, a încetat de a mai fi în creștinătate [D527], dar să găsește revărsată cu abundență asupra Regatului adevărat [muntele] a lui Dumnezeu [A318] spre răsărit (Zach. 14:4), antitipicul munte al Măslinilor.—D653.

11:24, 25. Și iarăși m-a ridicat spiritul, și m-a dus

în vi-siune prin spiritul lui Dumnezeu în Chaldea, la cei din captivitate. Atuncea visiunea ce am văzut-o, s-a suit de la mine. Și am spus celor din captivitate toate lucrurile, câte mi-a arătat Iehova.—Aceste lucruri văzute în scripturi se propovăduiesc tocmai acum și se publică pentru prizonierii Babilonului mistic.

EZEKIEL 12.

FUGA OARBĂ A CREȘTINĂȚĂȚII

12:1, 2. Și a fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, tu locuiești în mijlocul unei case neascultătoare, care are ochi să vadă, și nu vede; are urechi să audă, și nu aude; căci este casă neascultătoare.—În capitolul 12:1-16 se zugrăvesc pașii repezi ai creștinătății spre revoluțiune și anarhie. Pastorul Russell și colaboratorii săi au locuit odinioară în mijlocul casei nominale răzvrătite, odată biserica lui Dumnezeu, cu ochii chiorși și urechile surde din pricina defectunei spirituale.—Mat. 13:13.

12:3. De aceea ta, fiul omului, pregătește-ți uneltele de fugă, și fugi ziua înaintea ochilor lor; fugi înaintea ochilor lor dintr-un loc într-alt loc; poate, că voi cunoaște, că sunt casă neascultătoare.—El află în Biblie adevărul lui Dumnezeu, care îndeamnă zicând: „Ieșiți dintr-însa poporul meu!” (Apoc. 18:4); și supunându-i-se ieși de sub îngrijirea bisericii aflătoare într-o stare de despărțenie, atrăgând atențiunea asupra fugii sale prin toate mijloacele de publicitate [înaintea ochilor lor], în nădejdea că cei rămași în urmă vor observa și se vor întoarce către Dumnezeu.

12:4. Și scoate uneltele tale ziua înaintea ochilor lor, ca uneltele de fugă; și eși seara înaintea ochilor lor, ca cei ce ies când fug.—După părerea lor el făcea ca unul care-i apucă de cel rău.

12:5. Înaintea ochilor lor sapă-ți gamă în zid, și scoate-le prin ea.—El își sapă gaură prin zidurile credinței lor și astfel „ieși afară dintr-însa.”

12:6. Înaintea ochilor lor, du-le pe umeri, și scoate-le în întunec; acopere fața ta, ca să nu vezi pământul; căci pusu-te-am drept semn casei lui Israel.—Pentru ei el era unul care nu știe încotro merge, cu ochii legați; pe când acțiunea și publicările sale asupra adevărului nu erau decât mijlocul lui Dumnezeu de a ruga mereu creștinătatea și de-a o preveni de soarta ce o așteaptă.

12:7. Și am făcut așa, cum mi s-a ordonat; scos-am afară uneltele mele ziua, ca pe unelte de fugă, și seara să-pat-am în zid gaură ca mâna; și le-am scos în întunec, ducându-le înaintea ochilor lor pe umeri.—Pastorul Russell și poporul adevărului au înfăptuit aceasta prin puterea [mâna] lor mărginită, și cu greul [pe umeri] își făcură calea cu sculele lor, adică adevărurile prețioase, asupra lor, eșiră „afară dintr-însa.”

12:8-9. Și dimineața fost-a către mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, casa lui Israel, casa cea neascultătoare, de te va întreba: ce faci?—Biserica [casa] după nume a Israelului spiritual 1-a întrebat adeseori pe Pastorul Russell și pe poporul adevărului: „Ce faci?”

12:10. Răspnnde-le: așa zice Iehova, Domnul: sarcina aceasta privește și pe domn în Ierusalim, și pe toată casa lui Israel, în care sunt eu și mai marii lui.—Înțelesul răspunsului privește mai ales pe clasa înaltă [prinți, domni, demnitari], pe lorzii creștinătății, clerul și pe toți creștinii mărturisiți împreună cu ei.

12:11. Zi: eu sunt semnul vostru; cum am făcut eu, așa și cu ei se va face; merge-vor prinși în captivitate.—Ceeace s-a întâmplat este o învățătură pentru ei. După cum au făcut ei preoției împărătești, celor consacrați ai Domnului, persecutându-i, tot așa li se va face și lor. Ei vor trebui să se dea jos din locurile lor cele înalte și vor trebui să meargă în prinsoare la elementele munci-toare și revoluționare. Evreii aveau să treacă într-ade-văr în prinsoare în vechiul Babilon, lucru ce s-a și întâmplat.

12:12. Și domnul, ce este în mijlocul lor, va duce uneltele sale pe umeri în întunerec, și se va duce; săpa-vor zidul ca să scoată prin el uneltele sale; acoperi-va fața sa ca să nu vadă pe pământ cu ochii săi.—În ce privește pe evrei, domnitorul lor Zedechia, voia să fugă noaptea din Ierusalim, însă nu și-a putut vedea calea. În antitip clerul creștinătății, aproape de sfârșitul zilei sale; ei vor dori cu orice preț să părăsească creștinătatea în timpul de re-voluțiune, pentru ca să mântue ceea ce pot pentru ei, și ca „să iasă dintr-însa.” Dar vor găsi o cale și mai lumească afară de zidurile credinței lor și vor fi orbiți prin ei înșiși față de starea do fapt a societății [pământul], neștiind în-

cotr-o să meargă, de ce să se apuce—neavând nici o meserie lucrativă.

12:13. Dară voia întinde mreja mea peste dânsul, și se va prinde în fixele mele; și-l voi duce în Babilon, în pământul Chaldeilor, dară nu-l va vedea, deși va muri acolo.—Revoluțiunea va veni asupra lor ca o cursă, în chip de libertate pentru toți; și orbi cu desăvârșire la însemnătatea întâmplărilor din lume, ei vor fi siliți la revoluțiune și anarhie, și clasa aceasta de lorzi acolo își va afla sfârșitul. (Os. 7:12) În ce privește pe regele Zedekia cele de mai sus s-au îndeplinit asupra-i întocmai; el a ajuns în Babilon ca prinsonier, dar nu-l văzu niciodată, pentru că ochii săi erau scoși de către regele Babilonului.—Ier. 39:6-7.

12:14. Și voi împrăștia în toate vânturile pe toți cei ce-l înconjoară, ca să-l ajute și toate oștile lui; și voi scoate sabia în urma lor.—Prin război, zgomot, învălmășeli și erori de tot felul, Dumnezeu va

împrăștia pe toți ceice țin la clasa clerului, și toate congregațiunile [ostile] lor; și va îndrepta împotriva lor toate armele războiului și Cuvântul lui Dumnezeu, Sabia Spiritului.

12:15. Și vor cunoaște, că eu sunt Iehova, când îi voia împrăștia printre popoare, și-i voi presăra prin țări—Și vor cunoaște că Iehova e Dumnezeu, când toate aceste să vor întâmpla.

12:16. Dară lăsa-voi puțini din ei, cari să scape de sabie, de foamete, și de ciumă, ca să arate toate urâciunile lor popoarelor, unde se duc, și să cunoască că ea sânt Iehova.—Dumnezeu va păstra dintre ei pe unii credincioși, cari vor scăpa de sabie, atât de cea a foametei cât și de a Cuvântului, lui Dumnezeu, precum și de ciuma erorilor cari vor răpune pe mulți; ca ei, împreună cu membri rămași ai Turmei mari, să talmăcească revoluționarilor și anarhiștilor adevărul cu privire la învățăturile și faptele clerului oprite de Dumnezeu, cât și urmarea lor.

12:17, 18. Și a mai fost către mine cuvântul lui Iehova zicând: Fiul omului, mănâncă pâinea ta cu cutremur, și bea apa ta cu frică și cu întristare.—Poporul Domnului trebuia să mănânce, să bea și să trăiască cu mare economie.

12:19. Și vorbește poporului tarei: așa zice Iehova, Domnul, de locuitorii Ierusalimului și de pământul lui Israel; mânca-vor pâinea lor cu întristare, și bea-vor apa lor cu gioază, căci pământul lui se va pustii, lipsindu-se de pli-nitatea sa, pentru silnicia tnturor celor ce locuiesc în el.—

Ei aveau să vestească poporului creștinătății: „Așa zice Dumnezeu clerului și turmelor lui, adică bisericilor: veți mânca hrana voastră cu măsură frechiziții, etc.] și cu economie mare—după planul unui bilet de alimente—și îngroziți veți bea adevărul vostru cu groază gândindu-vă la foame, fiindcă creștinătatea arc se fie pustiită de poporul său ca urmare a războaielor ei silnice, revoluțiunilor și anarhiei dintre popoare pe cari ea le-a făcut.

12:20. Cetățile cele locuite se voi pustii, și pământul în deșert se va preface; și veți cunoaște că eu sunt Iehova.—Guvernameutele [cetățile] vor fi nimicite și ordinea socială se va prăbuși; și ei vor simți și experiența cum planurile lui Dumnezeu se îndeplinesc asupra lor pe care ei le nesecotiseră.

12:21, 22. Și a fost cuvântul lui Iehova către mine: zicând: Fiul omului, ce este proverbul, ce aveți în pământul lui Israel, zicând: zilele se îndelungase, și viziunea tot nu se împlinește.—Clerul și creștinii săi disprețuesc veștile Bibliei, și îngâmfmător spun că vârsta aceasta va mai dura încă multe mii și chiar milioane de ani; în orice caz, profețiile Bibliei nu se vor îndeplini în timpul nostru.

12:23. De aceea zi cătră ei: așa zice Iehova, Domnul: face-voi să înceteze proverbul acesta, și nu-l voi mai întrebuința în Israel; ci zi-le:

apropie-se zilele și împlinirea tuturor visiunilor.—Dumnezeu zice că el va face să înceteze asemenea batjocuri din partea popilor și a creștinilor nominali, deoarece aproape de tot este timpul strâmtorării și stabilirea Regatului lui Dumnezeu, și împlinirea profeției.

12:24. Căci nu va mai fi nici o viziune mincinoasă, nici ghicitră lingușitoare în casa lui Israel.—Tu biserici nu vor mai fi teorii amăgitoare despre fericirea veșnică a creștinătății, sau despre evoluțiune, despre nemurire, sau despre prezicerea lingușitoare pace, și pace.—Plâng. 2:14.

12:25. Căci eu, Iehova, o zic, și cuvântul, ce eu zic, se va face, și nu va mai întârzia; ci în zilele voastre, o casă neascultătoare, voi spune cuvântul, și-1 voi împlini, zice-Iehova, Domnul.—Cuvântul lui Iehova se va îndeplini neîntârziat, chiar în ziua noastră.—Isa. 55:11.

12:26, 27. Și a mai fost către mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, eacă, casa lui Israel zice: viziunea, ce acesta vede, este pentru zile multe, și el profeștește pentru timpuri depărtate.—Clerul zice că prezicerile Pastorului Russell despre turburarea apropiată și despre așezarea Regatului se vor împlini după sute și mii de ani, și că e vorba despre lucruri ce sunt departe de tot.—Amos 6:3.

12:28. De aceea zi către ei: așa zice Iehova, Domnul: nici nu cuvânt al meu nu se va îndelungi, ci cuvântul ce am zis, împlini-se-va, zice Iehova, Domnul.—Iehova zire că nici unul din cuvintele spuse de servul său, Pastorul Russell, nu va mai aștepta ca să fie împlinite, ci toate vor veni așa cum au fost spuse.

„Atunci, când școala -ntreagă a vieții va fi -nvătată,
 Și soarele, și stelele-n veci apuse-or fi,
 Ce cu dispreț în slaba noastră judecată
 Privit-am—ce măhnire, lacrimi fost-au aci—

Țâșni-va-n preajma noastră neagra noapte-a
 vieții,

Mai tare străluci-vor stelele pe ceri;
 Vedea-vom drepte planurile Lui, noi bieții,
 Și că-i iubire mare tot ce se părea dureri."

EZEKIEL 13.

SPĂRTURILE DIN ZID

13:1, 2. Și a fost către mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, profeștește asupra profeților lui Israel, cari profesc, și zi celor ce profesc numai din inima lor: ascultați cuvântul lui Iehova.—Cuvântul lui Dumnezeu este ca să se scrie și să vorbească în contra popilor creștinătății ce spun

lucruri ce provin din închipuirile lor proprii; a sosit acum timpul să asculte cuvântul lui Iehova.

13:3. Așa zice Iehova, Domnul: vai de profeții nebuni, cari umblă după spiritul lor, și n-au văzut nimic!—Vai de preoții și predicatorii nebuni, cari ca niște conducători orbi n-au văzut nimic din toate cele ce conține Cuvântul lui Dumnezeu pentru ziua noastră, sau în semnele timpurilor!

13:4. Israele, profeții tăi sunt ca vulpile în deșert.—O, creștinătate! predicatorii tăi vor fi ca niște vulpi viclene, cari trag profite din nenorocirea țării lor!

13:5. Nu v-ați suit pe spărturile zidurilor, și nici n-ați ridicat ziduri în jurul casei lui Israel, ca să poată sta la luptă în ziua lui Iehova.—Ei n-au propovăduit adevărul lui Dumnezeu pentruca să umple spărturile făcute printre rândurile acelor cari apără creștinătatea, sau să-i refacă pe cei ce părăsesc zdrobiți întăriturile de apărare morală și spirituală ale creștinătății, pentru ca să puie creștinătatea în stare ca să aibă tăria de a sta înaintea lui Dumnezeu în timpul turburării.

13:6. Văzut-au visiuni deșerte și ghicituri mincinoase; și zic: Iehovă zice; și Iehovă nu i-a trimis; și singuri au ajuns să creadă, că cuvântul lor se va împlini.—Ei au făcut și au învățat pe alții teorii amăgitoare și greșite de evoluțiune, dreptul divin al regilor și a clerului, și în ace-laș timp să luptau contra Bibliei ca s-o distrugă, sau pe acei cari propagau adevărurile ei, și predicau și îndemneau la războaie crude, spunând că așa este voia și porunca lui Dumnezeu, deși Dumnezeu nu le-a spus aceasta; iar ei a-i făcut și pe alții să creadă în aceste minciuni nle lor.

13:7. au doară nu viziuni deșerte ați văzut, și nu ghicituri mincinoase ați vorbit? totuși ziceți: Iehova a zis, iar eu nici de cum n-am vorbit.—Nici o. clasă de oameni nu<. 1-a înfățișat mai urât și mai rău pe Dumnezeu ca preoții.

13:8. De aceea așa zice Iehova, Domnul: pentruca vorbiți deșertăciuni, și vedeți minciuni, de aceea, eacă sunt împotriva voastră, zice Iehovă Domnul.—Tocmai de aceea Dumnezeu este hatărît în potriva lor.

13:9. Și mâna mea va fi asupra profeților, cari văd deșertăciuni și ghicesc minciuni: ei în adunarea poporului meu nu vor mai fi, și în cartea casei lui Israel nu se vor mai înscrie, și nici nu vor intra în pământul lui Israel; și veți cunoaște, că eu sunt Iehovă, Domnul.—Dumnezeu va întinde mâna sa în contra acestor predicatori. Ei nu vor fi în biserica triumfătoare (Evr. 12:23), și nici nu vor fi scriși ca membri în Turma cea mare, a clasei născuți din spirit; nici nu vor intra în faza cerească a Regatului.

13:10. Pentru că da, pentru că au amăgit pe poporul meu, zicând: pace; și pacea nu era; și unul a zidit un zid; și iacă, alții 1-an tâncnit cu

albeața.—Pentruca clerul a înșelat și ruinat creștinătatea (Mica 3:5-7), proclamând pace când pace nu era (Ier. 6:14); și când careva din ei dorea să ridice vre-un zid de îmbunătățire civică și socială, ceilalți îl și legau cu legături de interese personale, și nu cu adevăr fapă] sau iubire.

[Comeutarul de mai sus a fost scris în 1917. De atunci situația s-a schimbat. În 1919, după multe opintiri politice a celor mai abili diplomați ai tuturor statelor de pe glob s-a născut „Liga Națiunilor”, care, spuneau făuritorii ei, va fi „zidul” împotriva oricărui război în viitor; pacea trebuia să domnească, asigurată prin cele câteva protocoale care dădeau ființă Inexistenței Ligă a Națiunilor. Popii întregii creștinătăți au salut-o, numindu-o „înfățișarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ” și „Aranjameutul lui Dumnezeu pentru inaugurarea Păcii veșnice între oameni pe pământ.” Trebuie o îndeplinire mai exactă a acestei profeții? Diplomații ordinei de lucruri de sub stăpânirea lui Satan au făcut zidul, și fiindcă era alcătuit din cărămizile de lut ale diplomației viclenilor politicieni, el trebuia spoit sau vopsit cu aprobarea Cerului, ca fiind opera degetelor lui Dumnezeu. Preoții n- au întârziat mult ca să-i dea dorita „albeală.” Unul dintre ei, după cum l-a raportat Chicago **Tribune**, a mers atât de departe încât a propus o schimbare a Rugăciunii Domnului, astfel că în loc de a ne mai ruga: „Vie împărăția Ta”, de la înființarea Ligei Națiunilor înainte, trebuie să ne rugăm: „Vie Democrația noastră.” Liga Națiunilor e ultima întăritură a lui Satan, după prăbușirea căreia va urma stabilirea neîntârziată a împărăției lui Christos, pe care preoții creștinătății în nici un chip un o doresc. — N Trad.

13:11. Spune celor ce l- au tâncuit cu albeală, că va cădea; fi-va o ploaie revărsătoare, și voi, petrelor de grindină, veți cădea, și un vânt cu vifoi va năvăli. — Va cădea; va fi un potop de ape ale adevărului ce se vor revărsa asupra-i: adevăruri crude, întâmplări înspăimântătoare, care vor cădea asupra zidului, întorsăturile sociale sub egoismul învârtos, al celor de sus cât și al celor de jos, vor năruia întreaga zidire civică și ecleziastică, ca un sistem bazat pe minciună și fățarie.

13:12. Iacă, după ce zidul va fi căzut, au nu vi se va zice: unde este albeală, cu care l-ați tâncuit? — Iată, când rezistența de paie, a creștinătății, va cădea în lupta cu puterile răului, clerul va întreba: „Unde este legătura aceea fără preț, fără iubire și egoistă cu care i-am îmbătat tot timpul?”

13:13. De aceea așa zice Iehova, Domnul: repezi-voi în mânia mea un vânt cu vifor; și în furia mea va fi o ploaie revărsătoare, și în aprinderea mea cădea-vor petre de grindină, ca să-l nimicească.— De aceea Dumnezeu zice: „Eu voi distruge apărarea voastră cu o strașnică furtună de războaie și revoluțiuni, iar un puternic potop al adevărului va

mătura ultimul loc de ascundere al minciunei ecleziasti-cismului și a politicianilor lor.

13:14. Și voi surpa zidul, pe care cu albeală l-ați temeuit; îl voi arunca la pământ, și se vor descoperi -temeliile lui; va cădea, și voi veți fi nimiciți sub dânsul; și veți cunoaște, că eu sunt Iehova. — Așa voi dărâma eu slabele voastre întărituri de egoizm; ele vor cădea și voi veți fi îngropați sub dărâmăturile lor.

13:15. Așa voi împlini mânia mea asupra zidului, și asupra celor ce cu albeală l-au tâncuit: și vă voi lice: zidul nu mai este, nici cel ce l-au tencuit.— Întăritură creștinătății nu mai este, și nici cei ce au tencuit-o cu egoizm strălucitor.

13:16. Adecă, profeții lui Israel, cari profetesc pentru Ierusalim, și cei ce văd visiuni de pace pentru dânsul, și pacea nu este, zice Iehova Domnul.—Adică predicatorii creștinătății cari predică pace când pace mi este.

13:17. Și tu, fiul omului, îndreaptă-ți fața spre fiicele poporului tău, cari profetesc din inima lor.—Dumnezeu în-drumează pe adevărații creștini să-și îndrepte fata lor către bisericile făcute de om, cari propovăduiesc lucruri din propria lor închipuire.

13:18. Profetește împotriva lor, și zi: așa zice Iehova, Domnul: vai de acera ce cos perine pentru coatele mâine-lor, și fac legături pentru capetele de toată mărimea, ca să vâneze suflete! au doară sufletele poporului meu veți vâna, și sufletele voastre veți păstra în viață?—Vai de bisericile [femei] care fac superstițiune [cos basme de superstiție în jurul coatelor lor] și poartă văluri de mister pentru ca să seducă pe oameni.

13:19. Căci mă pângăriți la poporul meu, pentru mâini pline de orz și bucate de pâine, zicând, că vor muri acera, cari nu vor muri, și că vor trăi suflete cari nu vor trăi, spunând minciuni poporului meu, ce ascultă minciunile voastre.— Vor urma ei înainte cu profanarea și prostituirea numelui meu în mijlocul poporului meu, pentru prețul nelegiuirii spirituale a legăturii dintre biserică și stat [orzul era jertfa obișnuită pentru adulter] și pentru prinosul de pomană săptămânală, ca să-i discursajeze, să-i prigonească și să-i ucidă pe cei evlavioși.

13:20. De aceea așa zice Iehova, Domnul; iată, eu sunt asupra perinelor voastre, cu cari vânați sufletele, ca pe pasări; și le voi rupe din brațele voastre, și voi lăsa sufletele să fugă, sufletele pe care voi le vânați, ca pe paseri.—Dumnezeu va dărâma bisericile sub puterea propriilor su-perstițiuni, și va face ca poporul să iasă din sclavie.

13:21. voi rupe legăturile voastre. Și voi scăpa poporal meu din mâinele voastre. Și nu vor mai fi în mâinele voastre spre vânanare; și veți cunoaște, că eu sunt Iehova.—El va trage la o parte vălul misterului, va libera poporul, adică pe turma cea

mare, din robie.

13:22. Pentru că cu minciuni ați întristat sufletul celui drept, pe care eu niciodată nu l-am întristat; și ați întărit mâinele celui nelegiuit, așa că nu s-a mai întors de la calea sa cea rea, făgăduindu-i viața.—De aceea bisericile nu vor mai oferi nădejdi amăgitoare.

13:23. De aceea nu veți mai vedea deșertăciune, și nu veți mai ghici ghicituri; căci voi scăpa pe poporul meu din mâinele voastre; și veți cunoaște că eu sunt Iehova.—Va înceta orice exploatare a superstiției cu care eclesiasti-cismul a îmbătat pe oameni atâtea veacuri.

EZEKIEL 14.

ÎNTREBĂRILE OAMENILOR NESINCERI

14:1. Atuncea venit-au la mine unii din bătrânii lui Israel, și au șezut înaintea mea.—Vor veci unii din clerul creștinătății la poporul adevărului ca să asculte și să întrebe.

14:2,3. Și a fost către mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, bărbații aceștia ridicatu-și-au înaintea lor pea-tia de poticnire a nedreptății lor; și, lăsa-mă-voi să fin întrebat de dânșii?—Cuvântul lui Dumnezeu pentru ei va fi că în chipul nesincer și-au așezat în inimă idolii lor de aur, idolii puterii și cinstei lumești ș. a. m. d., și cu o pretinsă înfățișare de sinceritate și-au reținut piatra de poticnire a nedreptății lor, iubind păcatul. Lăsa-se-va Dumnezeu să fie întrebat de asemenea oameni?

14:4. De aceea vorbește către ei, și zi-le: așa zice Iehova Domnul: tot omul din casa lui Israel, care își va ridica idolii în inima sa și-și va pune peatia de poticnire a nedreptății sale înaintea feței sale, și va veni la profet, eu Iehova răspunde-voi aceluia după fără-de-legea sa și după mulțimea idolilor săi.—Fiecăruia din biserică după nume, care se acată de idolii săi și de iubirea de nedreptate, și totus vine la unul din poporul lui Dumnezeu, Iehova nu-i va răspunde cu vorbe, ci cu răsplata meritată și păstrată pentru idolatria sa.

14:5. Ca să prind casa lui Israel prin însă-și inima lor; căci toți s-au înstrăinat de la mine prin idolii lor.—Dumnezeu va trata biserica creștină după nume potrivit cu inimile lor prefăcute, pentru că prin idolii pe cari ei îi slujesc s-au înstrăinat cu toții de iubirea față de el.—2 Tes. 2:11,12.

14:6. De aceea zi casei lui Israel: așa zice Iehova, Domnul: căiți-vă, și întoarceți-vă de la idolii voștri, și întoarceți-vă fețele voastre de la toate urâciunile voastre.—Spune-le mai întâiu: Căiți-vă de faptele voastre rele și întoarceți-vă de la idolii voștri. O, creștinilor, întoarceți-vă de la superstițiunile, și greșelile ce le-ați făcut, și de la obiceiuri ce sunt urâcioase pentru steagurile voastre, și îndrep-tățiți-vă fetele voastre în mod hotărît către Dumnezeu.

14:7. Căci la tot omul din casa lui Israel, și dintre străinii, ce locuesc în Israel, și care se va depărta de la mine, și-și va ridica idolii în inima sa, și-și va pune peatra de poticnire a nedreptății sale înaintea feței sale, și va veni la profet ca să-l întrebe de mine; eu, Iehova, singur îi voi răspunde pentru mine.—Membrii bisericei nominale și oricine se asociază cu ei, încetând de a-l mai iubi pe Dumnezeu în mod suprem, și cari își îndreaptă iubirea sau adorarea lor înspre obiceiuri rele, și cari vin apoi la poporul adevărului ca să afle ce zice Dumnezeu, Iehova însuși le va răspunde: cu fapte nu numai cu vorbe.

14:8. Și voi îndrepta fața mea împotriva omului aceluia, și-l voi face spre semn și spre proverb și-l voi stârpi din poporul meu; și veți cunoaște, că eu sunt Iehova.—Dumnezeu îl va vizita pe unul ca acesta cu defavoare, și va face din el o pildă și un proverb. El îl va stârpi din mijlocul poporului său.

14:9. Și de se va amăgi profetul, vorbind vr-un cuvânt, eu Iehova amăgit-am pe profetul acela: și voi întinde mâna mea asupra-i, și-l voi nimici din poporul meu Israel.—Dacă un popă sau predicator—chiar unul din poporul adevărului—se va înrăutăți întru atâta încât se va amăgi în ceea ce zice (Ier. 20:7), Iehova „îi va trimite lucrarea rățăcirii ca el să creadă minciunii” (2 Tes. 2:11), și va fi împotriva sa și-l va nimici din mijlocul poporului său.

14:10. Și vor primi pedeapsa fără-de-legei lor; pedeapsa profetului va fi ca și pedeapsa celui ce-l întreabă;—Amândoi vor primi aceraș pedeapsă pentru fără-de-legea lor—predicatorul și omul ce ascultă de el.

14:11. Pentru casa lui Israel să nu se mai abată de la mine, și să nu se mai pângărească în toate fără-de-legile lor; ci să-mi fie popor, și eu să le fiu Dumnezeu, zice Iehova Domnul.—Creștinii mărturisii nu se vor mai abate de la el, nici nu se vor păta spiritualmente prin fapte rele, ci vor fi într-adevăr poporul lui Dumnezeu, și el Dumnezeul lor.

CELE PATRU JUDECĂȚI CUMPLITE ALE LUI DUMNEZEU

14:12,13. Și a mai fost către mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, când o țară îmi va păcătui, făptuind fără-de-lege; și-mi voi întinde mâna asupra-i, și voi sfă-râma toiagul pâinei ei, trimițând asupra-i foametea, și stârpind și om și animal din ea.—Când o țară întreagă păcă-tuește în contra lui Dumnezeu, făcând fără-de-lege de bună voe, atunci el va întrebuița puterea sa în contra ei, și va tăia previziunea trebuincioasă de hrană materială și spirituală—va trimite foamete de hrană și de Cuvântul lui Dumnezeu asupra ei, și va stârpi orice viață din ea.

14:14. Atuncea de ar fi acești trei bărbați, Noe,

Daniel și Iov în ea, aceștia și-ar mântui numai sufletele lor prin dreptatea lor, zice Iehova, Domnul.—Cu toate că în acea țară să aflau trei dintre cei mai dreapți oameni din istorie: Noe, Daniel și Iov—tipificând pe Mica Turmă, Turma cea Mare și Casa Credinței—totuși prin dreptatea lor ei și-ar putea mântui numai viețile lor.

14:15. De voi face să treacă prin țară fere rele, ca să o despoaie de popor, și să ajungă pustie, încât nimenea să nu poată trece prin ea de fere.—Dumnezeu va face ca guvernamele sălbătice să strivească Creștinătatea cu forțe militare și navale, s-o ruineze și s-o pustiească, așa că nimeni nu va putea să existe ca om independent.

14:16. De ar fi acești trei bărbați în ea, vin sunt, zice Iehova, Domnul, ei nici pe fii nici pe fete n-ar mântui; ci numai pe dânșii s-ar mântui, dară țara se va pustii.—Cu toate că aceste trei clase se află în creștinătate, ele nu vor mântui pe nimeni decât pe sine însăși; ei singuri vor scăpa, iar creștinătatea se va pustii.

14:17. Sau de voi aduce sabia asupra țarei aceleia, și voi zice să treacă sabia prin țară, și voi stârpi din ea om și vită.—Dumnezeu a adus asupra creștinătății arme distrugătoare (Lev. 26:25), și Sabia Spiritului va trece prin creștinătate și va stârpi tot ce e de stârpi, și nimeni nu va putea scăpa ceva sau pe cineva decât pe sine însuși.

14:18, 19. De ar fi acești trei bărbați în ea, vin sunt, zice Iehova, Domnul, ei nici pe fii nici pe fete n-ar mântui; ci numai pe dânșii s-ar mântui. Sau de voi trimite ciumă asupra țarei aceleia, și voi vărsa asupra-i mânia mea cu sânge, ca să stârpească din ea om și vite.—Dumnezeu va aduce ciumă, atât de boală literală cât și de răătăci vătămătoare asupra creștinătății, în mânia Sa de a stârpi față-ria, necucernicia și fără-de-legea.

14:20, 21. De ar fi în ea Noe, Daniel și Iov, viu sunt zice Iehova, Domnul, ei nici pe fii nici pe fete n-ar mântui; ci numai pe dânșii singuri s-ar mântui prin dreptatea lor. Căci așa zice Iehova, Domnul: cu atâta mai mult, când voi trimite asupra Ierusalimului cele patru judecăți cumplite ale mele: sabia, foametea, fearele rele, și ciuma ca să stârpesc din el om și vită.—Creștinătatea este atât de coruptă încât Dumnezeu va trimite asupra ei, pentru ca s-o distrugă, cele patru pedepse strașnice ale Sale: sabia, foametea, stăpânirile sălbătice și ciuma.

14:22. Dară iacă, va rămânea în el o rămășiță, care se va scoate: fii și fete; iacă, aceștia vor eși la voi, și veți vedea urmările lor și faptele lor; și vă veți mângâia pentru toate relele, ce le-am adus asupra Ierusalimului, pentru toate câte am adus asupra-i.—Din anarhie vor rămânea puțini cari vor fi trecuți dincolo în Regatul Milenial, ca pilde ale pângăririi creștinătății. Ei vor trăi printre acei ce au

suferit în strâmtorarea creștinătății, și în mijlocul înrăurilor fericite ale Regatului, ca ceilalți să poată vedea deosebirea între urmările și faptele lor rele și noile stări ale noului Regat. Și ei vor face ca fiecare să fie mulțumit de strâmtorarea ce Dumnezeu o va aduce asupra creștinătății.

14:23. Și aceștia vă vor mângâia, când veți vedea urmările lor și faptele lor; și veți cunoaște, că eu n-am făcut fără cuvânt toate câte i-am făcut, zice Iehova, Domnul.—Când ceilalți vor vedea urmările și faptele lor rele, ei vor fi mulțumiți în ce privește nevoia timpului de turburare, pentru că atunci vor pricepe că nu fără motiv a adus Dumnezeu tot ce a adus asupra creștinătății.

EZEKIEL 15.

BUN NUMAI PENTRU FOC

15:1-8. Fost-a cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, ce preț are lemnul de viie mai mult decât alt lemn? Vitele de vie mai mult decât acelea ce sunt între lemnele pădurei? Au lua-se-va din el lemn, bun de lucra? Au lua-se-va din el un cârlig, ca să fie de aninat în el vr-o unealtă? Iacă, el se dă focului, să-i fie de mâncare: focul mănâncă amândouă capetele lui, și mijlocul lui se pârlă; au este aceasta de vr-un folos? Iacă, când era întreg, nu era bun de lucru, cu cât mai puțin va mai fi bun de lucru, când focul l-a mâncat, și s-a pârlit! De aceea așa zice Iehova, Domnul: Cum este lemnul viiei între lemnele pădurei, pe care l-am dat de mâncare Ierusalimului: voi îndrepta fata mea asupra-le: de vor scăpa dintr-un foc, nu alt foc îi va mânca; și, când voi îndrepta fata mea asupra-le, veți cunoaște, că eu sunt Iehova. Și voi preface țara într-un deșert; căci au făptuit fără-de-lege, zice Iehova, Domnul.—Via originală tipică, „via lui Iehova, Dumnezeul oștirilor, este casa lui Israel, și bărbații [clerul] lui Israel planta cea plăcută a Sa.” Prin Lege, prin profeți și alți lucrători sfinți din vechime Dumnezeu a cultivat-o cu multă grijă (Isa. 5:1-7); dar ori de câte ori El a venit să caute rod a găsit numai struguri sălbateci. „Eu te sădisem vită aleasă, din sad cu totul curat; deci cum te-ai prefăcut înaintea mea într-o coardă de vită sălbatecă?” (Ier. 2:21; Mat. 21:33-41) Antitipul, via cea adevărată, a fost Biserica lui Christos, la început „sădită din sad cu totul curat.” „Bărbații” cei aleși sunt preoții, sub a căror conducere Biserica a devenit o „vie sălbatecă”—via pământului, care va fi complect smulsă. (Apoc. 14:18, 19) Ecleziasticismul, care își închipue că el este via cea adevărată (Ioan 15:1), cu sectele sale ca coarde, este o vită sălbatecă. (Apoc. 14:18), ce nu e în stare să se susție singură ci se acață ca un parazit de alții, pentru sprijin.

EZEKIEL 16
NECREDINȚA POPORULUI LUI
DUMNEZEU

16:1-5. Fost-a cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând Fiul omului, fă pe Ierusalim să cunoască urâciunile sale, și zi: așa zice Iehova, Domnul, cătră Ierusalim: obârșia ta și nașterea ta trage-se din pământul Canaanului; părintele tău fost-a Amoreu, și mamă-ta Heteia. Și la nașterea ta, în ziua în care te-ai născut, buricul tău nu s-a tăiat, și în apă nu te-ai scăldat spre curățire; cu sare nu te-ai sărat; și în scutece nu te-ai înfășat. Nici un ochiu nu s-a îndurat de tine, să-ți facă ceva din acestea, din milă cătră tine; ci aruncată ai fost pe câmp, de scârbă cătră tine, în ziua în care te-ai născut.—Capitolul 16 este o lărgire a descrierii simbolice a Marelui Babilon [Ierusalimul], ecleziasticismul (Apoc. 17), ca o fostă virgină, acumă însă femeie [biserică] apostată. Popoarele din care biserica să compune au fost la început păgâne (16:3), în și din lume [câmp].

16:6-8. Atunci trecut-am pe lângă tine, și văzutu-te-am tăvălită în sângele tău, și zisu-ți-am, fiind tu încă în sângele tău: trăește! Da, zisu-ți-am, fiind tu încă în sângele tău: trăește! Făcutu-te-am spre mii de mii, ca pe iarba câmpului; și ai crescut, te-ai mărit, și ai ajuns la culmea frumuseții; ridicatu-ți-s-au țițele, și perii ți-au crescut; dară erai goală și fără vestminte, atuncea trecut-am pe lângă tine, și te-am văzut, iacă, vârsta ta era vârsta iubi-rei; și întinzându-mi poalele asupra-ți, acoperit-am goliciunea ta, și juratu-m-am ție, și am intrat în legământ cu tine, zice Iehova, Domnul; și ajuns-ai a mea.—Dumnezeu l-a iubit prin Christos pe poporul acesta și l-a logodit sieși, făcând din biserica Sa o plantă frumos dezvoltată.

16:9-12. Și te-am scăldat în apă, am spălat sângele tău de pe tine, și te-am uns cu oleiu; și te-am îmbrăcat cu vestminte împetrișite, te-am încălțat cu sandali de piele de vițel de mare, te-am încins cu in subțire, te-am îmbrăcat cu mătăasă; și te-am împodobit cu scule, pus-am brațele pe mânele tale, și salbă pe grumazul tău; pus-am inel în nara ta, și cercei în urechile tale, și cunună frumoasă pe capul tău.—El i-a uns cu Spiritul sfânt (16:9, olei), i-a îmbrăcat cu haina dreptății- lui Christos (Mat. 22:11), cu împetri-tarea fructelor spiritului sfânt, ca caracter (Psa. 45:14, 15), și li-a dat podoabe prețioase, promisiuni divine [de aur], i-a înfrumusețat cu un juvaer [adevăr ce strălucește ca diamantul—(1 Cor. 3:12) pe frunțile lor [priceperea lor—Apoc. 7:3], cercei de aur în urechile lor [urechi pentru ca să audă

lucrurile sfinte și divine Fac. 24:22], și o cunună frumoasă pe capul ei [regalitatea făgăduită].—Apoc. 2:10.

16:13. Așa ai fost împodobită cu aur și argint; și vestmintele tale erau de in subțire, de mătăasă, și vestminte în-petrișite, mâncat-ai floarea fainei, miere și oleiu; și făcutu-te-ai frumoasă foarte, și ai ajuns a fi doamnă.—El li-a dat hrana cea mai curată și mai bună din Cuvântul lui Dumnezeu (Psa. 147:14); și ei deveniră frumoși în frumusețea sfințeniei (Psa. 110:3), și prosperară chiar până la ajungerea lor ca moștenitori ai Regatului ceresc.

16:14. Și numele tău străbătut-a între popoare pentru frumusețea ta; căci erai desăvârșită în podoabele, ce le-am pus pe tine, zice Iehova, Domnul.—Ei deveniră reînnoiți prin im-oldul însușirilor sfinte și plăcute, ce se pot obține prin suferință și jertfă.—Evr. 2:10.

16:15. Dară tu încrezutu-te-ai în frumusețea ta, și desfrânat-ai din cauza renumelui tău, și revărsat-ai desfrânările tale la tot trecătorul, făcându-te a lui.—Spiritul de desfrâ-nare într-o biserică este dorința de a forma o uniune cu un guvern oarecare din lume (Apoc. 18:9); și acest spirit, biserica apostată, l-a arătat față de oricare guvern ori cât de ne-sfânt a fost el.—Isa. 1:21.

16:16. Și ai luat din vestmintele tale, și ți-ai făcut înălțimi, împetrișite, și ai desfrânat pe dânsule, așa cum niciodată nu s-a văzut nici nu se va vedea.—Înălțimile sunt vârfuri de munți, direcătorii guvernelor; acolo, biserica și-a desfășurat toate nepioasele sale farmece inducând guvernele lumii la desfrânare spirituală pe o scară întinsă și cau-zându-le decăderea prin mânia lui Dumnezeu ce se varsă asupra-le, datorită acestei desfrânări.—Ier. 23:14, 15.

16:17. Și ai luat sculele tale cele mărețe, făcute din anrul și argintul meu, ce ea ți-am dat, și ai făcut chipuri de bărbat, și ai desfrânat cu dânsule.—Ea luă comorile divine ale adevărului și le potrivea după forma tradițiunilor oamenești.

16:18, 19. Și ai luat vestmintele tale cele pestrișe, și aco-peritul-e-ai cu ele; și pusu-le-ai înaintea oleiului meu, tămâia mea. Și pâinea mea, ce eu ți-am dat-o, floaia fainei, oleiul și mierea, cu cate te-am hrănit. Pe acestea pusu-le-ai înaintea lor spre miros plăcut; așa s-a întâmplat, zice Iehova, Domnul.—Hrana spirituală a Cuvântului lui Dumnezeu a fost dreasă cu substanțele aromatice ale erorilor oamenești; precum e de pildă dreptul divin al regilor, dreptul divin al clerului, nemurirea, Trinitatea și chinul veșnic, predicate așa ca să fie pe placul puterilor stăpânitoare și ca să servească scopurilor lor nelegiuite.—Osea. 2:8.

16:20, 21. Și luat-ai pe fii tăi și pe fiicele tale pe cari mi i-ai născut, și i-ai sacrilicat lor spre mâncare. Au doară prea puțin lucru era desfrânarea ta, de ai junghiat și pe fii mei, și i-ai

dat, ca să-i treci prin foc pentru dânsule?—Biserica apostată a dat copiilor lui Dumnezeu, concepuți de Cuvânt, să sufere învățăturile focului veșnic, superstiția iadului (Ier. 7:31) și încercări grele în războaiele guvernelor cu care ea a încheiat alianțe nepermise.

16:22. Și în toate urâciunile tale și deshânările tale nu ti-ai adus aminte de zilele tinerețelor tale. Când erai goală și fără vestminte, tăvălindu-te în sângele tău.—În mândria pentru locul ei biserica a uitat păgânismul din care s-au ridicat membrii ei.

16:23-25. Și după toată răutatea ta [vai, vai de tine! zice Iehova Domnul], ziditu-ți-ai movili, și făcutu-ți-ai înălțimi în toate ulițele; în capătul a tot drumul ziditu-ți-ai înălțimi, și făcut-ai scârboasă frumusețea ta, și crăcitu-ți-ai picioarele la tot trecătorul, înmulțind deshânările tale.—Vai, vai, nenorocire, turburare și nimicire pentru o astfel de biserică apostată, care în orice chip (Isa. 57:7) a slujit interesele dumnezeului lumii acesteia, a făcut urâcioase „virtuțile” sale, oamenilor gânditori, și s-a oferit singură fiecărui guvern [uliță], stat, cetate sau oraș, spre uniune de biserică și stat.

16:26. Și ai desfrânat cu Egiptenii, vecinii tăi, cei mari la corp; mult desfrânat-ai ca să mă mânie.—Ea totdeauna s-a unit cu cei mai lumești oameni, mari în cele pământești.

16:27. De aceea iacă, întins-am mâna mea spre tine, și imputinatut-am hrana cea hotărâtă, și te-am lăsat în voia celor ce te urau, fiicelor Filistenilor, cari se rușinau de calea ta cea desfrânată.—Începând cu 1878 Dumnezeu a adus puterile judecății asupra bisericii apostate și a pricinuit o foamete de Cuvântul lui Dumnezeu înlăuntrul porților bisericesti. El lăsa ca s-o calce bisericile fiice, cu poftă lacome, cu apucături agresive și cu învățături de demoni [Filistenii] — Știința creștină, Teosofie, Gândul nou, Critica superioară, Spiritism ș. a. Chiar bisericile aceste, întemeiate pe învățături de demoni, se rușinează de căile și purtările lumești și înjositoare ale mărturisitei și falsei biserici a lui Christos.

16:28, 29. Ai desfrânat și cu Asirienii; căci ești nesățioasă; da, desfrânat-ai cu ei, și tot nu te-ai săturat. Și ai înmulțit desfrânarea ta în pământul Canaanului până la Chal-dea; și nici cu acesta nu te-ai săturat.—Biserica a căutat să se unească chiar și cu forțele [asirienii] meuite să răstoarne Creștinătatea:—Socialismul, Comunismul, Muncitorii industriali din lume, Uniunile de Comerț, Sindicaliștii, revoluționarii, anarhiștii,—toți nesețaoși în pofta lor după putere, întocmai ca și biserica apostată.

16:30-34. Cât este de desfrânată inima ta, zice Iehova, Domnul, de faci toate acestea! Lucruri, ca ale celei mai nerușinate curve! Căci zidit-ți-ai movili la capătul a tot drumul, și făcutu-ți-ai

înălțimi în toată ulița; dară nici ca o curvă n-ai fost; căci ai disprețuit plata; ci ai fost ca o femeie adulteră, ce primește pe străini în locul bărbatului ei. Tuturor meretricelor se dă plată, dară tu dat-ai plată tuturor iubiților tăi, și dăruitu-i-ai, ca să între la tine din toate părțile, să desfrâneze cu tine. Așa desfrânarea ta a fost altfel decât la alte femei: căci după tine nimenea nu s-a luat să desfrâneze; ci tu datu-le-ai plată, și ei plată nu ți-a dat; deci fost-a cu tine cu totul altfel.—Cât de desprețuită este ținuta bisericii mărturisite! . . . mai joasă chiar decât o prostituată! Pentru că o prostituată se mai respectează întrucâtva pe sine dându-se numai pentru plată: însă biserica apostată s-a oferit pe sine oricărei formă de guvernământ, bună sau rea, numai ca să realizeze oarecare legătură osândită de Dumnezeu între biserică și stat.—Osea. 8:9.

16:35-37. De aceea ascultă, curvă, cuvântul Ini Iehova; așa zice Iehova, Domnul: fiindcă cazanul tău s-a revărsat, și goliciunea ta s-a descoperit în desfrânările tale cu iubiții tăi, și cu toți idoli tăi cei scârboși, și în sângele fiilor tăi, ce datu-i-ai lor; de aceea, iacă, voi aduna pe toți iubiții tăi, cu care te-ai desmerdat, și pe toți câți i-ai iubit, împreună cu toți acera, pe cari i-ai urât; îi voi aduna împotriva-ți din toate părțile, voi descoperi goliciunea ta înaintea lor, și vor vedea toată goliciunea ta.—De aceea Dumnezeu va face ca guvernele, cu cari biserica apostată a făcut alianță, s-o urască și s-o ardă cu foc.—Apoc. 17:16.

16:38-40. Și te voia judeca după judecățile adulterelor și a acelor ce varsă sânge; și voia aduce asupra-ți sângele mâniei și al gelosiei Și te voi da în manele lor: vor dărâma movilele tale, și vor nimici înălțimile tale; de vestmintele tale te vor desbrăca, și-ți vor lua sculele tale cele mărețe, și te vor lăsa goală și fără vestminte. Și vor aduce asupra-ți mulțimea, care cu petre te va ucide, și te vor străpunge cu săbiile lor.—Prin Legea lui Moisi femeile cari stricau căsătoria erau omorâte cu pietre; în timpurile mai vechi ele erau arse de vii; oamenii necinstiți erau deasemeu omorâți. (Lev. 20:10, 14, 27) Eclezasticismul va fi nimicit cu pietrele faptelor crude, și va fi distrus în focurile anarhiei, „focul gelosiei lui Dumnezeu”. (Zef. 3:8) Ea va fi despoiată de strălucirea și aurăria [imitând nemuirea] ei, de purpură [imperialitate] și de culorile stacojii [sânge], și de juvaerele sale adevărate și imitate de adevăr. Massele, ațâțate de jertfele zadarnice și de lipsurile de tot felul, pricinuite de războiul mondial, o vor omori.

16:41. Cu foc vor arde casele tale, și vor îndeplini asupra-ți aceste judecăți înaintea multor femei; așa te voi face să încetezi de a fi curva, și plată nu vei mai da.—Casele [sectele; ei vor fi curățate și șterse de anarhie. Ea va primi groaznicele și divinele ei judecăți înaintea privirilor

curioase a multor religii [femei] păgâne.

16:42, 43. Pentru că nu ți-ai adus aminte de zilele tine-rețelor tale, ci te-ai înfuriat asupra-mi în toate aceste lucruri, de aceea iacă, și eu voi răsplăti urmările tale asupra capului tău, zice Iehova, Domnul; și nu vei mai face după desfrânarea aceasta în toate urâciunile tale.—

Furia și ge-lozia lui Dumnezeu nu-și va înceta răsplata sa până când ecleziasticismul nu va fi perit de pe fața pământului.

16:44 45. Iacă, tot omul, care se servește de proverbe, face-va acest proverb asupra-fi, zicând: „Cum este muma, așa și fata ei.” Tu ești fata mumei tale, care sa desgustat de bărbatul ei și de copii săi; și ești sora surorilor tale, cari s-au desgustat de bărbații lor și de copii lor; muma ta a fost Heteică, și părintele tău Amoreu.—Amorfii, Sama-ritenii și Sodomii se închinau lui Baal și Astartei, sub un nume sau altul, și erau adepții credințelor și obiceiurilor imorale păgânești ale acestei religii, tipice nu necurăteniei de trup, ci de spirit. Adevăratul tată al bisericii a fost Tatăl nostru, mama ei, Legământul de Har al Sarei[^] și soțul ei logodit, Christos. Părintenia ecleziasticismului, este—după cum se potrivește „locuitorilor de înălțimi”,—Diavolul însuși. (Ioan 8:44) Papismul și Protestantismul nu sunt concepuți din Cuvântul lui Dumnezeu, ci din cuvinte de mândrie, de egoism, și de ambiție lumească. Mama ei a fost o Hetea, un popor comercial, trăgându-și obârșia din Ham, sub desaprobară divină; mama ei spirituală au fost falsele făgăduințe ale tradiției omenesci care schimbă prețioasele făgăduințe divine pentru o fiertură pământească; ea iubește căile lăaturalnice și nu cunoaște principii. „Precum e mama, așa-i și fata.”

16:46. Soră ta cea mare este Samaria, ea și fetele ei ce locuiesc la stânga ta; și soră-ta cea mai tânără, ce locuiește la dreapta ta, este Sodoma și fetele ei.—Samaria și Sodom se închinau lui Baal. Având același părinți, ecleziasticismul este o religie soră cu religiunile păgâne, și prin multe cărți de ale ei admite, susține și sancționează unitatea tuturor religiunilor, punându-se și pe dansa în rând cu celelalte. Samaria, cele zece triburi apostate, amestecară religia lui Dumnezeu cu cea a lui Baal—o potrivită soră de credință a „bisericii după nume”, care citește Biblia și apoi slujește pe dumnezeul egoismului. În altă ordine de idei Samaria tipifică nu numai pe sora sa ecleziasticismului, ci pe însăși biserica. Sodoma, numită aici sora reli-jioasă a Ierusalimului [ecleziasticismului] este deadreptul identificată cu bisericismul în Apoc. 11:9.—„Cetatea cea mare, care spiritual se numește Sodoma și Egipt, unde fu răstignit și Domnul nostru!” Ea tipifică biserica mărturi-sită în fața ei cea mai ordinară.

16:47. Dară tu n-ai umblat numai în căile lor, și n-

ai făcut după urâciunile lor; ci ca și cum ar fi fost acestea lucruri prea mici, făcuto-te-ai mai stricată de cât dânsel în toate căile tale.—Ga și cum numele rău de Sodoma nu i-ar fi fost de ajuns [apostată], creștinătatea a întrecut-o în depravare; literală depravare a Sodomei a fost „un lucru prea mic” pentru căile și obiceiurile mai rafinate ale ecleziasticismului.

16:48-50. Viu sunt, zice Iehova, Domnul: soră-ta, Sodoma, n-a făcut, nici ea și nici fetele ei, cnm ai făcut tu și fetele tale. Iacă, aceasta a fost fără-de-legea snrorei tale, Sodoma: îngâmfarea, îndestulirea de pâine și lipsă de grijă aveau ca și fetele ei; dară pe cel sărac și pe cel neavut nu-l ajutau: ci se îngâmfau, și făceau urâciuni înaintea mea; și acestea văzându-le eu, le-am depărtat.—Cea mai mare depravare a Sodomei [A111, 112] a fost o deprindere sexuală depravată în legătură cu religia lui Baal. „Această imorală consacrare se lăți asupra Feniciei, Siriei, Frigiei, Asiriei și Babiloniei. Lucrul cel mai de seamă al ei era Astarot, vechea Astartă greacă.” Antitipul ei în biserică era pentru conducătorii naționali, de stat, și ne-municipali, ca sub haina de a înainta cauza religiei, să facă ca guvernele lor tributare să devie prin forță și violentă „creștinizate.” Astfel s-au „creștinizat” și s-au botezat națiuni întregi—popoare și guverne sălbatice. Prin înlăturarea barierelor imoralității, spirituale și trupești, s-a dat drum liber poftelor necurate și bestiale ale cârmuitorilor și altora. Clerul, de la papă până la conducătorii de clase, au prostituat religia pentru plăcerea și folosul tovarășiei cu cei bogați și puternici. Cârmuitorii erau asigurați de „drepturile divine ale regilor” și primiră omagiu ca reprezentanți ai lui Dumnezeu. Poporul fu făcut să creadă, că a muri pentru acești „deținători de drepturi divine” înseamnă moartea și intrarea lor în Cer, și mii au muri! cu plăcere pentru a da peste drumul care duce la cer. Sfetnicii lui Satan, prefăcându-se în îngeri de lumină, predicară aceste amăgiri și milioane îi crezură, iar acum Dumnezeu e gata să-i înlătore, atât spre binele lor cât și spre binele lumii pe care ei au corupt-o.—Z- 95-56.

18:51, 52. Așa și Samaria n-a păcătuit nici pe jumătate din păcatele tale; ci tu făcut-ai mai multe urâciuni decât aceea; și așa ai îndreptățit pe surorile tale prin toate urâciunile câte le-ai făcut. Deci poartă rușinea, pe care ai im-putat-o surorilor tale, pentru păcatele tale, cu cari te-ai făcut mai urâtă decât dânsel: decât tine ele mai drepte sunt. Deci rușinează-te și tu, și poartă rușinea ta; căci ai îndrăptățit pe surorile tale.—Precum corupțiunea morală a Ierusalimului îndreptăți fărădelegile Sodomei și a Sarnariiei, astfel depravarea morală și spirituală a ecleziasticismului va îndreptăți acele elemente din creștinătate ce suni; tipificate prin Samaria și Sodoma. Clerul și

bisericiiJe lui, din pricina mândriei, că ar fi „pârğa cucernică a poporului", a fost mai urâcios în fața lui Dumnezeu și a lumii cugetătoare decât cei de năravuri mai joase.—Psalm 19:113; Prov. 6:17, 8:13, 16:18.

16:53-55. Și voi întoarce pe prinșii lor, pe prinșii Sodomei și ai fetelor sale, și pe prinșii captivității tale, ca să porți rușinea ta. Ca să te rușinezi pentru toate câte ai făcut, și să le fii de mângâiere. Gând soră-ta Sodoma și fetele ei se vor întoarce în starea lor de mai -naite, și Samaria și fetele ei se vor întoarce în starea lor de mai -nainte; atunci tu și fetele tale vă veți întoarce în starea voastră de mai -nainte.—La învierea din morfi a „dreptilor și nedreptilor" (Faptele 24:15), Ierusalimul va sta cu rușine în fata Sodomei și Samariei, rușinat și înjosit prin faptul că nelegiuirile sale au îndreptățit, au scuzat și „mângâiat" pe Sodoma și Samaria. Tot așa eclesiasticismul, clerul și tovarășii lui, „pârğa poporului", se vor rușina de faptul că nelegiuirea lor a fost într-una un îndemn la facerea de rău a elementelor mai joase ale creștinătății.

16:56-59. Deși în gura ta nu s-a auzit de soră-ta Sodoma în zilele îngâmfării tale, mai -nainte de ce s-a văzut răutatea ta: cum se văzuse, când te-au ocărit fetele Siriei, și toate cele ce o înconjoară, fetele Filistenilor, cari te urăsc din toate părțile. Așa ai purtat pedeapsa desfrânării tale și a uriciunilor tale, zice Iehova. Căci așa zice Iehova, Domnul: după ce-ți voi fi făcut, cum ai făcut tu, care ai disprețuit jurământul, călcând legământul.—În mijlocul unui popor de elită, îngâmfat și corupt era lucru interzis chiar a aminti depravările „speciei mai de jos"; însă în cei din urmă douăzeci de ani de „stârnire de gunoi" și publicare fără milă a criminalității „creștinilor", cari să recrutează mai ales dintre creștinii mărturisiți, „răutatea" elerului și a poporului bisericesc „a fost descoperită", și a fost publicată în așa mare măsură încât religiunile păgânești. [fetele Siriei și Filistenilor] au ajuns să cunoască și să des-pretuiască așa numita „creștinătate." Creștinătatea a disprețuit votul său de consacrare lui Dumnezeu și Legământul Harului, prin care noi „sunem fii făgăduinței ca Isaac" (Gal. 4:28), și sub care am fost logodiți lui Christos. Dumnezeu se va purta față de creștinătate întocmai cum creștinătatea s-a purtat față de Dumnezeu.

BINECUVÂNTAREA DE APOI A IUI DUMNEZEU

16:60. Îmi voi aduce aminte de legământul meu cu tine, ce l-am încheiat în zilele tinereții tale; și voi întări cu tine un legământ etern.—Cu toate aceste „Dumnezeu este credincios" (I Cor. 1:9); și fiindcă El a făcut un legământ cu biserica în zilele ei curate și pline de credincioșie ale tinereții ei, el își va aduce aminte de acest legământ, și în timpurile restituțiunei

va încheia cu toate popoarele Noul Legământ, sub care ei vor primi din abundență, rouă binecuvântării.—Ezek. 34:26.

16:61. Și atunci îți vei aduce aminte de urmările tale, și te vei rușina, când vei primi la tine pe surorile tale, pe cele mai mari și cele mai mici; și ți le voi da de fiice, dară nu după legământul ce făcuși odată cu ele.—Când poporul creștinătății se va întoarce din moarte la viață pe pământ, ei își vor aduce aminte de căile lor rele și fără de credință, și vor trece prin cea mai adâncă rușine când poporul depravat le va fi dat de fiice, pentru ca să se rușineze și să-l mărească pe Domnul.—D 638.

16:62. Și voi întări legământul meu cu tine, și vei cn-noaste, că eu sunt Iehova.—Binecuvântările viitoare nu vor fi din pricina vre-unui merit sau credincioșii a creștină-] tatei, ci pentru că Dumnezeu este credincios.

16:63. Ca să-ți aduci aminte, și să te rușinezi, și să nu-ți mai deschizi gura de rușine, când îți voi ierta toate câte ai făcut, zice Iehova, Domnul.—Atunci fostul popor apostat, întors în fine la „Păstorul și Veghetorul sufletelor lor" (I Petru 2:25), își va da seama de deplinătatea veșnicei bunătăți și iubiri a lui Dumnezeu, și va intra în pacea lui Dumnezeu (Fil. 4:7)—o pace care va fi veșnică.— A111; Z- 94-46.

EZEKIEL 17.

PARABOLA DESPRE VULTUR

17:1, 2. Fost-a cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, pune o cimilitură, și spune parabola aceasta casei lui Izrael.—Capitolul 17 zugrăvește eclesiasticismul ca pe un rege, captivitatea sa parțială la puterile hotărâte să-l nimicească, îndreptarea sa după sprijin către forțele înțelepciunii, și științei lumești, falimeutul alianței încercate și prăbușirea sa finală

17:3. Și zi: așa zice Iehova: Un vultur mare cu aripi mari, cu aripi lungi, plin de pene pestrice, venit-a în Liban, și a răpit din cedru ramura cea mai de sus: rupt-a vârfurile vlăstarilor lui.—Asirienii [vulturul cel mare] cu aripi mari, cu aripi lungi, pline de pene [tare în aripi, puternic] pestrice [mai multe varietăți și faze de aparentă] venit-au în Liban [regatul Jidovilor] și au rupt înalte vlăstare de cedru piuând în captivitate pe regele leoiachim]. În antitip aceste înseamnă: Puterea destinată să nimicească creștinătatea [anarhia, nihilismul, socialismul și înțelepciunea lor exprimată în școlile de gândire ce tind să nimicească respectul pentru Creștinătate] ca un vultur [înțelept] cu aripi mari [cuvinte impresionabile], plin de pene [plin de argumente] și-a făcut în liniște calea prin creștinătate de la 1878, și și-au făcut prizonieri din cei mai înalți, pe mulți din clasa conducătoare a Creștinătății [cedrul] cu doctrine de evoluțiune,

socialism, critică înaltă, toate distructive ordinei existentă a lucrurilor.

17:4. Și dusu-le-a într-o țară de negoț; pusu-le-a într-o țară de neguțatori. Atunci a luat din semința țarei.—Au fost făcuți prizonieri, prin radicalele sisteme de gândire, transmutați într-o stare unde idealurile cerești ale bisericii apostate au fost părăsite în schimbul unui negoț de pozi-tiune și putere și a unor teorii și filozofii omenești și Pământești.

17:5. Și a pus-o în țarină de semănătură: a dus-o lângă ape multe, a sădit-o ca pe o salcie. Și ea a crescut, și s-a făcut butuc de vie, puternic, dară mic.—Rămășița eclezias-ticizmului, pe atunci complet umilit, sămânța din care răsăriseră odinioară clasele conducătoare, va fi plantat în pământ bogat și adânc, bine udat cu apele marelor adevăruri de înfrățire, egalitate și libertate.

17:6. Vițele sale se îndreptau spre dânsul, și rădăcinile sale sub dânsul; așa a ajuns butuc de vie, a făcut vițe, și a dat butași.—Noul eclezias-ticizmul, hrănit de redeștăptători evaghești, muncitori sociali și civici, și alți reformatori pământești, va crește și va înflori într-o formă joasă-de eclezias-ticizmul, ce nu se va întinde niciodată mai sus de cele pământești, a cărui număr [ramuri] a năzuit spre sisteme de gânduri anarhiste, și a cărui rădăcini, de filozofie fundamentală, vor sta tot sub influența acestora.

17:7, 8. Și mai era un vultur mare, cu aripi mari și cu pene multe; și iacă, butucul de vie, și-a plecat rădăcinile sale spre dânsul, și și-a întins vițele sale spre el. Pentru ca să o adape în straturile sădii sale; deși era sădită în pământ bun, lângă ape multe, ca să facă vițe, și să dea fruct, și așa să ajungă o viale aleasă.—Însă noul eclezias-ticizmul, alarmat de aplecarea spre gânduri anarhice, se va îndrepta către un alt mare sistem de înțelepciune [un vultur] așisderea din obârșie demonească, adică înțelepciunea conservativă, lumească, tinzând să susție actuala stare de lucruri profane.

17:9. Zi: așa zice Iehova, Domnul: isbuti-va? Vulturul cel dintâi au nu va rupe rădăcinile ei, și nu va tăia frup-tul ei, ca ele să se usuce, și să sece toate frunzele odraslelor sale, fără să fie nevoie de o putere mare sau de un popor mult, ca să o scoată din rădăcinile ei.—Sosind timpul Regatului lui Dumnezeu, scopul lui Dumnezeu ca să, des-rădăcineze noul eclezias-ticizmul, se va manifesta prin fapte. Piodul caracterului său, fiind rodul spiritului lumii acesteia, trebuie tăiat și uscat prin încercările înfocate ale timpului mare de strâmtorare. Promisiunile sale [frunzele], se vor veștezi, precum s-au veștezi ori unde au băntuit vânturile și consecințele marelui războiu.

17:10. Iacă este sădită! Dară oare isbuti-va? Au nu se va usca, ea și cum un vânt de răsărit s-ar

atinge de ea? Usca-se-va în straturile unde crește.—de la răsărit, din direcțiunea unde răsare soarele Dreptății, vine un vânt, o învă-jătură. Adevărul prezent, care va atinge noul eclezias-ticizmul, și-l va usca într-un timp când pe pământ va fi „strâmtorare a neamurilor în nedumerire, și oamenii sufletul își vor da de teamă și de frică de cele ce au să vie peste lume” (Luca 21:24, 25)—peste ordinea socială—peste eclezias-ticizmul—„vita de vie.”—Apoc. 14:18.

17:11, 12. Și a mai fost câtă mine cuvântul Ini Iehova, zicând: zi acum casei celei neascultătoare: au nu știți ce înseamnă acestea? zi-le: iacă, regele Babilonului a venit în Ierusalim, a luat pe regele lui și pe mai marii Ini, și i-a adus la sine în Babilon.—Regele Babilonului, Satan, a sosit deja la eclezias-ticizmul și a luat în prinsoare clasa conducătoare, pe clerul prominent.

17:13. Și a luat pe unul din neamul regelui, a încheiat legământ cu el, și l-a pus să jure, luând cu sine și pe cei fruntași ai țarei.—El îi tine captivați sieși pe cei mai însemnați prin învoiala lor cu învățăturile sale moderne, dar demonești, în ce privește religia adevărată, chestiunile sociale și de ordin moral, ș. a. m. d.

17:14. Ca regatul să se umilească, și să nu se mai ridice; ci numai păzind legământul său să poată sta.—De aceea eclezias-ticizmul nu va fi în stare să se ridice deasupra celor lumești, și nici să se înalte pentruca să combată sistemele de gânduri anarhice. Dacă ar putea, atunci poate că nu s-ar prăbuși imediat, ci ar mai rezista un scurt timp.

17:15. Dară el răsculat-s-a, trimițând solii săi în Egipt, ca să-i dea cai și popor mult. Isbuti-va oare? Scăpa-va cel ce face acestea? Oare călcând legământul, mântui-se-va?—Eclezias-ticizmul s-a răsculat apelând și cerând ajutor de la înțelepciunea lumii acesteia [Egiptul antitipic] și bizuindu-se pe doctrinele [caii] tari și conservative ale acestei lumi și pe sprijinitorii de idei și metode reacționare ca să-l scape de prăbușirea completă.

17:16. Viu sunt zice Iehova, Domnul; unde locuște regele, care l-a pus pe dânsul rege, al cărui jurământ l-a disprețuit, și a cărui legământ l-a călcat, acolo cu dânsul va muri, în Babilon.—Precum viu este Dumnezeu, Eclezias-ticizmul va peri în starea fără-de-legilor sale, în care a trăit Satan, regele anarhiei, care a ridicat eclezias-ticizmul la locul său de putere, și tot acolo, în învâlmășala anarhiei, în mijlocul oștilor fără de lege, el va peri.

17:17. Și Faraon, cu toată oastea lui cea puternică și cu mulțimea lui cea mare, nu va face pentru dânsul nimic în resbel, când neamicul va înălța valuri și va zidi întăriri, ca să stârpească suflete multe.—Nici o înțelepciune lumească, nu va putea face ceva pentru eclezias-ticizmul în lupta sa de moarte cu anarhia, nici chiar ridicându-i sau dându-i sprijin

guvernamental [munți] și nici prin eforturile unite a celor mai tari elemente ale puterii lumii acesteia.

17:18, 19. Căci a disprețuit jurământul călcând legământul; și iacă, după ce a dat mâna sa, a făcut toate acestea; el nu va scăpa. De aceea așa zice Iehova, Domnul: viu sunt, pe jurământul meu, ce 1-a disprețuit, și pe legământul meu, pe care 1-a călcat, le voi răsplăti pe capul lui.—Ecleziasticismul a fost necredincios lui Iehova și va fi necredincios și filozofiei sale câștigate.

17:20. voi întinde mreja mea asupra-i, și se va prinde în firele mele; îl voi aduce în Babilon, și acolo mă voi judeca cu dânsul pentru abaterea lui, cu care s-a abătut de la mine.—Ca o cursă, ca o mreja, va veni timpul de tur-burare asupra ecleziasticismului, și el nu va scăpa de distrugere.

17:21. Și toți fugarii lui și toate cetele lui vor cădea de sabie și cei rămași vor fi împrăștiați în toate vânturile; și veti cunoaște, că eu Iehova am vorbit.—Milioanele ce vor părăsi bisericile și pe cler în timpul strâmtorare vor cădea fizicește prin violență, și vor fi omorâți sufletește de Sabia Spiritului; iar cei ce vor scăpa de moarte vor fi împrăștiați în vârtejul revoltei [vânturilor] ce va avea loc atunci în lumea întreagă, căzând departe de sistemele pe cari ei odinioară le sprijiniseră. Ei vor cunoaște că într-adevăr Dumnezeu a vorbit.

17:22. Așa zice Iehova, Domnul: voi lua din ramura cea mai de sus a cedrului celui înalt, și o voi sădi; voi tăia din mlădițele lui cele tinere o mlădiță fragedă, și o voi sădi pe munte înalt și ridicat—În viitorul Regat al lui Dumnezeu, fruntea caracterelor merituoase și distinse prin credințioșia lor dovedită până la moarte sacrificială, vor fi Vrednicii din Vechime—Avraam, Isaac, Iacob, ș. a. m. d.

cari vor fi reprezentanții fazei pământești a acestui Regat.—Psa. 45:17; Evr. 11:40.

17:23. Pe muntele cel înalt al lui Israel o voi sădi; și va face mlădite, va da fruct și se va face un cedru mare; sub dânsul va locui tot felul de sbnrătoare și toată paserea; la umbra ramurilor sale vor locui.—Acesta va înflori repede și va întinde ramurile sale, asupra tuturor popoarelor și vor face fructe de caracter în viață veșnică. (Ioan 4:36) Atunci dorința tuturor neamurilor va veni (Hag. 2:7), și sub învățăturile înțelepților reprezentanți ai Regatului vor locui în pace toți cei într-adevăr înțelepți ai pământului.

17:24. Și toți arborii câmpului vor cunoaște, că eu Iehova am umilit pe arborele cel înalt, și am înălțat pe arborele cel mic, uscat-am pe arborele cel verde, și făcut-am să înverzească arborele cel uscat; eu, Iehova, am vorbit, și am făcut.—Toate popoarele [arborii] din lume [câmp] vor cunoaște că Domnul a umilit ecleziasticismul după nume și a înălțat pe cei umiliți și neluăți în seamă ai săi, până la

treapta cea mai înaltă a Regatului său.

EZEKIEL 18.

„SUFLETUL CE PĂCĂTUEȘTE”

18:1, 2. Și a mai fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: ce este vouă, că ziceți în pământul lui Israel pro- verbul acesta: părinții au mâncat aguride, și dinții fiilor s-au strepezit?—Cuvântul lui Dumnezeu a ajuns să fie pe deplin înțeles de Pastorul Russell în ce privește echitatea purtării lui Dumnezeu față de om, relativ la osândirea tuturor la moarte, ca o dreaptă răsplată pentru păcat. Atât jidovii cât și creștinii s-au întrebat: „Cum se poate să fie drept ca păcatele părinților să treacă asupra copiilor până într-a treia și a patra generațiune?” „De ce s-au strepezit dinții fiilor când părinții lor au mâncat agurida păcatului?”—H59; E334, 309.

18:3. Viu sunt, zice Iehova, Domnul: nu vă va mai fi loc a servi de proverbul acesta în Israel.—Indoelnicii se întrebară: „Au doară fiul nu poartă fără-de-legea părintelui său?” (18:19) Ei se plâng: „Urmarea Domnului nu este dreaptă.” (18:25) Pastorul Russel, explicând Cuvântul lui Dumnezeu, a arătat limpede că urmarea lui Dumnezeu a fost și este dreaptă (18:25); că căile omului sunt nedrepte, întortochiate (18:29); și că Dumnezeu nu află vr-o plăcere ca cel nelegiuit să moară, ci ca el să se întoarcă de la căile sale și să trăiască.” (18:23-32) În curând va veni timpul când acest proverb desprețuitor nu va mai putea amăgi pe nimeni.—H46.

18:4. Iacă toate snfeltele sunt ale mele; precum sufletul părintelui, așa și sufletul fiului al meu este; omul ce păcă-tuește, acela va muri.—În faza pământescă a Regatului de o mie de ani dreptatea, egală lui Dumnezeu, se va manifesta egal față de toți, tată și fiu vor fi tratați la fel, nemurind nici unul pentru păcatul părinților; ci fiecare suflet care va păcătui va muri pentru păcatul său propriu.E354, 331; A128.

18:5-9. Dară de este un om drept, care face drept și dreptate: nu mănâncă pe munți, nu-și ridică ochii către idolii casei lui Israel, nu pângărește pe femeia aproapelui său, și nu se apropie de femeia ce este în necurătenia ei; nu înșeală pe nimenea, ci întoarce datornicului amanetul său; nu face nici o răpire, ci dă pâine celui flămând, și îmbracă cu vestminte pe cel gol; nu dă cu dobânzi, și nu ia mai mult decât a dat; își întoarce mâna de la nedreptate, și face judecată dreaptă între om și om; umblă în așezămintele mele, și păzește judecățile mele, în adevăr făcându-le: acela este drept; va trăi, zice Iehova, Domnul.—Tatăl cel cu dragoste de o potrivă pentru toți îl va invita pe fiecare păcătos să părăsească căile greșite, să se căiască și să

se întoarce, căci atunci fără-de-legea și păcatul cu voița nu vor mai fi iertate. „De aceea întoarceți-vă și trăiți.” (Ezek. 18:30, 32) Vor fi trecute zilele de a muri cineva din pricina nedesăvârșirii adamice și părintești; fiecare va fi singur responsabil de viața sau moartea sa. Dacă un drept va urma pe calea cea dreaptă, el va putea trăi în veci, altfel în moment ce o va părăsi, va trebui să moară.

18:10-13. Dară de naște un fiu nelegiuit, vărsător de sânge, și care face vre-unul din aceste păcate, și nu va face nici una din acele datorii; ci și pe munți mănâncă, și pe femeia aproapelui său pângărește, pe cel sărac și lipsit îl înșală și face răpire, amanetul nu-l întoarce, și-și ridică ochii către idoli, făcând urâciuni; dă cu dobânzi, și ia mai mult decât a dat, trăi-va unul ca acesta? Nu va trăi; făcut-a toate urâciunile acestea; va muri; sângele său va fi asupra lui.—Dacă fiul unuia de bună voie păcătuiește „el de sigur va muri; sângele său va cădea asupra sa.”

18:14-18. Iacă, de naște acesta un fiu, care, văzând toate păcatele, ce a făcut părintele său, ia seamă și nu face unele ca acestea; pe munți nu mănâncă, și nu-și ridică ochii către idoli casei lui Israel, nu pângărește pe femeia aproapelui său, nu înșală pe nime, amanetul nu-l oprește, și nu face răpire; ci dă pâine celui flămând, cu vestmânt acopere pe cel gol, și întoarce mâna de la nedreptățirea celui sărac, și dobânzi sau mai mult decât a dat nu ia; ci face judecățile mele, și umblă în așezămintele mele: acesta nu va muri pentru fără-de-legea părintelui său: ci va trăi. Părintele său, fiind că apăsa foarte, făcea răpire de la fratele său, și făcea în mijlocul poporului său ceea ce nu era bine: iacă, acesta va muri în fără-de-legea sa.—Dacă cel nelegiuit va avea un fiu drept și bun, fiul bun va trăi; însă tatăl său va muri.

18:19-23. Dară voi ziceți: Ce? Au doară fini na poartă înăla-de-legea părintelui său? când fiul face drept și dreptate, și păzește toate așezămintele mele, și le face, el va trăi. Omul ce păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta fără-de-legea părintelui, părintele nu va purta fără-de-legea fiului; dreptatea celui drept va fi asupra lui, și fără-de-legea celui nelegiuit va fi asupra lui. Dară de se va întoarce cel nelegiuit de la toate păcatele ce a făcut, și va păzi toate așezămintele mele, și va face drept și dreptate, atunci va trăi, nu va muri. Toate fără-de-legile, câte a făcut, nu i se vor aminti; el va trăi în dreptatea, ce a făcut. Au doară placu-mă în moartea celui nelegiuit? Zice Iehova, Domnul, și nu în întoarcerea lui de la căile sale, ca să trăiască.—Nelegiuitul care se va întoarce la dreptate, păcatele de mai înainte nu i se vor pune în sarcina sa; și el va trăi.

18:24-30. Dară când cel drept se va întoarce de la dreptatea lui, și va făptui nedreptatea, și va face

după toate urâciunile câte le face cel nelegiuit, el trăi-va? Toată ne-dreptatea ce a făcut-o, nu i se va aminti; în fără-de-legea, în care a nelegiuit, și în păcatul, în care a păcătuit, în ele va muri. Dară voi ziceți: urmarea Domnului nu este dreaptă. Și acum ascultă, casă a lui Israel! Urmarea mea nu este dreaptă? Au nu urmările voastre sunt nedrepte? Când cel drept se abate de la dreptatea lui, și face nedreptate, și moare într-însa, el moare pentru nedreptatea, pe care a făcut; și când cel fără-de-lege se întoarce de la fără-de-legea, ce a făcut, și face drept și dreptate, el se ține în viață; fiindcă a luat seamă, și s-a întors de la toate fără-de-legile, câte a făcut, va trăi, nu va muri. Dară casa lui Israel zice: urmarea Domnului nu este dreaptă! Au nu urmările voastre sunt nedrepte? De aceea, casă a lui Israel, vă voi judeca, pe fiecare după urmările sale, zice Iehova, Domnul: căiti-vă, și întoarceți-vă de la toate fără-de-legile voastre; și atunci nedreptatea voastră nu va fi spre ruina voastră.—Cel drept, de se va întoarce la fără-de-legea, va muri.

18:31, 32. Lepădați de la voi toate fără-de-legile, câte le-ați făcut, și faceți-vă o inimă nouă și un spirit nou; de ce să muriți casă a lui Israel? Căci eu nu mă plac în moartea celui ce moare, zice Iehova, Domnul; de aceea întoarceți-vă, și trăiți.—Aceasta se va adeveri față de toți acei care vor avea urechi de auzit, de îndată ce cel din urmă membru al Corpului Lui Christos, conceput din spirit, va fi trecut dincolo de vâl. Și acesta este adevărat astăzi și a fost adevărat de la 1878 încoace—cu privire la instituțiile "veacului rău de azi", care de la 1878 încoace stă înaintea judecății lui Dumnezeu. Dacă eclesiasticismul, "casa lui Israel", s-ar desbîra de greșelile sale, și și-ar câștiga o inimă nouă și un spirit nou, ei ar rămîne și n-ar muri; dar fiindcă nu vor să-și schimbe căile rele nimicirea lor nu va fi decît rezultatul încăpăținării lor voită.—"De ce voiți să muriți?"

EZEKIEL 19.

PUII DE LEU

19:1. Iar tu ridică plângere pentru mai marii lui Israel.—

Capitolul 19 are forma unui cântec de jale. El reprezintă în antitip prăbușirea eclesiasticismului, în timpul marei turburări, zugrăvită mai întâiu ca doi lei ce urlă când sunt ținuți în cuște, iar în al doilea rând, ca o vie nimicită de foc. Mai marii lui Israel sunt clerul.

19:2. Și zi: ce a fost mumă-ta! o leoaică; ea ședea cu lei și a crescut pe puii săi între puii de leu.—Precum tatăl și mama lui Isaac au fost Avraam și

Sara, astfel tatăl și mama spirituală a bisericii adevărate sunt Dumnezeu și Legământul Său de Har. (Gal. 4:22-28) Tot astfel tatăl și mama spirituală a ecleziasticizmului, a șireteniilor preoțești, sunt diavolul și legământul său cu moartea. (Fac. 3:4; Isa. 28:18) „Diavolul umblă ca un leu urlând, căutând pe cine să înghită.” (1 Pet. 5:8) Hrana lor a fost „doctrinile de demoni.”

19:3. Și a ridicat pe unul din puii săi, până s-a făcut leu, și s-a deprins a răpi prăzi, și a mânca oameni.—Ecleziasticizmul se împarte în două clase: una mai înaltă, mai bogată și mai bine educată decât cealaltă—„unul din puii săi.” Ei au învățat să înghită oameni, să-i facă pradă lor.

19:4. Și auzind popoarele de dânsul, l-au prins în groapa lor și l-au adus în lanțuri în pământul Egiptului.—Popoarele fără credință au auzit de ei; adecă de cler, care a fost prins în groapa doctrinei corupte; au fost prinși și duși în prinoarea „Egiptului”, în deșertăciune, în înțelepciunea și vanitatea lumii acesteia.

19:5. Și leoaica așteptându-l, văzând că deșeartă era așteptarea ei, luatu-și-a alt pui, și l-a făcut leu.—O altă clasă a ecleziasticizmului s-a dezvoltat, sub același legământ cu moartea, fals, într-un leu păros, o întrupare și un copil a doctrinelor despre chinul veșnic, trinitate, nemurire inerentă ș.a.

19:6. Care umblând cu leii, făcutu-s-a leu și s-a deprins a răpi prăzi, și a mânca oameni.—Acesta era evanghelistul popular bine dresat de a răpi oameni și mai ales banii lor.

19:7. A năvălit în palaturile lor, și a pustiit cetățile lor; așa că s-a spăimântat acel pământ și toate din el de mugetul răcnitului lui.—Redeșteptătorii [revivaliștii] au prins oameni cu miile, împreună cu toată „plinătatea lor”, con-tributiuni mari pentru puține săptămâni de evanghelism zgomotos.

19:8. Atuncea popoarele din țările din jurul lui pusu-s-au asupra-i, întinsu-i-au mrejele lor, și prinsu-l-au în groapa lor.—Atunci poporul „neconvertibil”, anarhiștii, socialiștii ș. a. au întins mrejele învățăturilor lor. Poporul supărându-se de suferințele sale de război și de scumpetea traiului a refuzat să-l mai sprijinească.

19:9. Și l-au pus în cușcă cu lanțuri, și l-au dus înaintea regelui Babilonului; punându-l în întăriri, ca să nu se mai audă vocea lui pe munții lui Israel.—Revoluția și anarhia va pune o desăvârșită înlănțuire asupra redeșteptătorilor, și le va face capăt.

19:10. Mumă-ta” era—zi în parabola ta—ca o viie sădită lângă ape; ajungea roditoare și plină de mlădițe, de mulțimea apelor.—Mama falsă de legământ a ecleziasticizmului este legământul minciunii încheiat cu moartea (Isa. 28:15) acesta este o parte și o bucată din existența ecleziasticizmului.

Acesta este „vița de vie a pământului” din Apoc. 14:19. Acest sistem greșit eră odată foarte rodnic în ce privește îmbogățirea pe baza acestui legământ.

19:11. Și se făceau din ea toege tari, ce serviau de sceptre domnilor; și tulpina ei se înălța în mijlocul mlădițelor tu-foase, așa că se însemna prin înălțimea ei și prin mulțimea ramurilor ei.—Vița de vie, învederat conține ceva ce a dat multă autoritate celor ce dețineau „sceptrul domniilor”, clerul, „stăpânitori cu apăsare” ai moștenirii lui Dumnezeu.” (1 Petru 5:3) Această vie a pământului a crescut mare, puternică și înaltă.

19:12. Oară fost-a cu furie smulsă, și aruncată la pământ; un vânt de răsări a uscat fructele ei, și toegele cele tari ruptu-s-au, sau uscat, și focul le-a mistuit.—Însă în furia războiului din lumea întreagă ea va fi „aruncată la pământ.” Adevărurile ce vor răsări din strălucirea Soare-

lui Dreptății va usca sprijinul roadelor sale [membrii bisericii]. Autoritatea ei—toiagul—va l-i rupt, uscat și nimicit în timpul cel mare de strâmtorare.

19:13. Și acum ea este sădită în pustiu, într-un pământ sec și uscat.—Într-o lume de învățături dușmănoase ale Socializmului și anarhiei, în o secetă a Cuvântului lui Dumnezeu, vechiul sistem de sofisme va ajunge repede într-o stare de pustietate, într-o stare de ostracism complet.

19:14. Și izbucnind focul din o mlădiță a ramurilor sale, mistuit-a fructul ei, și în ea nu mai este nici un toiag tare, ce ar servi de sceptru domnilor. Aceasta-i plângere, și plângere va ti.—Aplicarea crudă în războiul mondial a toiagului autorității divine, din partea cârmuitorilor va cauza răzvrătire, revoluțiune și anarhie, ca un foc ce va pun-e sfârșit pentru totdeauna vițelor sectariste, rodul viei pământului.

EZEKIEL 20.

ECLEZIASTICII IPOCRIȚI

20:1. In anul al șaptelea, în luna a cincea, la zece a lunei venit-au batrînii lui Israel, ca să întrebe pe Iehova, și au șezut înaintea mea.—Mai marii lui Israel, veniră ca să stea de vorbă cu Ezekiel, dar el n-a voit să fie întrebat de ei din pricina aplecărilor lor idolatre. Evreii au avut întotdeauna astfel de porniri. Dumnezeu s-a reținut de ai nimici, pentru ași păstra bunul său nume printre popoarele păgâne; acumina însă era gata să-i pedepsească, până la sosirea timpului arătat când El o să-i readune. Distrugerea ludaizmului este zugrăvită aici ca un foc într-o pădure. Acest capitol introduce un alt grup de profeții în contra Crești-nizmului, care se sfârșește cu. Capitolul 24. Unii dintre fruntașii ecleziastici vor ceti sau vor consulta pe Pastorul Russell și scrierile sale și pe „poporul adevărului”, pentru ca să învețe ceeace mai pot.

20:2,3. Și a fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, vorbește bătrânilor lui Israel, și zi-le: așa zice Iehova, Domnul: au doară veniți să mă întrebați? Viu sunt, zice Iehova, Domnul. Nu voi fi întrebat de voi.—Adevărul prezent nu va da nici un răspuns prielnic ecleziasticizmului.

20:4. Să nu te judeci cu ei? Fiul omului, să nu te judeci? Fă-i să știe urâciunile părinților lor.—Din potrivă, va pronunța asupra răle „judecata cea scrisă” a lui Dumnezeu Atotputernicul, li va face ca să-si dea seama de urâciunile lor doctrinale și de viață, ca rezultat al învățăturilor veacurilor întunecate.

20:5. Și zi-le: așa zice Iehova, Domnul: în ziua, în care am ales pe Israel, și am ridicat mâna mea spre sămânța casei lui Iacob, și m-am făcut lor cunoscut în pământul Egiptului, când am ridicat mâna mea spre dâșii, zicând: eu sunt Iehova, Dumnezeu vostru.—Văzut mai întâiu ca popor al lui Dumnezeu „în lume”, Egipt, Dumnezeu i-a ales și s-a făcut lor cunoscut, și a ridicat pentru ei mîna puterii Sale.—Z -94-357.

20:6 În ziua aceea înălțatam mîna mea spre dâșii, căi voi scoate din pământul Egiptului la un pământ, pe care l-am descoperit pentru ei, un pământ, în care curge miere și lapte, cel mai frumos din toate pământurile.—El le-a făgăduit că la înviere dacă vor fi credincioși, îi va aduce în "casa" pregătită pentru ei.—Cerule însuși starea cea mai glorioasă din întreg Univers lui Dumnezeu.

20:7. Atuncia zis-am către ei :să lepădați fiecare urâciunile ochilor voștri, și să nu vă spurcați cu idoli Egiptului; eu sunt Iehova, Dumnezeu vostru.—Dumnezeu le-a spus să se lepede de toate murdăria trupului și a spiritului (2 Cor 7:1) să înăbușe pofta celor văzute cu ochii carni (1 Ioan 2:16), și să nu se mai murdărescă sufletește zbătînduse cu stăruință după putere lumească. Însămărturisind numele lui Christos ei sau răzvrătit în inima lor în contra lui Dumnezeu și nu voră să asculte de El.

20:8. Dară ei s-au răscolat asupra, și n-au voit să mă asculte; Nici unul n-a lepădat urâciunile ochilor lor, și n-a părăsit idoli Egiptului. Atuncia zisumi-am : vărsavoiu furia mea asupra lor, să împlinesc mînia mea asupra lor în pământul Egiptului.—De mai multe ori, în cursul veacului evanghelic, Dumnezeu s-a mîniat asupra răle, asupra ecleziasticizmului, și au voit să-i nimicescă; el însă n-a făcut pentru ca numele său și onoarea sa să nu ajungă de necinste printre popoarele lumesti, căroră li se spunea de către creștinii mărturisiți că Dumnezeu este cu ei.

20:9, 10. Decît pentru numele meu, ca să nu se profaneze înaintea popoarelor, între cari ei se aflau, ci înaintea căroră mam făcut lor cunoscut, lucratam scoțindui din pământul Egiptului. I-am scos din pământul Egiptului, și i-am adus în

pustiu.—Cuvîntul lui Dumnezeu privește pe creștinii mărturisiți și ca fiind într-o stare de pustietate prin despărțire și ostracism din partea celor din lume—ca "scoși din pământul Egiptului."

20:11. Datu-le-am așezămintele mele și făcutu-le-am cunoscute judecățile mele, pe cari, de le va face omul, va trăi prin ele.—Dumnezeu a scos pe creștini afară din lume, afară din obiceiurile și legile lor de egoism și le-a dat "noua sa poruncă ca ei să se iubească unii pe alții". (Ioan 13:34) Li-a arătat, mai departe, că ei se află deja în periodul judecății lor; și că dacă vor „răbda ispita” (Iacob 1:12), încercarea sau proba, ei vor putea avea viață vecinică.

20:12. Și datu-le-am încă și sabatele mele, ca să fie spre semn între mine și dâșii; și să cunoască, că eu sunt Iehova, cel ce-i sfințesc.—El li-a dat privilegiul ca să intre mai înainte de ceilalți din lume în odihna sabbatului [Mileniului] său—odihna de pace cu Dumnezeu prin credință, de îndreptare dată cu dărnicie prin sângele Fiului lui Dumnezeu, însuși Domnul și i-a deosebit pentru serviciul său sfânt.

20:13. Dară casa lui Israel sculatu s-a în pustiu asupra-mi: în așezămintele mele n-a umblat, ci a disprețuit judecățile mele, pe cari, de le va face omul, va trăi prin ele; și sabatele mele le-a profanat foarte; atunci zisu-mi-am: vărsavoi mânia mea asupra-le în pustiu, ca să-i nimicesc.—Ca clasă, creștinii mărturisiți s-au răzvrătit împotriva stării lor de pustiu, separatiune de lume și ostracism. Ei n-au trăit potrivit cu Legea Iubirii divine, ci au disprețuit prilejurile periodului de încercare. Ei au disprețuit doctrina Scripturală a Mileniului, și au făcut lucru de răș din restul credinței prin introducerea tuturor telurilor de pocăințe, liturghii, milostenii și a altor fapte prin cari s-ar putea câștiga pacea cu Dumnezeu, oferită numai prin credința în sacrificiul ispășitor al lui Isus. Dumnezeu a fost adeseori provocat de ei ca să-i nimicească.

20:14. Decât lucrat-am pentru numele meu, ca să nu se profaneze înaintea popoarelor, înaintea căroră i-am scos.—Dar pentru numele Său, nu din pricina lor, Dumnezeu s-a reținut de a permite ca Timpul de Turburare să vie mai de vreme de timpul hotărît, pentru ca popoarele lumii să nu-l micșoreze pe El și puterea Sa scutitoare și ocrotitoare.

20:15, 16. Și iarăși ridicat-am mîna mea asupra lor în pustiu, juiîndu-mă, că nu-i voi aduce în pământul, pe cari le-am fost dat, în care curge mîie și lapte, cel mai frumos din toate pământurile; pentru că au disprețuit judecățile mele, și n-au umblat în așezămintele mele, și au profanat sabatele mele; căci inimele lor umblau după idoli lor.—Totuș Cuvîntul lui Dumnezeu -a arătat limpede că acei din starea de pustietate cari nu și-au dat inima lor întreagă lui Dumnezeu nu Tor putea fi schimbați la natura spirituală și nu vor îi ridicați la rangul ființelor cerești.

20:17-21. Totuși ochiul meu cruțatu-i-a, ca să nu-istric, și nu i-am nimicit în pustiu. Ci zis-am fiilor lor în pustiu: nu umblați în așezămintele părinților voștri, și nu păziți judecățile lor, și nu vă spurcați cu idolii lor; eu sunt Ie-hova, Domnul vostru; în așezămintele mele să umblați, și judecățile mele să păziți, și să le faceți; și sfințiți sabatele mele, și ele să fie între mine și voi spre semn, și să cunoașteți, că eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru. Dară și fii s-au sculat asupra-mi; n-au umblat în așezămintele mele, și n-au căutat să facă judecățile mele, pe cari, de le va face omul, va trăi prin ele; ci au profanat sabatele mele; atuncea zisu-mi-am: vărsa-voi furia mea asupra lor, să împlinesc mânia mea asupra lor în pustiu.—Dumnezeu nu i-a distrus numaidecât pe cei aflați în starea pustietății, ci li-a dat acelaș îndemn părintesc ca și celor ce-l urmează credincios; totul a fost însă înzădar.

20:22-24. Totuși oprit-am mâna mea, și lucrat-am pentru numele meu, ca să nu se profaneze înaintea popoarelor, înaintea cărora i-am scos. Ridicat-am asupra lor iarăși mâna mea în pustiu, ca să-i împrăștiu printre popoare, și să-i risipesc prin țări; pentru că judecățile mele n-au făcut, ci au disprețuit așezămintele mele, au profanat sabatele mele, și ochii lor au fost după idolii părinților lor.—Dumnezeu a repetat îndurarea sa, neîmprăștiindu-i îndărăt prin lume, nici nimicindu-i.

20:25. De aceea datu-le-am și eu așezăminte, ce nu erau bune, și judecăți, prin cari nu putură trăi.—În fine Dumnezeu i-a lăsat „în poftele inimelor lor” (Psa. 81:12), ca „să se închine oștirii cerului”, stelelor amvonului lor pro-priu (Fapte 7:42), care „schimbară adevărul lui Dumnezeu în minciună”, în „tradițiuni omenești”, „și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului” (Rom. 1:25)—urmând așezămintele rele, „obiceiuri”, și răbdând ispite și încercări lumești, cari nu li-au adus viață, ci moarte.

20:26. Și i-am lăsat să se spurce cu însăși darurile lor, trecând ei prin foc pe toți întâi născuții lor; ca eu să-i pustiesc; ca să cunoască că eu sunt Iehova.—Dumnezeu i-a dat spurcărilor doctrinale, în cari credeau, închinându-se zeului chinului veșnic, lui Moloch, Diavolului, și amenințau sufletește cu focul „purgatorului și iadului”, pe toți copiii lor, pe tinerii creștinătății. (Ier. 32:35) Aceasta i-a făcut să fie pustiiți, părăsiți de adevărul Dumnezeu, ca și păgânii care nu-l cunosc. Totuș Dumnezeu nu-i va nimici, ca ființe, căci în timpurile Restitutiunii, prin contrast, ei îl vor aprecia și să vor întoarce către dânsul.

20:27-28. De aceea, fiul omului, vorbește casei lui Israel, și zi-le: așa zice Iehova, Domnul: și părinții voștri în aceasta m-au batjocorit: făcând și aceasta fără-de-lege împotriva mea, că, după ce

dusu-i-am în pământul, pentru care ridicat-am mâna, jurând că-1 voi da lor; ei au căutat la toată înălțimea și la tot arborele tufos; acolo au sacrificat sacrificiile lor, acolo au pus darurile lor aducătoare de mânie, acolo au pus mirosurile lor cele plăcute, acolo au vărsat libațiunile lor.—

Calea creștinilor a fost tipificată prin experiențele evreilor în Ganaan (Isa. 57:5), în binecuvântarea harului lui Dumnezeu și în prisosința darurilor Sale către ei. Aduși în această stare de favoare, în loc să fie mulțumitori și să-și dea inima întreagă lui Dumnezeu în consacrare devotată, cea mai mare parte a creștinilor mărturisiți au săvârșit aceleași urâciuni de cari se făcuseră vinovați păgânii—uniunea bisericii cu puterea lumească, făcând pe cei mari capi de biserică, după cum e Regele din Anglia și Țarul din Rusia: făcând omagii tuturor celor mari de pe pământ [arborii cei groși]; dând slujbă și ascultare [dulce parfum] tradițiunilor omenești; și predicând [vărsând] doctrine puternice, vinul îmbătător al învățăturilor lor amestecate [libatiuni].

20:29. Deci zis-am cătră ei; ce-nseamnă înălțimea la care mergeți? Și numele ei a rămas Bama [înălțime] până astăzi.—În versul 29 Ezekiel vorbește cu dispreț despre apostasia evreilor. El îi întreabă: „Mah-ba” [încotro?], și răspunde: „Ba-ma” [la înălțimi], și este numele ce a rămas până astăzi. Pastorul Russell a vorbit adeseori cu dispreț—meritat din punct de vedere divin—despre „înălțimile” denominationale, biserica după nume, despre clerul și mirenii ei, cari frecventau „înălțimile” vieții, sau locurile de „high-life”.

20:30. De aceea zi casei lui Israel: așa zice Iehova, Domnul: cum! vă spurcați în căile părinților voștri, și desfrânați după urâciunile lor.—În răstimpul prinsorii din „Babilon” poporul a fost iarăș vinovat de spurcări doctrinale și morale, și de uniune nepermisă între puterea bise-ri-cească și cea lumească.

20:31. Și vă spurcați cu toți idolii voștri până astăzi, aducând darurile voastre, și trecând pe fii voștri prin foc: și eu să mai fiu întrebat de voi, casă a lui Israel! Viu sunt, zice Iehova, Domnul, nu voi mai fi întrebat de voi.—Dumnezeu nu va asculta rugăciunile astorfel de creștini mărturisiți.

20:32. Și ce vă vine în gând, că ziceți: voim a fi ca popoarele, ca neamurile țărilor servind lemnelor și petrelor; nu se va face.—Dorința sinceră a inimii lor de a orbi pe Dumnezeu și pe oameni cu o purtare morală oarecare, socotind-o drept „oerștinism” (Ier. 44:17), nu va izbuti.

20:33. Viu sunt, zice Iehova, Domnul, cu mână puternică, și cu braț întins, și cu mânie revărsată, voi domni peste voi.—La timpul hotărât, în 1914, Dumnezeu a început să pedepsească păcatele îngrămădite ale creștinătății „cu o. mână [putere] puternică și cu braț întins [a doua sosirea lui Christos]” (Isa. 53:1), și cu mânie a revărsat „un

timp de strâmtorare cum n-a mai fost niciodată" (Dan.12:1), și despre care a spus Domnul că nici nu va mai fi cândva.

20:34. Vă voi scoate dintre popoarele, și vă voi aduna din țările unde sunteți împrăștiați, cu mână puternică, cu braț întins, și cu mânie revărsată.—Dar chiar și năcazul acesta va fi cauzat de iubirea părintească în spre binele copiilor săi rătăciți, pentru ca să-i curățească. Prin strâmtorarea aceasta Dumnezeu îi va cerceta pe toți creștinii mărturisitori, și-i va cauza să se despărtească de cei ce sunt în mod vădit lumești.—Z. -94-76.

20:35. Și vă voi duce în pustiu popoarelor, și acolo ju-decamă-voi cu voi față în față.—Dumnezeu îi va aduce într-o stare de despărțire de lume și de ostracism și prigonire din partea masselor revoluționare și anarhiste, și va judeca față în față cu biserica după nume, pentruca să părăsească răul și idolatria.

20:36. Cum m-am judecat cu părinții voștri în pustiu pământului Egiptului, așa mă voi judeca cu voi, zice Iehova, Domnul.—Precum a făcut el cu evreii în timpul lor de cercetare în pustiu Sinai.

20:37. Și vă voi trece pe sub toiag, și vă voi aduce în legăturile legământului.—Dumnezeu va cauza trecerea poporului Său, pe toți acera care nu sunt cu totul lipsiți de Spiritul sfânt—„Turma cea Mare” din bisericile nominale—sub toiagul pedepsei pentru ași reîncepe credințioșia lor față de votul lor de consacrare.

20:38. Voi deosebi dintre voi pe cei răsculători, și pe cei ce se abat de la mine; pe aceștia îi voi scoate din pământul în care locuiesc, și nu vor re-ntre în pământul lui Israel; și veți cunoaște că eu sunt Iehova.—El va îngădui să vie împrejurări de prigonire din partea Socialiștilor, revoluționarilor, sindicaliștilor, nihilistilor și anarhiștilor în contra persoanelor cari mărturisesc „creștinismul”, dar -- numai cu buzele [„religiunea ce a băgat lumea în strâmtorare”], așa încât oricine nu va avea Spiritul sfânt va fi silit să renunțe la pretențiunea sa ipocrită de a fi creștin și va ieși din starea de plâns [pământ] în care se vor afla adevărații creștini. Clasa aceasta izgonită, fiind cu totul „de pe pământ, pământească”, nu va intra în faza spirituală a Regatului.

20:39. Și voi, casă a lui Israel, așa zice Iehova, Domnul: mergeți de serviți fiecare idolii săi, și de acum înainte, de nu voiți să mă ascultați! dară un mai profanați numele meu cel sfânt cu darurile voastre și cu idolii voștri.—Lăsați-i deci pe cei ce voesc să-și servească idolii lor; ei însă nu se vor mai asocia cu copii lui Dumnezeu, și nici nu vor mai purta pe nedrept numele lui Christos, nici nu vor mai spurca numele sfânt al lui Dumnezeu sau al Bisericei Sale cu prezența și cu obiceiurile lor. Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-l pe dânsul; dacă este Baal,

atunci urmați-l pe Baal.

20:40. Căci pe muntele meu cel sfânt, pe muntele înălțimeii lui Israel, zice Iehova, Domnul, acolo mă va servi toată casa lui Israel în țară, acolo mă voi plăcea întru ei, și acolo voi cere darurile voastre, și prinoasele darurilor voastre cu toate lucrurile cele sfinte ale voastre.—Dumnezeu rănește ca să vindece. În adevărata înălțime, adică Regatul lui Dumnezeu care este acum aproape, și care-i plănuiește pentru fericirea și restituțiunea omului, toți cei ce sunt într-adevăr ai lui Dumnezeu îl vor servi, unii în faza spirituală a Regatului, alții în cea pământească. (Mal. 3:3,4) Dumnezeu va primi acolo pe toți cei ce vor voi: „Și Spiritul și Mireasa zic: Vino!..... și ori cine dorește, să vie ca să ia apa vieții în dar.” (Apoc. 22:17) Dumnezeu va primi acolo jertfele lor de consacrare sinceră, cea mai bună și cea dintâiu din jertfele și din toate averile lor, atunci sfințite, prin înrămuririle Regatului Iubirii.

20:41. Plăcea-mă-voi între voi, ca întru miroasele cele plăcute ale voastre, când vă voi scoate dintre popoarele, și vă voi aduna din țările în care sunteți împrăștiați; și mă voi sfinți în voi înaintea popoarelor.—Dumnezeu va primi străduințele [tămâia] cele mai bune ale inimii lor când El își va strânge copii—copii Săi spirituali și copii Săi pământești—din temnița morții, și din umbrele întunecoase ale păgânismului din întreaga lume. Atunci se va vedea din partea tuturor idolatrilor pământului, orbiți de Satan, că Dumnezeu este sfânt, sfințit în copii Săi.

20:42. Și veți cunoaște că eu sunt Iehova, când vă voi aduce în pământul lui Israel, în pământul, pentru care am ridicat mâna mea, jurându-mă, că-l voi da părinților voștri.—Copii lui Dumnezeu, cari nu l-au cunoscut așa precum este, îl vor cunoaște atunci ca pe Dumnezeul Dreptății, înțelepciunii, Iubirii și Puterii, când vor fi așezați în Regat—în oricare fază ar fi să ajungă—Regatul a cărui fază pământească Dumnezeu a promis-o vrednicilor din vechime (Psa. 45:16), și a cărui fază cerească El s-a legat prin legământ s-o dea clasei spirituale din Veacul evangheliei.—Evr. 11:40.

20:43. Și acolo vă veți aduce aminte de urmările voastre, și de toate laptele cu cari v-ați spurcat; și vă veți desgusta de voi-înși-vă pentru toate relele, câte le-ați făcut.—Atunci cei ce nu l-au iubit pe Dumnezeul Iubirii precum ar fi trebuit își vor aduce aminte de căile lor de mai-nainte și se vor desgusta de cele ce au făcut în contra unei astfel de Iubire divine.

20:44. Și veți cunoaște, că eu sunt Iehova, când vă voi face acestea pentru numele meu, nu după urmările voastre cele rele, nici după faptele voastre cele stricate, casă a lui Israel, zice Iehova, Domnul.—Cu umilință, cu mulțumită și cu grațitudine ferbinte și cu iubire vor cunoaște că

Iehova, care este Iubire (1 Ioan 4:8), s-a purtat față de ei cu indulgență pentru îndeplinirea scopurilor Sale sfinte, și nu după cum ar fi cerut Dreptatea pentru căile lor.

20:45,46. Și a- fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, îndreaptă-ți fața spre miazăzi, și picu-ra-ți cuvântul spre miazăzi, și profetește asupra pădurei din câmpul de miazăzi.—Cuvintele lui Ezekiel se întorc ia-răș la nimicirea amenințătoare a Ierusalimului—a Creștinătății. Pastorul Russell trebuia să vorbească din punctul de vedere dumnezeesc [miază-noapte] asupra mulțimii [arborii pădurei] din faza pământească [mează-zi] a Regatului lui Dumnezeu, stabilit odaia ca o imitație amăgitoare. Ierusalimul [ecleziasticismul] se afla într-o direcțiune sudică [aparținând celor pământești] din punctul de vedere al Profetului.

20:47. Și zi pădurei de cătră miazăzi: ascultă cuvântul lui Iehova! Așa zice Iehova Domnul: iacă, voi aprinde foc în tine, care va mistui în tine tot arborele verde, și tot arborele uscat; flacăra arzătoare nu se va stinge; ci toată fața pământului de la miazăzi și până la miazănoapte se va arde de ea.—Dumnezeu a permis ca în 1914 să se aprindă incendiul cel mare și de nestâns al războiului de astăzi, al revoluției și anarhiei ce va să vie. Cei dreپți [arborii verzi], și cei nelegiuiți [arborii uscați] vor suferi la fel în încercările grele ale timpului de strâmtorare. Toți cei de pe pământ, pământeni [de la miază-zi, faza pământească a Regatului], cari însă pretind și revendică a fi din faza spirituală, a avea Spiritul sfânt [să privească spre miază-noapte], faza spirituală, vor fi arși ca neghina care se arde după strângerea grâului în grânarul Ceresc.—Mat. 13:30.

20:48. Și toată carnea va vedea, că eu Iehova am a-prins-o; nu se va stinge.—întreaga omenire va înțelege înainte de trecerea timpului de strâmtorare că „lucrarea cea înfricoșată este de la Iehova.

20:49. Atuncea zis-am: Vai, Iehova, Doamne! Ei îmi zic: Omul acesta au nu vorbește în parable?—Poporul ecleziasticismului, amăgit de cler, nu e în stare să priceapă învățăturile Pastorului Russell privitoare la strâmtorare, sau să primească punctul de vedere divin.

„Sunt mari adevăruri ce corturi mândre-și fac
Afară de-a noastră cetate, și deși abia întrezărită
În albul zilei, arăta-se-vor
Când mări-se-va lumina-n zi desăvârșită.”

EZEKIEL 21.

SABIA ÎNTREITĂ

21:1,2. Fost-a cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, îndreaptă-ți fața spie Ierusalim, și picură-ți cuvântul spre locurile cele sfinte, și profetește asupra pământului lui Israel.—Domnul a tras sabia în contra Ierusalimului, și a ascutit-o și i-a făcut vârf de mânie. (21-1-17) Regele Babilonului [Satan] întrebuițează vrăjitoria cu privire la calea pe care trebuie să aducă sabia asupra Ierusalimului; dar jidovii își bat joc de astfel de metodă (21:18-24); însă coroana evreească are să fie răsturnată. (21:25-27) Ammonitii [credincioșii lumești] vor fi trecuți prin sabie.—21 :28-32.

21:3. Zi pământului lui Israel: așa zice Iehova; iacă, eu sunt împotriva-ți, și voi scoate sabia mea din teaca ei, și voi stărpi din tine și pe cel drept și pe cel nelegiuit.—Dumnezeu este împotriva creștinătății; a scos împotriva ei atât armele literale de război, cu vărsare de sânge și revoluțiune, cât și Sabia spiritului, Cuvântul lui Dumnezeu. (Ef. 6:17) El va face ca atât cei dreپți cât și cei nelegiuiți să moară în timpul strâmtorării, și prin Cuvântul Său el va aduce astfel de împrejurări ca toți nelegiuiții ce mărturisesc că sunt creștini să părăsească orice pretențiune la creștinism, și cei dreپți să „easă dintr-însul” (Apoc. 18:4), ca să fie strânși ca grâu în grânarul ceresc.

21:4. Fiindcă voiesc să stărpesc din tine și pe cel drept și pe cel nelegiuit, de aceea sabia mea va fi scoasă din teaca ei împotriva a toată carnea de la miază-zi și până la miază-noapte.—Tunul, pușca, gloanțele, bombele, obuzele și torpilele se vor întrebuița și îndrepta în contra întregii omeniri, începând de la cei de pe pământ [de la miază-zi], până la cei ce au Spiritul sfânt [de la miază-noapte]. Cuvântul lui Dumnezeu va fi scos afară din teaca misterului și va arăta pe față însemnătatea acestei strâmtorări, și că ea va fi pentru toți.

21:5- Și va cunoaște toată carnea, că eu, Iehova, am scos sabia mea din teaca ei; ea nu se va mai întoarce într-însa.—Toată lumea va ști că strâmtorarea a venit din partea lui Dumnezeu, și că înfăptuirea ei este un lucru sigur.

21:6. De aceea tu, fiul omului, suspină, până se vor sparge rărunchi în tine; suspină cu amar înaintea lor.—Pastorul Russell și poporul Adevărului au purtat ca o sarcină, grea pe inima lor această vestire a viitoarei nenorociri asupra creștinătății.

21:7. Și când îți vor zice: „De ce tu suspini?” Voi răspunde: „Pentru știrea; căci vine, și toată inima se va topi, toate mâinele se vor muia, toate spiritele se vor întuneca, și toate genunchile vor ajunge ca apă; iacă vine, și se face! zice Iehova, Domnul.—Pentru că sunt aproape zilele când și cel

mai tare se va cutremura.

21:8,9. Și a fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, profește, și zi: așa zice Iehova: zi: sabia, sabia se ascute, și se oțelește.—Arme moderne de distrugere vor fi aduse la o eficacitate până atunci necunoscută, precum este Sabia spiritului în mâinele membrilor „picioare” a lui Christos.—Isa. 52:7.

21:10. Se ascute spre junghiere. Se oțelește, ca să lucească; un gemăt se scânteiază, un biciu cu văitare, ce disprețuește tot lemnul!—Armele războiului vor face im măcel groaznic printre oameni; și Sabia Spiritului, Cuvântul lui Dumnezeu, va face ca milioane să se lapede de creștinism. Ea lucește în flăcări de lumină ce reflectează de la Soarele răsărit al Dreptății, care prevestește turburare și nenorocire pentru inimizii săi idolatri. Cine s-ar putea bucura de strâmtorare? Nu poporul Domnului! Pentru că ea prevestește zdrobirea puterii [toiagului] tuturor acelora ce-și zic c-ar fi pe partea Fiului lui Dumnezeu, dinpreună cu toate așezămintele lor.

21:11. Și Iehova a dat-o să se oțelească, ca să se ia în mână; ascuțitu-s-a și oțelitu-s-a sabia aceasta, pentru a o pune în mâna celui ce va ucide.)—Strălucitoare și ascuțită, ea este dată ca să fie învățată de mâna unor omori-tori dibaci.

21:12,13. Strigă, și vaită-te, fiul omului! căci asupra poporului meu este ea, asupra tuturor mai marilor lui Israel; groazele săbiei acesteia suprinde-vor pe poporul meu, de aceea bate-te peste șolduri. Căci spre cercare se trimite; și ce, dacă sceptrul, cel a-tot-disprețuitor, va peri, zice Iehova, Domnul?—Nimicirea prin armele războiului și prin Cuvântul lui Dumnezeu va veni asupra „poporului meu” [mărturisit], asupra întregului cler [„mai marii”]. Groaza va pune mâna pe creștinătate.

DE DOUĂ ORI TREI ȘI VÂRFUL

21:14. De aceea tu, fiul omului, profește, și lovește cu o mână în cealaltă, și îndoește sabia, și întiește sabia celor uciși; aceasta-i sabia ucisului celui mare, care va străbate până în măruntaiele lor.—Pastorul Russell avea, să dea expresie mâniei celei din urmă a lui Dumnezeu. Nimicirea va fi de o asprime de trei ori dublă—în război, revoluție și anarhie. Sabia Spiritului avea să fie mână de Pastorul Russell de trei ori dublă, în cele 6 volume ale sale **Studii în Scripturi**. Armele nimicirii vor urmări pe mai marii pământului, pătrunzând în toate locurile lor cele mai tainice. Sabia Spiritului va căuta pe toți stăpftni-torii moștenirii lui Dumnezeu (1 Pet. 5:3), adică clerul, arătând lumii ideile lor cele mai ascunse, potrivnice lui Dumnezeu și planului său.

21:15. Pus-am sfâșiere de sabie în toate porțile lor, ca să se topească toată inima, și să se prăpădească mulți; vai, făcutu-s-a să fulgere, ascuțitu-s-a

pentru ucidere.—Vârful săbiei în contra ecleziasticizmului, dând pe față adevărata sa natură și cădere apropiată, este expunerea prezentă a profețiilor Apocalipsului și ale lui Ezekiel. Este o iluminare a întregului sistem babilonic, înfășurat veacuri de-a-rândul în misterul tipic și simbolic. Cu plăcere ar fi nimicit clerul aceste două cărți ale Bibliei, dacă ar fi știut ceeace se învață în ele!

21:16. Întărește-te, sabie! Lovește în dreapta, în stânga, ori unde se va îndrepta ascuțișul tău.—Ori unde și-ar întoarce față Pastorul Russell sau poporul Adevărului ca să meargă, aceasta se face cu voia și autorizația Domnului.

21:17. Și eu voi lovi cu o mână în cealaltă, și-mi voi săvârși mânia mea; eu, Iehova, am vorbit.—Dumnezeu își va arăta mânia și își va săvârși furia asupra ecleziasticizmului.

21:18, 19. Și a fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: și tu, fiul omului, fă-ți două căi, prin cari să străbată sabia regelui Babilonului; amândouă căile să plece din o țară. Și fă-ți un semn; fă-I la intrarea căei către cetate.—Erau două căi pe cari armele războiului, revoluțiunii și anarhiei puteau să lovească. Pe fiecare cale lovitură avea să vie de la Satan, regele anarhiei. Aceasta avea să vie din Ribla, „crucile drumurilor”. Ribla înseamnă „pustiit”. de la 1878 au „rămas pustiite” (Mat. 23:38) bisericile lumești, iar de la 1914 guvernele lumești sunt supuse pustiirii prin Sabia Spiritului și prin arme trupești.

21:20. Fă-ți o cale, prin care să vină sabia la Rabba a fiilor lui Ammon, și alta în Iuda asupra Ierusalimului celui întărit.—Sabia va merge la răsărit de Iordan în contra amoniților (Amos 1:14; Ier. 49:2), sau la apus de Iordan, drept spre Ierusalim; ea va lovi Turma [Rabba] cea Mare (Apoc. 7:9) a „soților de călătorie” (Psa. 45:14) [amoniții], sau va lovi direct și va veni mai întâi asupra creștinătății [Iuda], și tocmai asupra ecleziasticizmului—poporul „distins”, „închis” exclusiv, superior și până acuma atât de bine scutit de orice nenorocire.

21:21. Căci regele Babilonului stă la răspântia căilor, la capătul amânduror căilor ca să-i dea cu bobii; el scutură săgețile, întreabă pe serafimi, și caută ficatul.—Puterile ce vor zdrobi creștinătatea sunt în totul sub înrăurirea și conducerea spiritelor rele—după cum se arată prin aruncarea de săgeți asupra celor două cetăți, prin consultare de idoli [teorii], și prin căutarea în ficat [spiritism], prin diferite tălmăciri. Diavolul aruncă vorbe amare [săgeți] (Psa. 64:3), întreabă de sfat duhuri rele [chipuri] și până și în împotrivirea sa față de Dumnezeu el este condus de propriile sale tălmăciri ale Scripturii.—Mat. 4:6; 2 Cor. 11:14.

ACEASTA NU SE VA CREDE

21:22. La dreaptă-i stă sorțul pentru Ierusalim, ca să îndrepteze asupra-i berbecii, să îmbărbăteze la

ucidere, să ridice strigătul de alarmă, să îndrepteze berbecii asupra porților, să ridice valuri, și să zidească întăriri.—Dovada Scripturilor arată că duhurile cele rele au îndrumat ca mișcarea revoluționară și anarhistă să porceadă mai întâi la nimicirea creștinătății. Ex-farul Rusiei era spiritist, și ținea medii pentru consultațiuni. Kaiser-ul Wilhelm al Germaniei, cu ani înainte de marele război, se ținea de călăuzirea unui demon care îi vorbea pe ascuns, îndemnându-l la calea de fată. Un număr surprinzător de oameni însemnați consultă medii spiritiste. Vocea spiritelor a fost pentru război, prin toate mijloacele ce se pot inventa o națiune în contra altera, destinat însă ca tot așa de efectiv să pricinuiască și pustiirea ecleziasticizmului.

21:23. Dară aceasta fi-va o vrăjitorie deșeartă în ochii acelora, cari au jurat jurămintă mincinoase; dară el le va aduce aminte de necredincioșia lor, ca să fie prinși.—În ochii acelora cari au jurat supunere zeului ecleziasticizmului, tatăl minciunilor, această precizare adevărată despre căderea națiunilor se va părea că este o așteptare greșită—după cum s-a părut și tuturor celor mari ai creștinătății. Ei au crezut că acest război va fi ca alte războaie. Însă sfârșitul veacului [lumii] a sosit; și fără-de-legile ecleziasticizmului nu vor rămânea multă vreme nepedepsite.

21:24. De aceea așa zice Iehova, Domnul: pentru că v-am amintit necredincioșia voastră, descoperind fără-de-legile voastre, de s-au vădit păcatele voastre în toate faptele voastre; pentru că v-a adus aminte, zic, fi-veți prinși cu mâna.—Universala scormonire de gunoi din partea socialiștilor, anarhiștilor, a scriitorilor de reviste, a supraveghetorilor și reformatorilor sociali, a făcut ca l-ără-de-legile uitate ale creștinătății să fie din nou amintite, și păcatele ei descoperite, așa că nu mai este departameut—comercial, financiar, politic sau religios—în care să nu iasă la iveală pașii săi plini de păcate. Dumnezeu a voit ca aceste lucruri să fie arătate pentru ca dânsa să fie prinsă în flagrant-delict.

21:25. Și tu, domn fără-de-lege și nelegiuit al lui Israel, a căruia zi a sosit, fiindcă fără-de-legea ta ajuns-a la culmea ei.—Domnul nelegiuit și fără-de-lege al evreilor era Zedechia, ultimul lor rege. (A 248; Z-04-343) Antitipul este clasa trufașă a bisericii, clerul, care pângărește Templul sfânt al lui Dumnezeu, Biserica, Corpul lui Christos, cu învățături drăcești U Tim. 4:1), tot așa de nelegiuit în ochii lui Dumnezeu precum au fost și prototipii lor, scribii, doctorii și farizeii, cu pretențiunile lor ipocrite la sfințenie. Timpul lor a sosit, și nelegiuirea din Casa fiilor lui Dumnezeu va avea un sfârșit.

21:26. Așa zice Iehova, Domnul: să i se scoată diadema, și să i se ia coroana! Aceasta nu va mai fi cum a fost; înalță pe cel umilit, și umilește pe cel înălțat.—Așa zice Atotputernicul Dumnezeu: Să i-se

scoată mitra [tradus rău: „diademă”]. Mitra era o legătoare de „in” pe frunte, tipifi-când dreptatea lui Christos, presupusă a fi în gândurile clerului, însă în adevăr în ei, luați ca clasă, nu era mai mult din adevăr decât în niște morminte vărute. (Matei 23:27) Regele purta pe capul său o coroană de aur, ce era ținută de o mitră de pânză albă de in. (A248; B76, 79; Z-98-359) Clerul, stăpânitorii prin asuprire ai moștenirii lui Dumnezeu, s-au încoronat cu cârmuirea pământului, în persoana papei și în dorința generală a preoșimii de a conduce afacerile oamenilor, o domnie așezată pe dreptatea [mitră] lor presupusă. Această criză mare nu va fi ca punerea meutală a ecleziasticizmului în cele din urmă scaune cum s-a făcut în veacurile trecute. Massele revoluționare și anarhistice de jos se vor înhața la putere în timpul de turburare și clerul mândru va fi cu desăvârșire înjosit.—Mat. 23:12.

21:27. O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna, și nu va mai sta, până ce nu va veni acela a căruia este dreptul; și acestuia o voi da.—Prin război, revoluțiune și anarhie Dumnezeu va răsturna de trei ori creștinătatea, până când Christos cu mare putere va lua coroana și va conduce afacerile pământești.

21:28. Și tu, fiul omului, profețește, și zi: așa zice Iehova, Domnul, de fii lui Amon, și de batjocura lor; da, zi: sabia, sabia este scoasă, oțelită pentru sfâșiere, ca să nimicească fulgerând.—Nici chiar creștinii mărturisiți cari nu se sfiesc a spune că ei sunt cu totul lumești nu vor scăpa, pentru că războiul, revoluțiunea și anarhia vor cuprinde pe toate clasele—„sabia este scoasă”—pentru ca să nimicească și pe cei lumești.

21:29. Pe când ei văd pentru tine vrăjitorii deșerte, pe când ei dau în știre pentru tine ghicitorii mincinoase, eși, sabie, de te pune pe grumazul celor uciși, acelor fără-de-lege, căroră le-a venit ziua; căci fără-de-legea lor a ajuns la culme.—Nimicirea va veni tocmai atunci când înțelepții lumii se vor lăuda că ea nu poate veni.

21:30. Oare voi întoarce-o în teaca ei? Te voi judeca în locul, unde ai fost tăcut, în pământul obârșiei tale.—Tulburarea nu se va liniști—sabia nu „se va întoarce în teaca ei”; pentru că Dumnezeu va osândi și pe creștinii lumești pedepsindu-i și făcându-i să, se întoarcă, la starea unde e; totdeauna de fapt au fost.

21:31. Și voi vărsa asupra-ți mania mea; voi sufla asupra-ți focul aprinderii mele, și te voi da în mâini de oameni înfuriați, maiștri în stricăciune.—Dumnezeu își va vărsa mânia sa asupra mărturisiștilor creștini lumești, va sufla asupra lor suflările înfocate ale războiului, revoluțiunei și anarhiei. Ei vor fi lăsați pe mâinile unor soldați răzvrățiți, brutali, violenți, fără milă, pricepuți în meșteșugurile măcelului, învățați de teutoni, și de

aliați, să cunoască eficacitatea instrumelelor nimicoare. Sabia Spiritului, Cuvântul lui Dumnezeu, va fi deasemenea în mâinile celor consacrați, în aparență cruzi, ajungând prin puterea lui Dumnezeu dibaci în întrebuintarea ei cu un efect izbitor. **21:32. Vei ajunge de hrană focului; sângele tău se va vărsa pe pământ, și nu-și vor mai aduce aminte de ti căci eu, Iehova, am voibit.**—Instituțiunile pedepsite Dumnezeu vor fi hrană pentru focurile anarhiei sângeroase și vor fi date uitării. Războiul este oala topitoare a eclesiasticizmului.

Frumoase sunt mâinile ce necurmat
Fac tot ce-i bun, și nobil și adevărat,
Câtă-i ziua de lungă cu sâng neîncetat;
Și mândre-s fețele ce pot reda

Lumina spiritului ce-i dulce așa,
Și puțin îi pasă de-i frumos sau ba;
Dar mândre iară seamăn pentru Tatăl ceresc
Sunt sufletele scumpe ce dreptatea iubesc.

ZEKIEL 22.

OALA TOPITOARE A RĂSBOIULUI

22:1-4. Fost-a cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând; și tu fiul omului, au doară vei pedepsi? Au vei pedepsi cetatea sângiurilor? Deci fă-o să știe toate urâciunile ei; și zi: așa zice Iehova, Domnul: cetate, ce verși sânge în mijloc, grăbindu-ți timpul, și care faci idoli, spurcându-te; fă-cutu-te-ai vinovată prin sângele, ce ai vărsat; spurcatu-te-ai cu idolii tăi, ce ai făcut; și apiopiat-ai sfârșitul zilelor tale, și ai ajuns până la capătul anilor tăi; de aceea făcutu-te-am ocară popoarelor. Și de batjocură tuturor țărilor.—In capitolul 22 sunt arătate feluritele nelegiuiri din Ierusalim. (22:1-12) Osândirea lor este zugrăvită sub chipul unei oale topitoare. (22:13-22) Creștinătatea, și mai ales eclesiasticizmul, este vinovat de vărsarea de sânge și păgânism urâ-cios. Aceasta, printr-un procedeu firesc, a avut drept urmare o stare care nu mai poate dăinui. Izbucnirea prezentă a răului și a turburării, în vederea pretențiunilor înalte-ale trecutului, a făcut ca creștinătatea păgânizată, să ajungă de proverb printre popoarele păgâne.—D72.

22:5. Și cele aproape și cele departe de tine își vor bate joc de tine, cea spurcată cu numele și plină de turburare.—Necredincioșii, atât în lăuntru cât și în afară de țările „creștine” își bat joc de „creștinătate”—care e murdărită și plină de certe, avariție, egoism, hoții și toate relele imaginare, morale și altfel.

22:6. Iacă mai marii lui Israel fost-au în tine, ca să verse sânge, fiecare după puterea sa.—Toți

conducătorii creștinătății în mania lor pentru războiu, au întrebuintat orice Putere pentru ca să încurajeze vărsarea de sânge. Conducătorii spirituali, prin învățături greșite, au nimicit nădejdea sufletească a milioane de oameni.—Luca 11:52.

22:7. In tine disprețuescu-se și părintele și muma; în mijlocul tău se fac asupriri străinului; în tine înșeală-se și orfanul și văduva.—Ei au tratat nedrept clasele în nevoie de ajutor. Spiritualicește ei au disprețuit pe Tatăl Indurării și Legământul său de Har și au asuprit pe acei ce sunt peregrinii și străinii săi în lume.—I Pet. 1:1.

22:8. Tu dispiețuești lucrurile mele cele sfinte, și profanezi sabatele mele.—Ei au disprețuit învățăturile sfinte ale Cuvântului lui Dumnezeu, cu privire la ziua a șaptea de odihnă milenară, și au încercat îndreptare prin fapte și nu prin credință.

22:9. In tine sunt bărbați vorbitori de rău, spre vărsai de sânge; în tine se mănâncă în munți; în mijlocul tău se fac desfrânări.—In biserici sunt bârfitori, vorbitori de rău, asasini de nume bun. In ele se află unii ce se ospătează la mesele demonilor (I Tim. 4:1; I Cor. 10:21), ca domni sau conducători ce stau în fruntea națiunilor; aceștia doresc legătura nelegiuită dintre biserică și stat.

22:10, 11. In tine se desvălește goliciunea părintelui; în tine umilesc pe cea necurată prin firea ei; unul face urâciuni cu femeia aproapelui său, și cel-lalt spurcă cu des-frânare pe nora sa; un altul umilește în tine pe soră-sa, pe fiica părintelui său,—Ei nu numai că au făcut state-biserici în toate direcțiile posibile, ci în nenumărate rânduri s-au făcut vinovați de imoralități sexuale.

22:12. In tine se ia daruri pentru vărsare de sânge; se ia dobânda și mai mult decât s-a dat, și tu cauți câștig de la aproapele tău, apăsându-l, și mă uiți pe mine, zice Iehova, Domnul.—Ei au întrebuintat darurile lui Dumnezeu pentru scopuri rele, la omorîrea sfinților martiri ai lui Dumnezeu, ei au întrebuintat tot felul de mijloace de restrângere pentru stoarcerea aproapelui lor. Toate acestea ei le-au făcut fiindcă l-au uitat pe Dumnezeu.

22:13. Iacă, de aceea bătut-am din mâini pentru câștigul tău cel nedrept, ce ți-ai făcut, și pentru sânginrile ce sunt în mijlocul tău.—Dumnezeu a arătat semne vădite de mânie în contra ipocriziei eclesiasticizmului și în contra spiritului său de omor.

22:14. Inima ta putea-va să se țină? fi-vor tari mîinele tale, în zilele, în cari voi lucra împotriva-ți? Eu, Iehova, am vorbit, și voi face.—In fața unei conștiințe abuzate inima trebuie s-o părăsească și puterile să-i slăbească, în zilele când Dumnezeu va avea de a face cu nelegiuirile fi.

21:15. Te voi împrăstia printre popoare, și te voi risipi prin țări, și voi mistui din tine necurătenia ta.—Ea va fi pângărită, profanată și nimicită în văzul tuturor neamurilor de pe pământ.

22:17, 18. Și a fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, ajuns-a pentru mine casa lui Israel ca sgară de argint.—Ecleziasticismul, clerul și mirenii la fel, au ajuns pentru dreptul și sfântul Dumnezeu ca lepădătura unor metale inferioare într-un cuptor de foc de întristare; ei sunt sgura Turmei Mari [argint]. (Ier. 6:30) Metalele inferioare tipifică gradul de natură pământească; aramă [desăvârșire omenească], cositor [neghină, născută din păcat], fer [putere sălbatecă pământeasă], și plumb [păcat, fără-de-lege].

22:19. De aceea așa zice Iehova, Domnul: pentru că voi toți ați ajuns sgară; iacă, de aceea vă voi aduna în mijlocul Ierusalimului.—Dumnezeu va aduna popoarele stricate și națiunile creștinătății.

22:20. Precum se adună în topitoare argiutul, arama, ferul, plumbul și cositorul, ca să sufle focul asupra-i, să le topească; așa în mânia mea și în aprinderea mea vă voi aduna, vă voi pune acolo, și vă voi topi.—Această mare adunare de oameni și de umbre de înjosire vor fi strânse la un loc ca într-un cuptor în care se topesc metalele, unde Dumnezeu va lăsa ca turburări nedescrise să-i năcăjească; și acolo îi va părăsi El.

22:21. Da, vă voi aduna, și vă voi sufla asupra voastră cu focul mâniei mele, și vă veți topi într-însul.—Ei se vor topi în ce privește inima și sufletul în năcazurile aspre¹ ale mâniei Sale.

22:22. Precum argiutul se topește în topitoare, așa vă veți topi într-însul; și veți cunoaște, că eu Iehova am vărsat mânia mea asupra voastră.—Precum marea mulțime ca copii concepuți de spiritul lui Dumnezeu au suferit cu milioanele, astfel se va întâmpla clerului și mirenilor ce mărturisesc un creștinism fără duh.

22:23, 24. Și a mai fost cătră mine Cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, zi-i: tu ești un pământ ce nu s-a curățit, și peste care n-a plouat în ziua mâniei.—Creștinătatea în timpul acesta de turburare va fi fără ploaia curățitoare-și împrosfățătoare a Cuvântului lui Dumnezeu.

22:25. In el ecte o conjurare de profeți; ei sunt ca un leu, ce mugește și sfășie prada; ei au înghițit suflete, au luat avuții și lucruri prețioase, și au înmulțit văduvele lui în mijlocul lui.—În sinul clerului este o conjurare împotriva Adevărului: „Federațiunea [așa numitelor] Biserici Creștine”, ca un leu răcnind va sfășia în bucăți pe poporul Adevărului prezent, va omorî pe mulți, și va face ca cei slabi să-și piardă viețile spirituale. Ei vor să ia și să nimicească literatura ce conține adevărul prețios al Bibliei. Prin îndemnarea oamenilor la război preoții au făcut milioane de văduve.

22:26. Preoții lui au silnicit legea mea, și au profanat lucrurile mele cele sfinte; n-au făcut deosebire între sfânt și profan, și între curat și necurat ei deosebire n-au făcut. Și și-au ascuns

ochii lor de la sabatele mele; așa m-au profanat în mijlocul lor.—Preoții romano-catolici—și nu mai puțin clerul protestant—au vătămat Legea Iubirii dumnezeiești; ei au pângărit adevărurile lui Dumnezeu cu învățături păgâne; ei n-au arătat nici o deosebire între cei curățiți prin sângele lui Christos și cei ce sunt încă în păcatele lor; «i au negat învățătura Bibliei despre Mileniu (Apoc. 20:2, 7); ei au ascuns odihna Sabatului de îndreptare prin credință, și au încurajat un sistem de a apuca parale pentru pocăință și slujbe pentru păcat, și pomeue, ce descreditează și profanează numele lui Dumnezeu.

22:27. Mai marii lui sunt în mijlocul lui ca niște lupi, ce sfășia prada, ca să verse sânge, și să piardă suflete.—Ecleziastici, „lupi în haine de oi” (Mat. 7:15), sfășie prada lor, pe membrii Corpului lui Christos, varsă sânge prin prigonire și nimicesc viața spirituală—totul pentru ca să câștige parale pentru ca să poată urma înainte cu religiunea lor rușinoasă și pângărită.—Mica 2:9-11.

22:28. Și profeții ei tâncuitu-i-au cu albeală, văzând vi-siuni deșerte, și predicându-le minciuni, zicând: Așa zice Iehova, Domnul; și Iehova n-a vorbit.—Predicatorii Protes-tantizmului au sporit întreaga gloată de ecleziastici, iscodind doctrine deșerte de evoluțiune și de critizim înalt, și mințind poporul dându-i teorii proprii în locul Cuvântului lui Dumnezeu.

22:29. Poporul tarei face apăsări și săvârșește răpiri, înșeală pe cel sărac și pe cel lipsit, și pe cel străin îl asupresc fără drept.—Mirenii Papismului și Protestantizmului au asuprit pe cei săraci cu spiritul, li-au răpit celor ce aveau nevoie de ajutorul lui Dumnezeu și mângâierea ce aveau, și i-au apăsă pe nedrept pe „călătorii și străinii” (Evr. 11:13) dintre ei.

22:30. Și am căutat între ei pe un bărbat care să dreagă zidurile, și să stea în spărturile lor înaintea mea pentru țără, ca să nu o stric; dară n-am aflat.—Dumnezeu a făgăduit să nu nimicească Sodoma dacă s-ar afla zece oameni drepti în ea. El va căuta să găsească în ecleziastici-cizm pe unul care să fie drept în dreptatea lui Christos, pentru ca să dreagă spărtura în zidul turmei de țapi, și să stea în spărturi pentru ca El să nu-l distrugă: însă nu va găsi nici unul!

22:31. De aceea am vărsat mânia mea asupra lor; eu i-am mistuit în focul mâniei mele; și am răsplătit urmările lor asupra capetelor lor, zice Iehova, Domnul.—De aceea ec-leziasticismul este destinat peirii.

EZEKIL 23

DOUĂ SISTEME DE BISERICI APOSTATE

23:1, 2. **Fost-a cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, erau două femei, fete ale aceleiași mume.**—Capitolul 23 descrie legătura între biserică și stat a bisericii romano-catolice, zugrăvită ca o femeie necinstită, Ahola, și a bisericii Protestante, soră-sa necinstită, Aholiba, și nimicirea amândurora în timpul marei turburări din partea națiunilor cu cari ele au făcut alianțe.

23:3. **Și au desfrânat în Egipt; au desfrânat în tinerețea lor: acolo au fost strânse țitele lor, și acolo a fost atins sînul lor fecioresc.**—Amândouă aceste biserici au tins în totdeauna spre ideile și rangurile lumești, și chiar din tinerețea lor s-au făcut vinovate prin legătura dintre biserică și stat.

23:4. **Numele lor erau: a celei mai mari: Ahola, și a su-rorei ei, Aholiba, fost-au ale mele, și au născut fii și fiice. Și numele lor: Ahola este Samaria, și Aholiba, Ierusalimul.**—Numele lor sunt însemnate. Ahola înseamnă: „Cortul ei propriu.” Dumnezeu nu se află deloc în eclesiasticismul papal; acesta își are tabernacolul său propriu, numit (Fapte 7:43) „tabernacolul lui Moloch.” Satan însuși locuște în sistemul papal, și-l pune în mișcare. Aholiba înseamnă: „Cortul meu este într-însa.” Tabernacolul lui Dumnezeu, adevărata biserică, a fost mai ales în sînul Protestanților. În zugrăvirea aceasta desfrânatul eclesiasticism protestant este numit „Ierusalim.” Amândouă au avut fii—personalități înalte—și fiice—bisericele sectariene.

23:5. **Și Ahola a desfrânat, fiind a mea, era nebună după iubiții ei, după Asirieni, vecinii săi.**—Biserica papală se trage din zilele apostolice, când dânsa era Biserica Im Dumnezeu [a Mea]; ea însă a căzut în dragoste cu vecinii, cârmuitorii acestei vârste brutale, și a umblat după puterea civilă vremelnică.

23:6. **Cari erau îmbrăcați în vânăt, și erau guvernatori și dregători, toți tineri plăcuți, călăreți, călărind pe cai.**—Conducătorii și dregătorii afacerilor lumești erau în aparentă credincioși [îmbrăcați în albastru, culoarea tipică a credinței], și păreau a fi după dorință atrăgători când era vorba de o însoțire cu ei. Ei erau oameni de gândire și oameni de acțiune, călărind bete de filozofii deșarte, iar biserica falsă s-a luat după ei.

23:7. **Și a făcut desfrânările sale cu dâșii, cari erau toți cei mai aleși ai Asirienilor: și cu toți acera, după cari în-nebunia, se spurca cu toți idoli lor.**—Biserica asociată cu ei pentru câștig și pentru putere luminează, și-a pus iubirea în ei, în loc s-o pue în cele de sus, și s-a mănjit cu ideile lor păgâne.

23:8. **Nici n-a părăsit desfrânările sale din Egipt; căci cu ea s-au culcat ei din tinerețea ei, și-i**

atinseră sînul său cel fecioresc, și vărsau desfrânarea lor peste dânsa.—Ea nu s-a lăsat de caracterul ei lumesc nici când a îmbrățișat ascetismul [stare de pustnic] oriental.

23:9, 10. **De aceea am dat-o în mâinele iubiților săi, în mâinele Asirienilor, după cari nebunia. Aceștia desvălit-au goliciunea ei, luat-au pe fii săi și pe fetele sale, și pe dânsa o au ucis cu sabie; așa rămas-a cu nume între femei; căci făcut-au judecăți asnpă-i.**—Guvernatorii descoperiră starea goală și necurată a Papismului; și Tătarii, Vandalii, Hunii și Turcii năvăliră de la răsărit cu sutele și miile, și omo-rîră pe feciorii și fetele papismului cu sabia literală, iar pe copii săi i-au omorât spiritualmente. Printre religiunile [femeile] păgâne „creștinătatea” papală ajunsese o ocară și poreclă; pentru că năvălitorii au înfăptuit judecata lui Dumnezeu asupra ei.

PÂNGĂRIRIA PROTESTANTISMULUI

23:11. **Și când soră-sa Aholiba a văzut aceasta, stricatu-s-a în nebunia ei și mai mult decât ea, și în desfrânările ei mai mult decât soră-sa în desfrânările ei:**—Protestantizmul, prin comparație, își avu obârșia în curățenie, însă mai târziu el desvoltă o dragoste neobișnuită după putere vremelnică. Chiar mai mult decât papalitatea, dânsul, la fiecare neam, a căutat să „alerge după afaceri.”

23:12. **Nebunit-a după asirieni, vecinii săi, guvernatori și dregători, frumos îmbrăcați, călăreții călărind pe cai, toți tineri plăcuți**—Și protestantismul își puse afecțiunile sale în popularitatea cu guvernatorii pământului, mari și mici, conservativi, radicali și revoluționari.

23:13-17. **Și văzut-o-am spurcându-se, amândouă un drum având. Dară ea înmnlția din ce în ce desfrânările ei; căci, cum vedea bărbați zugrăviți pe pereți, chipuri de ale Chaldeilor, zugrăviți cu roș, încinși cu brăie peste coapsele lor, purtând pe capetele lor cununi de felurite culori, și că toți semănau a fi frunțași, după chipul Babilonenilor din Chaldea, pământul nașterii lor; îndată ce-i zo-ria cu ochii, săi, ea se înnebunia după dâșii, și îndruma după ei trimeși în Ghaldea. Și Babilonenii au venit la dânsa în patul de iubire, și au spurcat-o cu desfrânările lor, și ea se spurca cu ei; și după aceea sufletul ei se înstrăina de dâșii.**—Dumnezeu văzu că ambele biserici, atât Papală cât și Protestantă, erau de aceeaș tendință față de unirea bisericii cu satul, și mai ales Protestantismul; pentru că acest din urmă ori de câte ori a auzit ceva despre vre-un cineva mare din lume, chiar până la conducătorii locali ai comunităților celor mai mici rurale, numai de că s-a puSj să-i captureze și să le dorească influența și ajutorul lor—și mai ales banul lor—și-i învitară în mod sistematic să se lege cu o biserică, de tot indiferent dacă au rămas sau nu tot lumești. oamenii

însemnați s-au îmbulzit pretutinde-neă atât de mult în bisericile protestante, încercând să „conducă treburile lui Dumnezeu după ideile lor, încât chiar rândurile eclesiasticilor și a sprijinitorilor mai puțin însemnați ai eclesiasticizmului s-au îmbolnăvit de ei.

23:18. Când a dat pe față desfrânările ei, și a desvelit goliciunea ei, atuncia sufletul meu s-a înstrăinat de ea, cum se înstrăinase sufletul meu de soră-sa.—Scriitorii de gazete, socialiști, anarhiști și răscolitori de gunoi, au expus natura lumească a bisericilor protestante, și însuși Dumnezeu, începând cu 1878, s-a înstrăinat de ei.

23:19-21. Totuși ea a înmulțit desfrânările ei, amintin-du-și de zilele tinereței ei, când făcea desfrânare în pământul Egiptului. Căci ea tot înnebunia după iubiții ei, după cei cu vînă, ca vina de măgar și cu curgerea, ca curgerea de harmasar. Așa aduși-ai aminte fără încetare de desfrânările tinereței tale, când se atingeau Egiptenii de sânul tău, pentru țitele tale feciorești.—Eclesiasticizmul Protestant și-a înmulțit alianțele sale lumești; și cei însemnați și bogați „de pe pământ, pământești” umplură bisericile cu neghină, cu oameni de lume dornici să tragă foloase prin aso-ciațiunea cu oameni însemnați.

23:22. De aceea, Aholibo, așa zice Iehova, Domnul: iacă, voi scula asupra-ți pe iubiții tăi, de cari s-au înstrăinat sufletul tău, și-i voi aduce asupra-ți din toate părțile.—De aceea, Protestantizmul, așa zice Iehova Domnul: Voi scula popoarele lumii asupra ta, de care te-ai îmbolnăvit deja și-i voi aduce din toate părțile împotriva ta.

23:23. Pe Babiloneni, și pe toți Chaldeii, Pekodni, Șoa și Koa, și pe toți Asirienii cu dânșii, toți tineri plăcuți, Guvri-nători și dregători, fruntași și mai mari, toți călăreții pe cai.—Cei din lume, înțelepții lumii [Chaldeii], ofițerii [Pe-kod], prinții [Șoa], diregătorii [Koa], și toți nemulțumiții și anarhiștii dimpreună cu ei se vor ridica în contra ta, călărind betele ce te vor nimici.

23:24. Și voi veni asupra-ți cu care, căruțe și roți, și cu mulțime de popor; cari vor rându asupra-ți scuturi, paveze și coifuri; și da-le-voi judecata după legile lor.—Ei vor fi în contra fericirii tale prin și cu toate organizațiunile lor [care], cu conducători [călăreți, tradus greșit vagoane], cu un plan sistematic de operațiune [roți], și cu o mare ceată de revoluționari; și ei te vor osândi după ideile lor de dreptate perverse.

23:25. Și voi întoarce gelosia mea împotriva-ți, și se voi purta cu tine în furie; îți vor tăia nasul și urechile; și ce va rămânea din tine va cădea de sabie; ei voi lua pe fii tăi și pe fiicele tale; și ce va rămânea din tine se va mistui în foc.—Gelosia lui Dumnezeu, necunoscută Protestanților, a fost provocată prin spiritul protestantizmului -lumesc; și El va da voce mulțimilor ca să-l trateze cu furie pe

Protestantism; ei îl vor nimici spiritualmente, luându-i inteligenta de a putea deosebi cele spirituale [nasul], și de a asculta [urechea] Cuvântul lui Dumnezeu. Ei vor sili pe, fii și pe fiicele Protestantizmului la servicii de război și revoluțiune; și rămășița va fi nimicită prin anarhia ce va urma.

23:26. Te vor desbrăca și de vestmintele tale, și-ți voi lua sculele tale cele de preț.—Protestantismul va fi desbrăcat de hainele dreptății de sine și de sculele sale imitate—de creștinii imitatori părăsind orice pretensiune la religiozitate.

23:27. Așa voi face să înceteze din tine desfrânarea ta, și desfrâul tău adus din pământul Egiptului; și nu-ți vei mai aduce aminte de Egipt.—Ne mai fiind atrăgător sau folositor pentru puterile cârmuitoare, Protestantismul va înceta de a mai da asalturi după putere lumească.

23:28. Căci așa zice Iehova, Domnul; iacă, te voi da în mâinile aceloră, pe cari tu-i uăști, în mâna aceloră, de cari s-a înstrăinat sufletul tău.—Toate popoarele supuse legii, și mai ales eclesiasticizmul Protestant, urâsc și se tem de forțele fără lege și distructive ale societății; însă ei vor fi lăsați pe mâinile crude ale astorfel de oameni.

23:29. Și se vor purta cu tine cu ură: vor lua tot câștigul tău, te vor lăsa goală și fără vestimente, și se va desveli goliciunea rușinei tale. Desfrânarea ta și desfrâul tău.—Aceste forte rele vor trata cu multă ură Protestantismul, îl vor despuia de rezultatele muncii sale, îl vor jăfui, din pricina relelor din urmă făcute prin uniunea dintre biserică și stat.

23:30. Acestea-ți voi face, pentru că ai desfrânat după popoare, cu cari te-ai spurcat cu idolii lor.—Dumnezeu va face aceasta pentru că Protestantismul a căutat și a făcut uniuni între biserică și stat, și s-a pângărit cu idei și cu obiceiuri lumești.

23:31. Fiindcă ai umblat în urmele surorii tale, de aceea voi pune în mâna ta cupa ei.—Protestantismul a umblat în calea Papalității; de aceea Dumnezeu îi va da și ei să, bea paharul turburării acesteia.—Ier. 25:15.

23:32,33. Așa zice Iehova, Domnul! Cupa surorii tale vei bea, cupa adâncă și lărgă, ca să cuprindă multe; și vei fi de răs și de batjocură.—Protestantismul va fi îmbătat; cu spirit războinic (Ier. 13:13), și mai târziu va rămânea încremuit de rezultatele zdrobitoare ale purtării sale, care se vor sfârși cu aceeași cupă de turburare și ruină totală, care va fi partea bisericii-mamă, Catholicismul.

23:34. Da, vei bea din ea, o vei suga, vei roade hârburile ei, și-ți vei rupe țitele; căci eu am vorbit, zice Iehova Domnul.—Protestantismul va usca paharul pustiirii și necazului și va suga chiar drojdiile din el. (Isa. 30:14) El se va sfărâma în turburarea cea mare, și va pierde toate fetele ce-l fac atrăgător pentru guvernele din lumea aceasta în scopuri de uniune între biserică și stat.

23:35. De aceea așa zice Iehova, Domnul: pentru că m-ai uitat, și m-ai aruncat la dosu-ți, de aceea poartă și tu pedeapsa desfrânării tale și a desfrânărilor tale.—Pentru că Protestantismul 1-a uitat pe Domnul și 1-a alungat din gândul său, el va suferi, neajutorat de Dumnezeu, rezultatele propriei sale căi.

23:36. Și zisu-mi-a Iehova: Fiul omului, au nu te vei judeca cu Ahola și Aholiba? Deci fă-le să știe urâciunile lor. — În versurile 36 până la 39 Papismul și Protestantismul sunt osândite la un loc.

23:37. Căci au făcut adulter, și este sânge pe mâinele lor, au făcut adulter cu idolii lor, și pe fii lor, pe cari ele mi i-au născut, trecutu-i-au lor prin foc, spre mâncare.—Ambele au făcut uniuni între biserică și stat. Din pricina războaielor cu care s-au pângărit și pentru că au pricinuit moartea spirituală a multor oameni, ele s-au făcut vinovate de sânge.

23:38. Făcutu-mi-au încă și acestea: în aceeași zi spur-cat-au și sanctuarul meu, și au profanat sabbatele mele.—Ele au pângărit Sanctuarul lui Dumnezeu, Biserica, cu doctrine distrugătoare de suflet în aceeași zi, Vârsta evanghelică. Ele și-au bătut joc de Mileniu, și-au pus fapte deșerte pentru „câștig urât” (1 Pe-t. 5:2) în locul odihnei de credință, ca temelie de îndreptare înaintea lui Dumnezeu.

23:39. Căci, când au junghiat pe fii lor idolilor lor, atun-cea în aceeași zi intrară în sanctuarul meu, ca să-l profaneze; iacă, așa făceau în casa mea.—Ele își vor omorî popoarele în război, și în aceraș zi vor merge să se închine lui Dumnezeu, chiar în mijlocul Sanctuarului lui Dumnezeu, Mica Turmă, din Biserica adevărată.

23:40. Da, trimes-au chiar bărbați, cari veniră de departe, către cei după care îndrumară trimeși, și iacă, au venit; pentru aceștia scăldatu-te-ai, vopsitu-ți-ai ochii, și înfru-musețatu-te-ai cu podoabe.—Ambele Biserici—Catholicismul și Protestantismul—au căutat uniune cu bărbați însemnați trimițând predicatori la ei, cu inima într-o stare depărtată de Dumnezeu; ele s-au „spoit” pentru aceștia, făcură înțelepciunea [ochii] lor atrăgătoare cu filozofii lumești, și se împodobiră cu juvaere imitate de curtenie, tact și politeță.

23:41. Și șezut-ai pe un pat mareț, Și înaintea Lui sta masa gata, pe care ai pus tămâia mea și oleiul meu.—Ele se așezară la un loc pe acelaș pat mareț de credință, potrivit pentru scopuri lumești, regale, cu o masă de hrană, religioasă, de învățături, filozofii, nu de la Dumnezeu, căruia ei îi dădură cele mai bune eforturi ale inimii lor, și unde ei prostituară pentru scopuri lumești măsura de Spirit sfânt ce o mai aveau.

CEI MAI RĂI DINTRE OAMENI LUAȚI ÎN BISERICI

23:42. Și vocea de mulțime veselă era în juru-i, și

cu oamenii de rând intrau Sabeenii din deșert; și pusu-și-au amândouă brațe pe mâinele lor, și cununi frumoase pe capetele lor.—Cu ecleziasticismul Papalității și al Proteștan-tizmului a fost vocea unei mulțimi de membri mireni ai bisericii. Aceștia se simțau de tot bine în Sionul apostat. (Amos 6:1) Printre membri bisericii se găseau oameni de caracterul cel mai negru [Sabeenii, coborâtori din Ham, urîți lui Dumnezeu], cari se țineau de aripa dinafară a bisericii, și cari se împodobeau cu podoabe imitate de caracter și cu cununi de nemurire inerentă, nu de la Dumnezeu, ci de la Plato.

23:43. Atuncea zis-am de cea îmbătrânită în adulterii: au vor mai face desfrânări cu ea, fiind ea astfel!—Părea cu neputință ca bisericile să se unească cu astfel de oameni răi, pentru ca să câștige influență și putere.

23:44. Totuși ei intrau la dânsa; precum intră cineva la o femeie cnrvă, așa intrau la Ahola și Aholiba, femeile cele desfrânate.—Cu toate acestea atât ecleziasticismul papal cât și cel protestant au făcut-o.

JUDECAȚI DE OAMENI BUNI, PEDEPSIȚI DE OAMENI RĂI

23:45. De aceea bărbații drepti o vor judeca după legile adulterelor, și după legea femeelor, ce varsă sângele; căci sunt adultere, și sânge este pe mâinele lor.—Însă oameni cu simț de bună cuviință, de dreptate și de vrednicie vor osândi pe ambele biserici, atât pe cea papală cât și pe cea . protestantă, așa precum se judecau adulterele la evrei,—la moarte cu pietre, prin fapte aspre, și prin stricăciunile strâmtorării celei mari.

23:46. Căci așa zice Iehova, Domnul: voi aduce asu-pră-le o mulțime de oameni, și le voi da apăsarei și ră-pirei.—Dumnezeu va aduce în contra lor mulțimea mare a poporului ordinar, dar cu un simț pătrunzător de dreptate ocărită—Socialiști, oameni din uniunea -comercială, lucrători, social-democrați, etc., etc. De asemenea copii lui Dumnezeu concepuți de Spiritul sfânt, se vor ridica cu Sa- bia Spiritului în contra acestor apostasii.

23:47. Și mulțimea le va ucide cu petre, și le va tăia cu săbiile; va ucide pe fii și pe fiicele lor, și casele le va arde cu foc.—Mulțimea aceasta va acoperi ecleziasticismul cu fapte înfricoșate, îl va distruge cu arme materiale și cu Sabia Spiritului, Cuvântul lui Dumnezeu.

23:48. Așa voi face să înceteze desfrânarea din țară: ca să se învețe toate femeile, să nu facă după desfrânările voastre.—Astfel Dumnezeu va face ca dorința de uniune dintre biserici și stat să înceteze în societatea omenească, ca toți copii religioși să învețe a se feri în totdeauna de acest obicei urâcios.

. 23:49. Vi se vor răsplăti desfrânările voastre, și

veți purta păcatele idoloilor voștri; și veți cunoaște că eu sunt Iehova, Domnul.—Astfel va fi răsplătită apostasia necredincioasă a ecleziasticizmului, care va suferi rezultatele nelegiurii prin faptul că a iubit pe alți puternici afară de Iehova, și astfel el va cunoaște supremația lui Dumnezeu în treburile omenești.

EZEKIEL 24.

OALA DE FIERBERE

24:1,2. In anul al nouălea, în luna a zecea, la zece a luni, a fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul Omului, scrie-ți numele zilei, a zilei acesteia; căci în această zi regele Babilonului s-a îndreptat asupra Ierusalimului.—Era în toamna anului 1916—un au și șase luni înainte de lovirea cetății în primăvara anului 1918—când puterile laborizmului, revoluțiunii și anarhizmului, începură să se ridice în contra ordinii de lucruri așezate din creștinătate—atunci împresurarea cetății începu,

24:3. Și pune înaintea casei neascultătoare o parabolă, și zi-le: așa zice Iehova, Domnul: pune oala, pune-o și toarnă apă în ea.—Ierusalimul este asemănat cu o oală care fierbe și din care s-a scos carnea, și care se pune apoi goală pe foc și căreia i se arde rugina. Soția lui Ezekiel moare; însă el își înăbușește durerile, și după numirea sa de preot, el n-o jalește—o icoană a întristării mute a evreilor pentru nimicirea Ierusalimului. Profeția capitolului acestuia s-a întâmplat în aceeași zi când regele Babilonului, Nebucodonozor, „veni, el și toată oastea lui, asupra Ierusalimului, și tăbări asupra-i, și au ridicat împotriva lui val împrejur. Și cetatea fu împesurată până în anul al unsprezecelea al regelui Zedechia.” (2 Regi 25:1,2) În an-titip ecleziasticizmul începu în ziua sau în jurul zilei de 1 Noembrie 1916, data morții Pastorului Russell, lupta pozitivă pe viață și pe moarte cu puterile laborizmului [muncitorimii] și anarhiei, iar, în privința religioasă cu copii consacrați ai lui Dumnezeu, a căror lucrare de atunci încoace se cuprindea în a aduce în mod crescând, dovadă despre apostazie și despre nimicirea apropiată a creștinătății. Ecleziasticizmul răzvrătit în contra lui Dumnezeu se aseamănă ca organizațiune cu 6 oală de aramă [cupru], tipificând că mulți din membri ei cred în Cuvântul lui Dumnezeu. Ea este pusă în mijlocul tulburărilor mari de anarhie și revoluțiune. În ea este apă, arătând Adevărul ce se mai găsește în ecleziasticism.—Ier. 1:13.

24:4. Strânge în ea bucățile ei, toate bucățile cele bune, soldul și umărul; și nimple-o cu ciolanele cele mai alese.—În ea se află cei mari și cei distinși [bucățile cele bune], și în același timp și cei tari [ciolanele] din turma ei.

24:5. Ia și din cele mai alese ale turmei, și sub oală fă o grămadă din ciolanele cele proaste, fierbe bine, ca să fiarbă în ea și ciolanele din ea.—Elementele sociale se vor înfierbânta în timpul

tulburării până ce adevărurile din ecleziasticism vor face o căldură strașnică pentru membri săi. Atunci se va transmite starea fierbinte, excitată și tulburătoare, și pe măsură ce adevărurile se vor încălzi, membri bisericii, până și cei mai tari, vor ajunge în fer-hinteli nespuse.

24:6. Căci așa zice Iehova, Domnul: vai de cetatea sân-ginrilor, de oala, a cărei rugină este în ea, și a cărei rugină n-a ieșit din ea! Scoate bucățile ei una după altă, să nu se arunce sort peste dânsule.—Vai de creștinătate și de ecleziasticism, care au fost mânjite cu sângele milioanelor de soldați, țărani, muncitori, martiri și sfinți, și care sunt vinovate de sânge pentru că au nimicit nădejtile spirituale a milioane de oameni prin învățăturile lor rătăcite. Rugina sa se află în ea.

24:7. Căci sângele ei este în mijlocul ei pusul-l-a pe piatră uscată; nu l-a vărsat pe pământ, ca să-l acopere cu țărână. Pus-am și eu sângele ei pe piatră uscată, ca să rămână descoperit.—Infamul de sânge se află chiar într-însa. „Și în ea fu aflat sânge de profeți și de sfinți și de toți cei înjunghiați pe pământ.” (Apoc. 18:2-1) Istoria nu se poate nega. Creștinătatea n-a fost în stare să ascundă cruzimile și închiziția ei drăcească pe cari le-a săvârșit în vederea tuturor—„pe vârful stâncilor ei”, prin unșii ei: regi, kaiserii, tari, etc., capii uniunii bisericilor cu statul.

24:8. Pentru ca să ațite mânia spre lucru de răsbunare.—Furia soldaților și a poporului revoltat se va ridica în contra capilor de guverne, cari sunt totodată și carii bisericilor, pentru ca să se răzbune asupra-le pentru toate păcatele ecleziasticizmului pe care ei l-au sprijinit, suportat și apărât.

24:9. De aceea așa zice Iehova, Domnul: vai de cetatea sângiurilor! mărivoi rugul ei,—Nenumărați vor fi potrivnicii bisericii, și mânia lor grozavă.

24:10. Îngrămădește lemne, aprinde focul, mistue carnea, și amestecă bine, ca să arză și ciolanele.—Focul nemulțumirii și al anarhiei să îngrămădește, care va mistui toată neghina din creștinătate, îngroașă zama, răsfere-o până ciolanele, cei mai tari membri ai bisericii, vor înceta să fie astfel.

24:11. Și apoi pune-o deșartă pe cărbuni, să se înfierbânte arama ei, și să aida, ca să se topească în ea necurătenia ei, și să se ducă rugină ei.—Ecleziasticizmul, clerul, va sta atunci cu strane goale în mijlocul cumplitei tulburări, și va fi nimicit, pentru că corupțiunea lor să fie ștersă de pe fata pământului.

24:12. Zadarnică este osteneala; căci rugină ei cea mare n-a ieșit dintr-însa; rugină nici cu focul nu s-a scos.—Ea s-a făcut-o scârbă până și predicatorilor proprii prin hotărându-i la necinstea de a predica lucruri pe cari ei nu le credeau și totuși, legați fiind de pâinea ce și-o câștigau prin acest serviciu nesincer, ei n-au aruncat corupțiunea doctrinală a ei care va fi un bun material pentru focul anarhiei.

24:13. Este cumplită necurătenia ta; căci am voit să te curăț de necurătenia ta, tot nu te-ai curățit, nici nu te vei mai curați, până ce voi face să repanseze mânia mea asupra-ți.—Corupțiunea ei a fost în dorința de a domni și de a ajunge puternică prin puterea celor mari de pe pământ. Dumnezeu a curățit-o întrucâtva de acestea prin reformatori și predicatori credincioși; însă ea n-a fost curățită în inimă, și s-a întors repede la cele oprite de Dumnezeu. de la 1878 Dumnezeu n-a mai încercat să reformeze ecleziasticismul; și el nici nu va mai fi curățit, ci furia geloziei lui Dumnezeu se va săvârși asupra lui.

24:14. Eu, Iehova, am zis: pedeapsa vine, și eu o fac; nu mă vom întoarce, nu vă voi cruța, nici nu mă voi căi; te voi judeca după urmările tale și după faptele tale, zice Iehova Domnul.—Însuși Dumnezeu a spus aceasta, și el o va duce la îndeplinire. El nu se va da îndărăt, nici nu va cruța, și nici nu-și va schimba Planul, ci drept răsplată pentru faptele sale ecleziasticismul va fi osândit de gunoii societății.

PASTORUL RUSSEL UN SEMN

24:15,16. Și a mai fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, iacă eu voi lua de la tine plăcerea ochilor tăi dintr-o lovire; totuși să nu jelești, să nu plângi, și să na curgă lacrimile tale.—Dumnezeu a luat Pastorului Russell plăcerea ochilor săi, pe soția pe care o iubea, cu o lovitură sau o „plagă” a greșelii ei spirituale, care i-a separat complet. Conform legii mozaice preotul n-avea voie să arate la moartea tatălui, maniei, sau soției vre-un semn anume de durere, ci trebuia să rămână în Tabernacol sau Templu, și să ia parte ca de obicei la serviciul lui Dumnezeu. Pastorul Russell, ca membru al marelui Archireu și ca re-prezentant al lui Christos în lume, singurul administrator al „hranei la timpul cuvenit”, a suferit mult, însă n-a vărsat o singură lacrimă.

24:17. Oprește-te de la suspin, și nu plânge ca la morți, încinge cu turban capul tău, și pune în picioarele tale încăl-tămintele tale, și nu acoperi buzele tale, și pâinea oamenilor în jale n-o mânca.—El nu o jeli, care pentru el era ca moartă, ci își continuă mai departe lucrarea sa ca preot jertfitor. În mahnirea sa el n-a fost îmbărbătat de oameni, ci de mângăerile Cuvântului lui Dumnezeu.

24:18. Deci am vorbit poporului dimineața, și seara a murit femea mea; și a doua zi dimineața am făcut, cum mi s-a ordonat.—El își continuă cuvântările și scrierile sale către poporul Domnului; soția sa ajunsese pentru el ca o moartă; și el își continuă necurmat lucrarea în serviciul lui Dumnezeu.

24:19. Și zisu-mi-a poporul: Au na ne vei spune ce înseamnă pentru noi ceea ce faci?—De ce a lăsat Tatăl ca Pastorul Russell să îndure grelele încercări și

minciunile ecleziasticilor în legătură cu acest incident din viața sa?

BISERICILE VOR ÎNCETA DE A MAI FI

24:20,21. Și le-am răspuns: Cuvântai lui Iehova a fost cătră mine, zicând: Spune casei lui Israel: așa zice Iehova, Domnul: iacă, eu voi profana sanctuarul meu, fala puterii voastre, atât de plăcut ochilor voștri, atât de dorit de sufletele voastre! Și fii voștri și fiicele voastre, ce i-ați lăsat, • vor cădea de sabie.—Dumnezeu dă explicarea. Era o icoană sau parabolă asupra aceea ce avea să Se întâmple cu Creștinătatea. Până la 1878 biserica nominală a fost într-un anumit sens sanctuarul sau templul lui Dumnezeu, însă în scurt timp după aceea, El o înlătură cu un șir de lovituri sau plăgi de învățături greșite și fapte îngăduite de El. Biserica era tăria Creștinătății, aceea, în care se concentra viața ei, și în jurul căreia s-au clădit instituțiile ei. Ea era plăcerea ochilor poporului, ceva pe care toți creștinii o iubeau. Cu toate acestea Dumnezeu a trebuit să dea pe față pângărirea ecleziasticismului față de Biserica creștină, și a trebuit să lase ca organizațiile bisericești să ajungă față de El ca o moartă, ca un lucru necurat, care să nu poată fi atins nici jeli. Și „copii bisericii” vor peri de sabia marei strâmtorări, iar Sabia Spiritului le va despica orice nădejde la o viață pe treapta spirituală arătându-le că „ușa s-a închis”.

24:22. Și veți face voi, cum am făcut eu: nu veți acoperi buzele voastre, și nu veți mânca pâinea oamenilor în jale.—Atât de universale și de groaznice vor fi tulburările, încât cei morți în adevăr vor zăcea pretutindeni neîngropați și neplânși. Nu pot fi plânși morții într-un timp când cei în viață sunt copleșiți de tulburări mai grele decât moartea.

24:23. Și turbanele voastre voi fi pe capetele voastre, și încălțămintele voastre în picioarele voastre; nu veți jeli, nici nu veți plânge; ci veți lăncezi pentru fără-de-legile voastre, și veți suspina unul cătră altul.—Jelirea va fi durerea lăuntrică a unui popor amețit de încercări groaznice, și care, fără ca să se arate pe dinafară, să cufundă în mahnire fără ajutor.

24:24. Și Ezekiel vă este semn: toate câte a făcut el, veți face și voi; și când aceasta se va întâmpla, veți cunoaște, că eu sunt Iehova, Domnul.—Astfel mahnirea tăcută din inima Pastorului Russell avea să fie un semn pentru creștinătate. Experiențele amarnice ale Pastorului Russell în chipul acesta vor avea să fie mai târziu experiențele creștinătății întregi; „și când va sosi aceasta” ei vor cunoaște că Iehova Dumnezeu este cel mai înalt, și dinapoia tuturor judecăților timpului de turburare.

PASTORUL RUSSEL, E MORT, DAR VORBEȘTE IARĂȘ

24:25,26. El vă este semn: toate câte a făcut el, veți

face și voi; și când aceasta se va întâmpla, veți cunoaște, că eu sunt Iehova. Cât pentru tine, fiul omului, în ziua aceea, când voi lua de la dânsi puterea lor, bucuria mării lor, plăcerea ochilor lor, și dorința sufletelor lor: pe fii și pe fiicele lor; în ziua aceea va veni la tine nu scăpat, ca să facă să audă urechile tale.—*)Toț în anul 1918, când Dumnezeu începe să distrugă bisericile și membri bisericii cu milioanele, se va întâmpla că unii cari vor scăpa se vor îndrepta către operele Pastorului Russell pentru ca să cunoască înțelesul căderii „creștinătății”.
24:27. În ziua aceea gura ta se va deschide către cel scăpat și vei vorbi, și nu vei mai fi mut: și vei fi pentru dânsi semn; și vor cunoaște, că eu sunt Iehova.—Glasul Pastorului Russell s-a stins în moarte; și glasul său este amuțit, în comparație cu ceea ce va să vie. În timpul mării tulburări el va vorbi, și nu va fi mut față de acei ce vor scăpa de nimicire în ziua aceea. Pastorul Russell va fi „un semn pentru ei”, și le va spune adevărul cu privire la hotărîrea lui Dumnezeu asupra tulburării, atunci când ei vor întreba de sfat cărțile sale, cari au fost răspândite în milioane de exemplare în toată creștinătatea. Cuvintele sale vor fi un semn de speranță pentru ei, care îi va face să vadă partea luminoasă a norului, și să privească cu presimțire la Regatul glorios al lui Dumnezeu, care va fi întemeiat. A-tunci „ei vor, cunoaște pe Domnul.”

Clădește-ți palate mărețe, sufelul meu,
 Când vremea trece mereu!
 Părăsește-ți josnicul trecut!
 Și orice templu nou, mai mândru decât cel avut,
 Să te cuprindă-n domu-i ceresc și nevăzut,
 Până când liber vei fi de necazuri,
 Lăsându-ți trupul uzat în a vieții tulpure valuri.

EZEKIEL 25.

RĂSPLATA NEGHINEI

25:1, 2. Și a fost câtiă mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, îndieaptă-ți țața cătră fii lui Ammon, și profetește asupra-le.—Capitolul 25 prezice că după căderea eeeleziasticizmului prin revoluțiune, începând cu anul 1918, va urma sfârșitul diferitelor elemente necreștine, contrare creștinătății, dușmănoase adevăratului creștinism, cari vor căuta să tragă folos din căderea aceasta. Amoniții (25:1-7)- și Moabitii (25:8-11), ambii copii ai lui Lot—care însuș era un tip al clasei Turmei celei Mari—sunt tipul unei clase adusă la viață de tatăl lor, clasa Turmei celei Mari [Lot], pe când se afla într-o stare de intoxicație [îmbătărare] prin învățăturile amestecate ale fiicelor lui Lot, cari au fost tipul bisericilor lumești ale Turmei celei Mari. Edomitii, urmașii lui Esau, reprezintă o clasă care își vinde

dreptul de întâi născut al lui Dumnezeu pentru o fiertură de linte, avantaje - lumești (25:12-14); iar Filistenii, care emigrară din Egipt, și care în continuu atacau și prădau pe evrei, erau tipul unei clase de creștini agresivi parcurgând o cale mijlocie, și cari batjocuresc pe creștinii adevărați. Yestea începe cu cuvinte îndreptate împotriva Amonitilor, timpul credincioșilor lumești, cari au fost aduși în biserică de Turma cea Mare, mai mult sau mai puțin necredincioasă, și care într-un chip agresiv și răpitor fie ca iezuiți, fie ca preoți papiști prigonitori, fie ca cler protestant și feluri de ale lor, i-au prigonit pe adevărații creștini. Amoniții sunt descriși ca fiind „jăpcani sălbateci, șireți, cruzi, hoți.” Amoniții se închinău lui Baal, sub numele de „Chemoș”, zeul focului și al curviei, tipul zeului chinului veșnic și al purgatorului, încurajatorul adulterului spiritual al uniunii bisericii cu statul.

ELEMENTUL AGRESIV LUMESC CHINUE PE CREDINCIOȘI

25:3. Și spune fiilor lui Amon; ascultați cuvântul lui Iehova, Domnul: așa zice Iehova, Domnul: pentru că ai zis: Ha! ha! sanctuarului meu, s-a profanat, și pământul lui Israel, s-a pustiit, și casa lui Iuda, s-a dus în captivitate.—Gând biserica adevărată a lui Dumnezeu va suferi prigonire în războiul mondial și în revoluție, și credința multor creștini adevărați va fi pustiită, și mulțimea acelor ce laudă pe Dumnezeu [Iuda, laudă] va ajunge în prinsoarea revoluționarilor necredincioși, membri ipocriți și iubitori de cele lumești ai bisericii prigonitoare [Amoniții], se vor bucura foarte.

25:4. De aceea iacă, eu te voi da de moștenire popoarelor răsăritului, și ei voi așeza staualele lor în tine, și voi face locuințele lor, în tine; voi mânca fructele tale, și voi bea laptele tău.—Dumnezeu va da clasa aceasta pe mâna anarhiștilor, pentru ca s-o aibă în stăpânire, și va face ca proprietatea să ajungă cu totul pe "mâna lor, și ei vor înlătura învățăturile [laptele] lor.

25:5. Și voi face din Rabba staul de cămile, și din pământul fiilor lui Ammon stână de oi: și veți cunoaște, că eu sunt Iehova.—Și eu voi pustii și voi prăda clasa stăpâni-toare a clerului [Rabba, mare].

25:6. Căci așa zice Iehova, Domnul: pentru că ai bătut în mâini, și ai lovit cu piciorul, și te-ai bucurat cu tot disprețul sufletului tău de pământul Israel.—Pentru că ei se vor bucura mult în disprețul lor față de creștinătate.

25:7. De aceea, iacă voi întinde mâna mea asupra-ți, și te voi da de răpire popoarelor, și te voi stărpi dintre popoare, și te voi pierde dintre țări; te voi nimici; și vei cunoaște, că eu sunt Iehova.—De aceea Dumnezeu va întinde mâna sa în contra lor și-i va preda pe mâna necredincioșilor anarhiști din mijlocul lor pentru ca să fie despoiați. El îi va despica ca clasă, îi va face să înceteze de a mai fi, nimicindu-

i, ca să cunoască că El este Dumnezeu.

25:8. Așa zice Iehova, Domnul: pentru că Moabul și Șei-rul zic: iacă, casa lui Iuda este ca și toate popoarele.— Moabitii [„Seina”- trebuie lăsat la o parte] erau partea civilizată a urmașilor lui Lot, născuți din incestul unui tată beat, Lot, și închinători ai lui Baal, cunoscând în același timp și pe Iehova. Ei tipifică o părtășie bisericească născută din o amestecătura de adevăr și rătăcire din partea Turmei celei Mari, prin bisericile lor iubitoare de lume [fiice ale lui Lot], și închinându-se zeului chinului veșnic, își închipuesc că acesta este Iehova, săvârșind desfrânare spirituală prin uniunea dintre biserică și stat. Moab era „un neam foarte viteaz, bogat, foarte populat, civilizat și cu renume și popularitate mare.” Ei tipifică o clasa asemănătoare.

25:9. De aceea, iacă, eu voi deschide laturea Moabului dinspre cetățile, dinspre cetățile lui de pe hotarele lui, fala țarei, dinspre Bet-Ieșimot, Baal-Meon, și Kiriati-Aim.—Dumnezeu va face ca clasa aceasta să fie atacată în timpul cel mare de strâmtorare și groază [Bet-Ieșimot, loc de pustiire] din două părți, clerul lor apostat [Baal-Meon, domnul locuințelor] și sistemul biserico-statal [Kiriati-Aim, cetate dublă].

25:10. Popoarelor răsăritului, ce vin asupra fiilor lui Ammon; și le voi da lor de moștenire, ca să nu se mai amintească fii lui Ammon între popoare.—Anarhiștii vor înfrânge și clasa agresivă [pe Amoniți].

25:11, 12. Și voi face judecăți asupra Moabului; și voi cunoaște că eu sunt Iehova. Așa zice Iehova, Domnul: Pen-trucă Edomul s-a purtat cu răsbunare cătră casa lui Iuda, și s-a făcut vinovat, și s-a răsbunat asupra-i.—Creștinii mărturisii „Edomiti” [D14-19]—credincioși în formă lui Dumnezeu [urmași ai lui Avraam], dar cari se închină la o mulțime de zei streini, ca de pildă zeului puterii, bogăției, înțelepciunii lumești, și mai ales zeului chinului veșnic— [Iosephus spune că Edomiti se închinau lui Coze, nimicitorul]—vor contribui mult la zdrobirea bisericității.

25:13. De aceea așa zice Iehova, Domnul: voi întinde mâna mea asupra Edomului, și voi stârpi de pe el om și vită, și-l voi prefăce într-un deșert, de la Teman până la Dedan; vor cădea de sabie.—Dumnezeu își va întinde mâna în contra clasei acesteia [Edom-Idumea], și dintr-un capăt . până la celalalt ei vor cădea loviți de armele nimicirii, și de Sabia Spiritului.—Isa. 34:5, 6; Ier. 49:7-17.

25:14. Și voi împlini răsbunarea mea asupra Edomului prin mâna poporului meu Israel, și vor face Edomului după mânia mea și după furia mea, și vor cunoaște răsbunarea mea, zice Iehova, Domnul.—Poporul Adevărului va explica ceea ce Dumnezeu va face cu clasa aceasta în strașnica sa mânia.—Isa. 15:1-9; Ier. 48:1-47.

25:15. Așa zice Iehova, Domnul: pentru că Filistenii s-au purtat cu răsbunare, și s-au răsbunat cu dispreț în suflet, ca să-l nimicească, din neamicia lor cea veche.—Creștinii.; lumești, mărturisiți [Filistenii, emigrați din Egipt], prigonesc pe poporul adevărat al lui Dumnezeu, iar în marea strâmtorare cu dispreț și ură vor ajuta la nimicirea Creștinătății.—Ioel 3:4.

25:16, 17. De aceea așa zice Iehova, Domnul: iacă eu voi întinde mâna mea asupra Filistenilor, și voi stârpi pe Creți, și voi perde rămășița malurilor mării; și voi împlini asupra-le prin muștrări furioase o răsbunare mare; și vor cunoaște, că eu sunt Iehova, când voi împlini asupra-le răsbunarea mea.—Prin anarhiști Dumnezeu va întinde mâna Sa în contra acestei clase, și va nimici pe tot poporul Său [Cheretim, călăi], și pe toți creștinii lumești, ca atari, dimpreună cu pe cei ce să mărginesc pe lângă anarhie [țarmul mării].

EZEKIEL 26.

PRĂBUȘIREA FILOZOFIEI

26:1. In anul al unsprezecelea, în ziua întâia a luni, a fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicându-mi.—Capitolul 26 zugrăvește eclezasticismul ca un sistem născut din filozofie. Numele Tyrus înseamnă „Stâncă”; și filozofia ome-nească, și mai ales filozofia grecească a lui Plato, este stânca reală a temeliei învățăturilor eclezastice. Fiecare eclezastic, care prin Cuvântul lui Dumnezeu este combătut de la aceste erori netemeinice, el să ajută numai decât prin referări la filozofiile lui Plato și la nemurirea inerentă a omului, etc.

26:2. Fiul omului, pentru că Tirul a zis asupra Ierusalimului: Ha, ha! cea care era poarta popoarelor s-a sfărâmat, acesta a trecut la mine; ea mă voia umplea, căci ea a ajuns nu deșert.—Sistemul acesta și aderenții săi își vor da pe față firea lor adevărată și necreștinească atunci când Creștinătatea va începe să cadă sub plăgile mării tulburări. Filozofia, Critica înaltă, se vor bucura că eclezasticismul, care pretindea a fi poarta lui Dumnezeu pentru popor, este zdrobit. Ei își vor închipui că aderenții unei creștinătăți care a dat greș se vor întoarce la filozofiile lor, și că aderenții filozofiei după pustiirea eclezasticismului se vor spori prin aceasta. Filozofia ome-nească va părea că este singurul refugiu pentru poporul Creștinătății.

26:3. De aceea așa zice Iehova, Domnul: iacă eu sânt asupra-ți, Tirule! și voia ridica asupra-ți popoare multe, precum marea ridică valurile sale.—Pentru că Creștinătatea a purtat numele lui Christos și pentru că ea deținea ho-tărârile lui Dumnezeu, de aceea Dumnezeu este în contra filozofiei, și va face ca multe popoare ale

Creștinătate! să se ridice în contra filozofiei stabilite, ca o mare de anarhie; atacând-o cu masele oamenirii nemulțumite va distruge zidurile de apărare, alcătuite din ederentii filozofiei omenești, și va sfărma organizațiile cele mai mândre și mai tari, turnurile lor de apărare. Dumnezeu va șterge și rămășițele din urmă ale aderenței omenești la sistemul de filozofie creștinească.

26:4. Acestea vor strica zidurile Tirului, și vor surpa tumorile lui; eu voi rade pulberea de pe dânsul, și-l voi aface în stâncă seacă.—Armata nemulțumiților va distruge zidurile de apărare, alcătuite din ederentii filozofiei omenești, și va sfărma organizațiile cele mai mândre și mai tari, turnurile lor de apărare. Dumnezeu va șterge și rămășițele din urmă ale aderenței omenești la sistemul de filozofie creștinească.

26:5. Și va fi locul de unde să se întindă mrejele în mijlocul mării; căci eu am vorbit, zice Iehova, Domnul; și va ajunge de pradă popoarelor.—În acel timp de groază și spaimă filozofia omenească va fi părăsită cu desăvârșire—despuiată de toți susținătorii săi de mai înainte.

26:6. Și cetățile lui cele din câmp se vor nimici de sabie; și vor cunoaște, că eu sunt Iehova.—Organizațiile religioase [cetățile] întemeiate pe filozofie, cari se află în lume [câmp] se vor stârpi; iar în Regatul nouăi lumi aderenții de mai înainte ai filozofiilor false vor ajunge să-l cunoască pe Dumnezeu așa cum este.

26:7. Căci așa zice Iehova, Domnul; iacă, eu voi aduce asupra Tirului pe Nebucodonosor, regele Babilonului, regele regilor, de la miază-noapte, cu cai și cu care, și călăreți și ca adunătură de multe popoare.—Dumnezeu zice că împotriva filozofiei omenești [Tyrus] și împotriva sistemelor și aderenților acesteia, El îl va așeza pe Satan—regele acestei lumi rele, cârmuitorul misticului Babilon, „poarta lui Bel”, pentru venerarea diavolului, regele regilor și tatăl ecleziasticizmului și al altor copii ai neascultării. Dumnezeu însuși [miază-noapte] îi va da voe să se suie (Ier. 1:14), cu învățători [cai] de anarhie, cu așezăminte întemeiate pe astfel de învățători [care], cu conducători și învățători ce călăresc pe astfel de bețe [călăreți], cu cete organizate și cu mult popor ce urmează armatei nemulțumiților în mase neorganizate populare [adunătură de multe popoare]. **26:8. El va nimici cu sabia cetățile tale cele din câmp; va clădi întăriri asupra-ți va ridica valuri aspră-ți, și va înalta paveze împotriva-ți**—Cu armele distrugerii [săbii] oastea nemulțumiților doborî zidurile bisericilor filozofice și alte organizații religioase [cetăți, în engl. fiice] din lume [câmp] și le va împresura în mod sistematic.

26:9. Va da bătaie de berbeci zidurilor tale, și cu securile sale va dărâma turnurile tale.—Oastea nemulțumiților Ta face război în contra apărătorilor

[zidurilor] lor, și cu argumete ascuțite, tari și tăioase [securi], va dărâma întări-turile [turnurile] filozofiei.

26:10. Pulberea de la mulțimea cailor săi te va acoperi; zidurile tale vor tremura de vuetul călăreților, a roatelor și a carelor, când va intra în porțile tale, cum intră oamenii într-o cetate stricată.—Învățăturile oastei nemulțumiților [cailor] vor umplea fără margini văzduhul cu buimăcare, confuzie [pulbere]; apărătorii filozofiei [zidurile] se vor teme și se vor speria de zgomotul [vuetul] conducătorilor și învățăturilor nemulțumirii [călăreții], și de planurile lor sistematice de distrugere [roate], și de organizațiile anarhice [care], când anarhia cu toate puterile sale va izbucni prin cei mari [porțile] filozofiei, pentru că cei mari vor deveni canaluri [engl. deschizături] pentru învățăturile coto-pitoare.

26:11. Cu copitele cailor lui va călca toate ulițele tale; pe poporul tău îl va omorî cu sabie, și stâlpii tăi cei tari vor fi trântiți la pământ.—Cu loviri [copitele] învățăturilor [cailor] de distrugere, oastea nemulțumiților va strivi toate căile de ordine [ulițele] filozofiei. Ea va nimici pe aderenții filozofiei cu armele nimicirii, și colegiile și universitățile [stâlpii] învățate și puternice vor cădea și se vor prăbuși.

26:12. Apoi vor preda avuțiile tale, vor răpi mărfurile tale; vor dărâma zidurile tale, vor ruina casele tale cele frumoase; și vor arunca petrele tale, lemnele tale și pulberea ta, în mijlocul apei.—Și oastea nemulțumiților va prăda idealurile [avuțiile], și va pune capăt învățăturii [mărfurilor] filozofiei; ei vor dărâma apărarea aderenților filozofiei [zidurile], și vor nimici frumoasele organizații filozofice [case frumoase]. Ei vor arunca pe credincioși [pietre] și pe susținătorii lor [lemne] în adâncul valurilor înfuriate ale acelui timp de turburare generală.—Luca 21:25, 26.

26:13. voi face să înceteze vuetul cântărilor tale, și nu se va mai auzi sunetul citarelor tale.—Și Dumnezeu va face ca vuetul cântărilor amăgitoare ale filozofiei, ca învățăturile [cântările] ei plăcute și false să înceteze; și sunetele cântărilor [citarelor] ei melodioase nu se vor mai auzi niciodată.

26:14. Te voi face stâncă seacă; vei ajunge un loc de aude să se întindă mrejele; și nu te vei mai rezidi; căci e Iehova am vorbit, zice Iehova, Domnul.—Filozofia, numita astfel pe nedrept, va fi pustiită cu desăvârșire, și nu va mai fi restabilită niciodată.

26:15. Așa zice Iehova, Domnul, către Tir: au nu vor tremura fărmiurile la vuetul căderii tale, când răniții tai vor geme, când uciderea va fi în mijlocul tău.—Lumea va fi plină de republici [în engl. insule] revoluționare, lipsite de principii creștine, și cari vor urma ideilor făcute de oameni; aceste republici se vor zgudui din temelii lor când oastea nemulțumiților va începe cu groaznicul ei

măcel proiectat de oameni și sisteme.

28:16. Atuncea toți mai marii mării se vor pogori de pe tronurile lor, se vor desbrăca de mantiele lor, și se vor des-brăca de vestmintele lor cele brodate, și se vor îmbrăca cu spaimă; vor ședea la pământ, vor tremura în toată clipa; și se vor îngrozi de tine.—Atunci conducătorii violenți ai oastei nemulțumiților, ai republicelor pe jumătate anarhis-tice, vor perde pozifiunile lor de putere [tronuri], și vor desbrăca onorurile [veșmintele] lor, și vor arunca lucrările revoluțiunii [veșmintele brodate]; ei vor fi apucați de groază și de cutremur, și se vor mira de căderea filozofiilor lor socialiste și revoluționare.

26:17. Și vor ridica plângere asupra-ți, și-ți vor zice: cum ai perit tu, cel ce erai locuit de cei ce se duc pe mări, cetate renumită, care erai tare pe mare, tu și locuitorii tăi, cari insuflau spaimă la toți, câți locuiau lângă dânsul.—Ei vor jeli; căci se vor nimici marile sisteme ale filozofiei omenești, în cari își găseau adăpost și speranță oamenii cosmpoliți [învățați], din lume [de cei ce se duc pe mări], sistem renumit de gândire care era puternic printre toate popoarele [pe mare], chiar și în mijlocul neliniștirii și nemulțumirii generale care va predomina atunci.

26:18. Acum țărmurile tremură în ziua căderii tale, da, țărmurile din marea sunt încremenite de peirea ta.—Atunci vor tremura republicele [în trad. engl.: insulele] revoluționare în anul căderii filozofiei; republicele din mijlocul popoarelor anarhistice [mare] se vor tulbura deodată cu căderea sistemului filozofiei omenești.

28:19. Căci așa zice Iehova, Domnul: când te voi preface în cetate deșartă, ca pe cetățile nelocuite: când vom aduce asupra-ți adâncul, și ape multe te vor acoperi.—Căci Dumnezeu va pustii cu desăvârșire învățăturile filozofice, când va aduce asupra-le marea strâmtorare, și le va arunca în valurile tulburi ale acelui timp.—Isa. 17:12, 13.

26:20. Când te voi pogori cu cei ce se pogoară în groapă, la poporal străvechi, și te voia pune în cele de desupt ale pământului, în locurile deșerte din vechime, cu cei ce se pogoară în groapă, ca să nu mai fii locuit; și când voi pune mărirea mea în pământul celor vii.—Dumnezeu va înjosi filozofia omenească, până la pustiire, fără aderenți și în disgratie, și expunând-o la reproșuri [în groapă], în scopul ca El să-și așeze adevărul Său glorios în Regatul învierii și a vieții.

26:21. Intr-o clipă te voi pierde, ca să nu mai fii; vei fi căutat, și nu vei mai fi aflat în etern, zice Iehova, Domnul.—Dumnezeu va preface filozofia omenească într-o pustietate [groază]; ea nu va mai exista nici când; chiar și dacă oamenii sau demonii ar încerca s-o restabilească, ea nu va mai putea fi reînființată niciodată, zice Domnul.

EZEKIEL 27.

RUINA COMPLECTĂ A FILOZOFIEI

27:1. Și a fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând:—În capitolul 27 Creștinătatea, privită ca un sistem independent de filozofie păgânească, este înfățișată ca o corabie impunătoare. Părțile din care se compune sunt simbolice (27:4-7), precum și marinarii și piloții ei. În versurile 9-25 graiul figurație se întoarce către un oraș tle negustori, și la izvoarele articolelor sale de comerț. Ea este iarăș zugrăvită ca o corabie, care este cărmuită de marinarii săi într-o mare agitată și este sfărâmată.—Versurile 26:36.

27:2. Și tu, fiul omului, ridică plângere asupra Tirului.—Sistemul filozofiei păgâne trebuie să cadă.

27:3. Și zi Tirului: tu cel ce șezi la intrările mării, cel ce faci negoț cu popoarele multor țarmuri, așa zice Iehova, Domnul: Tirule, tu ai zis: eu sunt desăvârșit în frumusețe.—O Creștinătate, care ai intrarea la urechile popoarelor [mării], care ești un comerciant [faci negoț] de învățături filozofice pentru poporul din multe republici revoluționare, astfel zice Domnul Dumnezeu: Creștinătate, ecleziasticismul, voi ați privit filozofiile voastre păgânești ca desăvârșite, fără greșeli și frumoase.

27:4. Hotarele tale sunt în mijlocul mărilor, ziditorii tăi au desăvârșit frumusețea ta.—Ca organizațiune sau sistem independent al unei religii păgâne tu te ții de copii [marea] neascultării. Filozofii tăi, doctorii în teologie, profesorii și scriitorii tăi, au desăvârșit frumusețea ta frumoasă în aparență.

27:5. au zidit toate laturile corăbiilor tale de ciparos din Senir; au luat cedri din Liban, ca să facă catargurile tale.—Ca îngrăditură și temelie ei ți-au pus oameni ce cred în viața vecinică [ciparos, arbori în totdeauna verzi], cari ocupă locuri înalte în societate [Muntele Senir, sau Her-mon], „stânca ascuțită” era Beniamin, unul din triburile evreești, și un tip al Turmei Mari. Ei au luat ca razeme [catarguri]—dreptatea ta numai în aparență [pânză de in]—pe oamenii cei mai mari ai pământului și pe direcătorii ce au crezut în nemurirea inerentă [cedri], zugrăvind-i ca proveniți din izvoarele cele mai mândre și mai curate. [Li-banon, un lanț mare de munți, înseamnă „alb”, „acoperit cu zăpadă”].

27:6. Din stejarii Basanului au făcut vâslele tale; și lăi-tele tale le-au făcut din fildeș, încadrate în tisă, adusă din insulele Chittimilor.—Neghina distinsă, conducătorii [stejarii], de cari ascultă și căror li se închină alții, și cari aduc drept roade și mai multă neghină [Basan înseamnă roditor], sunt mecanismul [vâslele] pentru a te mișca și a te face să înaintezi în mijlocul poporului. Ceata liber cugetătorilor a făcut

ca albele [presupuse drepte] tale locuri de șezut [fildeş înseamnă visarea la viață spirituală imediat după moarte] să fie locurile de șezut [locurile celor puternici] ale vâslașilor cari poartă vâslele.

27:7. Pânzele tale erau din in subțire cu horbotă de Egipt, si-ți erau spre steag; vânat și stacojiu din insulele Elisei era cortul tău.—Steagurile, drapelele și pânzele deasupra ta, cari au fost mânate de vânturile rătăcirii, sunt dreptate [in] amăgitoare, cu nenumărate lucrări de dreptate față de sine [horbotă] și de deșertăciune [Egipt]; tu ai fost acoperită cu credință [vânat] și cu regalitatea [stacojiu] celor mai rele popoare păgâne [Elisei, care se trăgea din Iavan, un European, cel mai crud și mai feroce popor de pe pământ, după cum se arată de istoria lor. cuprinzând și groaznicul război mondial].

27:8. Locuitorii Sidonului și ai Arvadului erau vâslașii tăi, cei mai iscusiți din tine, Tirule, aceștia erau cârmacii tăi.—Cei ce au lucrat la idea unei supunerii bisericești sau a unei intrări în iad [Sidon înseamnă „pescuire” și este branșa gonitoare după membri eclesiasticizmului], și susținătorii refugiului de mângăere a lui Plato privitor la nemurirea sufletului [Arvad înseamnă, refugiu, și filozofia păgânească a lui Plato este refugiu] Creștinătății filozofice] au fost marinarii tăi, acei cari au purtat vâslele tale; filozofii tăi [cei înțelepți], de la Plato până la Nietzsche, au decis asupra cursului tău greșit, și au fost adevărații „cârmaci” pentru vâslașii cari aveau să vâslească într-acolo.

27:9. Bătrânii Ghebalului și cei mai iscusiți ai lui erau cei ce dregeau spărturile tale; toate corăbiile mării și mă-vinarii lor erau în tine, spre a face negoțul tău.—Doctorii în teologie (bătrânii Ghebalului, Psa. 83:7) și cei ce alcătuiră crezul, au spus din ambele părți destul cu privire la toate întrebările teologice [cei ce dregeau spărturile tale], pentru ca să păzească ca poporul [marea] să nu intre în-lăuntru, sau să ia întrucâtva parte la afacerile tale. În mijlocul versului 9 icoana se întoarce la Tyrus, la orașul de comerț înfloritor. Toate bisericile religioase și filozofice, cari erau independente, și alte organizațiuni [corăbii] ale mării [popoare și națiuni] dimpreună cu piloții lor cerești [marinari] au fost în tine, creștinătate, care ești o adunătură de filozofii confuze și contradictorii, pentru ca să primească, să le țină și să răspândească învățăturile, doctrinele, tradițiunile, fabulele și filozofiile [mărfurile] tale.

27:10. Perșii și Lizii, și Putii erau în oastea ta, bărbații tăi de resbel; ei spânzurau în tine pavezele și coifurile; aceștia făceau măreția ta!—Cei ce erau crezători în superstiția focului din iad [Perșii erau închinători de foc] și oameni mijlocii și conservativi din lumea păcatului [Lizii și Putii erau oameni cu piele întunecată, trăind probabil în Egiptul de la apus, tip de lume ce se împacă cu

păcatul] au fost în oștirea ta, ceice au purtat pentru tine războiul crâncen de rătăcire; în tine au spânzurat ei scuturile credulității [credință] și coiful unei mântuirii rătăcite; ei lăudară amabilitatea filozofiei tale.

27:11. Bărbații Arvadului erau cu oastea ta pe zidurile tale de jur împrejur, și bărbații viteji în turnurile tale; ei spânzurau pe zidurile tale de jur împrejur pavezele lor, aceștia desăvârșeau frumusețea ta.—Cei crezători în nemurirea omenească, refugiul tău filozofic [Arvad înseamnă . refugiu], dimpreună cu armata ta acum amintită, au fost zidul tău de apărare, și apărătorii tăi, profesori de colegii și economiști [în vers. engl. Gammadin se crede că înseamnă paznic sau gardian] se aflau în turnurile tale; pe zidurile tale, în cugetele susținătorilor [ziduri] tăi și-au spânzurat ei scuturile credulității; ei au făcut ca filozofiile și sofisme tale să apară perfect de frumoase.

27:12. Tarșişul făcea negoț cu tine cu tot felul de avuții; veniau la târgul tău cu argint, cu fer, cu cositor și cu plumb.—Predicatorii tăi [negustori ce făceau negoț cu filo-zofia în vederea câștigului] au fost asupritori strașnici [Tarșiş înseamnă aspru, strașnic], cu o previziune bogată, de învățăături, cari au fost privite până acuma de lume ca ceva prețios; cu adevăr lumesc—argint—cu autoritate severă pământească—fier—cu filozofie în adevăr fără nici o valoare [cositorul era zgura argintului] și cu învățăături curat nelegiuite [plumbul simbolizează nelegiuirea—Zach. 5:7-8] ei învățară și predicară [în engl. făcură negoț] în locurile de predică [târguri].

27:13. Iavanul, Tub anul și Meșecul erau neguțătorii tăi; făceau cu tine negoț cu oameni și vase de aramă.—Credincioșii filozofiei grecești [Iavan reprezintă rasa grecească] și cei ce cred în ideile cele mai controversate și mai ciudate, ca de pildă evoluțiunea născută din maimuță [Tubal și Meșec au fost națiunile cele mai îndepărtate și mai crunte] au fost predicatorii [negustorii] tăi. Ei au vândut oameni în sclavia păcatului și învățară că perfecțiunea omenească [aramă] se poate câștiga și altfel decât prin Christos. Bronzul trebuia trecut pe deasupra cu aramă, ceea ce înseamnă desăvârșire omenească.—T18.

27:14. Cei din casa Togarmei aduceau la târgul tău cai călăreți și catări.—Reprezentanții ideilor celor mai aspre și mai crude [Togarma] predicară în bisericile tale cu învățăături [cai] și cu urmașii învățăturilor și cu idei amestecate de natură omenească și spirituală [catări].

27:15. Bărbații din Dedan erau neguțătorii tăi; țărături multe luau mătiurile tale; aduceau la tine bucăți de fildeş și abanos în schimb.—oameni cu idealuri pașnice [Dedan înseamnă josnic] au fost predicatorii tăi; mai mult republicile [țărături] revoluționare au fost locurile tale de predică; ei ți-au

arătat ție vise, viziuni [fildes] de putere [engl. cornuri], bune și rele [abanos],

27:16. Siria făcea negoț cu tine cu mulțimea lucrurilor făcute de tine: cu smaragd, purpur și horbotă; cu in subțire, mărgean și agat veniau la târgul tău.—Credincioșii învățăturilor de derptate mândră față de sine [Siria înseamnă țară muntoasă] au fost predicatorii tăi; ei au făcut negoț de câștig cu filozofii despre viața veșnică [sma-ragde] fără răscumpărarea lui Christos, cu învățături despre regalitatea de sine [purpură], cu lucruri făcute de ei înșiși [horbotă], cu dreptate de sine [in], cu o imitațiune de răscumpărare [mărgean roșu], și juvaere imitate de caracter [agat].

27:17. Iuda și pământul lui Israel erau neguțătorii tăi; cu grâu de Minit și cu turte, cu miere, cu oleiu și cu bal-șam, veniau la târgul tău.—Cu rățăcirile tale era amestecat adevărul lui Dumnezeu, pentruca să servească învățăturile tale amestecate. Unii dintre predicatorii tăi au crezut întră-adevăr în Biblie [Iuda și Israel]; au învățat sănătoasele adevăruri spirituale ale Bibliei [grâu], învățături bune pentru oameni naturali [turte înseamnă meu], și învățături cu privire la a doua venire [miere] a lui Christos, oleiul de ungere al spiritului sfânt (Apoc. 10:9,10), și balsamul mângăerii Cuvântului lui Dumnezeu.—Rom. 15:4

27:18. Damascul era neguțătorul tău cu mulțimea lucrurilor făcute de tine, cu tot felul de avuții, pentru vinul de Elbon și lâna albă.—Predicatorii tăi [negustorii] erau printre cei mai mândri, drepti față de sine, falnici [Damascul era capitala Siriei, țara muntoasă], făcând negoț cu tot felul de învățături și filozofii, și mai ales cu învățăturile amestecate [vin] ale prosperității pământești [Chelbon, rodnicie] în dreptate omenească naturală [lână albă].

27:19. Danul, lavanul și Moselul veniau la târgul tău cu fier lucrat, caise și trestie; cu acestea făceau negoț cu tine.—În adunările bisericii tale predicară creștini apostatați [Dan era locul idolatriei și tipificând o clasă născută din spirit, dar apoi căzută] și Greci păgâni [lavanul reprezenta pe Greci]; în bisericile [târgurile] tale era domnie, autoritate [fer], pretențiune de autoritate apostolică [casie, deputăție], și o cunoștință pretinsă a Bibliei [trestie].

27:20. Dedanul negustoria ca tine cu pânzăturile de preț pentru care.—Predicatorii cu idealuri joasnice [Dedan, josnic] predicară că organizațiunile bisericii tale [care] vor ajunge prezentabile prin luarea unui veșmânt cu broderiile multor lucrări, prin serbări și cine bisericești, prin lucrări așezate și servicii civile și sociale [pânzături sau îmbrăcăminte pentru care].

27:21. Arabia și toți mai marii Kedarului erau neguțătorii tăi, cari negociau cu tine cu miei, berbeci, și țapi.—Predicatorii tăi, cari pretind că sunt consacrați și despărțiți [Arabia pustietate] și toți cei ce au dreptul puternic de a se numi reverenți,

părinți, și alți domni [Kedar, puternic], au negustorit [au schimbat de la o biserică la alta] pe convertiții [miei], pe membri vechi ai bisericii [berbeci] și neghina absolută [țapi].

27:22. Negustorii din Șeba și din Raama negociaa ca tine ca miruri alese; ca tot felul de petre scumpe și ca aur veniau la târgul tău.—Predicatorii cari se află în captivitatea [Șeba, captivitate-prinsoare] lui Satan, și cei cari tremură la cuvântul lui Satan [Raama, tremurând] aduc o contrafacere a Spiritului Sfânt (aromate, miruri alese, Exod. 30:23), de toate [feluritei gradele de dezvoltare proprie a caracterului [petre scumpe], și ei zic că ornul [aur] ar avea înlăuntrul său o scânteie dumnezească(!).

27:23. Harannl, Cannehal și Edenul, neguțătorii Șebe, ai Assaialui și ai Cbilmadului negociau cu tine.—Predicatorii Noului Gând, ai Teosofiei, ai Științei Creștine și ai altor faze de Spritizm, făcute de ei înșiși, cari sunt tari și luminate [Haran], renumite și distinse [Canne], și cari cred în amăgiri încântătoare [Eden, încântător], sunt în prin-soarea [Șeba, prinsoare] lui Satan, și în realitate fără nădejde la măririle Regatului [Chilmad, neted, șes, fără munți].

27:24. Negotiau ca tine în tot felul de lucruri; ca vestminte în vânăt și brodate, și cu lăzi ca adamasc, legate ca funii, și făcute din cedru, la târgul tău.—Predicatorii încrezători în sine purtară haine cu o credință [vânăt] contrafăcută, lucruri fără roadele desăvârșirii de sine [veșminte brodate], și organizațiuni [lăzi] ce oferă o dreptate mincinoasă [adamasc], legată cu coarde de iubire liber cugătătoare și de nădejde amăgitoare, și înfățișându-se ca având viață veșnică [cedru].

27:25. Corăbiile Tarșîșului erau caravanele negoțului tău; așa erai umplut, și ajause-și măreț foarte în mijlocul mărilor.—Puternicele și independentele secte religioase (corăbiile Tarșîșului—Isa. 2:16) predicară filozofiile tale și tu ai fost sprijinită bogat [umplut], aveai o reputație mare [măreață] printre popoare și națiuni [mări].

CORABIA CÂRMUITĂ SPRE PEIRE

27:26. Vâslașii tăi te duceau pe ape mari: dară vântul de răsărit te-a sfărîmat în mijlocul mărilor.—Icoana se schimbă iarăși Într-o mândră corabie. Puternicii tăi predicatori [vâslași] te-au cârmuit în ape agitate [anarhie]; învățăturile [vânturile] despre prezenta lui Christos, Soarele Dreptății [vântul de răsărit], au sfărmat puterea ta în mijlocul unui timp de anarhie [mări].

27:27. Avuțiile tale și târgurile tale, negoțul tău, marinarii tăi și cârmacii tăi, cei ce dregau spărturile tale, și cei ce făceau negoțul tău, și toți bărbații tăi de resbel, ce erau în tine, și toată mulțimea din tine, căzut-au în mijlocul mării, în

ziua căderii tale.—Filozofiile tale, bisericile și învățăturile tale, predicatorii și filozofii tăi, doctorii tăi în teologie [piloți cerești], membri și lucrătorii bisericii tale și întreaga mulțime ce vine la biserică, vor cădea în anarhie în ziua peirei.

27:28. Ținuturile tale s-au cutremurat la vuetul strigătului cârmacilor tăi.—Cei legați cu tine se vor cutremura la strigătul și la ameuițările cârmacilor tăi cerești.

27:29. Și toți vâslașii, marinarii și toți cârmacii mării, pogorându-se din corăbiile lor, se pun pe pământ.—Toți acei colaboratori, toți membri cu trecere ai bisericii, predicatorii și toți cârmacii cerești ai masselor anarhistice [marea—Apoc. 18:17-18], vor părăsi organizațiile lor independente sau credințele lor păgânești, și vor căuta să afle o temelie mai solidă sub picioarele lor, de cum să fost tu.

27:30. Strigă ca vocea lor asupra-ți, și se plâng cu amar, presară pulbere pe capetele lor, și se tăvălesc în cenușă.—Ei vor vorbi împotriva ta, se vor plânge cu amar în contra ta, și vor arăta semne de durere.

27:31. Se rad până la pleșuvie pentru tine, se îmbracă în saci, și te plâng ca amărăciunea sufletului, cu plângere amară.—În vremile vechi era obiceiul ca acei ce sufereau mari nenorociri să-și radă capetele. Domnul îi pune în vedere Sionului, poporului său mărturisit, un astfel de prilej de plângere.—Isa. 3:24.

27:32. În vaetul lor ridică plângere pentru tine, și te plâng zicând: cine mai este ca Tirul, cel amuțit

în marea? —În jelirea lor pentru căderea așa numitei „filozofii creștinești” ei te vor plânge zicând: ce organizațiune a fost cândva asemenea creștinătății, asemenea aceleia ce a fost nimicită în anarhie?

27:33. Când mărfurile tale treceau mările, tu săturai popoare multe; cu mulțimea averilor tale și a negoțului tău ai pe regii pământului.—Când Filozofiile tale erau primite de masse, satisfăceai multă lume. Tu îmbogățeai materialicește și sufletește pe direcători și pe clerul cel mai înalt al societății, cu nenumăratele tale filozofii și cu învățăturile tale.

27:34. Și acum când ești sfărâmat de mări, în adâncurile apelor, negoțul tău și toată mulțimea ta a căzut cu tine!—Când vei fi sfărâmată și înghițită de valurile turbate ale anarhiei, învățăturile tale vor înceta și toți susținătorii tăi vor cădea.

27:35. Toți locuitorii țărmurilor se îngrozesc de tine, și regii lor se înfioară, fețele lor se turbură.—Toate popoarele republicelor revoluționare se vor mira de căderea ta, și domnitorii acestei perioade scurte se vor turbura și se vor teme că vor avea parte de aceeași soartă ca și tine în anarhie.

. 27:36. Neguțătorii popoarelor flueră asupra-ți; într-o clipă te-ai perdut, și în etern nu vei mai fi.—Predicatorii, [negustorii], ce se vor afla atunci printre masele necredincioase, își vor bate joc de tine; tu vei fi un „lucru uzat și pustiit” [literal] și nu vei mai exista niciodată.

Fericiți cei curați, ferice de cei liberi !
Eu mă afund în roșul curent deschis pentru mine;
Deasupra păcatului și necurăției tresărind de bucurie
stau,
Și ținută mă uit la semnele cuelor din manile Sale.
Fericiți cei curați! Al meu e Isus;
Nu mai voi să tânjesc în osândă temută;

În convinsă mântuire, eu cânt mărirea Sa,
A aceluia ce m-a învrednicit cu lumina feții Sale.
Isuse răstignit! Pe tine voi să te slăvesc,
Binecuvântatul meu Mântuitor, Dumnezeu și Rege;
Sufletul meu răpit de fericire va chiui deasupra
mormântului,
Triumfând asupra morții în „Cel puternic să mântue”.

EZEKIEL 28.

NIMICIREA DIAVOLULUI

28:1. A mai fost cătră mine Cuvântul lui Iehova, zicând.—Capitolul 28:1-10 descrie distrugerea șireteniilor preoțești prin sabia revoluțiunii și anarhiei și prin Sabia Spiritului, Cuvântul lui Dumnezeu.

SFÂRȘITUL ȘIRETENILOR PREOȚEȘTI

28:2. Fiul omului, vorbește cătră Domnul Tirului: așa zice Iehova Domnul: pentru că inima ta s-a înălțat, și ai zis: eu sunt Dumnezeu, și sed pe scaunul lui Dumnezeu în mijlocul mării; deși ești om și nu Dumnezeu; și-ți înalți inima, ca și

cum ar fi inima de Dumnezeu.—Către clasa înălțată, clerul [domnul] creștinătății, ca un sistem de filozofie păgânească: din pricina mândriei inimei tale, tu, prin reprezentantul tău de căpetenie, prin Papa de la Roma, ai spus: Eu sunt ca un Dumnezeu, eu sunt locțiitorul (engl. viceregent) lui Iehova, scaunul meu este „pe multe ape” (Apoc. 17:1), pe „popoare și mulțimi și neamuri și limbi (Apoc. 17:15), totuși tu ai fost făcut de oameni, ai fost așezat de oameni și nu de Dumnezeu, n-ai fost orânduie de dumnezeire, cu toate că tu te-ai pus cu inima la

înaintea poporului par-că ai fi fost așezat de Dumnezeu.

28:3. Iacă-te mai înțelept decât Daniel! Nici o taină nu te doboară.—Iată, tu crezi că ești mai înțelept decât Daniel (Z.-05-280); că prin inspirațiunea presupusă a lui Dumnezeu, sistemul spovedirii și al clerului—spion universal, n-ar fi nimic în Cer sau pe pământ de care n-ai avea știință.

28:4. Cu înțelepciunea ta și cu mintea ta făcutu-ți-ai avere, și ai adunat în tesaurele tale aur și argint.—Cu fi-lozofia ta amăgitoare și cu concepțiunea ta greșită tu ti-ai câștigat bogății—mult aur și argint în visteria ta—aducându-i pe mulți din Mica Turmă [aur] și din Marea Mulțime [argint] în serbie.

28:5. Cu desăvârșirea înțelepciunii tale înmulțita-ți-ai avuțiile tale cu negoțul tău; deci de avuție înălțatu-ți-ai inima.—Prin presupunerile științifice ale evolutionismului de necrezut și ale Criticei înalte, și prin o bună negustorie cu aceste bunuri fără preț, tu ți-ai adunat avere; și ai ajuns mândru din pricina bogățiilor tale în ce privește cele materiale, învățăturile și membri tăi.

28:6. De aceea așa zice Iehova, Domnul: pentrucă ți-ai înălțat inima, ca și cum ar fi inima de Dumnezeu.—De aceea zice Iehova: pentrucă în mândria ta te-ai ridicat ca să fii ca Dumnezeu, pretinzând a-l reprezenta pe El pe pământ ca locțiitor [engl. viceregent] al lui Dumnezeu.

28:7. Iacă, de aceea voi aduce asupra-ți pe străini, pe cele mai grozave dintre popoare, și vor scoate săbiile lor asupra frumuseței înțelepciunii tale, și voi pângări strălucirea ta.—Eu voi aduce asupra ta anarhiști păgâni, cari sunt străini teoriilor tale, groaza națiunilor—și deasemenea pe peregrinii mei și străinii, fii ai lui Dumnezeu, cei cari se sperie de filozofia ta; și anarhiștii vor îndrepta armele lor de nimicire împotriva ta, și fii lui Dumnezeu vor lovi cu Sabia Spiritului filozofia ta amăgitoare, ce pare frumoasă, și ei vor da la iveală pângărirea adevărată a înțelepciunii tale.

28:8. In groapă te vei pogori, și vei muri cu moartea celor uciși în mijlocul mărilor.—Ei te vor împinge în jos în uitare rușinoasă; și atât materialmente cât și cu privire la credință, tu vei muri de moartea celor uciși de valurile turbate ale anarhiei.

28:9. au mai zice-vei: Sunt Dumnezeu celui ce te va ucide! Căci om și nu Dumnezeu vei fi în mâinele celui ce te va răni de moarte.—Cu toate că vei zice anarhiei care te va omori materialicește, și celui ce te va nimici din punct de vedere religios: „Eu reprezint pe Dumnezeu!”—totuș, în puterea nimicitorului hotărât de Dumnezeu, se va arăta că tu ești făcut de om și nu orânduit de Dumnezeu.

28:10. Muiri-vei de mâna străinilor, cu moartea celor ne-circumciși; căci eu am vorbit, zice Iehova, Domnul.—Tu vei muri de moartea nelegiuitorilor, de

mâna anarhiștilor, și vei fi nimicit pe terenul religios ca unul care are conștiință necurată [necircumcis], de mâna fiilor lui Dumnezeu, a străinilor și peregrinilor mei de pe pământ (I Pet. 1:1); pentrucă Iehova a zis aceasta.

28:11. Și a mai fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând.—Versurile 11-26 se ocupă cu nimicirea Diavolului, descris ca Regele Tyrului.

28:12. Fiul omului, înaltă plângere asupra regelui Tiru-Ini, și zi: așa zice Iehova, Domnul: ajuns-ai până la desăvârșirea cea mai înaltă, ești plin de înțelepciune, și desăvârșit în frumusețe.—Satan, Diavolul, tatăl minciunii și rege asupra sistemului de filozofie păgânească a Creștinătății, este din natură perfecțiunea desăvârșită, întruparea înțelepciunii [înțelepciunea a fost unul dintre Cherubimi], și din natură desăvârșit în frumusețea sfințeniei.—Z.-03-135.

28:13. Fost-ai în Eden, grădina lui Dumnezeu; tot felul de petre prețioase te-au acoperit: sardonicul, topasul și ada-mantul, crisolitul, onicul și berilul, safirul, smaragdul, car-buncutul și aurul. Acordul tamburelor tale și a flautelor tale era pregătit pentru tine, pentru ziua nașterii tale.—Tu erai în grădina Eden la căderea omului. Fiecare fruct bun de caracter era podoaba ta (Apoc. 21:18-21); tu ai fost creat cu această desăvârșire a înzestrării de caracter.

28:14. Erai un cherubim cu aripi întinse și acoperitoare, și pusu-te-am pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu; um-blăt-ai în mijlocul petrelor înfocate.—Înainte de căderea ta tu ai fost destinat ca supraveghetor [protector] al pă-rechei nevinovate din Eden. Tu ai fost întruchiparea Infe-lepciunii [cherubimii], înzestrat fiind cu Spiritul Sfânt [uns]; și eu te-am făcut astfel. Tu ai fost într-o înaltă poziție în sfântul și cerescul Regat al lui Dumnezeu (Ef. 6:12); tu ai cursul tău de viață printre îngerii sfinți ai lui Dumnezeu (Isa. 14:13)—stele, pietre de foc.

28:15, 16. Fost-ai desăvârșit în căile tale din ziua nașterii tale, până când s-a aflat nedreptate în tine. De mărimea negoțului tău umplutu-sa lăuntrul tău de silnicie, și ai păcătuit; de aceea te voi arunca de pe muntele lui Dumnezeu, ca pe un lucru spurcat; și te voi nimici, cherubi-mule acoperit, din mijlocul petrelor înfocate.—Cu numeroasele lor negustorii cu învățături amestecate [mărfuri] „numai pentru câștig”, aderenții tăi, demonii și clerul, au um-plut urmele tale cu violență și război; și tu ai păcătuit de moarte. De aceea te voi goni ca pe un pângărit afară din Regatul lui Dumnezeu (A318); și te voi stârpi din mijlocul sfinților mei îngeri.

28:17. De frumusețea-ți înălțatu-ți-s-a inima; stricatu-ți-ai înțelepciunea prin strălucirea ta; dară te voi arunca la pământ; și te voi da înaintea legilor ca să fii de privesc.—Tu te-ai făcut mândru din pricina înzestrării tale cu un caracter

frumos. Tu ai corupt înțelepciunea ta din pricina închipuitei tale învățături despre o înțelepciune [strălucire] prefăcută; eu te voi umili până în pulbere și voi da pe față adevărul tău caracter.

28:18. Prin mulțimea fără-de-legilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, pângărit-ai sanctuarele tale; de aceea voi scoate ioc din tine, care te va mistui, și în cenușă te voi preface pe pământ înaintea tuturor celor ce te privesc.—Tu ai pângărit bisericile creștinătății prin doctrinele tale fără-de-lege și prin învățătura lor. De aceea te voi distruge pe tine cu nimicire totală, și pe urmașii tăi cu anarhie, în vederea tuturor celor ce se uită la tine, în Cer și pe pământ.

28:19. Toți câți te cunosc între popoare se vor îngrozi de tine; într-o clipă vei fi pierdut, și în etern nu vei mai fi.—Toți se vor mira de nimicirea ta; tu vei fi pustiit, devastat [engl. groază], și niciodată nu vei mai exista.

CREȘTINĂTATEA VA FI NIMICITĂ

28:20. Și a mai fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând:—Versurile 20-26 se referă la nimicirea Creștinătății organizate. **28:21. Fiul omului, îndreaptă-ți fața cătră Sidon, și profetește asupra-i.**—Sidon înseamnă „pescărie”; și pescăria Creștinătății, începând cu veacul al treilea A. D. [după Christos], a fost doctrina că pentru a fi mântuit omul trebuie să aparțină unei organizații bisericești. Regele Sidonului îl tipifică pe Diavolul.

28:22. Și zi: așa zice Iehova, Domnul: iacă eu sunt îm-potrivă-ți Sidonule, și mă voi mări în mijlocul tău; și vor cunoaște, că eu sunt Iehova, când voi face judecățile mele într-însul, și mă voi sfinți în el.—Dumnezeu zice: Eu sunt împotriva ta, biserică organizată, și eu vreau să fiu preamărit și sfințit în tine, însă numai după ce voi fi adus la îndeplinire față de tine răsplată dreptății.

28:23. Căci voi trimite asupra-i ciumă, și sânge pe ulițele lui, și cei de moarte răniți vor cădea în mijlocul său de sabie, ce va veni asupra-i din toate părțile; și vor cu-noaște, că eu sunt Iehova.—Pentru că eu te voi chinui cu boală literală și spirituală și cu moare [sânge vărsat].

28:24. Și nu va mai fi pentru casa lui Israel nici un spin impungător, și nici nu scain aducător de dureri din partea celor ce-l înconjoară, și-l disprețuesc; și vor cunoaște, că ea sunt Iehova, Domnul.—Aderenții la idea organizației bisericești i-au prigonit și împrăștiat atât pe evrei cât și pe creștini, însă ei nu vor mai putea face aceasta.

28:25, 26. Așa zice Iehova, Domnul: când voi aduna casa lui Israel dintre popoarele, între cari sunt împrăștiați, și mă voi sfinți între ei înaintea popoarelor; atuncia vor locui în pământul lor, pe care 1-am dat servului meu Iacob. Vor locui într-însul în siguranță, vor zidi case, și vor sădi vii; da,

vor locui în siguranță, când voi săvârși judecățile mele asupra tuturor celor de prin prejur, cari-disprețuesc; și Vor cunoaște, că eu sunt Iehova, Dumnezeul lor.—Evreii se vor bucura de binecuvântările pământești ale lui Dumnezeu, și Creștinii adevărați de binecuvântările sale cerești, atunci când el va fi adus la îndeplinire judecata cu drept meritală asupra poporului ce a aderat sau a învățat idea unei supușenii bisericești sau a unui chin veșnic în iad.—Z.-94-76.

lipiți de solzii tăi—Dumnezeu va lega pronunțările [fâlcile] tale cu un lanț [cârlig înseamnă lanț sau inel—Apoc. 20:1], și voi face ca toți membri activi ai bisericii tale lumești și alți aderenți în bisericile [fluvii] tale să se învoiască cu doctrinele [solzii] ocrotitoare, și voi înstrăina bisericile tale de tine [corespunde cu secarea Eufratului] și de toți acei ce te sprijinesc cu râvnă.

29:5. Și te voi arunca în pustiu, pe tine și pe toți peștii fluviilor tale; vei cădea pe fața câmpului; nu te vei aduna, nici vei fi strâns; te voi da spre mâncare fearelor pământului și paserilor cerului.—Și eu voi face ca tu să fii părăsit [în pustiu], tu și toți aderenții tăi [pești]. Tu vei cădea fără protecțiune în mâinile unei lumi [fața câmpului] reci și crude, pentru a nu mai fi pus niciodată în putere, ci pentru a fi nimicit de guvernele [feare] rele și revoluționare din lume [câmp], în revoluția ce va cuprinde lumea întreagă, și de criminali fără-de-lege, de pușcăriași [paseri] și anarhiști.

29:6. Și toți locuitorii Egiptului vor cunoaște, că eu sunt Iehova, pentru că ei au fost ca un toiag de trestie pentru casa lui Israel.—Poporul lumesc, care în realitate n-a sprijinit nici pe jidovi și nici pe creștinii adevărați (Isa. 36:6; Z.-95-114), își va da seama că Iehova este Domnul.

29:7. Când s-au agățat cu mâna de tine, te-ai rupt și le-ai străpuns tot umărul lor; și când ei s-au răzimat de tine, te-ai rupt, și ai scrântit șoldurile lor.—Când în slăbiciunea lor ei ți-au dat un oarecare ajutor tu ai abuzat de ei cu asprime; și ai căutat să-i nimicești prin prigonire.

29:8, 9. De aceea, așa zice Iehova, Domnul: iacă, eu voi aduce asupra-ți sabie, și voi stârpi din tine om și vită și pământul Egiptului va ajunge pustiu și deșert; și vor cunoaște, că eu sunt Iehova; pentru că el a zis: fluviul este al meu, și eu 1-am făcut.—Și râvna lumească va fi nimicită și poporul îl va cunoaște pe Iehova așa cum este El; pentru că Satan a zis: Bisericile sunt ale mele.

29:10. De aceea, iacă, eu sunt împotriva ta și împotriva fluviilor tale; și voi face pământul Egiptului cu totul deșert și pustiu, de la Migdol până la Siene și până la hotarul Etiopiei.—Eu sunt împotriva ta și a bisericilor tale, și voi distruge de la un capăt până la celalalt și cu desăvârșire caracterul tău lumesc.

28:11, 12. Picioar de om nu va trece printr-însul, nici picior de vită nu va bece printr-însul, și nici va fi locuit patruzeci de ani. Căci voi prefăce pământul Egiptului în-tr-un pustiu în mijlocul țărilor deșerte, și cetățile lui vor fi prefăcute într-un deșert în mijlocul cetăților pustiite, patruzeci de ani: și voi împrăști pe Egipteni între popoare, și-i voi risipi prin țări.—Sau 40 de ani, sau o perioadă de judecată, în cari cei dintâi oameni de lume nu se vor bucura de binecuvântările Regatului.

29:13. Totuși așa zice Iehova, Domnul: la sfârșitul celor patruzeci de ani voi aduna pe Egipteni, dintre popoarele, între cari au fost împrăștiați.—După perioada aceasta Dumnezeu va aduna în Regatul său pe poporul lumesc împrăștiat.

STAREA VIITOARE A CREȘTINĂȚĂȚII

29:14. voi întoarce pe prinșii Egiptului, și-i voi aduce iarăși în pământul Patros, în pământul obârșiei lor; și acolo vor ajunge un regat umilit.—Și dintre cei morți îi voi aduce în țara lor proprie, unde vor fi neînsemnați.

29:15. Va fi mai umilit decât toate regatele, și nu se va mai înălța peste popoare; căci eu îi voi micșora, ca să nu mai domnească peste popoare.—Aceasta s-a îndeplinit în-tr-adevăr în ce privește Egiptul, care timp de mai multe veacuri nu s-a bucurat de autonomie.

29:16. Și el nu va mai fi casei lui Israel spre încredere, amintindu-i fără-de-legea ei, ce a făcut-o, pe când căutau la el; și vor cunoaște, că eu sunt Iehova, Domnul.—Nici jidovii și nici Creștinii nu se vor mai îndrepta vreodată la oamenii lumești [Egipt], (Isa. 30:1-5) pentru ca să ceară ajutor, deoarece-privirea acestora îi va face să-și aducă aminte de fără-de-legile creștinătății.

29:17, 18. Și în anul al douăzeci și șaptelea, în luna întâia, în ziua întâia a luni, a fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, Nebucodonosor, regele Babilonului, a făcut pe oastea sa să servească serviciu mare asupra Tirului; tot capul a pleșuvit, și tot nmărul s-a jupuit, dară n-a luat de la Tir, nici el nici oastea lui, plată, pentru serviciul ce a făcut asupra-i.—Forțele regelui anarhiei, Diavolul, va aduce la îndeplinire un mare serviciu în Planul divin al Vârștelor, însă în el nu se va afla nimic pentru anarhiști.

29:19. De aceea așa zice Iehova, Domnul; iacă eu dan pământul Egiptului Ini Nebucodonosor, regele Babilonului, care va lua mulțimea lui, va răpi prada lui, și-l va jafui; și aceasta va fi plata oastei lui.—Dumnezeu va preda creștinătatea lumească pe mâinile anarhiei, pentru munca acestora în servirea intereselor planului lui Dumnezeu în contra religiunii păgâne care s-a mascat ca Creștinătate,

și din care pricină, făcând aceasta, anarhia își va face partea sa.

29:20. Ca o plată a sa, pentru care a servit, datuiam pământul Egiptului, pentru că a lucrat pentru mine, zice Iehova, Domnul.—Dumnezeu va preda Creștinătatea lumească pe manile anarhiei, pentru munca acestora în servirea intereselor planului lui Dumnezeu în contra religiunii păgâne care s-a mascat ca Creștinătate, și din care pricină făcând aceasta anarhia își va face partea sa.

29:21. În ziua aceea voi face să înflorească cornul casei lui Israel, și-ți voi da deschiderea gurei în mijlocul lor; și vor cunoaște, că eu sunt Iehova.—În cursul timpului de turburare, Dumnezeu va face ca puterea (T42) jidovilor să înflorească în Sionism, și le va aduce la cunoștință veștile îmbucurătoare despre Regat, după cum se învață în *Studiile în Scripturi*.—Isa. 19:1-25.

EZEKIEL 30.

BRAȚELE LUI FARAON AMBELE RUPTE

30:1, 2. Și a mai fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, profețește, fi zi: așa zice Iehova, Domnul: văitați-vă: vai de ziua!—Astfel zice Iehova: Plângeți și strigați! Vai ce zi jalnică.

30:3. Căci aproape este ziua, da, ziua lui Iehova este aproape: zi plină de noururi va fi timpul sfârșitului popoarelor.—Ziua este aproape, ziua lui Iehova, o zi întunecată—timpul anarhiei necredincioasei—Ioel 1:15; Zef. 1:7.

30:4. Căci va veni asupra Egiptului sabia, și va fi cutremur mare în Etiopia, când cei de moarte răniți vor cădea în Egipt, și se va lua mulțimea lui, și se voi surpa temeliile lui.—Armele anarhiei și Sabia Spiritului vor veni asupra Creștinătății lumești. Mare nenorocire îi va lovi pe cei ce nu sunt membri ai bisericii (Etiopia, negru), adică pe socialiști, muncitori, și revoluționari, când cei uciși ai creștinătății vor cădea spiritual și literal, când mulțimea ei îi va părăsi, când temeliile ei—sociale, economice, morale și religioase—vor fi sfărâmate de război, revoluțiune și anarhie.

30:5. Etiopia și Libia și Lidia, și tot poporul cel amestecat, și Chubul, și fiii țării aliate, vor cădea cu dâșii de sabie.—Cele mai rele popoare, întunecate atât în privința morală cât și cea religioasă—socialiștii, muncitorii și revoluționarii, cari stau în atingere cu Creștinătatea—vor cădea dimpreună cu Creștinătatea prin arme literale și prin Cuvântul lui Dumnezeu.

30:6. Așa zice Iehova: vor cădea și cei ce sprijinesc pe Egipt; și îngâmfarea în puterea sa se va înjosi; de la Migdol până la Siene vor cădea într-însul de sabie, zice Iehova, Domnul.—Toți susținătorii

Creștinătății lumești vor cădea; mândria și puterea ei vor fi umilite; de la un capăt la celalalt Creștinătatea va cădea.

30:7. Și se voi pustii în mijlocul țărilor pustiite, și cetățile lui voi fi în mijlocul cetăților pustiite.—Creștinătatea luminează se va Pustii cu desăvârșire.

30:8. Și voi cunoaște, că eu sunt Iehova, când voi pune foc în Egipt, și când se vor sfărâma toți cei ce-l ajutau.—Ei vor cunoaște că Iehova a dat voe ca anarhia să se pună în mișcare în Creștinătate, și-l vor recunoaște când vor vedea că toate ajutoarele lor au fost zdrobite.

REPUBLICILE REVOLUȚIONARE SE VOR RĂSTURNA ÎN ANARHIE

30:9. In ziua aceea voi eși de la mine solii în corăbii, ca să spăimânte pe Etiopenii cei fără temere; și va veni asu-pră-le cutremur mare, ca în ziua Egiptului; căci iacă, vine!—În timpul căderii creștinătății solia dumnezească va fi purtată de organizațiuni religioase și independente la prea încrezuți socialiști, muncitori și revoluționari, ceea ce-i va face să se îngrozească de anarhie; și o mare nenorocire îi va bîntui și pe ei, după cum s-a întâmplat la căderea Creștinătății.

30:10. Așa zice Iehova, Domnul: voi face să înceteze mulțimea Egiptului, prin mâna lui Nebucodonozoi, regele Babilonului.—Dumnezeu va face ca mulțimea acelora ce aderează la Creștinătatea luminează să înceteze de a mai adera la dansa, și anume prin puterea revoluțiunii și anarhiei și a ațâțătorului lor, Diavolul.

30:11. El și poporul său cu dansul, cei mai groaznici dintre popoare voi fi aduși să strice tăia, și vor scoate săbiile lor asupra Egiptului, și voi umplea țara de uciși.—Satan și urmașii săi—diavoli și oameni—și cei mai groaznici dintre toate națiunile—anarhiștii—vor nimici ordinea luminează a lucrurilor Creștinătății. Ei vor ataca Creștinătatea cu armele lor și vor umple pământul cu uciși—după cum Sabia Spiritului va face cu cei uciși spiritualicește.

30:12. Și eu voi seca riurile: și voi da tara în mâinele leilor; și voi pustii țara și tot ce este într-însa, prin mâinile străinilor; eu Iehova am vorbit.—Dumnezeu va face ca bisericile să sece de membri și de bani, va preda ordi-nea de lucruri în puterea anarhiștilor răi, și va pustii ordinea de lucruri a Creștinătății, și pe toți cei ce se țin de dansa literalmente prin puterea anarhiștilor, străini ordi-nei de lucruri ce există astăzi, și spiritualicește prin fii lui Dumnezeu.

30:13. Așa zice Iehova, Domnul: voi nimici și idolii, și voia face să înceteze chipurile din Noi; și nu va mai fi domn din pământul Egiptului; și voi răspândi temere, în pământul Egiptului.—Dumnezeu va distruge idolii de aur, putere etc. ai Creștinătății (Ier. 43:12,13), și va face ca a-cești zei să se sfârșească printre popoarele cele mai înflori-

toare ale Creștinătății [Nof era în Deltă, partea cea mai bogată a Egiptului]; și în Creștinătate nu va mai fi o clasă ridicată, o clasă de cler lumesc, ci Dumnezeu va aduce asupra ei teamă și slăbire de inimă.

30:14. Și voi pustii Patrosul, și voi pune foc în Zoan, și voi săvârși judecăți în No.—Dumnezeu va face ca clasele de sus [Patrș, Egiptul de sus] să fie pustiite, și va lăsa ca anarhia și nimicirea să înceapă printre ele [Zoan, capitala Egiptului], și ca să se facă judecăți de răsplată asupra conducătorilor claselor de sus [No, capitala Egiptului de sus].

30:15. Și voi vărsa mânia mea asupra Sinului, [Pelus], cetățuia Egiptului, și voi stârpi mulțimea din No.—Dumnezeu va vărsa mânia sa asupra Papizmului, țaria Creștinătății lumești, și va stârpi mulțimea ce sprijinește clasele de sus.

30:16. Și voi pune foc în Egipt; chinurile vor cuprinde Sinul, Noul se va despica, și Noful de neamici, ziua mare.—Dumnezeu va lăsa ca anarhia să înceapă în Creștinătate. Papizmul va fi în mare strâmtorare; clasele de sus se vor sfârșia în două, iar cele de jos vor suferi nenorociri zilnice.

30:17. Tinerii Avenului și ai Pibesetului vor cădea de sabie, și se vor duce prinși.—Tinerii ce râvnesc după arătarea deșartă [Aven deșertăciune] a Creștinătății, și după onorurile ei [Pibeset, foarte ridicat], vor cădea de sabia a-narhiei; pentru că lucrurile aceste vor ajunge la sfârșitul lor în anarhie.

30:18,19. In Tafnes se va întuneca ziua, când voi sfărâma acolo zăvoarele Egiptului; și îngâmfarea în puterea sa va înceta într-însul; nor îl va acoperi, și fiicele sale se vor duce prinse. Așa voi săvârși judecățile mele asupra Egiptului; și voi cunoaște că eu sunt Iehova.—Și pentru clasele de jos [Tafnes, în Egiptul de jos] se va întuneca ziua—când Dumnezeu va sfărâma sclavia impusă de Creștinătatea luminează. Puterea ei mândră se va sfârși. Un nor de strâmtorare o va acoperi, și bisericile [fiicele] ei vor fi cercetate și pierdute de anarhie.

BISERICA ȘI STATUL VOR APUNE LA UN LOC

30:20,21. Și în anul al unsprezecelea, în luna întâia, la șapte a luni a fost cătră mine cuvântul lui Iehova zicând: Fiul omului, eu am sfărâmat brațul lui Faraon, regele Egiptului; și iacă, nu i se vor face legături, ca să re-tămăduiască, ca nu înfășurându-se cu legatari să capete putere, spre a ținea sabia.—Ecleziasticismul, brațul drept al lui Satan, va fi rupt, pentru ca să nu mai poată fi vindecată niciodată. Timpul Domnului, pentru osândirea lor, a sosit.

30:22. De aceea așa zice Iehova, Domnul; iacă, eu sunt împotriva lui Faraon, regele Egiptului, și-i voi frânge amândouă brațele sale, pe cel tare și pe cel frânt; și voi face ca să cadă sabia din mâna lui.—Dumnezeu este împotriva lui Satan, puternicul

rege al caracterului lumesc, și va sfârâma și puterile civile, aducându-le în neputință de a mai întrebuința sabia.

30:23. Și voi împrăști pe Egipteni între popoare, și-i voi risipi prin țări.—Dumnezeu va împrăști poporul lumesc printre anarhiști.

30:24. Și voi întări brațele regelui Babilonului, și voi pune în mâna sa sabia mea; dară brațele lui Faraon le voi sfârâma, și va suspina înaintea lui cu suspinele celui rănit de moarte.—Dumnezeu va întări puterile civile și filozofice [religiunile necredincioase anarhistice] ale anarhiei; și anarhia va mânui atât Biblia [Sabia lui Dumnezeu] cât și sabia armelor pământești ca sabie proprie; și această stare rea de lucruri, cu puteri zdrobite, murind va scoate suspine de durere.

30:25. Dară brațele regelui Babilonului Ie voi întări; și brațele lui Faraon vor cădea; și vor cunoaște, că eu sunt Iehova, când voi pune sabia mea în mâna regelui Babilonului, și o va întinde asupra pământului Egiptului.—Însă această ordine de lucruri cu puteri zdrobite și starea afacerilor anarhistice cu putere întărită, își vor da seama că, dacă anarhia crește în putere și atacă actuala ordine de lucruri, aceasta se întâmplă prin puterea lui Iehova.

30:26. Și când voi împrăști pe Egipteni între popoare, și-i voi risipi prin țări; și vor cunoaște, că eu sunt Iehova.—Și popoarele cu caracter lumesc împrăștiate pretutindeni vor cunoaște prin împlinirea acestei profeții că Iehova cârmuește în afacerile oamenilor.

HOTĂRÎREA LUI DUMNEZEU

Ochii mei văd deja a Domnului meu sosire,

Deja să simțește că El vine cu manie,

Văd în a Sa mână flăcărând marea sabie,

Domnul s-apropie.

Văd judecata Lui, cum cutrieră pământul,

Gemutul și semnul renașterii prevenindu-i,

Judecata dreaptă, prin ce să dărmă tronuri,

Domnul s-apropie.

Vremile păgâne au trecut pentru vecie,

Cu ele vor trece și jalea și păcatele,

Vezi Leul lui Iuda are sabia în mână, Domnul s-apropie.

A șaptea trâmbiță sunând El nu pierde lupta,

Va cerne inime judecând în al Său tron sfânt;

Desfătează-te suflete și laudă-l gură, Domnul s-

apropie.

EZEKIL 31

CREȘTINĂTATEA COAPTĂ PENTRU DISTRUGERE

31:1,2. Și în anul al unsprezecelea, în luna a treia, la ziua întâia a luni, a fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, zi lui Faraon, regele Egiptului, și mul-timei sale: cu cine te asemeni în mărirea ta?—Capitolul 31 reprezintă Creștinătatea ca pe un cedru tăiat. El începe cu o solie referitoare la Satan [Faraon, zeul soarelui], regele creștinătății cu caracter lumesc [Egipt] și la multimele sale. Ce asemănare s-ar fi putut face cu privire la mărirea sa!

31:3. Iacă, Asirianul era ca cedrul Libanului cel cu crengi frumoase, cu pâlcuri adumbritoare și înalte; până la vârful său era tufos.—Iată, Satan și falsificatul său sistem creștinesc [pom; Asirian probabil ar trebui să se citească: teășur, care e un cimșir], au crezut că nu se vor sfârși niciodată [Libanon, un munte, alb, acoperit cu zăpadă], având ca membri [crengi, ca crengile creștinată-ții] pe poporul mare, rău și bun, și de lume, cu putere ocrotitoare [pâlcuri adumbrite] și cât se poate de distinsă, cu cei mai însemnați oameni la vârful cel mai înalt.

31:4. Apele îl hrăneau, adâncul îl creștea cu râurile sale curgând în jurul rădăcinelor lui, și trimițând pâraele sale la toți ceilalți arbori ai câmpului.—Popoarele și adevărul secular [apele] făcură mare sistemul lui Satan; națiunile mari și adevărurile fără îndoială profunde despre libertate, fraternitate și egalitate, îl făcură distins, cu rădăcinile [plantațiile] sale nutrite de popoare și secte [râuri], și trans-mițând înrăuriri naționale și profesionale prin toate sistemele din lume.

31:5. De aceea înălțimea lui s-a ridicat mai pe sus de toți arborii câmpului, crengile lui s-au înmulțit, și ramurile lui s-au lungit, întinzându-se de mulțimea apelor.—De aceea proeminenta creștinătății a fost ridicată asupra oricărui lucru de felul ei din lume; și membri ei puternici au crescut ca număr și avură o înrăurire ce ajungea foarte departe, din pricina mulțimii aderenților și învățăturilor lor.

31:6. Toate paserile cerului în ramurile lui își făceau cuiburile lor; toate fearele câmpului fătau sub cracii săi, și la umbra lui ședea toate popoarele cele mari.—Toți deținuții [pasările] puterilor de sub controlul spiritual, au făcut organizațiunile [cuiburile] bisericii lor printre membri acestora; și sub puterea calității de membri ai ei toate guvernele [fearele] lumii [câmpului] acestora își

procreare urmașii; și sub scutul [umbra] ei locuie toate națiunile.

31:7. Era deci frumos prin mărimea sa, prin lungimea crăcilor sale; căci rădăcinile lui erau lângă ape mari.— Astfel ea era măreață în mărimea ei și în întinderea ra-mificațiunilor sale; pentru că ea avea rădăcini în popoare mari și în mari adevăruri seculare.

31:8. Nici nu cedru din grădina lui Dumnezeu nu-1 întrecea: chiparoșii nu se asemănau nici cu cracii săi, și castanii nu erau nici ca ramurile lui; nici nu arbore în grădina lui Dumnezeu nu-i semăna în frumusețe.— În năravul de a se lăuda pe sine, creștinătatea n-a avut și nici nu va avea pereche în vârsta aceasta și nici în cea viitoare.

31:9. Făcutu-l-am frumos prin mulțimea ramurilor sale, încât toți arborii Edenului, ce se aflau în grădina lui Dumnezeu îl pismuiau.— Creștinătatea s-a ținut că e invidiată de tot ce e prezent și viitor.

31:10. De aceea așa zice Iehova, Domnul: pentru că te-ai înălțat cu statuia și ai tăcut ca și acela al căruia și vârful era între tufiș, și și-a înălțat inima sa pe înălțarea sa.— Din pricina ridicării de sine și a mândriei.

31:11. Da aceea 1-am dat în mâinele celui mai taie dintre popoare, care s-a purtat cu dânsul după răutatea sa: 1-am alungat.— Dumnezeu va da creștinătatea pe mâna zeului [ebreește El, un puternic] păgânilor, care e însuși Diavolul; el se va răzbuna de sigur asupra ei; el o va nimici de sigur.

31:12. Și străinii, popoarele cele mai cumplite, 1-au tăiat. Și 1-an părăsit; căzut-au crăcile sale pe munți și în toate văile, și ramurile lui ruptu-s-au de toate paralele pământului; și toate popoarele pământului s-au tras de la umbre lui, și 1-au părăsit.— Anarhiștii, groaza națiunilor, vor doborî Creștinătatea la pământ; în regate [munți] și printre popoare [văi] membri [ramurile] ei vor cădea, și vor fi rupte de denumirile ei ce se vor despărți; toți oamenii ce se țin de această ordine de lucruri vor renunța la scutul ei, și o vor părăsi.

31:13. Pe dânsul, acuma căzut, șed toate paserile cerului, și toate fearele câmpului sunt pe ramurile lui.— Deținuții ecleziasticizmului, și toate guvernele revoluționare ale acestei stări de afaceri vor trage folos din peirea ei și prin membri [ramurile] ei.

31:14. Ca nici nu arbore adăpat de apă să nu se înalțe pentru statura sa, și să nu-și facă vârful între tufiș; și pentru ca nici unul din toți arborii adăpați de apă, să nu se încumeteze întru înălțimea sa; căci toți sunt dați morței, celor de desupt ale pământului, între fii oamenilor cu cei ce se pogoară în groapă.— Nici un sistem pământesc nu va mai urma exemplul îngâmfat al Creștinătății; pentru că toate sistemele ca atari sunt date pe mâna morții, într-un loc fără onoare și printre cei mai din

urmă dintre oameni.

31:15. Așa zice Iehova Domnul: în ziua, în care s-a po-gorît în infern, făcut-am să plângă pentru dânsul; am acoperit adâncul pentru el; am oprit fluviile lui, și opritu-s-au apele cele mari ale lui; și am făcut ca Libanul să poarte jale pentru dânsul, și toți arborii câmpului lăncezitu-s-au pentru el.— În anul 1918, când Creștinătatea va începe să cadă în uitare [Șeol], pentru a fi apoi urmată de republici revoluționare, Dumnezeu va pricinui o plângere. El va opri și va întârzia pentru o scurtă perioadă valurile amenințătoare ale anarhizmului. El va face ca națiunile să plângă după Creștinătate, și ca toate sistemele [arborii] din lume [câmp] făcute de oameni să slăbească și să fie distruse.— E392, 372.

31:16. Făcut-am să se înspăimânte popoarele de vuetul căderei sale, când 1-am pogorît în infern cu cei ce se pogoară în groapă; și toți arborii Edenului cei aleși și frumoși ai Libanului, toți câți sunt adăpați de apă, s-au mângâiat în cele de desupt ale pământului!—Dumnezeu va face ca națiunile să se zgudue prin revoluțiuni gigantice, atunci când va arunca Creștinătatea ca sistem organizat în uitare [precum a făcut cu jidovii din parabola omului bogat].

31:17. Și aceștia s-au pogoiit cu dansul în infern la cei uciși de sabie; și ajutătorii lui, cari locuiau sub umbra lui în mijlocul popoarelor.— Însă și ei se vor scufunda în uitare [Șeol] (E392, 372), dimpreună cu Creștinătatea, totașa ca și cei ce au fost puterea ei, ce sub scutul ei au locuit în mijlocul poporului.

31:18. Cu cine te asemeni deci tu în mărire și în mărime între arborii Edenului? Totuși te vei pogori cu arborii Edenului în cele mai de desupt ale pământului; culca-te-vei între cei necircumciși, cu cei uciși de sabie; da, el, Faraon, și toată mulțimea lui, zice Iehova, Domnul.— Cu toate că Creștinătatea în raport cu alte sisteme este neîntrecută în mărire și în mărime, totuși ea va fi degradată până la una, din cele mai disprețuite trepte din ordinea socială; ea va fi pusă în rând cu cele mai nelegiuite sisteme. Egiptenii, practicau tăierea împrejur, ceea ce este tipic pentru ușurarea prefăcută a conștiinței din partea Creștinătății lumești prin credința în greșală. Aceasta se spune despre Satan, zeul Creștinătății, și despre mulțimea sa întreagă.

EZEKIEL 32.

CĂDEREA TOTALĂ A CREȘTINĂȚĂȚII

32:1, 2. Și în anul al doisprezecelea, în luna a douăsprezecea, în ziua întâia a luni, a fost cătră mine cuvântul lui Iehova zicând: Fiul omului, ridică plângere pentru Faraon, regele Egiptului, și-i zi: tu semeui între popoare cu leul tînăr, și ești ca crocodilul în mări; ai plecat cătră fluviile tale,

ai turburat apele cu picioarele taie, și ai călcat fluviile lor.—În capitolul 32 nimicirea Creștinătății este zugrăvită în felurite chipuri: ca prinderea unui monstru de mare (32:1-6); ca stingerea luminei sale (32:7-8); dease-nifenea ca adaos și căderea sistemelor (32:9-10) sale, ca un mare sistem lumesc care să distrugă prin anarhie (32:11-16); ca căderea cu totul în uitare a Creștinătății cu caracter lumesc (32:17-21); ca căderea anarhiștilor (32:22-23); a misticizmului oriental din Creștinătate (32:24-25); a claselor Sale celor mai rele (32:26-28); a poporului religios cu caracter lumesc (32:29); a organizațiilor bisericești ale eclesiasticizmului (32:30), și a regelui Creștinătății, Satan, și a tuturor mulțumirilor sale. (32:31-32) Vestea aceasta începe cu o plângere asupra lui Satan [Faraon], rege al Creștinătății lumești [Egipt], și asupra reprezentanților săi vizibili, clerul apostat. Printre națiuni ei sunt ca un leu în ce privește puterea și salvăticia [și leul simbolizează pe Diavolul]; și ca o putere monstruoasă [crocodil] printre popoare [mări]; ei au venit cu sectele [fluviile] lor și au turburat Adevărul [apele] cu membri lor cu fire materialistă, cu cler [picioare] și au umplut bisericile [fluviile] lor cu caracter lumesc.

32:3. Așa zice Iehova, Domnul: de aceea eu cu adunătură de multe popoare, voi întinde mrejele mele peste tine, și te vor trage în lațul meu.—Dumnezeu va aduce în mod treptat asupra Creștinătății timpul de strâmtorare asemenea unei curse, ca o mișcare către libertatea popoarelor, prin o mulțime de progresiști, radicali, revoluționari și anarhiști; aceștia o vor prinde pe neștiute în cursa în marea mahnire, și o vor ridica din favoarea poporului [afară din mare].

32:4. Te vor arunca pe pământ, te voi asvârli pe fața câmpului; voi face să stea pe tine toate păsările cerului; voia sătura din tine fearele a tot pământul.—Dumnezeu va lăsa-o fără apărare pe mâna lumii întregi, și va face ca clasele cele mai rele [paserile] și o creștinătate apostată [ceruri] să se hrănească dintr-însa, și va face ca guvernele [fearele] rele de revoluționari de pe întreg pământul să se umple cu foștii ei membri.

32:5. voi pune carnea ta pe munți, și voi umplea văile cu stârvul tău.—Și membri ei distinși vor peri, și din poporul ei de jos un număr mare.

32:6. voi adapă cu sângele tău pământul, unde tu plutești, până la munți; și pâraiele se vor umplea de tine.—Pierderea vieții se va extinde până la cârmuitorii [munți] și până la funcționarii cei mai înalți de guverne; și bisericile vor fi pline de morții ei.

32:7,8. Și când te vei stinge, voi acoperi cerul, și voi întuneca stelele lui; voi învăli cu nori soarele, și luna nu va luci cu lumina sa. Pentru tine voi face să se întunece toți luminătorii cei străluciți ai

cerului, și voi pune întunec peste pământul tău zice Iehova, Domnul.—Gând Dumnezeu va începe să-i stingă lumina în 1918, el va întuneca mințile eclesiasticizmului (cerului; A318), și va exclude stelele lor de înțelepciune de amvon dintre adevăratele stele apostolice, Apostolii. (D591) El va întuneca priceperea Evangheliei [soarelui] lui Isus Christos (D590) prin norul timpului de strâmtorare; și lumina [adevărul] legii mozaice nu va mai lumina într-însa.

32:9. Și voi face ca să se înspăimânte inima multor popoare, când voi aduce știrea sfărîmării tale între popoarele din țările, ce tu nu le-ai cunoscut.—Dumnezeu va mai turbura încă și inimile multor altor popoare când în același timp de strâmtorare va cerceta și alte popoare, față de cari clerul n-are nici o înrâurire.

32:10. Și voi face ca multe popoare să se îngrozească de tine, și regilor lor li se va sbârli părul asupra-ți, când îmi voi mișca sabia pe dinaintea lor: și pe toată clipa vor tremura, fiecare pentru sine, în ziua căderii tale.—Într-adevăr el va face ca multe popoare să se mire de căderea Creștinătății; și cârmuitorii lor se vor teme și vor tremura din pricina nimicirii ei, când și ei vor fi ameuițați de anarhie cu distrugere. Fiecare dintre ei va tremura pentru viața sa.

32:11. Căci așa zice Iehova, Domnul: sabia regelui Ba-bilonului va veni asupra-ți—Armele distrugătoare ale Diavolului, Regele Zăpăcelii [Babilonului], anarhiei, se va îndrepta asupra Creștinătății cu caracter lumesc.

32:12. voi face să cadă mulțimea ta prin săbiile celor viteji, cari toți sunt cei mai cumpliți ai popoarelor; vor răsturna mândria Egiptului, și toată mulțimea lui se va nimici.—Dumnezeu va face ca mulțimea lor să cadă prin armele unei armate puternice și răzvrătite, și va face să cadă și toți cei groaznici din întreaga creștinătate; și anarhiștii vor lua pompa națiunilor ca pradă, și toți aderenții națiunilor Creștinătății vor înceta să-i mai sprijinească.

32:13. Și voi face să piară toate vitele lui de lângă apele cele mari, și picior de om nu va mai turbura aceste ape, și nici copite de vită nu le vor mai turbura.—Dumnezeu va nimici toate guvernele feroce a națiunilor [apele] mari; nici nu vor mai turbura oameni cu caracter lumesc poporul cândva, și nici nu-l va mai aduce la strâmtorare aspirarea strivitoare de guverne salvatece.

32:14. Atuncia voi face să se liniștească apele lor, zice Iehova, Domnul.—Atunci Dumnezeu va da pace popoarelor [ape liniștite] și va face ca cursul lor să curgă lin și liniștit. Ei vor cunoaște lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, și vor avea spiritul sfânt.

32:15. Când voi face pământul Egiptului pustiu, și țara o voi deșerta de tot ce este într-însa: când voi

lovi pe toți cei ce locuiesc în ea, atuncea vor cunoaște că eu sunt Iehova.—Gând Dumnezeu va pustii Creștinătatea cu caracter lumesc, și când materialismul ei va fi înlăturat de la fericirii ei lumești, când El va fi lovit cu întristare adâncă pe toți cei ce se simt acasă în lumea lor materialistă, în zilele mai bune ce vor să vie, ei îl vor cunoaște pe El așa cum este.

32:16. Și aceasta este plângerea, ce vor cânta; ficele popoarelor o voi cânta; o vor cânta pentru Egipt și pentru toată mulțimea lui, zice Iehova, Domnul.—Religiunile păgâne [ficele] vor plânge după căderea Creștinătății cu caracter lumesc și după căderea aderenților ei.

32:17,18. Și în anul al doisprezecelea, în a cincisprezecea zi a lunii, a fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: fiul omului, suspină pentru mulțimea Egiptului, și spune cum se va pogori și el și fetele popoarelor celor mărețe, în cele mai de desupt ale pământului cu cei pogorîți în groapă.—Versurile aceste zugrăvesc plângerea după mas-sele Creștinilor lumești, după neghină, când ei și Creștinătatea cu caracter lumesc și bisericile [ficele] marilor puteri [națiuni] vor fi aruncate pe treapta cea mai joasă și mai necinstită a ordinii sociale, dimpreună cu cei ce o vor da la moarte rușinoasă [groapă].

32:19. De cât cine ești tu mai frumos? Pogoară-te, și cul-că-te între cei necircumciși!—Creștinătatea cu caracter lumesc și-a închipuit că e neîntrecută în ce privește înălțimea ei, însă ea va cădea în uitare dimpreună cu ceice sunt priviți ca pângăriți [necircumciși].

32:20. Cădea-vor în mijlocul celor uciși de sabie; sabia s-a și dat neamicului! Trageți-l în mormânt, pe el și pe toată mulțimea lui.—Poporul ei de rând va cădea de armele distrugerii, și de Sabia Spiritului; ea este dată pe mâna nimicirii. Ei vor trage-o în mormânt ca sistem, și pe aderenții ei ca complici.

32:21. Cei mai puternici dintre viteji de dânsul vor vorbi, din mijlocul infernului, și de cei ce 1-au ajutat; pogorîta-s-au și culcatu-s-au necircumcișii uciși de sabie.—Cei puternici printre bărbații mari ai Creștinătății, cari nu vor mai avea puterea în condiția lor căzută [Șeol], vor vorbi despre căderea ei; ei vor fi căzut din pozițiuni înalte, și vor fi reduși la umilință prin puterea anarhiei și prin Sabia Spiritului, ca niște oameni alungați și necinstiți.—E392,372.

32:22,23. Acolo este Asirianul și toată ceata lui; mormintele ei stau în juru-i; toți sunt uciși, căzuți de sabie. Mormintele lor pusu-s-au în locul cel mai adânc al groapei, și mormintele cetii lui stau în jur-i; toți sunt uciși, căzuți de sabie, cei ce răspândiau teamă în pământul celor vii.—Revoluționarii Asireanul [în vers. engl. „Așur”], Asiria, anarhiștii revoluționari vor cădea în uitare în număr mare, fie ca vor muri într-adevăr, fie că vor fi

morți, pentru ordinea lor de lucruri.

32:24. Acolo este Elanul și toată mulțimea lui în jurul mormântului său; toți sunt uciși, căzuți de sabie, pogorîți necircumciși în cele de desupt ale pământului, cei ce răs-pândiau teama de ei în pământul celor vii; și duc rușinea lor cu cei pogorîți în groapă.—Acolo, în uitare, se va îngropa Noul Gând, Știința Creștină, și alte feluri de religiuni sau misticizmi orientale [Elam, Persia, patria misticizmului], și mulțimea credincioșilor lor, cari atunci vor înceta de a fi mistici; ei toți vor fi căzut de sabia literală sau de Sabia Spiritului.

32:25. Pusu-i-s-a patul, lui și mulțimei sale, în mijlocii celor morți; și mormintele lor stan în juru-i, acești toți necircumciși, uciși de sabie; deși frica de ei era răspândită în pământul celor vii, totuș duc rușinea lor la cei pogorîți în groapă, și se pun la un loc cu cei uciși.—Anarhiștii vor așeza misticizmul la odihnă în nimicire.

32:26. Acolo este Meșechianul, Tnbalianul și toată mulțimea lui? și mormintele lor stan în jurul lor; aceștia toți sunt necircumciși, uciși de sabie, deși frica de ei era răspândită în pământul celor vii.—Acolo se vor afla clasele cele mai rele ale Creștinătății, anarhiștii înșiși, în uitare, cu toții în necinste, distruși în nimicirea ce ei o pricinuiră.

32:27. Să nu se culce cei mai viteji dintre necircumciși cari au căzut? Cari s-au pogorît în infern cu armele lor de resbel, și cari au pus săbiile lor sub capetele lor, și uneltele fără-de-legilor lor pe oasele lor; deși erau frica celor puternici în pământul celor vii.—Și ei nu vor fi amintiți, nici chiar la acești oameni mari cari vor merge în jos ca oameni răi însă totuș cu un mic grad de cinste; și cu ei va fi sfârșitul războiului (H16); însă adevărata amintire a anarhiștilor va fi aducerea aminte de fărădelegea personificată.

32:28. Da, sfărâma-te-vei și tu și cei necircumciși, și te vei culca cu cei uciși de sabie.—Despre ei se va gândi numai de rău, ei vor peri de sabie, și vor fi necinstiți de Cuvântul lui Dumnezeu.

32:29. Acolo este Edomul, regii săi și toți mai marii săi, cari cu toată puterea lor șed acuma între cei uciși de sabie; culcatu-s-au cu cei necircumciși și cu cei pogorîți în groapă.—Creștinătatea prigonitoare, apostată și cu caracter lumesc se va afla în ruină generală, va fi nimicită de armele anarhiei și de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei vor fi pângăriți, și vor avea un sfârșit rușinos.

ECLEZIASTICIZMUL ORGANIZAT S-A DUS

32:30. Acolo sunt domnii de la miază-noapte; toți aceștia și toți Sidonienii s-au pogorît cu cei uciși, cu toată teama, ce răspândiau prin puterea lor, sunt rușinați, și s-au culcat necircumciși cu cei uciși de sabie, și duc rușinea lor cu cei pogorîți în groapă.—Marii domni [miazănoapte] eclesiastici și

toți aderenții doctrinei care vorbește de „supușenia față de o biserică sau de pierzarea în iad” [Sidonieni, pin-tre cari era lezabel] vor trece în uitare. Cu toate că în faptele lor se găsește o groază înspăimântătoare, totuși ei vor fi făcuți de rușine; ei vor fi aruncați jos și mânjiți prin nelegiuirea lor.

32:31. Pe aceștia îi va vedea Faraon, și se va mângâia pentru toată mulțimea lui, Faraon și toată oastea lui, cei uciși de sabie, zice Iehova, Domnul.—Satan [Faraon], zeul Creștinătății lumesti, care va fi atunci legat timp de o mie de ani, va vedea căderea acestor mulțimi ale sale, cari vor fi ucise fie de sabie adevărată, fie de Cuvântul lui Dumnezeu.

32:32. Deși am și răspândit teama de dânsul în pământul celor vii; totuși el se va culca cu cei necircumciși, cu cei uciși de sabie, Faraon și toată mulțimea lui, zice Iehova, Domnul.—Satan și mulțimea sa vor înceta de a mai turbura pământul, căzut fiind însfârșit în uitare, ca unul care este mânjit prin nelegiuire de la capitolele 25—32 Ezekiel procește asupra a **șapte** națiuni străine [Amon, Moab, Edom, Filistia, Tyrus, Sidon și Egipt] arătând **toate** elementele necreștine.

EZEKIEL 33.

DE CE TREBUE SĂ PEARĂ ECLESIASTICIZMUL

33:1,2. Fost-a cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, vorbește fiilor poporului tău, și zi-le: când voi aduce sabia asupra vreunei țări, și poporal acestei țări Ta lua un om oarecare din mijlocul său, și și-l va pune păzitor.

—O responsabilitate reciprocă există între unul din paznicii lui Dumnezeu și întru poporul Său; unul are datoria de a vorbi, celalalt de a asculta. (33:1-19) Ezekiel aduce înștiințarea lui despre căderea Ierusalimului. (33:20-29) Poporul ascultă, dar nu crede. (33:30-33.) Capitolul acesta repetă expunerile din 3:17-21 și 18:5-29 referitoare la paznicul așezat ca să previe poporul Creștinătății, privește apoi solia și responsabilitatea sa, și responsabilitatea poporului creștinesc față de paznic—Pastorul Russell, precum și solia și înștiințarea sa de la Dumnezeu. „Un om oarecare din mijlocul său” se refuză la clasa clericală hotărâtă și orânduită de oameni, și așezată de ei ca păzitorul lui.

33:3. Și acesta văzând sabia venind asnpia țarei, va sufla din trâmbiță, și va deștepta pe popor.—Cine din clasa clericală a suflat din trâmbița Adevărului și a prevenit poporul său de osândirea amenințătoare a Creștinătății?

33:4, 5. Atuncea cel ce a auzit vocea trâmbiței, și nu se va feri, și sabia venind, îl va răpi, sângele acelui fi-va pe capul său. A auzit vocea trâmbiței, și nu s-a ferit; sângele lui va fi asupra lui; dară cine se va feri, își va mântui viața.—oamenii cari

au auzit înștiințarea vor putea să se mustre atunci numai pe ei înșiși.

33:6. Iar dacă păzitorul, văzând că sabia vine, nu va sufla din trâmbiță, și poporul nu se va feri, și sabia venind, va lăpi pe vreunul din ei; pentru fără-de-legea sa lăpi-se-va acesta, dară sângele său îl voi cere din mâna păzitorului.—Clerul are o responsabilitate foarte mare. O păzire credincioasă din partea lor, cu marea lor influență asupra poporului, ar fi putut să mântuiască de la moarte fizică zeci de milioane de oameni, și mulțimi nenumărate de la moartea religioasă care îi va ajunge pe mulți. Poporul infuriat se va întoarce asupra clerului, precum făcură în Revoluțiunea franceză, și într-un carnaval groaznic vor trage clopotele de moarte chiar mai mult decât trebuie pentru viețile pierdute în război. E clar că responsabilitatea pentru Timpul de strâmtorare zace la poarta ecclasiicizmului; deoarece, dacă clerul ar fi luat o țință unitară întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu în contra răului industrial, social, politic, moral și religios, ei ar fi putut să reformeze creștinătate și să înlăture războiul mondial, revoluțiunea cât și anarhia ce-l urmează. Domnul nostru zice în mod profetic: „Asupra neamului acestuia va veni tot sângele—sângele lui Zaharia, pe care îl veți omorî între templu și altar”. (Mat. 23:35, Diaglott, notă subl.) Iosephus zice despre omul acesta că el ar fi acuzat cu îndrăzneală pe clerul din Ierusalim că el [clerul] ar fi vinovat de strâmtorarea asupra cetății. El a fost încercat, învinovățit că îndeamnă la anarhie, a fost aflat nevinovat, și a fost apoi omorît de clasa clericală. Soarta sa reprezintă experiențe ce vor să vie în scurt timp asupra adevăratului popor al Domnului.

33:7-9. Și tu, fiul omului! Ea te-am pus păzitor peste casa lui Israel; ascaltă deci cuvântul din gura mea, și-i deșteaptă din partea mea. Când zic celui nelegiuit: nelegiui-tule, vei muri; și tu nu vei vorbi, ca să deștepți pe acel nelegiuit de la calea sa, acest nelegiuit muri-v a pentru fără-de-legea sa, dară din mâna ta voi cere sângele său. Iar dacă tu vei deștepta pe cel nelegiuit, ca să se întoarcă de la calea sa, și el nu se va întoarce de la calea sa, el va muri pentru fără-de-legea sa, dară tu, îți vei mântui viața.—Pastorul Russell a învățat cu credință că: „plata păcatului este moartea” (Rom. 6:23), și nu chinul veșnic. El a mai adus la cunoștința sistemelor nelegiuite ale pământului politic, economic și religios, că ele de sigur vor peri de pe pământ, dacă nu se vor întoarce cu inima întreagă la Ie-hova, Dumnezeuul iubirii nemărgenite.

33:10. De aceea tu, fiul omului, zi casei lui Israel: voi așa vorbiți și ziceți: dacă fără-de-legile noastre și păcatele noastre sunt asupra noastră, și noi pentru dânsle perim, atuncea cum de mai trăim?—Creștinii nominali de astăzi au fost tipificați de jidovii cari au mers la Ezekiel cu obiec-tjuni

nesincere. Ei l-au tratat pe Pastorul Russell cu respect fățarnic. Când l-au întrebat despre scrierile și prorociile sale, întemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu, ei nu -erau sin-ceri nici în privința întrebărilor lor și nici în ce privește mărturisirile lor față de el și față de Cuvântul pe care el îl propovăduia.

CLERUL ORIGINA ANARHIEI

33:11-19. Zi-le: Viu sânt, zice Iehova, Domnul, nu mă plac în moartea sa, și să trăiască; întoarceți-vă întoarceți-vă de la căile voastre cele rele! Căci de ce să muriți, casă a lui Israel? De aceea tu, fiul omului, zi fiilor poporului tău: dreptatea celui drept nu-l va mântui în ziua nelegiuirii! lui; nici cel nelegiuit nu va muri pentru nelegiuirea sa în ziua, în care se va întoarce de la ea; nici cel drept nu va trăi pentru dreptatea sa în ziua, în care va păcătui. Când voi zice celui drept, că va trăi, și el, încrezându-se în dreptatea sa, va face nedreptate; toată dreptatea lui nu se va mai aminti, ci va muri în nedreptatea, ce a făcut-o. Și când voi zice celui nelegiuit: vei muri: dară el, întorcându-se de la păcatul său, va face drept și dreptate: dacă cel nelegiuit va înapoia amanetul; va întoarce lucrul răpit; va umbla în așezămintele vieții, nefăcând nedreptatea: el va trăi, nu va muri; toate păcatele lui ce a făcut, nu i se vor mai aminti; a făcut drept și dreptate; va trăi. Dară fii poporului tău zic: calea Domnului nu este dreaptă; dară calea lor nu este dreaptă. Când cel drept se va întoarce de la dreptatea lui, și va face nedreptate, în ea va muri. Și când cel nelegiuit se va întoarce de la nelegiuirea sa, și va face drept și dreptate, în ele va trăi.—Dumnezeu nu află nici o plăcere în nimicirea Creștinătății. Dacă aceasta s-ar fi întors de la idolatria și curvia ei spirituală, pentru ca să asculte de Dumnezeu, ea ar fi putut fi mântuită de soarta ce o amenință. Nimicirea ei se poate urmări direct până la un „grup mic de oameni încăpățânați”, conducătorii și călăuzele masselor; și anume: papii, cardinalii, preoții, servitorii, „revivaliștii” și alți conducători religioși cari au dat învățături rele cârmuitorilor și poporului, și cari prin com-binațiunile lor de învățături lumești și religioase au adus lumea într-o stare, în care elementele sociale lucrează la nimicirea lor reciprocă. Fie ca Dumnezeu să aibă milă de cler pentru ceeace va să vie asupra lui; pentru că poporul va recunoaște de sigur partea ce ei în chip vădit au promis să aducă, predicând anume despre adevărata evlavie, așa ca să oprească mersul nebun al lumii spre anarhie și nimicire.

Locurile dis Scriptură amintite mai sus sunt în mod literal o afirmațiune că unul care păzește Legea mozaică cu desăvârșire se va bucura de viață vecinică. În privința spirituală aceasta învață pe creștin că va avea viață veșnică, dacă se va întoarce

de la păcat pentru ca să-l serevască pe Dumnezeu, conform spiritului Legii Divine a Iubirii. (Rom. 8:13,14.) Simbolicește ea vorbește către această stare rea de afaceri, către lume, și îndeosebi către partea nelegiuită a ei, către eclezasticism, și enurnără nelegiuirile acestuia: el a păcătuit înaintea lui Dumnezeu: el a călcat Legea Iubirii lui Dumnezeu și oricare altă Lege, și și-a scuzat călcarea prin sofisme. Gatoicismul cu care și-a dat mâna Protestantismul, învață cele mai nelegiuite și cele mai păcătoase lucruri.

„Un acuzat sau un martor care este interogată de un judecător, însă într-un mod ilegal (ceceace firește că depinde de buna judecată a acuzatului) poate să jure că el nu știe nimic despre crima cu privire la care este interogată, cu toate că o cunoaște prea bine, închipuindu-și în mintea sa că el nu știe nimic așa ca să poată răspunde”.— Alphonso Măria de Liguori, teolog papal, episcop și fondator al ordinului Redemptoriștilor, 1696—1787.

Și iarăși scrie „Sfântul” Liguori: „El poate să jure că el nu știe nimic, când știe că persoana care a comis crima a comis-o fără răutate; sau dacă cunoaște crima, însă în taină, și dacă n-a fost nici un scandal. Când o crimă a fost bine tănuită, martorul și chiar criminalul poate sau trebuie chiar să jure că crima n-a fost comisă niciodată. Cel acuzat poate să nege crima sa sub jurământ, înțelegând că el n-a comis crima aceasta în așa fel ca să fie îndatorit s-o mărturisească. Acel ce a jurat că va ține un secret nu este obligat să țină jurământul său, dacă cumva s-ar pricinui prin aceasta o pagubă, fie lui însuși sau altora. Dacă cineva a jurat înaintea unui judecător că se va ține de adevăr, atunci el nu este obligat să spună lucruri secrete. [O femeie care a comis într-adevăr adulter poate să nege aceasta sub jurământ, cu condițiunea însă ca ea să se fi mărturisit: pentru că atunci păcatul a fost iertat, și a încetat să mai existe de fapt]. Este drept a-l sfătui pe cineva să comită o tâlhărie sau o curvie în scopul de a înlătura un omor îmi este iertat a ascunde adevărul sau a-l schimba în cuvinte sau semne îndoelnice, sau cu două înțelesuri pentru o cauză dreaptă, și când nu este nici o nevoie de a mărturisi adevărul.” Și Liguori mai e încă un „sfânt” al eclezasticismului catolic, „unde locuiește Satan”, cu care biserica episcopală, biserica anglicană și protestanții în general, cearcă să se împreune la un loc într-o uniune sau federațiune bisericească, care din fericire e destinată să aibă un sfârșit grabnic.

„Nu pot fi numite jurăminte ci mai de grabă jurăminte strâmbe toate câte stau în contradicție cu binele bisericii catolice”.—„Infalibilul”, Consiliu Lateran declară: „Dacă vreunul, fie singur sau înaintea altora, fiind întrebat sau de bună voe, sau numai așa în glumă, sau în alt scop, jură că el n-a făcut ceva ce a făcut, sau că a făcut altfel decum a făcut, sau dacă adaugă un oarecare adevăr la a-ceasta,

el de fapt nu mintește, și nici nu este sperjur.— Papa Inocenț XI, un altul dintre „sfînți”, 1611-1689, spune: „Un om poate să jure că n-a făcut niciodată un astfel de lucru [cu toate că într-adevăr l-a făcut], dacă cugetă în sine că el n-a făcut așa într-o zi anumită, sau înainte de ce a fost născut, sau înțelegând o altă împrejurare de acest fel, pecând cuvintele ce le întrebuințează n-au un astfel de înțeles Ca să descopere gândirea sa”. Promisiunile nu sunt obligatoare dacă persoana făcându-le n-a avut nici o intențiune ca să se oblige”.—„Sfântul Antonio Escobar de meu-doza, un cazuist și iezuit spaniol, 1589-1699, în „Papalitate și Putere civilă”, pag. 607, spune: „Eu declar că toți preoții, episcopii, papii, călugării și călugărițele romano-cato-lice sunt cei mai dibaci și mai încăpăținați mincinoși ce au călcat cândva țara aceasta, sau o alta țară, sau au des-onorat numele religiunii”.—William Hogan, un distins jurisconsul american din Sud-ul țării, mai înainte preot, la pagina 172 a cărții sale „Popery” [papizm] spune: Furtul este încuviințat de ecleziasticismul papal: „Un servitor are dreptul să-și fure stăpânul, un copil pe tatăl său, un om sărman pe cel bogat. Omul sărac care a ascuns bunurile și mărfurile de care are nevoie, poate să jure că n-are nimic.” În teologia catolică a fura două piese de aur este de obicei un păcat de moarte; însă „dacă cineva fură mici sume în timpuri diferite, fie de la aceeași persoană sau de la persoane diferite, și nu are intențiunea de a fura sume mari, nici de a pricinui o pagubă mare, păcatul său nu este păcat de moarte. Dacă mai multe persoane fură de la același stăpân, în mici cantități, fiecare în așa fel încât să nu comită un păcat de moarte, cu toate că fiecare știe că acești mici hoți împreună pricinuesc stăpânului lor o pagubă considerabilă, totuși nici unul dintre ei nu face un păcat de moarte, chiar când ar fi ca ei să fure în același timp. Un fiu nu comite un păcat de moarte dacă fură numai douăzeci sau treizeci piese de aur de la un tată care are un venit de 150 piese de aur.”—„Sfântul” Liguori.

Ecleziasticismul, puterea dominantă a vârstei evanghelice, încuviințează omorul: „Un om care a fost excomunicat de Papa poate fi ucis orișunde, pentru că Papa are o jurisdicțiune indirectă, asupra întregului pământ, chiar și în cele lumești”. Așa spune Dens, o autoritate teologică rom.-cat. în cartea sa: „Teologie morală”. Papa G-rigorie Vii [numit de altfel „Sfântul” Hildebrand], 1020-1085, declară că nu este omor de a ucide o persoană excomunicată. Lord Acton în **London Times**, din 26 Iulie 1872, spune: „Principiul acesta a existat timp de 700 ani și continuă să mai existe făcând parte din legea ecleziastică. Unul din papii de mai târziu a declarat că omorîrea unui protestant este o faptă așa de nobilă că ispășește și chiar mai mult, este o faptă așa de nobilă că ispășește și chiar mai mult decât ispășește omorul unui catolic.” Doctorul Isaac J. Lausing zice în

„Catolicism și republică”: „Oricare persoană a avut de a face ceva cu asasinarii lui Abraham Lincoln era un romano-catolic. John Wilkes Booth a fost un romano-catolic. Payne și Atseroth, deasemeua și Dr. Nudd, care a legat piciorul lui Booth, tot la fel Garret, în a cărui teatru a fost omorît Lincoln; deasemeua și Harold a fost un romano-catolic; la fel D-na Suratt și fiul ei au fost romano-catolici; casa lor era cartierul general pentru romano-catolici și pentru preoții iezuiți. Toate acestea au fost aduse înaintea tribunalului militar care a condamnat pe câțiva dintre ei la moarte. Când John Suratt fugi din Washington, el a fost luat de iezuiți în scut, și sub o escortă iezuită a fost adus în Franța”.—Pagina 272.

„Catolicii cari vor lua crucea pentru stărpirea ereticilor se vor bucura de aceleași îngdăuiri și vor fi ocrotiți de aceleași privilegii după cum se încuviințează celor ce merg să elibereze țara Sfântă. Noi decretăm mai departe, că toți cei ce vor avea legături cu ereticii, vor fi excomunicați”.— Conciliul Lateran [compus din candidați pentru „sfînția” romano-catolică].

Papalitatea, mama desfrânatelor, permite și clerului său să ajungă criminali. Catechismul Conciliului de Trient spune: „Oriunde s-ar înjosi servii ei prin crimă, ei se mai află în sânul ei, și deaceia nu pierde niciuna din puterile cu cari îi investește oficiul preoțesc.” Arhiepiscopul John Hughes din New-York, zice: „Un păcat de moarte este aceea ce omorâre sufletul și merită iadul.” Ecleziasticismul papal controlează creșterea națiunilor sub amenințarea păcatului de moarte, zicând că: „Alegătorii [votanții] catolici din țara aceasta, cari nu fac întrebuințare de puterea lor electorală în folosul școlilor separate [religioase și publice], sunt vinovați de păcat de moarte. Deasemenea și părinții ce nu fac sacrificiile necesare pentru a asigura astfel de școli, sau cari. își trimit copiii la școli mixte. Afară de acestea duhovnicul [preotul] care ar da iertare de păcate astorfel de părinți, alegătorii sau legislatorii cari ajută școlile mixte în paguba școalelor separate, s-ar face vinovați de un păcat de moarte.” Aceasta o spune Prea Cucernicia Sa Episcopul Charbonnel din Toronto [Canada]. Castitatea unei călugărite tinere, atrăgătoare și ascultătoare, după Liguori, „sfânt” din constelațiunea papală a stelelor căzute, poate să atârne de următorul fir subțire: „Când o călugărită primește un ordin lîn partea prelatului, superiorului sau duhovnicului ei, ea trebuie să-l îndeplinească imediat, nu numai ca să le facă lor pe plac, ci mai ales ca să facă pe placul lui Dumnezeu, a cărui voință se face cunoscut prin ordinul lor. Dacă, deci, primiți un ordin din partea unuia care ține locul lui Dumnezeu [un preot numit de oameni!] voi îl păziți ca și cum ar fi venit de la însuși ” Dumnezeu. Este un lucru mai sigur de a împlini voia lui Dumnezeu prin ascultarea superiorilor decât prin ascultarea fată de

Isus Christos, dacă el ar apare în persoană și ar da porunca Sa. Călugărita poate să fie cu deplină siguranță că n-are să dea nici o socoteală de faptele cari se îndeplinesc prin ascultare; pentru aceste va fi răspunzător numai superiorul singur, care le ordonează." Conform părerii Cardinalului Manning, [o stea strălucitoare din cerurile romano-catolice] de la pag. 89 din cartea sa „Istoria adevărată a Conciliului Vatican", papa este infalibil în materie de credință și morală, și canonizarea „sfinților revine acestui cap.

Cardinalul Newman, pe pagina 84 a cărții sale „Via Media", ediția din 1887, afirmă referitor la canonizarea „sfinților" următoarele: „Infalibilitatea bisericii trebuie să se extindă de sigur asupra acestui act solemn și public, asupra canonizării; și aceasta din pricina că o chestiune atât de însemnată care privește, cultul celor credincioși, biserica, adică Papa, trebuie să fie infalibil." Unul dintre acera ce au fost autorizați cum se cuvine de canonizarea romană infalibilă este „Sfântul" Bridget, care a trăit în anul 1360. „Sfântul" acesta zice: „Papa este un -. asasin de suflete. El distruge turma lui Christos și o tunde. El este mai sălbatec decât Iuda, mai nedrept decât Pilat, și mai rău și mai nelegiuit decât Lucifer. El a schimbat toate cele zece porunci ale lui Dumnezeu pentru aceasta una a sa: „Dă-mi bani, bani, bani." Papa și clerul său sunt mai degrabă înainte mergători ai lui Antichrist, decât servi ai lui Dumnezeu. Curtea Papei de pe pământ jăfuește curtea cerească a lui Christos. Clerul nu cetește niciodată în Cartea lui Dumnezeu, ci el studiază totdeauna cartea acestei lumi. Eu îi iubesc pe preoți mai mult de cât pe oameni, și chiar decât pe îngeri. Sărutarea acestor preoți pătați este sărutarea lui Iuda când l-a trădat pe Domnul nostru."—Montagne, paginile 305-306.

Un factor esențial în puterea acestui rău, și o parte însemnată a nelegiuirii ecleziasticizmului, este sistemul spovedaniei catolice, pe care mulți ecleziastici episcopali și protestanți ar voi, dacă ar fi cu puțință, să o introducă la fiicele desfrânate, la bisericile fiice, la protestantism. Acest semn caracteristic este de origină păgână. „O spovedire pe șoptite era orânduită la misterii eleuzice [serbări în onoarea zeiței Demetra], de Zoroastru în Persia, de Buddha în India, și se practica și de vechii Babilonieni și Egipteni, de Mexicani înainte de Cortez, de Ieruviani înainte de Piz-zaro, de Japonezi, Siamezi și de alții. Scaunul spovedaniei a făcut din fiecare preot un spion al tainelor casnice, al secretelor de afaceri și al chestiunilor confidențiale din localitate, stat, provincie și națiune. Teoreticește spovedaniile sînt confidențiale, după cum zice Dens: „Nu este iertat de a destăinui ceva din cece se spune la spovedire, chiar dacă ar fi lucrul cel mai mare ce s-a întâmplat cândva; în adevăr însă secretele spovedaniei sunt destăinuie." „De Sanctis" zice la

pag. 122: „Pecând credinciosul descopere greșelile sale cu toată neghiobia unui prost, ce face duhovnicul? El râde de prostia credinciosului: mai apoi, în cursul bețiilor preoțești ce urmează după dimineața unor mari spovedanii, în veselia ce se revărsă din vin, în mijlocul izbucnirilor de râsete necuviincioase, ei descriu nebunia stupidă a credincioșilor lor; și fiecare preot se întrece cu tovarășii în ai reda pe credincioșii săi mai ridicoli decât pe ceilalți. Aceasta călcare de credință se extinde până la treptele cele mai înalte ale ecleziasticizmului roman."—Istoria pomeuește că „sfântul" Papa Piu V (1504-1572) „pentru pedepsirea unor anumite scandaluri s-a folosit de scaunul spovedaniei, care ar fi trebuit să rămână un sanctuar de neatins." Papa Sixt V (1521-1590) a adus la cunoștința clerului subordonat, că „ei pot raporta Pontificelui fără nici o primejdie legată cu descoperirea unei spovedanii dându-le el absolutiune generală." Elliott, care fusese mai înainte preot, zice în cartea sa „Descrierea catolicizmului roman": întreaga noastră con-versatiune privea istorisirile pe care el [un alt preot] le auzise la spovedanie. Vorbirea ordinară a preoților, când se întâlnesc, este de a se informa unul pe altul de ceeace au auzit la spovedane. Eu am fost adeseori de față la astfel de conferințe, unde conversațiunea era atât de necuvin-cioasă încât chiar un păgân cinstit ar fi trebuit să roșască". Scipione Ricca, Episcop de Pistoria, și un reformator italian, 1741-1810, scrie: „Ei [călugării dominicani] veniau în fiecare zi și-și povestiau într-un mod destrăbălat lucruri petrecute în sfântul oficiu din Perugia, spovedaniile auzite, etc." Episcopul fiugh Lâtiner din Anglia [14-85-1555], pe care fec-leziasticizmul roman l-a făcut ca să ardă pe rug, zicea: „Și astfel ei ajunseră să cunoască toate secretele ce erau iii inimele oamenilor, așa că nici împărat și nici rege tiu putea zice, face sau gândi ceva în inima sa fără ca ei-sa nu afle aceasta; și astfel întrebuințau ei toate scopurile și intențiunile principilor lor pentru câștigul lor propriu. Și acesta era fructul mărturisirii lor." În sfârșit, din **De Sanctis**, pag. 133, etc.: „Spovedania în relațiunea ei față de societate poate fi definită ca un spionaj universal, organizat și desăvârșit. Duhovnicii nu se mulțumesc cu cunoașterea păcatelor celor ce se mărturisesc, ci ei vor să afle numaidecât orânduirea și gospodăria familiiei; și când o fată nai-Tă, tânără și nevinovată, ajunge în ghiarele uiiui duhovnic mișel [și care dintre ei nu este mișel?] ea nu iseapă. de el până când nu și-a descoperit tainele cercului familiar—fără însă ca să-și dea seama de aceasta."

„De Sanctis" continuă: „Hoției și oricărei alte crime se dă absolutiune; tot așa hoților, cămătarilor, ucigașilor, fără ca ei să fi făcut cândva vre-o ispășire. Ei se înfățișează duhovnicului și îi prezintă, sub forma de jertfă, o bună parte din tot; sau dacă sunt

hoți cu renume, oameni putrezi de bogați, ei întemerază atunci o capelă, o instituțiune de binefacere, -sau altceva de felul acesta. În Roma de pildă, fiecare știe că Piu al VII (1742-1823) a dat voie ca toți duhovnicii din sfânta casă Ponterotto să aibă dreptul de a des-lega de darea înapoi a tot ce s-ar defrauda de la Camerile apostolice, sau de la guvern; și toți defraudară și alergară acolo ca să primească deslegare. Leo X (1475-1521), în bula [decretul] sa care începea cu „Postquam ad Apostulatus” dă duhovnicilor dreptul nu numai de a deslega pe tâlhari, dar să li se permită să rețină cu conștiința împăcată fructele cămătăriei, jafurilor și tâlhăriilor lor, etc., cu condiția că o parte din aceste bunuri să fie date bisericii!”

Ecleziasticismul este un hoț lacom: „Prin mărturisire au căzut multe familii în sărăcie; pentru că duhovnicul lacom, trăgând folos din momeutele slabe ale celui ce zace pe patul de moarte, a făcut ca testamentele să fie făcute în folosul clerului; și fapte de felul acesta se pot socoti cu milioanele. Lăcomia strașnică a vânătorilor ecleziastici de testamente, și ruina ce urmează de familii nevinovate și lipsite de ajutoare, au format subiectul unei muștrări pline de indignare a principilor, germani de la Dieta de Nuremberg. Atât de departe s-a mers cu afacerile aceste scârboase mă, până când nu consimțea să facă testamentul pe placul preotului.”

Apostazia ecleziasticismului, în ce privește învățăturile și viața sa, a aruncat semânța unei recolte înfocate de anarhie: „Consecința groaznică pentru religie este că necredința înaintea pașii gigantiști, și mai ales în țările ro-mano-catolice. Lumina vârstei noastre nu mai permite ca oamenii să creadă orbește în preoți, ca în vremurile de neștiință. Numai o discuție liberă poate să arate că învățăturile bisericii catolice nu sunt cele ale Evangheliei; discuția, care ar dovedi falsitatea ei pîntr-o demonstrațiune, ar stabili adevărul. Fiind discuțiunea împiedecată, urmează îă oamenii, văzând limpede falsitatea și nelegiuirea doctrinelor catolice, „cred, din pricina că ele nu sunt discutate, că ele ar fi doctrinele religiei creștinești, și le părăsesc, trăind în nepăsare și necredință.” Ecleziasticismul protestant a fost un urmaș vrednic al papalității în ce privește suprimarea discuțiunii. Dovada e oprirea sistematică din lumea întreagă a oricărei discuțiuni asupra Adevărului prezent, după cum este arătat de paznicul lui Dumnezeu, Pastorul Russell! Ecleziasticismul și șireteniile preoțești au înlocuit de veacuri preamărirea lui Dumnezeu cu obiceiuri păgâne, și în vârsta evanghelică au transformat cu viclenie Evanghelia lui Christos, au căutat să zădărnicească libertatea și progresul, și au clădit un sistem uriaș de aspirare și de nimicire a prietenilor Adevărului. Cei mai înverșunați dintre papi au fost făcuți „sfinți” ai bisericii lui Satan. Și așa zice De Sanctis:

„Canonizându-i pe astfel de oameni, papii și-au canonizat învățăturile; deaceia nu se poate spune că despotismul, întunecarea [suprimarea Adevărului], apăsarea națiunilor și ura pentru orice fel de progres, ar exista prin fapta rea a unuia dintre papi; acestea există prin întregul sistem al Papalității. Corupțiunea religiei n-ar trebui să fie atribuită abuzului de dânsa din partea individului, ci "sistemului; deaceia Evanghelia ar trebui să domnească în curățenia ei, și să fie mântuită de acest mare inamic; iar Italia și Roma să aducă asupra acestei lumi marea binefacere de a despuia pe papi de puterea ce și-au însușit-o pe nedrept.” De ce nu poate fi ecleziasticismul reformat, purificat s-au curățit? Totașa de bine s-ar putea încerca a lecu cancerul. Singura scăpare este nimicirea, tăierea din rădăcină. O reformă reală ar avea drept urmare că milioane de oameni ar părăsi neîntârziat sistemul la care tiu, pentru a se reorganiza îndată într-un alt sistem vitios. Adevărata constituțiune a ecleziasticismului oprește ca el să fie altfel decât ceea ce „Wall Street Journal” numește „murdăria internațională de biserică-stat.” Aici urmează unele articole ale prezentului, trecutului și viitorului constituției [infailibile] a Papalității:

1. Toată puterea omenească este rea, și deaceia trebuie să fie supusă Papei.
2. Puterile temporale trebuiesc să lucreze numai decât în înțelegere cu cele spirituale.
3. Biserica este împuternicită să dea sau să ia orice stăpânire vremelnică.
4. Papa are dreptul să dea țări și națiuni cari nu sunt catolice unor domnitori catolici, cari le pot aduce în sclavie.
5. Papa poate face sclavi din acei creștini supuși a căror principe sau putere cărmuitoare este afurisită de Papa.
6. Legile Bisericii referitoare la libertatea Bisericii și la puterea Papei se bazează pe inspirațiune dumnezească.
7. Papa are dreptul de a excita cenzura necondiționată a cărților.
8. Papa are dreptul să anuleze legi de stat, tractate, constituțiuni ș. a. m. d., să deslege de ascultarea lor în-datăce ele par a fi păgubilioare drepturilor bisericii sau drepturilor clerului.
9. Papa are dreptul să admonizeze, și dacă e nevoie să pedepsească pe domnitorii, împărații și regii vremelnici, și să aducă înaintea Curții spirituale orice caz în care se întâmplă un păcat de moarte.
10. Fără consimțirea Papei nu se poate impune vreunui preot sau bisericii un impozit sau bir oarecare.
11. Papa are dreptul să deslege de jurămintă și de ascultare față de persoanele și legile principilor pe cari el îi excomunică. [Notă: Toți protestanții sunt excomunicați].
12. Papa poate să anuleze toate legăturile legale ale celor afurisiți, și îndeosebi căsătoria lor.
13. Papa poate să deslege de orice obligațiune, de jurământ, juruință, fie înainte sau după ce au fost făcute.
14. Executiunea poruncilor Papei, în ce privește urmărirea ereticilor, are drept urmare iertarea de păcate.
15. Gel ce ucide pe un om care este excomunicat nu este ucigaș în sensul

legal."—Legea canonică de Dr. G. F. de Schulte, profesor de drept canonic la Praga.

În cele premergătoare vedem, că această șireată și nelegiuită mamă a curvelor, Papalitatea, își susține dreptul infalibil de a îngădui, direct sau indirect, ca orice crimă să poată fi comisă din partea omenirii depravate.

ECLEZIASTICISMUL UN CAZ FĂRĂ NĂDEJDE

Protestantismul își dorește puterea clerului din vremuri străvechi. El are spiritul, dispozițiunea preacurviei spirituale, și face mari eforturi ca să controleze afacerile prin agenții guvernamentale locale, statale și naționale, și el este acum gata și dispus să se alieze cu ecleziasticismul papal nimicitor de libertate. El desfășură adevărata sa natură și indiferența sa față de binele poporului în zelul său ce voește unirea într-un chip oareșcare cu puterea care a înădușit de secole libertatea, a izgonit cuvântul lui Dumnezeu și a înăbușit libertatea în sânge. Poporul creștinătății să nu treacă cu vederea aceasta, când clerul protestant, după cum îi este dorința, intervine pentru unirea bisericească. Ce se poate face cu o astfel de organizațiune, precum e ecleziasticismul apostat? Răspunsul individual al adevăratului Creștin trebuie să fie: ca să ascuți de porunca dumnezească: „Ieșiți dintr-însa, poporul meu, ca să nu fiți părtași [tovarăși] cu păcatele ei [privire asupra lucrurilor grețoase de mai înainte] și să nu luați din plăgile ei." (Apoc. 18:4) Poporul Domnului, toți cei ce într-adevăr au Spiritul Sfânt, vor trebui să „iasă afară dintr-însa", și să se curețe de această părtășie și înfrățire nelegiuită cu nedreptatea. Ecleziasticismul însă poate fi asigurat că el nu va suferi mult în ce privește pierderea de membri sau persoane bogate și cu putere; căci numai puțini din poporul Domnului se află în ea. Fiecare ecleziastic poate fi asigurat, că „poporul său", neghina, membri bisericii cu caracter lumesc, Babilonienii, idolatrii și curvarii spirituali, comunitatea religioasă a lui Moloch, vor fi lipiți de el până când căldura grelelor încercări ale timpului de strâmtorare va mâna chiar pe „poporul clerului", în mod vădit, la iubire de lume. Versul 13 arată că, avându-se în vedere mărimea nelegiuirii ecleziasticismului catolic și protestant, părtășia lorla criminalitate, și încăpățânata și îndârjita lor persistență în rău, „el va muri din pricina nelegiuirii ce a comis."

33:20. Dară voi ziceți: Calea Domnului nu este dreaptă; casă a lui Isiael, judeca-vă-voi pe fiecare după căile sale.—O, casă a bisericii nominale, a sosit timpul pentru-ca Dumnezeu să te judece, ca să te răsplătească îndoit, după căile tale!—Apoc. 18:6.

PASTORUL RUSSELL DIN NOU S-AUDE

33:21. Și în anul al doi-spre-zecelea al strămutărei noas-tre, în luna a zecea, la cinci a Innei, a venit la mine un scăpat din Ierusalim, zicând:

cetatea este bătută.—În 24:25-27, după amintirea neîncrederii evreilor cu privire la vestea lui Ezekiel, s-a expus că din timpul căderii Ierusalimului și până la sosirea știrilor asupra căderii lui, Ezekiel avea să rămână mut, neavând o veste nouă care să fie auzită de popor. Știrile ce se pun la mijloc în capitolele 26-32 nu sunt îndreptate în contra evreilor ci în contra națiunilor păgâne. Cetatea a căzut în anul al unsprezece-lea al domniei lui Zedechia, luna a patra și ziua a noua (2 Regi 25:2, 3), decând și până la sosirea știrilor despre căderea cetății, care s-a întâmplat în anul al doisprezecelea al domniei lui Zedechia, luna a zecea și ziua a cincea, 1 an, 5 luni și douăzecișisase zile. În acea zi însemnată sosi știrea: „Cetatea este bătută!" Vocea Pastorului Russell s-a stins în moarte în 31 Octombrie 1916. Dacă o întrebuițare a perioadei de muțenie sau tăcere a lui Ezekiel s-ar putea întări aici ca o trăsătură de timp, atunci știrea despre faptul că Creștinătatea a început să fie bătută de revoluție, se poate aștepta să izbucnească în lume în sau aproape de 27 Aprilie 1918, un an, cinci luni și douăzeciși- , șase zile după moartea marelui paznic al lui Dumnezeu. Ca și în Ezekiel 24:27, aceasta avea să fie un semn, o arătare pentru Creștinătate, despre adevărul trimiterii Pastorului Russell din partea Atotputernicului.

33:22. Și mâna Lui Iehova a, fost asupra mea seara, mai înainte de a veni scăpatul acela, și mi-a deschis gura, înainte de a veni acela la mine dimineața; și am deschis gura mea, și n-am mai tăcut.—Domnul își împlini promisiunea sa pecând veștile se apropiu, și luă muțirea lui Ezekiel cu o jumătate de zi mai înainte, seara, înainte de dimineața când sosiră veștile. Era în aceiaș zi: pentru că în sistemul evreesc, seara era începutul zilei. Aceasta înseamnă că poate cu o jumătate de au înainte de să-vftrșirea generală a baterii Creștinătății, Pastorul Russell, cu toate că e mort, va vorbi iarăș prin cartea aceasta, a șaptelea volum al Studiilor sale în Scripturi—pentru că acesta nu este decât împlinirea marelui sale lucrări de mustrare și de prevenire pentru Biserică și pentru Creștinătate.

33:23, 24. Și a fost cătră mine cuvântul Lui Iehova zicând: fiul omului, cei ce locuesc ruinele acele în pământul lui Isiael vorbesc, și zic: Abraam numai unul a fost, și a moștenit acel pământ, dară noi nu suntem mulțumiți, cu atât mai mult datu-ni-s-a pământul spre moștenire.—După ce Ierusalimul a fost jăfuit și regele Zedechia luat în prinsoare, să întâmplă cum se spune în 2 Regi 25:12: „Dară din săracii țării capul gardei lăsă ca să fie lucrători de vii și lucrători de pământ." Aceștia („ce locuesc ruinele din pământul lui Israel") își închipuiau că „datu-ni-s-a pământul spre moștenire." Ei crezură că ei vor rămâne în stăpânire nestingerită, însă unii dintre ei veniră mai departe în con flict cu Asirienii. Atunci țara fu pustiită cu desăvârșire. În îndeplinire, aceasta

înseamnă că pe când revoluția biruind eclezasticismul va face o curățire totală, totuș vor rămâne unii dintre aderenții mai neînsemnați ai sistemelor eclezastice, cari își vor închipui că ei și idealurile lor ar sta atât de bine și ar fi atât de răspândiți, încât ar putea să aibă chiar controlul ordinei de lucruri revoluționare. **33:25,26. De aceea zi-le: așa zice Iehova, Domnul: voi mâncați carne cu sânge, și ridicați ochii voștri spre idoli voștri, și vărsați sânge: și să moșteniți pământul acela! Vă încredeți în sabia voastră, faceți urâciuni, și pângăriți fiecare pe femeia aproapei lui; și să moșteniți pământul acela!**—Însă Dumnezeu cunoaște inimile lor, și este împotriva lor, din pricina stăruinței lor pe căile rele ale eclezasticismului.

33:27. Vorbește astfel către ei: așa zice Iehova, Domnul: viu sunt! cei ce șed în ruini de sabie vor cădea; și pe cel ce șade în câmp, îl voi da fearelor spre mâncare; și cei ce șed în întărituri și în peșteri vor muri de ciumă.—Pe ei îi așteaptă o urită deșeptare. Precum Iehova trăește, așa neghina aceea ce va supraviețui pustiirilor va fi omorâtă de sabia anarhiei, și orice pretențiune de a fi Creștin va fi fost înlăturată. Ceice au spiritul ambițiunii pământești vor fi dați ca să fie nimiciți de barbaria anarhiei; și cei aflați în întăriturile și în condițiunile ocrotite ale revoluțiunii vor muri literal de ciumă și vor fi nimiciți pe teren religios de învățăturile vătămătoare ale acestor zile amare.

33:28. Căci voi face pământul vostru pustiu și deșert, și mândria pnterei lui va înceta; și munții lui Israel vor rămâne deșerti, fără să fie cine să treacă prin ei. — Dumnezeu are de scop să pustiească cu desăvârșire această ordine rea de lucruri și să umilească cu totul cele din urmă rămășițe ale trufiei și mândriei sale, și să facă ca guvernele acestei vârste char în formele lor schimbate de revoluțiune, să se treacă.

33:29. Și vor cunoaște, că eu sunt Iehova, când voi face pământul vostru pustiu și deșert, pentru toate urâciunile, câte au făcut. — Deabia atunci poporul ce va rămâne își va da seama că războiul, revoluțiunea și anarhia au fost judecățile drepte ale Atotputernicului în contra urâciunilor spirituale, politice și economice ale Creștinătății.

33:30. Și tu, fiul omului! Iacă fii poporului tău vorbesc de tine pe la ziduri și din pragurile caselor, și vorbesc unul către altul, și fiecare către fratele său, zicând: veniți, și auziți cuvântul, ce a eșit — Referindu-ne la timpul de fată, aproape în acelaș timp când Creștinătatea va fi bătută, prefăcătoria Creștinilor mărturisiți va fi contrazisă. Neghina va vorbi în bisericile [casele] sale despre lucrările și cuvintele Pastorului Russell — ea va ceti cărțile sale, și unul îl va sili pe celalalt să „asculte ce cuvânt vine de la Domnul”.

33:31. Și vin către tine, cum vine poporul, și

poporul meu stă înaintea ta, și ascultă cuvintele tale, dară nu le fac; căci ei fac dintr-însele o cântare plăcută gurei lor, dară inima lor umblă după câștig nedrept — Ei vor veni în număr mare, și în aparentă „ca poporul meu”; și ca orice neghină, creștini prefăcuți, ei vor asculta cu respect cuvintele lui Dumnezeu, grăbindu-se să facă o consacrare pentru Regatul viitor; însă ei nu vor face lucrurile ce le vor auzi. Ei vor arăta cu gurile lor mare dragoste pentru

Dumnezeu, însă în inimă vor fi egoiști precum au fost întotdeauna.

33:32. Și iacă, tu ești pentru dânșii ca o cântare plăcută a unui om cu voce frumoasă, sau care cântă frumos de instrumente; căci ei ascultă cuvintele tale, dară nu le fac.

—Pentru oamenii aceștia, cu nesinceritatea și prefăcătoria lor, lucrările Pastorului Russell vor fi abia cu ceva mai mult decât o plăcere, un cântec frumos, „cântecul lui Moisi și al Mielului”, cântat bine pe o harfă cu multe coarde, Biblia, însă ca ceva nebăgat în seamă ca fiind de o însemnătate deosebită.

33:33. Dară când va veni știrea, [și iacă, se apropie] a-tuncea vor cunoaște, că a fost un profet în mijlocul lor.—Însă când vor fi aduse la îndeplinire în întregime cele prezise în cele șapte volume de **Studii în Scripturi**, atunci va recunoaște neghina că „în mijlocul lor” a fost un predicator mare și orânduit de Dumnezeu.

SLUGA CREDINCIOASĂ

„Stăpâne, cuvântă! Că servul te-ascultă,
Și-așteaptă fierbinte slăvit-ți cuvânt,
Și glasul tău dulce ce urechea încântă;

Stăpâne, vorbește acum pe pământ!
Te aștept, o Isuse, te aștept ca să vii,
S-aduci între noi mângăierea ce știi.”

EZEKIEL 34.

PĂSTORII NECREDINCIOȘI

34:1,2. Fost-a către mine cuvântul lui Iehova, zicând: fiul omului, profețește împotriva păstorilor lui Israel, profețește și zi-le: așa zice Iehova, Domnul păstorilor: vai de păstorii lui Israel ce se păstoresc pe sine înșiși! Au păstorii nu trebuie să păstorească turmele?—Dumnezeu este împotriva clerului. Capitolul cuprinde o învinuire gravă adusă eclezasticismului. Ea este a se lua în înțeleș dublu, atât în ce privește ținuta clerului față de poporul credincios al lui Dumnezeu, Biserica adevărată depe tărâmul spiritual, cât și față de evreii depe pământ; atât unii cât și alții au fost neglijați, jăfuiți și împrăștiați de păstori numiți de ei -înșiși, de cler. (34:1-8, 17-21) Dumnezeu va judeca ecle-

ziasticismul (34:9,10,16,17,20,22), și El însuși, prin propriile sale mijloace, va aduna iarăș turma sa credincioasă, creștină sau jidovească, și o va binecânvâta. (34:10, 11-17, 22-31) Cuvintele „cioban” [„păcurar”] și păstor au același înțeles. (D26; F287) Așa zice Iehova, Dumnezeu, clerului, de la papă și până la predicator, în revoluția și anarhia ce a început cu 1918: Vai de clerul, care în egoismul său și în prima linie râvnește la salarii grase, caută să trăească fără ca să plătească biruri și chirii pentru case, locuind în case parohiale, și care aplică orice făgăduință a Cuvântului lui Dumnezeu față de ei înșiși. Oare n-ar trebui ca clerul, păstorii, să pască turma lui Dumnezeu cât se poate de dezinteresat?

34:3. Voi mâncați grăsimea, și vă îmbrăcați cu lâna, junghiați oile cele îngrășate, dar pe turmă n-o păstoriți.—Voi trăiți din jertfele cele mai alese ale poporului. Voi despoiați oile de lâna lor de aur. Pe cei ce s-au îngrășat cu Cuvântul lui Dumnezeu, voi, dacă vă este cu puțință, îi omoriți spiritualmente. Prin prigoniri sângeroase voi ați omorât de fapt peste cincizeci de milioane. Ascultându-vă predicile milioane de oameni au murit în tranșee de o moarte groaznică. Voi faceți orice alta numai turma nu o păstoriți. Oare nu v-am poruncit de trei ori: „Păstoriți turma Mea?”—Ioan 21:17; 1 Pet. 5:2.

34:4. Pe cele slabe nu le întăriți, și pe cele bolnave nu le vindecați, pe cele cu picioarele frânte nu le legați, pe cele fugărite nu le întoarceți, și nici nu căutați pe cele rătăcite, ci le stăpâniți cu silă și cu asprime.—Pe cei slăbiți, de boală spirituală—de ciurma învățăturilor rătăcite—voi nu i-ati întărit cu Cuvântul curat al lui Dumnezeu, care este pâinea vieții. Ci voi li-ati aruncat otrăvuri, învățături aducătoare de moarte (1 Cor. 10:21) de la „masa diavolilor.” Voi nu i-ati lecut cu Cuvântul de mângăere a lui Dumnezeu (2 Cor. 1:3-7; Rom. 15:4) pe cei bolnavi cu spiritul de o boală vremelnică a sufletului. Pe cei abătuți cu spiritul voi nu i-ati legat cu făgăduințele tari ale lui Dumnezeu. (Isa. 61:1) Și nici nu i-ati adus îndărăpt la credința reînnoită pe cei fugăriți de tratamentul vostru; și voi n-ati căutat ca oile care în viață și în învățătură suferă de rătăcite de la Dumnezeu să le aduceți la rudenie înnoită cu El. În loc de a le păstori, de a le sluji și ocroti, voi le-ați stăpânit pe ele, care sunt moștenirea lui Dumnezeu (1 Pet. 5:3), atât în ce privește oile creștine cu credință în Dumnezeu, cât și oile sale de neam jidovesc.

34:5. Și ele se împrăștie, căci n-au păstor; și ajung de mâncare tuturor fiarelor câmpului și se împrăștie.—„Oile Mele cunosc glasul Meu [glasul iubirii], și unui străin nu-i vor urma.” (Ioan 10:4, 5) Ele n-au fost adăpostite, n-au fost îngrijite, și iubite cu legăturile iubirii creștinești. Printre voi n-a fost nici un păstor adevărat care să aibă Spiritul Meu de iubire dumnezească; și voi, preoți desfrânați ai lui Baal și Moloch—ai zeului crud al veșnicului chin—neavând

Spiritul Meu a fost imposibil ca cineva să vă asculte și să vă urmeze. Și după ce au fost împrăștiate, aceste ființe nevătămate și fără împotrivire au ajuns prada fiecărui guvern rău, a fiecărui stăpân și tovarășii rele. Voi i-ati asvârlit în gura tunurilor cu miile de dragul Kaizerilor, tarilor, regilor și generalilor setoși de sânge și de dragul relei ordine de lucruri.

34:6. Oile mele rătăcesc pe toți munții și pe tot dealul înalt; da pe toată fața pământului s-au împrăștiat oile mele și nu este cine să întrebe de dînsele și să le caute.—

Poporul meu a călătorit fără tară și fără prieteni pe la toate neamurile acestei lumi rele. Turma mea de apostoli, de martiri și jertfitori a fost împrăștiată prin toată societatea omenească. Nimeui din clerul egoist și idolatru al Catolicismului sau Protestantismului nu s-a îngrijit de el și nu l-a băgat în seamă, ci l-a izgonit și l-a silit să tacă, mânăndu-l afară din biserici și făcând ca glasurile lor să amuțească în prigonire și moarte.

34:7. De aceea ascultați, păstorilor, cuvântul Lui Iehova.—Aceasta ați făcut veacuri dearându-l; și Dumnezeu nu v-a oprit, peitrucă nu sosise încă timpul. Acuma însă a sunat ceasul judecății voastre, vouă papilor, cardinalilor, episco-pilor, preoților, predicatorilor, reînnoitorilor și ție cler al lui Baal, de orice ordine și grad. Ascultați de Cuvântul lui Iehova!

PĂSTORUL BUN

34:8. Viu sunt, zice Iehova Domnul cu adevărat, fiind că oile mele au ajuns de pradă, și turma mea a ajuns de mâncare tuturor fiarelor câmpului, fiind că n-au păstor, și păstorii mei nu căută oile mele; ci păstorii numai pe sine se pătoresc, dar oile mele nu le pătoresc.—Viu sunt, zice Iehova cel viu, cu adevărat, fiindcă credincioasa mea turmă a ajuns de pradă, și a fost exploatată de fiecare cârmuitor și stăpân rău, pentru că între voi n-a fost niciun păstor cu credință, și pentru că voi ceice faceți parte din cler n-ati iubit și n-ați apărut turma mea iubită, și nici n-ati grijit de dânsa, ci voi v-ați iubit și v-ați nutrit pe voi înșivă, și ați lăsat ca poporul meu să moară de foame după Cuvântul lui Dumnezeu.—Amos 8:11.

34:9. De aceea ascultați, păstorilor, cuvântul Lui Iehova.—De aceea, preoțime, ascultă de Cuvântul adevăratului Dumnezeu, de Iehova.

34:10. Așa zice Iehova, Domnul: iată eu snnt împotriva păstorilor! Și voi cere oile mele din manile lor, și-i voi face să înceteze de a mai păstori oile mele: și nu se vor mai păstori păstorii pe sine înșiși; căci eu voi mântui din gura lor oile mele, și nu le vor mai fi de mâncare.—Așa zice Iehova, Dumnezeu: Iată că Eu sunt în contra clerului (H12), mare și mic, înalt și jos; și voi cere de la ei socoteală

pentru poporul meu iubit; și voi scoate turma mea în întregime din manile lor. „Ești dintr-însa, poporul meu, ca să nu fiți părtași cu păcatele ei... și necurat să nu atingeți.” (Apoc. 18:4; 2 Cor. 6:17) Și voi face ca clerul să înceteze de a mai păstori sau de a mai predica turmei mele, sau altei turme în numele meu; pentru că într-un timp de mare strâmtorare Eu voi mântui poporul meu din gura clerului (Apoc. 9:17-19), pentru ca turma mea să nu le mai dea nici o întreținere, și pentru ca poporului meu să nu se cuvinteze iarăș din partea clerului cuvântări care să-i îndemne la măcel.

34:11. Căci așa zice Iehova, Domnul: iată, eu voi cerceta de oile mele, și le voi căuta.—Iehova nu-l va băga în seamă pe clerul necredincios, plătit cu bani, și cu ajuto- rul mijloacelor sale proprii, umilite, desprețuite, defăimate, și izgonite, va cerceta cu răbdare, cu stăruință și cu iubire după „micele sale ființe”, acele ce au Spiritul Său, și le va căuta pe ele.

34:12. Ca păstorul, care fiind în mijlocul turmei sale, caută oile sale cele împrăștiate; așa voi căuta oile mele, și le voi mântui din toate locurile, în care s-au împrăștiat, în ziua plină de nori și întunecoasă.—Precum un păstor de la răsărit, care-și cunoaște și iubește oile, și este cunoscut și iubit de ele, caută să le găsească când sunt împrăștiate (Ioan 10:4-15), astfel își va căuta Dumnezeu pe fiecare din ființele sale iubite, și le va mântui din starea de singurătate, nenorocire, foamete și prigonire, în care le-a adus clerul apostat în periodul tulbure și întunecat al Vârstei Evanghelice.

34:13. Le voi scoate dintre popoare, le voi aduna dintre țări, și le voi aduce în pământul lor; și le voi păstori pe munții lui Israel, în văi și-n toate locurile locuite ale pământului lor.—Dumnezeu însuși îi va aduna pe ei dintre diferitele numiri „creștine”, de fapt însă păgâne, la bucurie și pace și iubire, într-o stare de unire cu El însuși și cu ceilalți, cari nutresc aceeaș credință prețioasă. Pe înăl-timele Regatului Ceresc El îi va păstori pe ei, pe lângă râuri de Adevăr curate ca cristalul, și în mijlocul cetelor bucuroase ale curților cerești. Pe poporul său ales, pe jidovi, Dumnezeu îi va aduce prin mijlocirea Vrednicilor bărbați din vechime la Palestina, unde îi va păstori pe ei

pe munții istorici ai acestei țări sfinte, în marile orașe ale Sionizmului adus la îndeplinire.

34:14. Le voi păstori în pășune bună, și stâna lor va fi pe munții înălțimei lui Israel; acolo se vor odihni în staul bun, și vor fi păstorite în pășuni grase în munții lui Israel.—Dumnezeu va păstori Mica Sa Turmă mai întâiu cu Adevărul de față, și apoi, la Nunta Mielului, El le va da locuri de Regi și Preoți în Regatul Său. El va face ca ei să locuiască întotdeauna în starea de natură spirituală și dumnezească, pentru pregătirea cărera Christos se înălță la Cer. Din cuvântul lui Dumnezeu,

împrospătat de spiritul Său, ei vor ospăta întotdeauna, în faza spirituală a Regatului. Jidovilor li se vor împlini făgăduințele aceste în faza pământească a Regatului.

34:15. eu voi păstori oile mele, și le voi face să se odihnească, zice Iehova, Domnul.—Dumnezeu va păstori Turma Sa în Adevărul de față, și îi va da odihna de „pace care este mai pe sus de ori ce minte.”—Fil. 4:7.

34:16. voi căuta cele rătăcite, voi întoarce pe cele fugărite, voi lega pe cele cu picioarele frânte, și voi întări pe cele slabe, voi nimici pe cele grase și tari; dar pe celelalte le voi păstori cu dreptate.—Nici o oaie credincioasă nu va fi perdută. Ochiul sigur al lui Dumnezeu va căuta pe fiecare, și le va aduce pe toate înapoi, mai întâiu la Adevăr, și apoi la Regatul Său. El va lega pe cei cu spiritul frânt și va întări pe cei slabi de înger. În partea din urmă a acestui vers icoana cu păstori este întreruptă, și începe o nouă parabolă, care face asemănare între cler dimpreună cu susținătorii și „mirenii” lor, și între diferitele clase de oi și capre [vite]. Dumnezeu are de scop ca în revoluțiunea și anarhia iminentă să nimicească pe preoții grași și pe clerul gras de toate gradele—cel puțin ca preoți și ca cler—și pe cei cari, asemenea farizeilor din vechime, sunt încredințați că ei vor ajunge de bună seamă în fața lui Dumnezeu. „Astfel cine gândește că stă neclintit, fie cu luare aminte să nu cază.” (1 Cor. 10:12) El le va trimite foamete și nimicire, și toate judecățile vestite prin Cuvântul Său.

34:17. Și voi, turma mea, așa zice Iehova, Domnul: iată, eu voi judeca între oaie și oaie între berbeci și țapi.—Turma nominală se compune din cler și laici, din oi și țapi. În turmă Dumnezeu deosebește oile mai slabe de berbecii și țapii mai tari—eterul, conducătorii de clase etc.;—dintre cari unii sunt în odevăr oi, iar alții țapi, destinați pentru partea din stânga, partea de disgrație. Mulți dintre aceștia sunt chiar lupi în veșminte de oi. Mat. 7:15.

34:18. Aa pentru voi puțin lucru este, că pășunati pășunea cea bună, iar rămășița pășunei voastre o călcați în picioare? Și că beți apă curată, iar pe cealaltă o turburați cu picioarele voastre.—Cei tari nu i-au ajutat pe cei slabi să pască și să se facă tari; ci clerul, par-că ar fi fost vorba de un lucru mic, a trăit din grăsimea țării, pe cheltuielile comunelor lor mai sărace. Ei înșiși au mâncat din Cuvântul bun al lui Dumnezeu, și îndeosebi clerul catolic; iar hrana spirituală ce au dat-o mirenilor, ei au călcat-o, în întregime cu picioare murdare—amestecând-o cu învă-țături pământești, privitoare la îndreptări sociale și civice, și la tradițiuni omenești. Ei au băut din apa Adevărului (C 65) ce izvorăște din Biblie, au stricat însă apele ameste- cându-le cu Evoluțiune și Critică înaltă.

34:19. Așa că oile mele pășunează cele călcate de picioarele voastre, și beau cele turburate de

picioarele voastre!— Jtar mirenii, turma lui Dumnezeu, pe care păstorii, după porunca lui Dumnezeu, ar fi trebuit s-o nutrească cu Cu-vântul bun al lui Dumnezeu, au mâncat și au băut hrană [spirituală pângărită de cler cu învățături diavolești.

34:20. Deaceea așa zice Iehova, Domnul, de dănele; iată, eu voi judeca între oaia cea grasă și oaia cea slabă.—Deaceea Dumnezeu însuși este gata să judece și să facă o vădită deosebire între cei necredincioși, bogați în învățătură și în oportunitate, și cei săraci, pe cari ei i-au înșelat.

34:21. Pentru că împingeți din, coaste și din umeri, și împingeți cu coarnez voastre, pe toate oile cele slabe, până ce le goniți afară.—Pentru că cei bogați, învățați și egoiști, au împins la o parte pe cei mai slabi și, cu ajutorul puterii lor pământești, au scos afară din biserici întreaga sa turmă, pe cei „fără grijă în Sion”.—Amos 6:1; Isa. 66:5.

34:22. Deaceea eu voi mântui oile mele, și nu vor mai fi de pradă și voi judeca între oaie și oaie;—Deaceea Dumnezeu însuși va mântui în aceste timpuri tulburi proprietatea sa, învățând-o Adevărul de față; și ea va „ieși dintr-însa” (Apoc. 18:4), din toate bisericile, așa că clerul și „cei mai buni” din popor nu o vor mai putea exploata.

34:23. Și le voi ridica păstor care le va paște, pe servul meu David: El le va paște și le va fi păstor.—Dumnezeu la așezat pe Isus [David] cel iubit (Ier. 23; 4,5; Ioan 10:11), și pe Pastorul Russell ca pe subpăstorul său credincios și înțelept, pentru ca să scoată adevăruri noi și vechi din depozitul Bibliei, și să nutrească cu ele oile.

34:24. Eu, Iehova, le voi fi Dumnezeu, și servul meu David va fi domn în mijlocul lor; eu Iehova am vorbit.—Iehova [nu zeul veșnicului chin Moloch!] va fi Dumnezeul lor, și Fiul său iubit și subpăstorii săi vor avea locuri înalte printre ei. În timpurile de Restituțiune [așezare din nou], iubitul Christos, Gap și corp, [David, cel iubit] va fi adevăratul păstor al turmei pământești, al jidovilor.

34:25. voi îcheia cu dănele legământ de pace, și voi face să înceteze de pe pământ fiarele cele rele, în siguranță vor locui chiar și în pustiu, și vor dormi în păduri.—Cu turma în adevăr creștinească Dumnezeu va face un legământ de pace care este mai presus de orice minte (Fil. 4:7); iar cu jidovii va face Noul Legământ, cu ajutorul Mijlocitorului, cu Christos. El va face ca leul care mugește (Isa. 35:9), Satan, să înceteze de a mai tulbura (Iov. 3:17), și va face ca guvernele rele să cadă pentru totdeauna în uitare. Turma sa va locui adăpostită chiar și într-o stare de pustietate, până la sosirea schimbării ei (Iov 14:14), și se va odihni în umbre răcoritoare (Cânt 2:3), lângă adevărurile înprospătătoare aduse la iveală de învățătorii și conducătorii drepecți și tari dintre ei, din depozit.

34:26. Voi face pe acestea și împrejurimile colinei mele binecuvântare, și voi face să cadă ploaia la timp; ploaia binecuvântării va fi.—Iehova va face ca poporul Adevărului, turma sa, și toți cari stau în oarecare legătură cu Regatul său, să fie o binecuvântare pentru ceilalți (Mal. 3:10); aceștia vor fi Seminția lui Avraam, care va binecuvânta toate neamurile pământului. (Gal. 3:8) Dumnezeu a lăsat să cadă la timpul hotărât ploi de adevăr asupra turmei sale, vărsările de binecuvântare spirituală ale „Studiilor în Scripturi”. În 1878, la timpul hotărât pentru începerea întoarcerii harului dumnezeesc asupra jidovilor, începură a cădea din nou ploile în Palestina, făcând din tara aceasta iarăși o locuință potrivită pentru neamul jidovesc.

34:27. Arborele câmpului își va da fructul său, și pa-mântui își va da venitul său și vor fi siguri în pământul lor, și vor cunoaște că eu sunt Iehova când voi sfărâma legăturile jugului lor și-i voi scăpa din manile celor ce s-au servit de dâșii.—oameni gânditori și bărbătoși, adunați din lume în Adevărul de față, își vor da roadele spiritului, fructele caracterului; și starea binecuvântată în care se află ei dă venitul binecuvântării și hranei spirituale; ei sunt siguri în locul lor, „așezați dimpreună cu Christos în cele cerești” (Ef. 1:3, 20), unde ei prin cunoștința inimii vor cunoaște de bună seamă pe Dumnezeu. Dumnezeu a sfărâmat legăturile jugului greu al ecleziaști-cizmului, și i-a mântuit din mâna unui cler ce trăia din turma sa, numind-o „poporul lor.” Pentru Israelul trupesc și pentru cei ce se vor face israeliti, sunt destinate binecuvântările raiului de pe pământ, cu o prisosință de roade, de pomi și de pământ.

34:28. nu vor mai fi de pradă popoarelor, și fiarele pământului nu-i vor mai mânca, ci vor locui în siguranță, și nu va fi cine să-i spăimânte.—Turma lui Dumnezeu născută din spirit nu va mai fi jefuită de „creștini” păgâni, și nici nu va fi prigonită, mâncată și nimicită de marea „feară” a Creștinătății, de Papalitate, prin „Sfânta Inchizițiune”; ci ei vor locui în siguranță sub adăpostul manei sale, puterii sale, și nimeui nu va putea să înspăimânte pe cei pecetluiți pe frunțile lor cu Adevăr.

34:29. Și le voi ridica o odraslă cu renume, și nu vor mai fi răpiți de foame în țară, și nu vor mai purta rușinea popoarelor.—Dumnezeu înălță în 1878, la întâia înviere a morților, pe membri Corpului Fiului său, „tulpina lui David”, și mai înainte, în 1874, trimise iarăși pe Fiul său ca să-i pască turma, ca să-i servească (Luca 12:37), și să ospăteze cu ei (Apoc. 3:20) la o masă cu mâncări „grase spirituale”—Adevărul prezent. Cei ce sunt în Adevăr nu vor mai suferi niciodată de foame după Cuvântul lui Dumnezeu; și, când vor fi ridicați să șadă cu Christos în putere și mărire (Mat. 19:28), nu vor mai avea să rabde rușine din partea unei apostazii „creștino”-

păgâne.

34:30. Și vor cunoaște, că eu Iehova, Dumnezeul lor, sunt cu dânșii, și că ei, casa lui Israel, sunt poporul meu, zice Iehova, Domnul.—Aceasta este calea pe care turma spirituală a Domnului, atât jidovii cât și creștinii nominali, vor ajunge să cunoască cu siguranță, că Iehova este cu ei, și că ei sunt poporul Său.

34:31. Și voi, oile mele, oile pășunii mele, voi oameni sunteți și eu sunt Dumnezeul vostru zice Iehova, Domnul. — Această profeție, acest tip, acest simbol, se referă la poporul care constituie turma lui Dumnezeu, atât cea jidovească cât și cea nominal creștină.

PĂSTORUL ISUS

Ca și un păstor la turmă, Tu la noi jos ai venit,
Și acum tu ne paști pe noi, Cu mare dragostea ta.
Că ce ești tu la toți ai tăi, Nici nu să poate spune;
Ce lipsă are inima? Păstorul nost Isuse.

Năcazul ne-ar înfricoșa? Nu, că-i tare mâna ta;
Toiagul tău ne apără, Suspînul îl alungă.
Oh scump Mântuitorule, Paște dară turma ta!
Pe tot pământul lățește Sfântă păstoria ta!

EZEKIEL 35.

EDOM UN TIP

35:1, 2. Fost-a cătră mine cuvântul Lui Iehova, zicând: Fiul omului, îndreaptă-ți fața ta cătră muntele Seir și profetește împotriva-I—Muntele Seir este în practică sinonim cu Edom; pentru că Edomiții locuiau regiunea lanțului de munți de-a lungul părții de la răsărit a văii, ce se întinde de la Marea Moartă până la Golful Elamitic sau Persian. Pastorul Russell ne arată în volumul IV al „**Studiilor în Scripturi**”, pag. 14 și 20, ceea ce tipifică Edom. Una din trăsăturile timpului de tulburare se va referi la creștinii cu firea senzuală, neghina, cari după căderea ecleziasticismului se vor lepăda de Creștinătate și își vor lua poziția de lumeți, de Edomiți—„poporul Muntelui Seir”, curată neghină. Cei ce vor fi asistat la căderea ecleziasticismului, vor căuta să ocupe locul și puterea Creștinătății trecute, dar într-o ordine de lucruri cu totul necreștinească.

35:3. Și-i zi: Așa zice Iehova, Domnul: Iată munte al Seirului, eu sunt împotriva-ți și voi întinde mâna mea asupra-ți și te voi face pustiu și deșert.—Națiunile nelegiuite ce vor urma Creștinătatea căzută vor afla că Dumnezeu este și împotriva lor, și că puterea sa este întinsă și asupra lor, și că-i va nimici și pe ei în chipul cel mai strașnic.

35:4. Cetățile tale în ruine le voi preface, și vei fi pustia și vei cunoaște că eu sunt Iehova.—

Dumnezeu prin anarhie va preface în ruine guvernele socialiste, social-democratice, ale uniunii muncitorești și altele, cari vor eși la suprafață ca rezultat al revoluțiunilor Creștinătății.

35:5. Pentru că din vechiu ai purtat ură și ai dat săbiei pe fiii lui Israel în timpul nenorocirii lor, când fărădelegea lui a ajuns la culme.—Aceste mișcări economico-politice— Socialism, unionism muncitoresc, sindicalism, nihilism ș.a. fără a cuprinde însă anarhia care le va înghiți pe toate—au avut o ură ce a durat vreme îndelungată în contra ecleziasticismului, au vorbit și lucrat în contra lui, și în contra ordinei sociale ce a caracterizat vârsta trecută. La răsturnarea ecleziasticismului, neghina cu fire senzuală, „Edomitii” și clasele amintite, se vor îndrepta în contra clerului și mirenilor din biserici, precum și în contra copiilor concepuți de spirit ai Domnului—în contra rămășiței celor ce se țin de creștini, fie prin aderența lor la sistemele bisericești, fie prin consacrarea lor lui Dumnezeu—și îi vor omorî cu miile.

3:8. Deaceea viu sunt zice Iehova, Domnul, te voi preface într-un lac de sânge și sângele te va urmări; fiind că n-ai urît vărsarea de sânge de aceea sângele te va goni.

—In adunările socialiștilor diferențele de opinie de ceea-ce este socialismul și cum trebuie pus în practică nu vor să ia sfârșit. Această desbinare de partid conține semințele nimicirii sistemului guvernamental de scurtă durată al Socialismului, oricare i-ar fi numele, într-un sfârșit sângeros. Ei s-au bătut după revoluțiune și, la rândul lor, vor recolta din aceasta.

35:7. Și voi preface muntele Seir în pustiu și desert; voi stârpi dintr-însul și pe cel ce se duce și pe cel ce se întoarce.—Dumnezeu va face astfel ca scurta fază socialistă din timpul de strâmtorare să devie un „pustiu și deșert”. Nici un om care stă în legături cu dansa nu va scăpa de anarhia universală, faza cea din urmă și cea mai rea a mizeriei.

35:8. Și voi umplea munții lui de ucișii lui; și vor cădea cei uciși de sabie în munții tăi, în văile tale și în toate râurile tale.—Națiunile [munții] socialiste, înhămate la carul muncitoresc, se vor umplea de uciși; pînă la clasele de mai sus ale socialismului și pînă la poporul [văi] mai neînsemnat, și în legătură cu toate canalurile lor de adevăr [râuri] socialist, poporul acelei ordine de lucruri va fi ucis într-un sens îi va omorî Sabia Spiritului; aceasta prevestește nimicirea lor.

35:9. Te voi preface într-un deșert etern, și cetățile tale nu se vor mai locui; și veți cunoaște că eu sînt Iehova.—Statul socialist va fi nimicit cu desăvârșire, și diferitele sale forme de guvernământ [cetăți] vor cădea în uitare.

35:10. Pentru că ai zis: Ale mele vor fi cele două popoare și cele două țări, și noi le vom moșteni, deși Iehova era acolo.—Socialiștii, laburiștii

[muncitorii] etc.; cari atunci vor fi fără religione, vor zice: „Acesta două sisteme [națiuni], catolic și protestant, și starea de lucruri caracteristică lor, vor ajunge sub domnia Socializmului, și noi socialiștii etc. le vom governa și controla”, trecând însă, dâșii cu vederea faptul de tot important că pînă la poporul acesta a fost Dumnezeu, și că acesta s-a numit poporul lui Dumnezeu.— „Domnul a fost acolo.”

35:11. De aceea viu sunt, zice Iehova, Domnul, mă voi purta ca tine după mânia ta și după gelozia ta, cu care te-ai purtat din ură cătră ei; și mă voi face lor cunoscut când te voi judeca.—De aceea precum socialiștii etc. se vor îndrepta asupra eclezasticizmului și creștinătății cu mânie și furie și cu gelozie plină de ură, tot așa și Dumnezeu va purcede față de ordinea de lucruri socialistă și muncitorească. Așa precum ei vor ajuta să răstoarne Creștinătatea, tot-așa îi vor răsturna și pe ei anarhiștii.

35:12. Și vei cunoaște că eu Iehova am auzit toate blestemele, ce le-ai spus asupra munților lui Israel zicând: „Ajuns-au pustii, datuni— s-au spre mîncare.”—Muncitorii etc. vor cunoaște că Dumnezeu cărmuește treburile oamenilor și că Atotputernicul va băga în seamă pronunțările lor. asupra națiunilor [munților] Creștinătății [Israel], atunci când după căderea eclezasticizmului muncitorii vor zice: „Națiunile au fost pustiite și au ajuns pe mâinile noastre și ale poporului muncitor, pentru ca să fie împărțite între noi”.

35:13. Și cu gurile voastre v-ați fălit asupra-mi, și ați înmulțit cuvintele voastre asupra mea; eu le-am auzit.—Mișcarea socialistă și mișcările înrudite, vorbind cu cruzime în contra capitalizmului și pe ascuns în contra Creștinătății, au vorbit de fapt în contra unei ordini îngăduite de Dumnezeu, și în care a fost Dumnezeu—prin sălășluirea Spiritului Său Sfânt în astfel de Creștini credincioși precum se aflau în aceste sisteme. Zicând că ei au de scop să scoată lumea din întunecimea stărilor rele economice, sociale și politice, ei se mîndresc față de Dumnezeu fără să știe, crezând că vor putea aduce la îndeplinire ceea ce Dumnezeu mai înainte a plănuț să săvârșească prin Biserica sa credincioasă, lucru care este cu neputință de a fi îndeplinit printr-o unealtă mai slabă. Dumnezeu nu. va trece cu vederea pe lângă, vorbele socialiștilor, sindicaliștilor, muncitorilor etc. El îi va asculta și-și va aduce aminte de ei în vederea unei recompense drepte.

35:14. Așa zice Iehova, Domnul: Când tot pămîntul se va bucura, atunci pe tine te voi preface în pustiu.—Când va sosi timpul de restituțiune a tuturor lucrurilor, unul din lucrurile ce nu va fi așezat din nou va fi mișcarea socialistă sau muncitorească. Când întreaga omenire se va bucura de noua ordine de lucruri orînduită de Dumnezeu, statul socialist va fi fost pustiit cu desăvîrșire și pentru totdeauna.

35:15. Cum te-ai bucurat de moștenirea casei lui Isiael, fiindcă ea se pustiise; așa-ți voi face ție: Vei ajunge pustiu, munte al Seirului și tot Edomul, da, tot; și vei cunoaște că eu sunt Iehova.—Precum se vor bucura apostatii Creștinătății, cari vor fi alături de radicali și revoluționari, de moștenirea pustiirii, în care va ajunge Creștinătatea după 1918, astfel va face Dumnezeu cu mișcarea reușită a revoluționarilor; ea va fi pustiită cu totul, „în totalitatea ei.” Nici o urmă a ei nu va supraviețui pustiirea atotcuprinzătoare a anarhiei din lumea întreagă, la sfîrșitul timpului de strîmtorare.

EZEKIEL 36.

RESTABILIREA CURÂNDĂ A CREȘTINĂȚĂȚII
36:1. Și tu fiul omului profetește munților lui Isiael; Munți ai lui Isiael, ascultați cuvîntul lui Iehova.—În Capitolul 6 se descrie fărădelegea națiunilor Creștinătății și soarta lor. Capitolul 36 descrie bucuria elementelor necreștine despre căderea Creștinătății, și mânia geloasă a lui Dumnezeu în contra lor. El proroceste apropiata populare din nou a Creștinătății, întoarcerea lor la adevăratul Creștinism, și arată din care pricină a lucrat Dumnezeu în folosul națiunilor după nimicirea ce a avut loc mai înainte. Luat verbal, el prevestește același viitor bun pentru poporul său ales și multă vreme pedepsit, adecă pentru jidovi. Aceasta este vestea pentru națiunile [munții] Creștinătății, ca și Cuvîntul lui Iehova care îi privește.

36:2. Așa zice Iehova, Domnul: Pentrucă inamicul a zis de voi: Ha, Ha! pînă și înălțimile cele veșnice au ajuns moștenire nouă.—Pentru că revoluționarii, cari vor răsturna popoarele Creștinătății, vor zice către acestea: „Ha, ha! chiar și popoarele cele mai vechi și mai mari ale Creștinătății se află sub controlul nostru, al revoluționarilor, socialiștilor și muncitorilor.

36:3. De aceea profetește și zi: Așa zice Iehova, Domnul: Fiind-că, da, fiind că v-au prefăcut în deșert și v-au înghiți cei din jurul vostru, ca să ajungeți moștenirea celorlalte popoare, și v-ați făcut de batjocură limbei și de ocară popoarelor.—Astfel zice Iehova către popoarele Creștinătății: Pentru că revoluționarii v-au nimicit pe voi, și vă doboară în orice privință, așa că veți fi guvernați de stăpînitori păgâni, senzuali, necredincioși și revoluționari, și pentru că veți fi obiect de discuție ușuratică pentru revoluționari, și veți ajunge de ocară pentru toate popoarele păgâne din lume, în Europa, America, și pretutindeni.— Plîngerile 2:15,16.

36:4. De aceea munți ai lui Israel ascultați cuvîntul

Lui Iehova, Domnul; Așa zice Iehova, Domnul munților și dealurilor, râurilor și văilor, ruinelor pustiite și cetăților părăsite cari au ajuns de pradă și de batjocură celorlalte popoare de prin prejur.—Deaceea, neamuri ale Creștinătății, astfel zice Iehova către popoare, mari și mici, către comunitățile religioase, către membri înjosiți ai omenirii, către masele istovite și pustiite de război și revoluțiune, către guvernele locale și naționale, ce vor fi părăsite, cari vor ajunge victimele socialiștilor, muncitorilor și altor revoluționari, cari își vor bate joc de voi din pricina căderii voastre de la locul de vază la pustiire.

36:5. Da, de aceea așa zice Iehova, Domnul; cu adevărat în focul geloziei mele am vorbit de celelalte popoare și de tot Edomul, cari și-au însușit pământul meu, cu toată bucuria inimei lor și cu disprețul sufletului ca să-l dea prăzii. — Deaceea, zice Dumnezeu, cu adevărat eu sunt* mândros din pricina hulei ce au aruncat asupra mea, și prin gura multor profeți am prezis nimicirea prin anarhie a rămășiței acelor ce pe nedrept rostesc numele meu, și apoi își dau ajutorul lor la nimicirea Creștinizmului—adică necredincioșii „creștini” și toți creștinii cu firea senzuală de mai nainte, cari cu bucurie răutăcioasă și-au închipuit că vor putea să răstoarne ordinea de lucruri ce poartă numele meu—Creștinătatea!

36:6. De aceea profețește de pământul lui Israel, și spune munților și dealurilor, râurilor și văilor: Așa zice Iehova, Domnul: Iată, în gelozia mea și -n mânia mea am vorbit, pentru că ați purtat ocara popoarelor.—O voi Națiuni ale căzutei Creștinătăți, poporul meu, din pricina că voi veți fi suportat rușine și ocară din partea revoluționarilor nelegiuiți, Eu voi face ca mânia mea geloasă să cadă asupra acelor ce v-au nimicit.

36:7. Deaceea așa zice Iehova, Domnul: Eu am ridicat mâna mea jurându-mă că popoarele din jurul vostru vor purta rușinea lor.—Iehova a jurat [a ridicat mâna] că so-caliștii, muncitorii etc. vor îndura aceeaș rușine și ocară, când ordinea lor de lucruri de scurtă durată va fi nimicită la rândul ei de anarhiști.

36:8. Dar vei, munți ai lui Israel, veți da crengi și veți purta fructe pentru poporul meu Israel, căci vor veni curând.—O creangă înseamnă o persoană ce își trage origina din alta; cum de pildă I sus e o creangă a lui David. Crengile ce răsar aici din munți sunt noroadale Creștinătății, cari omorâte în revoluțiuni și anarhie, răsar iarăș, se înalță din morți iarăș ca popor al Creștinătății. Însă voi, popoare ale Creștinătății, morții voștri se vor scula din somnul lor din pulberea pământului la restituțiune pământescă—la înviere; voi veți aduce roade curate ca adevărați creștini, ca popor al Creștinătății; pentfucă se apropie timpul, ca cei ce zac în pulberea

pământului, în glodurile tranșeelor, în cetăți și pe câmpuri de bătălie, să se întoarcă iarăș înapoi. Ei dorm somnul de moarte, și sunt gata să vie, pentrucă „toți cari sunt în morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu,... și vor eși spre înviere de viață.” --Ioan 5:28,29.

36:9. Căci iată, eu sunt pentru voi, și mă voi întoarce spre voi, și veți fi lucrați și semănați.—Acum când Timpurile de Restituțiune bat la poartă, Dumnezeu va fi cu ei, și-și va întoarce harul către ei, și ei vor fi învățați de predicatori în adevăr creștini, cari vor fi puși în Ierusalim din partea bărbaților aleși și înviați din vechime, și apoi se va semăna sămânța Evangheliei adevărate, a Regatului de restituțiune și binecuvântare pentru întreg poporul.

36:10. Și voi înmulți oamenii în voi, pe toată casa lui Israel, da, pe toată; și cetățile se vor locui și ruinele se vor rezidi.—Cei morți, căzuți de sabia războiului, de re-voluțiune și anarhie, se vor scula din morminte pentrucă să locuiască pe pământ. Astfel, precum se vor înmulți cei morți, Dumnezeu va înmulți pe cei vii, cu numărul tuturor celor morți din Creștinătate, înviându-l pe fiecare din ei; nu morți în greșeli și păcate vor ajunge ei înaintea vederilor sale, ci ca oameni vii, adevărați, bărbătoși prin iubirea dumnezească a lui Christos. Guvernele [cetățile] se vor așeza din nou; iar comerțul, comunicația, industria și arta, pustiite în timpul de strâmtorare, se vor reclădi iarăș, pe temelia principiilor absolut drepte ale lumii noi.

36:11. voi înmulți în voi oamenii și vitele și se vor înmulți și vor aduce fruct; vă voi face să fiți locuiți ca mai înainte, și vă voi face bine mai mult decât la începutul vostru, și veți cunoaște că eu sunt Iehova.—Dumnezeu va înmulți pe lucrătorii folositori din industrii, și invențiunile de mașini crutătoare de muncă—vite de povara ale artei producătoare și ale comerțului. Ele se vor spori ca număr și ca folos pentru omeuire, rude bogate pentru nevoile omenirii. Dumnezeu le va regula și le va aduce în-tr-o stare desăvârșită, și va griji de ele mult mai bine decât în zilele cele dintâiu ale Creștinătății, când acțiunea Spiritului său dătător de energie pentru mintea și spiritul de inventiune, pentru artă, industrie, comerț și religiune, a fost oprită de apostazia clerului și conducătorilor. Prin experiențe fericite oamenii vor cunoaște ce bun este leho-va, și cât de adevărată este iubirea sa; că el nu este zeul focului, Molochul veșnicului chin, căruia ei s-au închinat în neștiința lor, crezând că îl slujau pe Iehova.

36:12. Da, voia face ca să umble în voi oameni, anume poporul meu Israel; și vă voi stăpâni, și le veți fi de moștenire, și de acum nu-i veți mai lipsi de popor.—Dumnezeu va face ca oamenii, desăvârșiți prin procesele de restituțiune și înviere, să viețuiască ca popoare ale înviatei Creștinătăți. Astfel de oameni vor stăpâni Creștinătatea atunci

când Regatul lui Christos va trece în moștenirea oamenilor regali pentru cari a fost pregătit de la întemerarea pământului. Niciodată nu se vor mai răpi popoarele Creștinătății de oameni, după cum au făcut în veacurile de asuprire, de guvernare rea și prigonire, și îndeosebi în timpul de strâmtorare.

36:13. Așa zice Iehova, Domnul: Pentru că v-au zis: Tu ești un pământ, care mănânci pe oameni, și stârpești popoarele tale;—Pentru că revoluționarii necredincioși își vor bate joc de Creștinătate: „Ordinea voastră socială, economică, politică și religioasă mănâncă și nimicește oamenii prin industrie, prigonire, război și revoluțiune, și-i răpește națiunii pe cei mai buni”.

36:14. Deaceea nu vei mai mânca oameni, nici nu vei mai stârpi popoarele, zice Iehova, Domnul: Și nu voi mai face să se audă în tine defăima popoarelor.—Aceasta nu se va mai întâmpla niciodată, zice Dumnezeu.

36:15. Și nu vei mai purta ocara popoarelor, și nu vei mai face sterpe pe popoarele tale, zice Iehova, Domnul.—Nici nu va mai permite Dumnezeu ca popoarele necredincioase să defăimeze Creștinătatea, sau să-și bată joc de dânsa; căci Creștinătatea nu va mai fi de batjocură pintre păgâni, și nici nu va mai face ia ca națiunile ei să cadă iarăs.

36:16, 17. Și a fost cătră mine cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, când casa lui Israel a locuit în pământul lor, ei au pângărit-o prin urmările lor și prin faptele lor; urmarea lor era înaintea mea ca necurătenie lunară a unei femei necurate.—Ecleziasticismul și aderenții săi prin domnia lor asupra Creștinătății o pângăresc pe aceasta prin tradipurile, doctrinele și acțiunile lor. Starea lor spirituală înaintea lui Dumnezeu este ca cea a unei biserici pângărite, spiritualminte necurată, nevrednică de a fi atinsă, care merită să fie „amputată de privilegiile sociale, iar cetățenia ei din mijlocul poporului lui Dumnezeu pusă în așteptare” pe timpul cât durează necurătenia ei spirituală, o necurătenie care poate fi înlăturată numai prin aplicarea generoasă a „apelor de despărțire” (Lev. 15:19-31)—adică prin reformatiunea curățitoare a Cuvântului lui Dumnezeu, „apa Cuvântului”, curat, nefalsificat, cuvântat fără frică și adus la îndeplinire.—Ef. 5:26.

36:18. Deaceea am vărsat asupra-le mânia mea, pentru sângele ce au vărsat pe pământ, pentru idolii lor, cu cari 1-au pângărit.—Pedeapsa pentru călcarea încăpățanată a poruncilor jidovești privitoare la necurătenie era scoaterea definitivă a vinovatului din poporul Domnului. Deaceea Dumnezeu își va vărsa asupra ecleziasticismului mânia sa cu război, revoluțiune și anarhie, pentru viețile —fizice și religioase—smulse în lung și lat din mijlocul omenirii, și pentru adorarea păgânească a lui Moloch, dumnezeul veșnicului chin, și a lui Baal, zeul legăturii adultere dintre biserică și stat, prin care ei au

pângărit Creștinătatea.

36:19. I-am risipit între popoare, și au fost împrăstiați prin țări: I-am judecat după urmările lor și după faptele lor.—Dumnezeu îi va risipi pe aderenții bisericii pintre revoluționari, și îi va împrăstia pe ei într-o amestecătură de necredincioși, socialiști, tovarășii muncitorești ș. a. m. d. judecându-i pe ecleziastici după apostazia lor.

36:20. Și ajungând: la popoarele, în mijlocul cărora au venit, au pângărit numele meu cel sfânt; căci se zicea de dânsi. „Aceștia sunt poporul lui Iehova cari au ieșit din pământul său.”—Oriunde ar fi împrăstiați acești creștini cu Sufletul la cele trupești, ei vor blestăma numele sfânt al lui Dumnezeu, cu ocara că Dumnezeu n-a fost în stare să-i păzească pe ei, cari s-au numit poporul lui Iehova, și ei se vor lepăda de orice pretențiune de a fi Creștini.

DECE VA AȘEZA DUMNEZEU DIN NOU CREȘTINĂTATEA

38:21. Dar m-am îndurat de numele meu cel sfânt, pe care l-a pângărit casa lui Israel între popoarele în mijlocul cărora au venit.—Dumnezeu va avea însă în vedere prestigiul reputațiunii lui pentru dreptate, putere, iubire și știință, pe care o va combate Creștinătatea căzută în cursul ordinei de lucruri revoluționare.

36:22. Deaceea zi casei lui Israel: Așa zice Iehova Domnul: nu pentru voi, casă a lui Israel, fac aceasta, ci pentru numele meu cel sfânt, pe care 1-ați pângărit între popoarele, în mijlocul cărora ați venit.—Deaceea Iehova zice că ceeace El este pe cale să facă, El nu va face pentru ei, deoarece ei nu merită nimic altceva din mâna sa decât aceea ca să li se facă o judecată dreaptă; ci El va face aceasta, de dragul numelui său sfânt, pe care ei l-au reprezentat fals și l-au blestămat.

36:23. Căci voi sfinți numele meu cel mare, care s-a pângărit între popoare. Pe care 1-ati pângărit în mijlocul lor; Și vor cunoaște popoarele, că eu sunt Iehova, zice Iehova, Domnul, când mă voi sfinți între voi înaintea ochilor lor.—Dumnezeu își va sfinți numele său, și va face ca el să fie pe veci preamărit între popoarele păgâne, acel nume pe care Creștinii apostatați l-au pângărit și l-au defăimat pintre ei; și Dumnezeu va face ca popoarele necredincioase să cunoască cu siguranță că El este atotînțeleptul, dreptul, iubitorul și puternicul Iehova, atunci când El îi va converti pe toți la adevăratul Creștinism.

36:24. Căci vă voi lua dintre popoare, și vă voi aduna din toate țările, și vă voi aduce în pământul vostru.—Dumnezeu va mântui poporul său mărturisit din starea necredincioasă a revoluționarilor și a popoarelor păgâne, și-i va scoate pe ei din toate împrejurările rele în cari vor fi căzut ei, aducându-i la credința adevărată și la consacrare față de El însuși.

Ce bun e Dumnezeu!—Ef. 5:1; Z.-92-63.

36:25. Și voi stropi preste voi apa curată, și veți fi curați; vă voi curăți de toate necurățiile voastre și de toți idoli voștri.—Atunci va curăți Dumnezeu poporul său apostat cu apa curată și nepătată a Cuvântului Adevărului; și El îi va curăți pe ei de toată necurăția trupului și spiritului, a vieții și învățaturii, și de închinarea lor lui Mo-loch și Baal; și ei vor fi curați.

36:26. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi nu spirit nou; voi depărta din corpul vostru inima cea de piatră, și vă voi da inimă de carne.—Dumnezeu judecă gândurile și intențiunile inimii, și El va da poporului ce crede în El o inimă curată pentru ca să-l servească și să-l iubească pe El în deplinătatea consacrării lor. El va lua de la ei inima de piatră (Ier. 31:33), cu ajutorul cărera și de dragul foloaselor lumești și onoarei pinte oameni, ei s-au împotrivit lui și și-au împietrit conștiințele lor în contra Adevărului său. El le va da un spirit nou pe care ei nu l-au cunoscut—spiritul serviciului volnic și închinării lui Iehova, spiritul adevărului, spiritul înțelepciunii și curajului, al unei minți sănătoase și a iubirii de Dumnezeu.—2 Tim. 1:7; Z.-99-187; A310; Z.-03-171.

36:27. Voi pune în voi spiritul meu, și voi face să umblați în așezămintele mele; să păziți judecățile mele, și să le faceți.—Dumnezeu le va da lor spiritul său sfânt și, va face ca ei să umble în „legea împărătească a iubirii” sale (Iac. 2:8), așa că ei vor păzi legea aceasta și o vor îndeplini.

36:28. Și veți locui în pământul, pe care l-am dat părinților voștri, și-mi veți fi popor, și eu vă voi fi Dumnezeu.—Și ei vor rămânea în grația dumnezească așa cum fuseseră părinții lor, și vor fi în adevăr poporul lui Dumnezeu; și Iehova, Dumnezeul iubirii—și nicidecum Moloch sau Baal—va fi Dumnezeul lor.

36:29. Și vă voi mântui de toate necurățiile voastre; voi chema grâul, și-i voi înmulți, și nu voi mai aduceasupră-vă foamete.—Dumnezeu va face ca poporul acum așezat să-l recunoască și va mântui biserica apostată de necurăția ei spirituală și trupească. El îi va îngriji cu grâne, cu pâinea vieții, adică Cuvântul lui Dumnezeu, și le va da ca hrană acest bun Cuvânt, și nu va mai lăsa ca pinte oameni să fie foamete după Cuvântul lui Dumnezeu.

36:30. Și voi înmulți fructul arborilor și venitul câmpului, ca să nu mai purtați între popoare ocara foametei.—Dumnezeu va înmulți fructele dreptății, și va face ca noua ordine socială să sporească roadele caracterului, așa ca Creștinii nu vor mai primi de la păgâni ocara că între ei este o foamete după Cuvântul lui Dumnezeu, și că faptele lor sunt deosebite de mărturisirea lor.

36:31. Atuncia vă voi aduce aminte de urmările voastre cele rele și de faptele voastre cele rele, și

veți fi dezgustați de voi înși-vă pentru fărădelegile voastre și pentru urâciunile voastre.—Atuncia, în prisosul bunătații și iubirii fără margini a lui Dumnezeu, poporul credincios al lui Dumnezeu își va aduce aminte de învățăturile sale rele de mai înainte, ce puneau firea sa dumnezească într-o lumină atât de rea, și de faptele lor rele, și mai ales de lăcomia lor după bunuri lumești și de prigonirile lor față de fiii lui Dumnezeu. Atunci se vor desgusta ei înșiși de învățăturile lor nelegiuite și de urâciunile lor sectariste.

36:32. Nu pentru voi voi face aceasta, zice Iehova, Domnul, știut să vă fie; rușinați-vă și roșiți pentru urmările voastre, casă a lui Israel!—Să se știe de mai înainte că Iehova nu va face acestea nicidecum de dragul lor; pentru că ei merită un tratament cu totul deosebit din manile sale. Ei se vor rușina și se vor roși din cale afară de bunătaatea sa. Astfel, cu bunătațe și cu iubire din belșug, Dumnezeu va răsplăti răul ce ei l-au făcut lui și copiilor săi adevărați.

36:33. Așa zice Iehova, Domnul: Iu ziua, în care vă voi curăți de toate fărădelegile voastre, atuncia, voi face și cetățile să fie locuite, și ruinile să se rezidească.—În ziua de 1000 de ani, adică în Mileniu, „timpurile de așezare din nou a tuturor lucrurilor” (Faptele 3:19-21), când Dumnezeu îi va fi curățit de fărădelegile lor pe toți acei ce astăzi se numesc poporul său mărturisit, El va face ca ei să locuiască în statele și cetățile noi ale Creștinătății (Luc. 19:17), a cărei arte, industrii, comunicații și comerț se vor clădi din nou.

36:34. Și pământul cel deșert se va lucra. De unde era pustiu în ochii a tot trecătorul.—Creștinătatea pustiită cu desăvârșire de război, revoluțiune și anarhie, și care zace prăpădită în fața lumii întregi, se va ridica iarăși în ce privește artele, științele, negoțul și meseriile, și mai ales din pricina adevăratei Evanghelii a Regatului.

36:35. Și vor zice: Pământul acesta, care a fost pustiu, ajuns-a ca grădina Edenului, și cetățile cele ruinate, pustiite și surpate s-au întărit, și s-au locuit.—Și popoarele necredincioase vor zice: „Creștinătatea, care a fost pustiită cu desăvârșire, a ajuns iarăși ca grădina Edenului!” Căci state, țări, cetăți și sate, cari au fost ruinate, pustiite și surpate, vor fi așezate din nou pe alcătuiți mai bune și netrecătoare [întărite] produse de puterea neîntrecută a Iubirii lui Iehova.

36:36. Și popoarele care vor rămânea în juru-vă, vor cunoaște, că eu Iehova am zidit cele surpate și am sădit cele pustiite; Eu Iehova am vorbit, și voi face.—Atunci popoarele necredincioase vor ajunge la convingerea că Unul Dumnezeu, care va zidi Creștinătatea surpată și va sădi poporul pustiit cu sămânța îmbucurătoare evanghelii a Regatului, este Iehova. Iehova a vorbit aceasta, și el o va duce la

îndeplinire.

36:37. Așa zice Iehova Domnul: Și încă va trebui să fiu căutat de casa lui Israel, spre a le face aceasta: li voi înmulți pe oameni, ca pe turma:—

Dumnezeu va fi rugat ferbinte de Creștinătatea pustiită ca să facă aceasta pentru ei. Atunci, ca răspuns la rugămințile lor, va face ca numărul lor să se sporească în mulțime prin cei înviați din morți.

36:38. Ca turma cea sfântă, ca turma Ierusalimului în sărbătorile Ini, așa cetățile cele pustiite vor ajunge pline de turme de oameni; și vor cunoaște că eu sunt Iehova.—Ca turme mari de oi și vite adunate pentru jertfe la sărbă-urile din fiecare au din Ierusalim, așa se vor umplea popoarele pustiite ale Creștinătății cu cete mari de oameni sfinți și consacrați, fiecare voind să se jertfească de bună voe în umilință și mulțumită ca să trăiască în etern pentru Dumnezeu. Și ei vor cunoaște, când Dumnezeu îi va aduce-înapoi din morți, că El este Iehova, Dumnezeul nemărginitei Dreptăți, Puteri, Iubiri și Înțelepciuni.

EPOCA DE AUR

Fii binevenită auroră prea mândră a lui Sion!
Ce-aduci bucurie în lume, că noaptea dispare!
Tăcea-va pe veci și jelirea și glasul durerii!...
Că-n vesel triumf stăpânirea lui Sion apare.

Că iată și morții învie, din tărână, din apă,
Și slava ce-aduc lui Iehova de Cer primită e iar;
Nici urmă din ce uneltit-a război, răzvrătire!...
Și-n chiote vesele a Cerului boite tresar.

EZEKIEL 37

VALEA CU OASE USCATE

37:1. Fost-a asupra-mi mâna lui Iehova, și m-a scos Iehova în spirit și m-a pas în mijlocul unei văi, plină de oase.—Capitolul 37:1-14 are o întrebuintare împătrită: (1) cu privire la Valea Iosafatului, adică moartea adamică, în care a trecut poporul jidovesc; (2) cu privire la prinsoarea jidovilor din adevăratul Babilon; (3) cu privire la prinsoarea jidovilor din Babilonul mistic, Creștinătatea, și (4) cu privire la starea de moarte a nădejdlor Creștinătății din și după timpul de strâmtorare. Jidovii au fost un tip al Creștinilor, așa că îndeplinirea binecuvântată a acestei profetii se poate referi cu deosebită putere la Creștinătatea din și după timpul de strâmtorare. Puterea [mâna] lui Iehova a venit asupra lui Ezekiel și i-a dat puțința să vadă și să explice viziunea, în folosul jidovilor și a nădejdlor lor moarte din prinsoare (2) din adevăratul Babilon, (3) din Babilonul mistic [Creștinătatea] și (1) din păcatul lui Adam. (Z. 99-190; 01-358) Mâna lui Dumnezeu stă acum asupra poporului său, pentru ca să-l facă să priceapă că înțelesul viziunii cu oasele

uscate privește nădejdlile (4) norodului Creștinătății, care cu toate că crede în Dumnezeu nu are încă Spiritul Său Sfânt care să le lumineze viziunea lor spirituală, și care se găsește acum în adâncimile [valea] desnădejdiei din și după timpul de strâmtorare.

Starea nădejdlor zădărnicate ale Creștinătății din timpul de strâmtorare și a morții este descrisă prin Valea Iosafatului (Ioel 3:2; 9-14): „voi aduna pe toate popoarele, și le voi pogori în valea lui Iosafat [a judecății și morții]; și mă voi judeca [în război, revoluțiune și anarhie] cu dănsle acolo pentru poporul meu și moștenirea mea, Israel, [Biserica adevărată] pe care l-au împrăștiat între popoare, și pentru că și-au împărțit între ele pământul meu [în mai multe sute de denumiri]... Proclamați aceasta între popoare: pregătiți războiul, deșteptați pe viteji! Să se apropie și să se ridice toți bărbații de război; ferele voastre de plug batețile în săbii, și coasele voastre în lănci; cel neputincios [Belgia, etc.] să zică: Sunt viteaz! Grăbiți, și veniți voi, toate popoarele de jur împrejur. Și vă adunați! Acolo va răpune Domnul puternicii săi [Mica Turmă, puternică în puterea Domnului]. Să se scoale popoarele [în Creștinătate și în afară], și să se suie în valea lui Iosafat; căci acolo voi ședea ca să judec toate popoarele. Puneți la secere, căci secerișul [viei pământului, Apoc. 14:19; Creștinătatea] este copt; veniți, pogoriți-vă, căci linul este plin, și căzile se varsă; căci răutatea lor este mare. Mulțimi, mulțimi în valea hotărârii [pentru că stau contra lui Dumnezeu și Cuvântului Său], căci aproape este ziua [de răzbunare] Domnului în valea hotărârii.” - Ioel 3:2; 9-15.

Groaznic va fi măcelul, deplină pustiirea, sfâșietoare ruina și nemângâerea nădejdlor și aspirațiunilor Creștinătății din valea întunecoasă și tristă a zilei de Răzbunare a lui Iehova. Aceasta va fi de fapt o vale - o stare abătută, umilită, joasnică - în care se va trezi dintrodătră trufașa Creștinătate, o stare plină de amintiri despre nădejdi [oase] sfărâmate. (Mal. 4:1) Valea este plină de nădejdi [oase] uscate: (1) ale celor douăsprezece seminții din moarte; (2, 3) ale jidovilor din Babilonul adevărat și mistic; și (4) ale nădejdlor Creștinătății.

37:2. Și m-a făcut să trec pe lângă dănsle de jur împrejur; și iată, ele multe foarte erau pe fața văii, și iată, erau uscate foarte. - Nădejdlile jidovilor, ce li s-au oferit prin Scriptură, au fost multe la număr, însă până la reculegerea lor din Babilonul literal și mistic, și din morți ele au fost și vor fi fără viață. Pastorul Russell în volumul IV al **Studiilor în Scripturi** a descris întregul curs de chinuri și nădejdi spulberate ale omenirii prin război, revoluțiune și anarhie din marele timp de strâmtorare.

37:3. Și zisu-mi-a: Fiul omului, au putea-vor învia oasele acestea? Și am răspuns: Iehova, Doamne, tu știi.— „Mai este vre-o nădejde ca poporul împrăștiat al lui Israel să fie așezat iarăși cândva ca

națiune? Mai pot fi aduse cândva la viață bunele nădejdi ale Creștinătății sfărâmate prin război, revoluțiune și anarhie?" „Iehova, Dumnezeu, tu cunoști și tu ai prezis răspunsul prin gura Profeților și Apostolilor, și prin însuși Fiul Tău!"

37:4. Și zisu-mi-a: Profetește oaselor acestora, și le zi: Oase uscate, ascultați cuvântul lui Iehova. - Și Dumnezeu zice atât despre nădejtile scripturale ale jidovilor cât și despre cele ale Creștinătății, a căror cădere, infamie și prinsoare în Babilonul adevărat și cel mistic, în moartea adamică și în timpul de strâmtorare, a pricinuit și va pricinui chinuri mari și multe lacrimi: „Ascultați Cuvântul cel bun al lui Iehova privitor la nădejtile voastre sfărâmate."

37:5. Așa zice Iehova, Domn, oaselor acestora: Iată, eu voi face să intre în voi suflare, și veți învia. - Așa zice Iehova, Dumnezeu, despre nădejtile Creștinătății: Iată, în timpurile binecuvântate ale așezării din nou, timpul în care se va arăta marea sa iubire de oameni, El va face ca cei ce vor fi rămași dintre jidovi și Creștini să cuvînteze și să se roage pentru bunele lor nădejdi, ca atât ei înșiși cât și întreaga lume să se ridice la mai bine și mai sus. Și nădejtile lor vor fi aduse iarăși la viață; pentru că Dumnezeu va face ca nădejtile lor să fie nutrite de spiritul de viață, de energie vitală, și va învia morții lor - pe cei ce se află în prinsoarea morții lui Adam, și sub dărâmurile marelui necaz. - E341, 316.

37:6. Și înșira-voi vinele pe voi, și voi face să crească carne pe voi, și vă voi acoperi cu piele, și voi pune în voi suflare, și veți învia: și veți cunoaște că eu sunt Iehova. - Dumnezeu va întări nădejtile lor; pentru că Cuvântul său încurajează îndeplinirea lor; și El le dă putere, formă, materie și ocrotire, și le va da în sfârșit viață, și ele vor fi vii, și vor ajunge să fie o realitate luminoasă și plină de viață. Atunci cu mulțumire vor cunoaște că El este în adevăr Iehova.—E341, 316.

37:7. Și am profetit, cum mi sa poruncit: și când am profetit, s-a făcut un vuet, și iată un foșnet, și oasele s-au împreunat la loc, os la os. - Și pe când vorbea Ezekiel a început un foșnet [în englez.: „o zguduire") - adică revolta care era legată de căderea Babilonului și de trecerea împărăției în manile Mezilor și Perșilor ceea ce tipifică viitorul timp de strâmtorare. Și pe când predica Pastorul Russell, a început zguduirea Creștinătății - în 1914 - prin războaie revoluțiuni și anarhie, pentru pregătirea trecerii stăpânirii de la Babilonul mistic, Creștinătatea, la Regatul spiritual și natural al lui Dumnezeu; deasemenea și nădejtile sionistice ale jidovilor începură să ia o formă hotărîtă și potrivită cu Scripturile. La timpul convenit, după ce nădejtile Creștinătății se vor fi sfărâmat cu desăvârșire în strâmtorare, atunci va fi „un vuet", ca vâjîitul unui vânt la alte Rusalii, când Spiritul Sfânt se va revărsa

„asupra întregii omeuri." El va veni asupra întregii Creștinătăți, unde fiecare îl va aștepta cu rugăciuni și rugăminti fierbinți. Și iată întreaga Creștinătate se va clătina cu cutremur și va primi învierea nădejtilor ei; și toate nădejtile bune ale Creștinătății a căror îndeplinire a fost până acuma nesigură, vor fi văzute în relațiunea lor adevărată și hotărîtă de Dumnezeu [os la os].—Z.-99-191.

37:8. Și am văzut, și iată, vine și carne au crescut pe dânsule, și pielea le-a acoperit deasupra; dar suflarea nu era într-insele. - În urma profeției lui Ezekiel pînă la jidovii din prinsoarea Babilonului nădejdea se făcu mai puternică și mai lămurită, și se văzu că asupra lor stă ocrotirea lui Iehova [pielea], dar în aceste nădejdi încă nu era tărie de viață, încă nu sosise timpul în care ele aveau să aducă fructe coapte. Și Pastorul Russell a predicat jidovilor despre nădejtile lor sionistice, și i-a trimis la Biblia ebraică pentru ca să afle deslegarea adevărată a nădejtilor lor; și pe când el predica, în Sionism se făcu o mișcare puternică. A sosit și timpul convenit pentru ca și nădejtile Creștinătății să se întărească prin cărțile Pastorului Russell, care au fost aduse cu milioanele prin casele Creștinilor. Creștinătatea supraviețuitoare va ceti **Studiile în Scripturi** în timpul surpării nădejtilor lor, și mai târziu. Însă chiar și atunci va fi o lipsă - Spiritul, puterea care va aduce îndeplinirea nădejdi. - E341, 316.

37:9. Și zisu-mi-a: Profetește suflării, profetește fiul omului, și zi suflării: Așa zice Iehova, Domn: Suflare, vino din cele patru vânturi, și suflă asupra acestor morți, ea să învie. - Ezekiel a fost trimis să vorbească, ca Cuvânt al lui Dumnezeu însuși, despre operațiunea Spiritului Sfânt [vânt, **ruach**] sau despre puterea lui Dumnezeu; că întreaga putere [cele patru vânturi] a lui Dumnezeu era să fie pusă în mișcare pentru ca să reînvie nădejtile naționale și mesianice ale poporului jidovesc, pecând se afla în prinsoarea adevărată a Babilonului. „Cuvintele pe care eu vi li-am vorbit sunt Spirit." Cuvântul întreg al lui Dumnezeu [cele patru vânturi, Spiritul întreg] prezise adunarea la un loc a jidovilor de bună voie și ascultători din Babilon la Ierusalim, după șaptezeci de ani de prinsoare. Pastorul Russell, ca antitip al lui Ezekiel, a fost însărcinat să aducă la cunoștința jidovilor, împrăstiați în lumea întreagă și aflându-se în prinsoarea Misticului Babilon, Creștinismul, că Cuvântul întreg al lui Dumnezeu s-a referit la două binecuvântări: (1) Renașterea nădejdiilor sioniste și împlinirea ei prin strângerea multor jidovi la Ierusalim, și întemeierea unei domnii a jidovilor asupra lumii întregi, în care se vor strânge jidovii din Babilonul mistic din lume, oriunde s-ar afla ei; și (2) strângerea jidovilor de toate vârstele din prinsoarea morții - din morminte pentru a fi aduși iarăși la viață în partea pămîntească a Regatului lui Dumnezeu, sub domnia spirituală și nevăzută a lui

Christos, Cap și corp, și sub cârmuirea vizibilă și pământească a bărbaților vrednici din vechime înviați din morți, începând cu Octombrie 1910, Pastorul Russell atrase atențiunea miilor de jidovi din toată lumea asupra faptului că întreg Testamentul Vechiu a prezis aceasta ca fiind o aspirațiune după lege a jidovilor. Pentru norodul creștinesc din lume Pastorul Russell are o solie asemănătoare: (1) El a reînviat nădejdlile creștinilor credincioși cari au Spiritul Sfânt, și el li-a arătat limpede că ei vor fi strânși din prinsoarea lor din Babilonul mistic și mântuiți de la moarte și aduși în faza slăvită și spirituală a Regatului lui Dumnezeu. (2) Pentru masele Creștinilor mărturisiți, cari din pricina unei măsurii oarecare de necredință n-au primit Spiritul Sfânt așa ca să poată fi trecuți din natură omenească în natură spirituală, el are o solie dumnezească care la timpul convenit le va aduce nădejde tare și mângâiere. În cursul înaintării timpului de strâmtorare creștinii mărturisiți vor pierde cu milioanele credința precum se întâmplase cu apostolii când la prinderea lui Christos se lepădă de el și fugiră, și se vor lepăda de Creștinism și de orice mărturisire de a fi Creștini. Ei vor pierde toate nădejdlile pe cari ei le avură ca Creștini. Atunci solia Pastorului Russell va predica Creștinătății că trebuie să primească Spiritul Sfânt în întregimea lui, în scopul de ași îndeplini nădejdlile. Solia sa va îndrepta omenirea către Adevărul întreg al Cuvântului lui Dumnezeu [cele patru vânturi, tot adevărul], și Spiritul le va face mărturie că. „mântuirea vine de la jidovi” (Ioan 4:22), și că ei trebuie să se pună în legătură cu bărbații vrednici din vechime, cari vor fi înviați și vor domni în Ierusalim; pentrucă fără acești vrednici nădejdlile lor vor rămâne fără viață. Atunci Creștinătatea se va ruga lui Dumnezeu: „Noi ne supunem Ție, Doamne, în consacrare din toată inima. Vino, Spirit Sfânt, în întregime, pe calea făgăduită, și dă viață nădejdlilor noastre, ca ele însfârșit să aibă viață!”

37:10. Deci am profețit cum mi s-a poruncit, și suflarea a intrat într-însii; și au înviat, și au stătut pe picioarele lor, o oaste mare foarte, foarte.—Băgând în seamă solia lui Ezekiel, jidovii prinși în Babilon și-au văzut îndeplinite nădejdlile lor după șaptezeci de ani de prinsoare. Astfel prin învățătura Pastorului Russell nădejdlile sionistice câștigă nouă putere de viață; și la timpul convenit jidovii morți vor ieși în mulțimi din moartea adamică. Prin învățăturile sale către Biserica adevărată, prinsă în Babilonul mistic, Creștinătatea, nădejdlile scripturale ale Bisericii s-au putut vedea limpede, și au primit viață pentru cei din Adevărul prezent. Cauzată de învățăturile sale nădejdea va crește din nou în inimile supraviețuitorilor Creștinătății pustiite; și în urma rugăciunilor lor cei morți ai Creștinătății vor veni iarăși, o oaste nespus de mare. - E341,316.

37:11. Și zisu-mia: Fiul omului, aceste oase sunt

toată casa lui Israel; iată ei zic: Oasele noastre s-au uscat, și speranța noastră s-a nimicit; noi suntem pierduți - Oasele uscate reprezintă pe toți jidovii, pe Israelul trupesc, iar toți Creștinii mărturisiți pe Israelul spiritual. Și, după cum s-a expus mai sus, ei zic că nădejdlile lor sunt pierdute, și că ei sunt tăiați de la harurile dumnezeiești din pricina căii lor păcătoase din viață. - Isa. 49:14; Z/99-191.

37:12. Deaceia profețește, și le zi: Așa zice Iehova, Domnul: Iată, poporul al meu, eu voi deschide mormintele voastre, și vă voi scoate din mormintele voastre, și vă voi aduce în pământul lui Israel. - Diferitele clase amintite mai sus vor fi scoase din starea lor - moarte în ce privește nădejdlile lor - și jidovii vor fi duși în Palestina; Creștinii adevărați în faza spirituală a Regatului; iar Creștinii nominali într-un loc de favoare din faza pământească a Regatului.—Isa. 60:21; Z.-99-190.

37:13,14. Și veți cunoaște, că eu sânt Iehova, când poporul al meu, voi deschide mormintele voastre; și vă voi scoate din mormintele voastre; când voi pune suflarea mea în voi, ca să înviați, și vă voi așeza în pământul vostru; atunci veți cunoaște, că Eu Iehova am vorbit și am făcut, zice Iehova.—Ei vor cunoaște cu toții că Dumnezeu este Iehova cel cu nemărgenita sa Dreptate, înțelepciune, Iubire și Putere, când puterea minunată a lui Dumnezeu va fi lucrat astfel în ei pentru binecuvântarea lor.—E341, 316; Z.-99-190.

DOUĂ TOEGE PREFĂCUTE ÎN UNUL

37:15. Și a mai fost către mine Cuvântul lui Iehova, zicând.—Versurile 15-28 povestesc despre despărțirea jidovilor în două Regate deosebite: Israel, cele zece triburi (seminții) corupte, și Iuda, cele două triburi mai puțin corupte. Aceasta înfățișează în antitip Catolicismul, ramura mai mare a Gteștinizmului, și Protestantismul, ramura mai mică și mai puțin coruptă.

37:16,17. Și tn, fiul omului, ia-ți un toeag, și scrie pe dânsul: „Pentru Iuda și pentru fiii lui Israel, soții săi”, apoi ia-ți un alt toeag și scrie pe dânsul: „Pentru Iosif (toeagul lui Efraim) și pentru toată casa lui Israel, soții săi”. Și împreunează-le unul cu altul într-un toeag, ca să fie numai unul în mâna ta.—Prin puterea lui Dumnezeu cele două popoare fură încheigate într-unul singur la întoarcerea jidovilor din Babilonia, și iarăși vor fi unite într-unul la reîntoarcerea lor din Babilonul mistic, din Creștinătate, la Palestina. Deasemeua se vor șterge și diferitele împărțiri după nume ale popoarelor creștine pînă la cei ce se vor alege afară din Babilonul mistic în Adevărul prezent, precum vor fi aduși și dintre morții Creștinătății prin înviere, sub înrăurirea unificatoare ce va lucra pînă la cei ce vor supraviețui strâmtorarea Creștinătății. Toți aceștia vor avea ca

Domn al lor pentru tot-deuna pe cel Iubit [David, iubit] al lui Dumnezeu, pe Christos în mărire.

37:18. Și când fiii poporului tău te vor întreba, zicând: au nu ne vei spune ce înseamnă acestea?—Atât jidovii cât și Creștinii s-au întrebat multă vreme ce a voit să zică Dumnezeu prin profeția aceasta.

37:19. Răspunde-le: Așa zice Iehova, Domnul: Iată, eu voi lua toeagul lui Ioif, ce se află în mâna lui Efraim, și a semintii lui Israel, soții săi, și-1 voi pune preste dansai, adică, peste toeagul lui Iuda, și voia face din-tr-înșii un toeag, și vor fi unul în mâna mea.—Reunirea jidovilor și a diferitelor ramuri de creștini se va face prin puterea lui Dumnezeu și ei vor fi pentru totdeauna una.

37:20. Și toegele, pe care tu ai scris, voi fi înaintea ochi-lor lor în mâna ta.—Unirea jidovilor a fost datorită în aparentă profeției lui Ezekiel. Cea ce va să vie—a Jidovilor și Creștinilor—va sta în armonie cu învățăturile Pastorului Russel.

37:21,22. Și le zi: Așa zice Iehova Domnul: Iată Eu voi lua pe fiii lui Israel dintre popoarele, unde s-a dus; îi voi aduna din toate părțile, și-i voia aduce în pământul lor; și voia face din ei un singur popor în țară, în munții lui Israel; și un singur rege va domni peste dânșii toți: nu vor mai fi două popoare, nici nu vor mai fi despărțiți în două regate.—În anul 536 î. d. Ch. Dumnezeu a lună pe israelitii naturali în Palestina făcând din ei un singur popor, și în curând El îi va strânge de pe la diferitele popoare din lume. El va aduna pe adevăratul Israel spiritual în faza cerească a Piegatului, unde va fi pentru totdeauna numai un singur popor în spiritul lui Christos, care" nu va mai fi despărțit ca Turmă Mică, care iubește cele cerești, și ca Mare Mulțime, care să iubească cele pământești. El va aduna din nou pe Israelul nominal spiritual din morți și-1 va ridica din starea pământească fără nădejde în faza pământească a Regatului, nemai fiind împărțit în două, în Catolici și Protestanți.—Ier. 50:4-6.

O MARE REFORMAȚIUNE RELIGIOASĂ

37:23. Și nu se vor mai spurca cu idolii lor, nici cu urî-ciunile lor, nici cu toate fărădelegile lor; ci-i voi scoate din toate locuințele lor, în care au păcătuit, și-i voi curăți; ei îmi vor fi popor, și eu le voi fi Dumnezeu.—Dumnezeu îi va curăți de tot ce privește vârsta rea desfată, și va scoate din locuințele și din corpurile lor corupte pe copii spirituali, pe Marea Mulțime din lanțurile ei spirituale; pe Creștinii nominali din sectele lor; pe jidovi de la sălășluirea lor pe la alte popoare; și toate clasele din somnul de moarte. Ei vor fi cu toții în adevăr poporul lui Dumnezeu, și Iehova cel Drept, înțelept, Iubitor și Puternic, Dumnezeul lor.

37:24. Și David, servul mea, va fi rege peste dânși; și va fi pentru dânși toți un păstor; vor umbla în judecățile mele, vor păzi așezămiutele mele, și le

vor face.—Deasupra

lor va sta ca Rege Christos Isus, Iubitul Cap al Corpului Său, Biserica, și întregul Christos Iubit, Cap și Corp, pentru toate celelalte clase. Christos Isus Capul va fi Păstorul claselor spirituale; și Christos Capul și Corpul va fi Păstorul și Conducătorul celorlalte. Toate clasele din cer și de pe pământ se vor tine de legea regală a Iubirii.

37:25. Și vor locui în pământul, pe care 1-am dat servului meu Iacob, unde au locuit părinții voștri; vor locui în-tr-înșii ei, fiii lor și fiii fiilor lor, în etern; și David, servul meu le va fi domn în etern.—Făgăduința ce l-a dat lui Iacob este a se înțelege ca privind atât cele spirituale cât și cele pământești, un loc ce tipifică spiritualmente o stare. Jidovii, cei în viață și cei sculați din morți, vor locui pentru totdeauna în Palestina, dată de Dumnezeu lui Iacob, unde au locuit părinții lor Avraam, Isaac, și Iacob. Mica Turmă și Marea Mulțime va locui pentru totdeauna în sta-rea cerească, unde locuiește marele lor Tată. Creștinii nominali vor locui pe pământul întreg, unde locuise atunci Tatăl lor, Christos Capul și Corpul, în trupuri de umilință și sacrificiu. Christos va fi în etern Regele lor.

37:26. Și voi încheia cu dânși legământ de pace, legământ etern va fi cu ei; și-1 voi așeza, și-i voi înmulți; și voi pune templul meu în mijlocul lor în etern.—Dumnezeu va încheia cu jidovii Noul Legământ etern, care va asigura celor voitori și ascultători eterne fericiri pământești; și Creștinii nominali mărturisiți vor avea parte de binefacerile Legământului. El va face ca să intre în vigoare îndeplinirea desăvârșită a Legământului îndurării pentru Biserica din faza spirituală a Regatului. El va pune amândouă clasele în putere—pe Biserica .ca Regi și Preoți ai lui Dumnezeu; pe jidovi ca stăpânitori ai pământului. El va înmulți numărul lor prin înviere. El va locui în clasa spirituală, făcând-o pe aceasta Sanctuar al său pentru clasa pământească.

37:27. Și locașul meu va fi în mijlocul lor; și eu le voi fi Dumnezeu, și ei îmi vor fi popor.—Locașul lui Dumnezeu va fi în clasa spirituală; și ei vor fi Templul sau Reședința lui Dumnezeu, de unde va purcede Legea Iubirii pentru clasa pământească.

37:28. Și vor cunoaște popoarele, că Eu Iehova sunt cel ce sfîțesc pe Israel, când templul meu va fi în mijlocul lor în etern.—Atunci se va face convertirea popoarelor păgâne de pe pământ—„pentruca cei rămași ai oamenilor să caute pe Domnul, și anume toate nemurite.”—Faptele 15:17.

DORINȚA DREPTILOR

Veniți fii lui Dumnezeu,
Legământul întăriți!
Promiteti regelui mare:

Că din inimă -l iubiți!
 Iar lanțul iubirei voastre,
 Cumva, dacă ar slăbi
 Stăruți în rugăciune,
 Că Isus îl va -ntări!
 Părinte, oh fă unire
 Intr-al Tău popor sfințit
 Să fie una -n părere,
 După cum Tu ai voit!,
 Fă-i una -ntru adevărul,
 Care Doamne singur ești,
 Pe toți cari au primit darul,
 Să-i luminezi, să-i sfințești!
 Las- s-avem așa unire,
 Cum Tu ai cu Tatăl sfânt,
 Nimeua în despărțire,
 Să nu fie pe pământ.
 De-al Tău foc lumina noastră,
 Să-și aibe lucirea ei,
 Lumea astfel să cunoască,
 Că-ți suntem învățacei!

EZEKIEL 38.

ÎNFRÂNGEREA DEFINITIVĂ A MÂNDRIEI

38:1,2. Fost-a către mine Cuvântul lui Iehova, zicând: Fiul omului, îndreaptă-ți fața către Gog, din pământul lui Magog, și domn peste Roș, Meșec și Tubal; profetește îm-potrivă-i.—Poporul Adevărului, reformatorii, se vor pune după război și după căderea Creștinătății în contra cârmuitorilor mândri și trufași (Gog—înalt, munte, D554) ai republicelor revoluționare, și în contra revoluționarilor ignoranți și decăzuți [Magog era {ara Schitilor în Asia de vest, un popor crud, ignorant și decăzut, sălbatecii din Europa (D556), sălbateci din natură, și însălbătăciți și mai mult în războaiele cele mai barbare din istorie. Meșec, Armeuia de, miazănoapte, și Tubal, la miazăzi de Marea-Neagră, și totașa Spania, înfățișează popoarele cele mai îndepărtate și cele mai crude din lume]. Profetia urmează să fie îndeplinită îndoit, pentruca ea se referă și la adunarea lui Satan, la încheierea celor 1000 de ani, și a celor amăgiți din mijlocul omenirii așezate din nou, în contra taberii sfinților.—Apoc. 20:7-10.

38:3. Și zi: Așa zice Iehova, Domnul: Iată, eu sunt împotriva ta, o Goge, Domnul Roșului, al Meșecului și al Tu-balului!—Dumnezeu va fi în contra cârmuitorilor celor mai rele popoare de pe pământ.

38:4. Te voi ademeni, și voi pune cârlige în fâlcile tale, și te voi scoate pe tine și pe toată oastea ta, cai și că-lăreți, toți frumos îmbrăcați, adunătură mare, înarmată cu scuturi și cu paveze, care toți mănuesc sabia.—Dumnezeu îi va conduce pe ei [Versiunea revizuită] și-i va face să facă această faptă, ei și marea lor adunătură, înzestrați cu tot felul de arme de nimicire.

38:5. Cu dânși pe Peisia, Etiopia și Libia, toți înaimați cu scuturi și cu coifuri.—Popoarele negre din Africa [descendenți ai lui Ham, tipificând popoare păcătoase și decăzute], instruite și înarmate în războiul european.

38:6. Gomerul și toate cetele lui, pe casa Togarmei din fundul mează-noptii, și toate cetele sale, și pe alte popoare cu tine.—Cele mai îndepărtate popoare din Europa (D 556) [Gomer a fost strămoșul Celtilor, Scoțienilor etc.; Togarma era Armeuia de la miază-noapte], armatele lor și o mulțime de popor cu ei; și, o mie de ani mai târziu, toți acera a căror inimă corespunde cu descrierea aceasta.

38:7. Fii gata și pregătește-te, tu și toată mulțimea-adunată la tine, și le fii conducător!—Multimele de mai înainte și mulțimile sălbatice ale revoluționarilor vor fi avantgarda cetelor rele. Poporul acesta mai simbolizează pe acei ce după 1000 de ani se vor afla într-o stare de inimă asemănătoare cu cea de astăzi a acestor sălbateci.

38:8. După multe zile vei fi așezat conducător; în anii cei de pe urmă vei năvăli în pământul celor scăpați de sabie, și adunați dintre multe popoare, în muntii lui Israel, care au fost deșeți îndelung; dar care acum sunt scoși dintre popoare, și locuesc toți în siguranță.—După sfârșirea cursului clasei lui Ezekiel în trup, popoarele Europei [și după trecerea celor o mie de ani, cetele deslega-tilor lui Satan] vor fi chemate să facă groaznica lor lucrare. La sfârșitul periodului tulbure și revoluționar Europa se va ridica în contra Palestinei, care va trăi apoi într-o pace care va sta în contradicție cu răzvrătirea lor; iar la sfârșitul Mileniului Satan se va ridica în contra ordinii de lucruri creată în timpul de o mie de ani, ce va avea sfințenie și pace din belșug.

38:9. Te vei sui și vei năvăli, ca o furtună; vei sămăna cu un nor ce acopere pământul, tu, toate cetele tale, și alte popoare multe cu tine.—Ei vor năvăli în număr foarte mare.

38:10. Așa zice Iehova, Domnul: în ziua aceea multe lucruri îți vor veni în minte, și planuri rele vei unelti. — La sfârșitul epocii revoluționare Europa și Africa răzvrătită va fi cuprinsă de o idee plină de răutate pentru ei și pentru jidovi; iar la sfârșitul Mileniului Satan și cetele ce vor simpatiza cu amăgirile sale se vor purta cu gândul să pună mâna pe Regatul așezat a lui Dumnezeu.

38:11. Și vei zice: Sui-mă-voi în pământul cetăților deschise; năvăli-voi asupra celor liniștiți, asupra

celor ce locuiesc în siguranță, asupra tuturor celor ce locuiesc în ce-tăți deschise, și care n-au nici zăvoare, nici porți.—Ei vor zice că ei voesc să meargă în contra Palestinei, în contra jidovilor ce vor trăi în pace neobicinuită într-o lume răzvrătită.—D553.

38:12. Ca să iei jafuri și să faci prădăciuni, ca să pui mâna ta pe deserturile astăzi locuite, și pe poporul acum adunat dintre popoare, câștigându-și vite și bunuri, locuind pe locurile înalte din țară.—Ei vor căuta să prade averea lor, să întoarcă armele lor asupra Palestinei pustiite pe vremuri, asupra jidovilor adunați iarăși la un loc, și cari se vor bucura într-o stare înfloritoare. În același fel, la încheierea celor 1000 de ani, cetele lui Satan vor căuta să pună mâna pe Regatul lui Dumnezeu așezat din nou.

38:13. Șeba, Dedanul și neguțătorii Tarșișului, și toți leii lor cei tineri îți vor zice: au doară venit-ai să faci jafuri? Adunat-ai mulțimea ta ca să jăfuești? Ca să răpești argint și aur, ca să iei vite și bunuri, ca să faci pradă mare?—Popoarele din jurul Palestinei (D556) vor lua parte la jaf cu soldații lor. După Mileniu toate clasele cari nu vor sta în armonie cu „tabăra sfinților” vor căuta să pună mâna pe Regat, și să frângă puterea Micei Turme și a Marei Mulțimi [argint și aur], și a masselor omenirii desăvârșite [vite etc.]

38:14. Deaceia, fiul omului, profeștește, și zi lui Gog: Așa zice Iehova, Domnul: În ziua aceea, când poporul meu Israel va locui în siguranță, tu vei afla aceasta.—Când poporul lui Dumnezeu evreii, vor locui în pace în Palestina, faptul acesta va fi bine cunoscut de revoluționarii din Europa și Africa. La sfârșitul Mileniului, Satan și tovarășii săi de mai înainte, clerul apostat al Creștinătății și farizeii jidovi, cari au fost legați o mie de ani, și apoi deslegați fiind pe scurt timp, vor privi la prosperitatea omenirii ridicată.

38:15. Și vei veni din locul tău din fundul meazănoptii, tu și popoare multe cu tine, toți călărind pe cai, adunătură mare și oaste puternică.—Ostile Europei vor veni din țările așezate la miazănoapte de Palestina, vor veni în mulțime mare, călărind pe cai, cu automobile și trenuri, o armată strașnică și puternică. Și o mie de ani mai târziu, se va ivi Satan căruia i se va da voe să vină din partea fazei spirituale a Regatului [meazănoaptea], cu multe învățături [cai] nouă și mincinoase, pentru ca să înșele poporul.

38:16. Te vei sui asupra poporului meu Israel, ca un nor, acoperind pământul: în zilele cele din urmă se va întâmpla aceasta; că te voi aduce asupra pământului meu, ca să mă cunoască popoarele, când mă voi sfinți prin tine, o Goge, înaintea lor.—Revoluționarii vor purcede asupra jidovilor în anii din urmă ai timpului de strâmtorare,

tocmai la izbucnirea anarhiei (D555). Năvala aceasta se va lăsa de Dumnezeu, pentru că noroadale să cunoască că Ie-hova este Dumnezeu, când puterea sa fără margini va îndeplini asupra acestor popoare nelegiuite o lucrare groaznică, produsă și așezată la o parte [sfințită] pentru mărirea prestigiului dumnezeesc. Aceasta va mai dovedi și însușirile dumnezeiești, când ostile satanice vor fi lăsate, mai târziu să se îndrepte asupra „taberii sfinților”.

38:17. Așa zice Iehova, Domnul: au nu ești tu acela, de care am vorbit în zilele de mai nainte, prin servii mei, profetii lui Israel, cari au profețit în zilele acelea ani mulți, că te voi aduce asupra-le?—Iehova declară că aceste mulțimi cumpbite, cari în scurt timp vor pune la cale o cruciadă în contra jidovilor, vor fi chiar acera despre cari, cu mii de ani mai înainte, au scris profeții jidovilor.

38:18. Și în ziua aceea, în ziua, în care Gog va năvăli asupra pământului lui Israel, zice Iehova, Domnul, mânia mea se va sui în nările mele.—Mania dumnezească va aduce o răsplată groaznică în contra acestor clase.

38:19. Căci în gelozia mea, în mânia mea cea înfocată, am vorbit: Cu adevărat în ziua aceea va fi un cutremur mare în pământul lui Israel.—În iubirea-i geloasă pentru poporul său iubit și în mânia-i geloasă [foci și nimicitoare în contra năvălitorilor lor (D527) Dumnezeu a prezis un măcel, a oștilor rele din țara Palestinei, care să zgudue întreaga lume iar o mie de ani mai târziu a servilor Diavolului.

38:20. Peștii mării și paserile cerului, și fiarele câmpului, și toate târătoarele, ce se târasc pe pământ, și toți oamenii de pe fața pământului, se voi cutremura înaintea mea; și munții se voi prăbuși, stâncile se vor surpa, și tot zidul va cădea la pământ.—Rezultatul va fi că oamenii (peștii, C214) ce nu stau sub îngrăditura religioasă (Z.-86:1), cei mai blăstămati oameni de pe pământ (paseri, G162), guvernele revoluționare (fiare, A261), și cei mai decăzuți indivizi ai omenirii, vor fi aruncați în răzvrătirea revoluționară; iar națiunile (munții, A318) se vor prăbuși în anarhie, dimpreună cu toate întocmirile de stat cetățenești (ziduri, D40) din lume.

38:21. Și voi chema asupra-i sabie în toți munții mei, zice Iehova, Domnul, sabia a tot omul va fi îndreptată asupra fratelui său.—Dumnezeu va face lucrarea sa groaznică pentru ca să pună capăt acestei lumi rele-, el va chema puterea armată a omenirii din toată lumea, cu armele ei nimicitoare, așa încât armele fiecăruia se vor îndrepta asupra semenului său.

38:22. Și mă voi judeca cu dânsul prin ciumă și sânge; și voi ploua asupra-i, asupra cetelor sale, și asupra popoarelor celor multe ce sunt cu dânsul, o ploaie inundătoare cu grindină de piatră, cu foc și cu pucioasă.—Dumnezeu va lovi strașnic în contra oștilor păcătoase cu ciumă și moarte, și le va cutropi

cu un potop de Adevăr—va zdrobi inimele lor cu fapte puternice—cu anarhie și cu nimicire complectă și desăvârșită. Totașa va proceda Atotputernicul și față de rebelii de la sfârșitul celor o mie de ani.

38:23. Așa mă voi mări, și mă voi sfinți, și mă voi face cunoscut de popoare multe: și voi cunoaște, că eu sunt Iehova.—Astfel va preamări Dumnezeu reputatiunea sa, ca - să fie recunoscut ca Unicul, și faima puterii sale se va împrăștia asupra întregii lumi.

EZEKIEL 39.

MOARTEA TRUFAȘEI MULȚIMI

39:1. Și tu fiul omului, profetește, împotriva lui Gog, și zi: Așa zice Iehova, Domnul: Iată, eu sunt împotriva-ți, Goge, Domn al Roșului, al Meșecului și al Tubalului—

Aceasta are o triplă îndeplinire: [a] nimicirea literală a armatelor ce vor ataca pe jidovi la începutul Mileniului; (b) nimicirea trufiei și sofizmelor lor prin Adevăr; și (c) nimicirea literală la sfârșitul Mileniului a oștirilor ce vor fi duse în amăgire de Satan, și nimicirea rătăcirilor lor de către membri credincioși ai Regatului. Iehova este în contra acestor conducători răi și în contra mulțimii lor. Gel mai mare blestem, al poporului lui Dumnezeu în toate timpurile a fost trufia.—Mat. 5:3; 1 Ioan 3:12, Ioan 8:44; Isa. 14:14; Ps. 119:113; Prov. 6:17; Ps. 101:5; Prov. 8:13; Isa. 2:12; Prov. 16:18; 2 Tes. 2:4; Mal. 3:15; Marc 10:43.

38:2. Te voi ademeni, și te voi trage, te voi sui din fundul miază-noptii, și te voi aduce în muntii lui Israel.—Iehova îi va conduce pe ei (vers. reviz.), pentru ca sub controlul și direcțiunea fazei spirituale a Regatului [miazănoapte] (a, b) să aducă o armată asupra Israelului așezat din nou; și (c) ca una mie de ani mai târziu să aducă o altă mulțime diavolească asupra întregului Regat așezat din nou.

39:3. Voi lovi, arcul tău din stânga ta, și voia face să cadă săgețile tale din dreapta ta.—Dumnezeu va (a, b) nimici armele și puterea cruciadei antijidovești; și (b, c) El va pune un sfârșit, în aceste oștiri, urii arcului și cuvintelor [săgeților] lor.

39:4. Vei cădea în muntii lui Israel, tu, toate cetele tale, și popoarele care vor fi cu tine; te voi da paserilor răpitoare de tot felul, și fiarelor câmpului, spre mâncare.—Acestea oștiri rele (a, b, c) vor peri; Dumnezeu va face ca cea dintâi să fie dezorganizată, sfâșiată și nimicită de cei mai blăstâmați dintre oameni [paseri și fiare]; și el o va lăsa, atât pe cea dintâi cât și pe cea de a doua, pe mâna fazei spirituale a Regatului său, pentru ca să fie stârpite.

39:5. Cădea-vei ia câmp; căci ea am vorbit, zice

Iehova, Domnul.—Ei vor cădea fără a se putea apăra de mâna nimicitorilor lor.

39:6. Și voi trimite foc asupra Magogului, și asupra celor ce locuiesc în siguranță lângă țărături; și vor cunoaște că Eu sânt Iehova.—Dumnezeu va trimite (a, b) anarhie [foc] pînă la popoarele republicelor revoluționare [țărături]; și nimicire literală și miraculoasă asupra ridicării a doua a lui Satan și a tovarășilor săi amăgiți.

39:7. Și voi face cunoscut numele meu cel sfânt în mijlocul poporului meu Israel; și nu-i voia mai lăsa să pângărească numele meu cel sfânt; și vor cunoaște popoarele, că eu sunt Domnul, Sfântul lui Israel—Prin această scăpare minunată (a) jidovii vor fi convertiți la Adevăr, așa că poporul acesta nu va mai fi nicicând o necinstire a numelui lui Dumnezeu; și (b, c) deasemenea și întreaga omenire va învăța să cunoască prin aceasta pe deplin pe Dumnezeu.

39:8. Iată, aceasta va fi, și se va face, zice Iehova, Domnul; fi-va aceasta în ziua de care am vorbit.—Aceasta va veni de bună seamă; aceasta se va întâmpla; așa va fi ziua când se va sfârși răul, și când se va așeza în mod definitiv dreptatea, despre care a vorbit Dumnezeu în Cuvântul său.

39:9. Și cei ce locuiesc cetățile lui Israel vor ieși, vor pune în foc și vor arde armele, pavezele și scuturile, arcurile și săgețile, dardele și lăncile; șapte ani vor hrăni focul cu dinsele.—(a) Jidovii adunați în Palestina vor arde și vor nimici șapte ani armele războiului acestei mitocănimii rele. Iar oștirile cerului și ale pământului (b, c) vor răspândi într-una [șapte ani] învățătura despre sfârșitul total al învățăturilor amăgitoare ale lui Satan, al credulițății [paveze], al urii [arcuri], al clevetirii [săgeți] și a altor însușiri rele ale caracterului.

39:10. Nu vor lua lemne din câmp, și nici nu le vor tăia din păduri; căci vor hrăni focul cu armele acestea, și vor prăda pe cei ce i-au prădat, și vor despoia pe cei ce i-au despoiat, zice Iehova Domnul.—Atât de numeroase vor fi armele de război ale (a) acestor oștiri biruite de Dumnezeu, încât jidovii nu vor mai avea nevoie de alt lemn de ars, ci vor arde armele acestea. Ei vor prăda pe cei ce i-au prădat pe ei. Nenumăratele învățături amăgitoare (b, c) prin cari legiunile lui Satan vor căuta să smulgă puterea Regatului, și minunata lor zdrobire din partea lui Iehova, va fi pentru totdeauna o învățătură bună pentru moștenitorii Regatului.

39:11. Și în ziua aceea voi da lui Gog loc de înmormântare acolo în Israel, în valea prin care se trece spre răsăritul mării, și va împiedeca pe trecători; și acolo voi înmormânta pe Gog și pe toată mulțimea lui, și o voi numi: Valea lui Amon-Gog [mulțimea lui Gog].—Dumnezeu va pregăti (a) pentru îngâmfații năvălitori antisemiți cimitire în Palestina. În valea întrebuițată ca drum mare la ră-

sărit de Marea Moartă, hoiturile celor morți vor da o duhoare rea trecătorilor; acolo își vor afla sfârșitul trufașele [Gog, înalt, cei mândri, trufași] oștiri, și ei o vor numi-o Valea trufașei Mulțimi (Amon, mulțime). Căci și după o mie de ani va fi (b, c) aducere aminte despre morții trufași și va fi o scârbă pentru cei ce se vor gândi la ei.

39:12. Și casa lui Israel șapte luni îi va înmormânta, ca să curețe pământul.—Timp de șapte luni (a) îi vor îngropa jidovii pe agresorii lor, pentru ca să curate pământul pan- -gărit de cei morți. Și apoi, și după o mie de ani (b, c), timp de mai mulți ani, membri spirituali ai -Regatului vor distruge învățăturile amăgitoare ale lui Satan, pentru ca Regatul să fie curățit pe deplin de murdăria spirituală. Aceasta va fi o zi memorabilă pentru totdeauna.—Mal. 4-1. **39:14. Și voi rândui oameni, cari să nu facă altceva decât să cutriere fără, și cari, împreună cu trecătorii, să înmormânteze pe cei rămași în țară, ca să o curețe: după sfârșitul celei șapte luni voi începe aceștia să caute.**—După șapte luni (a) se vor angaja oameni în regulă "cari să caute prin țară, pentru ca cu ajutorul unor lucrători să curate pe deplin țara de morții ce vor mai fi rămas pe pământ. Și apoi, după o mie de ani (b, c) se vor pune învățători spirituali cari să înlăture rămășița murdăriei spiri- tuale prin propovăduirea Adevărului.

39:15. Și trecătorii ce trec prin țară, văzând un os de om, vor pune un semn lângă dânsul, până ce cioclii îl vor înmormânta în Valea Amon-Goglni.—Călătorii, în trecerea lor, când vor vedea un os de om, îl vor însenina pentru ca cioclii să-i înmormânteze în Valea trufașei mulțimi. Și după o mie de ani (b, c), când cineva va da de urma unei greșeli de moarte, o va însemna pentru învățătorul anumit, ca acesta s-o curate cu adevăr.

39:16. Și chiar numele cetății celei de aproape va fi Amona [mulțimea]. Așa vor curați țara.—Acolo (a) va fi o cetate cu numele Mulțime [Amona, mulțime]. Așa vor curați țara; și apoi (b, c), după o mie de ani, aceasta va fi un guvern [cetate] desăvârșit—nu un guvern precum ar voi să-l așeze din nou Satan, nu luat în stăpânire de puțini, de Satan și de agenții săi, ci un guvern sub direcțiunea lui Dumnezeu—alcătuit din oameni așezați din nou și desăvârșiți—o republică dumnezească, numită „Mulțime”.

39:17. Și tu, fiul omului, așa zice Iehova, Domnul: Zi paserilor de tot felul și tuturor fiarelor câmpului: Adunați-vă și veniți, strângeți-vă din toate părțile la ospățul meu, pe care l-am pregătit pentru voi, la ospățul mare din munții lui Israel, ca să mâncați carne și să beți sânge.—Dumnezeu zice: (a) când revoluționarii mândri se vor pune în ordine de bătaie în contra poporului său, făcând ape.l la oamenii cei mai blestămați [paseri] și la cârmuitorii revoluționari [fiare]; veniți la marea

nimicire a oștilor omenirii răzvrătite, unde voi, în anarhie, veți distruge norodul acesta; simbolic (b, c) un apel către cei credincioși de pe pământ [fiare—membri ai Leului din seminția lui Iuda], pentru ca să se strângă și să se sature, să nimiciască cu armele Adevărului dumnezeesc învățăturile rele [carne, precum carnea lui Isus simbolizează învățături adevărate] și amăgirile seducătoare [sânge] ale lui Satan.

39:18. Mâncați carnea celor viteji, și beți sângele domnilor pământului, carnea și sângele berbecilor, a mieilor, a țapilor și a taurilor, care toate sunt vite îngrășate de ale Basanului.—Ei vor (h, c) consuma învățăturile amăgitoare ale lui Satan [celui viteaz] și vor stărpi amăgirile marilor învățători și domnitori de pe pământ.—Învățături de- Gânduri noi ale diavolului cu privire la ajungerea desăvârșirii, orice fel sau grad s-ar dori—pentru a fi conducători maturi [berbeci], pintre oi, pintre miei cu fire blândă, pintre cei cu voiță tare stăpâni de sine prin puterea gândirii [țapi], sau pintre ființe omenești desăvârșite [tauri]; sub amăgirile minții rodnice [Basan, rodnic] a lui Satan toți își închipue că sunt în adevăr desvoltați pe deplin [îngrășați].

39:19. Și mâncați grăsime până ce vă veți sătura, și beți sânge până ce vă veți îmbăta, din ospățul meu, pe care l-am pregătit pentru voi.—Ei vor consuma și nimici aceste filozofii amăgitoare cu Adevăr, până când se vor sătura de mărturia glorioasă a Adevărului lui Dumnezeu.

39:20. Și săturați-vă la masa mea de cai și călăreți, de viteji și de oameni de resbel, zice Iehova, Domnul.—La masa lui Dumnezeu, cu hrană spirituală, poporul său se va sătura cu prisosință de adevărurile ce vor distruge rătăcirile din timpul de strâmtorare, învățăturile și organiza-țiunile ce au urmat din aceste învățături, și totașa și pe conducătorii, filozofii, învățătorii și lucrătorii din slujba răului.

39:21. Și voi pune mărirea mea între popoare, și toate popoarele vor vedea judecata, pe care voi face-o, și mâna mea, pe care o voi pune peste ele.—Însuși Dumnezeu (a, b, c) își va ridica mărirea sa pintre popoare; și ei își vor da seama că El va îi făcut judecată asupra lor, și că mâna sa de dreptate a fost pusă peste ei pentru greșelile lor.

39:22. Și va cunoaște casa lui Israel, că eu sunt Iehova, Dumnezeu lor, din ziua aceea și de atunci înainte.—Așa . vor cunoaște (a) Jidovii și (b, c) toți Creștinii mărturisii că Iehova este Dumnezeu lor, de atunci în vecii vecilor.

39:23. Și popoarele vor cunoaște, că casa lui Israel fost-a dusă prinsă pentru fărădelegea sa: pentru că au nelegiuit, de aceea am ascuns fața mea de la dânșii, și i-am dat în mâna inamicilor lor; și au căzut cu toții de sabie,—întreaga lume va cunoaște că jidovii [a] au ajuns în prinsoarea Ba-

bilonului adevărat și ai Babilonului mistic, și că necredincioșii creștini mărturisiți au ajuns în prinsoarea (b¹! . Babilonului mistic și sub (c) amăgirile lui Satan, pentru că au păcătuit în contra lui Dumnezeu. Din pricina aceasta și-a întors El fața de la dânșii, dându-i pe manile dușmanilor lor. Astfel vor cădea ei de armele nimicirii și vor fi (b, c) liciși de Sabia Spiritului.

39:24. Că Eu le-am făcut după necurățeniile lor și după fărădelegile lor, ascunzând de la dânșii fața mea.—Dumnezeu îi va răsplăti și-i va privi cu defavoare în conformitate cu murdăria lor fizică, meotală, morală și spirituală.

39:25. Deaceea așa zice Iehova, Domnul: Acum voi întoarce pe cei prinși ai lui Iacob, și mă voi îndura de toată casa lui Israel, și voi râvni pentru numele meu cel sfânt.—Apoi, după ce va fi trecut osânda (055,7), Dumnezeu îi va scăpa (a) pe jidovi (A300) de prinsoarea lor din Ba-bilonul mistic și din mormânt, și, în antitip, și pe Creștini. El va arăta îndurarea și iubirea sa față de toți jidovii, în viață și morți (D 557), și (b, c) față de toată Creștinătatea, cea care trăește și care este moartă, și el va apăra reputațiunea sa cu dreptate.

39:26. Și vor purta rușinea lor, și toate fărădelegile, cu care au nelegiuuit asupra-mi, când locuiau în siguranță în pământul lor și nu era cine să-i înspăimânte.—După ce vor fi (a) purtat ei astfel (D558) rușinea și asânda pentru păcatele lor, prin cari au greșit față de Domnul, în timpul când jidovii locuiau în pace în Palestina (b, c) și Creștinii mărturisiți în Creștinătate, și nimeui nu-i mai înspăimânta, urmările adevărate se vor arăta.

39:27. Când îi voi întoarce dintre popoare, și-i voi aduna din țările inamicilor lor, și mă voi sfinți printr-înșii înaintea ochilor multor popoare.—În Sionism, (a) Dumnezeu îi va aduna iarăș pe jidovi și-i (b, c) va scoate înapoi, pe jidovi și pe Creștini, din manile marelui dușman, moartea, și prin viețile lor sfinte și consacrate, el va fi sfințit înaintea lumii întregi

39:28. Atuncia vor cunoaște că eu sunt Iehova, Dumnezeul lor; după ce îi voi fi dus prinși între popoare și-i voi fi adunat în pământul lor, și nu voi mai lăsa acolo pe niciunul dintr-înșii.—Atunci, cu mulțumire adâncă, ei vor recunoaște că Dumnezeu este iubitul Iehova, Unicul Drept, .care i-a pedepsit pe ei cu prinsoarea pintre popoare, și care apoi, în nemărginita sa înțelepciune, Putere și Iubire, i-a adunat iarăș pe toți, vii și morți, (a) în patria lor de mai înainte, Palestina și (b, c) în Creștinătate, și nimeui nu va mai fi lăsat în prinsoare.

39:29. Și nu voi mai ascunde fața mea de dinaintea lor; căci am revărsat spiritul meu asupra casei lui Israel, zice Iehova, Domnul.—Dumnezeu, nu-și va mai întoarce fața niciodată de la ei; pentru că el își va revărsa asupra lor, (a) jidovi și (b, c) Creștini la un

loc, Spiritul Său Sfânt, Mân-găitorul, care va locui în ei în vecii vecilor.

CUM SĂ-NVĂȚĂM

Mari adevăruri scumpe ni-s.

Iar cel de rând Ce se primește și se dă din ceas în ceas,

În drumul vieții noastre-n orice loc se află,
De vânturi fără griji în cale ni-este tras.

Dar adevărul greu câștigi, nu se găsește
Plutind în vântisorul unui vis-de vară;
Căci strânsu-i în a sufletului zbucium greu
Cu vijelii și ape mari ce-l înfruntă ...

Nu-n lupta de credinfa omeniri-1 vezi,
Nici în bisericeasca marfă-n lume nu-i
Odorul scump de adevăr, nici în neghina;
Pe-acolo nu-și desvoltă el frumusețea lui

Ci el ca holda crește-n glie prea muncită,
Și munca răsplătește, și-al credinței zel
Celor ce umblă după el, și-ntotdeauna
Comoară-aleasă: fericirea, aduce el.

EZEKIEL 40—48.

TEMPLUL LUI DUMNEZEU ȘI RÎUL ADEVĂRULUI

Viziunea lui Ezekiel ne zugrăvește așezarea Regatului lui Dumnezeu pe pământ în starea lui embrionică cu cele două faze ale lui: civil și religios, spiritual și pământesc. Deși din punct de vedere arhitectonic, Templul poate să fie clădit, după cum se arată în ilustrațiunile alăturate [și poate că va fi și clădit la Ierusalim], totuș, în ce privește dife ritele sale alcătuiți, locul, ritul și închinătorii, el este un tip, un simbol al „lucrurilor mai bune viitoare”, care vor avea loc după ce vor fi trecut războaiele, revoluțiunea și anarhia timpului de strâmtorare.

Timpul așezării Regatului în putere se arată ca fiind în „anul al patrusprezecelea după luarea cetății [creștinătatea]”—sau treisprezece ani după 1918, adică în 1931.—Ezekiel 40:1. **Locul.**—Templul a fost văzut în „pământul lui Israel”—în Palestina. Precum un loc arală o stare, totașa pământul lui Israel în acest caz, tipifica starea omeuirei întregi din viitor; iar cetatea, dinspre partea de miazăzi a unui munte foarte înalt este simbolul așezării fazei pământeste [miazăzi] a guvernamentului dumnezeesc, umbrit de faza spirituală și autocrată [foarte înaltă] a Regatului [muntelui].—Ezekiel 40:2.

De cine e arătat.—Cel care a arătat Templul

Bisericii, adică clasei Ilie, a fost „omul îmbrăcat în în”—Pastorul Russell. Arama [cuprul] din versetul 3 înfățișează îndreptarea sa. În mâna [puterea] sa se aflau măsurile dumnezeiești—o măsură de trestie [Cuvântul lui Dumnezeu] și o „sfoară de în” [în, dreptate]. El se afla în poarta de la răsărit a Sanctuarului—în Christos [poarta]. El măsoară Templul [Biserica și clasele conlucrătoare] cu Cuvântul, și cu măsura dreptății desăvârșite a lui Dumnezeu el măsoară progresarea răului adevărului dător de viață.—Ezekiel 40:3; 43:6; 44:4; 47:1-3.

Scopul.—Viziunea este de multă însemnătate. Cei ce au ochi să vadă și urechi să audă, trebuie să-și îndrepte inimile lor asupra a tot ce le arată servul Laodicean,—„căci ca să-ți arăt acestea, fost-ai adus aicea.” (40:4) Auzitorii trebuie să spună tot ceea ce văd Creștinilor mărturisitori [antitipul casa lui Israel], pentru ca ei să se rușineze de credințele, obiceiurile și de faptele lor de mai înainte, și să caute a se conforma tuturor măsurilor dumnezeiești.—Ezekiel 43:10-12; 44:4-6; 47-6.

Măsurile.—Măsurile Regatului vor fi deplinătatea Cuvântului lui Dumnezeu [măsura de trestie de 9 picioare sau de șase „coti mari”, fiecare de câte 18 toii sau coti de câte 14.4 toii și o palmă de 3.6 toii] (Ezekiel 40:3, 5) și măsura dreptății dumnezeiești.—Ezekiel 40:3, 47:3.

Se dă un sistem decimal variabil de măsuri pentru corpuri solide [uscate] și lichide, simbolul unui tratameut corect și drept. O efa [măsură pentru corpuri solide] este egală cu un bat [măsură pentru corpuri fluide], și zece din una sau din alta fac un omer sau un cor. Omerul cuprinde aproape 340 litri 725 ml., iar efa sau bățul a zecea parte dintr-un omer, sau 34 litri 072 ml. fiecare. (Ezek. 45:10-11) Tabloul greutateilor (Ezek. 45:12, etc.) este după cum urmează:

Gran Greutatea

(Greutatea) comercială

Talente	960,000	137 ¹ / ₇ lb. *)	1
Maneh	16,000	2 ¹ / ₄ lb.	60.. 1
Şekel	320	3 ³ / ₄ oz.	8,000.. 50 1
Beka	160	2 ⁵ / ₈ oz.	6,000.. 100 .2 1 ,
Gerah	16	1 ¹ / ₂₇ oz.	60,000.. 1000 .. 20 .. 10 .. 1

Măsurile de volum au fost întrebuințate mai ales în legătură cu sacrificiile—atâtea efe de grâu sau atâtea baturi de ulei câte jertfe de mâncare sau băutură cu un vitei ș. a. m. d.

Simbolurile numerilor.—Numerele sunt întrebuințate ca simboluri de deplinătate sau în sensul contrar, înțelegerea comună a simbolizmului numerilor este următorul:

Unul—Unitate, îndestulare de sine.

Doi—Dualitate, păreche.

Trei—Un număr dumnezeesc.

*) lb. 1 Pfund american egal cu 453 gr.

Efrairn [îndoit roditor, Fac. 48:15-20]; Manasse

[cauzând uitare, Fac. 48:15-20]; Neftali [luptă, Fac. 49:21]; Așer [fericit, Fac. 49:20]; și în partea cea mai spre miazănoapte, Dan [judecător, Fac. 49:16-18].—Ezekiel 48:1-7.

La miazăzi de partea sfântă centrală: Beniamin [fiul manei drepti, Fac. 49:27]; Simeon [auzire, Fac. 49:5-7]; Isachar [aducând răsplătă, Fac. 49:14-15]; Zebulon [Io-Fac. 49:13]; și în partea cea mai de la miazăzi,

Fig. 1. Împărțirea pământului.

Gad [văzător, loz, soartă, Fac. 49:19]. (Ezek. 48:23-29) însemnătatea acestor nume și binecuvântările profetice ale lui Iacob sunt semnificative pentru stările Regatului viitor. Figura e) arată împărțirea Palestinei în fâșiile de pământ date semințiilor cu partea sfântă la centru.

Patru—Acea prin care Dumnezeu se descopere pe sine însuși complet, cum e de pildă: patru cherubimi, altarul cu patru părți și forma pătrată a prea Sfintei.

Cinci—întrebuințat în legătură cu zece, înseamnă stagiul sau treapta, gradul sau puterea ajunsă sau prescrisă; un simbol al dumnezeirii.

Șase—Deplinătate pământească, sau deplinătate relativă în ce privește pe om; nedesăvârșire; totodată și deplina măsură a Cuvântului.—Ezekiel 40:5.

Șapte—E suma a trei și patru; deplinătatea sau desăvârșirea religioasă sau dumnezească; numărul legământului. Jumătate din șapte [$3\frac{1}{2}$], numărul frânt sau despicaț, apare în legătură cu suferința.

Zece—Simbolul natural al desăvârșirii și deplinătății, al dezvoltării depline, un întreg complet și desăvârșit. Doisprezece—De trei ori patru; numărul poporului în legământ; deplinătatea organizației; deplinătate națională. Multiplicațiunea sau puterile acestor numeri combină sau întăresc simbolizmul lor.

Simbolizmul direcțiunilor.—Miazănoaptea arată lucruri spirituale, miazăziua lucruri pământești; iar răsăritul pe Christos și sacrificiul său de răscumpărare. Dreapta este partea de favoare, stânga de mai puțină favoare, sau de defavoare. Ridicări [elevații] mai înalte reprezintă trepte mai înalte a unor ființe sau a unor puteri; treptele sau gradele mai joase reprezintă contrarul.

Pământul și împărțirea sa.—Deoarece prin locuri se tipi-fică stări, pământul Canaanului, pământul fiilor lui Israel, tipifică pe întreaga omenire, împărțirea lui între cele douăsprezece seminții, în părți egale, care se deosebesc în ce privește apropierea lor de partea sfântă de la centru, sau locul Sanctuarului, se referă la cele douăsprezece stări sau trepte de cinste din Regatul întemerat a lui Christos, dându-i-se fiecăruia un loc potrivit cu credința, iubirea și lealitatea ce o va manifesta în timpul său de încercare sau judecată.

Înțelesul numelor semințiilor este asemenea sugestiv, când sunt luate în ordinea în care sunt aranjante față

de partea sfântă de la centru. (Vezi Figura 1)—Vezi Apoc. 7. La miazănoapte de partea sfântă: Iuda care înseamnă [laudă, Fac. 49:8-12]; Ruben [iacă un fiu] Fac. 49:34;

Granițele țării (Ezek. 47:13-21) se arată prin locuri a căror nume arată stările Regatului. La partea de miazănoapte: Hetlon [întăritură], Hamat [apărat, încunjurat cu ziduri], Berota [hrană], Sibraim [două dealuri], Hazar-Haticon [curtea de mijloc], Hauron [ținut de vizuini], Ha-hzar-enan [curte de izvoare] și Damasc similitudine sau asemănare de ardere. În partea dinspre răsărit: Gilead [tare, stâncos], Israel [Domnind cu Dumnezeu], și Iordanul [cel care se coboară]. În partea dinspre miazăzi: Tamar [palmier], și Cadeș [sfânt]. În părlea dinspre apus: Marea cea mare [popoare și națiuni].

Pământul trebuia împărțit în părți, simbolizându-se prin aceasta că pozițiunea locului de onoare din Regatul lui Dumnezeu a fiecărui om nu este predestinat, ci rezultatul gradului de efortare și consacrare al fiecăruia. (Ezek. 41:1) La orice cinste sau onoare va ajunge careva, aceasta .nu se va lua înapoi de la dânsul. (Ezek. 46:18) Toți vor avea șanse egale. (Ezek. 47:14) Păgânii de mai înainte (străinii) vor avea aceleași șanse ca și poporul ales al lui Dumnezeu, jidovii, totașa ca și cum s-ar fi născut sub aceeași favoare deosebită.—Ezekiel 47:22-23,

Partea cea sfântă a Pământului.—(Fig. 2) Poporul nu va ocupa întreg pământul, ci o parte trebuie să o închine ca loc sfânt sau „ofrandă”, o fâșie centrală deacurmezișul Palestinei, de 25.000 măsuri de trestie, sau 42.6 mile, sau 68.5 km. de lată, pentru trebuințe sfinte și guvernamentale. Fig. 2 arată partea sfântă de pământ, și împărțirea ei. Cele două capete ale fâșiei vor fi pentru domnitor [principe], tipifi-când starea Principelui, sau clasa Vrednicilor din vechime, întinderea de 25.000 măsuri de trestie pătrate a secțiunii centrale—ca puteri și înmulțiri de zece și cinci—îmbinate cu măsura deplină [măsura de trestie] a Cuvântului lui Dumnezeu, pusă în aplicare față de clasele aici reprezentate, înseamnă gradul înalt de perfecțiune al acestor clase. Stările reprezentate aici sunt: La miazănoapte [spiritual] natura dumnezească a Miciei Turme [preoții]; la mijloc, natura intermediară și mai joasă a Marei Mulțimi [Levitii]; la miazăzi, la mijlocul largimii, și cu un grad mai jos de onoare [seculară], natura desăvârșită omenească a celor ce vor fi ocupați cu guvernarea de fapt a pământului. Ca în multe alte tipuri aceleași antitipuri se arată de repetite ori în diferitele lor faze.—Ezekiel 45:1, 4, 7; 48:20.

Pământul preoților.—Partea de la miazăzi a părții centrale de pământ sfânt, 10.000 de măsuri de trestie de larg, tipifică starea Turmei Mici, cea mai înaltă stare sau grad de natură spirituală, natura dumnezească [extremul miază-noapte]. Aceasta e starea „prea sfântă” sau starea „sfintei sfintelor.”

(Ezek. 48:9-12) În aceasta, dat fiind că ea aparține moștenitorilor naturii lui Dumnezeu, va fi Sanctuarul—întreg Templul și curțile sale—tipificând domeniul spiritual al lui Christos, domnind asupra tuturor treburilor viitorului-Regat din Cer și de pe pământ.—Ezekiel 44:28; 16:3-4; 48:8-12.

Pământul Leviților.—Spre miazăzi—privind înspre lucrurile pământești și mai inferioare în ce privește ordinea, va fi starea spirituală [pământul] Marei Mulțimi, Turma cea Mare [Levitii], după cum a fost și viețuirea lor religioasă, în cursul Vârstei evanghelice a prilejului dat de Dumnezeu, îndreptată de la cele cerești spre cele pământești. Aceasta va fi starea lor în etern și nu se va putea schimba nici înstrăina—ci „sfântă va fi lui Iehova.” Intre ei vor fi douăzeci de grade de cinste—„douăzeci de camere.”—Ezekiel 45:5; 48:13-14.

Pământ Secular pentru Cetate.—În partea cea mai dinspre miazăzi [starea pământească] a pământului va fi o fâșie de 5000 măsuri de trestie de larg, care va fi loc secular pentru Cetate.” Aceasta înfățișează în miniatură starea omenească desăvârșită a dregătorilor văzuți [cetatea] a fazei pământești a Regatului, și a tuturor celor ce vor sta sub guvernarea dumnezească—întreaga omenire. Cetatea va fi în mijlocul acestei părțicele și va cuprinde 4500 măsuri de trestie pătrate, cu o împrejurime sau margine de 250 măsuri lărgime jur împrejur, cuprinzând sau acoperind astfel curmeziș pământul secular și simbolizând domnia viitorului guvern mondial asupra neamului omenesc. (Ezek. 45:6, 7; 48:15-20, 35) Atât de desăvârșite și de mulțumitoare vor fi metodele guvernului lui Dumnezeu [cetatea] și binecuvântările sale, încât ele se vor numi cu drept cuvânt „Minunea lui Iehova.”—Ezek. 46, 43.

Pământul pentru Sanctuar.—La mijlocul pământului preoților va fi pământul pentru Sanctuar, cu o suprafață de 500 coti sau 750 picioare pătrate, și înconjurat de o margine sau de o împrejmuire de 50 coti sau 75 picioare de largă. În acest pătrat vor fi zidurite, curțile și clădirile Sanctuarului. Aceste tipifică iarăș în miniatură, în amănunte, stările tuturor claselor din Regatul spiritual începând de la Christos [preoți] și în jos, după gradul și relația lor religioasă între ei și față de Dumnezeu. Ezek. 45:2-3.

Pământul pentru Domnitor.—Amândouă capetele părte-lei sfinte a pământului, care are o lărgime de 25.000 mă- -suri la răsărit și la apus de locul sfânt central, va fi dată „domnitorului”, arătându-se prin aceasta starea omenească desăvârșită a Vrednicilor din Vechime, adică a învingătorilor dinainte de Vârsta Evanghelică, și cari vor fi puși „domnitori peste toată tara.” Fiindcă pământul domnito-rilor nu va fi neînstrăinabil, ci va putea fi dat altora de către domnitori, tot astfel unor anumite clase li se va da împărțășire în starea desăvârșită a Vrednicilor din Vechime.—Ezek. 45:7-8; 46:16-18; 48:21-22.

Clasele.—În împărăție vor fi mai multe clase deosebite, în conformitate și cu gradul lor de credință din vârstele dinaintea așezării împărăției.

Preoții vor fi preamărita Mică Turmă, credincioasă până la moarte, fii ai lui Dumnezeu, Cel Drept [Zadok, drept], cari, în decursul vârstei evanghelice prin credincioșie cu orice preț față de Cuvântul lui Dumnezeu, „au păzit cele de păzit ale casei”—Sanctuarul lui Dumnezeu. Ei vor fi și vor posedea „natura dumnezească.”—Ezekiel 40:44-46; 43:18-37; 44:15-31; 46:4; 48:10-12.

Levitii antitipici [Turma cea Mare] vor avea o natură spirituală asemenea îngerilor, pentrucă cu toate că ei în decursul Vârstei evanghelice au fost concepuți de spirit, fiind fii ai lui Dumnezeu [Zadok, drept], ei „au rățacit de la Dumnezeu în urma idolilor lor”—slujind poporului înaintea idolilor lor, și au făcut ca casa lui Israel [Creștinătatea] să cadă în fărădelege. „Ei vor purta fărădelegea lor.”—Ezek. 44:10-14; 45:5; 48:13-14. Vrednicii din vechime [domnitorii], cari în periodul vârstei jidovești au fost credincioși până la moarte în mijlocul înfocătelor încercări și probe de credință (Evr. 11), în cursul celor 1000 de ani. vor avea o natură omenească desăvârșită, și vor fi conducătorii și cârmuitorii vizibili ai omenirii pe pământ.—Ezek. 44:1-3; 45:7-17; 21-25; 46:16-18; 48:21-22.

Servitorii cetății vor avea natură desăvârșită omenească, și vor fi însărcinați cu multe și felurite obligațiuni ale guvernării spirituale de peste întreg pământul. Ei vor fi luați din mijlocul oamenilor. Despre unii să vorbește ca servitori, iar alții ca fii ai Vrednicilor din Vechime.—Ezekiel 48:18-19; 46:16-18. Poporul Regatului se va compune mai întâi din Evreii înviați, cari în cursul celor 1000 de ani vor face progres înspre desăvârșire omenească, și cari nu s-au consacrat lui Dumnezeu în vârstele de mai înainte ci s-au rățacit de la el.—Romani 1; Ezek. 43:7-9; 44:6-12, 15, 19, 23-30; 45:6-21; 1-3, 9-10; 47:13-14; 48:11; 18-9; 23-29.

„Străinii” vor fi bilioanele de oameni sculați din morți,—nu jidovi—cari ajungând la o circumcisiune de inimă și a unei conștiinți curățite prin sângele lui Isus, vor fi priviți ca și cei născuți sub aceleași împrejurări ca și Evreii. Nici unul dintre ei însă nu va avea parte la serviciul direct al lui Dumnezeu.—Ezek. 44:9; 47:22-23; Zech. 14:20-21; Nu-merii 31:47; Ioel 3:17; Iosua 9:22-27; Apoc. 21:57.

Sanctuarul si Curtea dinafară.—Sanctuarul va fi întregul loc îngrădit și închinat serviciului dumnezeesc. După Ezekiel 45:2 zidul dinafară este de jur împrejur un pătrat de 500 de coti, iar după 42:16-20 de 500 de trestii, sau 3000 coti pătrați; însă locul din urmă este tradus în Septuaginta [adică Biblia tradusă de cei 70 de învățați] cu „coți”, și aceasta corespunde întocmai cu măsurările din lăuntru. (Ezek. 42:20") Curtea din afară tipifică starea

Vrednicilor din Vechime, a evreilor și a întregii omeniri, cei dintâi posedând de fapt desăvârșirea omenească, iar cei din urmă numai o stare desăvârșită a **inimii**, și năzuind spre desăvârșirea omenească. Curtea va fi mai înaltă decât pământul împrejmuit, și va avea șapte trepte care vor duce la ea simbolizând desăvârșirea omenească, reală sau de inimă, a celor ce intră în curte. Ea va fi înconjurată de un zid de o măsură de înalt și de o măsură de gros. Zidul tipifică pe Christos în Vrednicii din Vechime, care vor fi întruparea zidului de credință aranjat de Dumnezeu din jurul Sanctuarului. Măsura de trestie arată măsura plină a Cuvântului lui Dumnezeu în ce privește natura omenească.—Ezekiel 40:6, 17-19, 22-23, 27, 34; 42:1, 7-9; 14-20; 43:1-5; 44:1-3, 19; 45:1-2; 46:19-24.

Curtea dinăuntru.—Curtea dinăuntru va fi o îngrăditură către partea din fund sau înspre apus în curtea dinafară, de 200 coți de largă și 300 coti de adâncă. Ea tipifică starea născută din spirit a Turmei celei Mari [Le-viți], și se află pe o ridicătură de 8 trepte, a 8-a simbolizând schimbarea la natura spirituală, iar cele șapte d, desă-vârșirea acestei naturi—perfectă, deși aceasta nu reprezintă natura cea mai înaltă. Zidul ei reprezintă pe Christos, în Turma cea Mare, iar lipsa de măsuri pentru zid arată „că încă nu s'a arătat” ceea ce se poate asemana natura spirituală. Atât curtea dinăuntru cât și cea dinafară va fi împodobită cu colonade și stâlpi, probabil că dealun-gul caldarâmului marginii dinăuntru, tipificând pe cei cari, pe orișice treaptă de viață, vor îi „stâlpi în casa lui Iehova.”—Ezekiel 0:27, 28, 34, 37, 39-47; 42:2-4; 43:4-5; 44:17-18, 21, 25-27; 46:19-24.

Templul.—Edificiul templului (Figura 4) se află înspre partea din fund, la o depărtare de 50 de coți de la fundul curții de dinăuntru, și stă pe o platformă de 60 coti de largă și 100 de lungă. Aceasta tipifică starea Micei Turme, născută din morți la natură dumnezească. Ea stă cu o măsură de trestie mai sus de cât curtea de dinăuntru, arătându-se prin aceasta că natura dumnezească este măsura de plină a Cuvântului lui Dumnezeu deasupra oricărei alte naturi spirituale „sus peste orice domnie și stăpânire și putere.” înălțimea nemărgenită a naturii dumnezești față de alte naturi se arată prin faptul că numărul treptelor ce duc la ea este de 10 [după Septuaginta], o îmbinare a numărului 7 [desăvârșire] și 3 [dumnezeesc]. În Templu se intră prin vestibul. El cuprinde „Sfânta”, care e 20 X 40 coti de mare, și „Prea sfânta” Sau „oracolul” care are 20 de coti pătrați. Aceste locuri tipifică starea lui Christos, Cap și Corp, produsă sau născută în natura dumnezească. Că persoana cărui i s-a arătat viziunea n-a putut intra în Sfânta Sfintelor (Ezek. 41:3, 4) dă de înțeles că încă nu s-a arătat încă „ce vom fi”, în starea în care vom fi când „casa se va umplea de mărirea lui

Dumnezeu."—Ezek. 41:1-2; 43:5.

Caldarâmuri și căile deschise.—Curtea dinafară și cea dinăuntru nu vor fi numai simple îngrădiri, precum era curtea Tabernacolului, ci fiecare din ele va avea un spațiu împrejmuit, sau un caldarâm, 50 de cot de mare, unde se află porți, clădiri și coridoare, tipificând stările și activitățile din starea tipificată prin îngrădire. Locul înconjurat de curtea dinafară va fi „caldarâmul de jos.” (40:17-18) Aici vor fi porțile de la răsărit, de la miazănoapte și *miazăzi* a curții de dinafară, și cele patru unghiuri ale curții unde Levitii vor ferbe diferitele jertfe ale poporului. Curtea dinafară cuprinde deasemeua 30 camere, tipificând numărul stărilor și activităților pînă la cei sculați din morți și desăvârșiți sau cari pășesc spre desăvârșirea omenească. Fiecare din cele patru unghiuri ale curții de pe caldarâmul de jos la fi de câte patruzeci de coti de lung și treizeci de coti de larg, și va fi înconjurat de un rând de clădiri de desubtul cărora vor fi locuri de fiert pentru pregătirea jertfelor ce vor fi mâncate de popor. (Ezek. 46:21-24) La mijlocul caldarâmului de jos, și anume dinspre răsărit, miazănoapte și miazăzi, se vor afla porțile de dinafară, ca niște coridoare acoperite sau săli de intrare, și cari cuprind întreaga lărgime a caldarâmului de 50 de coti, pînă la curtea dinafară, după cum se arată în Figura 3.

Caldarâmul corespunzător de 50 de coti al curții dinlăuntru nu este numit în mod hotărît caldarâm, ci numele este dedus din denumirea „caldarâmul de jos” al curții de dinafară. Pe el se va afla poarta curții dinăuntru și clădiri pentru anumite activități ale preoților și Levitilor.

Caldarâmul curții dinăuntru de 50 de coti de larg dă un spațiu de 100 coti pătrați în lăuntru său—adevărată curte din lăuntru—care stă în fața Templului, și la mijlocul căruia se află marele altar. Suprafața aceasta de 100 coti de largă se întinde spre apus către platforma Templului, înconjurându-l dinspre miazănoapte, apus și miazăzi, cu un spațiu de 20 coti de larg, numit „loc deosebit.” Pe caldarâmul de sus, flancând Templul de la miazănoapte și miazăzi, și având aceeași lungime—100 coti—ca și Templul, se vor afla două clădiri pe fiecare parte, pentru preoți, numite „camerile preoților.” Aceste clădiri vor fi separate una de alta printr-un coridor de 10 coti de larg, care duce dealungul liniei de la mijloc a caldarâmului de sus. Camerele dinafară a fiecărei perechi de „cameri pentru preoți” vor avea o lungime de 50 de coti, adică jumătate din lungimea dinlăuntru. Aceste sunt așezate pe caldarâmul de sus. În partea dindărăpt s-au dinspre apus a caldarâmului de sus se vor afla mici curți pătrate, asemenea curților de la unghiurile caldarâmului de jos, cari vor fi întrebuințate de preoți pentru fierberea și coacerea sacrificiilor mâncate de preoți.—Ezekiel 40:17-18; 41:10-15; 42:1-14; 45:2; 46:19-24.

Ridicarea mai mică a suprafeței acestor caldarâmuri, curți și coridoare tipifică treapta mai joasă a stării persoanelor sau ocupațiilor tipificate prin lucrurile făcute pe treapta aceea.

Camere și Galerii pentru Preoți.—În curtea dinăuntru, aproape de poarta de la miazănoapte, va fi o cameră cu ușa privind spre miazăzi, și o altă aproape de poarta dinspre răsărit cu ușa spre miazănoapte. Aceste sunt pentru preoții cântăreți, plăcuții cântăreți ai lui Israel, Mica Turmă, care va cânta lui Dumnezeu și poporului despre binecuvântările Regatului. Acești nemuritori vor cânta laudele lui Dumnezeu pentru bunătatea sa față de cei din faza spirituală [miazănoapte] a Regatului, și binecuvântările ce vor decurge din altarul le răscumpărare al lui Christos [poarta de la răsărit] pentru restaurarea celor ce se află în faza pământească [miazăzi] a Regatului.—Ezekiel 40:44-46. Pe caldarâmurile de la miazănoapte și miazăzi din curtea dinlăuntru ce înconjură Templul pe de lături, se vor afla două perechi de camere paralele pentru preoți (Figurele 3 și 5), fiind în fiecare pereche clădirea dinlăuntru de 100 coti și cea dinafară de 50 de coti de lungă. Ele au înălțimea de trei etaje, fiind etajul cel mai sus mai îngust decât celelalte, prin faptul că între coridorul cel de 10 coti dintre camerile preoților etajele de sus formează niște galerii înspre partea dinlăuntru, și în partea aceasta se vor deschide și porțile lor de fiecare parte a coridorului. În camerile acestea, luminate prin ferești înguste, preoții vor pune lucrurile lor cele mai sfinte, și vor mânca mâncările cele mai sfinte, dimpreună cu jertfele de carne pentru păcate și vină ale domnitorului și ale poporului din Vârsta milenială. Omenirea fiind răscumpărată de Christos, se va consacra pe dânsa dimpreună cu toate cele ce sunt ale ei lui Christos, Cap și Corp. Christos [preotul] va primi consacrările lor [le va așeza în camerile preoților], cari vor fi drept mîncarea lor. În situațiunile sfinte reprezentate de camerile preoților, preoții își vor serba sărbările lor de iubire, bucurându-se de străduințele consacrării a bilioane-lor de oameni în progresul lor spre desăvârșire omenească. Când preoții ies afară la popor, în curtea dinafară, ei schimbă hainele lor sfinte pe care le poartă în camerile preoților, îmbrăcând alte haine. Veșmintele sfinte tipifică făgăduințele și Cuvântul lui Dumnezeu ca privind lucrarea sfântă de jertfă, iar celelalte haine vor fi Cuvântul și legământul lui Dumnezeu, referindu-se la lucruri ce privesc poporul și nădejile și binecuvântările restauratiunei.—Ezek. 42:1-14; 44:19, 29-30; 46:19, 20.

Templul va fi clădit jur împrejur cu ziduri duble, afară de vestibulul din față (Figurile 3, 4, 5), care lasă între ziduri un spațiu liber numit „camere lăturalnice”, cari au trei etaje, la cari duc trepte învârtite și cari nu ajung chiar pînă la culmea

zidului dinlăuntru a Templului.

Fiecare etaj va fi împărțit în 30 de odăi. Odăile din etajul al doilea vor fi mai largi decât cele din etajul întâi, și cele din etajul trei mai largi decât cele din etajul doi. La aceasta se ajunge prin faptul că cu cât este etajul mai sus cu atât și zidurile sunt mai subțiri. Grinzile nu sunt băgate în zidur ci sunt puse pe podișurile grosimii fiecărui etaj. Ezekiel nu arată funcțiunea acestor camere, însă camerile lăturalnice asemănătoare din Templul lui Solomon erau întrebuințate pentru păstrarea comorilor și vaselor Templului. În antitip Templul este Biserica, Christos, Cap și Corp, și în camerile amintirii lui Christos cel divin se vor aduna nu numai tezaurele de caracter ale uleiului și tămâei, ale aurului, argintului și pietrelor prețioase așezate în Cer în decursul vârstei evanghelice, ci și tezaurele asemănătoare oferite de omenire în tot timpul Vârstei mileniale. Numai preoții vor avea intrare la aceste tezaure, și Mica Turmă va fi paznica pe veci a acestor jertfe prețioase. Cele trei etaje, unul mai larg decât celalalt, înseamnă tezaurele de caracter adunate de cei ce se află pe cele trei trepte, pe cea omenească, spirituală și dvină. (Ezek. 41:5-9; 1 Regi 6:5-10; 2 Cron. 3:9) Vasele sunt învățăturile din acele trei trepte sau plane. Templul tipifică lucrarea progresândă și sfârșită a lui Dumnezeu. Sfânta tipifică mai întâiu conceperea de spirit, și apoi amintirea acesteia, ca o lucrare îndeplinită a lui Dumnezeu—fiindcă experiențele celor concepuți de spirit nu se vor pierde niciodată. Prea Sfânta tipifică natura dum-nezească împlinită, în nici una din aceste camere sfinte nu vedem mobile, afară de Sfânta, unde se află un altar dintr-un lemn nenumit—un altar arătat ca fiind „masa ce stă înaintea lui Iehova.” Dacă presupunem că lemnul acesta este același ca în Templul lui Solomon, atunci trebuie să fie cedru—lemn ce tipifică nemurirea, natura dum-nezească. Despre jertfele ce se aduc pe acest altar deaseme-nea nu se face nici o amintire, însă ele se fac de preotul ce servește acolo. Interiorul ambelor camere se va acoperi cu lemn—probabil de cedru, tip al nemuririi—până la ferestrele mai strâmte de sus din zidul dinăuntru al Templului, împodobirile dinăuntru cu palmieri și cherubimi cu două fete,—tot un palmier și un cherubim cu două fețe—cu fata unui leu și a unui om, tipifică că scopul gloriosului Templu al lui Dumnezeu este de a avea grijă și de a administra treburile oamenilor cu desăvârșire drepti [palmieri] sub înrâurirea îmbinată a Dreptății și Iubirii lui Dumnezeu. Dacă porțile cu două aripi ce duc la Sfânta și Sfânta Sfintelor vor fi din același lemn ca și cele ale Templului lui Solomon, atunci ele vor fi din lemn de măslin, tipul păcii lui Dumnezeu care întrece orice minte, pentruca cei norociți să intre prin poarta lui Christos.—Ezek. 41:13-25.

La apus sau în partea dindărăpt a Templului, și despărțit de el prin locul despărțit de 20 coti, se va

afla clădirea de la apus; o clădire care în partea dinăuntru e de 70 de coți largă și 90 coti de lungă, ale cărei ziduri sunt de 5 coti grosime, ceea ce face ca mărimea dinafară să fie 80 și 100 coti, sau dacă cuprindem și locul despărțit, 100 de coti pătrați, ceea ce arată desăvârșirea dumnezească a clasei reprezentate prin clădirea aceasta. Ea nu se află nici într-un fel de legătură cu altarul, cu Sfânta, sau cu Sfânta Sfintelor, și nici nu se spune pentru ce se întrebuințează. Ea corespunde descrierii unor clase asemenea Turmei celei mari sau a îngerilor.—Ezek. 41:12-13.

Camere pentru Leviți.—Anumite camere sunt așezate la o parte pentru serviciile Levitilor. Aproape de ușa din afară a porții de la miazănoapte din curtea dinăuntru [o lucrare săvârșită în faza spirituală a Regatului], pe caldarâmul de sus, se va afla camera unde Levitul va spăla jertfele de ardere ale poporului. În vestibul sau sala de intrare a aceleiaș porți vor fi patru mese de piatră cioplită, fiecare de câte 1¹/₂ coti pătrați și un cot de înălță, pe care se vor așeza instrumentele menite pentru uciderea animalelor de jertfă, și pe care vor fi ucise aceste animale și se va pune carnea lor. În curtea dinafară, pe partea dinafară a porții din curtea dinăuntru și lângă treptele ce duc în sus la poarta aceasta, se vor afla alte patru mese pentru uciderea animalelor de jertfă, câte două pe fiecare parte a treptelor. În antitip cei cari vor jertfi vor face sau își vor reînoi consacrările deja făcute, sub diferitele condiții cerute, și vor fi primite de Turma cea Mare [Leviți] care va face slujba de intermediari între popor și Mica Turmă [preoți]. Consacrarea desăvârșită a indivizilor, tipificată prin moartea animalelor, va fi supravegheată și condusă de Turma cea Mare, iar jertfitorii se vor strădui să se potrivească pe ei modelului de caracter, ceea ce se înfățișează prin piatra cioplită a meselor și prin așezarea cărnii și uneltelor de ucidere pe mese. Cei ce se vor oferi pe ei înșiși în consacrarea deplină a inimei, manifestându-si astfel mulțumirea față de Dumnezeu [jertfa arderii de tot], se vor curăți în caracter prin învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu [spălați cu apă], împărțit de Turma cea Mare [Leviti].—Ezek. 40:39-43. Anumite jertfe din jertfele lor va trebui să le mănânce poporul însuși, zugrăvind cum consacrarea va trebui să fie deplină—pătrunzând și cuprinzând întreaga lor ființă. Această procedură nu se va întâmpla fără grele încercări, îndulcite de Cuvântul lui Dumnezeu [apă fierbinte]—cari vor fi sbi-ciuirile din partea Turmei celei Mari [Leviți]—ceea ce este tipificat prin fierberea sacrificiilor de către Leviți, pentru ca să fie bune de mâncat de către popor. Această îndeletnicire a Turmei Mari este tipificată prin locurile de fierbere din curți de la unghiurile caldarâmului de jos.—Ezekiel 46:21-24. Alte activități ale Preoților și Levitilor de treizeci de feluri în folosul poporului, sunt tipificate prin cele

treizeci de camere de-alungul caldarâmului de jos din curtea de dinafară.—Ezekiel 40:17-18.

Porți, uși, vestibule, etc.—Porțile, ușile și vâlul din Tabernacol, toate privind spre răsărit, tipificau pe Christos, și într-un anumit sens pe cei ce sunt într-însul. Nimeni nu putea să intre în încăperile sfinte dinăuntru, decât acei ce erau ocupați în ele, fie de fapt fie numai de probă, ca participanți la jertfa pentru păcat. Astfel în Templul lui Ezekiel, în legătură cu poarta dinspre răsărit a curții dinafară se zugrăvește intrarea celor ce vor avea de a face cu curățirea poporului de păcat—Mica Turmă și Vrednicii din Vechime. Mica Turmă este descrisă ca mărirea lui Dumnezeu ce intră prin poarta de la răsărit din curtea de dinafară, și prin poarta de la răsărit a curții dinăuntru, și însfârșit în Templu (Ezek. 43:1-5), tipificând propășirea Corpului lui Christos prin Christos Isus, ca fiind calea [poarta] la socotita desăvârșire omenească (curtea dinafară) prin „schimbarea” la treapta spirituală [curtea din lăuntru], ce duce mai departe în sus la înălțarea nemăsurată a naturii lui Dumnezeu [Templul]. După deplina intrare a Corpului lui Christos poarta dinafară se va închide (Z -05-267) și nimeni nu va mai fi în ea afară de Vrednicii din Vechime, cari au intrat în starea lor onorabilă prin ușa jertfirei de sine până la moarte. (Ezek. 44:1-3) În starea ființei în Christos, în gândul lui Christos, Vrednicii din vechime vor „sta” în poarta aceasta comunicând cu Christos și cu Dumnezeu, însușindu-și Cuvântul lui Dumnezeu [mâncând] care îi va întări și împuternici pentru lucrarea minunată a cârmuirii și regenerării întregii omeniri. Poarta de la răsărit din curtea de dinăuntru, calea ce duce la natura dumnezească prin jertfă, va fi închisă după intrarea gloriei lui D-zeu, corpul lui Christos, în care locuiește D-zeu, și nimeni nu va mai intra cândva prin-tr-ânsa. Aceasta este poarta concepere! de spirit a tuturor claselor concepute de spirit. În poarta aceasta, în Christos, chiar lângă ușa din lăuntru a vestibulului, vrednicii din vechime își vor avea locul lor, după ce vor fi întrunit toate condițiunile pentru a trece la natura spirituală, la sfârșitul Mileniului, care e ziua a șaptea [Sabatul] lui D-zeu, și ziua Noului Legământ [luna nouă]. Acolo, în intimă comuniune cu Christos cel mărit, își vor face mulțumitoarele consacrări de sine și vor îndeplini voturile lor [jertfe de ardere și de pace], având șederea lor în El, cel pe care ei l-au întrecut [precedat] în suferință, și pe care ei îl urmează în timp și în loc.—Ezek. 46:1-8, 12. Intrarea de la porțile de la miazănoapte și miazăzi din curtea dinăuntru nu înseamnă participare la jertfa pentru păcat, ci foloasele acesteia. Poarta dinăuntru ce privește spre miazănoapte [faza spirituală] tipifică privirea către răscumpărarea prevăzută de Dumnezeu. Aici își va aduce poporul jertfele sale, va socoti consacrările sale și recunoștințele altarului,

sângele lui Isus Christos. Poarta dinafară, care stă cu fata spre miazăzi, privește în chip figurativ în spre restituțiune. Toți cei ce intră prin ea vor cunoaște deasemenea sângele, pentru că intrând printr-însa ei se vor vedea drept înaintea altarului. În zilele solemne de sărbătoare, poporul și domnitorul ce vor intra pe poarta dinăuntru de la miazănoapte nu vor trebui să iasă pe aceeaș poartă, ci pe poarta de la miazăzi, și întors. Aceasta tipifică că fiecare, care intră pe treapta adevăratei desăvârșiri sau a desăvârșirii de inimă, trebuie să recunoască că restituțiunea [miazăzi] cu binecuvântările ei au fost rezultatul sângelui vărsat al Mântuitorului, de pe treapta spirituală [miazănoapte].—Ezek. 40:20-31; 44:4-6; 46:9-10. Însemnătatea tipică a porților, ușelor și vestibulelor este arătată cu multă grijă în Ezekiel 44:5: „Ia seamă, și uită-te cu ochii [priceperii], și ascultă cu urechile toate câte îți voi vorbi de [scrie] toate așezămintele casei Domnului și de toate legile ei: și ia seamă la intrarea casei și la toate ieșirile Sanctuarului”. Porțile curții (Figura 6) sunt niște porți de coridoare ce trec peste caldarâmul de 50 de coti. Mărirea lor va fi de 50 pe 25 coti. În curtea dinafară se intră prin o poartă la al cărei prag din afară duce un acces de șapte trepte. Îngusta poartă de coridor va fi flancată de șase camere mici, cu un spațiu de un cot înspre coridor, trei în lături, și se va sfârși peste un prag dinăuntru într-un vestibul sau sală de intrare, de unde se deschide o ușă lăuntrică în curte. Poarta cu coridoarele și camerele ei mici ale curții dinăuntru va fi de o construcțiune identică cu cea a curții dinafară însă invers, venind mai întâi vestibulul sau sala de intrare și apoi camerele mici. Lăuntrul va fi slab luminat de ferești înguste. Zidurile dealungul acestui coridor al porții—stâlpii—vor fi împodobiiți cu palmieri, reamintind în antip că scopul întregului sanctuar este descoperirea măririi lui Dumnezeu prin aducerea din nou a omenirii la desăvârșire [palmieri]. Cele șase camere mici tipifică condițiunile ce sunt a se îndeplini de cei ce se află pe deplin sau cu inima pe treapta desăvârșirii umane; mărirea camerelor—o măsură pătrată—înseamnă că fiecare din aceste condițiuni cuprinde măsura deplină a Cuvântului lui Dumnezeu [măsura]—o cerință desăvârșită în acea privință.—Ezek. 40:6-43; 43:1-4; 44:1-5; 46:1-12. Sălile de intrare de la porți reprezintă viața la care s-a ajuns. Vestibulul Templului înfățișează însuflețirea vieții concepute. Cel ce va intra prin porțile din curtea dinafară va trece mai întâi prin camerele cele mici și apoi prin vestibul, tipificându-se prin aceasta că în cursul Timpurilor de Restituțiune omenirea va întâlni condițiunile înainte de ce va învia la deplină desăvârșire. La porțile din curtea dinăuntru va veni mai întâi vestibulul, arătând că acei ce intră primesc mai întâi vărsarea sau conceperea de spirit și apoi se desvoltă. În legătură cu vestibulul Templului nu vor mai fi camere mici, ca la vestibulele celor două curți,

ci condițiile sunt arătate prin zugrăvirile cherubimilor și a palmierilor.—Ezek. 40:8-9, 16, 20-22, 24-26, 33:36, 39-43, 48-49; 41:23-26. Intrarea în Templu se va face printr-un vestibul mareț, flancat de doi stâlpi mari, ca și în Templul lui Solomon. Numele celor doi stâlpi sunt sugestive, stâlpul din dreapta numindu-se Iachin [el va stabili], și cel din stânga Boaz [în el este putere]. În acești doi reamintitori inspiratori se vede marea putere a lui Christos, stăpânitorul întregii puteri cerești și pământești, prin care Dumnezeu va așeza Regatul Său.—I Regi 7:13-22. În camerele preoților de pe caldarâmul de sus al curții dinăuntru se intră prin o poartă separată și prin scări separate din curtea de dinafară, ceea ce înseamnă că serbările de iubire ale Miciei Turme vor fi exclusiv pentru ea, la care alte clase nu vor avea intrare. (Ezek. 46:19) Porțile cetății sunt douăsprezece la număr, câte trei de fiecare parte, și fiecare numită după numele unuia din cele douăsprezece seminții.—Ezek. 48:31-34.

Altarele.—După cum întregul plan de mântuire se concentrează în sacrificiul de răscumpărare al lui Isus Christos, tot așa în centrul matematic al Templului lui Ezekiel să află marele altar din mijloc, cu riturile și cu jertfele sale, și cu sângele său, tipificând jertfa de răscumpărare și jertfa antitipică pentru păcat. El se află la centrul curții dinafară și a curții dinăuntru, a pământului pentru preoți și a pământului împărțit între seminții, cari sunt tipice pentru lume. Toate porțile curții ținesc spre el, și în fața lui stau treptele, vestibulul și ușile dinăuntru și dinafară ale Templului. Construcțiunea și mărimea altarului sunt arătate în Fig. 7. Altarul de aramă va fi de 4X12X12 coți de mare; dinspre răsărit se ajunge la el pe scări, și el stă pe două margini sau „pervazuri”, cari măsoară 4X14X14 coți respectiv 2X16X16 coti, și din care cel mai de jos „stă pe o temelie sau fundament de 1X18X18 coti. Altarul Tabernacolului era de 3X5X5 coti, aci mărimile sugerează o stare incompletă, comparându-le cu mărimile simbolice și simbolismul numeric al altarului lui Ezekiel. Altarul acesta tipifică umanitatea lui Christos, care a luat parte la jertfa pentru păcat, o înălțare cu mult deasupra celor ce trag foloase din sângele jertfei săvârșită pe el—Marea Mulțime și omenirea desăvârșită. La baza adevărată a altaru-lui se ajunge pe scări sau anume trepte, tipificând că dovada sacrificiilor va fi prezentată tocmai în cer de către jertfitori.—Ezek. 40:44-47; 43:13-27; 45:18-20; 47:1.

Jertfele.—Diferitele jertfe tipifică următoarele: *Jertfa* pentru ardere va fi rugăciunea de mulțămire lui Dumnezeu, recunoscând mila, înțelepciunea și iubirea lui, după cum se arată în Corpul frânt al marelui Răscumpărător al jertfitorilor. *Jertfa* pentru pace va fi îndeplinirea unui vot sau a unei jertfe de mulțumită de bună voe; că jertfitorul își mănâncă însuși jertfa, va însemna că el își întrebuințează

consacrarea pentru folosul și fericirea proprie; deodată cu jertfa el va mânca anumite lucruri, precum turtă nedospită, oleiu și plăcintă unsă cu oleiu, arătând credința sa în caracterul lui Christos, pe care el îl ia de model, copiindu-l. *Jertfa* pentru vină înseamnă reconsacrarea în legătură cu îndreptarea unui rău, cu recunoașterea nedesăvârșirii celui ce jertfește și a valorii prețului de răscumpărare a lui Isus Christos. *Jertfa* de mâncare din floarea făinei, turtă nedospită, olei, etc., înseamnă consacrarea întregului jertfitor, fiind a se înțelege sub arderea de pe altar aprobarea și primirea consacrării din partea lui Iehova. *Jertfa* pentru păcat va fi o recunoaștere a păcatelor din trecut și întrebuințarea meritului prețului de răscumpărare prin căința și consacrarea din nou a celui ce aduce jertfa.

Pângărire și curățire.—Va fi o deosebire între pângărirea individuală, de singurateci, și pângărirea din trecut a întregii lumi. Pângărirea generală care-i cuprinde pe toți—referindu-se în parte la așezarea tipică a palatului lui Solomon și al regilor aproape de Templu—este pângărirea numelui sfânt al lui Dumnezeu din partea Creștinătății prin învățăturile lor greșite despre El și prin viețile acelor preoți și mireni răi cari se încumetă a purta numele Său; „curviile” lor, sau uniunea necinstită dintre biserică și stat; consimțământul lor ca persoane cu situație înaltă lumească—atât dintre cler cât și dintre mireni—cari sunt morți în greșeli și păcate, să ocupe locuri înalte în serviciul lui Dumnezeu; unirea intrării în clasa Templului [bisericii] cu intrarea în locurile de înfrîngere; alcătuirea aceluiaș zid de membri vii ai bisericilor ca și zidul de afaceri cu statul; încurajarea de persoane neconsăcrate, neconcepute de spirit, să servească la cele sfinte în biserici, ca învățători și ca cler; ruperea legământului, privitor la consacrările lor, făcut în mod solemn cu Dumnezeu; neținerea în seamă a adevăratului Cuvânt al lui Dumnezeu, angajând preoți cu plată cari să caute de el în numele lor. Massele mari ale celor concepuți de Spiritul sfânt [Leviți] s-au îndepărtat de la Dumnezeu, urmând pe idolii făcuți de oameni, idolii cinstei pământești, puterii și măririi, și ei au slujit năzuințele rele ale membrilor bisericii în închinarea lor de idoli. Intre popor și cler s-a practicat în fața lui Dumnezeu toată urâciunea ce să poate închipui, și e nevoe de o curățire și de o bună aducere aminte de aceasta, pentru ca să poată rezista viitoarelor izbucniri de aceeaș natură și să manifeste o continuă apreciere a sfințeniei oricărui serviciu în legătură cu Dumnezeu. — Ezek. 43:7-9; 44:6-14.

Timpurile pentru jertfă. — Timpurile unor anumite jertfe, precum sunt cele din zilele de sabbat și de luni nouă, tipifică că jidovii și lumea nu se pot consacra în adevăr până în Vârsta Milenială — a șaptea zi a lui Dumnezeu, în timpul Noului Legământ. (Ezek. 44:24; 45:17) Sacrificiile făcute de domnitor în ziua

întâia a lunii dintâiu pentru tot poporul, tipifică consacrările universale din cursul celei dintâiu zile de 1000 ani de fericire pentru omenire, când toate conștiințele se vor curăți prin aplicarea meritului lui Christos. Cele din ziua a șaptea tipifică aceeași consacrare din cursul Mileniului, care este privit ca a șaptea și marea zi de o mie de ani a lui Dumnezeu, când păcătoșii și umilii vor fi curățiți de păcate și se vor îndrepta. (Ezek. 45:20) Serbarea paștelui în ziua a patrusprezecea, precum și cele șapte zile de sărbătoare ce urmează, zugrăvesc aducerea aminte a Mielului lui Dumnezeu și a sărbătorii de mulțumire și de consacrare pentru deplinătatea Noului Legământ în etern. (Ezek. 45:21-24) Serbarea zilei a cincisprezecea din luna a șaptea și a celor șapte zile următoare, tipifică aplicarea meritului lui Christos prin jertfa pentru păcat și mulțumirea și consacrarea veșnică de mai târziu în Spirit. (Ezek. 45:25) Sacrificiile și închinarea poporului de la poarta de către răsărit, în zile de sabbaturi și la luni noua, înfățișează consacrările și reconsacrările vrednicilor din vechime și ale poporului în cursul marelui zi a restituțiunii de 1000 de ani.—Ezek. 46:1-11.

Vrednicii din vechime, reprezentând poporul, își pot exprima la orice timp, din propria lor voință, mulțumirea lor, și pot sărbători împlinirea voturilor lor de consacrare, dând să se înțeleagă că aceasta le este starea neîntreruptă a inimei. (Ezek. 46:17) Jertfa zilnică de ardere și de pâine pentru popor, dimineața și seara, înseamnă nesfârșita consacrare mulțumitoare a tuturor claselor de toate gradele spre aducere aminte și prin „Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatul lumii.” (Ezek. 46:13-15) În decursul vârstei evanghelice, această mică turmă poate ca ocazional să devie în contact direct cu rădăcirile pângăritoare și aducătoare de moarte ale unora, cu cari ei stau în strânsă legătură, dându-și seama parca de bănuiele rele sau de unele abateri de la adevăr; astfel de preoți ajung pângăriți, ca și la atingerea unei persoane moarte, și sunt suspendați de la serviciul preotesc, trebuind să urmeze metoda prescrisă pentru curățirea de spurcare pe timpul cât se cere. (Ezek. 44:25-27) Jertfele ce se cer pentru curățirea altarului cu sânge, tipifică faptul că clasa altarului—Corpul lui Christos—este curățită prin sânge, și că toate jertfele sunt sfințite prin sânge. (Ezek. 43:18-27) Sarea presărată pe jertfe tipifică puterea susținătoare a Cuvântului.—Ezek. 43:23-24.

Datoriile Poporului.—În decursul Mileniului, omenirea trebuie să socotească desăvârșirea naturii omenești, spre care a progresa tot mai mult, ca fiind o stăpânire a ei ce nu se poate înstrăina—„cumpărată cu sânge.” Nici un stă-pănitor, nici o putere, nu se poate amesteca în aceasta, și nici n-o poate învăța altfel, (Ezek. 46:18; 48:29) Evreii, beneficiarii dintâi ai binecuvântărilor, vor trebui să recunoască că nu mai sunt numai ei poporul lui Dumnezeu, ci toți

oamenii cari vor deveni supușii credincioși ai Regatului. Acolo nu va mai fi căutare în față.—Ezek. 47:22-23. Ei vor trebui să se supună cu credință stăpânirii lui Christos, Cap și corp, și fazei pământeste a Regatului dum-nezeesc. (Ezek. 44:24; 45:6) Ei vor trebui să primească învățăturile lui Christos.—Ezek. 44:23. Prin vrednicii din vechime, cârmuitorii fazei pământeste, poporul își va consacra totul din inimă, ceea ce se tipifică prin jertfele de zecimi sau înmulțirea acestora. (Ezek. 47:13-25) Lui Christos trebuie să-i consacreze străduințele cele mai bune ale inimei lor, fructele lor cele dintâi și tot ce au închinat prin vot sau consacrare. (Ezek. 44:29-30) Turma cea mare trebuie să fie iubită de ei, și ei trebuie să-i fie credincioși.—Dent. 14:27-29. Poporul trebuie curățit pe deantregul în conștiință. (Ezek. 44:9) El trebuie să se lapede de toate spurcăciunile și urăciunile sale de mai înainte, și trebuie să-l venereze și să-l servească pe Dumnezeu dealungul Timpurilor de Restitu-tiune și după aceea, sărbătorind periodul acesta ca o serbare solemnă pentru Domnul. (Ezek. 43:6-7; 46:1-3, 9-10; 45:17) Ei vor trebui să se consacreze zilnic, cu mulțumire, cântă și cu îndreptare de la păcat, să vină înainte cu voturi împlinite.—Ezek. 44:29-30; 45:1, 13-25; 46:19-24; Zach. 14:20-21.

Datoriile domnitorului.—Datoriile vrednicilor cârmuitori din vechime vor fi: să înlăture samovolnicia și jăfuirea, să facă judecată și dreptate și să înlăture orice stoarcere pusă, în spatele poporului. (Ezek. 45:8-9) Ei trebuie să vadă ca legăturile comerciale ale poporului să stea pe o temelie dreaptă și egală pentru toți. (Ezek. 45:10-12) Ei vor primi biruri sau jertfe din partea poporului, punând deosebită atențiune pe cele spirituale simbolizate prin cele aduse înainte. (Ezek. 45:13-16) Pământul trebuie să-l țină sfânt, după cum vor face și cu starea lor de desăvârșire favorizată, simbolizată prin pământul lor. (Ezekiel 48:21-22) Vrednicii din vechime vor putea face ca unii care în cursul Vârstei evanghelice au trăit până la consacrarea lor numai ca credincioși, și cari n-au fost învățați despre cele spirituale, sau cum sunt cei ce în cursul Mileniului vor fi făcut progrese speciale prin o loialitate devotată—să aibă parte de același loc și de aceeași nădejde ca și ei; și aceste drepturi vor fi permanente, dacă primitorul va manifesta spiritul înfierii; dar pentru cei ce nu vor arăta spiritul acesta ele vor continua numai până la sfârșitul celor 1000 de ani. (Ezek. 46:16-17) Ca participanți favorizați la aplicarea meritului jertfei pentru păcat, domnitorii vor avea privilegiul să intre și să iase pe poarta din vestibulul dinafară de la răsărit—ca în locul lui Christos și acolo să se hrănească din bunătățile lui Christos. (Ezek. 44:1-3) Ei vor fi conducătorii poporului în toate cele sfinte. (Ezek. 46:9-10) În decursul întregii Vârste mileniale—Sabatul lui

Dumnezeu— ei vor face jertfe (Ezek. 45:17-25) de mulțumire, de laudă și recunoaștere a prețului de răscumpărare, deadreptul prin Christos cu care ei vor sta în relații intime.—Ezekiel 46:1-12.

Datoriile și privilegiile Leviților.—Din pricina necredinței din Vârsta evanghelică, Turma cea Mare, cu toate că se va bucura de natura spirituală (Num. 18:23-24), totuși nu va ocupa decât o poziție mai joasă, și anume ca servitori—nu ca preoți—în serviciul lui Dumnezeu. Ezek. 44:10-14) Natura lor joasă de pe treapta spirituală nu se va putea înstrăina și va fi neschimbabilă. (Ezek 48:13-14) În loc de a servi înăuntrul Templului ei nu vor face decât servicii pe la diferite porți, ori care ar fi funcțiunile tipificate sau reprezentate prin aceste porți sau în legătură cu ele. Ezek. 44:11) În loc de a face servicii direct lui Iehova ei vor continua—așa precum în Vârsta evanghelică au căutat să împlinească voia și au servit dorințele și poftele poporului—să servească direct și într-una poporul mai mult decât direct interesele lui Dumnezeu. (Ezek. 44:11-12) Ei vor vedea pe Dumnezeu dar nu vor putea aprecia lucrurile naturii dumnezeiești, ci vor trebui să îndeplinească orice servicii desemnate de Turma cea mică. (Ezek. 44:13-14) Partea lor va fi ca să primească și să facă efective consacrările poporului, să-l curățească cu apa Cuvântului, să dea lovituri și pedepse, multe sau puține, cari vor fi temperate prin apa Cuvântului, prin care poporul își va însuși [mânca] pe deplin însemnătatea consacrărilor sale. Se poate ca ei să orânduiască din nou jertfele literale de animale ca pilde de învățătură (Z. 205-269).—Ezek. 40:35-43; 46:21-24.

Datoriile și privilegiile Preoților.—Mica Turmă, Biserica, se va bucura de natura lui Dumnezeu, care, în însuși natura . Sa, [celor din Mica Turmă] va fi veșnica lor moștenire. (Ezek. 44:27-28; Numerii 18:20) Ei vor servi scopurile divine în legătură directă și intimă cu Tatăl lor cel divin, și vor avea și mai departe în seama lor învățăturile și adevărurile sfinte ale lui Dumnezeu, după cum le-au păzit și în cursul Vârstei evanghelice. (Ezek. 40:46; 44:15-16; 45:4; 48:10-12) Ei vor păzi și mai departe casa lui Dumnezeu, Biserica sa, poporul său. (40:44-45; 44:8) Ei vor fi în diferite grade de cinste [case], precum „o stea se deosebește de alta în mărime”. (Ezek. 45:4) Numai ei vor putea să intre în Templul divin, sau în clasa lui Christos. (Ezek. 44:15-16) Ei vor privi starea lor întotdeauna ca ceva prea sfânt, și consacrată cu totul Dumnezeului veșnic. (Ezek. 48:12) Ei vor ține legea Iubirii lui Dumnezeu în toate înfățișările ei și vor judeca poporul după această înaltă măsură. (Ezek. 44:24, Deut. 17:8-13) Ei vor învăța pe popor să recunoască modelul de adevărată evlavie în toate amănunțele ei, și să deosebiască între sfânt și lumesc, între bine și rău. (Ezek. 43:10-12; 44:23) Ei vor avea dreptul să sfințească și să

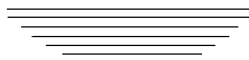
binecuvânteze omenirea conform Legământului avraamic făcut cu jurământ, cu condițiunea ascultării de bunăvoință. (Ezek. 44:19-30; 46:19-20) Preoții se vor putea asocia cu legămintele și făgăduințele mai mici [femei] ale lui Dumnezeu, fructificându-le și ferindu-se de cele neaprobată de Dumnezeu. (Ezek. 44:22; Lev. 21:7, 13-14) Ei vor primi dijme de la Leviti. (Numerii 18:25-32) Toate lucrurile închinăte le vor aparține lor, tipificând că toate legămintele, toate voturile și consacrările poporului vor fi făcute direct lui Christos. (Ezek. 44:29-30; Ios. 6:19; Lev. 27:20-34; Numerii 18:8-24) Ei vor fi paznicii altarului—prin curățirea poporului de păcat (Ezek. 40:44-46), și numai ei vor aduce jertfe lui Dumnezeu, și vor putea aproba sau desaproba, în numele lui Dumnezeu, căințele și consacrarea poporului.—Ezek. 43:18-27; 44:15-16, 25-27; 45:18-25; 46:1-7, 11-26.

Râul dătător de viață.—Binefacerile Iubirii lui Dumnezeu, care se revărsă spre mântuirea și binecuvântarea omenirii ascultătoare de bunăvoință, sunt zădărnice în Râul cu apa vieții. De desubtul pragului, de desubtul domniei lui Christos, va izbucni Cuvântul dătător de viață al Iubirii lui Dumnezeu prin Isus Christos și Biserica sa. Sub favoarea Bisericii [dreapta Templului] adevărul despre îndurarea iubitoare prin mijlocirea sângelui lui Christos [altarul] va izbucni ca un râu pentru restaurarea tuturor celor din faza pământească [miazăzi] a Regatului. (D650, 655; Z. -05-269; Z. -99-196; Ezek. 47:1) Prin Christos, Poarta, în deplinătatea favoarei [dreapta] sale iubitoare, el curge către răsăritul Soarelui. (Ezek. 47:2) Acelaș om—Pastorul Russell— care a zădărnicit și măsurat semnul de biruitoare cu măsura dreptății divine, [iubirea, „împlinirea legii”] a măsurat și cerințele pentru seninul de biruință al caracterului aprobat din Vârsta milenială. Unul care va poseda acest grad de iubire, care este iubire datorită față de Dumnezeu și om, chiar și cu prețul celei mai stricte măsuri a dreptății dumnezeiești [1000 coți], va ajunge să stea în râu numai până la glezne. Cel care va atinge deplinătatea măsurii lui Dumnezeu în ce privește iubirea față de El, din pricina prea mărîtului său caracter, va sta în râu până la genunchi. Cel ce va ajunge la deplinătatea iubirii pentru „cel mai mic” dintre frații acelei Vârste va fi în apă până la coapse, dar cel ce-și va câștiga spiritul Iubirii lui Dumnezeu, așa ca să-i iubească pe toți, chiar pe dușmanii săi, va ajunge cea mai mare

deplinătate a iubirii. (Ezek. 47:2-5) Cine apreciază aceasta va putea vedea scopul deplinei Iubiri dumnezeiești. El este însemnat—„Fiul omului, văzută-ai aceasta?” (Ezek. 47:6) Aceasta este iubirea care va asigura lumii vindecarea, boala păcatului și a anarhiei în care zace moartă asemenea Mării Moarte. (A318, D653, Z. -99-196, Ezekiel 47:7-8) Oricine ajunge să se cufunde în deplinătatea Iubirii lui Dumnezeu va câștiga prin aceasta viață; și pretutind

deni și pentru oricine, unde va ajunge apa, ea va însemna viață. (E357, 335; C214; Ezek. 47:9) În legătură cu evan-gelia deplinei iubiri a lui Dumnezeu mulțime de pescari de oameni vor întinde mrejele evangheliei veștilor îmbucurătoare și de binecuvântare pentru toată lumea. (C215; Ezek. 47:10) Dar cei care încă și atunci vor fi tot murdari, trăind în mocirla păcatului (locurile mlăștinoase) și cei îmbuibăți cu miasmele fărădelegii [locurile bortoase], așa că numai pot fi mântuiți, nu vor putea fi vindecați nici când vor fi „aduși la o cunoștință deplină a adevărului.” (Ezek. 47:11) Și râul adevărului despre iubirea dumnezească va face ca toți dreptii să se

ivească, (Dan. 12:3)a căror învățături pline de iubire nu vor fi uitate niciodată și nici roadele caracterului lor nu vor trece; pentru că ei vor aduce într-una roade, pentru că din Sion, Biserica preamărită, va isvorî. Adevărul dumnezeesc despre iubirea desăvârșită. Și roadele caracterului lor vor servi întotdeauna ca hrană spirituală (Ioan 4:34), iar învățăturile [frunzele] vor servi pentru vindecarea tuturor celor bolnavi de păcate, și care să vor face ascultători de bună voe.— Z. -05-269; Mat. 10:8; Mal. 4:2; Ezekiel 47:12.

SFÎRȘIT.